

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

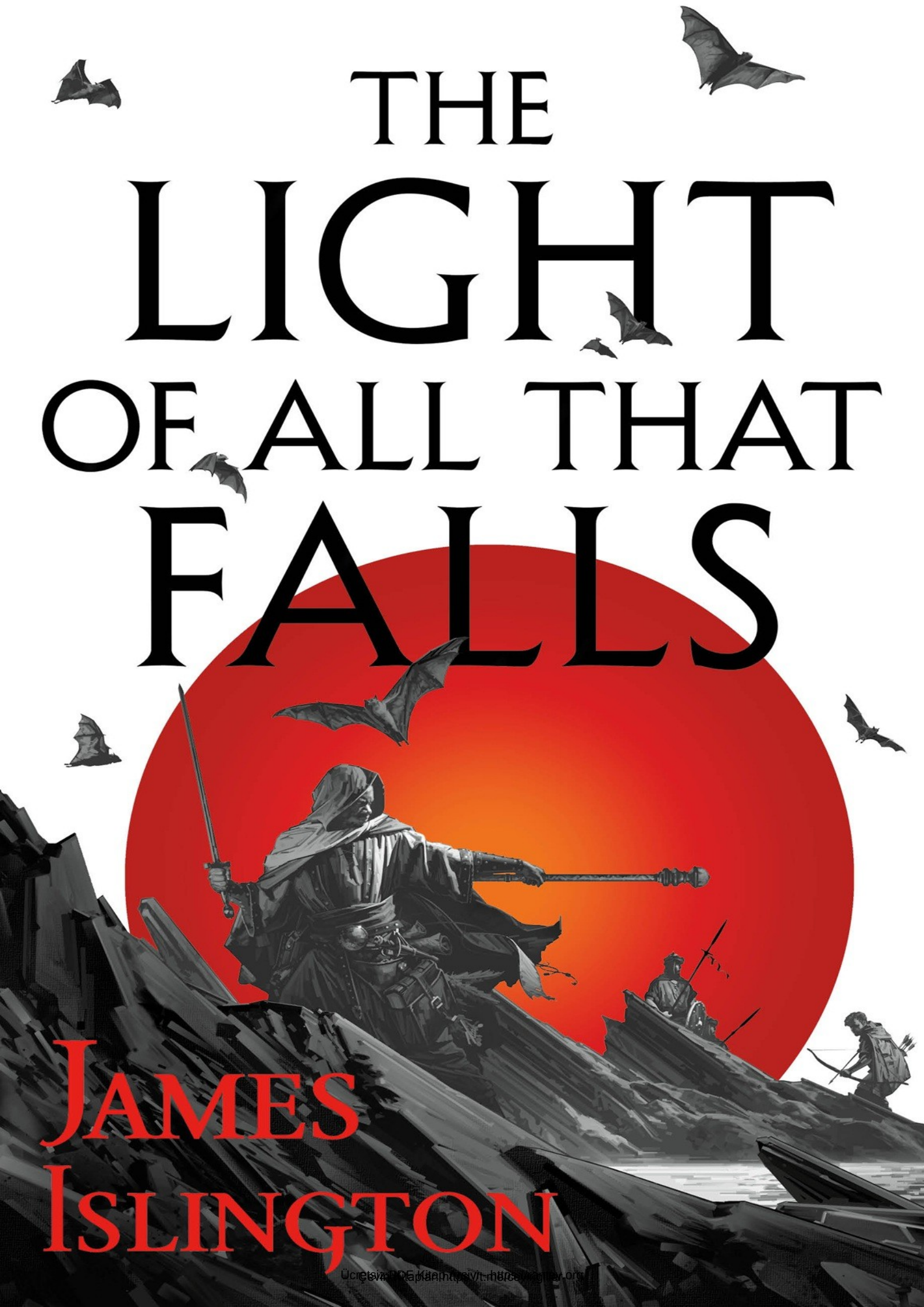
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LIGHT OF ALL THAT FALLS

JAMES
ISLINGTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2019 by James Islington

Kapak tasarımı Lauren Panepinto Kapak

illüstrasyonu© Dominick Saponaro

Kapak telif hakkı© 2019 by Hachette Book Group, Inc.

Harita © 2016 Tim Paul tarafından

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

orbitbooks.net

İlk Baskı Aralık 2019

İngiltere'de Orbit tarafından aynı anda yayınlandı

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Islington, James, 1981- yazar.

Başlık: Düşen her şeyin ışığı / James Islington.

Açıklama: İlk baskı. | New York: Orbit, 2019. | Seri: Licanus üçlemesi; kitap 3

Tanımlayıcılar: LCCN 2019017386| ISBN 9780316274180 (ciltli)| ISBN

9780316274173 (e-kitap) | ISBN 9780316274166 (kütüphane e-kitabı)

Konular: GSAFD: Fantastik kurgu.

Sınıflandırma: LCC PR9619.4.I85 L54 2019| DDC 823/.92-dc23 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2019017386> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-0-316-27418-0 (ciltli), 978-0-316-27417-3 (e-kitap) E3-

20191003-JV-NF-ORI

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı İthaf
Haritası
Seri Özeti
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Daha Fazlasını](#)

[Keşfedin](#)

[Yazarın Notu: Aelric ve Dezia](#)

[Karakterler Sözlüğü](#)

[Sözlük](#)

[James Islington tarafından](#)

Eirielle ve Taliesin için.

Bir gün bu dünyayı sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Kitap , ön , fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Seri Özeti

Aşağıdakiler, kapsamlı bir özetten , **Kayıp Olanın Gölgesi** ve **Gelecek Şeylerin Yankısı'ndaki** olayların hızlı ve üst düzey bir hatırlatması niteliğindedir. Bu nedenle, bu özet sırasında birçok önemli olay ve karakterin üzerinden geçilecek ve bazılarından -birkaç durumda- hiç bahsedilmeyecektir.

KADİM GEÇMİŞ

Dört bin yıldan daha uzun bir süre önce Tal'kamar Deshrel'in düğünü, yeni karısı Elliavia'nın acımasızca ve anlamsızca katledilmesiyle sona erdi. Kederden çılgına dönen Tal'kamar, ilk kez kan adı verilen karanlık bir güce başvurdu ve onu hayata döndürmek için nafile bir çabayla yaşam güçlerini, yani Özlerini alırken düğüne katılan herkesi öldürdü.

Hem Elliavia'nın ölümünden hem de kendi yaptıklarından dolayı üzüntü ve suçluluk duyan Tal'kamar kısa süre sonra ölemediğini fark etti: kafası kesilse bile, farklı bir bedende ve farklı bir diyarda yeniden uyanacaktı. Daha da kötüsü, sonunda Elliavia'yı kurtarmayı başaramamakla kalmayıp, istemeden de olsa Karanlık Diyar'dan bir yaratığın - hayal edilemeyecek kadar acı ve ıstırap dolu bir yer - onun bedeni aracılığıyla dünyaya girmesine izin verdiğini keşfetti. Bu yaratık Nethgalla adında bir şekil değiştiriciydi; Elliavia'nın anılarını saklayarak, bir kez daha onunla birlikte olmak için saplantılı bir girişimle Tal'kamar'ın peşine düşmeye başladı.

Nethgalla'yı reddeden Tal'kamar yüzlerce yıl boyunca seyahat etti ve sonunda kendisi gibi ölemeyen başka insanlarla tanıştı. Özellikle biri, Gassandrid, uzun ömürlü doğalarının dünyayı yaratan tanrı El'in bir hediyesi olduğunu iddia etti - ancak çoğu insanın inancının aksine, El şu anda zamanın sınırları içinde hapsedilmişti ve aslında dünyayı şekillendiren kaçınılmaz olaylar zincirini harekete geçiren büyük düşman Shammaeloth'.

Gassandrid, onların ölümsüzlüğünün El'in, Shammaeloth'un kaderi belirlediği yolu bükmek için gücünün son kalanını kullanarak bu olayların gidişatını değiştirme girişimi olduğunu açıklamaya devam etti. Gassandrid ayrıca eğer

Bir şeyleri yeterince değiştirebildiklerinde, nihayetinde zamanda geriye gidebilecekler, Shammaeloth'un yönetimi altında yapılan her şeyi geri alabilecekler ve gerçek seçimin mümkün olduğu bir dünyada yaşayabileceklerdi.

Gassandrid iddialarının kanıtı olarak Tal'kamar'a geleceğe dair ayrıntılı vizyonlar sunmuştur: dünyanın önceden belirlenmiş doğasının ve dolayısıyla her bir insanın köleleştirildiği görünmez zincirlerin kanıtı.

Öngörülen olayları değiştiremeyeceğine sonunda ikna olan Tal'kamar, **Venerate** olarak bilinecek olan gruba katılan son ölümsüz oldu. Bu grup on bir erkek ve kadından oluşuyordu: Tal'kamar, Gassandrid, **Alaris**, **Andrael**, **Wereth**, **Tysis**, **Asar**, **Meldier**, **Isiliar**, **Diara** ve **Cyr**.

Venerate yüzlerce yıl boyunca birlikte çalıştı, El'in onlara sağladığı vizyonları adaleti sağlamak ve dünyada büyük iyilikler yapmak için kullandı. Ancak bir süre sonra, çalışmaları giderek El'in kaderi hedeflerine doğru bükmek için gerekli olduğunu söylediği şeylere odaklandı ve sonunda Tal'kamar'ın El tarafından efsanevi **Dareci** şehrini yok etmesini istemesiyle sonuçlandı. Bu eylem milyonlarca insanı öldürecek olsa da, El Tal'kamar'a bunun dünyayı özgürleştirmek için korkunç ama gerekli bir adım olduğu konusunda güvence verdi - Darecianları **Andarra'ya** kaçmaya ve **Jha'vett** olarak bilinen zaman yolculuğu cihazı üzerinde çalışmaya zorlayacak bir adım.

Tal'kamar, midesi bulanarak ama yaptığı her şeyin eninde sonunda geri alınacağına inanmayı seçerek kabul etti. Adını **Aarkein Devaed** olarak değiştirdi ve El'in talimatlarına uyarak **Sütunları**, yani Dareci'yi yerle bir eden ve orada yaşayan herkesi öldüren silahı yarattı.

Bu korkunç eylem Venerate'i ikiye böldü, birçoğu El'in Tal'kamar'dan bunu yapmasını gerçekten istediğine inanmayı reddetti.

Darecianlar, inanılmaz derecede gelişmiş silahlarına rağmen, **Parlayan Topraklar**'dan yavaş yavaş sürülürken yüzlerce yıl geçti. Venerate'in çoğu Tal'kamar'a yardım etmek için geri döndü ve sonunda onun El'in emriyle hareket ettiğini kabul etti. Ancak özellikle Andrael ikna olmamış, Dareci'nin yok edilmesinden önce bile Saygıdeğerlerin hizmet ettiği "El "in başından beri yalan söylediğinden ve büyük ihtimalle Shammaeloth'un ta kendisi olduğundan şüphelenmişti.

Andrael, El'in başarmaya çalıştığı şeyin sonuçlarını araştırmaya devam ettikçe, Karanlık Diyarların kendi dünyalarıyla olan bağlantısının kökeninde Saygıdeğer'in kan'ı manipüle etme konusundaki doğal olmayan yeteneğinin yattığına inanmaya başladı; bu, gerçeklikler arasındaki yarığın hem nedeni hem de sonucuydu. Sonunda, eğer bu gedik Darecianlar tarafından El'in istediği gibi genişletilirse, olağanüstü bir tehlike oluşturabileceği sonucuna vardı: El'in ona ulaşmasına izin verilirse, Karanlık Diyarların tüm sefaletini serbest bırakabilecek bir tehlike

dünya üzerinde.

Tek çözümün yarığı tamamen kapatmak olduğuna ve bunu yapmanın tek yolunun da yarığı açık tutan Karanlık Diyarlarla olan sapkın bağlantıları ortadan kaldırmak olduğuna karar veren Andrael, isteksizce Venerate'i öldürebilecek bir silah yaratmaya koyuldu.

Bu amaçla, sonunda **Licanus** kılıcını yapmayı başardı.

Andrael'in uyarılarına ve Licanus'un oluşturduğu yeni tehdide rağmen, kalan Venerate, Darecianları Andarra'ya itmek için El'in talimatlarını izlemeye devam etti; orada, Tal'kamar'ın neredeyse soykırımından kurtulan torunları, merkezinde Jha'vett'in bulunduğu büyük bir şehir olan **Deilannis**'i yarattı.

Tal'kamar, Jha'vett'in tamamlandığını duyunca, Deilannis'e gizlice girip zamanda geriye gitmek için Venerate ordusunun önüne geçti ve bunu yapmasının savaşı hızla sona erdireceğine ve daha fazla kan dökülmesini önleyeceğine inandı. Ancak bu, onun yaklaştığını önceden haber alan Darecialıların paniğe kapılmasına ve Jha'vett'i kendileri kullanmaya kalkışmasına neden oldu.

Sonuç, Darecianlar tarafından yapılan korkunç bir yanlış hesaplamaydı; kullandıkları Prangalar Jha'vett ile reaksiyona girerek onların kan'a karşı doğal dirençlerini yok etti ve onları neredeyse saf Öz'den oluşan varlıklara dönüştürdü. Sadece Tal'kamar'ın onları **Res Kartha**'ya göndererek kurtarma kararı hayatta kalmalarını sağladı; orada etkin bir şekilde hapsedilen bu varlıklar sonunda **Lyth** olarak bilineceklerdi.

Tal'kamar daha sonra Jha'vett'i harekete geçirmeye çalışmış, ancak hasar gördüğünü çok geç fark etmiştir. Ardından meydana gelen patlamanın ardından, Tal'kamar'ın kaçınılmaz bir gelecekte gelen bir arkadaşı olduğunu iddia eden ve kendisine **Davian** diyen genç bir adam ortaya çıktı. Davian, Tal'kamar'ı yaptığı kötülükleri kasıtlı olarak görmezden gelmek ve eylemlerinin sorumluluğunu almaktan kaçınmakla suçlayarak, Elliavia'nın ölümü de dahil olmak üzere geçmişteki hiçbir şeyin değiştirilemeyeceği konusunda onu uyardı.

Öfkelenen Tal'kamar Davian'ı öldürdü.

Ancak El ve Saygıdeğer'in ordusu Deilannis'e ulaşmaya yaklaştıkça Davian'ın sözleri aklından çıkmadı ve Tal'kamar'ın zihninde şüpheler oluşmaya başladı. Diğer Venerate'i daha fazla araştırma yapmaya ikna etme çabalarında hüsrana uğrayan Tal'kamar, nihayetinde Andrael'in **ilshara**'yı tamamlamasına ve etkinleştirmesine yardım etmek için onunla ittifak yapmak zorunda kaldı: Andarra'nın tüm kuzey üçte birini çevreleyen ve sonunda **Talan** Gol olarak bilinecek yeni bir alana ayıran devasa bir enerji duvarı.

Andrael yüzyıllardır ilshara üzerinde çalışıyor olsa da, Tal'kamar bunu sadece geçici bir önlem, El'in niyetinden emin olana kadar istilayı geciktirmenin bir yolu olarak düşünmüştü.

Sonunda, iki bin yıldan fazla bir süre ayakta kalacaktı.

YAKIN GEÇMİŞ

Bir nesil önce, **Augurlar** - kan kullanma ve değişmez bir geleceği görme yeteneğine sahip **erkek** ve kadınlar - **Sınır**'ın yaratılışından bu yana neredeyse iki bin yıldır olduğu gibi Andarra'yı yönetiyorlardı. Onlara **Yetenekliler** yardım ediyordu: etraflarındaki dünyayı fiziksel olarak etkilemek için kendi Özlerinin bir kısmını manipüle edebilen insanlar.

Dışarıdan bakıldığında her şey yolunda gibi görünse de, Augur'lardan biri - **Jakarris** adında bir adam - Sınır'ın kötüleşen durumu hakkında giderek daha fazla endişelenmeye başladı ve akranlarının son zamanlarda denediği geleneksel olarak uyarılmış kan kullanımlarının çürümesinden sorumlu olduğundan endişelendi. Uzun yıllarını bu teoriyi kanıtlamaya çalışarak geçirdi, kesin cevaplar bulmaya yaklaştı, ancak araştırması bir gün tamamen yok edildi.

Augur arkadaşlarının sabotaj yaptığından şüphelenen ancak herhangi bir kanıtı olmayan, hoşnutsuz ve umutsuz Jakarris sonunda Nethgalla tarafından işe alındı ve onu Sınır'ın yaklaşan çöküşünü geciktirmenin tek yolunun mevcut Augur neslini devirmek olduğuna ikna etti. Nethgalla ayrıca onların çöküşünün Andarran toplumuna **Kapları** (Augur yapımı, Özünü belirli şekillerde kullanmak için yaratılmış cihazlar) sokmasını sağlayacağını ve bunun da nihayetinde Sınırın ötesindeki güçlere direnmede belirleyici olabileceğini açıkladı.

Jakarris, Nethgalla'ya Augur'ların yönetimini zayıflatmada yardımcı olmaya devam etti ve konumunu kullanarak Andarran liderlerinin geleceği görme yetenekleri konusunda ciddi şüphe uyandıran bir dizi utanç verici kamu hatası yarattı. Bir sorun olduğunu açıkça kabul etmeyi reddeden Augurlar, neler olup bittiğini anlamaya çalışırken halkın gözünden çekildi ve Yeteneklileri giderek daha gergin hale gelen halkı kontrol etmekle görevlendirdi. Bazı Üstün Yetenekliler yeni görevlerini çoğu zaman şiddet kullanarak aşmaya başlayınca halkın huzursuzluğu kısa sürede öfkeye dönüştü. Andarran toplumunda hızla bir bölünme oluştu.

Sonunda olaylar **doruğa** ulaştı ve daha önceki göstermelik monarşinin bir üyesi olan **Dük Elocien Andras** tarafından kışkırtılan ve Nethgalla tarafından sağlanan ve güçleri olanları hedef almak üzere tasarlanmış yeni silahların yaygınlaşmasıyla körüklenen şok edici, kanlı **bir** isyan Augurları ve Üstün Yeteneklileri devirdi. Jakarris diğer on iki Augur'u öldürdü ve beş orijinal Yetenekli kalesinden (**Tol** adı verilen) sadece **ikisi** - **Tol Athian** ve **Tol Shen**- ilk saldırıya karşı direndi.

Beş yıl boyunca Öz-güçlü savunmalarının ardında sıkışıp kalan Üstün Yetenekliler sonunda Dük Andras ve monarşi ile düşmanlıkları resmen sona erdiren bir **antlaşma** imzaladı. Ancak Üstün Yetenekliler'e maliyeti yüksek oldu. Bir tanesi

Nethgalla'nın sağladığı Kaplar, **İlkeleri** oluşturmak için kullanıldı: Üstün Yetenekli yeteneklerin kullanımını büyük ölçüde kısıtlayan, sihirle uygulanan, çiğnenemez dört yasa. Halktan kişilerin de Antlaşmanın **Yöneticileri** olmalarına izin verilerek, Öz kullanabilenler üzerinde daha da fazla yasal ve pratik kontrol sahibi olmaları sağlandı.

Dahası, Antlaşmanın İlkeler girmeyen herhangi bir şartını ihlal eden Üstün Yetenekliler **Gölge** olmaya zorlanıyor, yetenekleri kalıcı olarak ellerinden alınıyor ve bu süreçte korkunç bir şekilde şekil değiştiriyorlardı. Bu durum en çok mezuniyet **Sınavlarını** geçecek becerilere sahip olmayan ve bu nedenle Tol'lar tarafından güçlerini yeterince kontrol edebileceklerine dair kefil olunmayan talihsiz Üstün Yetenekli öğrencilerin başına geliyordu.

Bu, Nethgalla'nın isyana katkılarından bir diğerydi; Andarralıların haberi olmadan, Gölge haline gelen her Üstün Yetenekli aslında **Sifon** adı verilen ve Nethgalla'nın o Üstün Yeteneklinin Özünü kendi Özüyümüş gibi kullanmasını sağlayan bir Taşıyıcıya bağlanıyordu.

Böylece Üstün Yetenekliler, teknik olarak yeniden özgür olsalar da, ağır bir şekilde denetlenmeye ve çoğu kişi tarafından hor görülmeye devam ettiler. Bu arada, Augur'ların güçleri Antlaşma kapsamında kınandı. Bu tür yeteneklere sahip olduğu keşfedilen herkesi **Yönetim**'in ellerinde ölüm cezası bekliyordu.

KAYBEDİLENİN GÖLGESİ

On altı yaşındaki **Davian**, **Caladel**'deki Üstün Yetenekliler okulunda zeki ve çalışkan bir öğrencidir; **ancak** Sınavları yaklaşırken, ön kolunda onu hem İlkelerle bağlayan hem de daha önce Öz kullandığını gösteren **İşaret** olmasına rağmen, güçlerini nasıl kullanacağını hâlâ çözememiştir. Daha da kötüsü, Davian birinin yalan söylediğini şaşmaz bir şekilde anlayabilmektedir - bu sadece bir Augur'un yapabilmesi gereken bir şeydir. En yakın arkadaşları **Wirr** ve **Asha**, bu olağandışı yeteneğinden bahsettiği tek kişilerdir.

Tol Athian'dan **Yaşlılar** Denemeleri yürütmek için erkenden geldiklerinde, Davian'a gecenin köründe yeni gelenlerden biri, **Ilseth Tenvar** adında bir adam yaklaşır. Ilseth, yirmi yıl önceki isyandan önce doğrudan Augur'lara hizmet eden Üstün Yetenekliler grubu **sig'nari**'nin bir üyesi olduğunu iddia eder. Davian'ın bir Augur olduğunu bildiğini itiraf eder ve onu Denemeleri'nde başarısız olup bir Gölge'ye dönüşmeden önce gitmeye çağırır. Ilseth ayrıca Davian'a gizemli bir bronz kutu verir ve Davian'ı düzgün bir şekilde eğitilebileceği bir yere yönlendireceğini açıklar.

Yaşlı'nın ona doğruyu söylediğinden emin olan Davian, aynı gece okuldan ayrılır; Wirr, Davian'ın kaçma planını son anda keşfeder,

yalnız gitmesine izin vermez ve ona eşlik eder.

Bu olaylardan habersiz olan Asha, ertesi sabah uyandığında okuldaki herkesin vahşice öldürüldüğünü görür. Şok içinde ve katliamdan neden sadece kendisinin kurtulduğunu bilmeden, Davian ve Wirr'in cesetlerinin ölenler arasında olmadığını fark eder. Ancak Ilseth, Asha'ya dokunulmadığını keşfettiğinde, saldırıya suç ortaklığı ettiğini ortaya çıkarır. Asha'nın üstleri tarafından kasıtlı olarak hayatta bırakıldığını düşünen (ve sonuç olarak onu öldürmek istemeyen) Ilseth, bunun yerine onu bir Gölge'ye dönüştürür ve böylece Davian ve Wirr'in hâlâ hayatta olabileceği bilgisi de dahil olmak üzere o sabah gördüğü her şeye dair hafızasını siler.

Davian ve Wirr, iki **Avcı** (Üstün Yeteneklileri kâr amacıyla takip edip öldürenler için kullanılan Andarran terimi) tarafından yakalanana kadar beladan uzak durarak kuzeye giderler. Ancak başka bir Avcı olan **Breshada** tarafından kurtarılırlar ve mesleğine rağmen gizemli bir şekilde tekrar gitmelerine izin verir, sadece **Tal'kamar** adında birine teşekkür borçlu olduklarını söyler.

Ilseth'in talimatlarını izlemeye devam eden çocuklar, **Gil'shar** adlı dini bir örgüt tarafından yönetilen ve insanların Öz'ü manipüle etmesinin iğrenç bir şey olduğuna inanan bir ülke olan **Desriel**'e geçerler. Desriel'de böyle bir yetenekle doğmanın cezası bile ölümdür.

Wirr ve Davian, Ilseth'in bronz kutusu tarafından Gil'shar'ın tutsağı olan **Caeden** adında genç bir adama yönlendirilir. Onu serbest bırakırlar, ancak **sha'teth** olarak bilinen bir yaratık tarafından saldırıya uğrarlar. Caeden, tutsaklığı nedeniyle fiziksel olarak zayıflamış olmasına rağmen, şaşırtıcı bir güç gösterisiyle onları sha'teth'ten kurtarır.

Bu arada Asha, Caladel'deki katliamla hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya devam eden Ilseth tarafından Andarra'nın başkenti **Ilin Illan**'a getirilir. **Athian Konseyi** - Tol Athian'ı yöneten bir grup Yaşlı - Asha'nın saldırı hakkında daha fazla bilgi edinmenin anahtarı olabileceğine inanmaya başlar, ancak bu bilgiyi aynı zamanda olayı araştıran Yönetim ile paylaşmak istemezler. Athian Konseyi, Asha'nın gerçek kimliğini herkesten saklayarak onu Tol'da tutmaya karar verir.

Kendisine saldırmayı gizemli bir şekilde reddeden bir sha'teth ile yaşadığı travmatik karşılaşmanın ardından Asha, Gölgeler için **Sığınak** olarak bilinen gizli bir yeraltı sığınagından sorumlu **Scyner** ile tanışır. Scyner, Yönetimin başı ve Sığınak'takilerin düşmanı olan Dük Elocien Andras'ın okuluna yapılan saldırıya neden bu kadar büyük ilgi gösterdiğini için Asha'yı işe alır.

Elocien, Asha'nın saldırıdan kurtulanlardan biri olduğunu duyunca, Tol Athian'ın **Meclis**'in yönetim organında yeni bir siyasi **Temsilciye** duyduğu ihtiyacı kullanarak Asha'nın saraya atanmasını sağlar. Asha kısa süre sonra Wirr'in

Elocien'in oğlu; sadece hâlâ hayatta olmakla kalmayıp, eğer hayattaysa, doğuştan sahip olduğu hak sayesinde bir gün İlkeleri tek başına değiştirebilecektir. Elocien'in yirmi yıl önceki isyanın arkasındaki itici güç olarak ününe rağmen, Asha onun son birkaç yıldır gizlice üç genç **Augur-Kol**, **Fessi** ve **Erran** ile çalıştığını da keşfeder. Bunu bildiğinden, daha önce kabul ettiği anlaşmaya rağmen Elocien'in Scyner'a olan güvenine ihanet edemeyeceğini anlar.

Desriel'de Davian, Wirr ve Caeden, Caeden'in Sınır'da son zamanlarda yaşanan endişe verici bozulmayla bir şekilde bağlantılı olduğuna inanan ve saklanmakta olan bir Üstün Yetenekli olan **Taeris Sarr** ile tanışır. Taeris ayrıca Ilseth Tenvar'ın okuldaki karşılaşmaları sırasında Davian'a yalan söylediğini ve bu yüzden Davian'ın Caeden'e tam olarak neden gönderildiği konusunun gizemini koruduğunu açıklar. Ilseth'in kötü niyetli olduğundan ve bronz kutusunun Caeden ile temas ettiğinde istenmeyen bir şeyi tetikleyebileceğinden endişe eden Taeris, daha fazla bilgi edinene kadar kutunun Davian'dan uzak tutulmasını önerir.

Davian ve Wirr çok geçmeden Caeden'in Gil'shar tarafından cinayetle suçlandığını keşfederler; ancak geçmişine dair hiçbir anısı yoktur ve suçlamaların doğru olup olmadığını kendisi bile bilmemektedir. Taeris, Andarra'ya, Tol Athian'ın Caeden'in anılarını geri getirebilecek bir **Gemiye** sahip olduğu Ilin Illan'a geri dönmeleri gerektiğine karar verir. Ancak, Desrielite sınırları çok dikkatli bir şekilde korunduğundan, en iyi hareket tarzlarının eve dönmek için **Prenses Karaliene Andras**'ın **-Wirr**'in kuzeni-yardımcısını almak olduğuna karar verirler.

Sonunda Karaliene ile karşılaştıklarında, Caeden'in katil olmakla suçlandığını anlar ve Wirr'in olaya dahil olmasına rağmen onu ülke dışına kaçırarak büyük bir diplomatik olayı riske atmayı reddeder. En iyi umutları tükenen Taeris, diğer tek seçeneklerinin Desriel'i kadim, gizemli bir şekilde terk edilmiş sınır şehri **Deilannis** üzerinden terk etmek olduğuna karar verir.

Ilin Illan'da Asha, Augur'larla yeni dostluklar kurar ve kısa süre sonra başkente yapılacak yıkıcı bir saldırıya dair tedirgin edici görümler gördüklerini keşfeder. Çok geçmeden, gözlerini kapatan tuhaf miğferleri nedeniyle **Körler** olarak adlandırılan istilacı bir gücün Sınır yönünden yaklaştığına dair söylentiler dolaşmaya başlar.

O ve Elocien, Augur'ları ifşa etmeden şehri en iyi nasıl savunacaklarını belirlemeye çalışırken, Asha Gölgelemin, eğer bunu Kaplar kullanarak yapıyorlarsa, hâlâ Öz'e erişebildiklerine dair şaşırtıcı bir keşifte bulunur. Bunun, yeteneklerinin yalnızca Gölge haline getirildiklerinde bastırıldığı ve (yaygın olarak inanıldığı gibi) tamamen ortadan kaldırılmadığı anlamına geldiğini fark eder.

Görünüşte daha yaşlı olan Davian'dan gelen ani ve tuhaf bir mesajın ardından Asha, Ilseth'in Caladel'deki okula yapılan saldırıyla ilgili anlattıklarından şüphelenir ve Augurlardan birine kayıp hafızasını geri yükletir.

Ilseth'in katliamda suç ortağı olduğunu öğrendiğinde, yalanlarını Athian Konseyi'ne ifşa etmesi için onu kandırır ve ardından onu hapseder.

Davian, Wirr, Taeris ve Caeden ürkütücü, sislerle kaplı Deilannis şehrinde seyahat ederken saldırıya uğrarlar ve Davian grubun geri kalanından ayrılır. Garip bir yarığa yakalanır ve boşluktaki yolculuğundan zar zor kurtulur; Deilannis'e geri döndüğünde, ona zamanda neredeyse bir yüzyıl geriye gittiğini söyleyen bir Augur olan **Malshash** ile tanışır.

İlk başta inanmayan ama sonunda Malshash'ın iddialarına ikna olan Davian, Deilannis'in kadim bilgilerden oluşan devasa bir depo olan **Büyük Kütüphanesinde** zaman geçirir. Malshash'ın rehberliğinde, Augur yeteneklerini kullanmayı ve kontrol etmeyi çabucak öğrenir. Malshash'ın ona yardım etme nedeni tam bilinmese de Davian, öğretmeninin zaten olmuş olan bir şeyi değiştirebileceği umuduyla yarık üzerinde çalıştığını fark eder.

Günümüze döndüğümüzde, Davian'ın öldüğüne inanan harap olmuş bir Wirr, Taeris ve Caeden ile birlikte Ilin Illan'a doğru yola devam eder. Yolculukları sırasında Sınır'ın ötesinden gelen istilacı gücün korkunç kanıtlarıyla karşılaşır ve Sınır'ın tamamen çökmesini engellemenin bir yolunu bulmaları gerektiğine dair inançları güçlenir. Caeden'in anılarının bunu tam olarak nasıl yapacaklarının anahtarı olabileceğinden endişe ederek, Kör şehre ulaşmadan önce Ilin Illan'a acele ederler.

Ilin Illan'a vardıklarında Taeris Athian Konseyini kendilerine yardım etmeleri için ikna çalışır, ancak Caeden'e yöneltilen cinayet suçlamalarını duyan ve Taeris'le olan kavgalı geçmişlerinden de etkilenen Konsey bunu reddeder. Gidecek başka yerleri kalmayan Taeris ve Caeden saraya sığınır; Wirr, Karaliene'i Caeden'in olup bitenlerde merkezi bir figür olduğuna ikna etmeyi başarır.

Deilannis'te, bir eğitim kazası Davian'ın Malshash'ın en travmatik anısını deneyimlemesine neden olur: düşünlerinde karısı Elliavia'nın ölümü ve sonrasında Malshash'ın onu kurtarmak için yaptığı umutsuz ve başarısız girişim. Malshash, geçmişi değiştirmek istemesinin ana nedenlerinden birinin bu olduğunu kabul ettikten sonra Davian'ı günümüze geri gönderir.

Davian Ilin Illan'a doğru yola çıkar ancak başka bir Augur olan **Ishelle** ve Tol Shen'den bir Yaşlı olan **Driscin Throll** tarafından kısa süreliğine durdurulur. İkili Davian'ı Tol Shen'e katılmaya ikna etmeye çalışır, ancak Davian Körlerin istilasını duymuştur ve yardım etmek için zamanında başkente ulaşmaya niyetlidir.

Davian Ilin Illan'a varır ve Körler nihayet saldırmadan önce Asha ve Wirr ile çok kısa süren bir buluşmanın tadını çıkarır. Bu arada Caeden ve Taeris, Athian Konseyi'nin Caeden'in hafızasını geri getirmelerine asla yardım etmeyeceğini anlayarak, Tol Athian'a gizlice girmeyi ve bunu onların izni olmadan yapmayı planlarlar. Ancak, Caeden'in hafızasını geri getirecek olan

Caeden'in anılarını hatırlayan Caeden, bunun yerine Ilseth'in gizemli bronz kutusunu aktive eder ve bir anlık tanıma hissi onu kutunun yarattığı ateşli portaldan çıkmaya yönlendirir.

Wirr ve Davian şehrin savunmasına yardım ederken, Asha Elocien'i Yönetim'in stoklarındaki Kapları, İlkeler'e bağlı olmadıkları ve dolayısıyla işgalcilere karşı özgürce kullanabilecekleri için Gölgeler'e vermeye ikna eder. Asha ve Gölgeler savaşa katıldıktan sonra, Kör'ün ilk saldırısı başarıyla engellenir.

Bu ilk zafere rağmen, Ilin Illan kısa sürede yarılır ve Körler savaşta üstünlüğü ele geçirir. Andarran kuvvetleri umutsuzca geri çekilirken Elocien öldürülür ve Asha dehşet içinde onun başından beri Augurlardan birinin kontrolü altında olduğunu fark eder. Kederli Wirr'e söylememeye karar verir ve Davian'ın yardımıyla aceleyle Tol Athian'a giderek tüm Üstün Yeteneklilerin savaşabilmesi İlkeleri değiştirir. Yine , bu yeni avantaj için çok geç kalınmış gibi görünmektedir.

Caeden kendini **Res Kartha**'da bulur; burada görünüşte ateşten yapılmış bir adam

-**Lyth**'lerden biri olan Garadis **ru Dagen**, Caeden'in kendi hafızasını sildiğini ve **Lyth** ile **Andrael** arasındaki bir pazarlığın şartlarını yerine getirmek için bu olaylar dizisini harekete geçirdiğini **açıklar**. Bu anlaşma artık Caeden'in **Licanius** kılıcını almasına izin vermektedir; **ancak** aynı zamanda **Lyth**'i Res Kartha'dan kurtarmanın bir yolunu bulmadığı sürece kılıcı sadece bir yıl ve bir gün boyunca elinde tutabileceğini de şart koşmaktadır.

Kabul ettiği şey hakkında endişelenen ama daha çok arkadaşları için endişelenen Caeden, Andarran güçleri için yenilgi kaçınılmaz görünürken Licanius'un şaşırtıcı gücünü kullanarak istilacı orduyu yok etmek için Ilin Illan'a döner.

Savaşın ardından -çatışma sırasında bir Augur olduğu ortaya çıkan- Davian, Ishelle'in teklifini kabul ederek güneye, Tol Shen'e gitmeye karar verir ve orada Sınır'ı ötesindeki karanlık güçlere karşı güçlendirmenin bir yolunu aramaya devam edebileceğine inanır. Asha, Temsilci olarak Ilin Illan'da kalmayı seçerken, Wirr de Yönetim'in başı olan **Northwarden** rolünü devralır.

Hâlâ geçmişiyile ilgili cevaplar arayan ve arkadaşlarının Sınır'ın ötesindeki her neyse onunla savaşmasına yardım etmeye kararlı olan Caeden, bronz **Portal Kutusu**'nu tekrar kullanır. Bu sefer kendini **Mor Aruil'in Kuyuları**'nda bulur ve Venerate'in bir başka eski üyesi **Asar** ile tanışır.

Caeden'i dehşete düşüren Asar, sadece Caeden'in Desriel'de suçlandığı cinayetlerden sorumlu olduğunu gösteren bir anıyı geri getirmekle kalmaz -Ama o aslında Aarkein Devaed.

GELECEK ŞEYLERİN BİR YANKISI

Caeden, bir zamanlar Aarkein Devaed olduğu bilgisiyle haftalarca boğuştuktan sonra, kimliğiyle ilgili gerçeği isteksizce kabul eder. Asar, Caeden'e taraf değiştirdiğini ve aslında uzun zaman önce Aarkein Devaed isminden vazgeçtiğini söyler; buna rağmen Caeden, Asar'ın hafızasını geri kazanmasına yardım etmeye çalışmasıyla mücadele etmeye devam eder ve eski hayatına dair sadece birkaç görüntü yakalar.

Çabaları, Elliavia'nın bedenindeki Nethgalla'nın Mor Aruil'e gelip Caeden'in karısı olduğunu ve ona yardım etmek için orada bulunduğunu iddia ederek Asar'ı ölümcül şekilde yaralamasıyla kesintiye uğrar. Kafası karışan Caeden, Asar'ın Nethgalla hakkındaki ölümcül uyarısına kulak verir ve Geçit Kutusunu kullanarak kaçır. Bunu yaparken, planının Deilannis'teki yarığı kapatmak olduğunu dehşetle hatırlar - ki bu da hem Venerate hem de Augur'ların her birinin öldürülmesini gerektirecektir.

Bu arada, güneydeki büyük şehir **Prythe** yakınlarında, Davian ve Ishelle Tol Shen'de yeni ilan edilen **Augur Affi** tarafından korunan ama aynı zamanda bu nedenle ayrılamayan bir yerde eğitim görmektedir. Shen Konseyi, Sınır'ın çökmesi tehdidini görmezden gelmeye devam ettikçe, görünüşe göre Augur'ları Tol'da tutmakla yetindikçe ve onları Sınır'ı düzeltmek için uygun şekilde hazırlama arzusu göstermedikçe Davian giderek daha fazla hayal kırıklığına uğrar.

Ilin Illan'da, Temsilci rolünü sürdüren Asha, Gölgelemin gizemli kayboluşunu araştırmak için hem Athian Konseyi'nin hem de Meclis'in emirlerine rağmen Sığınak'a çok sayıda gizli yolculuk yaparak misilleme riskini göze alır. Aynı zamanda Wirr, Kuzey Valisi olarak yeni pozisyonuyla boğuşmakta ve İlkeleri değiştirerek yarattığı yeni dünyanın çalkantılı siyasi sonuçlarıyla mücadele etmektedir. Ayrıca Gölgelemin yaratmak için kullanılan Kapların gizemli kökenlerini araştırarak ve babasının yirmi yıl önce Augurların devrilmesini kolaylaştıran silahları nereden aldığını belirlemeye çalışarak Asha'ya yardım etmeye çalışır.

Wirr'in hayatına yönelik bir tehdit olduğu söylentileri, **Tel'Rath** ailesiyle akşam yemeği sırasında kendisine bir suikast girişiminde bulunulmasıyla doğru çıkar. Sadece Wirr'i izleyen ve suikastçıları ona zarar vermeden önce kontrol eden Scyner'in müdahalesi Wirr'in hayatta kalmasını sağlar. Onu kurtardıktan sonra Scyner, Wirr'e aradığı bilginin, Wirr'in ailesinin **Daren Tel**'deki malikanesinde saklı olan babasının günlüğünde olduğunu söyler.

Asar'ı gömdükten sonra Caeden kendini **Çürüme Ovalarında** bulur ve yanlışlıkla Meldier'i bir **Kol**'da hapsediği yerden kurtarır: Sınır'a enerji sağlamak için yüzyıllardır Özünü emen bir cihaz. Lyth ile yapılan anlaşmanın yerine getirilmemesine neden olacağı korkusuyla Caeden'e karşı harekete geçemeyen Meldier, Caeden'e Dareci'nin yok edilmesinden sorumlu olduğunu gösterir ve Caeden'in

ve mevcut rotasını yeniden gözden geçirmesi için ona yalvarıyor.

Asha, Sığınak'a yaptığı gizli gezilerden birinde, açıkça rahatsız olan bir Isiliar, **Vhalire** adlı sha'teth ve bir **Yankı** arasındaki bir toplantıya rastlar. Önemli bilgileri ortaya çıkarabileceğine inanarak, Yankı'yı Tol Athian'ın altındaki yeraltı mezarlarına kadar takip etmeyi göze alır. Ancak Yankı takip edildiğini fark eder ve Asha'yı yeraltında kaybolmuş halde bırakır.

Asha cesaretini korur ve sonunda Isiliar ve Vhalire'i tekrar takip edebilecek hale gelene kadar bekler. Isiliar'ın **Knowing** bıçağıyla Vhalire'e saldırmasına tanık olur; Isiliar Vhalire'i ağır yaralı halde bıraktığında, Asha sha'teth'i öldürmeden önce onunla kısa bir süre konuşur. Kaçar ve Bilen'i yeraltı mezarlarında başka bir yere saklar, Vhalire tarafından aksi takdirde Isiliar'ın onu takip edebileceği konusunda uyarılmıştır.

Prythe'deki bir Augur tarafından takip edildiğine inanan Davian, Erran ve Fessi'nin Scyner'ın kendisini takip ettiğini keşfeder.

-Kol'un Ilin Illan'daki ölümü için adalete teslim etmek istedikleri kişi eninde sonunda ona yaklaşacaktır. Yeni gelen iki kişi kendilerini Augur Affi'na teslim etme konusunda isteksizdir; sadece Shen Konseyi'ne güvenmemekle kalmazlar, aynı zamanda Tol'un merkezinde Augur geçirmez bir alan gibi görünen şeyin varlığından da endişe duyarlar.

Davian Konsey'e bu gizemli bölgeyi sormayı kabul eder, ancak geri döndüğünde yeni gelen bir Augur **olan Rohin**'in Tol içinde anında popülerlik kazandığını görür. Rohin'in yeteneğinin bir tür Kontrol olduğu ve onu duyan herkesin sözlerinin doğruluğuna ikna olmasına neden olduğu kısa sürede anlaşılır. Sadece Davian, Rohin'in gücüyle doğrudan çelişen yalanları görme konusundaki doğal yeteneği sayesinde buna karşı koyabilir.

Rohin, Davian'ı Tol Shen'deki kan geçirmez bir hücreye hapseder; hayatta kalmak için çevresinden Öz çekebilmek için kan'a ihtiyaç duyan Davian, mühürlenmeden önce çaresizce kendi içinde yapay bir Öz **Rezervi** yaratmayı başarır. Kendi bedeninde kan kullanmanın doğasında var olduğu varsayılan tehlikelere rağmen, Davian bu eylemden herhangi bir kötü etkiye maruz kalmamış gibi görünmektedir.

Suikast girişiminden sonra kral tarafından birkaç günlüğüne şehri terk etmesi tavsiye edilen Wirr, babasının günlüğünü bulma umuduyla Daren Tel'deki aile mülküne gider. Orada annesi **Geladra Andras** tarafından soğuk bir şekilde karşılanır ve babasının çalışma odasındaki her şeyin çoktan İdare'ye teslim edildiğini söyler. Güçlü Üstün Yetenek karşıtı duygularını yumuşatma zahmetine girmeyen Geladra'nın, Wirr'in Kuzeyli olması gerektiğine inanmadığı hemen anlaşılır.

Oğlunun son kararlarına şüpheyle yaklaşıyor ve küçümsüyor.

Daha sonra Daren Tel'de Wirr'e, Desriel'de kendisine ve Davian'a yardım eden Avcı Breshada yaklaşır. Onu Ilin Illan'da tanıdığından beri takip eden Breshada, bir şekilde kendisinin de Üstün Yetenekli olduğunu keşfettikten ve bunun sonucunda kendi halkı tarafından Andarran casusu olarak damgalandıktan sonra yardıma muhtaçtır. Wirr, yeni yeteneğini kontrol etmesine yardımcı olacak birini bulmayı gönülsüzce kabul eder.

O akşam, Wirr'in kız kardeşi **Deldri** annelerinin ona yalan söylediğini ve babasının çalışma odasının içindekilerin aslında henüz mülkten ayrılmadığını ortaya çıkarır. Deldri ona yardım eder ve sonunda hem babasının eski günlüğünü hem de bir **Yemin Taşı** bulur: Yönetim tarafından Yöneticileri İlkelere bağlamak için kullanılan küçük bir Kap. Geladra'nın her ikisine de davranış biçimine öfkelenen Deldri, Wirr'den kendisini başkente geri götürmesini ister; Wirr isteksizdir ancak Geladra'nın ayrılımlarını zorla engellemeye çalışmasının ardından kabul eder.

Fessi ve Erran Davian'ı Tol Shen'deki hücrelerinden kurtarır, Davian'ın planlanan bir toplantıya gelmemesinin ardından bir şeylerin ters gittiğinin farkına varmışlardır. Davian Rohin'in ne yaptığını açıklar; üçü daha sonra seyahatten Tol'a dönen Driscin Throll'un yolunu keserek onu Rohin'in yeteneği konusunda uyarır ve Augur'u durdurmak için yardımını ister.

Driscin onlara Tol Shen'in kasasında Rohin'in Kan'a dokunmasını engelleyecek bir tılsım olduğunu söyler; dördü Tol'a girerek tılsımı alır ve nihayetinde Rohin'i hapseder.

Davian onu sorguladığında, Rohin kuzey Andarra'nın tamamen yok olacağını önceden gördüğünü söyler; ayrıca Tol Shen'in liderliğinin Kör'ün Ilin Illan'a yaptığı yıkıcı saldırıyı gerçekleşmeden çok önce bildiğini iddia eder. Augurlar onu **okuduktan** sonra Tol'a Scyner tarafından gönderildiğini keşfeder, ancak ne amaçla gönderildiği belirsizdir.

Caeden, Portal Kutusu'nun onu gitmesi gereken yere götüreceğine güvenmeye devam ederek karla kaplı **Alkathronen** şehrine varır. Kısa süre sonra Isiliar'ın yok edilmiş Kolunu keşfeder; cihazın içinde geçirdiği zaman yüzünden delirdiği belli olan Isiliar pusuya yatmıştır ve ona acımasızca saldırır.

Alaris, Caeden'i Isiliar'dan kurtarır; Caeden ağır yaralarından iyileşip uyandıktan sonra Alaris onu yanlış taraf için savaştığına ikna etmek için elinden geleni yapar. Caeden, Nethgalla'yı tekrar bulması gerektiğini öğrenir, çünkü Andrael'in Lyth ile yaptığı anlaşmayı yerine getirmek için ihtiyaç duyduğu son Gemiği almış gibi görünmektedir. Alaris, Caeden'e Nethgalla'yı büyük ihtimalle Deilannis'te bulacağını söyler. Caeden Ilin Illan'a döner ve Nethgalla ile yüzleşmek için Deilannis'e gitmeden önce Karaliene ile kısa süreliğine yeniden bir araya gelir.

Rohin'i Shen Konseyi'ne teslim ettikten sonra Davian, Ishelle, Fessi ve Erran, Konsey'in onları tutma isteğine karşı çıkarak Sınır'a doğru kuzeye giderler

Tol'da.

Ilin Illan'da Wirr, babasının günlüğünü okumaya başlar ve Augur'lara karşı isyanın kökenlerinin ardındaki gerçeği yavaş yavaş ortaya çıkarır. **Aelric** Wirr'e yaklaşır ve **Dezia** da dahil olmak üzere kimsenin bilmesini istemediği kişisel bir meseleyle istediğini söyleyerek güneye gönderilmek için bir mazeret ister. Wirr isteksizce kabul eder.

Deilannis'e seyahat etmek üzere bir grup organize edilirken, Asha, Gölgelelerin kökeni hakkında Büyük Kütüphane'de daha fazla bilgi bulmayı umarak gitmeye gönüllü olur. Karaliene'nin ısrarıyla Wirr, Breshada'yı da gönderir ve Asha eski Avcı'ya Öz'ü nasıl kontrol edeceğini öğretmeyi kabul eder.

Ayrılmalarından kısa bir süre sonra Isiliar, Caeden'in orada saklandığına inanarak saraya şiddetle saldırır. Bu çılgın saldırıda pek çok kişi ölür ve Deldri de yaralanır. Sadece Alaris'in ortaya çıkması ve ardından Isiliar'ı bastırması kontrolsüz şiddeti durdurur.

Saldırıdan sonra Dezia Aelric'i sorar ve Wirr'le birlikte onun **Kılıçların Şarkısı** için finansal destekçileriyle anlaşmaya gittiğini, turnuvanın final maçını kasıtlı olarak kaybetmesine kızdıklarını fark ederler. Kardeşi için derin endişe duyan Dezia, onun peşinden gitmek üzere ayrılır.

Sınır'a giden yolda Ishelle, **eletai** adı verilen uçan **Baneler** tarafından pusuya düşürülür ve Davian gelip onu hayata döndürene kadar ölmek üzeredir. Ishelle çabucak iyileşip kuzeye doğru yolculuklarına devam edebilecek hale gelse de, saldırı sırasında aldığı ağır yaraların ona zarar verdiği açıktır.

Asha ve Breshada, gruplarının geri kalanıyla birlikte Deilannis'e vardıklarında köprünün **dar'gaithin** olarak bilinen yılan benzeri Ban'lar tarafından korunduğunu keşfederler. Şehre girmeye çalışırlar, ancak çıkan çatışmada Asha köprüden **Lantarche** nehrine düşer. Breshada tarafından mucizevi bir şekilde kurtarılır; birlikte şehre geri dönmenin bir yolunu bulurlar ve sonra Asha'nın Sifon'u ve Gölgelelerle bağlantısını açıklayan eski bir hesabı keşfettiği Büyük Kütüphane'ye giderler.

Wirr, Geladra'nın kendisine resmen Kuzey Vekilliği için meydan okumasına hazırlanırken, elinde bir Yemin Taşı varken, ister Yetenekli ister Yönetici olsun, İşareti olan herkesi talimatlarına uymaya zorlayabildiğini keşfeder. Taeris'in onu bu yeni keşfettiği yeteneği konumunu sağlamlaştırmak için kullanmaya teşvik etmesine rağmen Wirr buna direnir ve bu tür sakıncalı önlemlere başvurmadan Yönetim'in lideri olarak kalmanın bir yolunu bulmaya kararlıdır.

Davian, Ishelle, Fessi ve Erran Sınır'a ulaştıklarında sadece Sınır'ın giderek zayıfladığını değil, aynı zamanda Sınır'ı yöneten kan mekanizmalarının da tahmin edebileceklerinin ötesinde karmaşık olduğunu keşfederek dehşete düşerler.

Hayal edilmiş. Şaşırtıcı bir şekilde, devasa enerji bariyerinden geçip Talan Gol'e giden potansiyel bir yol da bulurlar.

Caeden Deilannis'e varır, Büyük Kütüphane'ye ulaşır ve Asha ile Breshada'yı çoktan orada bulur. Breshada hemen Nethgalla olduğunu açıklar; Lyth'i bağlaması için Caeden'e Sifon'u verdikten sonra Asha'yı kandırarak kılıcı **Fısıltı**'yı onun üzerinde kullanır ve Sifon'un gücünü ve dolayısıyla bir Haraç'a güç verme sorumluluğunu etkili bir şekilde aktarır.

-Ona.

Gölge olmaktan kurtulan ama şimdi daha kötü bir kadere mahkûm olan Asha, kuzeye gitmek ve Caeden'in bir zamanlar kendisinin de kullanmayı planladığı Sınır'ı bulmak için **Seyahat Taşlarını** hemen kullanmak niyetiyle Ilin Illan'a döner. Wirr bunu öğrendikten ve Yönetim'e başarısız Sınır tehdidini kanıtlamak için bir fırsat gördükten sonra Geladra'yı da kuzeye gelmeye ikna eder

-Ilin Illan'a ikna olmadan dönmesi halinde görevinden kendi isteğiyle istifadeceği konusunda anlaştı.

Nihayet Sifon'u ele geçiren Caeden, Res Kartha'ya döner ve Garadis'e Lyth'leri serbest bırakma planını açıklar. Olağanüstü güçlerinden vazgeçmek zorunda kalacakları için öfkeli olsalar da, Lyth'ler Caeden'in teklifinin Andrael'in anlaşmasına hâlâ uygun olduğunu isteksizce kabul ederler. Kendilerinin bağlanmasına izin vererek kolektif güçlerini Sifon'a ve dolayısıyla Asha'ya aktarırlar. Anlaşmanın bir parçası olarak, artık Res Kartha'dan bir kez daha güvenli bir şekilde ayrılacaklarına göre, Caeden onları atalarının vatani olan Parlayan Topraklar'a göndermeyi kabul eder.

Sınır'da Davian, Asha ve Wirr kısa süreliğine yeniden bir araya gelir. Geladra'nın Augur'ların Üstün Yeteneklilerin gözetimi altında kalması yönündeki ısrarına rağmen, geçici olarak kendi hareketlerini kontrol edemeyen Ishelle, Talan Gol'e girmek için Sınır'da daha önce keşfettikleri geçidi kullanır. Davian ve Fessi onu geri getirmek için peşine düşer, ancak giriş kapısı arkalarından kapanarak onları düşman topraklarına hapseder.

Asha ve Erran da Geladra'ya meydan okur ve Asha'nın Gölgelelerin yerini sezme yeteneği sayesinde yerini tespit edebildiği son Kolu bulmak için yola çıkarlar. Kıyıda hemen uzakta ve Sınır'ın görüş içinde, Kan tarafından tamamen gizlenmiş bir adaya ulaşırlar. Orada Erran'la birlikte Asha'nın gelmesini bekleyen Scyner'la tekrar karşılaşırlar. Erran, Scyner'ın şu anda sahip olduğu tılsımın Tol Shen'de Rohin'i bastırmak için kullandıkları tılsım olduğunu fark eder. Scyner, Rohin'i öldürdüğünü ve tılsımı ondan aldığını itiraf eder.

Bir grup **tek'ryl -kütlesel**, akrep benzeri Baneler- tarafından adaya yapılan bir saldırı, Asha'nın araya girip ilk kez tam gücünü açığa çıkarması ve tehdidi yok etmesiyle püskürtülür. Bu sırada Erran da

Ishelle, Davian ve Fessi'yi en son gören Asha, Haraç'ı kullanıp onları Talan Gol'e kapatmadan önce onlara ne olduğunu ortaya çıkarmayı umuyordu.

Talan Gol'daki üç Augur kendilerini bir eletai yuvasında bulur, Ishelle'in garip davranışlarının sebebi açıkça Banelerin ona daha önce saldırmamasından kaynaklanan yaratıklarla olan bağıdır. Bir dizi **Telesthaesia** zırhı keşfederler ve içlerinden birinin bunu giyerek Andarra'ya geri dönebileceğini fark ederek Sınır'a geri dönerler ve büyük bir ordunun hemen önünde oraya ulaşırlar.

Wirr, Geladra ve Karaliene Sınır'ın çökmeye başladığına, korkunç bir Yasaklı sürüsünün sınırı aştığına tanık olur. Eletai'nin yıkıcı sürpriz saldırısı yetersiz Andarran savunmasını ezip geçerken, üçü Erran'ın yardımıyla bir sığınağa sığınır. Yasaklardan saklanırken Geladra ve Wirr, Erran'ın son birkaç yıldır Elocien'i kontrol eden kişi olduğunu fark eder.

Asha, Erran aracılığıyla Sınır'ın acilen güçlendirilmesi gerektiğini görebilir, ancak bunun sonucunda Davian'ın diğer tarafta kapana kısılacığını bilmektedir. Ishelle, Telesthaesia'nın koruması sayesinde zayıflamış enerji duvarından geçmeyi başarır ancak Davian ve Fessi, Asha'nın Sınır'a girip Sınır'ın tüm gücünü geri kazanmaya zorlanmasıyla Talan Gol'de mühürlenir.

Yasaklıların ilk saldırısından kurtulmuş olmasına rağmen Geladra, eletai'lerin bıraktığı cesetler sonunda mutasyona uğrayıp canlanarak kendileri de eletai olunca şok edici bir şekilde ölür. Dehşete kapılan ve kalbi kırılan Wirr ve Karaliene cesetlerin geri kalanını yakarak daha fazla eletai yaratılmamasını sağlar.

Caeden sonunda Venerate ile yüzleşmek için **Ilshan Gathdel Teth**'e gider; Meldier ve Isiliar ile girdiği mücadele Isiliar'ın ölümüyle sonuçlanır, ancak Caeden sonunda yakalanır.

Davian ve Fessi, Sınır mühürlendikten sonra ele geçirildikleri Ilshan Gathdel Teth'e tutsak olarak getirilirler. Etrafını tanıyınca paniğe kapılan Fessi kaçır; Davian da kaçmak zorunda kalır ve Caeden'in yakınlarda tutulduğunu ve Meldier tarafından Asha'nın yeri hakkında bilgi almak için işkence gördüğünü keşfeder.

Davian araya girdiğinde, Meldier ona Caeden'in bir zamanlar Aarkein Devaed olduğunu söyler ve Caeden de bunu utanarak onaylar. Bu haber karşısında şok olmasına rağmen Davian, Caeden'in yanında durmayı seçer; Meldier saldırdığında Davian onu gafıl avlar ve Licanus ile öldürür. Caeden daha sonra Davian'ı, Talan Gol'den kaçışını garantilemenin tek yolu olan normal bir kılıçla kafasını kesmeye ikna eder. Caeden Davian'ı serbest bırakmak için yakında döneceğine söz verir.

Yeni bir bedende uyandıktan ve tercih ettiği şekle geri döndükten sonra

Caeden daha sonra son ve yıkıcı bir anıyı yeniden yaşar; bir öfke nöbetinde, neredeyse iki bin yıl önce zamanda yolculuk yapan Davian'ı öldürdüğünü keşfeder.

Önsöz

Kar fırtınası Caeden'in etrafında uğulduyor, dünyayı acımasız, dondurucu bir beyaza boyuyordu.

Gözünün önündeki buzlu taneleri sıyrıp başını eğdi ve dağın yamacında şiddetle esen fırtınaya karşı, her ciğerini keskin bir şekilde çekerek ve her adımını ıslatarak ilerlemeye devam etti. Saatlerdir yürüyormuş gibi hissediyordu; artık fazla uzaklaşmış olamazdı. Doğrudan Alkathronen'e bir geçit açmak ne kadar imkânsız olsa da -İnşa Ediciler'in son şehri Kan'a bile gizli olsa da- geçidini yakınlarda açtığından emindi.

azından oldukça eminim.

Odaklandı, bıçak gibi soğuğu filtreledi ve kısa bir süreliğine etrafına bir Öz kalkanı uzatarak, önündeki karın içinden kısa, tıslayan bir buhar bulutu halinde süzülen bir baloncuk yarattı. Gücünün bu kadarını kullanmak bile riskliydi. Kimse burada olduğunu öğrenmeden önce Alkathronen'de mümkün olduğunca fazla zamana ihtiyacı vardı ve Saygıdeğer bir yıl önce İlshan Gathdel Teth'teki işkencesi sırasında ondan taze bir İz almıştı.

Caeden bu korkunç anıyı zihninden silkeledi, ağır halat bobinini omzuna daha güvenli bir şekilde silkti ve Öz kalkanının tekrar düşmesine izin verirken kesici rüzgara doğru sertçe eğildi. Birkaç adım daha attı ve beyazın içinde puslu bir parıltı kendini göstermeye başladı; bir dakika sonra kanyonun ani sakinliğine doğru tökezleyerek ilerliyordu, havadaki pullar belirginleşip hareketleri çapraz kesiklerden aşağı doğru yumuşak bir sürüklenmeye dönüşürken uzaktan gelen su sesi nihayet kulaklarına ulaşıyordu.

Birbirine paralel iki devasa şelale, önlerindeki patikanın her iki yanında birer tane olmak üzere kendilerini gösterdiler; mavi enerjinin ışıltıları, tamamen şeffaf, parıldayan cepheleri boyunca uzanıyordu. Yolun kendisi merhametli bir şekilde kuruydu, kar taş yüzeye dokunduğu her yerde küçük buhar pufaları halinde dağılıyordu. Caeden donmuş yanaklarına bastırmaya başlayan sıcaklıkla birlikte vücudunun hafifçe gevşediğini hissetti.

Uzanıp sıkıca kapattığı kapüşonunu geriye itti ve etrafına dikkatle bakarken havadaki hafif sıcaklığın yüzünün geri kalanına erişmesine izin verdi. Burası İnşaatçılar'ın çalışmalarının merkezi, harikalarının her birine portallar inşa ettikleri noktaydı. Buraya son gelişinde Alaris'in ona bunu hatırlatması gerekmişti ama şimdi etrafı incelerken zihninde netleşmişti

Yolun kenarlarına kazınmış sembolleri. Onları tanıdı. Amaçlarını anladım.

Bu tür bilgiler artık onu şaşırtmıyordu. Zihni geçmişinin ayrıntılarını bir zamanlar olduğu kadar net bir şekilde yeniden yaşamaktan hâlâ kaçınsa da, bu son bir yıllık izole gözlem ve planlama sırasında çok şey hatırlamıştı -neredeyse tüm anılarını- diye düşündü.

İtiraf etmeliydi ki, ikincisi de onu en az ilki kadar memnun etmişti.

İlerlemeye devam etti, derin sürüklenmeler artık ilerlemesini engellemediği için hızlıydı, yürürken keskin bir karıncalanmayla uzuvlarına hisler geri dönüyordu. İlerideki Alkathronen'in ışıltısı, şehrin mutlak boşluğunu gözler önüne sererken bile kar fırtınasına karşı koruyucu bir kubbe oluştuyordu.

Caeden Ilin Illan'a açılan kapıyı işaret eden sembolün yanından geçerken yavaşladı ve buraya gelme kararından duyduğu şüpheyi bir kez daha bastırdı. Kendini bu şekilde açığa vurmak riskliydi, hatta aceleciydi ama yine de... zamanı gelmişti. Davian bir yıldır tutsaktı. Bu da Zvaelar'a gönderilmek üzere olduğu anlamına geliyordu.

Bu da tahminlere göre Caeden'a hazırlanmak için bir aydan daha az bir süre veriyordu.

Devam etti. Kalan Venerate kaçışından beri boş durmamıştı: Davian onu Gassandrid'in boş böbürlenmesi konusunda uyarmıştı, bu yüzden Caeden hatırlar hatırlamaz bunun doğru olup olmadığını görmek için Andarran başkentine gizlice girmişti. Elbette, orada gözlemlendiği insanların rahatsız edici bir kısmı ince zihinsel işaretler gösteriyordu. Yüzlercesi Read olmuştu. Belki de binlercesi.

Gassandrid, Alaris ve Diara onu ya da daha da önemlisi Ashalia'nın nerede olduğunu bulmak için ülkeyi didik didik arıyorlardı.

Elbette bunu tahmin etmiş ve Wells'ten uzaklaşmak zorunda kaldığında varlığına dair anıları bile ortadan kaldırarak bulunacak hiçbir ipucu olmadığından emin olmak için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki bu aynı zamanda Andarra'daki arkadaşlarıyla herhangi bir temas riskine girmemesi anlamına da geliyordu. Venerate'in artık onlardan haberdar olduğu ve onları yakından izlediği neredeyse kesindi.

İnşaatçılar'ın Ilin Illan sembolüne özlem dolu bir bakış daha attı. Gelmekte olduğunu bildiği şey karşısında bu zorunlu izolasyon zor olmuştu... ama aynı zamanda Karaliene, Wirr ve diğerlerinin nispeten güvende olduğu anlamına da geliyordu. Venerate ilshara'yı aşmaya bir nefes kadar yaklaşmış olabilirdi ama sabırlı değillerdi ve Caeden'in bir yıl önce kısa süreli yakalanışı onlara Licanius'u verdiğine göre şimdi daha da sabırlı olacaklardı. Kendi yemlerine saldırmazlardı.

En azından bir amaca hizmet ettiğine inandıkları bir yem olduğu sürece. Bu düşüncenin verdiği tedirginlikle, bir evin önünde durdu.

Alkathronen'in kendisine girişi işaret eden devasa beyaz kemer. Gözlerini kapadı ve ona odaklandı. Yeterince emindi, kan'ın ince, çapraz çizgileri oradaydı ve içerideki tek yolu kapatıyordu.

Bir an daha durdu, tereddüt etti.

Sonra yüksek taşın altına girerek neredeyse görünmez olan ipleri kopardı, hava da buna karşılık olarak etrafını titretti. Alaris onun şimdi burada olduğunu biliyordu.

Tek gerçek soru, diğerlerine söyleyip sylemeyeceğiydi.

Alkathronen'in girişini süsleyen grl grl akan fiskiyelere endişeyle baktı, sonra başını salladı ve doğuya bakan uçuruma doğru ilerlemeye başladı.

Her iki durumda da çok az zamanı kalmıştı ve yapacak çok işi vardı.

Caeden ısı taşına daha fazla öz besledi, takırdamasınlar diye dişlerini sıktı.

Ellerini bel yüksekliğindeki silindirik Gemiye doğru uzattı ve alçak beyaz bir duvarın üzerine oturarak sonunda dinlenmeye izin verdi. Bu ısı taşlarından birkaçı şehrin dört bir yanına dağılmıştı, estetiğe mükemmel bir şekilde entegre edilmişlerdi ve yine de bir şekilde her zaman fark edilmeleri kolaydı. Biraz z ile ateşlendiklerinde, Alkathronen'in zaten sağladığının çok ötesinde bir sıcaklık yayıyorlardı - Caeden'in inleyen kasları, ipten yanmış elleri ve karla ıslanmış giysileri düşünüldüğünde, şu anda özellikle hoş bir işlev.

Elbette tüm bunları kolayca düzeltebilirdi ama yakında Rezervindeki her bir öz'e ihtiyaç duyacağını da biliyordu.

Dalgın gözlerle şehrin doğu ucuna baktı; burada öz'n yumuşak parıltısı hemen ötesinde şiddetlenen beyazı engelliyordu. O geldiğinden beri fırtına daha da şiddetlenmişti. Bu durum son beş saattir işini kolaylaştırmamıştı ama şimdi de devam ederse bu onun avantajına olacaktı.

Vücudunun diğer tarafını ısıtmak için yer değiştirdi ve bakışlarını Alkathronen'in merkezine giden ok gibi düz yola çevirdi. Karın erimediiği yerleri görebiliyordu, uzaktaki titreyen ve azalan öz, giderek derinleşen bir beyazı ortaya çıkartıyordu.

O kararsız aydınlığı izlerken ürperdi, buraya en son ne zaman geldiğini düşünmek istemiyordu. Yine de aklından nadiren uzaklaşıyordu; hem o zaman öğrendiklerini hem de o zamandan beri yaptıklarını görmezden gelmek hâlâ imkânsızdı.

Isiliar onun arkadaşıydı ve bile bile onu delirmeye terk etmişti.

Ve sonra -sonunda serbest bırakıldıktan sonra- onu ldrmşti.

"Mutsuz görünüyorsun, Tal'kamar."

Caeden sesle irkildi. Sonra kendini ayağa kalktı, dönüp karşısında duran uzun boylu, yontulmuş adama başıyla selam verdi.

"Haksız değilsin," diye kabul etti Alaris'e, sessiz sözcükler ölü sessizlikte kolayca taşındı. Gülümsemedi ama düşmanca da görünmemeye özen gösterdi. "Yine de geldiğine sevindim."

Alaris'in mavi gözleri ona kilitlenmişti. Diğer adam ilk bakışta rahat görünüyordu ama duruşunda bir rahatsızlık vardı. Tedirginlik.

"Bir dosta verilen söz bir sözdür," dedi Alaris. Caeden'i inceledi. "Ve ben hâlâ arkadaş olduğumuza inanmayı çok istiyorum, Tal. Buna rağmen."

"Ben de öyle." Caeden sözlerinde ciddiye. Yine de bakışlarının Alaris'in arkasındaki sessiz sokaklara kaymasına engel olamadı ve diğer adamın ne kadar çabuk geldiğini düşündü. "Seni bir süre daha beklemiyordum."

Gassandrid kalan Venerate'ler arasında bir Geçit yapabilecek tek kişiydi ve ilshara dışına yapılan tüm yolculuklar için katı bir hesap verebilirlik kuralı vardı. Alaris'in Caeden'e verdiği sözü tutması ve diğerlerine bu buluşmadan bahsetmemesi için, ayrılmak için bir bahaneye ihtiyacı olacaktı - bu kadar kısa sürede kullanmak için çok uygun bir bahaneye. Caeden, Alaris'in gelişinden sadece birkaç saat önce gelmeyi planlamıştı ama aslında günlerce beklemişti.

Alaris bakışları fark ederek, "Yalnızım," dedi. "Gass zaten beni başka bir şey için göndermeyi bekliyordu. Zamanlama basitçe eşleşti."

Caeden kaşlarını çattı -Alaris'in onu bir Alkathronen geçidine bu kadar yaklaştıracak ne işi olabilirdi ki- ama diğer adamı ona inanacak kadar iyi tanıyordu. Yanındaki bıçağı yavaşça ve dikkatle çözdü, sonra da aralarındaki yere fırlattı. "Güzel. Çünkü konuşmak için buradayım."

Alaris çeliğe düşünceli bir şekilde bakarken başını salladı ama kendi silahını atmadı.

Caeden ısı taşının karşı tarafındaki bankı işaret etti; Alaris oturduğunda ikisi sessizce birbirlerini izlediler ve Caeden sonunda yanaklarını üfleyerek bu konuşmaya başlamak için doğru yolu bulmaya çalıştı.

"Buraya son geldiğimizde," diye başladı, "Lyth'in icabına sonra tekrar gelmemi söylemiştin. Eğer bu savaşın her iki tarafını da anlamak istersem, bu tartışmayı yapmaya istekli olacağını söylemiştin." Alaris gözlerinde umut gibi bir şeyle öne doğru eğildi ama Caeden hemen başını salladı. "Açık konuşmak istiyorum dostum. Artık bu tartışmayı gereksiz kılacak kadar çok şey hatırladım. Ben bu konuda efendinin tarafında değilim ve

bir daha asla olmayacak."

Alaris'in yüz ifadesi buruştu. "Bunu duyduğuma... üzıldüm. Şaşırmadım ama... de." Omuzları çöktü, ses tonuna acı bir nota girdi. "Eğer artık benim bakış açımı ilgilenmiyorsan, Tal, o zaman bu neyle ilgili?"

Arkadaşının sesindeki hayal kırıklığı canını yaktı ama Caeden devam etti. "Bir teklif. Bir takas."

Alaris homurdandı. "Eğer Licanus'tan bahsediyorsan-"

"Elbette değilim." Caeden kelimeleri yumuşak bir şekilde söyledi. Licanus'un tam olarak nerede olduğunu zaten biliyordu. "Davian'ı serbest bırakmanı istiyorum. Karşılığında sana Cyr'in Kolu'nun nerede olduğunu söyleyeceğim ve onu oradan almana engel olmayacağım."

Bu ifadeyi sessizlik karşıladı, Alaris Caeden'in söylediklerini düşünürken kaşları çatıldı.

"Neden?" Şaşkınlıkla başını salladı. "Yarığı kapatmak için hem Cyr'in hem de Davian'ın ölmesine ihtiyacın olduğunu biliyorum ve Cyr ikisinden öldürmesi daha zor olanı. Onu serbest bırakırsanız daha da zorlaşır."

Caeden yüz ifadesini yumuşak tuttu. Cyr Haraç'a kendi isteğiyle gitmişti - Shammaeloth hakkındaki gerçeğe ikna olmuş ve gönüllü olmuştu - ama diğer Venerate bunu bilmiyordu. Meldier ve Isiliar gibi onun da bir tutsak olduğunu sanıyorlardı.

"Çünkü Davian'a bir söz verdim," dedi Caeden kesin bir tavırla. "Ve onu kurtaramam - ne Ilshan Gathdel Teth'ten, ne de sen dururken. Ben senin kadar güçlü değilim. Hiçbir zaman da olmadım." Bu sözleri basitçe, kendine acımadan ya da sahte bir tevazu göstermeden söyledi.

Alaris ona baktı. "Akıllı bir adam bunu Davian'ın şu anda farkında olmadığı bir şekilde Cyr'den daha önemli olduğu anlamına alabilir."

"Akıllı bir adam, böyle bir durum olsaydı asla böyle bir takas teklif etmeyeceğini fark ederdi. Bu benim sözümü tutmaya çalışmamla ilgili Alaris, hepsi bu. Senin tanıdığın adamdan ziyade, olmayı arzuladığım adam olmaya çalışıyorum." Caeden öne doğru eğildi. "İkimiz de Davian'ı öldürdüğümü biliyoruz - bu, onu ne kadar tutarsan tut, geri alınabilecek bir şey değil." Bu düşünce, gerçeği öğrenmesinden bir yıl sonra bile hâlâ midesini bulandırıyor ama bunu belli etmemeye özen gösteriyordu. "Öte yandan, ikimiz de Cyr'in kaderini bilmiyoruz. Yani bu iyi bir teklif Alaris. Bir daha yapmayacağım bir teklif."

Alaris bir süre ısı taşına baktı, belli ki düşünüyordu.

"Kendini duyabiliyor musun, Tal?" diye sordu aniden. Başını kaldırdı ve Caeden'e bakarken bakışlarında tekinsiz bir ifade vardı. "Buraya bunu konuşmak için gelmediğini söylüyorsun ama... olmayı arzuladığın adam? İki bin yıl boyunca hapsedtiğin bir arkadaşını bir başkasıyla takas etmek istiyorsun ve takası kabul etmem için öne sürdüğün argüman benim zaten

Nasıl olsa onlardan öldüreceksin." Yorgun ve acı bir attı. "Yine de doğru yolda olanın sen olduğundan ve geri kalanımızın yanlış yönlendirildiğinden o kadar eminsin ki."

Caeden kaşlarını çatı. "Sanırım sen ve diğerlerinin bir şekilde daha az lekeli olduğunuzu düşünüyorsun?"

"Evet." Alaris bu kelimeyi kesin bir ifadeyle söyledi. "Yapılan her şeyin geri alınacağını bilerek hareket ediyoruz Tal - *sen başarılı olmadığın sürece* başkalarına karşı yaptıklarımızın bir önemi yok. Bozulmuş, hapsedilmiş bir dünyayı korumaya ve sevdiğimiz insanları öldürmeye kararlı olanlar bizler değiliz."

Caeden cevap vermek için ağzını açtı, sonra başını yorgunca sallayarak kendini durdurdu.

"Hayır," dedi sessizce. "Artık yok, Alaris. Artık şüphe tohumları ekmeye çalışmak yok. Daha önce yaşadığımız tartışmaları deşmek ya da cevaplarını yüzyıllar önce verdiğim sorularla dağıtmak yok. Bunun için sana yazıklar olsun. Cehaletimden faydalanmaya çalıştığın için sana yazıklar olsun." Diğer adama sabit bir şekilde baktı ve hayal kırıklığının ne kadar içten olduğunu görmesini sağladı. "Gerçek şu ki, artık neye inandığımı biliyorum. Tüm bunların neden gerekli olduğunu hatırlıyorum. El olarak bildiğimiz yaratığın bizi kandırdığını düşünmeyi reddettiğini hatırlıyorum. *Hatırlıyorum*. O yüzden bu seferlik bu kısmı atlayalım."

Alaris'in ifadesi seğirdi ve Caeden azarlamasının yerini bulduğunu gördü. Güzel.

Bir sessizlik oldu.

"Bu sefer gerçekten de sensin, değil mi Tal," dedi Alaris hayıflanarak. Yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu. "Cyr için Davian o zaman. İzin ver... üzerinde biraz düşüneyim."

Sessizlik tekrar çöktü; Caeden Alaris'i inceledi, sormaktan çekiniyordu ama sormamak için de çok endişeliydi. "O nasıl?"

Alaris tereddüt etti.

"Yeterince iyi," dedi. "Yine de, tahmin edebileceğiniz gibi, bazı benzersiz politikalar yarattı. Gassandrid eğitmek isterken, Diara... Diara cezalandırmak istiyor. Onun kim olduğunu ve ona ne olacağını -ne yapacağını- bilmek bazı argümanlarını oldukça zorlayıcı hale getirdi." Caeden'in bakışlarını tuttu. "Ama o hâlâ benim yetki alanımda. Ve , bana kalırsa, o sadece sizden korunması gereken bir kişi daha."

Caeden bunun üzerine çenesinin gerildiğini hissetti ama bir şey söylemedi.

Alaris düşünceli bir şekilde onu izledi. "Medeni davranırken..."

"Eğer söyleyecek bir şeyleriniz varsa, dinlemekten mutluluk duyarım."

Alaris kendi kendine başını salladı, belli ki daha azını beklemiyordu. Elini cebine attı ve küçük, kalınca sarılmış bir şey çıkardı.

Kumaş beyazdı ama Alaris örtüyü kaldırmaya başladığında Caeden iç katmanların bir tür yeşil, yapışkan sıvıyla ıslanmış olduğunu gördü. Çok geçmeden son parça da nemli bir tokatla yere düştü ama yine de Caeden'in Alaris'in elinde ne olduğunu anlaması birkaç dakika aldı.

"Bunu nereden buldun?" Alaris Portal Kutusu'ndan geriye kalan yıkık dökük parçaları ona fırlattı. "Belli ki hiçbirimiz başaramamışız."

Caeden Gemi'yi yakaladığında kalbi hızla çarpmaya başladı ve onu incelerken rahatladığını belli etmekten güçlükle kaçındı; yok edilmesini onaylamak bir hediyeydi, gerçi Alaris bunu bilemezdi. Küpün bir zamanlar bronz olan yüzeyi artık kaygan bir siyahtı, üzerindeki yazılar aşınmıştı, metalin bir parçası o tutarken bile sızıyordu.

Caeden, Talan Gol'ün ilshara içinde uzun süre hapsolmuş bu tür cihazların hemen hepsinde yaptığı gibi Gemi'yi de bozacağını daha önceden hatırlamıştı. Ama Geçit Kutusu özellikle güçlüydü. Eşsizdi. Onun da aynı şekilde çürüyeceğinden emin değildi.

"Lyth," dedi Caeden, yalan söylemenin bir yararı olmadığını düşünerek. "Onlardan çaldım." Alaris'in kaldırdığı kaşlarına omuz silktilti.

Alaris bunun üzerine kıkırdarak başını salladı. "Bu bir gün dinlemeyi çok istediğim bir hikâye."

"Bir gün," diye onayladı Caeden. Bakışlarını elindeki çürüyen Kap'a çevirdi, pişmanlık göğsünde ağırlaşıyordu. Arkadaşını ne kadar kötü kullandığının bir başka hatırlatıcısıydı bu. Caeden, Malshash olarak Davian'ı Portal Kutusu'na bağlamış, Caeden'ın hafızası silindikten sonra onu Portal Kutusu'nu teslim etmesi için manipüle etmişti; çünkü Davian, Caeden'ın bunu yapmak için yaşayacağından emin olduğu tek kişiydi.

Eninde sonunda öleceğini bile bile Davian'ı tüm içine çekmişti. Caeden'in ellerinde. *Çünkü* Caeden'in ellerinde ölecekti ve bu yüzden daha erken değil.

Hem bu düşünceyi hem de çürümüş kutuyu bir kenara itip ellerini dikkatle sildi ve Alaris'i kutunun neden bozulduğu konusunda ikna etmeye çalıştı. Diğer Venerate, Talan Gol'deki Gemilerin bozulmasının ve aslında toprağın çoraklığının Sınır'ın bir etkisi olduğuna inanıyordu: onu daha etkili bir hapsedme aracı haline getirmek için mekanizmasına yerleştirilmiş bir şey.

Öyle değildi. Caeden'in kendisi ilshara'yı tasarlamak için Andrael'le ittifak kurmuştu ve amacı sadece El'in Deilannis'e yürüyüşünü geciktirmek, diğer Venerate'leri durmaya ve inançlarının körleşip körleşmediğini sorgulamada ona katılmaya zorlamaktı. Ve yine de, Caeden'in hâlâ kendi taraflarında olduğuna inandıklarında bile, onun Andrael'in entrikalarında isteksiz bir katılımcı olduğunu düşünmüşlerdi.

-Alaris ve diğerleri mazeret bulmakta gecikmediler. İddia ettiler

Andrael'in İlshara'nın demirleme gemilerini Darecialılara teslim etmeden önce onlara eklemeler yapmış olması ya da muhtemelen Darecialıların kendilerinin onları değiştirmiş olması.

Venerate'ler zeki erkekler ve kadınlardı ama yine de bir şekilde tanrılarının süregelen, kapalı varlığının gerçek sorun olduğu ihtimalini düşünemiyorlardı bile.

Yine de Shammaeloth'un doğası böyleydi. Onun yozlaşmasına en çok batmış olanlar bir şekilde bunu görmekte en çok zorlananlardı - Caeden bunun için onları pek suçlayamazdı. Bu miyop bulanıklığı çok iyi biliyordu.

Alaris aniden başını salladı.

"Cevabım hayır, Tal."

Caeden boş boş baktı, sonra anladığında derin bir nefes aldı. Alaris Davian'ın serbest bırakılması için yapılan anlaşmayı reddetmeyi seçmişti.

"Neden?"

Alaris çaresizce eliyle işaret etti. "Çünkü buraya beni İlshan Gathdel Teth'te yenemeyeceğini anladıktan sonra geldin. Çünkü bunun senin için iyi tarafını göremiyorum, yani bunu gizliyor olmalısın." Durakladı, sesi artık ıssız geliyordu. "Ama en önemlisi? Çünkü Is'ten sonra... Bir zamanlar olduğun adam olmadığını biliyorum. Dostluğumuzun anısına sahip olabilirsiniz Tal'kamar, ama artık benim dostum olduğuna ikna olmuş değilim."

Caeden yüreğinin burkulduğunu hissetti ve cevap verecek kelimeleri bulmakta zorlandı.

"Bunu duyduğuma ne kadar üzüldüğümü bilemezsin," dedi sonunda, sesindeki acıyı gizleme zahmetine girmeden. "Ama bir hata yapıyorsun, Alaris."

Alaris'in yüz ifadesi değişmedi. "Davian'ı *Ashalia'nın* Kolunun yeri karşılığında takas edeceğim. Daha azı olmaz."

"Hayır."

"O halde konuşacak başka bir şeyimiz yok." Alaris sertçe ayağa kalktı. "Alkathronen'den ayrılmana izin vereceğime dair sana söz vermiştim Tal ve bunda ciddiydim. Ama sen bu şehirden gittiğin an, biz düşman oluruz. Bunun gibi başka görüşmeler olmayacak."

Caeden da ayağa kalktı, sonra kılıcına doğru yürüdü ve eğilip hafif bir metalik sürtünmeyle onu taştan aldı.

Sonra yavaşça, kasıtlı olarak Alaris'e doğrulttu.

"Biliyorum," dedi usulca.

Alaris ona kızgın bir inançsızlıkla baktı ve Caeden bu bakışın içinde uyandırdığı suçluluk duygusundan nefret etti. İki adam hareketsiz kaldı; sonra Alaris yumuşak bir şekilde yer değiştirdi, kılıcını isteksizce çekerken kendine yer açtı.

"Sanırım sırtımın ağrımamı beklediğin için sana minnettar olmalıyım.

Döndüm," dedi Alaris, kılıcını hazır tutarak. "En azından o kaldı." Gözleri sert olsa da sesi her şeyden çok yorgun geliyordu. "Burada Ilshan Gathdel Teth'e karşı ne gibi avantajların olduğunu düşünüyorsan, Tal, yanlış hesaplamışsın. Bana karşı zemin hazırlamakla, tuzaklarını kurmakla meşgul olduğundan hiç şüphem yok ama bunu kendin söyledin

-Daha uzun bir süre bekliyordun. Sadece birkaç saat asla yeterli olmayacaktı."

Caeden bu ifadeyi kabul etmedi, kılıcını havada tuttu ve temkinli bir şekilde daire çizmeye başladı. Alaris de aynı hareketi yaptı.

"Son bir şans Tal. Çek git. Andrael'in Kılıçlarından birine sahip değilsin, bu yüzden başka bir Gemiye sahip olsan bile kazanmayı umamazsın. Ve bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim." Caeden hâlâ cevap vermeyince Alaris melankoli ve hayal kırıklığı arasında sıkışmış bir ifadeyle içini çekti. "O zaman bu işi bitirmeden ve sonsuza dek kilit altında kalmadan önce bana son bir soru sor."

Caeden volta atmaya devam etti. "Sor."

Yavaş ve temkinli danslarına devam ederlerken Alaris'in bakışları Caeden'inkilerden hiç ayrılmadı. "Yüzyıl önce yaptığın onca pratikten sonra şekil değiştirmenin senin için yeterince basit olduğunu biliyorum ve anılarının çoğunun şimdiye kadar geri gelmiş olması gerektiğini de biliyorum. Peki neden *bu* bedene döndün? Neden kendi bedenine değil?"

Caeden neredeyse tereddüt edecekti. Davian'ın onu Ilshan Gathdel Teth'ten kurtarmak için başını kesmesinden sonraki günlerde kendine benzer bir şey sormuştu. Beraberinde getirdiği acıya rağmen neden tekrar dönmek için bu kadar istekli hissettiğini merak etmişti. Diğer seçeneklerine rağmen.

Yine de sonunda cevabı bulmuştu. "Çünkü

ben artık buyum," diye yanıtladı.

Bıçağı Alaris'in sağ koluna doğru parladı; bir bulanıklık oldu ve ardından Alaris yana kayarak savuştururken çeliğin çarpışma sesi Alkathronen'in sessizliğinde yankılandı. Caeden karşı hamle geldiğinde yumuşak bir şekilde geriye doğru sallandı, hızlı ve keskin bir hamleydi, bir an önce omzunun olduğu yerde havayı kesiyordu.

Caeden hızlı ve hafif vuruşlarla saldırıya geçti, sinirleri gergindi ama nefes alıp verişini sabit tutuyor, en iyi hareket tarzını hızla değerlendiriyordu. Alaris'in Bozma kalkanı tıpkı Caeden'inki gibi çoktan yerindeydi ve kan saldırılarını neredeyse tamamen engelliyordu. Her iki adam da zamanın dışına çıkmıştı; hafifçe aşağıya doğru sürüklenen kar şimdi olduğu yerde donmuş, aralarında asılı kalmış, her bir tanesi şehrin Öz ışığını kırarken ruhani bir şekilde parlıyordu.

Durdu, sertçe nefes verdi, donmuş nefesi dışa doğru sürüklendi ve sonra zaman baloncukunu terk ederken yerinde toplandı. Bu, Kan ve Öz söz konusu olduğunda eşit bir eşleşmeydi ve bir kez daha fiziksel bir

yarışma.

Alaris'in yenilmez olduğu bir yarışma.

Alaris'in düşünmesine fırsat vermedi; kaslı adam aniden ileri atıldı, kılıcının hınzır kenarı büyüleyici, akıcı bir hareket dansıyla yanıp sönerек Caeden'e tekrar ve tekrar bulanıklaştı, her vuruş derinin yanından fısıldayarak geçti ya da çaresiz, fiskeli savuşturmalarla zar zor geri çevrildi. Alaris Isiliar kadar yetenekli değildi, saldırılarında onun kadar yaratıcı ya da öngörülemez değildi. Ama yine de çok ama çok iyiydi.

Caeden bacaklarını Özle doldurdu ve kendini kuvvetle geriye doğru iterek, neredeyse elli adım ötedeki pürüzsüz beyaz taş sokakta sertçe kayarak durdu. Alaris çoktan harekete geçmişti, ona doğru yaklaşıyor ve aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu; Caeden zaman baloncuğunu sonuna kadar açtı, Yedek'ine dokundu ve en yakındaki binaya bir Esans seli göndererek cephesinden büyük bir taş parçasını koparıp Alaris'in yoluna fırlattı. Alaris yükseğe sıçradı, devasa duvar parçasını kolayca temizledi ve tam basmak üzere olduğu yola gömüldü, hiçbir şey olmamış gibi yaklaşmaya devam etti.

"Bunun bir anlamı yok Tal," diye bağırdı solunda yıkılmakta olan binanın uğultusu arasında.

Alkathronen'in Esans hatlarından bazıları kırılmıştı; Caeden kan kullanarak havadan enerji kaptı ve sonra onu sıkıca bükerek yaklaşan adama parlak bir top fırlattı, ardından kendini alçaktan ve sertçe ileri fırlattı. Öz, Alaris'in Bozma kalkanına çarpar çarpmaz dağıldı ama amacına hizmet etmişti; Alaris havaya körü körüne saldırdı, takip eden saldırıyı tahmin ediyordu ama nereye vuracağını bilmiyordu. Caeden diğer adamın yanından hızla geçti, vücudunu Esans'la yere karşı korudu ve diğer adamın çeliği başının hemen üzerindeki boşluğu oyarken Alaris'in dizine sert bir darbe indirdi.

Caeden'in bıçağı Venerate'in aşılmaz derisinden sekip, Öz'üyle güçlendirilmiş gücüne rağmen Caeden'in kolundan aşağı bir ürperti gönderirken Alaris hırladı. Küçük bir darbe, neredeyse önemsiz, bu yüzden Alaris bunu tahmin etmemişti ama bu onu sinirlendirecek, hayal kırıklığına uğratacak ve tereddüt etmesine neden olacak türden bir şeydi. Onu biraz yavaşlatacak ve dikkatini dağıtacak türden bir şeydi.

Alaris saldırı karşısında neredeyse hiç duraksamadı, döndü ve yanıp sönen, fısıltı kadar ince Öz saldırılarından oluşan öfkeli bir patlamayı serbest bıraktı. Caeden ayağa fırladı ve tam zamanında sağlam bir kan tabakası fırlatarak saldırıları emdi; Caeden'in Bozma kalkanı sıkı olsa da sürekli değişiyordu ve neredeyse görünmez olan altın iğnelerden bazıları muhtemelen içinden geçebilirdi.

Caeden'in ayaklarının altındaki zemin titredi ve kendini yere attı.

Tam zamanında geri döndü; durduğu yol bir moloz ve ince beyaz toz yağmuru içinde yırtıldı. Yuvarlandı, Alaris cadde parçasını bir çekiç gibi kullanıp Caeden'in az önce bulunduğu yerde beş metre genişliğinde bir krater bırakırken, taşın taşa çarpıp parçalanma sesi kulaklarında acı verici bir şekilde yankılandı.

Caeden soluk soluğa ayağa fırladı ve kendini bir kez daha ileri attı.

Ondan sonra her şey koşma, kaçma ve gürleyen bir yıkımdan ibaretti.

İki kez Caeden nerede olduklarını tamamen kaybetti, biri ya da diğeri yapılardan parçalar koparırken etrafındaki binalar devasa, korkunç, kükreyen bulutlar halinde parçalanıyor, sonra da Alkathronen'den akan özgür Öz'ü daha da fazlasını koparmak için kullanıyordu. Yine de her seferinde kendini yeniden yönlendirmeyi başardı, çelikle bir değişim için daldı ve sonra kendini uzağa fırlattı, böylece savaş yavaş yavaş, acı verici bir şekilde olması gereken yere yaklaştı. Belli etmeden olabildiğince savunmacı bir şekilde dövuştü ama yine de vücudunda iyileşmesi için gittikçe daha fazla Öz gerektiren daha derin kesikler birikmeye başladı. Aldığı her acı verici darbeye, Rezervinin giderek azaldığını hissediyordu ve etrafındaki şehirden daha fazlasını koparmak için yeterli değildi.

Alaris kazanıyordu.

Parçalanmış bir fıskiye'nin üzerinden Öz ile güçlendirilmiş bir sıçrayış sonunda onu şehrin doğu sınırını belirleyen alçak duvarın görüş alanına getirdi. Normalde manzara nefes kesici olurdu ama duvarın ötesinde kar fırtınası hâlâ devam ediyordu ve Alkathronen'in üzerinde neredeyse görünmez olan koruyucu kubbeyi aşan siyah geceye karşı bembeyaz kardan başka bir şey yoktu.

Caeden Özünü tekrar bacaklarına yükledi ve bariyere paralel koşmaya başladı, ciğerleri yanıyordu ve nefesi kısa, keskin soluklarla geliyordu, arkasından taşlar gıcırıyor, kükrüyor ve paramparça olurken patinaj yaptı ve bir ara sokaktan aşağı doğru eğildi. Eğer daha güçlü olsaydı, hazırlanmak için daha fazla zamanı olsaydı, bu tuzağı daha az belirgin hale getirebilirdi.

Ama şu anda bu bir seçenek değildi. Tehlikeli bir şekilde tükenmek üzereydi.

Sonunda doğu duvarında biten uzun halk meydanına ulaştığında - muhtemelen bir zamanlar pazar yeri idi, henüz hasar görmemişti ve mükemmel bir şekilde aydınlatılmıştı- kayarak durdu, döndü ve bir başka taş karşı Öz kalkanını kaldırdı. Kalkan titredi; moloz parçaları kalkanı delip geçerek Caeden'in göğsüne ve bacağına çarptı, kemikleri kırdı ve kasları delip geçti. Acıyla hırladı, Alkathronen'in kubbesinin kenarını belirleyen bel yüksekliğindeki duvara yaslanana kadar tökezledi, sonra kalkanını bıraktı ve yakındaki aydınlatıcı bir hattın Öz'ü kaptı. Enerjiyi Alkathronen'in

Yaraları, açık alanı kaplayan kum bulutunu delip geçen ve tehlikeli bir şekilde kafasına yaklaşan daha fazla taşla irkildi.

Toz perdesi sonunda aralandı ve Alaris'in meydanın diğer ucunda, bir bacağını tuttuğu ve yorgun görüldüğü belliydi ama bunun dışında başladıkları andan daha az kararlı değildi. Hava parçalanmış duvarların kokusuyla buruklaşmıştı; Caeden şiddetli bir öksürük tutturdu ve alnındaki kirle karışık teri sildi, elleri kayganlaşmış ve griye bulaşmıştı. İki adamın bakışları karşılaştı.

Bir duraklama oldu, sessiz bir onaylama. Caeden nabızı hızlansa bile omuzlarının çökmesine izin verdi.

"Her zaman böyle bitecekti Tal," diye seslendi Alaris, topallayarak meydana doğru ilerlerken. "Yapman gereken-"

Caeden Gemisinin uç noktasını etkinleştirdi.

Bir kurt başının ana hatları -bütün Venerate'lerin bin yıl önce kabul ettiği bağ sayesinde, fazladan zaman almasına rağmen eklemek zorunda kaldığı bir şey- Alaris'in ayaklarının altında meydanın genişliği boyunca canlandı, diğer tüm Öz çizgilerini anında boşalttı ve etrafı zifiri karanlığa gömdü.

Derin bir çatlama sesi duyuldu ve Caeden, Alaris'in yüzünün yerdeki kurdun kafasıyla aydınlandığını, diğer adamın gözlerinin irileştiğini görebilmek için sadece bir an bulabildi, o sırada yer onun altına çökmüş ve üç tarafta yükselen binalar içe doğru çökmüştü.

Caeden bunu beklerken bile, meydan acı verici ve kafa karıştırıcı bir kükremeye patladığında duvara yaslandı; taş parçaları korkunç, baş döndürücü bir hızla, sanki düşünölemeyecek kadar güçlü bir girdap tarafından çekiliyormuş gibi durduğu yere doğru fırlarken Alaris gözden kayboldu. Birkaç dakika içinde, iki kat yüksekliğinde ve bir o kadar da geniş bir enkaz yığını, şimdi etrafını saran ürkütücü bir şekilde aydınlanmış kaynayan bulutların içinde zar zor görölebilen, sıkıca paketlenmiş bir höyük oluşturmuştu.

Huzursuz bir sükûnet çöktü. Kurdun kafası -hâlâ görünen kısmı- -Ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde soldu ve sahneyi birkaç saniyeliğine karanlıkla örttü, ardından Öz'ün aydınlatıcı çizgileri yeniden canlanarak Alkathronen'in derin Cyrarium'una erişimlerini geri kazandı.

Caeden acı içinde kendini yukarı çekerek alçak duvarın tepesine oturdu ve sırtını herhangi birinin uçurumdan düşmesini engelleyen Öz ağına dayadı. Kar fırtınası arkasındaki manzarayı kapatmasaydı, baş döndürücü, dik düşüşü görebileceğini biliyordu, ancak üç bin fitten daha aşağıda nerede bittiğini göremiyordu. Fedris Idri'nin duvarları gibi, bu uçurum ve Alkathronen'in üzerine inşa edildiği zirveyi çevreleyen diğerleri de

-Mükemmel derecede pürüzsüz, cam gibi, çelik tarafından geçilemez ve

Ölçek.

Önündeki enkaza bakarken nefesini tuttu. Kan makineleri tam da umduğu gibi çalışmıştı.

Ama aceleye getirildiğini biliyordu. Kaba.

Apaçık.

Höyüğün tepesindeki küçük taşlardan bazıları yanlardan aşağıya doğru süzölmeye başladı ve sessizliği şıptırtılarıyla bozdu.

Caeden, büyük kayalardan biri titremeye ve sonra düşmeye başlarken, altındakiler istikrarlı, imkânsız bir şekilde yukarı doğru yükselirken bir kenara çarparak yorgunca izledi, hareket etmedi. Altın Öz'ün parıltıları çatlakların arasından parladı, giderek genişleyen enerji kubbesi son büyük taş parçalarını da kenara itene kadar daha da parlaklaştı, ortasındaki adam Caeden'in Gemisi'nin yarattığı çukurdan çıktı ve topallayarak ona doğru ilerledi.

Alaris duyma menziline sakince, "İşte anlamadığım şey bu," dedi ve son moloz parçaları donuk, takırdayan bir çingirakla üzerinden kayıp yere düşerken Öz kalkanının düşmesine izin verdi. "Kan hatları onları fark etmem için yeterince kalın olmasaydı bile. Bu işe yarasaydı ve ben tüm o taşın altına gömölseydim bile. Bir hafta kadar uyumak zorunda kalsaydım? İyileşmeden önce belki iki hafta? Ne yapmayı umuyordun? Ben orada yatarken hemen Ilshan Gathdel Teth'e bir saldırı mı düzenleyecektin?" Başını salladı, sertçe hareket ediyordu ama Caeden'e doğru amansızca ilerliyordu. "Çaresizlik kokuyor, Tal. Özensizlik. Fikirlerinin sonuna geliyorsun ve bence bunu biliyorsun."

Caeden buna bir şey demedi, dövüşün acısı hâlâ iliklerindeydi. Duvarın tepesindeki pozisyonundan, şiddetli bir fırtınanın bulutlarındaki şimşek gibi, çılgınca titreyen Öz'ün vurguladığı yavaşça dağılan toz bulutlarını görebiliyordu.

Her şey yıkımdan ibaretti. İnşaatçıların son şehrinin tam dörtte biri yok olmuştu.

Kaybın verdiği üzüntü göğsüne ağır bir şekilde yerleşti.

Alaris, Caeden'in oturduğu yerden belki yirmi adım ötede topallayarak durduğunda Caeden'in yüz ifadesini gördü. Sesi yumuşamıştı ama hâlâ suçlayıcı bir ton taşıyordu. "Anlamsız bir ölüm," diye sessizce onayladı. "Dünyanın en eski, en mükemmel şehri ve biz onu sildik. Tüm güzelliğini, tarihini. Kurucuların böyle bir yıkıma karşı neden daha iyi koruma önlemleri almadıklarını hiç anlamadım. El biliyor ki yapabilirlerdi."

"Asar bir keresinde bana bunu yaptıklarını çünkü kaybedilmediği sürece hiçbir şeyin gerçekten güzel olmadığını söylemişti," dedi Caeden moloz yığınlarına bakarken boş boş. "Bunu bazen unutuyoruz, Alaris."

Alaris aniden kaşlarını çattı, sanki nerede oturduğunu yeni fark etmiş gibi Caeden'a baktı.

"Aptallık etme Tal. İkimiz de kafanın kesilmesi gerektiğini biliyoruz," dedi, sesi aniden temkinli çıkmıştı ve sanki onu sadece iradesiyle uçurumun kenarından geri çekecekmiş gibi bir el uzattı.

"Bu yükseklikten, kendimi korumak için Öz kullanmadan mı? Aynı şey," diye güvence verdi Caeden. Arkadaşına yorgunca gülümsedi. "Sanırım bu sefer berabere kaldık."

Alkathronen'in kubbesinin küçük bir bölümünü dağıtmak için kan kullanırken buzlu rüzgâr ve şiddetli kar ensesini kamçılardı; beklenen Öz ipliği onu kurtarmak için dışarı doğru uzandı ama onu da kanla kesti, bunu yaparken Alaris'in hayal kırıklığı çılgınlığını duymaktan fazlasını hissetti.

Geriye doğru yuvarlandı.

Soğuk eller anında derisini parçaladı, Alkathronen'in koruması yok oldu. Rüzgâr kulaklarında uğuldadı ve her şey bembeyaz oldu.

Midesi guruldarken gözlerini kapattı ve baş döndürücü düşüş hissine rağmen kendini kan'ı itmeye zorladı. Alkathronen'e doğru fırlattığı ince kan ağı, sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey göstermedi.

Ve nihayet duvarın üzerinden sıçrayan ve Öz'e bürünmüş bir şekilde peşinden ok gibi fırlayan bir figür.

Caeden garip bir an için bu manzara karşısında melankoli hissetti. Arkadaşı onu son bir kez kurtarmaya çalışıyordu.

Sonra dönerek, inşa etmek için saatlerce uçurumun kenarında asılı kaldığı kan mekanizmasını aradı.

Uç nokta etkinleştirildi.

Geçit tam Caeden'ın düşen bedeninin üzerinde, onunla Alaris'in arasında canlandı. Bir kalp atışı sonra Alaris'in aniden çırpınan formu içinden geçerken parladı; Caeden dişlerini sıktı ve tekrar uzanarak mekanizmanın bir bölümünü kopardı. İki saniye içinde Geçit açılmış ve yok edilmişti.

Düşerken etrafındaki ısılk çalan hava birden garip bir şekilde huzurlu oldu ve rahatlama hissi onu sardı. Alaris kendi başına bir Geçit yaratamazdı ve Kuyular'dan kaçmanın başka bir yolu yoktu. Alaris'in oradan İlshan Gathdel Teth'teki diğerleriyle iletişim kurmasının da bir yolu yoktu.

Eninde sonunda icabına bakılması gerekecekti, buna hiç şüphe yoktu.

-Ama şimdilik endişelenecek daha az sayıda Venerate vardı.

Caeden kendini fırtınanın ortasında odaklanmaya zorladı ve kalan tüm Özünü vücuduna akıtarak her bir uzvunu güçlendirdi. Alaris haklıydı; Caeden bu düşüşün onu öldürüp öldürmeyeceğini ya da sadece

felaket bir yaralanma. Eğer zamanı olsaydı, daha alçak bir yerde ikinci bir geçit açabilirdi. Ama yoktu.

Isıran rüzgâra karşı gözlerini kapatarak kendini çarpışmaya hazırladı. Bu canını yakacaktı.

Bölüm 1

Wirr geçitten geçip dallar ve çalılardan oluşan sık bir arapsaçına adımını attı, tüm sinirleri gergindi, karnındaki eski yara gerginlikten ağrıyordu.

Olabildiğince sessiz bir şekilde ilerledi, küçük bir açıklığa girdi ve etrafındaki gecenin boşluğu karşısında rahatlayarak nefes verdi. İleride şırıl şırıl akan dereye yansıyan ay, ormanın sık çalılıkları arasından parıldıyor, gümüşü parlaklığı hiçbir tehlike belirtisi göstermiyordu. Bekleyen bir pusu yoktu.

Arkasında, Wirr'in az önce ittiği gölgeli, nemli yapraklı dallardan biri kırılıp yüzüne tokat atarken Taeris'in derinden gelen sesinin usulca küfrettiğini duydu. Wirr tam zamanında dönerek havadaki delikten babasının eski ofisini görebildi; Tel'Andras malikânesindeki boş oda bu taraftan görülebilirliğini en aza indirmek için tamamen karanlıktı. Yeşillik yığınları manzarayı çabucak kapattı.

"Bunun için teşekkürler efendim," diye homurdandı Taeris yanağındaki çiy tanelerini silerken, kumral saçlarındaki aklar ay ışığını yakalıyordu. Yaralı adam döndü ve geçidin ne kadar iyi gizlendiğini görünce memnuniyetle başını salladı. Yerdeki siyah Seyahat Taşı'nın zayıf Öz parıltısı bile görünmüyordu. "O taşlardaki Öz tükenmeden ve portal kapanmadan önce birkaç saatimiz olmalı. Yalnız olduğumuzu varsayıyorum?"

"Öyle görünüyor." Wirr aya göre yönünü belirledikten sonra ormanın içinden hem doğuya hem de batıya doğru baktı. "Eğer Laiman bizi doğru yere koyduysa, hem yoldan hem de surlardan görüş alanı dışında olmalıyız. Devriyelerden oldukça uzakta."

"Doğru yer olacak," dedi Taeris kendinden emin bir şekilde. Eliyle batı yönünü işaret etti. "Sen yönünü bulurken ben de biraz çıra toplayayım."

Wirr itiraz edecek gibi oldu ama sonra güneyli gece havasının ısıricılığını hissetti ve vazgeçti. Bir süre burada kalabilirlerdi ve yangın küçük bir riskti.

Aceleyle yola koyuldu, ay ışığının aydınlattığı yola ulaşana kadar yabani ormanda temkinli bir şekilde ilerledi. Her iki yön de tamamen boştu, bu onu çok rahatlatı. Yolun kenarından akan dereден dört büyük, pürüzsüz taş aldı, sonra onları yol kenarındaki bir yığına dikkatlice yerleştirdi.

Geri çekildi ve kendine rağmen gergin bir şekilde yaptığı işi inceledi. Yeterince açık mıydılar? Çok mu açıldı?

Kendini sakın olmaya zorladı. İşareti kimse kaçırmazdı ama devriye için bir şey ifade etmezdi; şu anda biraz endişelenmekten kaçınılamayacağını bilse bile muhtemelen endişelenmeye gerek yoktu. Eğer bu toplantıdan -hatta Wirr'in buradaki varlığından- haberdar ...

Evet. Ilin Illan'daki insanlar bu durumdan hiç hoşnut olmayacaktı, orası kesin.

Taeris'in yanına geri döndü; Wirr oraya vardığında ateşi yakmaya çalışıyordu bile. Wirr devrilmiş bir kütüğe yaslandı ve gözlerini kapatırken boynunda asılı duran Yemin Taşı'nı hissetti.

"Driscin," diye mırıldandı Tol Shen'deki Yaşlı'yı hayal ederek. "Bunu güvenli bir şekilde yapabildiğinde, Tol Shen'in hemen batısındaki yola git. Yolu takip et ve dört büyük taştan oluşan bir yığın ara. Oraya ulaşır ulaşmaz dereyi geçin ve doğrudan ormana, Tol'a doğru ilerleyin." Dudağını çiğnedi. "Bir ya da iki dakika yürüdükten sonra daha küçük başka bir dereye ulaşacaksınız. Oradan ateşimizi görebiliyor . Kendini göstermeden önce gerçekten ben olduğumdan emin ol."

Gözlerini tekrar açtığında Taeris onu izliyordu. Üstün Yetenekli başıyla kısa bir selam verdi ve hemen ateşi yakmaya geri döndü ama Wirr onun hareketlerindeki tedirginliği fark etmekten kendini alamadı.

"Ishelle'in bize bahsettiği Augur girişinden çoktan çıkmış olmalılar," dedi Wirr, diğer adamın rahatsızlığını görmezden gelmeyi seçerek. "Uzun süre beklemek zorunda kalmayacağız. Laiman da çok uzakta olmamalı." Kralın danışmanı bölgeyi iyi biliyor olmalıydı; geçen yılın çoğunu burada, güneyde müzakerelere karışarak geçirmişti. Seyahat Taşı'nı yerinde bırakan da oydu. Geç kalması için hiçbir neden yoktu.

Taeris başını tekrar eğdi, yanan dallara hafifçe üfledi ve göz teması kurmadı. Etraflarında sessiz, karanlık ve heybetli bir orman vardı; herhangi bir haritada resmi bir adı olamayacak kadar küçüktü ama ne kadar o kadar sıkı. Wirr'in beş yüz metreden daha uzakta olamayacağını bildiği Tol Shen'in ışıklı duvarlarından onları tamamen korumaya yetecek kadar.

"Sence komiteden biri gittiğimi fark edecek mi?" Wirr, Taeris'in önünde beliren küçük alevleri izlerken boş boş sordu.

Taeris homurdandı. "İki günlüğüne gitmiş olacağımızı düşünürsek? Öyle umuyorum, efendim." Omuzlarını yuvarladı. "Ama programınızı gizli tutmanız gerektiğini onlar da herkes kadar iyi ve Daren Tel yolunda sizi tanıyan pek çok kişi var. Burada görülmediğiniz sürece kimse bu kadar uzaklara gittiğinizi hayal bile edemez. Ve kaderin cilvesine bakın ki, hâlâ sizde olduğundan habersizler," diye ekledi, gözyaşı damlası şeklindeki siyah taşın Wirr'in boynunda asılı olduğu yeri göstererek. "Onlar

Aşırı endişelenmek için bir neden yok; hatta birkaç günlüğüne yokluğunuz muhtemelen hoş bir rahatlama olacaktır. Ve bu his geçmeden geri dönmüş olacağız."

Wirr başını sallayarak onayladı, ancak aslında sadece endişeli sessizliği doldurmak için sormuştu. Onu denetlemekle görevlendirilen komite - altısı Yönetim, altısı da Üstün Yetenekliler tarafından atanan, Evlerden on iki kadın ve erkekten oluşan bir grup - Andarra'daki tüm Yemin Taşları'nın hesabını verebileceklerine inanıyordu. Ancak Wirr'in babasının kasasında bulunduğu yemin taşının hiçbir resmi kayıta yer almadığı anlaşılıyordu. Wirr geçen yıl boyunca bunun böyle kalması için çok çalışmıştı.

"Sence bunu onlara söylememekle hata mı ettim?" diye düşündü ve Yemin Taşı'nı yerinde tutan zincire dokundu.

"Bence birçok hata yaptınız efendim, ama bu onlardan biri değildi."

Wirr yüzünü buruşturdu; Taeris'in sözleri azarlamaktan çok dürüstçe söylenmişti ama yine de acıtıyordu.

Özellikle de Wirr hâlâ aynı fikirde olup olmadığına karar verememişken.

Zaman, dalların çatırdaması ve çalıların hışırtısı Wirr'in kulaklarına ulaşana kadar endişeli de olsa dostane bir sessizlik içinde geçti. Birkaç dakika sonra bir ses alçak ve net bir şekilde seslendi.

"Ben Driscin Throll, efendim."

Wirr'in kaslarındaki gerginlik tekrar azaldı ve solundaki açık bir alana doğru işaret etti. Ağaçların arasından iki figür çıktı, yüzleri loş ışıktaki kısmen gizlenmişti.

"Driscin," dedi Wirr kibarca, Yaşlı adam ateşe yaklaşırken, oturmadan önce Wirr ve Taeris'e neşesiz bir baş selamı verdi.

Driscin'in arkadaşı açıklığın kenarında duruyordu, isteksizliği duruşunun her santimetresinden belli oluyordu.

"Hadi ama Dras," diye homurdandı Driscin, ateşin karşısında sabırsız bir bakış fırlatarak. "Başka seçeneğin olmadığını biliyorsun."

Tol Shen'in eski temsilcisi Dras Lothlar sonunda öne doğru kaydı ve Driscin'e katılarak oturdu, yüz ifadesi karanlıktı.

"Bunun sonu senin için iyi olmayacak," dedi Wirr'e, gözleri parlayarak. Taeris'e döndü. "Ve sana gelince-"

"Sessiz ol, Dras," dedi Wirr sakince.

Dras'ın ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. Yan tarafa baktı, yüzü buruşmuştu ve ateş ışığında kıpkırmızıydı.

Wirr Driscin'e dönerek Dras'ı şimdilik bir kenara bıraktı. "Herhangi bir sorun var mıydı?"

Driscin omuz silkti, kahverengi gözleriyle değerlendirdi. "Pek sayılmaz, ama elimizde

çok zaman. Üstat Kardai'ye de söylediğim gibi, Shen Konseyindeki herkese birkaç saatte bir onları kontrol edecek kişiler atandı. Eğer birisi Dras'ın kaybolduğunu fark ederse, onun izini sürebilecekleri bir İz ve bir Gemi ellerinde olacak. Bu iş çok hızlı bir şekilde karışabilir."

Wirr ona, "Bizim de programımız sıkışık," diye güvence verdi.

Tol Shen Yaşlısı açıklamayı onayladı ve ardından etrafındaki ormana göz gezdirdi. "Ishelle nerede?"

Wirr rahatsız bir kıpırdandı ama konuşan Taeris oldu.

"Denedi," dedi nazıkçe, "ama bu çok fazlaydı. Yolda ancak yarım gün dayanabildi."

Driscin'in çenesi gerildi ve Wirr ile Taeris'in yüz ifadelerini inceledi. "Bu yüzden mi geceye kadar ertelendi? Onu Tol'a geri dönerken gördün mü?" Taeris başını salladığında Driscin nefes verdi. "Bunun için teşekkür ederim." Taeris'e doğru bir el uzattı. "Driscin, bu arada."

"Taeris," dedi yaralı adam, elini sıkmak için kıpırdamadan.

Driscin elini uzattı. "Davian için üzülüyorsunuz ama ben ona sadece gerçeği söyledim. Ondan bir şeyler saklıyordun."

"İyi bir sebepten dolayı. Onu bana karşı kıskırttınız ve bunu küçük siyasi nedenlerle yaptınız."

"Belli ki artık bunu aştım." Driscin kolunu hâlâ uzatmış olan Taeris'in bakışlarını tuttu. "Umarım buradaki varlığım ve artık Shen'in Konseyinde olmamam da bunu kanıtlar. Bu bir hataydı."

Taeris sonunda Wirr'i rahatlatacak şekilde diğer adamın elini sıkana kadar bir süre sessizlik oldu. Taeris, Driscin'in adı ilk kez geçtiğinden beri Shen Elder'la çalıştıkları için homurdanıyordu; Driscin Davian'la ilk tanıştığında güvensizlik tohumları ekmek için elinden geleni yapmıştı ve işe de yaramıştı. Davian o zamandan beri Taeris'le neredeyse hiç konuşmamıştı.

Sınır bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce onarıldığında, Taeris'in Davian'la olan zihinsel bağlantısının kopmuş olması da pek yardımcı olmamıştı. Her ne kadar hepsi Davian'ın hâlâ hayatta olduğuna inansa da -Achesh'in öngörülerini Davian'ın Aarkein Devaed'i durduracağını söylüyordu- onun iyiliği için endişelenmek hepsini yıpratıyordu.

Wirr kaykıldı ve Dras'ı işaret etti. "Sana sorun çıkardı mı?"

"Tam tersi. Sürekli mırıldanması bir yana, yolun her adımında yardımcı oldu." Driscin'in bakışları istemsizce Wirr'in boynundaki zincire kaydı. "Ona ne yapmasını söyledin?"

"Her ne dediyseniz ve başarmaya çalıştığınız şeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmadıysanız."

Driscin düşünceli bir şekilde başını salladı. "Zekice. Gerçi bir dahaki sefere ağzını hiç açmamasını da ekleyebilirsiniz harika olur." Görmezden geldi

Dras'ın zehirli bakışları. "Peki ya ben?"

"Sana hiçbir şey yapmanı söylemedim." Driscin ona şüpheli bir bakış attığında Wirr içini çekti. "Mesajda söylediklerimde ciddiymdim, Laiman'ın bunu sana doğru bir şekilde verdiğini varsayıyorum. Seni sadece senin izninle gizliliğe bağladım ve sen kabul etmedikçe başka bir şey yapmayacağım. Karşılığında ben onlara güvenmeyeceksem, insanların da bana güvenmesini bekleyemem."

Driscin ona baktı, ardından Taeris'e sorgulayıcı bir bakış fırlattı.

"Bazen küçük şeyler konusunda dalgın oluyor ama gerçek bu. Ne olursa olsun," diye ekledi Taeris, biraz da sertçe.

Bunun üzerine Driscin'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı, ancak Wirr bir anlık kızgınlığını gizlemek zorunda kaldı. Taeris ara sıra onu bu şekilde dürtmeyi severdi, muhtemelen sadece hâlâ yapabildiğini yapamadığını görmek için - bu iyiydi ve gözlerinin içine bile zar zor bakabilen Üstün Yetenekliler ve Yöneticilerin çoğundan daha iyiydi.

Yine de bu, Mühür'e sahip hiç kimsenin artık onun yanında kendini gerçekten rahat hissetmediğini hatırlatıyordu.

"Yeterince değerli," dedi Driscin sonunda. "Davian'la arkadaş olduğunuzu bildiğim için... kader, söylediklerinizde ciddi olduğunuza inanmaya bile meyilliyim." Gerindi ve tüm konuşma boyunca sessizce ateşe bakan Dras'a yan gözle baktı. "Başlayalım mı?"

"Kardai Usta da geliyor," dedi Wirr. "Burada Mührü olmayan birini istedim."

Driscin Tol Shen'in duvarlarına doğru bir bakış attı. "Akıllıca ama... eğer yakında burada olmazsa, onsuz başlamak zorunda kalacağız. Birileri Dras'ın kayıp olduğunu fark etmeden önce bir, en fazla iki var."

Wirr onaylarcasına homurdandı, göğsünde bir endişe düğümü oluşmaya başlamıştı. Driscin'in endişelerini göz ardı etse bile, geçidi geçmeden tekrar kapatmayı kesinlikle göze alamazdı: Buradan İlin Illan'a üç haftalık bir yolculuk vardı ve tüm yolculuğu bir şekilde tanınmadan yapsa bile, bu uzunlukta bir yokluk çok fazla soruyu gündeme getirecekti.

Laiman bunların hepsini biliyordu. Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Driscin eline bir sopa aldı ve dalgınca ateşi dürttü. "Anladığım kadarıyla son Augur hâlâ ortaya çıkmamış?"

Taeris başını iki yana salladı. "Başka bir tanesinin fısıltısı bile yok," diye itiraf etti. "Emin misin..."

"Evet." Eski sig'nari'nin ses tonu kendinden emindi. "Herhangi bir zamanda kan'ı manipüle etme potansiyeline sahip on üç vardır, ancak son on yılda doğanlar henüz bu yeteneğe sahip olmayacaktır." Parmaklarıyla işaretlemeye başladı. "Ishelle, Davian. Kaderin lanetlediği pislik Rohin. Onun yakalanmasına yardım eden iki kişi, Erran ve Fessiricia. İlin Illan-Kol'da öldürülen arkadaşları ve onu öldüren adam-Scyner. Kız.

neredeyse bir yıl önce Variden'da öldürülen çete. Ayrıca Dük Andras'ın bulduğu ve baktığı dört kişi." Wirr'e belli belirsiz özür dileyen bir bakış fırlattı. "Geriye hesaplanmamış bir kişi kalıyor."

Wirr ne zaman babasından bahsedilse yüzeye çıkan karmaşık, huzursuz edici duygu karışımını bastırdı. "Aramaya devam edeceğiz," diye Driscin'e güvence verdi. Driscin başını sallayarak gerindi. "Peki çekilmeden yana başkentte işler nasıl gidiyor?" Wirr'in kaldırdığı kaşına omuz silkti. "Fark edilme korkusuyla konuşmayı kesmek zorunda kalmadan önce Üstat Kardai ile toplam otuz saniye geçirebildim. Unutmayın ki Tol Shen'de yaşayan bizler bu günlerde duvarların dışına çıkmak için özel izin almak zorundayız ve ben de Konsey tarafından pek sevilen biri değilim. Ilin Illan hakkında çok şey duydum. ama bunların hiçbirisi güvenilir sayılmaz." Wirr, omuz silkmış olan Taeris ile baktı.

Taeris Driscin'e dönerek, "Her şey olup bittikten sonra hayat... devam etti," dedi. "Başlangıçta bir karmaşa vardı elbette; Prens Torin'in görevinde kalmasını sağlayan acil durum oylamasından sonra bile kimse Shen'in bunu takip edeceğini ve Meclis'ten resmen çekileceğini beklemiyordu. Ve sonra o kaderin lanetlediği güneyli Hane grubunu da yanlarına aldıklarında..."

Driscin homurdandı. "Bunun pek hoş karşılanmadığını tahmin edebiliyorum."

"Öyle olmadı," diye kabul etti Wirr, konuyu toparlayarak. "Halka açık gösterinin utancı bir yana, bu Hanelerin Meclis'teki koltukları için ödemeleri gereken vergiler - özellikle de askerler ve erzak -Kuzeyde çok ihtiyaç vardı. Yasaklılar geldiğinde bazı yerler hâlâ Körlük'ten kurtulamamıştı ve yardıma muhtaç durumdaydılar. Ama tabii ki güneyli Hanelerin görebildiği tek şey, başkalarının sorunlarını çözmek için para ödedikleriydi."

Driscin buna şaşırmamış görünüyordu. "Şiddete ne kadar yaklaştı?" "Çok yakındı," diye itiraf etti Taeris, Wirr de bunu kasvetli bir ifadeyle onayladı başını salla. "Gerçi yasal bir gerekçe yoktu. Meclise katılım her zaman gönüllülük esasına dayalıydı ve Haneler genellikle ekstra vergileri, beraberinde gelen güç ve prestij için ödenmesi gereken küçük bir bedel olarak görüyorlardı."

Wirr karanlık bir ifadeyle, "Kuzey'in yıllar önce tam olarak aynı çizgide bölünmeyi başlattığından bahsetmiyorum bile," diye ekledi. "Güney her zaman hem Nesk hem de Desriel ile mücadele etmek zorunda kaldı ve kuzey bundan faydalandı -vergileri geri çekti, yardımları karşılığında daha fazla güç için manevra yaptı- çok uzun süre. Güneyli Haneler misilleme yapmak için adeta yalvarıyorlardı."

"Şimdi herkes Tol Shen'in onlara geri çekilmeyi gerçekleştirmeleri için yeterince cazip ne teklif ettiğini anlamaya çalışıyor. Ve bunun kaderlerinde ne planladıkları anlamına geldiğini," diye bitirdi Taeris.

Driscin yüzünü buruşturdu. "Sen de... bu konuda benim kadar çok şey biliyorsun," dedi özür dileyerek. "Tol içinde Shen Konseyi hâlâ Meclis'in otoritesini tanımakta ısrar ediyor. Ilin Illan'ın kendilerine göre 'kabul edilebilir' bir çalışma ortamı sağlaması halinde memnuniyetle yeniden katılacaklarını söylüyorlar." Ses tonu alaycı olduğunu gösteriyordu. Dras'a bir bakış attı. "Sanırım hepimiz bölünmenin ardında yatan en az bir nedeni biliyoruz."

Wirr başını sallamakla yetindi ama her zaman olduğu gibi bu olaylardan bahsetmek midelerini bulandırmıştı. Sınır'ın neredeyse çökmek üzere olduğu kaos ve kandan sonra, o ve Karaliene, diğer insanlardan çok Ban'ların bulunduğu yollardan savaşarak ve gizlice başkente doğru geri dönmüşlerdi; sadece saldırıdan sonra günlerce onları takip eden Erran ve Ishelle'in nispeten erken ve neredeyse mucizevi bir şekilde ortaya çıkması, tüm yolu güvenli bir şekilde geçmelerini sağlamıştı. Augur'ların yardımıyla bile geri dönmeleri neredeyse altı hafta sürmüştü. Ilin Tora'nın uzaktaki belirgin görüntüsü hiç bu kadar sıcak gelmemişti.

Sonra şehre girmişlerdi.

Onlar vardığında Tol Shen'deki herkes çoktan yola çıkmıştı; Üstün Yetenekliler'in Wirr'in Mühür taşıyan herkesi yönetme yeteneğini nasıl öğrendiklerini kimse bilmiyordu ama bu haftalar önce bir gerçek olarak duyurulmuştu.

Siyasi tepki, belki de tahmin edilebileceği gibi, aylar sonra histeri ve fırsatçılığın bir karışımı olmuştur.

Driscin düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak Wirr'i izledi. "Peki ya Yönetim?"

"Hâlâ çalışıyor." Wirr bunu düşünmek zorunda kalmak istemediği için yüzünü ovuşturdu. "Sanırım bunun için halkınıza teşekkür edebiliriz. Shen Konseyi bir çizgi çizdi ve hem beni hem de Yöneticileri diğer tarafa koydular. Yönetim'in üçüncü bir yöne ayrılmak için yeterli siyasi sermayesi yoktu, bu yüzden ya Meclis'te kalacak ve dolaylı olarak beni destekleyecek ya da bir organizasyon olarak tamamen önemsiz hale gelecekti."

"Sesin pek de heyecanlı gelmiyor."

"Değilim." Wirr gerçeği saklamak için bir neden görmüyordu. "Çok sayıda insanımızı kaybettik ve her hafta daha fazlası ayrılıyor, yine de en azından istifa etmek için son tarih yakında geçiyor. Görünüşe göre Gil'shar onlarla neler yapabileceğimi bilmesine rağmen çoğu Desriel'e iltica ediyor."

Driscin şaşkınlıkla, "Ve sen de öylece... gitmelerine izin mi verdin?" diye sordu.

"Onlara seçim şansı vermek zorundaydım. Motivasyonları hakkında ne dersiniz deyin, katılmayı seçtikleri Yönetim bugünkünden çok farklı görünüyor." Wirr ses tonunu soğukkanlı tuttu; bu açıklamayı daha önce birçok kez yapmak zorunda kalmıştı. "Yeteneğimi artık herkes bildiği için görmezden gelemem, bu yüzden kalanlar bir şekilde buna tabi olmalı. İstifa edenlerin de bunu ancak onları gizliliğe bağladıktan sonra yapmalarına izin veriyorum."

Gil'shar bu fayda görmeyecek. Ama insanları kuklaya reddediyorum. Kalacak olan herkes, bu yeteneği sadece gerektiğinde, asla Yönetimin direktiflerine karşı gelmeden ve sadece bir gözetim komitesinin onayıyla kullanacağıma dair sözümü alacak."

"Öyle bile olsa. Birini kalmaya ikna etmenizden etkilendim," diye mırıldandı Driscin.

"Büyük çoğunluk hâlâ benden nefret ediyor. Hatta benden korkuyorlar," diye açıkça itiraf etti Wirr. "Sadece Yönetim'in amacına daha çok inanıyorlar - özellikle de Shen Yeteneklilerin kendi başlarına yola çıkmalarıyla birlikte. Kalan Yöneticilerin neredeyse yarısı bugünlerde Prythe'de yaşıyor. Beni takip etmekten ziyade ülkenin iyiliği için gerekli olduğuna inandıkları şeyi yapıyorlar."

Driscin homurdandı. "Evet, Konsey bölgede ne kadar Yönetici olduğunu çok iyi biliyor." Taeris'e döndü. "Peki ya Tol Athian? Onların da bu konuda hevesli olduklarını sanmıyorum."

Taeris kıpırdandı, bir esinti ağaçları okşarken arkasındaki ormanın karanlık şekli dalgalanıyordu. "Prens Torin'in yeteneğini durduracağını varsayarak, İlkeler'den sorumlu Taşıyıcı'yı yok etmeye çalışmakla ilgili bazı panik konuşmaları oldu... ama akliselim galip geldi." Driscin'in bakışları karşısında omuz silkti. "Belli ki *mutlu* değiller ama ne zaman *mutlu* oldular ki? Prens Torin onlara da Yönetim'e verdiği seçeneklerin ve garantilerin aynısını verdi. Şu anda içinde yaşadığımız gerçeklik bu."

Driscin içini çekti. "Evet. Şey. Elbette, Shen Konseyi'nin herkes bu garantilere inanırsa ne olacağına dair kendi versiyonları var." Wirr'e baktı. "Dinleyecek herkese, Tol'un yargı yetkisi korumasından ayrılırsak, sizin ve dolayısıyla Yönetim'in bizi yasal olarak Kontrol etmesini engelleyecek hiçbir şey olmadığını söylüyorlar. Aslında planınızın bu olduğuna dair söz verdiler. Çoğu insan devriye gezmek için bile dışarı çıkmaya korkuyor. Bu durum yirmi yıl önce içeride yaşananlara hiç benzemiyor," diyerek sözlerini acımasızca tamamladı.

Laiman'dan da benzer haberler almış olmasına rağmen, Wirr'in kalbi bu haberle sızladı. Aslında burada bulunma nedeninin büyük bir kısmı da buydu. Tol Shen'in içindeyken Dras'ın -tıpkı tüm Üstün Yetenekliler gibi- sadece Shen Konseyi'ne hesap vereceği yasada açıkça belirtilmişti. Ve Konsey, Dras Lothlar'ın Tol'dan ayrılmak istemediğine dair resmi ve kamuya açık bir beyanda bulunarak, Wirr'in yasadışı hareket ettiği acı bir şekilde belli olmadan onu buna zorlayamayacağını garanti altına almıştı.

Dras ihanetten şüpheleniyor olsa bile, Wirr bunu riske atamazdı. Bu onu, yeni keşfettiği gücüne karşı zaten fazlasıyla temkinli olan bir Meclis'in merhametine bırakacak ve aynı zamanda kendi Yemin Taşı'na sahip olduğunu ortaya çıkaracaktı. Yetenekleriyle ilgili kararlarını denetlemek üzere kurulan komite de

Bir sahtekarlık gibi, beslemek için çok çalıştığı kırılğan güveni tamamen yok etti.

"Yani bu konuda yakın zamanda bir çözüm bekleyemeyiz," diye ağır bir şekilde sözlerini tamamladı. "Shen'in kuzeydeki Ban'larla savaşmaya yardım etmeye ikna edilebileceğini -belki de boş yere- ummuştum."

"Buna gerek var mı ki?" Driscin sesinde şaşkın bir endişe notasıyla sordu. "Konsey bize Sınır'ı geçmeyi başaran Baneler'in tamamen ortadan kaldırıldığını söylüyor. Onlara güvendiğimden değil ama yalan söylemek için garip bir şey gibi görünüyor."

Wirr bunun üzerine kaşlarını çatmaktan kendini alamadı. "çok daha fazlası vardı. *Binlerce* kişi daha," diye vurguladı Taeris'e bakmadan. "Hâlâ dışarıdalar. Bir şey bekliyorlar." Kulağa nasıl geldiğini çok iyi bildiği için hayal kırıklığının yüzüne yansımaya izin verdi.

Driscin onaylamak için tereddüt eden Taeris'e baktı.

"Prens Torin'e güveniyorum," dedi yaşlı adam sonunda.

Wirr gözlerini devirdi. "Sorun değil Taeris. Sadece ."

Taeris ona özür dileyen bir bakış attı. "Ben de... kaos ve ölümün ortasında yüzlerce kişinin nasıl binlerce kişi gibi görünebileceğinin farkındayım. Olanın bu olduğunu söylemiyorum," diye çabucak geçiştirdi, "ama tam bir yıldır elimizdeki tüm adamlarla kırsal bölgeyi taradık ve hiç kimse, hiç *kimse* gizli bir güce dair herhangi bir ipucu bulamadı. Sadece cepler, on ya da yirmi dar'gaithin ve eletai'den oluşan gruplar var, izole çiftçileri ve dikkatsiz yolcuları avlayarak hayatta kalıyorlar. Elbette hala çok tehlikeli... ama artık büyük ölçüde üstesinden gelindi."

Wirr, Driscin'e savunmacı görünmemeye çalışarak, "Orada bulunan herkes benimle aynı fikirde," diye ekledi. "Ishelle de dahil."

Taeris nazikçe, "Bu da dört kişi olduğunuz anlamına geliyor," dedi. "Bu konuda benim desteğimi aldığınızı biliyorsunuz . Ancak doğrulayıcı kanıtların yokluğunda, en azından saldırının sıcağında hepinizin sayıları abartmış olma ihtimalini göz önünde bulundurmamak benim için büyük bir ihmalkârlık olur."

Wirr çenesinin gerildiğini hissetti ama sertçe başını salladı ve başka bir şey söylemedi. Bu şu anda tekrar tartışmaya değmeyecek bir konuydu ve daha da kötüsü Taeris'in haklı olduğunu biliyordu. Wirr, Ishelle, Erran ve Karaliene ne görmüş olursa olsun, bu kadar büyük bir Ban grubunun saklanabileceği hiçbir yer kalmamıştı. Bu durum sinir bozucu olduğu kadar tedirgin ediciydi de.

Ateşin ötesinde bir yerden gelen dal şakırtısı herkesi susturdu; sessizlik oldu ve ardından küçük bir yaratık ya da başka bir şey koşarak uzaklaşırken hafif pençelerin yerdeki patırtısı duyuldu. Wirr omuzlarındaki kasların tekrar gevşediğini hissetti.

Sonra çalılıkların arasından bir gümbürtü geldi; Wirr sıçradı.

Laiman, gözleri kocaman açılmış ve nefesi kesik kesik gelirken diğer adamlarla birlikte ayaklarının ucuna basarak açıklığa daldı.

"Devriye," diye hırıldadı, alevlerin üzerine umutsuzca toprak atmaya başlarken bile arkasını işaret etti.

"Kim?" diye sordu Wirr, hızla yardıma koşarak. Ateşin ışığı sönmeye başlamıştı.

"Shen."

"Kaderler." Wirr'in kalbi küt küt atıyordu; Yönetim'le başa çıkmak çok daha kolay olurdu. Seyahat Taşları fazla enerji yaymıyordu ama yeterince uyanık bir Üstün Yetenekli yaklaşırsa bunu fark etmeleri mümkündü.

Işık daha da azalırken Dras'a doğru döndü. "Ses çıkarmayacaksın ya da bizi ele verecek bir şey yapmayacaksın. Herhangi birimiz sana ne derse onu yapacaksın."

Dras'ın dudağı kıvrıldı ve gözleri parladı ama .

Ateş sonunda tıslayarak söndü ve açıklık neredeyse karanlığa gömüldü. Hava bir anda soğudu, alışılmadık derecede soğuk bahar gecesinin keskin ısırığı geri döndü; sadece çevredeki ağaçların dalları arasından süzülen ay ışığı herhangi bir aydınlatma sağladı. Wirr nefesini tutup seslerin geldiği yönü belirlemeye çalışırken, çevredeki sık çalılıklardan boğuk sesler geliyordu.

"Duman!" diye bağırıldığını duydu seslerden birinin. "Bu !"

Wirr Dras'ın kolunu tuttu, ihtiyatlı bir şekilde sestten uzaklaşıp geçidin gizlendiği yere doğru ilerledi ve çalılıkların en yoğun olduğu açıklıktan yaklaşık yirmi adım ötede yüzüstü yere çöktü. Çimenlerin üzerinde boncuk boncuk biriken nem tuniğinin içinden sızıyor ve çalılıkların ince, dikenli dalları kaburgalarının altındaki hâlâ hassas olan yara izini dürtüyordu ama bu hisleri görmezden geldi. Diğerleri dakikalar sonra onun yanında, yere uzanmış, çalılıklar tarafından iyice gizlenmiş halde yatıyorlardı. Laiman'ın soluk soluğa kalışı, nefesini toparladıkça yavaşlayarak yumuşak bir soluğa dönüştü.

Alçak dalların arasından geçmeye çalışan birinin beceriksizce çıkardığı sesler giderek yaklaştı ve çok geçmeden ağaçların arasından sallanan Öz küreleri göründü.

Wirr kendini hareketsizliğe alıştırdı ve Laiman'ın kırmızı pelerinli takipçilerinin -iki erkek ve iki kadın- keskin Öz ışığında nefesleri önlerinde buğulanarak açıklığa doğru tökezlemelerini dikkatle izledi. İçlerinden biri, iri yarı sarışın bir adam, bozulmuş toprağı gördü ve aceleyle oraya doğru koşarak elini bir dakika önce ateşin yandığı yerin hemen üzerinde gezdirdi. Wirr'in yüreği ağzına geldi.

"Burada biri vardı. Hala sıcak."

Devriye üyeleri etrafa bakarken bir sessizlik oldu ve Wirr

Gözleri kendisinin ve diğerlerinin yattığı yeri tararken nefesi kesildi. Ancak gölgeler derin ve yapraklar sıktı ve devriye, uygunsuz bir şey gördüklerine dair hiçbir işaret vermedi.

"Sinyali göndermemiz gerekiyor," dedi kadınlardan biri, sesi endişeyle gerilmişti. "Duvara çok yakın. Eğer Yönetim ile görüşüyorsa..."

"Anlaştık," dedi sarışın adam ve diğerleri de onayladıklarını belirttiler. Konuşan kadın bir kolunu kaldırdı.

"Dur."

Wirr kelimeyi mırıldanırken dikkati kadına odaklanmıştı. Bu tehlikeliydi; devriyenin göremediği herhangi bir üyesi varsa -arkadan gelen ya da aramak için farklı bir yöne sapmış biri- o zaman açığa çıkma potansiyeli yüksekti. Göremediği ve tanışmadığı insanları .

Kadın kaşlarını çattı, kolu hâlâ havadaydı. Hiçbir şey olmadı.

"Neyi bekliyorsunuz?" diye sordu adamlardan biri şaşkınlıkla.

Wirr odağını dört Üstün Yetenekliyi de kapsayacak şekilde genişletti. "Bu gece Tol Shen'e sinyal göndermeyeceksin." Tüm değişkenleri göz önünde bulundurmaya çalışarak öfkeyle düşündü. "Bir kamp ateşi bulduğunuzu unutacaksınız. Kovalamaca sırasında gördüğünüz ya da duyduğunuz her türlü kanıttan şüphe duyacak ve takip ettiğiniz adamın geri dönüp yol boyunca Tol'dan uzaklaştığı sonucuna varacaksınız. Konsey'i bu konuda endişelendirecek hiçbir neden olmadığına ikna olacak ve gerekirse başkalarını da aynı şekilde ikna edeceksiniz." Tüm bunları fısıltıyla söyledi, gözleri gruptan hiç ayrılmadı. "Şimdi devriyenize dönün."

Donuk bir an yaşandı ve sonra kadının kolu aşağı indi. Uykudan uyanır gibi gözlerini ovuşturdu.

"Kaderler. Ne büyük bir çaba kaybı," diye mırıldandı adamlardan biri. "Gölgelere atlamak," diye katıldı bir diğeri. "Haydi."

Dörtlü hep birlikte açıklıktan ayrıldı ve yola doğru ilerlemeye başladı.

Wirr tuttuğu nefesi bıraktı, gözlerini kapadı ve kendi kendine başını sallamadan önce Yeteneklileri neye bağladığını gözden geçirdi. Mükemmel değildi ama yeterince iyi olmalıydı.

Gözlerini tekrar açtı, çömeldi ve giysilerindeki gevşek dalları ve otları fırçaladı. Diğerlerine döndü.

Driscin ve Dras gözlerini kocaman açmış ona bakıyorlardı; Wirr derin gölgelerde bile Driscin'in yüzündeki kanın çekildiğini görebiliyordu. Shen Gifted saklandığı yerden kalktı, bakışları Wirr'den hiç ayrılmadı.

"Kaderler," diye mırıldandı, sonunda sesini bulmuştu. "Gerçekten bu kadar kolay mı? Birkaç kelime ve sen... onlara ne düşüneceklerini söyleyebilirsin? Neyi hatırlamaları gerektiğini? Nasıl *hissedeceklerini*?" Ses tonunda paniğe varan bir gerginlik vardı.

"Sakin ol, Driscin," dedi Taeris, adamın yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ederek. Sempatik bir hareketle onu omzundan kavradı. "Bunu biliyordun. Sadece bunu ilk kez tam uçuş halinde görmek zor."

"Korkunç mu demek istiyorsun?" diye sordu Driscin, Wirr'i kırmamak için çaba sarf ettiği belli olan garip bir kıkırdamayla.

"Korkunç demek istedim." Taeris Driscin'in bakışlarını tuttu. "İşte bu yüzden Torin Laiman'ı beklemek istedi. Bu yüzden bu yeteneği canı istediğinde kullanmama konusunda bu kadar ciddi. Sadakatimizi kabul edebilirdi Driscin ama etmedi." Wirr'e bir bakış attı. "Güven burada sadece bir kelime değil ve eğer birine güvenmemiz gerekiyorsa, bunun o olmasından memnun olmalıyız. İnanın bana."

"Buna inanıyorsan aptalsın," diye mırıldandı ayağa fırlamış olan Dras. "O tehlikeli biri."

"Sessiz ol, Dras," dedi Driscin yorgun bir ifadeyle, neredeyse otomatik bir yanıt olarak. Taeris'in sözlerini onaylayarak nefes verdi. "Haklısın. Özür dilerim," diye ekledi Wirr'e. "Bu sadece... beni şaşırttı."

Açıklığa geri dönmeye başladıklarında Wirr ona "Özre gerek yok," diye güvence verdi. Üstün Yeteneklilerden ya da Yöneticilerden gelen tepkiler arasında bu, gördükleri arasında en ılımlı olanıydı.

Laiman, Wirr'in sırtına onaylayan bir şaplak atarak, "Bu arada, hızlı düşündün," diye ekledi. "Dördünden fazlası da olabilirdi; arkamdaki bağırışları ancak yoldan ayrıldıktan hemen sonra duydum. Gerekli önlemleri aldığımı sanıyordum ama bir süredir beni takip ediyor olmalılar, ben şüpheli bir şey yapana kadar mesafelerini korudular." Gözlerini kısarak ağaçların arasından devriyenin kaybolduğu yöne doğru baktı. "Geri döneceklerini sanmıyorum ama artık ateş yakmadan idare etsek iyi olur."

Wirr yüzünü buruşturdu -gecenin soğuğu artık nemli olan giysileriyle daha da kötüleşmişti- ama diğerleriyle birlikte başını sallayarak onayladı. Her ne kadar şiddetli olsa da, yakalanmaktansa rahatsız olmak daha iyiydi.

Çok geçmeden yerlerine yerleştiler, pelerinleri keskin havaya karşı sıkıca çekilmişti. Wirr derin bir nefes aldı ve yüz ifadesinden ne olacağını çok iyi bildiği anlaşılan eski Temsilciye döndü.

"Şimdi, Dras," dedi Wirr sessizce. "Nihayet konuşma vaktin geldi."

Bölüm 2

Dras kıpırdandı, geldiğinden beri yüz hatlarının kenarında gezinen korku sonunda gözlerinin içine süzüldü.

"Hata yapıyorsunuz Prens Torin," dedi hemen. "Buradan sonra olacaklar hakkında size her ne söylediyse, Taeris'e güvenemezsiniz. Meclis görmezden gelemeyecek-"

"Sorulara *cevap* vermek için konuşabilirsin," diye düzeltti Wirr hırılayarak. Başını iki yana salladı. "Sana ve Tol Shen'e kendi özgür iradenizle ortaya çıkmanız için pek çok fırsat verdim. Bir yıl boyunca her türlü diplomatik kanalı denedim Dras. Şimdi bilgi vermek için buradasın. Bunu yapacaksınız ve bunu eksiksiz ve doğru bir şekilde yapacaksınız, bilmek isteyebileceğimi düşündüğünüz hiçbir şeyi atlamadığınızdan veya geçiştirmedığınızden emin olacaksınız. Anladınız mı?"

"Anlıyorum," dedi Dras, sözcükler sanki dudaklarından kopup gelmiş gibiydi.

"Güzel." Wirr öne doğru eğildi ve ay ışığıyla çerçevelenmiş, kendi üzerine katlanmış ve sonuç olarak oldukça kısa görünen adama baktı. "İlk soru. Körler Ilin Illan'a saldırdığında amcamın hastalığından ve davranışlarından sen mi sorumluydun, yoksa kimin sorumlu olduğunu biliyor musun?"

Dras'ın dudağı kıvrıldı ve Wirr onun cevabın kaçmasını engellemeye çalıştığını görebiliyordu.

"Evet. Sorumlusu bendim. Kral Andras'a olan yakınlığım Cyrring adı verilen gemileri kullanmamı sağladı ama sadece üç vardı." Parmaklarını gergin bir şekilde bükte. "Hiçbir hastalık belirtisi olmadan Kontrol olması gerekiyordu. Beşli setin tamamına sahip olmamanın daha zayıf, daha az mükemmel Kontrol ile sonuçlanabileceğini düşündük - ki öyle oldu - ama yan etkilerini tahmin edemedik."

Wirr isteksizce söylediği bu sözler karşısında bir ürperti hissetti ve Taeris'in yanında sertçe nefes verdiğini duydu. Uzun zamandır Dras'tan şüpheleniyorlardı, Kral Andras'ın hastalığına karışmasının arkasında önemli bir faktör olduğuna inanacak kadar.

-belki de Tol Shen'in başkentten çekilme kararının katalizörü. Mantıklıydı; bu sert önlem Shen'in Wirr'e karşı kamuoyu önünde ahlaki üstünlüğü ele geçirmesine izin vermekle kalmamış, aynı zamanda siyasi açıdan en zararlı sırlarından birinin güvenliğinin devam etmesini sağlamıştı. Wirr bu yüzden buradaydı, bu riski almanın haklı olduğuna bu yüzden karar vermişti.

Yine de her şeyin doğrulanmış olması rahatlatıcı olduğu kadar mide bulandırıcıydı da. "Biz mi?" Wirr bastırdı.

"Shen Konseyi. Yaşlı Dain buna izin verdi ama Shen Konseyindeki pek çok kişinin plandan haberdar olduğuna inanıyorum."

Wirr çenesinin gerildiğini hissetti. "Birçoğu mu, yoksa hepsi mi?"

"Hepsi değil. Bazıları, şuradaki Driscin gibi, sorun yaratabilirdi. Onlar ihmal edildi."

Wirr diğerlerine bakarak tepkilerini ölçtü. Taeris ve Laiman öfkeli ama şaşkırmamış görünüyorlardı. Karşılarında duran Driscin'in ifadesi donuktu ama Wirr yumruklarını o kadar sıkıştırdı ki parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Driscin Wirr'e yardım etmeyi kabul etmişti çünkü gerçeği öğrenmek istiyordu ama Shen Konseyi'nin -tüm hayatı boyunca birlikte çalıştığı insanların- düpedüz hain olmadığını umuyor olmalıydı.

Wirr tekrar konuşmadan Laiman öne eğildi, soğuk ay ışığında gözleri parlıyordu. "Günlükteki kayıp sayfalar sende mi?"

Dras ona sert sert baktı.

Wirr içini çekti. "Diğerlerinin sorularını benim sorularımmış gibi eksiksiz ve dürüstçe cevaplayacaksın."

Dras kaşlarını çatı. "Evet," diye nefes , ağzından gümüşü bir buhar püskürüyordu. "Sayfalar elimizde. Körler'in Üstün Yetenekliler'in yardımıyla geri püskürtüleceğini onlar sayesinde biliyorduk. Katkımızın gerektiği gibi takdir edildiğinden ve kral ile Meclis'in yaptıklarımız için hiçbir hak iddia edemeyeceğinden emin olmak istedik."

"Sayfalar nerede?" "Shen onları nasıl aldı?" "İçlerinde başka ne var?"

"Onlara güvenebileceğinizi nereden biliyordunuz?"

Taeris ve Laiman hevesle birbirlerinin üzerine konuştular; Dras ağzını açmadan Wirr onları susturdu. "Cevap vermesine izin verelim." Driscin kenardan izlemeye devam etti, gölgeli ifadesi her geçen saniye daha da kötüleşiyordu. Körlerin Ilin Illan'a saldırdığına dair eski bir imgelem olduğunu biliyordu -aslında tüm Shen Konseyi biliyordu- ama bunun bir kopya olduğuna, hafızadan aktarıldığına ve pek de güvenilir olmadığına inanıyordu. Ayrıca Laiman aracılığıyla Wirr'e Tol Shen'in Augurs'un Günlüğü'nün meşhur kayıp bölümüne sahip olma ihtimalinin bulunmadığına dair güvence vermişti.

Dras'ın yüzü artık sabit bir bakışa bürünmüştü. "Sayfalar Tol Shen'de kilitli. Kasamızda. Diriana Traleth'i hatırlıyor musun?"

"Kâtip. Savaş öncesinden," dedi Laiman.

"Evet." Dras dudaklarını yaladı. "Her şey başlamadan birkaç ay önce Lyrus Dain'le ilişkiye girdi. Romantik olarak. Ona bir şeyler anlattı."

Wirr kaşlarını çatı ama diğer üç adamın tepkisi çok daha kuşkuluydu.

"*Kâtip* ona bilgi mi vermiş? Bu çok saçma," diye mırıldandı Taeris, olması gerekenden daha yüksek sesle, sanki az önce hakarete uğramış gibi bakarak.

"Böyle bir şey asla olmazdı," diyerek Driscin'e katıldığını belirtti. "Bu kutsal bir pozisyondu. Augur'lar bunun için seçtikleri herkesi okurlardı; eğer birisi vizyonlara ihanet *edebileceğini* ima etseydi, o zaman bu işe asla izin verilmezdi." Karşısındaki Laiman başıyla onayladı.

"Sistemin mükemmel olduğunu düşünüyorsanız aptalsınız," diye alay etti Dras. "Eminim ki Diriana işe başladığında niyeti uygunsuz bir şey yapmak değildi. Ama işlerin ne kadar çabuk değiştiğini hepiniz hatırlıyorsunuz." Öfkesi derinleşti, belli ki hâlâ konuşmasını engellemeye çalışıyordu. "Ayrıca. Bilgiyi aktarma konusunda onun *izni* vardı."

Hem Laiman hem de Taeris yer değiştirdi ve Wirr onların yüz ifadeleri karşısında birden midesinin bulandığını fark etti. Driscin de aynı şeyi görmüştü; izlerken gözleri keskinleşti, değerlendirci oldu.

"İzin mi?" diye sordu Taeris, sesine korku sinmişti.

Dras yine tereddüt etti ama Wirr'in bağı onu ileriye doğru çekti. "Augur'lardan biri isyanı gerçekleşmeden önce biliyordu."

"Kim?" diye sordu Laiman ağır ağır.

"Jakarris." İki adamın yüz ifadelerini gören Dras'ın kaşları kalktı. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Bize Jakarris'in *tam olarak* ne yaptığını anlat." Taeris'in sesi sertti.

Dras kıpırdandı, yanıt alamamaktan ve daha da önemlisi konuyu takip edememekten dolayı sinirli görünüyordu. "Diriana'nın Lyrus ile olan ilişkisini biliyordu. O zamana kadar Augurlar zaten görüleriyle ilgili sorun yaşıyorlardı, bu yüzden Diriana gerçek bir sorun olduğunu elbette herkesten daha iyi biliyordu. Jakarris ona geldi ve bir isyan çıkacağını ve kimsenin bunu durduramayacağını söyledi. Diriana'nın gördüğü imgelemlerden güvenilir olduğunu bildiğini söyledi."

Laiman ön dişlerinin arasından hava emdi. "Yani onun bir hain olduğunu biliyordun."

Dras'ın gözleri sanki hâlâ kaçmak için bir yol arıyormuş gibi endişeyle dalgalandı. "Evet, en azından bir şekilde onun da bu işin içinde olduğunu düşündük. Bir Augur'un diğerlerine kıyasla hangi imgelemlerin doğru hangilerinin yanlış olduğunu bilmesini açıklamanın başka bir yolu yok."

Wirr eski Temsilciye baktı, duyduğu hoşnutsuzluk Taeris ve Laiman'ın ifadelerine de yansımıştı. Bildiklerine uyuyordu, kendi bildiklerine uyuyordu.

babam Jakarris hakkında yazmıştı. Yine de üçü de bu ihanetin derinliğini sadece bir yıl önce öğrenmişti. Dras bunun bilgisini yirmi yıldan fazla bir süredir taşıyordu.

Driscin'in yüzündeki kan çekilmişti ama diğerlerinin ifadelerini okuyup bunu bilmeyen tek kişinin kendisi olduğunu fark ettiğinde her nasılsa daha da şaşkın görünüyordu.

"Neden... neden Diriana'ya gerçeği söylesin ki o zaman? Ya da en Lyrus'u bu işe bulaştırdı?" Shen Gifted sonunda sesi titreyerek fısıldadı. Şokunu gizlemek için hiçbir şey yapmamıştı ve Wirr onu suçlayamazdı. Augur'ların başarısızlığı, düşüşleri onun neslinin en büyük gizemiydi. Bunun kendi saflarındaki ihanet yüzünden gerçekleştiğini keşfetmek, bırakın eski bir sig'nari'yi, herhangi bir Üstün Yetenekli için bile kafa karıştırıcı ve acı verici bir ifşaat olurdu.

"Jakarris Tol'un kasasından bir şey istedi ve bunun gizli kalmasını istedi," diye açıkladı Dras Driscin'e, kelimeler ağzından dökülürken. "Ama o zamanlar Tol Shen'i Tarav yönetiyordu ve onun biri olduğunu hatırlarsın. Protokolü çiğneyecek bir adam değildi. Diğer Augur'lardan izin almadan o mahzene girmeden önce ölmüş olurdu."

Driscin gözlerini kocaman açarak Dras'a baktı ama sonunda isteksizce de olsa açıklamayı kabul etti. Wirr kaşlarını çatarak dikkatle izledi. Davian ona Tol Shen'deki mahzenden bahsetmişti; Augur'ların bile izinsiz girişini engellemek için nasıl tasarlandığından bahsetmişti.

"Jakarris Tol Shen'in savaştan sağ çıkacağını zaten biliyordu," diye devam etti Dras, "bu yüzden Lyrus'u donattı. Tol Shen'i savunmakla görevlendirilen kişinin kendisi olacağından emin oldu."

"Bu da Tarav öldüğünde Konsey'e liderlik etmesi için onu seçmemize neden oldu." Driscin'in gözleri sertleşmişti. "Tarav'ın ölümü gerçekten bir kaza mıydı?"

"Hayır."

Driscin'in çenesi sıkıştı. "Ve sen de bunun bir parçası mıydın? *Bu* yüzden mi Temsilci olarak seçildiniz?" diye sordu, sesi aniden tehlikeli bir şekilde gerilmişti.

"Evet."

Şok edici bir saniyelik bir durgunluk oldu ve sonra Driscin aniden öfke dolu bir hırıltıyla Dras'a saldırdı, Dras kaçmaya çalışırken korku dolu bir şaşkınlıkla geriye doğru düştü. Taeris ve Laiman Driscin'i zapt etmek için hızla harekete geçti ama eski sig'nari Dras'ın yüzüne vahşi bir tekme atmadan önce değil. Bir acı çılgılığı durgun geceyi paramparça etti.

"Yeter!" Wirr, sesini alçak tutmasına rağmen, etrafını saran çalılıkların arasından sesin çok uzağa gitmesini istemediği için kelimeyi bağırarak söyledi.

Üç Üstün Yetenekli hemen durdu, isteksizce yerlerine oturdular, Driscin'in bakışları hala öldürücüydü ve Dras kan sızarken sersemlemiş bir şekilde hareket ediyordu.

Belli ki burnu kırılmıştı. Laiman hareketsiz durdu, Wirr'e temkinli bir baş işareti yapıp onları taklit etmeden önce şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

Wirr adamların öfkeli nefes alışları yatışana kadar bekledi, sonra öfkeyle başını salladı. "Onun iğrenç bir insan müsveddesi olduğunu çoktan anladık," dedi diğer ikisinden çok Driscin'e hitap ederek, "ve vermesi gereken çok şey var." Dras'ın yüzüne baktı. "Dönmeden önce onu iyileştirmeniz gerekecek."

Driscin'in dudağı kıvrıldı. "Dönüş yolunda yaparım." "Yeterince adil. Yaptığından emin ol yeter."

Driscin ellerini sıkıp açarak duygularını hâlâ kontrol altında tutmaya çalışıyordu. "Özür dilerim. Ben sadece... bunu beklemiyordum. Tarav iyi bir adamdı. Büyük bir liderdi. Son sig'nari'lerden biriydi. Ve benim arkadaşım." Dras'a döndü, gözleri düz ve soğuktu. "Jakarris kasadan ne istedi?"

"Bir muska." Dras'ın sesi artık genizden geliyordu; başını arkaya yatırmış, bir eliyle burnunu sıkarken diğer eliyle de sızan sıvıyı pelerininin köşesiyle hafifçe durdurmaya çalışıyordu. "Lyrus planı uygulamayı kabul etti ama diğer Augurlar ölünce -ve Diriana'dan bildiklerini öğrenince- Shen'in hiçbir Augur etkisi olmadan tüm Andarra'yı yönetme şansı olduğunu fark etti. En başta onu Jakarris'in seçtiği düşünülürse, Jakarris'in onun ihanetini görmüş olamayacağını tahmin etti. Bu yüzden tılsımı teslim etmek yerine Lyrus onu pusuya düşürdü ve öldürdü."

Bir sessizlik oldu.

Wirr aniden diğer üçüne, özellikle de Driscin'e bakarak, "Davian'ın kasadan aldığı Gemi," dedi.

Driscin yavaşça başını salladı. "Olabilir. Yine de aşağıda birden fazla tılsım var." Sözlerine rağmen, sesinde bir endişe notası vardı.

Dras dondu kaldı, hâlâ burnunu tutuyordu ve parçaları yeni bir araya getirmiş gibi görünüyordu. "Bir Augur'un güçlerini kullanmasını engelleyebilen Gemi mi? Bu aynısı," dedi. "Ben dönmeden önce, geçen yıl tüm sorunlara neden olan Augur öldürüldüğünde çalındığını duymuştum ama..."

"Kader," diye lanetledi Taeris. "Bu bir tesadüf olamaz."

"Cinayeti kimin işlediğini biliyor musun? Kim aldı?" diye sordu Laiman sessizce, Wirr ani bir huzursuzluk dalgası hissederken. Tol Shen'den gelen iki adamın söyleyeceklerini duymak istiyordu ama cevabı zaten biliyordu.

Dras ve Driscin başlarını salladı. "Bizimkilerden biri olduğunu düşündük. Rohin kesinlikle onları motive etmek için yeterince şey yapmıştı," diye itiraf etti Driscin.

"Konsey onun nasıl faydalı olabileceğini düşünüyordu ama... kimse onun ölümü üzerine gözyaşı dökmedi. Gerçek bir soruşturma yapılmadı," diye onayladı Dras.

Birkaç saniye boyunca sadece soğuk gece esintisinin fısıltısı vardı.

"Jakarris Rohin'i öldürdü ve onu aldı," dedi Wirr, midesi bulanarak. Diğer adamların hepsi ona baktı, belli ki ses tonundaki kesinliği duymuşlardı. "Erran bana söyledi. Neredeyse ; o sırada canımızı kurtarmak için kaçtığımızdan çok da önemli görünmüyordu. Ama Asha'yla buluştuklarında, Asha Sınır'ı onarmadan hemen önce tılsımın Jakarris'te olduğundan bahsetti."

"Sen neden bahsediyorsun? Jakarris öldü," diye tersledi Dras sinirli bir şekilde. "Augur arkadaşın yanılmış."

Driscin dikkatle Wirr'i inceledi. "Davian, Jakarris'i Scyner adında bir adam olarak tanıyor olabilir mi?"

Wirr'in göğsü kayıp arkadaşını hatırlayınca biraz ağrıdı ama başını eğdi.

Driscin'in omuzları çöktü. "Kaderler. Rohin onu Tol'a savaş öncesi bir Augur'un gönderdiğini iddia etti," dedi. "Bir Gölge. Davian bunun Scyner olması gerektiğini söyledi. İsmi ya da tarifini hatırlayamadım ama..."

Dras, Driscin'e bakakaldı ve diğer üçü dehşet içinde sözleri değerlendirdi.

"Yani her şeyi o . Her şeyi," dedi Laiman sonunda. "Eğer Lyrus Jakarris'e gerçekten ihanet etmeye çalıştıysa, o zaman bu olaylar dizisi -Tol Shen'in Rohin tarafından ele geçirilmesi, Lyrus'un ölümü, tılsımın kasadan kurtulması- tesadüf olamaz."

"Yirmi yıl intikam için beklemek için uzun bir süre," diye gözlemledi Taeris. "Bunun olacağını ve tılsımı da ona vereceğini biliyorsa değil."

"Doğru. İlk etapta neden bu kadar önemli olduğuna bağlı olarak..." Taeris çenesini ovuşturarak Dras'a baktı. "Gemi hakkında ne biliyorsun? Kökeni, amacı?"

"Sadece bir Augur'u etkisiz hale getirebileceğini söyledi." Dras, Taeris'in delici bakışları karşısında alay etti. "Hepsi bu kadar."

Taeris'in dudağı kıvrıldı ve cevap vermek için ağzını açtı ama Laiman bir elini Athian Temsilcisi'nin koluna koydu. "Bu başka bir günün gizemi dostum. Buradaki zamanımız azalıyor. Bulabildiğimiz cevapları bulalım ve gerisini sonra düşünürüz." Taeris başıyla onaylayınca Laiman Dras'a döndü. "Bundan kaç kişinin haberi vardı?"

"Sadece birkaçı, bildiğim kadarıyla hayatta kalan son kişi benim. İşin içinde olan Konsey üyelerinin geri kalanı Lyrus'un imgelemler hakkındaki yargılarına güvenmeyi biliyorlardı ve çoğu da hangilerinin güvenilir olduğunu anlamamanın bir yolunu bulmuş olması gerektiğini fark etti. Ama hiçbirisi Jakarris'le anlaşma yaptığının ya da savaş başlamadan önce savaşın yaklaştığını bildiğinin farkında değildi."

"Peki ya Kâtip?" diye sordu Wirr.

"O öldü," diye onayladı Taeris, Dras cevap vermeden önce. "O öldü."

İsyan gecesi. Cesedini gördüm."

"Lyrus muhtemelen bunun olacağını da görmüştü," diye mırıldandı Driscin acı acı.

"Odaklanın beyler," diye mırıldandı Laiman. "Dakikalarımız var, saatlerimiz değil." Ağaçların arasından yukarıya, Tol'un Esansla aydınlatılmış duvarlarının uzandığını bildikleri yere doğru baktı, sonra Dras'a döndü. "Neden sayfaları yırtıp atıyorsun? Neden kitabın tamamını almıyoruz ya da kopyalamıyoruz?"

"Lyrus'a göre zaman yoktu. O gece saraydaydı. Günlük kayıpsa, isyancıların onu bulmak için dünyanın öbür ucuna kadar avlanacaklarını biliyordu; Augur'ların gelmekte olanı görememesine rağmen, Vardin Shal ve adamları için hâlâ bir ödül. Kayıp sayfalar şüphe uyandırabilirdi ama bu kaos ortamında - ve Augurlar ve Diriana ölmüşken- Lyrus nedenini bulmak için aşırı miktarda kaynak ayırmaları için bir neden olmayacağını tahmin ediyordu. Haklıydı da."

"Mantıklı," diye itiraf etti Taeris isteksizce.

Bundan sonra sorgulama bir süre daha devam etti, acele etme ihtiyacı nedeniyle biraz gelişigüzel bir şekilde; Taeris, Laiman veya bazen Driscin'in aklına bir şey gelir gelmez, hemen Dras'ın isteksiz dudaklarından ayrıntıları koparmaya çalışıyorlardı. Bazen savaş sırasındaki olaylara odaklanılıyor, bazen de Tol Shen Konseyi'nde şu anda olup bitenler hakkında bilgi alınıyordu.

Wirr ise çoğunlukla sessiz bir tedirginlikle dinliyordu. Diğerleri Tol Shen'i ondan daha iyi tanıyordu ve doğru soruları sormaları için onlara güvenmek zorundaydı.

Yavaş yavaş, net bir resim oluşmaya başladı. Yirmi yıl önce Shen Gifted, Lyrus Dain'in yeni liderliği altında, duvarlarının ardındaki isyanı beklemiş ve yeni nesil Augur'ların kontrolünü ele geçirmeyi planlamaya başlamıştı. Ardından, Jakarris'in kendisine güvenilir olduğunu söylediği görülerden edindiği bilgileri kullanarak, Yaşlı Dain alışılmadık bir dizi Hane ile siyasi ittifaklar kurmaya başlamıştı; bunların çoğu o zamanlar önemsizdi, başkentten uzaktaydı ve ilişkilerin faydaları yıllar sonrasına kadar anlaşılamamıştı.

Sonunda, Kör'ün istilasının yenileceğini bilen Lyrus, Dras'a kral geldiğinde onu kontrol etmesi talimatını vererek, zaferden aslan payını Üstün Yetenekliler'in almasını sağlamıştı. Ve sonra, Augur Affi geçtikten sonra bile, Lyrus Augurları kuzeye göndermeye gerek duymamıştı: yine görüler sayesinde, Sınır'ın ne olursa olsun yeniden güçlü hale getirileceğinden emindi.

Her hareketi soğukkanlı ve hesaplıydı, çoğu zaman başkalarına büyük bedeller güç biriktiriyordu ama hiçbir zaman açık bir ilişki kurmuyor, hiçbir zaman suçu başkasına atmıyordu. Wirr tüm bunların zekâsına ve cüretkârlığına hayranlık duyabilirdi, eğer bu durum onu iliklerine kadar tiksindirmeseydi.

Ancak Driscin'in sürekli döküm yapması, zamanları neredeyse bitene kadar sürmedi.

Tol'a doğru gergin bakışlar atarken, en kötü ifşaat geldi.

"Bir şeyler hâlâ tam olarak doğru gelmiyor." Konuşan Laiman'dı, düşünceli görünüyordu. "Lyrus güneydeki olan ilişkilerine büyük önem verdi. Bu bir dereceye kadar mantıklı; kuzey, Körlerin istilasından çok etkilendi, bu da güneyin kaynaklarına çok daha fazla önem verdi ve nüfuzlarını büyük ölçüde artırdı." Kaşlarını çattı. "Yasaklıların varlığının bu durumu daha da kötüleştirilmesi gerekirdi ama bunun yerine Shen güneydeki Haneleri Meclis'ten çekilmeye teşvik etti. Eğer istedikleri Andarra'nın kontrolü ise, daha akıllıca bir hareket kuzeyin ihtiyaçlarından yararlanmak olurdu, orada yaşayanların yüzüne tokat atmak değil."

Dönüp soru sorarcasına Dras'a baktı; diğer adam da küstahça karşılık verince Laiman gözlerini devirdi. "Dras. Güney Hanelerini Shen'le birlikte geri çekilmeye neden ve nasıl ikna ettiniz? Bunda ne gibi bir avantaj gördünüz?"

Dras'ın nefes alış veriş kısıldı ve boynundaki bir damar şişmeye başladı. Wirr aniden niyetlenerek öne doğru eğildi. Dras daha önce isteksiz davrandıysa da şimdi sessiz kalma çabasından neredeyse patlayacaktı.

"Ilin Illan yok edilecek," diye homurdandı sonunda, dudakları bir hüsrana hırıltısıyla geriye çekilmişti. "Muhtemelen yakında."

Wirr ve diğerleri Dras'a bakarken tam bir inanmaz sessizlik oldu. Ay ışığı, tepeden bir bulut geçerken geçici olarak soldu.

"Ne?" Taeris ve Driscin aynı anda konuştular ve Wirr'in kalp atışları aniden kendi kulaklarında yüksek sesle duyulmaya başladı. Ay yeniden ortaya çıkmış, her şeyi koyu gümüşler ve siyahlarla kaplamıştı. Wirr'in yanındaki Laiman, sanki adamın sözleri zehirmiş gibi Dras'tan hafifçe uzaklaşıyordu.

"Günlükteki son imgelemler Ilin Illan'ı harabe halinde, terk edilmiş olarak gösteriyor. Yıllarca çalışılmadan onarılamaz. Yapılar eriyip yerle bir olmuş, İnşaatçıların eserleri yok edilmiş." Dras konuşurken bakışlarını yerden ayırmadı. "Birbiriyle bağlantılı diğer görüler güneyin hayatta kaldığını gösteriyor. Özellikle bir tanesi her şeyin Kuzgunlar Festivali'ne yakın gerçekleştiğini gösteriyor, bu yüzden geçen yıl festivalden önce Evleri terk etmelerini sağladık. Tam olarak hangi yıl gerçekleşeceğini bilmiyoruz ama Prythe Andarra'nın ikinci büyük şehri ve güneydeki en önemli şehri olduğu için, festivalden sonra başkentin en azından geçici olarak oraya kayacağını varsaydık ve Konsey de buna inanmaya devam ediyor."

Bu sözleri ağır ve şok edici bir sessizlik daha karşıladı.

"Ve eğer Ilin Illan düşerse, kuzey muhtemelen ya kaybedilir ya da büyük zarar görür." Aralarında konuşacak kadar kendine gelen ilk kişi Laiman'dı; rağmen sesinde alışılmadık bir titreme vardı. "Bölgeden çekilmek

Meclis, güneyli Haneleri insan gücü, malzeme ve diğer kaynakları sağlamakla yükümlü bırakmıyor - eğer hükümetin bir parçası değillerse, o zaman sadece geniş sahip varlıklı ailelerdir. Kral Andras'ın onları savunmaya katkıda bulunmaya zorlamak için yasal bir yolu yok. Ve istese bile bu tür talepleri yerine getirecek konumda olmayacaktır."

"Evet." Dras'ın onayında hiçbir duygu yoktu. "Bu şekilde, hâlâ sunacak çok şeyi olan müttefiklerimizle bir hükümet kurabileceğiz. Ülkenin hayatta kalan kısmı güçlü kalacaktır."

Bu sözler Wirr'in içinde karanlık bir öfke uyandırdı. "Ve kuzeydeki herkes... ne? Önemsiz mi?"

"Bir dereceye kadar," diye kabul etti Dras.

Wirr nasıl cevap vereceğini bilemeden ona bakakaldı. Bu yılki festivale sadece iki hafta kalmıştı.

Laiman, Taeris ve Driscin hemen konuyla ilgili sorular sormaya başlasa da, Dras daha önce söylediklerinden çok azını biliyordu: Ilin Illan tamamen kavrulacak, ateşle yerle bir olacaktı ama bunun nasıl ya da neden olacağına dair hiçbir belirti yoktu.

Birkaç dakika sonra Driscin kıpırdandı, gözleri parlayarak önce ayın konumuna sonra da Tol Shen'in bulunduğu yöne baktı.

"Zamanımız kalmadı. Aslında çoktan geri dönmeye başlamış olmalıydık. Birileri çok yakında onu kontrol edecektir."

Wirr kısa bir süre başını salladı. Dras'ı burada tutmaktan ya da daha iyisi onu Ilin Illan'a dönmeye ve tüm yaptıklarını itiraf etmeye zorlamaktan başka bir şey istemiyordu. Ama Tol Shen gerçeği zorla, sahte bir itiraf iddiasıyla boğacaktı. Şimdilik, edindikleri bilgiler yeterli olmak zorundaydı.

Oturduğu yerden kalkarken kasılmış, soğuk kaslarını gerdi, diğerleri de onu takip . Çevredeki orman, ara sıra esen rüzgârda yaprakların çıkardığı hışırtı dışında, kutsanmış bir sessizliğe .

"Tol Shen insanları bağlama yeteneğimi nasıl öğrendi?" Wirr aniden Dras'a sordu. Bu şu anda en son düşünecekleri konuydu ama yine de canını sıkıyordu. Bu bir süreliğine öğrenmek için son şansı olacaktı.

"Rethgar bize söyledi," dedi Dras. "Bu yüzden Tel'Rath malikânesindeki yemeğiniz sırasında size suikast düzenlemeye çalıştık."

Herkes dondu kaldı ve Wirr, Driscin'in nefesinin altında inanmayan bir küfür mırıldandığını duydu.

"Bunun arkasında *sen mi* vardın?" Wirr sordu ama sesi artık kızgın olmaktan çok bezgindi. Başka zaman olsa bu bilgi onu şok ederdi; Ilin Illan'ın yok edilmesini öğrendikten hemen sonra, bu bir dipnottan biraz daha fazlası gibi görünüyordu.

Sonra zamanlamayı fark ederek başını yana eğdi. "Bekle, yeteneğimi benden önce biliyor muydun? Nasıl?"

"Rethgar bize söyledi," diye tekrarladı Dras.

Bu isim Wirr için hiçbir şey ifade etmiyordu ama Laiman ve Taeris'in yüzlerinde tamamen şaşkın ve dehşete düşmüş ifadeler vardı. "Rethgar Tel'An mı?" diye açıkladı Laiman, sesinin içi boştu.

"Evet."

"Efendim, gerçekten gitmemiz gerekiyor," dedi Driscin, sesinde özür dileyen bir aciliyetle. "Dras'ı hemen bağlamanız gerekiyor."

"Sadece bekle." Wirr Dras'a ters ters baktı. "Kim bu Rethgar? Nasıl öğrendi o zaman?"

"Sig'nari'lerden biriydi ve Tol Athian Konseyi üyesiydi," diye araya girdi Driscin, Dras cevap vermeden önce, ses tonunda giderek artan bir gerginlik vardı. "Taeris muhtemelen size onun kim olduğu hakkında daha fazla bilgi verebilir; ben savaşta öldüğünü sanıyordum. Shen'deki herhangi biriyle nasıl iletişim kurduğu hakkında hiçbir fikrim yok, görünüşe göre çok fazla şeyden haberim yok." Sesi mide bulandırıcı geliyordu. "Dönüş yolunda Dras'tan öğrenebildiklerimi öğreneceğim ama gerçekten gitmeliyiz. *Şimdi*."

"Çoğunlukla Lyrus aracılığıyla bilgi aktarırdı," diye ekledi Dras. "Lyrus'un ölümünden beri ondan haber almadım. Seni nasıl bildiğini bilmiyorum. Lyrus Körler saldırımadan önce bile biliyordu ama sen İlkeleri değiştirene kadar harekete geçmek istemedi."

Wirr hayal kırıklığı içinde inledi. Dras'tan istediği daha pek çok cevap vardı ve hepsini ondan almak için yeterli zaman yoktu.

"Eski Yöneticileri nasıl ikna ettiniz?"

"Efendim."

Wirr dişlerini sıktı ama Driscin'in sesindeki artan paniğin sebepsiz olmadığını biliyordu. Daren Tel'e açılan geçitte de yakında Öz tükenecekti. "Dras, Driscin'le birlikte geri dönecek ve fark edilmemek için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Dönüş yolunda Rethgar hakkında bildiğin her şeyi ona anlatacaksın. Yatağına girdiğinde uykuya dalacaksın ve bu akşam olan her şeyi tamamen unutacaksın, bütün gece uyuduğuna inanacaksın."

Driscin keskin ve rahatlamış bir şekilde başını salladı. "geldiğince haber göndereceğim."

Dras'ı kabaca kolundan yakaladı ve karanlığa doğru sürükledi.

Driscin ve Dras'ın çalılıklar arasında ilerlerken çıkardıkları sesler esintinin altında kaybolunca Wirr nefes vererek diğer yol arkadaşlarına döndü. İki adam hâlâ sessizdi ama bir şeylerin fena halde ters gittiğini anlamak için sadece bir bakış yeterliydi.

"Bu Rethgar'ın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Taeris cevap verecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve yavaşça başını sallayan Laiman'a baktı.

"Biliyoruz. Onu yirmi yıldan fazla bir süre önce öldürdük. Bir kaza sonucu," diye açıkladı kralın danışmanı usulca.

"O bizim ilk sha'teth girişimimizdi."

Bölüm 3

Davian Caladel'in sessiz sokaklarında hafif adımlarla yürüyor, limandan gelen taze bir esintiyle sabah güneşinin keskin sıcaklığının tadını çıkarıyordu.

Sahibe Alita onu şafaktan önce kasabadan erzak getirmesi için uyandırmıştı ama bugün buna aldırmadığını fark etti. Güneş ufuktan zar zor görünürken uçurumun tepesinde yaptığı yürüyüş, Caladel'in balıkçı teknelerinden oluşan filosunun günlük işleri için Vaşian Okyanusu'na açılmasını izlerken özellikle huzur vericiydi. Şu anda bile kasabanın içinde dalgaların ritmik şırıltısı, yan sokakta tezgah açan tüccarların boş gevezelikleri arasında duyulabiliyordu. Liman kenarındaki köy, her zamanki hareketli halinden ziyade uykulu hissediyordu. Bu hoşuna gitmişti.

Durakladı, yönünü bulmaya çalıştı, sonra bir sokağa daldı. Bugünkü işlerini yeterince hızlı tamamlarsa, okula dönmeden önce yüzecek zamanı bile olabilirdi.

Ayak sesleri aniden arkasında yankılandı ve dönmeyi düşünmeden önce etli bir el kabaca kolunu kavradı.

Davian irkildi, içgüdüsel olarak demir pençeden kurtulmaya çalıştı. Döndüğünde, sarı saçlı, hava şartlarından yıpranmış teni olan iri bir adamın yüzünde asık bir ifadeyle üzerine doğru geldiğini gördü; iki adam daha yan tarafta durmuş, soğuk gözlerle onu izliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Davian öfkeyle, iri adamın elinden kurtulmak için tekrar kıvranmaya çalışarak. Bu adamlar onu başka biriyle mi karıştırmıştı? Arkalarındaki sokağın boş olduğunu fark edince aniden endişelendi.

"O sadece bir çocuk, Tanner," dedi güçlü çenesi ve kaslı fiziği olan, sıkılmış görünüyor. Görünüşlerine bakılırsa hepsi balıkçıydı, gerçi neden tekneleriyle çoktan dışarı çıkmamışlardı, Davian hayal bile edemiyordu. "Buna değmez."

Tanner -büyük adam- arkadaşını görmezden geldi ve dudakları kıvrılmış bir halde Davian'a baktı.

"Kan dökücüler için mi çalışıyorsun, evlat?" Tanner sordu, nefesi garip bir şekilde ağırlaşmıştı. Davian'ın burnu keskin alkol kokusuyla kırıktı. Bayan Alita her zaman erken içen erkekler hakkında mırıldanırdı ve bu kesinlikle erkendi.

Davian otomatik olarak "Yetenekli," diye düzeltti. Diğer kelimeyi de

Bir keresinde Bayan Alita'nın varlığını. Fiziksel olarak artık bunu söyleyemeyecek durumda olması mümkündü.

Kibarca söylenen bu sözün burada söylenmesinin yanlış olduğu açıktı. Tanner'ın gözleri parladı ve döndü, Davian'ın kolundaki tutuşunu bırakmayarak onu sözsüz bir şekilde yakındaki bir binaya doğru sürükledi. Tabelasına bakılırsa bir tavernaydı. Bu saatte sessizdi ama açık olduğu belliydi.

Davian boşuna debeleniyor, kolunun çekildiği omuzu ağrıyor ve şiddetle itiraz ediyordu. Diğer iki adam onların peşinden pis binaya girdi, tedirgin görünüyorlardı.

Taverna ter ve bayat şarap kokuyordu. İçeride sadece iki kişi vardı: süpüren yaşlı bir adam -muhtemelen meyhanenin sahibiydi- ve mavi pelerinli, daha genç adam, kahvaltıya benzeyen bir şeyi yarılammıştı. Davian, Tanner'ın kolunu sıkıca kavradığını hissetti.

"Bu da ne böyle?" Süpürgeci işini bırakıp sessizce mutfığa girerken Yönetici yemeyi bırakmış, ayakta durmuş ve kaşlarını çatarak etrafı inceliyordu. Kapı sert bir tıkırtıyla arkasından kilitlendi.

"O kan emiciler için çalışıyor," dedi Tanner kabaca, kelimelerinde hafif bir eğrilik vardı. "Sorun mu çıkaracaksın?"

Davian Yönetici ile göz göze geldi ve sessizce yardım etmesi için yalvardı. Adam tereddüt etti, sonra yanına gitti. Uzandı ve Davian'ın sol kolunu geriye iterek temiz cildini ortaya çıkardı.

"Hayır Mark. Benim yerim değil," dedi mavi pelerinli adam. Davian onun gözlerinde utanca yakın bir şey gördüğünü düşündü.

Yönetici, Tanner'a ve diğer iki adama hafifçe başıyla selam verdikten sonra kapıya yöneldi.

Davian ağzı bir karış açık onun gidişini izliyordu ki yumruk karnına saplandı.

Ciğerlerindeki hava patladı ve darbenin etkisiyle hırıldayarak yere yığıldı. Ardından gelen şiddetli bir tekme çenesine çarptı ve başını geriye atarak görüşünün dönmesine ve kulaklarının çınlamasına neden oldu. Önce kahkahalar, sonra bağırışlar, ardından daha fazla darbe ve bir topun içine kıvrılmış, dünyası kırmızı ve puslu bir haldeyken öfkeli seslerin karmaşası.

Sonra, mucizevi bir şekilde, her şey durdu.

Davian homurdandı ve inledi; şimdi odada başka biri daha vardı ve olanları öfkeyle protesto ediyordu ama kim olduğunu görmek için başını kaldıramıyordu. Kolu yan tarafında işe yaramaz bir şekilde sallanıyordu ve göğsünde bir şey -birden fazla şey- kırılmış gibi hissediyordu.

Yine de orada yatarken, acının bir kısmı dağılmaya başladı. Bir şey yapıyordu. Doğal bir şey, hayatı boyunca yaptığı ama asla bilinçli olarak yapmadığı bir şey. Bir çocuğun ilk kez yapabildiğini fark etmesi gibi.

Nefes alış verişlerini kontrol ederler, bilinçli olarak derin nefesler alırlar.

Kafası biraz rahatladı.

"Bu iş yeterince uzadı," diye hırıliyordu yeni ses. "onu."

Davian bakışlarını zorla kaldırdığında, kapıda Tanner'ın iki arkadaşı tarafından zaptedilmiş, kırmızılar giymiş, yakışıklı, orta yaşlı bir adam gördü. Öfkeli ve korkmuş karışımı bir hali vardı.

Tanner eliyle işaret etti, Davian'ın gözlemleyecek kadar kendine geldiğini fark etmemişti. "Bunun için çok geç, kan emici," dedi, kelimeler bulamaç , gözlerinde vahşi bir neşe vardı. "Bunu başlatmamalıydın. Bana geldiğinde, babamın senin halkın tarafından öldürüldüğünü biliyor muydun? Yanlış bir şey yapmadı ama kaderin lanetlediği Augurlar onun birini öldürdüğünü söylediler. Adını lekelediler ve sonra da onu astılar. Sonunda ağladı, biliyor musun? Merhamet için yalvardı? Ama ona merhamet etmediler. Onun hakkında doğruyu söylediklerine bile inandım." Gözleri kırmızı çerçeveliydi ve dişlerini göstererek çenesini çıkardı. "Ve üç yıl sonra hepsinin sahtekâr olduğunu öğrendik. Her şeyi uyduruyorlarmış. Onlar suçluydu ve onlara yardım eden sizler de sadece... kötüydünüz. Yapabildiğiniz bu şey sizi böyle yapıyor. Buna bir son vermelisiniz."

Yetenekli adam sarhoş sözlerin saldırısı altında solmuştu, şimdi gözlerinde çaresizlik vardı.

"O sadece bir çocuk," dedi Tanner'dan çok onu tutan iki adama. "Bana ne yapmanız gerekiyorsa yapın ama bırakın gitsin."

Sessizlik oldu ve soldaki iri yarı, sakallı adam tereddüt etti, kabul etmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Sonra sağdaki başladı, Davian'a bakıyordu.

"Tanner," diye mırıldandı. "Kolu."

Herkes Davian'a baktı ve kırmızı pelerinli adamın nefesi kesildi, aniden mücadelesi yeniden başladı.

Sersemlemiş olan Davian'ın bunun nedenini anlaması bir saniye sürdü.

Tanner üzerinde bir bir bıçak çıkarmıştı. Kısa ama keskin kenarlı, balık ayıklamak için kullanılan türden bir bıçaktı. Son kullanımından bu yana temizlenmiş gibi görünmüyordu.

Davian tehdidi anladığında içinden bir panik dalgası geçti ama bağırması Tanner'ın kocaman eliyle ağzının kapatılmasıyla kesildi.

Sonra bıçak gözündeki büyüdü ve dünyanın geri kalanını sildi.

Keskin çelik yanağını ısırmağa başladı, yavaş ve derin, yüzünde yanan bir çizgi izliyordu. Kıpırdandı, kendini kurtarmaya çalıştı ama bir binadan kurtulmaya çalışıyor da olabilirdi. Korku, panik ve çaresiz öfke, hepsi göğsünde birleşti; vahşi bir duygu yumağı içinde toplanmış, sıkı ve sıcaktı.

Her şey... karardı. Orada başka bir şey vardı. Karanlık bir şey.

ve güçlü ve şiddetli.

Yardım edebilecek bir şey.

Elini uzattı.

Kesme işlemi durdu ve Tanner'ın üzerindeki boğucu baskı gevşedi.

Davian kendini kurtarmaya çalıştı ve tökezleyerek uzaklaştı; kirli ahşap zemine yığılırken derin nefesler aldı, gözyaşları ve kan yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı. Eller onu tekrar kavramayı başaramayınca cesaretini toplayarak ayağa kalktı ve dişlerini meydan okurcasına göstererek saldırganlara doğru döndü.

Tanner onu takip etmek için hareket etmemişti. Onun yerine gözlerini kocaman açmış, elindeki kanlı bıçağa .

"Tanner?" Sakallı adam hâlâ Yetenekli'yi geride tutuyordu ve giderek daha endişeli görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Tanner bıçağı yavaşça kendi yanağına doğru kaldırdı. Elleri titreyerek derisinde kararsız bir çizgi oluşturmaya başladı. Kesik derindi; yaradan sessizce akan kan gömleğinin yakasına fışkırdı.

Diğer herkes donmuş, gözleri gibi açılmış bir halde onu izliyordu. "Lütfen," diye inledi Tanner, gözlerinde şaşkınlık vardı. Sonra kesmeye devam ederken bile çığlık atmaya başladı.

Davian bir çığlık atarak çılgınca geri çekildi, korkunç manzaradan başka bir yere bakamıyordu. Tanner'ın arkasında, Yetenekliler de dahil olmak üzere diğer üç adam da hareket etmeye başlamıştı.

Biri kemerinden bir bıçak çıkardı; diğer ikisi de yakındaki masalarda duran bıçakları aldı.

Sonra onlar da kendilerini kesmeye başladılar, panik içinde acı dolu çığlıkları Tanner'ınkilerle kabus gibi bir koro oluşturdu.

"Durun!" Davian çığlık attı, çığlıklarını bastırmak için kanlı ellerini kulaklarına . "Sadece durun!"

Ani bir sessizlik, neredeyse çığlıklar kadar şok edici.

Dört adam da yere yığıldı, bıçakları ellerinden fırladı. Davian bir masanın altına yığıldığı yerde büzüşüp kaldı, nefesi kısa ve keskin soluklarla geliyordu. Üç saldırgan da hareket etmiyordu ama Yetenekli kıpırdanıyor, Davian'ın sindiği yere doğru sürükleniyordu. Yüzünden serbestçe kan akıyordu, koyu kırmızı ve parlıyordu. Yavaşça elini uzattı ama Davian geri çekilmekten başka bir şey yapamadı.

Üstün Yetenekli elini Davian'ın göğsüne götürürken yutkundu.

"Bunu asla istemedim. Bunu değil," diye fısıldadı Davian'ın gözlerinde utanç gözyaşları varken, içine bir şifa Özü damlası akmaya başlarken. "Çok, çok özür dilerim."

Her şey soldu.

Davian uyandığında, hücresinin karanlık taştan yapılma özelliiksiz çatısının kendisine baktığını gördü.

Nefes alış verişini düzene sokarak ona baktı. Uzun yıllar boyunca Caladel'deki o bir gün bulanıklıktan başka bir şey olmamıştı; zihni ona dokunmaktan kaçınmış, rüyaları bile olayların puslu bir karışımından başka bir şey olmamıştı.

Rethgar'ın ziyaretinden bu yana, bunu acı verici ayrıntılarla yeniden yaşamıştı... şimdi beş kez mi? Neler olduğunu o da biliyordu - bunun basit bir anıdan daha fazlası olduğunu. Görme yeteneği onu tekrar hayatının o anına geri götürmeye başlamıştı. Tıpkı düğün gününde Malshash'ın başına geldiği gibi.

Yüzünü ovuşturdu ve sonra kendini oturur pozisyona getirdi, Küçük karyolasının kenarına tünemek için dönüyor.

O adamları öldürmüş, içgüdüsel olarak onları Kontrol etmiş ve sonra da Özlerinin çok fazlasını boşaltmıştı - bunu ilk kez yeniden yaşadığından beri bundan emindi. Bu düşüncede hâlâ süregelen bir korku vardı: suçluluk değil ama kesinlikle pişmanlık.

Daha da önemlisi, bu Taeris'in Davian'ın yaptıklarının suçunu isteyerek üstlendiği anlamına geliyordu.

Wirr son konuşmalarında ona Taeris'e bir şans daha vermesi gerektiğini söylemişti. Bir şekilde biliyor muydu?

Ve Taeris'in yara izleri -kendi yüzünü kesmeye devam Davian'ın o gün yaptıklarının bir sonucu muydu? Kullandığı Kontrol'ün bir kalıntısı mıydı?

Davian derin bir iç çekerek başını salladı ve ayağa kalktı. Tanner'ın formu, Deilannis'te şekil değiştirdiğinde yanlışıklıkla büründüğü formdu. Bunun hakkında uzun uzun düşünmüştü - şimdi bunun ne anlama geldiğini bildiğinden şüpheleniyordu. Bu, Malshash'ın o sırada neden bu kadar dehşete düşmüş görüldüğünü kesinlikle açıklıyordu.

Yine de şimdi bunun üzerinde durmanın pek bir anlamı yoktu.

Bu, buradan çıktıktan sonra karşılaşacağı bir başka sorundu.

Günlük rutinine başladı. Kaslarını gevşetmek için neredeyse boş olan, yirmi ayak genişliğindeki hücresinin çevresinde yürüyor, sonra birkaç dakika duvardan duvara koşuyor, ardından Aelric'in eğitimiyle ilgili anılarından bildiği bir dizi güçlendirme egzersizi yapıyordu. Bu alıştırmalar ilk birkaç ay çok zor olmuştu. Şimdi bitirdikten sonra kaslarında hafif bir yanma hissediyordu.

Sırada yemek vardı. Her gün aynı saatte olduğu gibi, karanlık taş duvardaki küçük bölüm şafak vakti kayarak uzaklaştı, çelik bir kase ve taze kova, açıklık hemen tekrar kapanmadan önce dönen bir raftaki yuvadan sorunsuzca itildi. Artık o kısa boşluktan kan geçirmeye çalışmakla uğraşmıyordu. Burada bunu deneyecek kadar kontrolü ele geçirmesi altı ayını almıştı; sadece yemeklerin bir tür ara bölmeden dağıtıldığını ve ikinci bir bölme olduğunu keşfetmişti.

Onunla muhafızları arasında karanlık taştan bir bariyer vardı zaten.

En hafif tabiriyle hayal kırıklığı yaratmıştı.

Yemeğini yedi -Tel'Tarthen Hapishanesi'ndeki yemekler yavan da olsa şaşırtıcı derecede lezzetliydi- ta ki tabağın dibine kazınmış tanıdık köşeli sembol tamamen görünür hale gelene kadar. Her biri bir diğeriyle birleşen on üç kıvrık çizgi, stilize bir adamın belirsiz izlenimini oluşturunuyordu.

Görüntüye kasvetli bir şekilde baktı, sonra dikkatlice Kap'dokunarak içerdiği Öz'ü boşalttı. Onu bir gün daha rahat ettirmeye yetecek kadar. Kuşkusuz Gassandrid'in kasıtlı bir seçimi idi.

Kâseyi dönen rafın üzerine bıraktı, sonra da tuvaletini yaptığı kovayı değiştirdi. Raf sabahın bir saatinde tekrar dönecekti.

Sonraki üç saatini kan ile pratik yaparak geçirdi. Karataş - Ilshan Gathdel Teth'in Öz emici, kan engelleyici siyah ana kayası - denediği çoğu şeyi engellemiş olsa da, hala mükemmelleştirmeyi deneyebileceği birkaç teknik vardı. Ayrıca, burada Talan Gol'de gücü kavramanın zorluğu onu gelişmeye zorlamıştı. Ne kadar ilerlediğini ölçmesinin bir yolu yoktu ama daha önce hiç olmadığı kadar güçlü olduğuna şüphe yoktu.

Şimdiye kadar bunun bir önemi olmamıştı ama yine de. Buradan çıkma fırsatı nihayet kendini gösterdiğinde hazır olmaya kararlıydı.

Bozma kalkanının yeni bir çeşidini test etmenin yarısına gelmişti ki, kilide giren bir anahtarın hafif çizik sesini duydu.

Bir anlığına kulaklarına güvenmek istemeyerek dondu kaldı. Rethgar'ın davetsiz misafirleri hariç, yakalandığından beri tam üç kez ziyaret edilmişti. Bir yılda üç kez.

Sonra düzgünce döndü, gerildi ve saldırmaya hazırlandı.

Kapı açılmaya başladı.

Davian zamanın dışına çıktı, karanlık taş kafesindeki yeni çatlağa doğru çok sayıda fısıltı inceliğinde kan ipliği fırlattı ve onlarla birlikte duyularını da genişletti. Bu ipliklerden bazıları Öz'ü emecek, diğerleri Kontrol etmeye çalışacak, diğerleri ise sadece sersemletecekti. Tek ihtiyacı olan bir tanesini geçirmektir. *Bir tanesini.*

Kapıya ulaştıklarında bir selle .

Yüzlerce karanlık enerji sarmalı hücreye doldu, Davian'ınkilerle buluştu ve engel tanımadan sürünerek ilerlemeden önce onları ezdi. Davian onların birleşmesini dehşet içinde izledi; bir an sonra kalın, yağlı siyah zincirler ortaya çıktı ve Davian tepki veremeden etrafını sardı. Bağlantılar sıkıca kopup onu yerden kaldırarak hücrenin girişinin karşısındaki duvara çarpınca kesildi.

Başını kaldırıp tekrar bakabilecek kadar kafası rahatladığında, bir kas,

Sarı saçlı figür kapının girişinde duruyordu, siyah zincirin ucu kolundaki parlayan çelik bir bileziğe bağlıydı. Adam donuk, cansız gözlerle onu inceliyordu.

"Seni tekrar görmek bir zevk Davian," dedi Gassandrid.

Ilshan Gathdel Teth'in alacakaranlığı, tüm cılızlığına rağmen, bir yıl sonra ilk kez Tel'Tarthen Hapishanesi'nden çıkan Davian'ın gözlerini yakmayı başarmıştı.

Gözlerini kamaştıran ışığa karşı gözlerini kısarak irkildi ve içgüdüsel olarak ellerini gözlerini gölgelemek için kaldırmaya çalıştı. Ancak elleri sıkıca bağlanmıştı, kaba ip bileklerine sürtünüyordu.

Kan'a uzandı ve zihninden geçen acıya karşı dişlerini sıkarak tekrar dizlerinin üzerine düşmekten zorlukla kurtuldu. Kan'ı engelleyen o siyah zincirler hücrelerinde hâlâ boynuna dolanmışken olduğu gibi.

Yanı başındaki Gassandrid -en azından Gassandrid'in bir parçası olmak için hayatını vermiş olan adam- onu nazıkçe ileri doğru itti.

"Bu geçici bir durum," diye Davian'a güvence verdi.

Davian cevap vermedi, adamın cam gibi gözleri ve biraz garip, sert hareketleri yüzünden hâlâ tedirgindi. Adam, Öz tarafından canlandırılan ve uzaktan Gassandrid tarafından kontrol edilen bir cesetti; kendi itirafına göre, herhangi bir zamanda bu tür on üç vekili yönetiyordu. Bunlar zihnini birden fazla bedene bölmesine, önemli bilgileri kopyalamasına izin veriyordu. Aynı anda birden fazla yerde olabilmesine.

Yine de bu bedenler Davian'ınkiler gibi değildi. Yemek ya da uykuya ihtiyaç duymuyorlardı ve Gassandrid yenilerini bulmak zorunda kalmadan önce sadece birkaç ay dayanıyorlardı. Sanki bu daha iyi bir şeymiş gibi, hepsinin şehir içinden gönüllüler olduğu söyleniyordu. Gassandrid ilk karşılaştıklarında Davian'a tüm bunların gerekliliğini sakın ve özür dilemeden ayrıntılarıyla anlatmıştı.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Davian, Gassandrid onu caddede yönlendirmeye başladığında, sözlerini gerginleştirerek. "Peki neden şimdi?"

Gassandrid ona baktı. "Sana karşı sabrımızın sonsuz olacağını mı sandın? Sana gösterdiğimiz onca şeyden sonra -durumu bu kadar açık bir şekilde açıkladıktan, sana saygılı davrandıktan, öğrendiğin şeyler üzerinde durman için sana bolca fırsat verdikten sonra- hâlâ diğer taraf için savaşmayı seçiyorsun."

"Bana saygılı davrandın mı?" diye tekrarladı Davian acı acı. "Şimdi Rethgar'ın ziyaretleri hiç olmamış gibi mi davranacağız?"

Gassandrid'in ağzı hoşnutsuzlukla buruştu. "Daha önce de söylediğim gibi: bu bir hataydı."

"İki gün boyunca bana işkence eden ve neredeyse beni öldüren bir hata."

Davian'ın midesi bu anıyı hatırlayınca burkuldu. "Ben buna *büyük* bir şey diyecek kadar ileri giderdim. hata."

Gassandrid homurdandı. "Demek istediğini anladım Davian. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Şimdi, değişmeyi reddettiğin ve daha iyi seçeneklerin olmadığı göz önüne alındığında, sen... daha iyi bir şekilde kullanılacaksın."

Davian sadece başını salladı ve uğursuz sözleri düşünürken sessizliğe gömüldü. Gassandrid bir konuda haklıydı: Venerate -özellikle de Gassandrid ve *Diara*- ona durumlarını açıklamıştı. Davian, Caeden'i serbest bıraktıktan sonraki ilk günlerde, arkadaşının maruz kaldığını gördüğü acı verici işkenceyi hayal ederek misillemeye hazırlanırken neredeyse hiç uyumamıştı.

Bunun yerine, iki Venerate nihayet onu hücresinde ziyaret ettiğinde, her şey şaşırtıcı bir şekilde... medeni bir şekilde gerçekleşmişti.

Gözlerindeki buz gibi nefretten Diara'nın ona hayal ettiği her şeyi yapmaktan başka bir şey istemeyeceğini anlayabiliyordu. Yine de Gassandrid olaylara bakış açılarını detaylandırmaya devam ederken, o sadece -Malshash'ın eğitimi sayesinde başarısız bir şekilde- onu okumaya çalışmıştı. Ona Shammaeloth'un büyük planının şu anda dünyayı nasıl köleleştirdiğini, El'in kaçmasına yardım etme çabalarını ve Caeden'in bunun olmasını engelleme arzusunu anlattı. Elbette Caeden'in amacının kan'a erişebilen herkesi öldürmek olduğundan özellikle bahsetti.

Davian ilk seferinde tek kelimesine bile inanmamıştı.

"Gelmeyecek, biliyorsun," dedi Gassandrid aniden, Davian'ın düşüncelerini bölerek. "Sana ihtiyacı olana kadar değil."

Davian çenesini sıkarak gözlerini ileriye dikti. Ilshan Gathdel Teth hatırladığı kadar karanlık ve düşünceliydi, kara taş binaların hepsi sivri ve köşeliydi, sanki mimarının her unsuru bir tür silahı çağrıştırmak için tasarlanmıştı. Yeterince normal görünen insanlar, Gassandrid'i gördüklerinde geniş gözlü bir saygıyla yollarından çekildiler.

Davian sonunda, "Neden bilmiyorum," dedi.

"Evet biliyorsun." Gassandrid ona doğru baktı. "Hâlâ bunu beklediğini görebiliyorum. Sana gösterdiklerimizden sonra bile hâlâ bir şeyler olmasını bekliyorsun. Ama o seni terk etti, tıpkı bizi terk ettiği gibi. İnsanları umursamıyor, Davian. Onun için sadece kendi hedefleri önemli."

Davian kaşlarını çattı, suçlama yerine oturmuştu.

Bir yıl. Geçen zamanı dikkatle takip ediyordu ve o kadar uzun zaman geçtiğinden emindi. Bir yıl ve Caeden'dan hiç iz yok. Temas yok. Tuhaf, kâbus gibi kaçışından önceki o umutsuz anlarda söz verdiği gibi, arkadaşının onu dışarı çıkarmak için çalıştığına dair kanıt yoktu.

Şimdi bile, Davian'ın öğrendiği onca şeyden sonra bile, yaptığı şeyin Caeden'i gerçekten özgür bıraktığına inanmak zordu. Caeden'in başı ayaklarının dibinde yuvarlanıp durduğunda, cansız gözleri suçlayıcı bir şekilde ona baktığında buna kesinlikle inanmamıştı.

Gassandrid ve Diara'nın hücrelerine yaptıkları ikinci ziyaretten sonra bunun doğru olduğunu anlamıştı.

Bu ilk konuşmalarından yaklaşık iki ay sonraydı ama bu sefer konuşma olmamıştı: bunun yerine, iki Venerate odaya girer girmez görüntülerin zihnine aktığını hissetmişti. Kalkanları bilgi girmesini değil de çıkmasını engellemeye odaklandığından, anıların hücumunu engellemek için yapabileceği çok az şey vardı. Caeden'in Tal'kamar olarak, Aarkein Devaed olarak görüntüleri. Amaçları uğruna ne kadar ileri gittiğini ve ne kadar gaddarca davrandığını hatırlıyordu. İnandıkları yüzünden ölüme mahkum ettiği *milyonların* anıları - çoğu zaman diğer Saygıdeğerlerin bile dehşete düştüğü anıların.

Ve sonra, kesintisiz saatler süren zoraki deneyimin ardından, son bir anı - bu kez Gassandrid ya da Diara'dan değil, Caeden'in kendisinden kaynaklanıyordu. Caeden'in öldürdüğü adamın kimliğini ortaya çıkarmak için diğerleriyle paylaştığı, yabancıların sözleriyle sarsıldığı ve onun yalancı olduğunu kanıtlamak için çaresiz kaldığı bir şey.

Davian her şeyden önce bu anıyı unutmak için elinden geleni yapmıştı.

Kendi ölümünü izlemek kolay bir şey değildi.

Bu görüntülere her zaman eşlik eden çaresizlik duygusunu bastırarak ürperti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bu onu fena halde sarsmıştı. Sonraki haftalar boyunca o yalnız hücrede oturmuş ve sadece... merak etmişti.

Hangi tarafta olduğu konusunda değil - Venerate Andarra'yı yok etmeye ve sevdiği herkesi öldürmeye çalışmıştı, yani bunu tartışmaya gerek yoktu. Ama seçimlerinden şüphe etmeye başlamıştı. Arkadaşını serbest bırakmak. Onu desteklemek. Ona inandığı gibi inanmak.

Eğer Caeden hafızasını geri kazanırsa, bir zamanlar olduğu kişiye dönmeye başlarsa...

Nefesini içine çekti. Sonunda basit bir seçim yapması gerektiği sonucuna varmıştı: ya tanıdığı bu adama inanacaktı ya da Caeden'in kendisinin reddetmeye çalıştığı geçmişi yüzünden onu mahkûm edecekti. Ve eğer Davian ikincisini seçerse, Caeden'a söylediği her şey -verdiği tavsiyeler, verdiği dostluk güvenceleri- laftan öteye gitmeyecekti.

Bu yüzden Gassandrid'in bakışlarını bu kez güvenle karşılayabildi.

"Benim tanıdığım Caeden bu değil," dedi sessizce. "Eğer gelmiyorsa, gelmiyordur. Ama gelmek istemediği için değil."

Gassandrid onu izledi, sonra başını eğdi.

"Yersiz olduğunu düşünsem de Tal'kamar'a olan inancınıza hayran olmamak elde değil," dedi içtenlikle. "Belki de senden önce pek çok kişi bunu başaramazken senin onu etkilemeyi başarabilmenin bir nedeni de budur."

Bundan sonra bir süre konuşulmadı; aşağı doğru eğimli sokakları ana yolla birleşip doğudaki büyük bir pazar yerinde son bulurken insanlar akmaya başladı. Yoldan geçen birkaç kişi daha Gassandrid'in vekilini tanıyınca durup aval aval baktı, Davian'ın geçişi sessiz ve heyecanlı mırıltıların izini bıraktı. Davian'ın varlığı, bağlarına ve boynuna açıkça işlenmiş Kaçakçı işaretine rağmen, kıyaslandığında neredeyse hiç fark edilmedi.

Yürürlerken etrafına bakındı, uzun süre yalnız kaldıktan sonra kalabalıktan biraz korkmuştu. Güneş artık tamamen ufku altına kaymıştı ve şehirdeki diğer her şey gibi kara taştan oyulmuş sokaklar boyunca düzenli aralıklarla meşaleler yakılıyordu. Binaların keskin siyah çizgileri batıda solan ışığa karşı keskin bir şekilde göze çarpıyordu.

Yabancı görünümüne rağmen, buradaki diğer her şey gerçekten normal görünüyordu. Tüccarlar uzaktan mallarını satıyordu. İnsanlar sohbet ediyor, gülüyor, bağırıyor ve günün sonunda işlerine etmek için bir yerden bir yere koşturuyorlardı. Çocuklar ebeveynlerinin peşinden gidiyordu. Yakındaki bir tavernadan şarkı sesleri yükseliyordu. Şarkının ritmi tuhaftı, tam olarak doğru değildi ama bunun dışında burası Andarra'daki herhangi bir şehir olabilirdi.

Yürürlerken Gassandrid aniden cebini karıştırdı, küçük bir şey çıkardı ve Davian'ın görmesi için havaya kaldırdı.

"Sormak zorundayım - bir merakımı cezbediyor. Bu kadar değerli bir şeyi tam olarak nasıl elde ettiniz?"

Davian şaşkınlıkla gümüş yüzüğe baktı.

Zihni hızla çalıştı. Tanıdık, iç içe geçmiş üç iplik kusursuzdu: Asha'nın ona verdiği, Malshash'ın onu Deilannis'te zamanın içine çekmek için kullandığı Kap'tı bu. Bir yıl önce yakalandığında üzerinde olan.

Ama Gassandrid'in sorusu biraz garip geldi. Kap kullanışlıydı ama pek de dikkate değer değildi. Yüzüğün kendisi de ince bir işçilikle yapılmıştı ama tekil bir işçilikten uzaktı.

Neden Gassandrid, onca insan arasından, bunu *değerli* olarak tanımlasın ki?

Dilini tuttu; sessizlik uzadı ve Gassandrid tiksintiyle homurdandı, Gemiye tekrar cebine koydu ve ilerlemeye devam etti.

Sonunda büyük bir meydana girdiler. Davian burayı hemen tanıdı: Merkezine hakim olan devasa küre, üzerinde örümcek ağı gibi uzanan çatlaklardan süzülen mavi Öz, daha önce gördüğü bir işaretti.

Fessi'yle buraya ilk getirildiklerinde not etmişti.

Bu düşünce ona bir yıl önce hissettiği kederin yankısı olan bir hüznün titreşimi verdi. Fessi artık ölmüştü. Ölümü Gassandrid tarafından onaylanmıştı ve adam kanıt olarak onun parçalanmış bedenini incelerken yaşadığı anıyı paylaşmıştı. Görünüşe göre şehrin Seclusion denen bir bölgesine kaçmıştı - Gassandrid'e inanılacak olursa, Venerate için bile tehlikeli bir bölge.

Bu haber Davian'ı sarsmış, hapsedildiği süre boyunca hiçbir şeyin hissettirmedeği kadar boş ve yalnız hissetmesine yol açmıştı. Fessi sadece arkadaşı olmakla kalmamış, aynı zamanda onun dışarıda olduğu düşüncesi - kaçış, hatta belki yardım alma- o ilk günlerin birkaç parlak ışığından biri olmuştu.

O zamandan beri Davian onun kaçmış olabileceğini tahmin etmişti çünkü gördüğü imgelemlerden birinden bir şey hatırlamıştı. Zamanlamasına ve ne kadar korkmuş olduğuna bakılırsa, muhtemelen kendi ölümüyle ilgili olanıydı.

Yine de asla emin olamayacaktı.

Gassandridle birlikte meydanın kenarındaki büyük, kara taştan bir kemere yaklaşırken kaşlarını çatmış; kemerin ötesinde şehrin derinliklerine inen merdivenler vardı. Bir yığın insan kendi aralarında heyecanla konuşarak içeri giriyordu; Gassandrid, Davian'a ilerlemesi için başıyla işaret etti ve onlar da aşağıya doğru akan gruba katıldılar.

Meydanın sesleri arkalarında kaybolmaya başlarken tünelde sesler yankılandı. İlerideki insanlar Metaniel adında biri hakkında heyecanla konuşuyorlardı; yüz ifadesi pek bir şey ele vermese de Davian, Gassandrid'in gözlerinde bu ismin tekrar tekrar zikredilmesine karşı bir kızgınlık titreşimi gördüğünü düşündü.

Geçidin nispeten sessizliği yavaş yavaş alçak bir gürültüyle örtülene kadar birkaç dakika boyunca inişlerine devam ettiler, kalabalığın mırıldanma sesleri zar zor duyuluyordu. Bir dakika sonra bu ses donuk bir kükremeye dönüştü, binlerce ses gürledikçe kreşendo yapıp söndü ve sonra tekrar kreşendo yaptı. Davian'ın kalbi, nihayet önündeki yolun düzleşip açıldığını gördüğünde, titreşen gürültüyle birlikte çarpmaya başladı.

Son merdivenden indi, manzara karşısında midesi bulandı.

Kase şeklindeki devasa bir mağaranın yukarısındaki patikaya çıkmışlardı; mağarayı çevreleyen karanlık taştan oyulduğu her halinden belliydi. Sıra sıra dizilmiş oturma yerleri yanlara yontulmuş, aralarına özenle kesilmiş merdivenler yerleştirilmişti. Oturma yerleri en alta kadar uzanıyor ve dikkörtgen bir arena oluşturacak şekilde düzleşiyordu, gerçi onun da zemini kara taşla kaplıydı - bu yüzey pürüzsüzdü ama hemen yanındaki duvarlar çirkin ve sivriydi, her yerde acımasızca keskin çıkıntılar vardı. Bu sivri uçlar arenadaki herhangi birinin dışarı çıkmasını engelleyecekti ve bazılarında damlayan şarap renkli, yapışkan sıvıya bakılırsa Davian

yakın zamanda test edilmiştir.

Bankların dörtte üçü insanlarla doluydu - büyük bir kalabalık - ancak çoğu oturmuyordu. Hayvani çığlıklar ve vahşı bakışlı alaylar her yönden, şu anda yarım düzine kişinin bulunduğu aşağıdaki arenaya doğru geliyordu. Davian bu yükseklikten bile dövüşçülerin omuzlarındaki gerginliği, silahlarıyla yorgun bir şekilde daireler çizip keserken yüzlerinde parlayan teri görebiliyordu.

Arenanın dört bir yanına dağılmış birkaç kişi daha vardı. Her biri yüzüstü ve hareketsizdi.

Ne gördüğünü anladığında Davian'ın boğazında safra birikti; kekeleyerek durdu, dikkati dövüşenlerden çok kalabalığın üzerindeydi. İfadelerinde vahşı bir şey vardı, merkezdeki biri her kan döktüğünde patlayan vahşı, şehvetli bir neşe.

"Neden... neden buradayız?" diye sordu Gassandrid, sesi fısıltıdan geçmiyordu.

Gassandrid cevap vermedi, kenara çekilip kalın bir demir kapının kilidini açtı, Davian'ı hızla içeri soktu ve geçenler fark etmeye fırsat bulamadan kapıyı tekrar kilitledi. Yükseltilmiş bir patika boyunca yürüdüler; en yüksek koltuklarda oturanların çoğu onların geçişini fark etti, alkışladılar ve aynı ölçüde alay ettiler, ancak aşağıdaki kan dökülmesinden dikkatleri kısa sürdü.

Davian şaşkınlık içinde adımlarını birbiri ardına atıyordu. Böyle şeyler duymuştu: kanlı yarışmalar, başkalarını eğlendirmek için ölümüne dövüşen erkekler ve kadınlar. Nesk'te, Calandra Adalarında ve diğer uzak, barbar diyarlarda yaygın olduğu söylenirdi. Kesinlikle şahsen görmeyi umduğu bir şey değildi.

Başka bir merdiven setine geldiler ve tekrar aşağı inmeye başladılar, kaynayan kazandan uzaklaştılar, kalabalığın çılgınca, çarpışan gürültüsü kısa sürede kalın koyu taş duvarlar tarafından susturuldu.

"Benden dövüşmemi bekliyorsun," dedi Davian, sesi .

Merdivenlerin dibine varıp ağır görünümlü demir bir kapının önüne geldiklerinde Gassandrid onu durdurdu. Davian'ın gözlerinin içine baktı.

"Kazanmanı bekliyorum," dedi
usulca. Kapıya vurdu.

Davian cevap vermeden ağır bir kilit tıkladı ve kapı açıldı; kısa kesilmiş kahverengi saçları, ince yüz hatları ve soluk teniyle genç ve güzel bir kadın diğer tarafta temkinli bir şekilde bekliyordu. Bir eli kılıcının kabzasında, Davian'ı soğukkanlılıkla inceledi. Miğferinin olmaması dışında, tamamen Telesthaesia'nın siyah, hafif içimli zırhını giymişti.

Gassandrid'in vekilini gördüğünde tüm tavrı değişti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Lord Gassandrid," dedi saygıyla, başını eğerek. "Benim adım Isaire. Koruyucu'nun adına, hoş geldiniz."

Gassandrid eğildi ve kadını nazıkçe ayağa kaldırdı. "Diz çökmene gerek yok, Isaire. Benim için değil." Olanları anlamaya çalışırken başı ağrıyan Davian'ı küçük bir hamleyle ileri itti. "Senin için bugünün rakibini getirdim."

Isaire'in ifadesi ani bir şaşkınlıkla bulanıklaştı. "Lord Alaris'in seçilmiş savaşçısı-"

"Bugün gerekli olmayacak." Gassandrid'in sesi sertti. "Bu adam Ethemiel olarak anons edilecek. Onu yakından takip edin ve herhangi bir tuhafılık görürseniz bana getirmekte tereddüt etmeyin. İşlemleri geciktirme pahasına bile olsa."

Isaire hâlâ şaşkın görünüyordu ama belli ki tartışmaması gerektiğini biliyordu. Eğilerek selam verdi.

Vekil memnun bir şekilde başını salladı ve merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

"Lord Gassandrid kendinden emin," diye gözlemledi Isaire, kılıcını rahatça çekip Davian'ın bağlarını kestikten sonra onu kapıdan geçmesi için dürttü. "Ethemiel. Sahte putların yok edicisi. Seni alenen böyle adlandırdığına göre yeteneklerine büyük bir inancı olmalı."

Davian kelimeleri zar zor duydu, düşünceleri hızla akarken kendisinin de hareket etmesine izin verdi. Isaire rahat hareket etse de Davian her hareketinin dengeli, her bakışının tetikte olduğunu görebiliyordu. Telesthaesia'da da rahat görünüyordu.

Kan'a doğru uzandı, acı kafasında sekerken tökezledi. Eskisi kadar sakatlayıcı değildi ama yine de güce dokunamıyordu. Gassandrid gitmiş olsa bile, henüz kaçmanın bir yolu yoktu.

"Metaniel'in dövuştüğünü gördüm," diye devam etti Isaire, Davian'ın konuşmaya olan ilgisizliğine rağmen. Onu değerlendiren, şüpheli bir bakışla süzdü. "Lord Gassandrid... belli ki benim bilmediğim bir şeyler biliyor."

Davian, bunaltıcı derecede dar geçit beş farklı yöne ayrılırken suskunluğunu korudu; muhafızı onu en soldakine yönlendirdi ve kısa süre sonra, duvarları kaplayan birkaç savaş silahı ve zırh rafı dışında boş olan büyük bir odaya çıktılar. Meşalelerden çıkan duman, ter ve kanın keskin kokusuna karışıyordu.

"Bu Metaniel," dedi Davian sonunda, kılıçlara bakarak. "Karşılaşmak üzere olduğum kişi bu mu?"

Isaire ona şaşkın bir bakış attı.

"Sen... onu hiç duymadın mı?" Davian başını salladığında kadın inanmamış görünüyordu. "Son yarım yıldır *neredeydin*?"

"Tel'Tarthen Hapishanesi."

Isaire gülümsemeye başladı ama adamın şaka yapmadığını anlayınca yüzündeki ifade daha düşünceli bir ifadeye dönüştü.

"Metaniel altı ay önce Arena'da dövüşmeye başladı. Yetenekleri onu çok popüler yaptı ve yenilmez olduğu konusunda haklı bir üne sahip. Aynı zamanda... biraz bölücü bir figür oldu." Isaire tereddüt etti, sanki ne kadarını söyleyeceğini tartışıyormuş gibi. "Arena'nın dışında, savaş hazırlıklarına karşı konuştu. İnsanlara güneyden körü körüne nefret etmemeleri için meydan okudu, Venerate'i eleştirdi ve amaçlarını sorguladı. Onların sırlarını da bildiğini iddia ediyor - bu şehrin insanlarına karşı işlediklerine inandığı zulümleri dinleyen herkese anlatacak. Yakın geçmişte burada herkesten daha fazla muhalefet yarattı."

Davian'ın kalbi sıkıştı. Yani sadece savaşmaya zorlanmakla kalmıyor, aynı zamanda bu savaş Venerate'in bir düşmanına karşı yapıyordu.

"Neden onu öldürmüyorlar?" diye sordu sonunda, kılıç rafına doğru yürürken. Bu kılıçlar ezikti ve kabzalarının çoğuna kanın nereden bulaştığını görebiliyordu. Davian bir tanesini eline aldı ve yüzünü buruşturarak kaldırdı. Dengesizdi. Kötü yapılmıştı.

Isaire omuz silkti. "Şehitler güçlü şeylerdir. Eğer Arena'da ölmezse, herkes nedenini bilecek ve söylediklerinin doğru olduğunu varsayacak." Onu inceledi. "Dediğim gibi. Eğer onunla karşı karşıya getiriliyorsan, Lord Gassandrid belli ki benim bilmediğim bir şey biliyor."

Davian başka bir kılıç denedi, Aelric'in anıları ona bu kılıcın da ilk kılıç kadar işçilikten yoksun olduğunu söylüyordu. Sunulan zırhlardan hiçbirini giymemeye karar vermişti bile: kalitesi bu kılıçlarınkinden çok daha iyi olsa bile, buna alışık değildi ve sadece onu yavaşlatmaya yarayacaktı. "O zaman bir hata yaptım. Eğer Metaniel Venerate'in rakibi ise, onu öldürmediğimden emin olacağım."

"Arena'da yenilgi ölüm demektir - son darbenin dövüş sırasında ya da bittikten sonra gelmesine bakılmaksızın. Ve eğer ikiniz de dövüşmeyi reddederseniz, o zaman ikiniz de idam edileceksiniz." Isaire'in sesinde kesinlik vardı. "Eğer onu gerçekten öldürmek istemiyorsanız, o zaman kendinizi feda etmeniz gerekecek."

Davian sustu, öfkeyle düşünüyordu. Bundan kurtulmanın bir yolu olmalıydı.

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu aniden. Durdu, Gardını indirirken göğsünde hafif bir umut titreşimi alevlendi. "Sen... sen benim onunla dövüşmemi *istemiyorsun*. Metaniel'in söylediklerine inanıyorsun, değil mi?"

Isaire ona baktı. "Size zaten herkesin bildiği bilgileri veriyorum. Başka bir şey değil."

Davian'ın kafasında tanıdık bir bıçak acısı vardı.

Nabızı hızlandı. "Yalan söylediğini biliyorum. Beni buradan çıkarabilirsin," diye bastırdı. Siyah zincirlerin ya da muhtemelen Telesthaesia'nın kalıcı etkisi, zihinsel bir kalkana benzer şekilde yeteneğini etkiliyor olmalıydı. "Aynı taraftayız - buraya geldiğimde bağlarımı gördün. Ben Venerate'in dostu değilim."

Isaire onu şaşırtarak sadece güldü, sesi müzikaldi ve kötü niyet içermiyordu. "Lord Gassandrid'e asla ihanet etmem." Daha fazla acı. "Ayrıca, haklı olsan bile bunun bir önemi yok. İstesen de istemesen de bir saat içinde ölmüş olacaksın."

Isaire'e göre bu son ifade görünüşe göre yalan değildi.

Davian'ın dudağı kıvrıldı ama hemen öfkesini dizginledi. "Ya yanıyorsan? Ya bu şehirde bir fark yaratabilecek tek adamı öldürürsem?" Öne doğru eğildi, fikrini değiştirmesini istiyordu. "Gassandrid'in onunla savaşmam için beni neden buraya getirdiğini bilmek ister misin? Ben bir Augur'um, Isaire. Ve kaderimde bugün ölmek yok," diye kararlılıkla sözlerini tamamladı.

İnce kadının gözleri büyüdü ve adama bakarken ilk kez dengesi bozuldu. Birkaç saniye boyunca ölüm sessizliği oldu.

"Bu... beklenmedik bir şey," diye itiraf etti, "ama... bazı açılardan bu işleri daha da zorlaştırır. Seni serbest bırakırsam Venerate beni dünyanın öbür ucuna kadar avlar."

"zorundasın," diye yalvardı Davian. "Yardım edebilirim. Bu geçen tek şans olabilir. *Lütfen*."

Isaire ona baktı, yüz ifadesi hâlâ düşünceliydi. Ona söylediği şeyi işliyordu.

Sonra isteksizce başını salladı.

"Bu çok büyük bir risk. Sana yardım etmek istiyorum ama... Metaniel'in güvenliğinden bile daha önemli şeyler var. Üzgünüm ve umarım bu iş bir şekilde yoluna girer ama sana hiçbir şey borçlu değilim."

Davian davasını ilerletmek için ağzını açtı ama gürültülü ve sert bir korna sesiyle kesildi. Uzaktaki kapı açılıp odayı parlak bir ışıkla doldurunca kalbi duracak gibi oldu. Sahip olduğunu düşündüğü her türlü şansı yok etmişti.

Isaire çoktan ayağa kalkmıştı, sırtı dik ve yüzü soğuktu, her santimiyle seçkin bir muhafız gibiydi. Girişteki iri yarı, silüet halindeki figüre başıyla selam verdikten sonra Davian'a döndü. "Vakit geldi. Gidin."

Davian yavaşça ayağa kalktı, kaçırılmış bir fırsat gibi hissettiği şeyin ağırlığı omuzlarındaydı. Onu suçlayamazdı, bunu biliyordu. Ama bu, o birkaç dakikalık umutsuz umudun bu kadar çabuk ellerinden kayıp gitmesinin acısını azaltmıyordu.

Seçtiği kötü yapılmış bıçağı eline aldı ve Isaire'in yanından geçip gitti,

ona bakmıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı adam geçerken, kapı aralığındaki adamın dikkati tekrar kalabalığın üzerinde olmasına rağmen dudakları zar zor kıpırdadı.

Davian durakladı. Başını eğerek teşekkür etti.

Şimdilik, burada müttefiklerin olması yeterli olmalıydı. Belki de bu kâbusta tamamen yalnız olmadığını bilmek.

Omuzlarını dikleştirdi, sonra tünelden çıktı ve Arena'nın gürleyen, davul çalan, nabız gibi atan uğultusuna doğru yürüdü.

Bölüm 4

Davian siyah taş amfi tiyatronun en alt katında bekledi, vücudu her taraftan kendisine saldıran kemik gıcırtısına karşı gergindi, şimdi onunla ötesinde gerçekleşen şiddet arasında sadece donuk metal parmaklıklar vardı.

Hem kapı hem de içinde durduğu geçit kalın kara taşlarla kaplıydı, tamamen gölgede ve yukarıdaki kalabalığın görüş alanının dışındaydı. Yine de Davian onları yeterince iyi duyabiliyordu. Başının üzerinde ayak sesleri kaos yaratıyordu. Merkezdeki olaylar geliştikçe binlerce ses sevinçlerini ya da öfkelerini haykırıyor, gürleyen duygu dalgalarını alay, destek ya da ikisinin arasında bir şey izliyordu.

Her anı Davian'ı hasta ediyordu.

Kendisini Isaire'le yaptığı konuşmadan alıp getiren ve şimdi yanında durup parmaklıkların arasından hayranlıkla bakan iri yarı adama baktı. Telesthaesia vücudunun etrafında siyah dalgalanıyordu, gölgelerde bile karanlıktı. Görünüşe göre buradaki tüm muhafızlar bunu giyyordu.

"Bitmesine ne kadar var?"

İri adam döndü; kalın boynundaki kaslar bile göze çarpıyordu. Keskin, değerlendirici yeşil gözleriyle Davian'a baktı. "Dışarı çıkmaya bir dakika . En fazla iki." Davian'ın kıyafetine onaylamaz bir tavırla baktı. "Ve belki de ölmene otuz saniye daha var. Gurur seni öldürtür Runner," diye ekledi huysuzca ve parmaklıkların ardından izlemeye devam etti.

Davian cevap vermedi, merkezdeki savaşa geri dönerek bu durumdan nasıl kurtulabileceğini düşündü. Muhafız yanılmamıştı: şu anda devam etmekte olan dövüş neredeyse bitmek üzereydi. Savaşçılardan biri hâlâ savunmadaydı ama hareketleri halsiz ve çaresizdi; yaralanmış ya da kafasına aldığı darbe yüzünden sersemlemiş olması pek önemli değildi. Rakibi avantajlıydı ve bunun farkındaydı; özel bir beceriyle değil, daha ziyade katıksız, ağır bir güçle, çılgınlığa yakın bir şekilde darbe üstüne darbe yağıdırıyordu.

İnce bir pırıltılı kırmızı sprey aniden meşale ışığıyla aydınlanan havayı renklendirdi; yaralı adam yere yığılırken arenada bir kükreme yankılandı. Diğer dizlerinin üzerine çöktü ve kalabalığın vahşi tezahüratları onu teşvik ederken birkaç kez ateşli bir yoğunlukla bıçağını sapladı, sonunda geriye doğru sallandı ve kanlı bıçağını kaldırdı, çok yukarıdaki taş tavana baktı ve rahatladığını haykırdı

coşkulu izleyicilere.

"Koruyucu alsın," diye mırıldandı Davian'ın yanındaki adam, Davian'ın kaybedilmiş bir bahis olduğunu düşündüğü şeye sinirlenerek önündeki parmaklıkları salladı.

Davian sessizce kazananın götürülüşünü ve kaybedenin cesedinin arenadan acımasızca sürüklenişini izledi. Bu şiddet korkunçtu, barbarcaydı ama son birkaç yılda çok daha kötülerini görmüştü. Böyle şeyler onu bir zamanlar olduğu gibi şok etmiyordu.

Bu onu bazen endişelendiriyordu.

Kalabalığın coşkusu, beklenti ve huzursuzluğun eşit olduğu alçak, donuk bir kükremeye dönüştü. Davian gözlerini kapadı, derin nefesler aldı ve duygusal dikkat dağınıklıklarını engellemek için tasarlanmış bir dizi zihinsel tekniğe odaklandı. Bu, Aelric'ten miras kalan bir başka rutindi; zeki genç kılıç ustasının, Körlere karşı yaptıkları savunmadan önce Davian'ın ondan okumasına izin verdiği anılardan biriydi.

Aelric'ten aldığı her şeye ihtiyacı olacağını biliyordu. Son bir yıldır yaptığı alıştırılmalarda ne kadar gayretli olsa da, bunları kilitli bir odada ve gerçek bir silah olmadan yapmak doğru düzgün bir eğitimin yerini tutamazdı. Isaire'in söyledikleri az da olsa doğruysa, rakibinin hem alıştırma yapmış hem de çok çok iyi olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Davian her ne kadar dövüşmek istemese de, bu gece ölmeye hiç niyeti yoktu.

Sakinleştirici bir nefes daha aldı, sonra tereddütle bir kez daha Kan'a uzandı.

Ateş zihnini kavurdu; dişlerini sıktı, kırmızı sisin içinden, hemen ötesinde yattığını bildiği karanlık enerjiye doğru umutsuzca pençeledi. Suyun altında olmak ve yüzeye doğru yüzmek gibi bir direnç vardı.

Ve sonra, aniden, bir basınç patlaması. İş bitmişti.

Davian gözlerini tekrar açtı, Kan'ı tutmayı bırakmadı, havadaki ani gerginlik yüzünden omurgasından aşağıya doğru akan bir ürpertiyle karışan bir rahatlama yaşadı. Ne kadar zamandır odaklanıyordu? Stadyumu bastırılmış bir beklenti havası doldurmuştu; yukarıdaki kalabalık şu anda en az beş bin kişi olmalıydı, öyle ki neredeyse yukarıdaki balkonlardan taşacaklardı. Bu normal miydi yoksa insanlar bu gece özel bir şey mi bekliyorlardı, hiçbir fikri yoktu.

Birden önümdeki yol açıldı.

"Koruyucu seninle, Koşucu," diye mırıldandı muhafız Davian'ı iterek içeri sokarken.

Davian yarı tökezleyerek siyah, çorak taşın üzerine çıktı, aşınmış pürüzsüz yüzey önünde en az iki yüz metre boyunca uzanıyordu. Demir

Parmaklıklı kapı tekrar kapanırken arkasından gelen çınlama sesi kalabalığın coşkulu uğultusundan zar zor duyuluyordu. Davian bir an kıpırdamadan durdu, elindeki çeliğin dengesiz ağırlığını hissetti ve hızla etrafında olup bitenleri anlamaya çalıştı.

Bunun basit bir düello olmayacağını anlamak uzun sürmedi.

İki yanındaki kapılar da -belki otuz adım ötede, sağında ve solunda- açılmış, her birinden Telesthaesia giymiş üç dövüşçü çıkmış ve ona doğru ok gibi fırlamadan önce zar zor duraklamıştı. Arenanın uzak tarafında daha fazla hareket görebiliyordu: tam karşısında tek bir figür ve ona doğru akan yarım düzine rakip daha.

Diğer figürün Metaniel olduğunu varsayarsak, dövüş eşit bir şekilde devam ediyordu.

Bu da bir şeydi.

Siyah zırhlı savaşçılar -dört erkek ve iki kadın- olağanüstü bir hızla ona doğru koşarken derin, sakinleştirici bir nefes daha aldı. Bulanıklaşan karanlık formların ölçüsünü alırken kalbi hızla çarpıyordu.

Davian kendisine en yakın saldırganın üç metreden daha az uzaklaşmasını bekledi ve zamanın dışına çıktı.

Bu haliyle bile kan'ı burada, Talan Gol'de kullanmak zordu; ince ve yağlıydı ve kullanmak için konsantrasyonunun büyük bir kısmını kullanması gerekiyordu. Yine de bir yıllık sürekli pratik yardımcı olmuştu. Kalabalığın gürültüsü aniden biraz daha sessizleşti, sanki uzun ve yankılı bir tünelin içinden duyuyormuş gibi bozuldu. Tribünlerdeki insanlar hâlâ hareket ediyordu ama önceki hızlarının yarısındaydılar; ağızları ağır ağır açılıp kapanıyor, sıkı yumrukları başlarının üzerinde neredeyse tembelce sallanıyor gibiydi.

Davian'ın iki yanında, Telesthaesia'daki erkekler ve kadınlar daha keskin bir şekilde görünmeye başlamıştı. Ondan daha yavaş değillerdi, bunu ummak çok fazlaydı. Ama şimdi aynı hıza yakındı.

En öndeki savaşçının elinden bir mızrak çatallı bir dil gibi fırladı; Davian yumuşak bir hareketle yana doğru ilerledi ve mızrağın ucunun sol koltuk altından geçmesine izin verdikten sonra dönerek silahı şok geçiren adamın elinden aldı. Telesthaesia'ya rağmen disiplinsiz bir saldırıydı. Boynuna kazanmış olan sembole bakılırsa adam -ilginç bir şekilde bir başka Koşucu- hızlıca öldürmeyi ve bunun sonucunda elde edeceği zaferi kendine saklamayı düşünmüş olmalıydı.

Davian sade ahşap sapı tutmaya devam etti ve mızrağı döndürerek sertçe saplamaya devam etti. Ona doğru koşan tüm savaşçılar gibi, saldırgan da kask takmıyordu. Keskin çelik, sersemlemiş adamın sağ yanağından aşağı çapraz bir çizgi halinde derinlemesine indi, sonra da boğazına saplandı. Adam gürleyen bir kan yağmuru içinde yere yığıldı.

Davian izlemek için duraklamadı; mızrağı yeterince iyi kullanabiliyordu ama bu onun tercihi değildi. Hazırlandı ve silah ellerinden ayrılırken bulanıklaştı,

sonraki saldırganın açık ağzından filizlenerek fırlatmanın şiddetiyle geriye doğru savruldu ve yere düşmeden öldü.

Dört kişi kaldı. Kısa bir şaşkınlıkla kekeleyerek durdular ama hemen toparlandılar, dağıldılar ve şimdi birlikte çalışıyorlardı. Ona ilk adamdan daha saygılıydılar. Biri diğerlerine bir talimat verdi, tam olarak ne söylediği kalabalığın uğultusu arasında Davian'a ulaşmadı. Saldırganlar daha da uzaklaşmaya başlamış, kör bir nokta bulmak için etrafını sarmışlardı.

Davian yakındaki bir meşaleden biraz Esans kaptı ve solundaki dövüşçüye doğru fırlattı, kızıl sakallı adam irkilirken kalabalıktan takdir dolu bir soluk yükseldi; Telesthaesia enerjiyi bloke ederdi elbette ama yine de çoğu insan yüzlerine doğru kör edici bir şimşek fırlatıldığında kaçırdı. Davian aynı anda soluna doğru dalışa geçti, başka bir saldırganın şarkı söyleyen bıçağının hemen yanından geçti, dirseği ıslak bir çıtırtıyla üçüncüsünün burnuna çarptı, sonra da yaklaşp silahlarını almaya çalıştı.

Yan tarafındaki ani, yakıcı acı onu dördüncü dövüşçünün bir vuruş yaptığı konusunda uyardı.

Davian bu hissi ve ardından gelen panik eğilimini görmezden geldi, bunun yerine dirseğini acımasızca geriye doğru itti ve çekişmeli kılıcı atletik görümlü genç adamın kavrayışından kurtarıken sessiz bir acı çığlığıyla ödüllendirildi. Şimdi sol elinde tuttuğu ikinci kılıçla sendeleyerek geri çekildi, hâlâ tetikteydi ve yan tarafına doğru ilerleyen ateşli bir uyuşukluk olduğunu belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Yarası kötü bir yaraydı, kendini iyileştiremeyen biri için muhtemelen hayati tehlike arz ediyordu. Belki de hâlâ öyleydi. Tehlikeli derecede düşük yapay Rezervinden yaraya Öz zorladı - yakındaki meşale sönmüştü ve rakipleri Telesthaesia'daydı, elinin altında başka kaynak yoktu - ama acı hafiflese de yok olmadı.

Tuniğinin kesilerek açılmış kumaşı ıslak bir şekilde tenine çarparken hayal kırıklığı içinde homurdandı, ağır lekeli kumaş şüphesiz herkese zayıflığını gösteriyordu. Kan akışı durdurulmuştu ama tam hareket kabiliyetini yeniden kazanacak kadar iyileşememişti.

Kırık burnunun altındaki kanı silen ama bunun dışında yine tetikte görünen, artık silahsız dövüşçüyü hesaba katsak bile, Davian'ın görevi neredeyse imkânsız hale gelmişti. Gerildi ve kendini en yakınındaki rakibine fırlatmaya hazırlandı. Ekstra silahın avantajına ve kadere güvenmek zorundaydı. Bir açılış için beklemeyi göze alamazdı...

Bocaladı.

Saldırganların ötesinde, arenanın merkezine doğru bir hareket vardı. Kalbi sıkıştı. Metaniel'in diğer taraftaki Telesthaesia giysili savaşçıların üstesinden gelmesi için yeterli zaman olmamıştı, bu da onun çabucak yenik düşmüş olması gerektiği anlamına geliyordu. Davian çok yakında

daha büyük sayılar.

Bakışlarının saldırganların üzerinden kayarak kendilerine doğru uçan siyah giysili yalnız figüre odaklanmasına izin verdi ve dondu kaldı.

İnce, uzun bacaklı savaşçı, zırhının geri kalanıyla birlikte bir Telesthaesia kaskı .

Davian'ın yaşadığı şok neredeyse ona pahalıya mal oluyordu; sağındaki kadın onun tereddüt ettiğini görmüş ve kılıcıyla saldırmıştı. Davian dengesini zar zor koruyarak geri sıçradı, kılıç az önce sağ kolunun olduğu yere tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Açıklığı gören kadın zafer çığlıkları atarak ileri atıldı.

Metaniel'in kılıcı arkadan saplanınca kafası kırmızı bir püskürmeyle omuzlarından yuvarlandı.

Davian gardını tekrar almak için çabaladı ama Metaniel çoktan ilerlemeye başlamıştı, onu geçmişti, Davian yeterince hızlı olsaydı ona saldırabilecek kadar yakındı. Bir çelik çarpışması oldu; Davian sersemlemiş bir halde döndüğünde burnunu kırdığı adamın açık boğazından koyu kırmızı damlalar akarak yere yığıldığını gördü, diğer dövüşçünün kılıcı ise çoktan havada savrulmaya başlamıştı.

Metaniel zarafet ve amaç ile hareket ediyordu.

Kılıcını korkunç derecede soğuk bir verimlilikle kullanmasına rağmen telaşsızdı. Bir tarafa kaydı; üçüncü dövüşçü çığlık atarak yere yığıldı, çeliğin gözlerini temiz bir şekilde kesmesiyle kör oldu. Davian'ın ilk düşmanlarından sonuncusu saldırdı; Metaniel darbenin altından geçti ve adamın kolunu inerken yakaladı, sonra klinik bir güçle ileri doğru itti, iç organlarla kaplı bıçağının ucu rakibinin kafatasının arkasından aniden dışarı çıktı. Metaniel bıçağı anında geri çekerek yerde kıvranan adama doğru döndü ve tek dizinin üzerine çökerek dövüşçünün acı dolu çığlıklarını tek ve buz gibi bir darbeye susturdu.

Davian gördüklerine inanmakta güçlük çekerek sadece izleyebildi.

Beş saniye. Bu adamın Telesthaesia'da dört rakibini öldürmesi bu kadar sürmüştü.

Kendini tekrar harekete geçmeye zorladı, arenanın diğer tarafındaki yarım düzine yüzükoyun yatan formu fark ettiğinde bile Metaniel'in uzun, sırtı gibi gövdesiyle arasına mesafe koydu. Metaniel'in kendi saldırganlarından bir şekilde kaçmış olması değildi bu. Sadece onlarla bu kadar çabuk başa çıkmıştı.

Davian çift kılıcını sıkıca kavradı, önündeki savaşçı tekrar ayağa kalkıp kılıcını ölü adamın kafatasından usulca çekerken ağzı kurudu. Yüzü Davian'a dönüktü ve o sembol - bir yıl önce Davian'ın boynunun yan tarafına kazanmış olan sembolün aynısı - dev, deforme olmuş bir göz gibi geriye bakıyordu.

Kalabalık sessizleşmişti; Davian zaman balonunun içinden bile bu kadarını anlayabiliyordu. Metaniel'in insanlık dışı becerisi karşısında yaşadığı şoku mu paylaşıyorlardı yoksa sadece olacakları mı bekliyorlardı, hiçbir fikri yoktu. Bakmayı göze alamazdı, gözlerini önündeki adamdan ayırmayı göze alamazdı.

Metaniel öylece Davian'a baktı, hareketsizdi, neredeyse rahat bir duruşu vardı

-Açıkça kendinden emin ve iyi bir nedeni varmış gibi hissediyordu. Davian ağırlığını ayaklarının üzerine verdi, kendini ileri atmaya hazırlanırken kasları gerildi. Yarası daha fazla iyileşmeyecekti. Bu zayıf durumda beklemek, rakibi ne kadar iyi olursa olsun yapabileceği en kötü şeydi.

Sol elini beline koyan Metaniel üç parmağını yere vurdu. Davian gözlerini kırıştırdı. Tereddüt etti.

Hareket küçüktü, neredeyse algılanamazdı, o kadar hızlıydı ki Davian bunu hayal edip etmediğini merak etti. Kendi zaman baloncuğunun dışında, bunu görmesinin hiçbir yolu yoktu.

Yine de bir anıyı ateşlemek için yeterliydi -kendisinin olmadığını bildiği bir anıyı.

Kalbi kulaklarında yüksek sesle çarpıyordu, kafa karışıklığı bir anda Kan'a tutunmayı daha da zorlaştırdı. Bu jest Aelric'in akıl hocası Unguin'in kullandığı bir jestti. Kılıç ustaları arasında bir mesajdı -genellikle aynı tarafta olan, ortak bir düşmana karşı birlikte çalışan kılıç ustaları arasında.

Bekle.

Davian'ın nefes alış veriş i ağırlaşmıştı; gerçek eforu kısa sürmüş olsa da, yarası onu çok yormuştu. Mantıksal olarak burada kazanmak zorunda olduğunu biliyordu. Şu anda yaptığı seçim ne olursa olsun, kazanmaya *mahkûmdu*.

Ama... onun durumunda, bu adama karşı... bunun nasıl mümkün olabileceğini göremiyordu.

Kararını verdi. Kaslarını gevşemeye zorladı, sonra temkinli bir şekilde geri adım atarak Metaniel ile arasına mesafe koydu. Davian'ın yüz süz rakibi hemen kemerinden ikinci, daha kısa bir kılıç çıkardı; Davian tekrar gerildi, aniden bir hata yaptığından emin oldu.

Metaniel bıçağı kendi omzuna doğru kaldırdı.

Telesthaesia göğüs zırhının deri bağlarını dikkatlice kesip çıkardıktan sonra omuz silkerek yana fırlattığında stadyumda bir heyecan dalgası yayıldı. Davian gibi kalabalık da ne olduğunu bildiğini sanıyordu; Metaniel zırhını bir açıklama, bir meydan okuma, Davian'ın eksikliğini giderme yolu olarak çıkarıyordu.

Birkaç saniye sonra Davian başka hiç kimsenin göremeyeceği bir şeyi gördü.

Metaniel'in elleri titriyordu.

Savaşçının kısa kılıcı tekrar havaya kalktığında sarsıntı daha da belirginleşti. Ancak bu kez kalabalığın mırıltıları neredeyse Davian'ınki kadar sessiz bir şaşkınlığa dönüştü. Metaniel'in iki eli de kılıcın kabzasındaydı ama baş aşağı tutuyordu, kılıç yere doğru bakıyordu.

Bir an için her şey durakladı. Metaniel'in başı hafifçe yukarı kalktı ve Davian onun kendisine doğru hafifçe başını salladığını düşündü.

Sonra bıçak içe doğru kırıldı, ucu Metaniel'in göğsüne geldi.

Kimse tepki veremedi savaşı çeliği sertçe ve derinlemesine kendi etine sapladı.

Davian kanlı çift kılıcını, Metaniel'in yere yığılmasını izlerken duyduğu şaşkınlığın bir sembolü olarak yanlarında gevşekçe sallanana kadar indirdi. Zaman balonunun düşmesine izin verdi, bakışları şaşkınlıkla kalabalığın içinden ona bakan binlerce yüze kayd. Biri onun adına müdahale mi etmişti? Metaniel'i bir şekilde kontrol mü etmişti? Ama hayır, bu imkânsızdı. Telesthaesia adamın zihnine kan ile ulaşma girişimlerini engellemiş olmalıydı.

Yukarıdaki seyircilerden şaşkın ve endişeli bağırışlar yükselmeye başladı. Buraya görmek için geldikleri şey bu değildi. Çeşitli kapıların arkasındaki muhafızlar, dövüş bittiğinde galip geleni almaları gerektiğini bildikleri halde az önce tanık oldukları şey karşısında şaşkın ve muhtemelen telaşlanmış bir şekilde parmaklıkların arkasından belirsizce bakarken, arenanın kenarlarında hareketlilik vardı.

Davian sonunda kıpırdandı, topallayarak ilerlerken iki kılıcını tekrar dikkatle kavradı, yan tarafındaki acıyla yüzü buruştu. İhtiyatlı davranması gereksizdi; Metaniel ölmüştü, kendi açtığı yaradan koyu kan akmaya devam ederken bile göğsü hareketsizdi. Davian sonunda bıçaklarını bıraktı, cesedin yanında diz çöktü ve ellerini Metaniel'in miğferinin üzerine koydu.

Davian'ın yapmak şeyi gördükçe kalabalığın öfkeli uğultusu arttı ama muhtemelen Davian'ın ona dokunmasını istemedikleri için değil, bunun Metaniel'in gerçekten öldüğü anlamına geldiğini anladıkları için. Belki elli adım ötede, arenanın kapılarından biri nihayet açıldı ve omuzlarında ağır bir zincir taşıyan bir düzine adam ortaya çıktı. Zincirin metali siyahtı ve meşale ışığında yağlıydı.

Davian onu hemen tanıdı.

Davian aceleyle Metaniel'in miğferini kafasından çıkarmaya başladığında ilk yuhalamalar yağmaya başladı, muhafızlar ona ulaştığında başka bir şansı olmayacağından emindi. Bağlar sıkıydı ve hararetle çalışırken adrenalin ellerinin titremesine neden oluyordu, şimdi ona doğru koşan, durması, cesetten uzaklaşması ve yere yatması için gergin seslerle bağırarak adamların çok fazla farkındaydı, böylece onu güvence altına alabilirlerdi.

Tam eller onu yere düşürmek için koltuk altlarından dolanmaya başlamıştı ki, siyah örtü nihayet kayarak Metaniel'in yüzünü ortaya çıkardı. Davian'dan pek de büyük olmayan, kahverengi saçlı, temiz traşlı, ela gözleri karanlık taştan çatıya bakan bir adam.

Bir yabancı. Davian onu daha önce hiç görmediğinden oldukça emindi. Telesthaesia zırhlı adamlar siyah zinciri hızla etrafına dolamaya ve kollarını iki yanına sıkıştırmaya başladıklarında Davian yüzüstü yere yığıldı, nefesi kesildi ve dizleri sırtına sertçe bastırdı. Ağrıyan tarafını korumaya çalışmanın ötesinde direnmedi; her ne oluyorsa, daha fazla mücadele edecek durumda değildi. Yüzünü karanlık taşa bastırdığı için pek bir şey göremiyordu ama etraflarındaki yuhalama sesleri çirkin, ağır bir uğultuya dönüşmüştü ve onu tutan adamların arkasındaki hareket kısıntıları kalabalığın protesto amacıyla arenaya bir şeyler fırlattığını öne sürdü.

Etrafındaki zincirler sıkışıp birbirine kayıyor, bunu yaparken de karanlıkla titreşiyor gibiydi. Davian yarasının yeniden sızlayan acısıyla irkildi ama bu adamlara herhangi bir direniş belirtisi göstermek istemediğinden başka türlü hareket etmemeye dikkat etti. Ona panikle yan yan bakmalarından, daha fazla şiddete davetiye çıkarmak için fazla bir şey gerekmeceği belliydi.

Kendisini yakalayanlar bağların tuttuğundan emin olur olmaz ayağa kaldırıldı ve en yakın kapıya doğru yarı taşındı, yarı sürüklendi. Etrafı Telesthaesia tarafından sarılmıştı, hâlâ pek şey göremiyordu ama arenanın kenarına yaklaştıklarında adamlardan birkaçı irkildi ve kötü hedeflenmiş mermilerin kayaya çarpma sesleri kalabalığın devam eden hırıltısından bile anlaşılıyordu.

Sonunda demir parmaklıkları aşılar ve gölgeli geçitten aşağı doğru hızla ilerlemeye başladılar.

Ilshan Gathdel Teth'in vatandaşlarının huysuz, aciz korkulukları onları karanlığa doğru kovaladı.

Bölüm 5

Asha uzun, dar cam kemerin önündeki kanepeye uzanmış, sayfayı çevirirken sabah güneşinin tadını çıkarıyordu.

Çalışma odasında durakladı, yanındaki tavandan tabana pencereden dışarı baktı, devasa kütüphanenin ahşap panelli duvarlarını kaplayan çok sayıdaki pencereden biriydi bu. Ötede, güneş ışığı dalgalanan akarsularda parıldıyor, su patlamaları ritmik bir şekilde havayı muhteşem bir hareket dansıyla yıkarken fiskiyelede renk tonları dönüyordu. Hafif eğimli arazi, canlı yeşil manikürlü çimle ve parlak beyaz taş patikalarla serpiştirilmiş bu tür gösterilerle canlıydı. Uzakta, vadinin başlangıcındaki yakın arazinin ötesinde, yemyeşil bir orman, hiç şüphesiz hoş ve ılık bir esintiyle hafifçe sallanıyordu.

Gerindi ve tekrar kitaba döndü. Nefesi kesildi.

İşte yine oldu. Bir saat önce buraya yerleştiğinden beri iki kez olmuştu: gözünün köşesinde karanlık bir hareketin titreşimi, aşağıdaki benekli ağaç çizgisinde uçuşan bir şey.

Döndü, endişesinin kaynağını başarısız bir şekilde ararken gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

Sadece fiskiyelelerin hareketi miydi? Hafif bir paranoya mı? Huzursuzca kıpırdandı ve okumaya devam etmeye çalıştı; ancak birkaç saniye sonra içini çekti, kitabı kapatıp kenara itti.

Burada tek bir an bile sıra dışıydı. Bu onun hayal gücü *olabilirdi* ama bunu görmezden gelmek aptallık olurdu.

Dalgınca Rezervini kontrol etti, ancak buna pek gerek yoktu: büyük Öz okyanusu her zamanki gibi orada titreşiyordu, o kadar parlak titreşiyordu ki zorunluluktan onu görmezden gelmeyi öğrenmişti. Üzerindeki yazlık sarı elbiseyi düzeltti ve en yakındaki balkona çıktı, yumuşak rüzgâr yüzüne çarparken gevşek saçlarını geriye doğru süpürdü. Burada her zaman olduğu gibi hava sıcaklığı mükemmeldi. Güneş sıcaktı ama esinti onun etkisini yok ediyor ve havayı canlandırıcı bir tazelikte tutuyordu.

Asha, etrafında sürekli neşeli bir dans yaratan akarsuların ve fiskiyelelerin arasında ve bazen de altında dolambaçlı merdivenlerden aşağı başladı. Kristal ve camdan yapılmış kısa tüneller suyun içinden geçerek hafif bir ışık saçıyordu,

Güneş berrak havuzlardan süzülürken ayaklarının altındaki beyaz taşın üzerinde yumuşak bir şekilde derin maviye kayıyordu.

Yolun yarısında durdu ve dönüp saraya baktı. Su patlamalarının arasında bir fener gibiydi, kristal cephesi parıltıyor ve ışığı kilometreler boyunca her yöne kırıyordu, parlaktı ama kör edecek kadar değil, başka yöne bakma isteği uyandıracak kadar değil. Bunu bütün gün ve ayın bir parçasının bile olduğu her gece yapıyordu.

Burayı evi olarak düşünmek hâlâ garip geliyordu.

Kendini göz kamaştırıcı manzaradan koparıp tepeden aşağı inmeye devam etti, fiskiyelelerden birinden gelen hafif bir buğu yüzüne yayılırken derin derin nefes aldı, hoş bir ferahlık duydu. Çok geçmeden aşağıya ulaşmış, arazinin kenarı yerini ilerideki ormanın benekli ışığına bırakmıştı. Suyun çınlaması artık arkasındaydı, kuşların cıvıltısı kulaklarını neşeyle gıdıklıyordu ve ağaç tepelerinden gelen rüzgârın yumuşak iç çekişi rahatlatıcı bir susurrustu.

Yol boyunca ilerledi, olağandışı bir şeye dair herhangi bir ipucuna karşı tetikteydi, acele etmiyordu - buna gerek yoktu - ama başıboş da değildi. Birkaç dakika sonra, patikanın kapanmaya başladığı ve ağaçların daha da sıklaşarak yolunu kesmek için birbirine dolandığı noktaya ulaştı.

Asha oyalandı, sonra kendi kendine omuz silkti: Artık buraya kadar gelmişti. Doğal olmayan bir şekilde dirençli, kalın yapraklı dalları bir kenara iterek ilerledi ve sonunda açık platoya çıktı.

Kendini fırçaladı, çimenli uçurumun kenarına doğru yürüdü ve rahatladı, ufka uzanan mavi gökyüzüne ve aşağıdaki uzak, ulaşılmaz düzlüklere dalgın dalgın bakarken bacakları dik düşüşün üzerinde sallanıyordu. Büyüleyici bir manzaraydı. Mükemmeldi, tıpkı buradaki diğer her şey gibi.

Derin nefes aldı. Konsantre oldu.

Uçurumun kenarının ötesinde bir bölüm... *dalgalandı*.

Ve sonra kıvranan, titreşen bir gölge bariyerine bakıyordu, dok'en'in kenarını oluşturan duvar şimdi öğlenin temiz ışığına karşı imkansız bir şekilde yan yana duruyordu.

Yutkundu, baş döndürücü manzaraya karşı kendini sabitledi ve dönen siyah kütleyi dikkatle inceledi. Bu, zihinsel yapının en zayıf noktasıydı; şimdiye kadar üç kez takviye etmesi gerekmişti. Yine de şu anda yeterince sağlam görünüyordu.

Asha dudağını çiğneyerek birkaç dakika daha titreşen bariyeri gözlemledikten sonra başını çevirip güneş ve gökyüzü illüzyonunun kendini yeniden göstermesine izin verdi. Her ne oluyorsa, sorun bu değildi.

Kaşlarını çatarak bariyerin olduğu yere baktı, tatmin olmamıştı. Onun bilgisi

dok'en'in nasıl çalıştığına dair nispeten eksiksiz hissediyordu - buradaki ilk görevlerinden biri kütüphanedeki konuyla ilgili kapsamlı kitapların her birini okumaktı, ne de olsa - ama bir şeyler eksikti ve bu sefer parmağını ne olduğuna koyamıyordu.

Bu bir sorundu. Her ne kadar buranın istikrarı üzerinde bir nebze kontrolü olsa da, burası Caeden'in eseri idi, onun değil - en azından Elli'den aldığı küçük parçalara bakarak öyle olduğunu çıkarmıştı. Yine de Caeden'in burayla sadece çok zayıf bir bağı varmış gibi görünüyordu. Eğer çökerse -burada geçirdiği o ilk korkunç birkaç hafta boyunca neredeyse birkaç kez olduğu gibi- o zaman en iyi ihtimalle kalıcı olarak Tributary'nin sürekli ıstırabına mahkûm olacaktı.

Ve en kötü ihtimalle, dok'en ile birlikte zihni de parçalanacaktı.

Bu düşünceyle ürperdi ve saraya geri dönerek konuyla ilgili tekrar gözden geçirmeye değer kitapları zihninde listelemeye başladı. Elli'ye de fikrini sorması gerekecekti. Tek yapması gereken-

Yer titredi ve Asha'nın kalbi boğazına kaçtı.

Öğle güneşi aniden soldu, sonra titredi, gerçeklik karanlığın içinde ve dışında dönmeye başladıkça Asha'nın çevresi yönünü şaşırdı. Etrafındaki hava dalgalandı ve sesler çarpıtıldı, tepedeki fiskiyelelerin narın çınlamaları asık suratlı ve tedirgin edici bir şeye dönüştü.

Gözyaşlarını tutmaya çalışarak kendini destekledi, ağır ağır nefes aldı. Bir çöküş değil ama... yine de. Sadece bir hafta önce bir Vardiya olmuştu. Çok erkendi. Çok erkendi.

Bir kükreme oldu ve o da *oraya* geri döndü.

Gözlerini zorla açtı, gözyaşları yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı; onları temizlemek için gözlerini kırptırdı, hareket edemiyordu. Yakıcı acı vücudunun her yerini kesiyor, nefeslerini kısa, panik soluklarla almaya zorluyordu; bunu daha önce onlarca kez yaşamış olmasına rağmen, hatırladığından, tahmin edebileceğinden daha kötüydü.

Sadece acı değil, konuda hiçbir şey yapamamaktı. İğne inceliğindeki bıçaklar her yerini keserken kendini çaresiz, kapana kısılmış hissetmek.

Tributary'nin dışında, yüzünün önündeki bölmeden, pavyonun titreşen mavi Özle ana hatlarını çizdiğini görebiliyordu. Yer değiştirmeye başlıyordu, parçalar inleyerek harekete geçiyor, dönüyor, dönüyor ve yeniden hizalanıyor, enerji çatırtılarıyla birbirine yapışıyor. Bunu her zaman mı yapıyordu yoksa sadece Değişimler sırasında mı oluyordu bilmiyordu ama en azından odaklanabileceği bir şeydi. Her birkaç saniyede bir konsantrasyonunu dağıtan acıdan biraz olsun uzaklaşmasını sağlıyordu.

Dışarıdaki hareketli parçaların ötesindeki dünyayı ara sıra . Uçurumun kenarı, okyanus, Sınır'ın kendisi. Geceydi, bulutlar gökyüzünün çoğunu maskeliyordu ama titreşen Sınır her şeyi aydınlatıyordu.

kilometrelerce uzaktaydı. Acıya karşı mücadele ederken, bu ışıltının gücü onu bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Hâlâ ayakta idi. Burada yaptığı şey değerliydi.

Çok geçmeden kasları kıpırdamadan durmaya çalışmanın verdiği gerginlikle çılgınlık atmaya başladı; ne zaman kaslarını gevşetse her bıçak darbesi vahşice kesiliyor, bu da aynı kasların içgüdüsel olarak yeniden gerilmesine neden oluyor, bu da sırtından geçen jilet gibi keskin kenarları henüz yeni iyileşmiş etine saplıyordu. İşlerin böyle yürüdüğünü biliyordu.

-Dok'en'deyken bunun her gün başına geldiğini biliyordu. Ama içten içe, bu tatsız bir düşünceden başka bir şey değildi.

Başka bir şeye odaklanmaya çalıştı - son zamanlarda okuduğu kitaplardan birindeki bir teknik, bir sonraki eğitim planları - ama hiçbir şey sürekli, zihin kırıcı acıyı ortadan kaldıramazdı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca devam etti.

Asha uyandı.

Orada öylece yatıyor, zorlukla nefes alıyor, hâlâ hareket etmekten korkuyordu. Devasa, inanılmaz derecede yumuşak sayvanlı yatağının üzerinde sırtüstü yatıyor, dikkatlice yorganın altına sokuluyordu. Güneş, odanın batı duvarının tamamını oluşturan devasa ve karmaşık tasarımlı açık pencereden batıyordu. Siluet halindeki bir kuş sürüsü, pembe ve turuncu tonlardaki hafif bulutların önünde süzülüyordu ve dışarıdaki fiskiyelemin altındaki Esans ışıkları, zemin yavaşça alacakaranlığa doğru erirken canlanmaya başlıyordu. Ilık bir esinti odanın içinde dans ediyor ve saçlarını okşuyordu.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi, her zamanki gibi.

Gözlerini kapadı, hem keder hem de rahatlama gözyaşlarının bir dakikalığına sessizce dökülmesine izin verdi, kontrolsüzce seğirmesini engellemeye çalışırken hayali ağırlar hala vücudunu kesiyordu. Bazen bu mükemmel cennette gerçek durumunu unutmayı neredeyse başarıyordu. Neredeyse yaşadıklarının dehşetini görmezden gelmeyi ve birkaç dakikalığına da olsa gerçek dünyada neler olup bittiğini merak etmeyi bırakmayı başarıyordu. Arkadaşlarının, özellikle de Davian'ın durumu nasıldı? Neler değişmişti. Artık kimler yaşıyordu ve kimler ölmüştü.

Onu hatırlayacak kimse kaldı mı diye.

Vardiye her şeyi geri getirdi. Fiziksel acıyla başa çıkabilirdi - o anda öyle hissetmese bile, her zaman bunun sona ereceğini biliyordu. Ama bunun *anlamı*, hatırlattığı şey, çok daha uzun süre ona yapıştı ve çok daha fazla acı verdi.

" hoş geldin."

Asha gözlerini tekrar açtı, nemi sildi ve oturdu. Elli

kapı aralığında duruyordu. Ses tonu hafif, hatta neşeli olsa da gözleri endişe doluydu.

"Çok erken oldu." Asha'nın sesi boğuk çıkıyordu. "Haftalarım olmalıydı."

Genç kadın -Asha'nın kendisinden belki beş yaş büyüktü- başını salladı, beline kadar uzanan düz siyah saçları hareketle birlikte sallanıyordu. "Bir terslik var," diye onayladı.

Bu sözler üzerine Asha'nın nefesi kesildi. "Ne biliyor musun?"

"En iyi tahminim bir tür dış aksaklık olduğu yönünde." Kuşkusuz tedirgin olmasına rağmen Elli'nin ses tonu her zamanki gibi sakindi. "Vardiya normalden farklı mıydı?"

"Hayır," dedi Asha otomatik olarak.

Sonra yutkundu ve kendini doğru düzgün düşünmeye zorlayarak bir elini kaldırdı.

"Başlangıç tuhaftı," diye kabul etti. "Genellikle bu olduğunda, Tributary mekanizması çoktan harekete geçmiş olur. Bu sefer... bu sefer sanki ben uyandığımda başlamış gibi hissettim. *Çünkü* uyandım."

"O halde Kol'un kendisinden ziyade dok'en'de bir bozulma. Vardiya mekanizması sizin değişmiş halinize neden olmak yerine tepki veriyordu." Elli kollarını kavuşturarak ona alaycı bir bakış attı. "Sen ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey!" dedi Asha hızla, kendine rağmen savunmaya geçerek. "Sadece dok'en'in takviyeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmiştim ama bunu daha önce birçok kez yaptım. Bundan kısa bir süre önce ormanın yakınlarında bir şey gördüğümü sandım ama... ne olduğunu bilmiyorum. Eğer bir şeyse. Bir şeyler doğru gelmiyordu," diye bitirdi. "Sanırım bir tür test yapamazsınız?"

Elli özür dilercesine başını salladı. "Yapamayacağımı biliyorsun," diye nazikçe azarladı. "Burada yapabileceğim değişiklikler yüzeysel; hâlâ yasaları tarafından yönetiliyorum. Oysa dok'en senin Öz'ünden yararlanıyor, bu yüzden onu dengelemek için temel yapısına yeterince erişimin var." Omuz silkti. "Dış görünüşle oynayabilirim, ama burada temellere herhangi bir düzeyde erişimi olan tek kişi sensin."

Asha yorgun bir şekilde kabul etti. Kadından alabileceği tek şey buydu.

Tüm araştırmalarına rağmen Elli'nin varlığının nasıl mümkün olduğunu hâlâ tam olarak kavrayamamıştı. Bir dok'en, yaratıcısının hafızasından bir yeri taklit etmek için kan'dan inşa edilen ve daha sonra kuralları tutarlı tutmak için o kişinin zihniyle küçük, sürekli bir bağlantı kullanan bir tür Kap'tı. Bu yüzden Asha aniden uçamıyor, kan'ı kontrol edemiyor ya da bir binanın başka bir şeye dönüşmesini sağlayamıyordu: eğer bu onun için gerçek dünyada mümkün değilse, o zaman burada da mümkün değildi.

Bunların hepsi ona mantıklı geliyordu. Ama Elli? Kendi itirafına göre

dok'en'in bir parçası olan Elli neredeyse gerçek bir insan gibi davranıyordu. Burada Tal'kamar-Caeden'le birlikte geçirdiği hayata dair anıları olduğu açıktı; ondan birden fazla kez dalgınca söz etmişti ama yine de bunları paylaşmayı reddetmişti. Asha'nın ona sormayı düşündüğü her konuda inanılmaz derecede bilgiliydi ama aynı zamanda öğreniyor, bağımsız hareket ediyor, tepki veriyor, hatırlıyordu. Sevecendi de, hatta espriliydi. Asha ondan *hoşlanıyordu*.

Ancak kitapların hepsi bir dok'en içindeki bir insan kadar karmaşık bir şeyi taklit etmenin mümkün olmadığını öne sürüyordu.

Yine de -bu bilgiden zaman zaman tedirginlik duysa da- Asha şikâyetçi değildi. Tributary'ye girdikten sonraki ilk birkaç hafta onu kurtaran Elli olmuştu. Asha burada, bu olağanüstü güzel ve huzurlu yerde, kafası karışmış, yalnız ve dehşet içinde uyanmıştı. Kısa bir süre için kaderinden bir şekilde kurtulup kurtulmadığını merak etmişti.

Ve sonra dok'en'in kenarları titredi, gölgeler üzerine etti. Huzurdan yakıcı bir sefaletle sürüklenmişti. Bir süre sonra gerçeklik tekliyor ve sarayda yumuşak bir yatağa uzanıyordu. Ve sonra, saniyeler sonra, tekrar acı içinde olurdu. Ve bu, aklının alamayacağı kadar uzun bir süre boyunca, neredeyse neyin gerçek olduğunu kavrayamayana kadar devam ederdi. Bırakmaktan, teslim olmaktan sürekli bir kalp atışı uzakta.

Asha, Elli'nin ne yapması gerektiğini söyleyen sesini duyana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Dok'en'in duvarlarını nasıl sabitleyeceğini, katılaştıracağını ve dışarı doğru iteceğini. Bu durumda odaklanmak imkansıza yakındı ve sonunda bir dayanak noktası bulup burayı dengelemeden önce pek çok kez acı verici bir şekilde yetersiz kalmıştı.

İşlerin bir daha asla o noktaya gelmesine izin vermemeye kararlıydı.

Elli elini uzattı; Asha minnetle kavradı ve diğer kadının onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Biraz tökezledi ama bacakları çabucak sabitlendi. Bir Vardiya'nın fiziksel etkileri dok'en'e asla uzun süre geçmezdi; ayrıca dinlenmek sadece yuvarlanma şansını beraberinde getirirdi.

Kalkması, dışarı çıkması ve bir şeyler *yapması* gerekiyordu.

"Araştırma yapmak için herhangi bir önerin var mı?" diye sordu gerinerek.

Elli düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Eğer dok'en sabitse -ki öyle olduğuna inanıyorum-

o zaman... Korkarım hayır. Zaten kütüphanede bu konuya değinen her kitabı okudunuz. Hem de iki kez." Asha'ya özür dileyen bir bakış attı. "Olağandışı herhangi bir şey için tetikte olmamız gerekecek."

Asha yüzünü buruşturdu ama başını eğdi. "O zaman sanırım biraz antrenman yapmanın zamanı geldi," dedi sesine biraz neşe katmaya çalışarak. "Egzersiz bana iyi gelecektir."

"Şimdiden mi?" Elli ona kuşkuyla baktı.

Asha ona ters ters baktı. "Evet. Şimdiden. Hadi gidelim."

Yanıt beklemeden diğerkadının yanından geçip gitti ve tekrar tökezlemediğinden emin olmak için Rezervinden bir parça enerji çekti. Her ne kadar güce gerçekten erişmiyor olsa da - Öz kullanımı da dahil olmak üzere buradaki her şey kafasının içindeydi - yine de aşırıya kaçmamak için elinden geleni yaptı. Eğer dok'en dışında tekrar kullanacak olursa, çok fazla çekmek Öz'ü Gölgeler'den ve ona bağlı Lyth'ten uzaklaştıracak, potansiyel olarak tehlikeli seviyelere çekecekti. Asha'nın kendisi de bu bağlantıya maruz kalmıştı. Uzun zaman önce buna göre pratik yapmaya ve muazzam enerji havuzunu hafife almamaya karar vermişti.

Elli, alacakaranlığın son pembe ışıklarıyla yıkanan açık avluya doğru ilerlerken onun peşinden gitti. Buradaki diğer her şey gibi burası da mükemmeldi; ayakların altındaki beyaz taş cilalı obsidyenle işlenmişti, tasarımlar zarif ve akıcıydı. Yastıklı taş banklar uzun, hafif çukur alanı kaplıyordu ve mükemmel bakımlı köknarlar düzenli aralıklarla onu sınırlandırıyor, bir kenarını oluşturan sığ insan yapımı dereyi işaretliyordu. Ortasındaki üç fıskiye birbiriyle uyumlu bir şekilde fişkırıyor, havada asılı gibi duran ince akıntılar fişkirtiyor, sönmekte olan ışıpta parıldıyor, sonra da zar zor bir sıçramayla havuzlarına geri dönüyorlardı.

Yakındaki banklardan birinin üzerinde pırıl pırıl bir silah duruyordu: Asha bugün düzgün bir kılıç gördüğüne memnun olmuştu. Elli bazen, görünüşe bakılırsa bir hevesle, kullanması için farklı bir şey yaratırdı - baltalar, mızraklar, hatta savurmalar - her zaman her birinin nasıl kullanıldığını anlamının önemini vurgulardı. Ama bugün Asha sadece kendini gerçekten rahat hissettiği bir şey kullanarak dövüşmek istiyordu.

Yanından geçerken silahı aldı, temiz havayı derin derin içine çekti, sonra Elli'ye döndü ve dikkatle onun yedek parçasına dokundu.

Derisinden altın rengi ışık sızmaya başladı; normalde olduğu gibi tek bir noktada odaklanmıyordu, daha ziyade yüzlerce küçük, yanan iplik gibi görünüyordu, hepsi farklı noktalardan kıvrılıyor, iç içe geçiyor ve vücudunun şekline uyacak şekilde sıkılaşıyordu. Güç katılaştıkça Asha'nın kolları ve bacakları parıldamaya başladı, giysilerinin altında ve açıkta kalan derisinin üzerinde kendini şekillendirdi. Enerjinin boynundan yukarı ve başının üzerinden de süzüldüğünü hissedebiliyordu, ancak yüzünde görüşünü engelleyebilecek bir noktaya asla ulaşmadı.

Saniyeler içinde Esans zırhı tamamen oluşmuştu, etrafında titreşiyor ve tenine sızıyordu, parlaktı ama artık eskisi kadar dikkat dağıtıcı değildi. Asha serbest elinin parmaklarını esnetti ve koruyucu enerjinin hareketle birlikte yumuşak bir şekilde yer değiştirmesini izledi.

Elli'nin tavsiye ettiği kitaplardan birinde okuduktan sonra bunu öğrenmek için altı ay boyunca her gün pratik yapması gerekmişti; hatta Elli'nin sürekli koçluk yapmasına rağmen. Zırhın Asha'nın bedeniyle doğrudan bağlantısı onu

Kısmen içsel, vücudunun bir Kap gibi hareket sağlayarak Özü çürümeye karşı büyük ölçüde koruyordu. Kan ile doğrudan bir saldırı dışında her şeyi durdurabilirdi ve Rezerviyle olan açık bağlantısı, herhangi bir Öz harcandığında anında yerine konacağı anlamına geliyordu.

Yine de istediğinden daha fazla enerji harcıyordu ama iş başa düşerse - savaşması gerekirse- bu seve seve kullanacağı bir avantajdı.

Elli avlunun kenarından olanları izliyordu. Teatral bir şekilde iç çekti. "Bu gerçekten çok adaletsiz, biliyorsun."

Asha omuz silkti. "En büyük endişemin savunma olduğunu söyleyip duran sensin." Bu yeterince doğrudu; Asha'nın ham gücü ona inanılmaz bir yıkıcı güç veriyordu ama geldiğini görmediği bir oku ya da bıçağı durduramazdı. "Ayrıca. Adaletsiz olmak bir tür amaç."

Elli bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Büyük bir darbe Asha'nın sırtına çarparak onu ileri doğru uçurdu. Zırhı hasarın çoğunu emdi ancak yuvarlanıp topuklarını avluya gömerken, taşlar kazınarak ve çatırdayarak dururken acı gövdesini sarmaya devam etti. Şaşkınlıkla başını salladı.

Onun durduğu yerde, Asha'nınkiyle tamamen aynı zırhı giymiş olan Elli'nin başka bir versiyonu duruyordu.

Asha ayağa fırladı ve ilk Elli'ye pis bir bakış fırlatarak Öz'ün kaslarına akmasına ve onları tekrar gevşetmesine izin verdi.

"Sanırım bunu ben istedim," diye mırıldandı.

Sonra kadının her iki versiyonu da -biri parlıyor, diğeri parlamıyor- ona doğru fırladı.

Rakiplerinin ellerinde silahlar belirdi: orijinali için çift kısa, kavisli Öz bıçağı ve kopyası için uzun bir mızrak -enerjiden yapılmış bir mızraktan ziyade çelik-. Mızrak gözlerinin birkaç santim ötesindeki havayı keserken Asha sakince geri çekildi, sonra ellerini salladı ve Elli'nin diğer korunmasız versiyonuna dikkatle yönlendirilmiş, yoğunlaştırılmış bir Öz patlaması yaptı.

Patlamanın gücü ayaklarının altındaki beyaz taş paramparça etti, çatlaklar akıntının ilerlediği yerden uzakta tüm avlu boyunca dalgalandı. Yine de Asha'nın hareketleri onu ele vermişti; Elli mükemmel bir şekilde biçimlendirdiği kendi Öz kalkanyla neredeyse küçümseyerek engel oldu. Etrafından akan çatırdayan güç seline rağmen, en azından çarpmanın etkisiyle geriye doğru savrulmuş olsa da, ona dokunulmadı.

Asha mızraklı Elli'yle yüzleşmek için geri döndü ama zırhlı kadın durmuştu, gözleri parlayan vizörden onaylamıyordu.

"Yine ellerini kullanıyorsun," dedi azarlarcasına. "Unutma, hayır

jestler, kelimeler yok. Bunlar disiplini zayıf bir zihnin işaretleridir. Görevlerini yerine getirmek için koltuk değneği olarak hileye ihtiyaç duyan bir zihin."

Asha homurdandı, bıçağı hâlâ havadaydı ve bir gözünü, kalkanını tekrar indirmiş olan ve Asha'nın kör noktasında daireler çizen diğer Elli'den ayırmıyordu. "Gerçek bir dövüşte, kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Eğer bunu gerçek bir dövüşte yapman gerekirse, ihtimalin çok yüksek-"

Elli cümlelerin ortasında durdu ve tamamen durdu.

Asha kaşlarının çatıldığını hissederek şaşkınlıkla baktı. Elli'nin zırhsız versiyonu da hareketsizdi. Donmuştu.

"Büyüleyici," diye mırıldandı tanımadığı bir kadın sesi Asha'nın sol kulağının arkasından.

Asha şaşkınlıkla sıçrayıp döndü; artık paramparça olmuş avlunun ortasında yanında bir yabancı belirmişti ama Asha onun fark edilmeden oraya nasıl geldiğini anlayamıyordu. Yine de kısa boylu, atletik görünümlü kadın ona hiç dikkat etmiyordu. Bunun yerine Elli'nin iki versiyonunu inceliyor, kollarını düşünceli bir şekilde kavuşturuyordu.

"Dok'en'in içine yerleştirilmiş bir eğitim partneri mi?" diye düşündü.

"Etkileyici.

Tal'kamar biraz çaba sarf etti."

"Kimsin sen?" diye tersledi Asha, çeliğini tehditkâr olduğunu umduğu bir şekilde kadına doğrultarak, sesindeki şoku kontrol altına almaya çalışarak. Elli dışında, bir yıldır gördüğü ilk kişi bu muydu? "Ona ne yaptın?"

Davetsiz misafir Elli'yi incelemeye devam etti, sonra telaşsız bir şekilde Asha'ya bakmak için döndü. Gözleri koyu kahverengi, neredeyse siyahtı.

"Beklediğimden daha kısaymışsın," dedi. Bakışları Asha'nınkileri tuttu ve Asha bir şekilde o daha konuşmadan başına gelecekleri biliyordu.

"Benim adım Diara, Venerate'i temsil etmek için buradayım. Sonunda seninle tanışmak güzel Ashalia," diye sessizce sözlerini tamamladı.

Bölüm 6

Asha tereddüt etmedi.

Rezervine dokunup eliyle işaret ederek Diara'ya doğru devasa, kesici bir enerji bıçağı gönderdi ve bu kez kendini tutmadı. Katı ışık jileti taşa, fıskiye ve ötesindeki banklardan birine çarptı, gürleyen bir çatırtı ve moloz patlamasıyla hepsini parçaladı, suyun buhara dönüşen tıslaması gürültü dindiğinde duyulabilirdi.

Tozların arasından çıkan Diara elini yüzünün önünde salladıktan sonra belli belirsiz sinirli bir şekilde kolundaki kumları temizlerken, "O antrenman yapısı haklıydı," dedi. "El kol hareketleri yapmamayı öğrenmelisin. Güçlüsün ama bundan kaçabilecek kör adamlar tanıdım."

Asha kaşlarını çattı, bu kez Yedek'inden daha derine çekildi. Burada Kol ya da Gölge hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Daha fazlasını kullanabilirdi.

Çok daha fazlası.

Mutlak, yakıcı bir yıkım dalgasını serbest bıraktı. Bir yıl önce Tek'ryl'e karşı kullandığına benziyordu ama bu sefer daha kontrollüydü.

Önündeki şey... eridi.

Fıskiyelerdeki su bir anda buharlaştı, etrafındaki taşlar sıvılaştı ve kırmızı, parlayan bir kütle halinde yere kaydı, ancak parçalanıp uçmadı. Yeşil çimenler yok oldu ve tepenin dibinde, rüzgarda hafifçe sallanan ağaçlar, duman ve yıkımdan oluşan sis bulutu içinde öfkeyle yandı.

Bir anda, saray bahçelerinin güzelliği seyredilmesi korkunç bir şeye dönüşmüştü.

Asha uzattığı ellerini bırakırken ağır ağır nefes aldı, başı dönüyordu, bir kerede bu kadar güç çekmeye alışık değildi. Önündeki hava parıldadı, ısı sisi ötesindeki her şeyi bozdu.

Kaosun içinde parlayan bir taş çizgisi aniden donuklaşıp sertleşince kalbi sıkıştı ve yeni yapılan patikadan çıkan figürü gördü.

Diara kaynayan sıcaklığın içinde telaşsız bir tempoyla yürürken kendini bir kan baloncuğuyla koruduğu belliydi. Yıkımdan sakince çıktı ve avlunun kırık beyaz taşlarına geri döndü.

"Kör bir adam bunu anlamakta güçlük çekebilirdi," diye kabul etti Saygıdeğer Papaz sert sesle.

Asha ters ters baktı ve elinde bıçakla ona doğru atıldı: Belki kan Diara'yı Esans'tan koruyabilirdi ama çelik başka bir konuydu. Bu silahta asla bir usta olamayacaktı ama Asha'nın olan güveni son altı ayda büyük ölçüde artmıştı. Uzuvarlarında dolaşan Esans onu daha da güçlendirmişti ve tepkileri de normal bir insanın erişemeyeceği kadar hızlıydı.

Diara bulanıklaştı, Asha'nın gelişmiş duyularıyla bile takip etmesi neredeyse imkânsızdı. Asha kendini toparladı ama çok yavaştı; yan tarafına aldığı bir darbeye tökezledi ve sonra yerden başını kaldırıp Diara'nın durduğu yere baktı, diğer kadın Asha'nın az önce düşürdüğü kılıcı tutuyordu.

Diara iç çekti. "Şimdi, Kristalin Saray'ı da yerle bir etmeden önce, belki konuşabiliriz?"

"Kim olduğunu biliyorum." Asha temkinli bir şekilde ayağa kalktı, zırhını ya da gardını düşürmedi. Yine de başka bir saldırıdan kaçındı, en azından şimdilik. "Konuşacak pek bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum."

Nabızı hızla atıyordu; her şey değişmişti ve o kadar hızlı değişmişti ki bunu zar zor kavrayabiliyordu. Venerate onu bulmuştu. Arayacaklarını biliyordu - tabii ki arayacaklardı- ama onlardan birinin bu kadar çabuk burada olması...

"Şaşıracaksın," dedi Diara soğuk bir gülümsemeyle, Asha'nın yüz ifadesini okuyarak. "Bariz olanla başlayalım: Buraya sana bir seçenek sunmak için geldim, seni öldürmek için değil. Seni öldürmek kolay olurdu ama... pek bir yararı olmazdı. Zihnin muhtemelen o saçma Öz deposu tarafından iyileştirilecektir - ve iyileştirilme bile, bedeninin yine de Sifon'a bağlı olacak ve Kol'u beslemeye devam edecektir. İş o noktaya gelirse deneyeceğim," diye sakince itiraf etti, "ama ikimiz için de daha olumlu sonuçlar keşfetmeyi tercih ederim."

Asha bir an durdu ve kelimeleri düşünmeye başladı. Diara ya Kol'un nerede olduğunu bilmiyordu -doğru araçlara sahipse dok'en'e erişimi her yerden olabileceği için bu pekâlâ mümkündü- ya da savunmasını geçemiyordu. Venerate'in Asha'nın bilmesinde bir sakınca görmediği bir bilgiydi bu. Bu kadar çabuk itiraf etmek garip bir şey.

"Tributary'den ayrılmayacağım ve size nerede olduğunu söylemeyeceğim." Asha sesini sertleştirdi. "Beni bunlardan herhangi birini yapmaya ikna edebilecek hiçbir anlaşma yapamazsınız."

"İşte bu yüzden sizden bunu istemeyeceğim," dedi Diara.

Asha ağzını açtı ama sonra tekrar kapattı, Diara'nın yüz ifadesinden niyetine dair bir ipucu ararken kaşları çatıldı. Venerate onunla başka ne tür bir pazarlık yapmak istiyor olabilirdi ki?

"O zaman ne..." Asha sözünü kesti. "Neden buradasın?"

Diara bir elini kaldırdı. "Öncelikle, hazır fırsat varken size bir şey göstermek istiyorum. Fiziksel dünyada bulunduğum yerde neler olduğunu."

Asha'nın görüşü aniden karardı ve sonra başka bir yerdeydi.

bir mide bulantısı dalgası kapladı, ardından kendini sabitlemek için bir şeylere tutunmaya çalıştığında, artık kendi bedeninin kontrolünü elinde tutmasıyla birlikte yalpalayarak yönünü kaybetti. Küçük, siyah taştan bir odada oturuyordu; görebildiği büyük pencereden, tamamen yeraltında olduğu anlaşılan, meşalelerle aydınlatılmış devasa bir stadyum görünüyordu. İçeride kıvranan kalabalıktan uğultular yükseliyordu. Aşağıda, hareketsiz biçimler denizinin ortasında bir adam duruyordu, elindeki bıçaklar kırmızı kırmızı parlıyordu.

İçinde bulunduğu beden hiç ses çıkarmasa da, onu bu mesafeden bile tanıyınca nefesi kesildi.

Omuzları şimdi daha geniş görünüyordu, siyah saçları uzundu ve boynunda yeni bir yara izi vardı - daha önce sadece bir kez gördüğü bir yara izi.

Kalabalığın öfkeli sesleri yoğunlaşmaya başladığında Davian sersemlemiş görünüyordu. Düşen adamlardan birine doğru tökezledi ve arenadaki kapılar açılıp her biri Körlerin siyah zırhını giymiş askerler içeri doluşurken cesedin yanında dizlerinin üzerine çöktü. Hep birlikte ona doğru koşmaya başladılar; o kadar hızlıydılar ki takip etmek neredeyse imkânsızdı.

Davian onları görmezden geldi, düşmüş savaşçının miğferiyle boğuşuyor, görünüşe göre onu çıkarmaya çalışıyordu. Kalabalık şimdi çılgılık atıyor, alay ediyordu. Onaylamama korusu yükseldikçe yiyecek artıkları ve daha ağır nesneler arenaya yağmaya başladı.

Ve sonra dok'en'e geri döndü.

Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken sersemlemişti, Davian'a bir anlık bakışının aniden canlandırdığı derin, acı veren kayıp duygusunun üstesinden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Diara onu okumamıştı -Asha son bir yıldır düzenli olarak zihinsel savunmaları üzerinde çalışıyordu ve bunlar hâlâ sağlamdı- ama belli ki bir şekilde kan'ı onun üzerinde kullanmıştı.

Asha'nın elleri titredi. Davian'ı en son gördüğü an -onu Sınır'ın ardına mühürlediği an- hâlâ itiraf etmek istemediği kadar çok gece rüyalarına giriyordu. Onunla konuşmak için zamanda yolculuk yaptığı daha yaşlı görünüyordu, bu yüzden en azından birkaç yıl daha yaşayacağını biliyordu... ama bu onu orada bırakarak ona dolaylı hasta hissetmesine engel olmamıştı.

Yapılması gereken doğru şey buydu. O da bunu biliyordu. Elli, Asha'yı kabuslar yüzünden yatakta çırpınırken bulduğu ilk zamanlarda aynı şeyi birkaç kez söylemiş, sonra da keder ve pişmanlık gözyaşları arasında onu teselli etmişti. Söylemişti

aylar boyunca Asha'nın kararıyla barışmasına yardımcı oldu. Ama bu onun kararından daha az nefret etmesini sağlamadı.

Ve şimdi de bu. Yaşadığı dehşete bir bakış.

Asha yeniden odaklanmak için elinden geleni yaptı, titrerken bile çevresini ve Öz zırhını kontrol etti. Dengesinin bu şekilde bozulmasını göze alamazdı, şimdi değil.

"O iyi mi?" diye sordu, sesini sabit bulduğu için rahatlamıştı. Diara onunla Davian arasında bir bağ olduğunu biliyor olmalıydı, yoksa az önce sahip olduğu şeyi ona gösterme zahmetine girmezdi.

"Dikkat çekici bir şekilde, evet. Öyle." Diara sinirli bir ifadeyle başını salladı ve Asha'nın ardından gelen bakışlarını dalgınca savuşturdu. "Hayatta kalmasına ne şaşırdım ne de üzüldüm. Sadece bu şekilde."

"Peki bunu bana neden gösteriyorsun?" Asha tersledi.

"Çünkü Davian'ın hâlâ bizim tutsağımız olduğunu kanıtlamak istedim. Bu teklifin iyi niyetle yapıldığını." Diara'nın sözleri kesik kesikti, belli ki kadın hâlâ gerçek dünyada az önce olanları düşünüyordu. "Sana onu serbest bırakma şansını sunuyorum Ashalia."

"mı?"

Diara arkasından, bir zamanlar saray bahçeleri olan kıyametvari, yanan çorak araziye işaret etti.

"Böyle bir şeyin asla gerçekleşemeyeceğine dair bir güvence," dedi sessizce. "Davian'ın serbest bırakılmasıyla yürürlüğe girecek ve içindeki bu güç birleşiminin *sadece* ilshara'yı beslemek için kullanılmasını sağlayacak bir bağ. Bir Haraç için hiçbir gönüllünün, Davian'ı terk etmeye ikna edilemeyeceğini zaten kabul etmişim.

-Ama senin gibi bir silahı Tal'kamar'ın eline bırakmaya da vicdanım el vermiyor."

"Ben bir silah değilim," dedi Asha öfkeyle, gerçek bir öfkeden çok söylenenleri düşünmek için zaman kazanmak amacıyla. Venerate Davian'ı... Kol'un dışında Esans kullanmayacağına dair bir garanti karşılığında mı takas etmek istiyordu?

Diara bir kaşını kaldırdı ve devam etmeden önce arkasından şüpheli bir bakış attı. "O zaman bu kolay bir seçim olmalı. Yine de hata yapma Ashalia: sen bir silahsın ve silahlar nadiren boşa bırakılır. Belki de hiçbir zaman böyle kullanılmayacaktın ve bu benim için kötü bir anlaşma olduğunu kanıtıyor. Ancak pazarlık kozum oldukça benzersiz olduğu için -size özel ve takas için sınırlı bir süre var- onun için alabileceğimi alacağım."

Asha yüzünü ovuşturdu, tedirginliği artıyordu. "'Sınırlı zaman' mı?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

Diara ağzını açtı ve sonra durakladı, ilk kez şaşırmış görünüyordu.

"Sen... bilmiyor musun?" Gözleri birden kederlendi. "Tal'kamar sana söylemedi mi? Ashalia, ben... ben çok üzgünüm."

"Ne için üzgünsün?" Asha fısıldadı.

Dok'en tekrar kaybolurken Diara'nın yüz ifadesi neredeyse isteksizdi.

Bu kez, saray bahçelerinin yanan kalıntıları Asha'nın görüşüne geri döndüğünde, görüntü gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Tekrar Diara'nın önünde olduğunu fark ettiğinde nefesi kesildi, gözlerini ovuşturdu ve az önce tanık olduklarından sonra onu boğmakla tehdit eden duyguları bastırmak için elinden geleni yaptı. Bu sefer bir anıydı - bunu hemen, bir şekilde anlamıştı - ama yine de her ayrıntı acı verecek kadar netti.

Davian bir binadan tökezleyerek çıktı. Onunla konuşmak için zamanda yolculuk yaptığı zamandan çok daha yaşlı değildi. Yaralı ve yorgun görünüyordu.

Onu suçlamak -Tal'kamar'ı, Caeden'i- savaşın yanlış tarafında olmakla suçlamak. Arkadaşlarını ve öldürmekle. Caeden ona durması için bağıırıyor ama Davian susturulmayı reddederek devam ediyordu.

Bıçak dışarı fırlıyor.

Davian'ın kesik başı Deilannis'in parlayan, kırmızı ve altın benekli taşının üzerinde, her yer kan içinde. Sonra da bir mızrağa.

"Sen... beni kandıramazsın," dedi sonunda, kabaca, ama kelimeleri zorlukla çıkarabiliyordu ve keskin, sıkıntılı nefes alış veriş keskinlikle onu ele veriyordu.

"Anı uydurmak benim yapabileceğim bir şey değil." Diara'nın sesi nazikti. "Davian Deilannis'e gidecek. Jha'vett'i kullanacak ve zamanda geriye giderek Tal'kamar'la yüzleşmeyi planlayacak; böylece Aarkein Devaed adını kullanırken yaptıklarından şüphe duymasını sağlayacak. Nihayetinde başarılı bir hamle olduğunu da eklemeliyim. Ama bunu yaparken Tal'kamar onu öldürdü. Onu *çoktan* öldürdü." Başını üzüntüyle salladı. "Bu... ikimizin de istediği bir şey değil. Ama *çoktan* oldu bile. Bu değiştirilemez."

Asha'nın gözleri dalgalandı. "Aarkein Devaed?" diye fısıldadı. Davian anılarında bir şey söylemişti... bir şey...

Diara dehşete düşmüş bir inançsızlıkla başını salladı.

"Tal'kamar seni tamamen kandırmış. Bunu şimdi anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sana başa çıkman gereken çok şey verdim Ashalia, yüklemeyi umduğumdan daha ağır bir yük ve bilmen gereken daha da çok şey var. Ama... Ilshan Gathdel Teth'te kararınla ilgili haberler bekleniyor, bu yüzden sormak zorundayım. Davian'ı serbest bırakmak için bu anlaşmayı kabul edecek misiniz?"

Asha gözlerini sımsıkı yumdu, şoka ve şaşkın kedere karşı savaştı. Davian'ın Deilannis'teki görüntüsünü tekrar görmekten kendini alamıyordu; ona her zaman büyük bir sıcaklıkla bakan o gözleri şimdi görmüyordu

ve soğuk. Eğer bu anlaşmayı kabul etmezse, onu bir daha asla göremeyebilirdi. Bu her zaman bir olasılık olsa da, kalbi bu düşünceyle kırıldı.

Hala.

Bu acı sayesinde Diara'ya güvenilemeyeceğini biliyordu: doğruyu söylüyor olsa bile, Andarra'nın düşmanı olduğu tartışılmazdı. Belki de Diara'nın Asha'ya kabul ettirebileceğini düşündüğü en iyi anlaşma buydu ve kesinlikle baştan çıkarıcıydı -*kader*, baştan çıkarıcıydı- ama bundan daha fazlası da olabilirdi. Venerate için Asha'nın göremediği bir avantaj.

Yutkunarak başını salladı.

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi uyuşukça, bu ifade yeterince doğruydı. Diara'nın teklifini kabul etmeyeceğini zaten içten içe biliyordu... ama bunu Venerate'ye söylemek için bir neden yoktu. Hele ki kadın Asha'yı bir dövüşte ne kadar kolay yenebileceğini gösterdikten sonra.

Diara bir an için hiçbir şey söylemedi; Asha, Venerate'in gözlerinde bir hayal kırıklığı parıltısı gördüğünü sandı ama bu o kadar hızlıydı ki hayal görmüş olabilirdi.

"Elbette. Elbette," dedi Diara sonunda. "Yeni öğrendiğiniz şeyin büyüklüğü göz önüne alındığında, sizden bu kadar çabuk bir karar vermenizi isteyemem." Koyu renk saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Bir hafta, Ashalia. Umarım bu sana tüm bunları sindirmen için yeterli zamanı verir. Cevabını almak için o zaman geri döneceğim."

Asha, savaşı duygularının arasından belli belirsiz bir rahatlama ipinin dolandığını hissetti. "Ya... hayır demeye karar verirsem?"

"O zaman Davian bizim gözetimimizde kalacak, seni öldüreceğim ve o Öz deposunun bedenine birlikte zihnini de yenileyip yenileyemeyeceğini göreceğiz," dedi Diara kesin bir ifadeyle. "Eğer yapmazsa, o zaman ben de aynı sonucu alırım. Eğer iyileşirse, o zaman... daha kötü durumda olmam. Ama umarım iş o noktaya gelmez."

Asha yutkundu. Sözler kötü niyetle söylenmemişti, sadece olası bir olaylar dizisinin sakın bir değerlendirmesiydi. Nedense bu onları daha da korkutucu kılıyordu.

Diara onu inceledi, sonra kısa bir süre başını salladı. "Bir hafta içinde o zaman. İyi düşün Ashalia ve sadakatının kör bir sadakat olmasına izin verme."

Başka bir şey söylemeden gözlerini kırıştırdı.

Sonraki birkaç dakika bir sis bulutu içinde geçti.

Asha yalnız olduğundan emin olur olmaz soluk soluğa bir nefes verdi, titreyerek dizlerinin üzerine çöktü, elleri tüm çabalarına rağmen şiddetle titriyordu. Her şey çok *hızlı* olmuştu. Az önce öğrendiği şeyler kafasının içinde bir girdap gibi dönüp duruyordu.

Çok fazla. Her şeyi kavramakta, ne tam olarak anlamakta zorlandı.

Her şeyi tam olarak anlayabildiğinden bile emin değildi. Caeden Aarkein Devaed miydi ya da en azından öyle miydi? Herkesin kötülüğün timsali olarak bildiği adam mı? Scyner, Haraç'a girmeden önceki gün ona Venerate ve onların doğası hakkında biraz açıklama yapmıştı. Caeden'in bir zamanlar onlardan biri olduğunu ve taraf değiştirdiğini bile itiraf etmişti.

Ama bir kez bile Devaed'den bahsetmemişti.

Davian'la ilgili öğrendiği diğer bilgiye gelince... henüz bu konuda düşünmeye kendini tam olarak veremiyordu, herhangi bir soğukkanlılıkla değil. Bu anının onda bıraktığı duygu çok derin ve çok hamdı. Zihninde ansızın beliren artçı görüntüler bile midesini bulandırıyor ve başını döndürüyordu.

Omzuna belli belirsiz bir dokunuş dokunduğunda ne kadar zamandır orada diz çöktüğünden emin değildi. Kıpırdandı ve başını kaldırdığında Elli'nin ona endişeyle gördü.

"Ben... sanırım bir şeyi gözden kaçırmış olabilirim," dedi diğer kadın, hâlâ yanmakta olan bahçelere doğru dalgın dalgın bakarak.

Asha bir kahkaha attı, sonra yüzünü ovuşturarak birkaç derin nefes aldı. "Venerate'lerden biri buradaydı. Diara."

"Ah," dedi Elli. Asha ona Venerate hakkında bildiği az şeyi açıklamıştı bile. "Ve sen... onu yendin?"

"Tam olarak değil." Asha yavaşça ayağa kalktı. "O gitti. Gerçi bana bazı şeyler göstermeden önce değil..."

Yutkundu ve sözünü bitirdi.

Hâlâ dengesiz bir halde, tepenin aşağısındaki kıyamet sahnesine uyuşmuş bir şekilde bakarak, kırılmamış banklardan birine ağır ağır oturmak için yürüdü. Elli de ona katıldı.

Onlar izlerken, erimiş taş yükselmeye ve Asha'nın eninde sonunda yapacağını bildiği gibi yeniden şekillenmeye başladı. Yanan kırmızı yavaş yavaş siyaha dönüştü, ardından çimenler hızla eski haline dönerken parlak yeşillere büründü. Taş kendini onardı. Duman temizlendi. Su bir kez daha hoş, yumuşak bir şırıltıyla akmaya başladı.

Beş dakika içinde, sanki savaş hiç gibiydi.

"Sana ne yaptı?" Asha sonunda, artık tertemiz olan bahçelerin ötesine, aşağıdaki tamamen gençleşmiş ormana doğru bakarak sordu. "Her şey boyunca olduğun yerde donup kaldın. Senin bir... eğitim yapısı ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündü."

Elli alnını ovuşturdu. "Bir çeşit kan olduğunu varsayıyorum. Beni bir insan gibi kontrol edemezdi ama zihinsel süreçlerime müdahale edecek yapabiliirdi. Bu

Muhtemelen beni olduğumdan daha aşağı gördüğü için şanslıyım. Çok daha kötüsünü ." Kadın ona özür dileyen bir bakış attı. "Okuma ve Kontrol'ü engellemek için zihinsel teknikler biliyorum ama bunları kendim uygulayamam. Görünüşe göre bir dövüşte size pek faydam ve eğer geri dönerse size engel olabilirim."

"Ki bunu yapacak. Bir hafta içinde." Asha gözlerini uzaklara dikti. "Onun karşısında bir çocuk gibiydim, Elli. Tüm bu güce, öğrendiğim ve uyguladığım her şeye rağmen. O sadece... *görmezden* geldi." İç çekti. "Onu durdurmanın bir yolunu bulamıyor musun? Bir şekilde bu yeri manipüle etme yeteneğini kullanamaz mısın?"

Elli başını hüzünle sallayarak bahçeleri işaret etti. "Dok'en her zaman doğal haline geri dönecektir. Yeterince uyarıda , gözden uzak kalırsam, birkaç dakikalığına orada burada bir şeyleri sizin yararınıza değiştirebilirim ama... burada yapabileceğim diğer her şey gibi olur. Gerçek bir işe yaramayacak kadar hızlı bir şekilde kaybolup gider." Omuz silkti, sözleri acıdan ziyade pratikti. "Kan'ı manipüle edebilir Ashalia ve bu gerçek dünyada olduğu gibi burada da işe yarayacaktır. Ne yaparsak yapalım, eğer tamamen hazırlıksız yakalanmazsa, o zaman sadece Öz kullanarak onu yenemeyiz."

Asha bu ifadeyi pişmanlıkla onayladı. "İçeri girmenin yolunu nasıl buldu ki? Tributary'ye fiziksel erişimi olmadığından eminim, aksi takdirde konuşmamız çok farklı ilerlerdi."

Elli kaşlarını çatı. "O zaman başka bir anahtar bulmuş olmalı." Tereddüt etti. "Tabii dok'en yaratıcısının zihnine doğrudan erişimi yoksa."

"Tal'kamar," dedi Asha dalgınca. "Diara bunun Tal'kamar'ın dok'en'i olduğunu söyledi." Bunun doğrulanması iyi oldu. "Ve Diara'nın ona kolayca ulaşabildiğini sanmıyorum. Bu gündeme getireceğinden oldukça şüpheliyim."

"Muhtemelen öyle," diye düşünceli bir ifadeyle onayladı Elli, yüzünde bir duygu titreşimi belirmişti. Asha nedenini merak etti ve sonra bu bilginin muhtemelen kadın için ne kadar önemli olduğunu fark etti. İnsan olun ya da olmayın, varlığınıza kimin sorumlu olduğundan emin olmanın bir anlamı olmalıydı.

Asha, Diara'nın Caeden'in Aarkein Devaed olduğu hakkında söylediklerinden bahsetmemeye karar verdi.

"Yani içeri nasıl girdiğini bilmezsek, onu engellemenin bir yolu olup olmadığını da anlayamayız." Asha dudağını çiğnedi. "Örneğin, geri döndüğünde bana haber vermesi için Esans kullanarak koğuşlar kurabilir miyim? Hatta tuzaklar?"

Elli'nin kaşları kalktı.

"Neden olmasın, anlamıyorum," dedi yavaşça. "Onları birkaç günde bir yenilemek zorunda kalacaksın - tıpkı gerçek dünyada olduğu gibi çürüyecekler. Ama... geri döndüğünde kesinlikle tetikte olacaktır. Tetiklese bile

Onu bu şekilde durdurabileceğinizi sanmıyorum."

"Yine de bu onu yavaşlatır. Onu meşgul eder ve burada olduğunu anlamamı sağlar," dedi Asha. "Bu da bana dok'en hâlâ içindeyken onu zayıflatmak için yeterli zamanı verirdi."

"Bu..." Elli bu öneri karşısında şaşkınlıkla baktı. "Muhtemelen yeterince hızlı çökertemezsiniz. Ne olduğunu anlar ve tekrar giderdi."

-Tıpkı geçen sefer yaptığından şüphelendiğim gibi, ilk girişi bu dengesizliğe neden olmuş olmalı. Bu onun sadece birkaç dakikasını alır ve sonra bir başka Vardiyaya katlanmak zorunda kalırsınız."

"Ama bunu yapabileceğimi bilirdi ve hala bağlıysa zihninin ne kadar kötü hasar görebileceğini bilirdi. Bu görmezden gelebileceği bir şey olmazdı," dedi Asha. Elli'nin yüz ifadesini gördü ve düşüncesi bile midesini bulandırmasına rağmen omuz silktilti. "Geri döndüğünde beni *öldürecek*, Elli. Bunun gerçekleşmesinin en iyi sonucu zaten benim tekrar bir Vardiya geçirmem olur. En azından bu şekilde onu daha temkinli olmaya zorlamış olurum. Bu bize zaman kazandırır."

"Ne için zaman?" diye sordu Elli sessizce. "O her içeri girdiğinde Vardiyaları tetiklemeye devam edemezsin. Zaten yaşamak zorunda oldukların yeterince bedel ödetiyor."

Asha durdu, düşünüyordu.

"Kan'ı taklit edemeyeceğini biliyorum," dedi, "ama *etkilerini* taklit edebilir misin? Kontrol, Okuma ya da Görme değil ama... zamanda adım atmak. Öz saldırılarımdan etkilenmemek. Eğer , bunu yeterince iyi taklit edebilirsin, değil mi? İllüzyonu aynı şey yapabilir misin?"

Elli'nin kaşları çatıldı. "Yapamam. Bu, buranın temel kurallarına çok fazla dokunuyor." Düşündü. "Eğitim konusunda yardımcı olabileceğim bir yol olabilir. Ama bundan hoşlanacağından şüpheliyim."

"Ne gerekiyorsa yapacağım," dedi Asha sanki mesele çözülmüş gibi, gerinerek avluya döndü. Davian'ı ve hatta Caeden'ı düşünmeyecekti, şimdilik. Odaklanması gerekiyordu.

"Daha yapacak çok işimiz var."

Bölüm 7

Acı ve soğuk.

Bunlar Caeden'ın çok uzun bir süredir bildiği iki şeydi. Nefes almakta zorlanıyordu ve düşünceleri sürünüyordu; nerede olduğunu, neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerini kırmızı-beyaz bir ışık lekesine açmaya zorladı.

Alkathronen'de bulunmuştu. Alaris'le savaştı. Düştü.

Yaralarını ve bunların ne anlama geldiğini fark ettiğinde dudaklarından yumuşak, hırıltılı bir inilti çıkmasına izin verdi. Yanlış tahmin etmişti. Başka herhangi bir adam üç bin metrelik düşüşün sarsıcı etkisinden sonra ölmüş olurdu ama -her kemiği kırılmış, ciğerleri çökmüş, göğsü çökmüş, vücudu tam bir harabeye dönmüş olsa da- bir şekilde hâlâ buradaydı.

Bu bir problemdi.

İki şeyden birinin gerçekleşeceğini varsaymıştı: ya yaraları o kadar yıkıcı olacaktı ki yeni bir bedende uyanacaktı ya da -en kötü ihtimalle- bir iki gün içinde kendini yeterince iyileştirebilecekti. Her iki durumda da tatsızdı ama Alaris'i ele geçirme şansı için kabul edilebilir bir değiş tokuştu.

Hesaba katmadığı şey, yukarıdaki bir çıkıntının çoğunlukla -ama tamamen değil- yağan kardan koruduğu büyük bir kayanın üzerine yayılmış, açıkta yatarken içini sürekli kesen korkunç, ısıricı soğuktu. Görünüşe göre buraya düşmüştü, hiç şüphesiz sonunda sıkışana kadar diğer çıkıntılardan sekmişti. Eğer beklendiği gibi dipteki daha derin kar yığınlarına düşmüş olsaydı, etrafını saran kar onu dondurucu rüzgârdan uzak tutacak ve üzerine düşen birkaç tanenin eriyip onu sıırıslamak etmesini engelleyecekti.

Ancak şimdi, sadece vücudunu sıcak tutmak için bile çok fazla Öze ihtiyaç vardı. İyileşiyordu ama bu neredeyse fark edilemeyecek kadar yavaş bir hızdaydı.

Uzuvlarını tekrar hareket ettirebilmesi haftalar sürebilirdi ve o kadar zamanı yoktu.

Orada öylece yatıyor, saatlerce boş boş beyazlığa mı bakıyordu? Söylemesi imkânsız. Bir noktada, bir şekilde, acıdan uyuyakaldı.

Uyandığında, biraz daha az bulanık olan görüşü bir karanlığı seçti,

beyaza karşı insan şeklindeki gölge.

"Kaderler," mırıldandı rüzgârın uğultusu arasından tanımadığı bir ses. "Ne karmaşa ama."

Caeden konuşmak için ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı, sadece yumuşak bir iç çekti. Başında duran yabancı çömeldi, iyice yaklaştı. Bu sefer daha iyi odaklanıyordu.

Kirli sakalının üstündeki köşeli, siyah çizgili yüzü tanıyamadı. Bir Gölge. Bu ona bir şey hatırlattı ama ne olduğunu anlayamadı.

Caeden'in bakışları orta yaşlı adamın gömleğinin altından sarkan zincire kaydı. Zincirin ucunda, kanatlarını genişçe açmış, kendine özgü altın bir kartal vardı.

Zihninde bir sıcaklık yayılmaya başladı, bir aşinalık. O madalyon. O madalyonu biliyordu.

Tekrar sürüklendi.

Ilshan Tereth Kal'a giden uzun, çamurlu ve otlarla kaplı patikada ilerlerken Caeden dalgın dalgın önüne baktı.

Sağında, arkadaşı ona doğru baktı. Kısa boyluydu ama giydiği kalın kürkün altında iyi kaslanmıştı, kahverengi gözleri keskin ve Caeden'in ifadesini değerlendirirken her zamanki gibi zorlukla kontrol altına alınmış neşesiyle parlıyordu. "Kara kara düşünmeyi gerçekten bırakmalısın Tal. Böyle endişelenmeye devam edersen yaşını göstermeye başlayacaksın."

Caeden kıkırdadı, tüm çabalarına rağmen sesi gergindi. "Üzgünüm dostum. Bütün bunlar bitene kadar endişeleneceğim. Öyle ya da böyle, sonsuza dek bitecek."

Alchesh homurdandı. "Bu bir ölümsüze hiç yakışmıyor. Tüm bu 'sonsuza dek yaşama' olayını oldukça sıkıcı ve zevksiz hale getiriyorsun."

Caeden homurdandı, bu dostça şaka karşısında küçük bir gülümsemeye izin verdi ama bu gülümseme çabucak kayboldu.

Bu yolculuğun geri getirdiği anılardan dolayı çok fazla acı vardı.

Karlı dağlardan aşağıya ve dar geçide doğru savrulan şiddetli yağmura ve sert esen rüzgara doğru eğildiklerinde bir süre sessizlik hüküm sürdü.

"Bu tırmanışı yapmayalı ne kadar oldu?" Alchesh sordu. Ses tonu sohbet olsa da, altında yatan bir yumuşaklık vardı; sorunun hassas bir zemine yaklaştığını bildiğini gösteren bir yumuşaklık.

Caeden uzun bir süre cevap vermemeyi düşündü.

"Bin yıl. Aşağı yukarı," dedi sessizce. "Ondan önce de birkaç yüz yıl daha."

"Çok mu değiştin?"

Caeden eğlenen bir bakışla karşılık verdi. "Birazcık."

"Güzel. Endişeli, üzgün ve genel olarak depresif olmanın yanı sıra sıkıldığını düşünmek istemezdim." Alchesh ona bakmadı ama sesi yumuşak kalmaya devam etti. "Bin yıl çoğumuz için uzun bir süre, biliyorsun. Yapmış olabileceğimiz hatalara tutunmak için çok uzun bir süre." Caeden cevap vermeden önce diğer adam gerindi. "Biz ayrılmadan hemen önce Sariette de la Teirs ile konuştuğunu gördüm."

Caeden konuşmanın aniden değişmesi karşısında gözlerini kırptırdı. "Öyleydin." "Çok güzel bir kız."

"Sanırım."

"Ve esprili. Son derece esprili. Zekâsıyla ünlüdür."

Caeden kaşlarını çattı. "Yeterince doğru."

"Ve son derece uygun."

Caeden içini çekerek Alchesh'e baktı. "Şanslısın o zaman, ona bu kadar aşık görüldüğüne göre."

"İkinizi flört ederken gördüm. Bana orada bir şey olmadığını söyleme. En azından bunu düşünmüş olmalısın," diye yalvardı Alchesh.

Caeden ona ters ters baktı. "Bazen ölümlülerle uğraşmanın çocuklarla uğraşmak gibi olabileceğinden nasıl yakındığımı biliyor musun?"

"Dürüstlük ve masumiyet. Niyetin saflığı. Hepsi cazibemizin bir parçası," diye yanıtladı Alchesh neşeyle.

Caeden başını salladı ama bu kez yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı. Alchesh onun ruh halini hafifletmek için çok çalışıyordu ve bu çabayı takdir etmekten kendini alamadı. Buraya geri dönmeyi keyifli hale getirmeyecekti ama en azından kolaylaştırabilirdi.

Geldiklerinden beri kendisini rahatsız eden karanlık düşünceleri bir süreliğine geri iterek rahatlamasına ve Alchesh'in teşvik etmeye çalıştığı daha canlı, neşeli sohbete katılmasına izin verdi. Onlarca yıldır arkadaşılar ve Alchesh tüm o neşeli ve kaba tavrının altında bilge bir adamdı. Hatta çoğu kişiden daha bilgeydi.

Bir saat sonra, son yokuşu tırmandıklarında ve Ilshan Tereth Kal'ın kararmış, uzun süredir terk edilmiş kalıntıları vadiden onlara doğru bakarken, bir şakadaki ortak kahkahaları sona erdi.

Dokuz kuleden sadece ikisi kalıntılar arasında seçilebiliyordu, ancak onlar bile artık gökyüzüne doğru güçsüzce dürtüyordu, sivri tepeleri kristalin parçalandığı yerde çatlamış ve ufalanmıştı. Etraftaki orman

Geçtiğimiz bin yıl boyunca yapının büyük bir kısmını geri aldı, sarmaşıklar açık deliklerden kıvrıldı ve bir zamanlar eğitim avluda tüm ağaçlar filizlendi. Duvarlar karanlıktı, muhafızların çizgi çizgi akan mavi enerjisi gitmişti. Sonsuza dek sönmüştü.

"El'in adı. İşi şansa bırakmadın, değil mi?" diye mırıldandı Alchesh, yıkıntılara bakarak.

"O..." Caeden kendini durdurdu. "Bunun gerekli olduğunu düşündük. Bu bir mazeret değil."

"Biliyorum," dedi Alchesh, sessiz tonu her iki ifadeye de yanıt verdiğini gösteriyordu. Eliyle işaret etti. "Gidelim mi?"

Vadiye giden tehlikeli derecede dik patikadan aşağı inmeye başladılar. Zemine ulaştıklarında, sık orman mırıldanıyor ve etraflarındaki yaşamla hışırdıyordu, ilerideki ağaçların tepelerinden görünenlerle tam bir tezat oluşturuyordu. Alchesh'in tüm çabalarına rağmen, artık buradaydılar ve Caeden'in ayakları, unutmak için çok uğraştığı anılar ona ağırlık yapmaya başladıkça sürükleniyordu.

Bir zamanlar Küme'nin tamamının önünde diz çöktüğü ve sırlarını asla ifşa etmeyeceğine yemin ettiği yanmış girişten geçtiler. Yıllar önce Öz'ü kullanmayı gerçekten öğrendiği avlu, kir ve aşırı büyüme katmanlarıyla bile acı verici bir şekilde tanıdıktı. Merdivenlerden aşağı indiler.

"Agh!" Alchesh'in şaşkınlıkla çıkardığı hırıltı Caeden'in düşüncelerini böldü ve irkilmesine neden oldu.

Döndü, sonra bakışları Alchesh'inkileri takip ederek kristal duvara kazınmış görüntüye doğru ilerlerken kısıp bir kahkaha attı. On bir metre boyundaki kıvrımlı kırmızı pullu şekil heybetle yükseliyor, bakışları kararlı ve bilgeydi. Gravürde çatlaklar vardı ama yine de güneş ışığı onu yakaladıkça parıltıyor, canlanıyor ve hareket ediyor, bir resmin olabileceği kadar gerçeğine benziyordu.

"Ne oldu?" diye mırıldandı Alchesh, hafifçe utanmış görünüyor.

"Sarrin. Shalis'in ilki," dedi Caeden, ses tonunda bir parça saygı vardı.

"Onu tanıyor muydun?"

"Buraya girmeme izin veren oydu." Shalis'in büyük liderine daha fazla bakamayarak Alchesh'i itti. "Her iki seferde de."

Arkadaşının da onu takip edeceğini düşündü ama Alchesh onun yerine güneş ışığının etkisiyle büyülenmiş bir halde gravüre bakmaya devam etti. "Resim görüldüğü kadar doğru mu?"

Caeden ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Sanki yine burada bizimle birlikte," diye itiraf etti usulca, bakışlarını kaldırıp Sarrin'in duygulu gözleriyle bir kez daha buluştu.

Alchesh birkaç saniye sessiz kaldı. "Benim görüldüğümünden farklı görünüyorlar.

hayal etmiştim. Daha... cana yakın," diye itiraf etti. "Kaç kişilerdi?"

"Küme'de yüz kırk dört kişi var," dedi Caeden. Avlunun etrafına baktı. "Olay olduğunda hepsi buradaydı."

Alchesh gerçekten dinlemeden başını salladı. "İnanılmaz," dedi, hâlâ Sarrin'e bakarak. "Çok... bilge görünüyor."

"Öyleydi." Caeden'in çenesi sıkıştı. "Yaptığına inandığım tek hata bana güvenmekti."

Gözlerini görüntüden ayırdı ve Alchesh cevap veremeden yoluna devam etti.

Alt kata inen eğimli rampaya geldiler ve düz zeminin açısının şiddetiyle daha da zorlaşan uzun inişe başladılar. Caeden doğal olarak alışmaya ; çok uzun zaman önce olmasına rağmen aylarca her gün buraya inip çıkmıştı. İki kez uzanıp Alchesh'i sabitlemek zorunda kaldı, çünkü diğer adam neredeyse kayıyordu, bir eli duvara sıkıca dayanmasına rağmen aşağıya doğru ilerlediler.

"Pek pratik sayılmaz," diye mırıldandı genelde hafif ayaklı olan adam, kekeleyerek bir adım daha attı.

"Yürümek için yapılmamış," diye yanıtladı Caeden dalgın dalgın. "Bu yerdeki hiçbir şey öyle değildi."

Alchesh kusursuz beyaz duvarlara baktı. "Ama burası Builder yapımı." "Öyle."

"Yani... özellikle Shalis için mi yapıldı?" Alchesh'in sesi şüphecilikle doluydu.

Caeden başını salladı. "Sarrin ve Ordan bunu hiç ama sanırım onları tanıyorlardı."

"Shaliler İnşaatçılar'ı tanıyordu," diye tekrarlardı Alchesh yavaşça. "Sarrin ve Ordan İnşaatçılar'tanıyordu," diye düzeltti Caeden.

Diğer adam tökezledi ve dikkati inişten uzaklaştığı için neredeyse tekrar düşüyordu. "Ciddi olamazsınız. Bunu düşündürecek hiçbir şey duymadım."

"Ben sana anlatmadan önce sen de Forge'u duymamıştın," diye gözlemledi Caeden. "Bildikleriniz tarih kitaplarımızdan, tarih kitaplarımız da bizden geliyor. Venerate'den. Onlar... en iyi ihtimalle eksiktir. Sadece başkalarının bilmesini istediklerimizle dolu."

Alchesh Caeden'a baktı. "Hayatının bu dönemi hakkında sana baskı yapmamaya çalışıyorum Tal - bunu biliyorsun - ama... Demir Ocağı'nın nerede olduğunu neden herkesten sakladın? Diğerleriyle birlikte Shalis'e karşı durdun, eğer burada saklı muazzam güçte bir Kap varsa, neden-"

"Çünkü bazen yaptığımız şeylerin yanlış olduğunu biliriz."

Caeden sessizce araya girdi. "Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra bile, tüm gerekçeleri duyduktan sonra bile, Sarrin ve akrabalarına ihanet etmekten nefret ettim. Bende bir şeyler gördüler, bana öğretiler ve ben de onlara ölümler karşılık verdim. Ve bu..." İç çekti. "Demir Ocağı, beni içeri aldıktan sonra bile bilmemem gereken bir sırды. Ordan bunu bana açıkladı ve Küme bunu öğrendiğinde ne yapılacağı konusunda bir oylama yapıldı. Oylama berabere bitti ve Sarrin karar verici oyu kullandı." Dudaklarını yaladı. "Varlığını asla açıklamayacağıma dair yemin ettirildim. Burayı yakıp yıkarken bile bu yemini bozmayı kendime yediremedim."

Alchesh kaşlarını çatı. "Ama bana söylemiştin," diye gözlemledi. "Madem bu kadar sırды, neden seni bağlamadılar?"

"Bu kavramı iğrenç bulurlardı." Sonunda kıvrılan rampanın dibine ulaştıklarında Alchesh rahat bir nefes aldı. "Shaliler kan'ın bu dünyadaki tüm ölüm ve yıkımın kaynağı olduğuna inanırlardı. Acı ve kayıp hissetmemizin ve bizim için sağlıklı olmayan şeylere açlık duymamızın nedeni. Güç. Sınırsız özgürlük."

"Kek," diye ekledi Alchesh.

Caeden yumuşak bir kahkaha attı. "Mesele şu ki, onu kullanmayı reddettiler. Kullanabilirlerdi ama onlar için bu asla dokunulmaması gereken bir güçtü."

"Ama Forge..."

Caeden ona doğru baktı. "Bilgisinin yabancılara yasaklanmasının nedenlerinden biri." Başını iki yana salladı. "Onunla bağlantılı olmanın Shalis'in seçimi olduğuna inanmıyorum - bizim seçimimiz olduğundan daha fazla değil. Ama insanlar yeniden doğuşlarının Kan'a bağlı olduğunu bilselerdi, ona karşı verdikleri onca vaazdan sonra..." Başını iki yana salladı. "Anlamazlardı. Her zaman yaptıkları gibi hemen sonuca varıp en kötüsünü düşüneceklerdi. Tıpkı Gassandrid'in yaptığı gibi."

Önlerinde bir geçit uzanıyordu, zemin her iki taraftan da rahatsız edici bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyordu, böylece merkez gerçekten düz olan tek yerdi. Bir süre yürüdüler, ta ki karanlık delikler -en fazla bir metre genişliğinde- düzenli aralıklarla belirmeye başlayana kadar, ilk başta sadece birkaç tane ama sonra duvarın kendisi dairesel girişleri ayıran bir kafesten biraz daha fazlası gibi görünene kadar.

Alchesh'in meraklı bakışlarına karşılık Caeden dalgınca, "Burada uyudular," dedi. Bir elini taşın üzerinde gezdirdi. Tıpkı hatırladığı gibi sıcak ve kuruydu.

"Rahatsız görünüyor."

"Kesinlikle bir insan içindi."

Alchesh sırıttı. "Gerçekten bir tanesinde mi uyudun?"

"Bu konuda fazla seçeneğiniz yok. Küme'yle birlikte yaşıyorsun, sana ne derlerse onu ." Caeden bu anı karşısında küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Bu

o kadar da kötü değildi. Bazılarının horlamalarını birkaç hafta boyunca dinlemek zorunda kaldıktan sonra ne kadar daha az korkutucu olduklarını görseniz şaşırırdınız."

Alchesh kıkırdadı. "Bunu ."

Caeden ona alaycı bir bakış fırlattı ama bu görev için arkadaşını seçmiş olmaktan ne kadar memnun olduğunu bir kez daha kabul etti. Alchesh onunla birlikte Parlayan Topraklar'dan gelen yeni Demir Yelkenlilerin ilkinin kullanmış, neredeyse Öz kullanabilecek yaşa geldiğinden beri onunla birlikte savaşmıştı. Adamların çoğu Caeden'den korkuyordu, ona duraksamadan itaat ediyorlardı - düşünmeden

-Ama Alchesh, son derece sadık olmasına rağmen, konuşmaktan asla korkmamıştı. Ne yaptıklarını ya da neden yaptıklarını sorgulamaktan hiç korkmamıştı.

Dareci'den bu yana böyle insanları bulmak giderek zorlaştı.

Bir süre daha yürüdüler. Ilshan Tereth Kal sadece yüz kırk dört kişiyi barındırmış olsa da, kıvrımlı koridor uzundu; geçtikleri her yeni boşlukta, burada kaybedilenlerin önemi daha da , Alchesh bile bir kez olsun düşünceli bir sessizliğe gömülmekten memnun görünüyordu.

"Eğer bunu yaparsak," dedi diğer adam bir süre sonra, "ve en kötüsü gerçekleşirse. Bir şey buluruz. Öldürdüğün bu adamın gerçekten gelecekte geldiğine ve uğruna savaştığımız her şeyin bir yalan olduğuna dair bir kanıt. Andrael ve Darecianların inşa ettiğiniz bu ilshara'yı harekete geçirmesine gerçekten izin verecek misiniz?"

Caeden homurdandı. "Kanıtın gücüne bağlı, sanırım. Umalım da diğerlerini ikna edebilecek bir şey olsun - çünkü eğer öyle değilse, El'in tanrısallığını sorgulamalarını sağlamak için yapabileceğim başka bir şey düşünemiyorum."

Alchesh ürperdi, bu düşünce bile rahatsız edici görünüyordu. "Andrael ve Asar belli ki buna istekliydi. Ve sen de Cyr'i bir Haraç için gönüllü olmasına yetecek kadar ikna ettin. Bu da geri kalanlar için umut olduğu anlamına geliyor olmalı."

"Cyr bunu kabul etti çünkü sonsuz bir merakı var. Fikirden, mantıktan ve mekanikten olduğu kadar sebepten de çok etkileniyor." Alchesh'in yüz ifadesini elinin tersiyle itti. "Bunu sadece bir deney olarak yaptığını ya da gerçeği hepimiz kadar bilmek istemediğini söylemiyorum. Aslında, gemide olması bunun yapmaya değer olduğuna dair elimdeki en ikna edici kanıtlardan biri olabilir. El'in hikâyesinin tartışılmaz olduğunu düşünseydi, ilshara'ya güç sağlamaya yardım etmeyi asla kabul etmezdi." Alnını ovuşturdu. "Yine de ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum. O şeyin içindeyken onun için endişeleniyorum."

Alchesh bir kaşını kaldırdı. "Dok'en'de olacak. Bana söylediğine göre, tüm bilgisini bir kenara bırakmış, günlerini çalışmaya ve düşünmeye odaklanarak geçirebilecek şekilde düzenlemiş. Kendini kötü hissetmene gerek yok Tal. Ona göre önümüzdeki on yıl boyunca cennette olacak."

Caeden omuzlarını devirdi. "Vardiyalar dışında."

"Muhtemelen o da kendi hastalıklı yöntemiyle bunlardan keyif alacaktır. Tüm bu süreç onu büyüleyecek. Ve isterse dışarı çıkamayacak da değil." Omuz silkti. "On yıl bana uzun bir süre gibi geliyor, ama senin için hiçbir şey olmadığını biliyorum. Benim için bir ya da iki ay kadar belki."

Caeden başını sallayarak onayladı. "Ve bunun yeterince uzun olacağını düşünüyorum. Eğer ilshara El'i bu kadar uzun bir süre zapt edebiliyorsa, bu kesinlikle nedenini araştırmak gerektiğinin kanıtı olmalı." Bu düşünce karşısında dudağını endişeyle kemirdi. On yıl. Bu hedef için ne kadar uzun süredir çalıştıklarıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi ama yine de... yine de çok mu fazlaydı? Diğerleri El'i test etme, O'nun hakkındaki anlayışlarının olabildiğince iyi olup olmadığını görme düşüncesine bile tahammül edememişlerdi.

Ama hayır. Deilannis'ten sonra artık çok fazla soru vardı. Jha'vett patladıktan ve gizemli yabancı ortaya çıktıktan sonra çok fazla belirsizlik. Eğer kendisine Davian diyen genç adam doğruyu söylüyorsa, El'in Shammaeloth'un zaman üzerindeki hâkimiyetini kırabilecekleri, bir şeyleri değiştirebilecekleri, geri dönerek kaderin kendisini yok edebilecekleri iddiası yanlıştı.

Önce görmezden geldiği, sonra inkâr ettiği ve nihayet son yedi yıldır her gün bu düşünceyle boğuştuğu halde, bu düşünce akıl almaza yakındı. Orduları Darecian savunmasına karşı güneye doğru ilerledikçe bu soruyu diğerlerine yöneltmek için elinden geleni yapmış, onlara anının kendisini gösterecek kadar ileri gitmişti -Jha'vett'in yok edilmesindeki rolünü ya da Yüce Darecianları kurtarmasını değil elbette, çünkü bunun yansımaları çok ağır olurdu- ama onlara Davian'ı göstermişti.

Bir fark yaratmamıştı. Yine de sorduğu sorunun uzun zaman önce cevaplandığından emin olarak araştırmaya devam ettiler. Andrael'in ihanetinin ve sona bu kadar yaklaşmış olmanın getirdiği bir gerginlik olduğunu düşünüyorlardı.

"Isiliar'dan haber var mı?" Alchesh'in sesi düşüncelerini böldü.

Caeden'in karnına yeni bir suçluluk yumruğu indi. "Hayır," dedi. "Diğerleri şimdiden onun bir şekilde öldürülüp öldürülmediğini merak ediyorlar. Andrael'in Licanus gibi başka bir silah yarattığını düşünüyorlar. Başka kimsenin kaybolmadığından emin olmak için İzler'le birlikte birbirimizi izliyoruz. Eğer onu ziyarete gidersem

-veya Cyr, bu konuda- çok fazla riske girer." "O zaman burada olduğunu bilmeyecekler mi?"

"Muhtemelen. Gassandrid nerede olduğumu fark ederse mutlaka soracaktır." Caeden omuz silkti. "Ama o da bu yolculuğun sonuna yaklaştığımızı inanıyor. Ona geçmişi tekrar ziyaret ettiğimi, yaptığım fedakârlıkları hatırlattığımı söyleyeceğim. Shalis'i yok etmenin en büyük pişmanlıklarımdan biri olduğunu biliyor."

Bunu sorgulamayacaktır ve sorgulasa ve buraya kendisi gelmeye karar verse bile, bin yıl önce ne bulduysa aynısını bulacaktır. Yani hiçbir şey."

Alchesh kaşlarını çattı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Son köşeyi döndüklerinde Caeden acımasızca gülümsedi. "Öğrenmek üzeresin."

Diğer adam koridorun sonundaki sağlam bir duvara yaslanmış uyuyan, gözleri kapalı bir Shalis figürü görünce irkildi. Alchesh ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve merakla inceledi. "Başka bir gravür mü? İnanılmaz," dedi merakla. "Sanki gerçekten buradalarmış gibi." Shalis'in göğsünü dürttü, beklenmedik bir his olduğu belli olan bu durum karşısında kaşları çatıldı.

Yaratığın gözlerinden biri açıldı ve Alchesh ile Caeden'e doğru yuvarlandı.

"Neden benim bir gravür olduğumu düşünüyor Tal'kamar?" kırmızı pullu yılan tıslayan bir sordu.

Alchesh uzun ve şok dolu bir an boyunca donup kaldı, sonra hiç de onurlu olmayan bir şekilde çığlık atarak geriye doğru kaçtı ve muazzam bir Öz'ü . Yılan benzeri yaratık kılını bile kıpırdatmadı ama cevap Öz'den oluşan bir kalkan harekete geçti; mavi güç cızırdadı ama patlama onu delip geçmedi.

Caeden gülümsedi.

"Seni tekrar görmek güzel, Ordan," dedi sessizce.

Bölüm 8

Caeden inledi.

Bir şeyler oluyordu. Tüm vücudu soğuktan uyuşmuş olsa da, hareket ettiğini fark edebilecek kadar gözlerini açmayı başardı. Aslında çekiliyordu. Birinin sırtına onursuz bir şekilde asılmış, karda bir dizi dik basamağı tırmanıyorlardı.

"Bir dağ," diye mırıldanıyordu bir ses kendi kendine - daha öncekiyle aynı ses, diye düşündü. Madalyonlu Gölge. "O kadar yer varken, kaderin lanetlediği bir *dağdan* aşağı düşmek. Aptalca, Tal'kamar. Sadece aptalca. Bu sonsuza dek sürecek."

Caeden sinirli sesin donuk bir dönüşmesine izin verirken dikkati bir anda aklına gelen anıya kaydı. Orada önemli bir şey vardı, bir süredir zihninin bir köşesinde asılı duran bir şey - hatta yaralanmasından önce bile. Çözmesi gereken bir bulmaca.

Alchesh uzaktaki duvara yaslanırken elleri titriyordu, gözleri Ordan'ın heybetli, kırmızı pullu figürüne yapışmıştı.

"Bana hepsinin öldüğünü söylemiştin," dedi.

"Öyleydiler." Caeden Ordan'ı dikkatle inceledi, içinde aynı anda hem rahatlama hem de yeni gerginlik vardı. "Nasılsın eski dostum?"

Ordan başını yana eğdi. "Yine dost muyuz Tal'kamar?" tısladı, sesinde sessizce tehlikeli bir nota vardı. "Yukarıda kalanları gördüm; ateşlerinizin Tereth Kal'da nelere yol açtığını gördüm. Ne yaptığınızı hatırlıyorum."

"Biliyorum. Ama seni Demir Ocağı'na koyan da bendim." Caeden diğer adamın Shalis'in agresif tonu karşısında gerildiğini fark edince Alchesh'e el salladı. "Yeminimi asla bozmadım, Ordan. Aloia Elanai'yi diğerlerine asla açıklamadım." El çantasını karıştırdı ve Ordan'a uzatırken şingirdayan deri bir çanta çıkardı. "Ölülerin her birer tane olmak üzere yüz kırk iki terazi. Buradaki saldırı her zaman Dareci'yi zayıflatmak içindi, Ordan. Halkınıza karşı savaşında hiçbir zaman Gassandrid'in yanında olmadım."

Ordan çantayı düşündü, ona uzanmadı.

"Kim kayıp?" diye sordu sonunda, ama Caeden onun ses tonundan cevabı zaten bildiğini hissetti.

"Esdin." Caeden bu ismi sakince söyledi ve beraberinde getirdiği pişmanlığı gizlemek için elinden geleni yaptı.

"Neden?"

"Belki biraz daha yakınlaştığımızda anlatabileceğim bir hikâye-" "Şimdi dinlemek isterim."

Caeden gözlerini kapatarak nefes verdi. Ordan'ın halkının açık sözlülüğü olan eğilimini unutmuştu. O halde bu kısmı bir an önce bitirmek en iyisiydi.

"Gassandrid onu yakaladı. Demir Ocağı bulunamayınca ve o da yerini söylemeyince Cyr'a... ona erişim izni verildi." Caeden göz ucuyla Alchesh'in huzursuzca kaydığını görebiliyordu ama neyse ki diğer adam detaylandırma ihtiyacı hissetmedi. "Cyr onun Demir Ocağı'na olan bağlantısını tespit edebildi ve bunu kendi Gemisi ile kullanmanın bir yolunu tasarladı. Ona Fırın adını verdi. Onun Demir Ocağı'yla olan bağından yararlandı ve... sanırım ona benzeyen yaratıklar üretti. Bizim için savaşıacak yaratıklar. Dar'gaithin."

Ordan birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Dar'gaithin. Kopyalar," diye tercüme etti sonunda, peltek sesinde Caeden'in duyduğunu hiç hatırlayamayacağı kadar çok duygu vardı. "Ruhsuz olurlar. İğrençler."

"Oldukça doğru," diye mırıldandı Alchesh.

Caeden ona sessiz kalması gerektiğini belirten sert bir bakış attıktan sonra Ordan'a döndü. "Ruhsuz değil - bu diğerlerinin argümanı. Dar'gaithinlerin her birinin kendi zihinleri, kendi kişilikleri, kendi kaynakları var. Onlar basitçe canlandırılmış kabuklardan daha fazlasıdır. Ama evet," diye ağır bir şekilde kabul etti. "Onlar hâlâ soluk, itaatkâr bir taklit. Bunu durdurmaya çalıştım ama Darecianlara karşı savaşımızın nasıl gittiğini biliyorsun. Diğerleri çaresizdi. Ruhu olmayan bir yaratığın hiç de yaratık olmadığını, aynı varlıkları etten değil de çelikten yaratmış olsaydık hiçbir itirazın olmayacağını söylediler. Teklife mantıksız bir ahlak dayattığını ve aslında bu tür yaratıklar yapmanın ruhu olanların hayatını kurtaracağını söylediler." Ses tonundan savunmacı bir ifade çıkarmaya çalıştı ama başarısız olduğunun farkındaydı.

Ordan yine tısladı. "Peki ya Shalis yerine insan kabukları olsalardı?"

Caeden gözlerini kaçırdı. "Bu da oldu," dedi yumuşak bir sesle. "Biz onlara Yankılar diyoruz. Ve diğerleri - Ilinar'dan, Doth'tan diğerleri. Hatta Vaal'lar bile... onları büyüttük, hayatta kalmak için düzenli olarak su altında kalmalarını sağlayarak öfkeden körleştirdik. Hiçbiri dar'gaithin kadar zeki değildi ve hiçbiri bir Geçitten geçecek kadar bile Öze sahip değildi, ama hepsi güçlüydü. Hepsi savaşçı. Ve hepsi Cyr's Furnace'dan türetilmiştir." O

yutkundu. "Üzgünüm Ordan. Son bildiğinden bu yana dünya çok daha karanlık bir hal aldı."

"Ve görünüşe göre sen de onunla birliktesin." Ordan'ın sesi ağırdı. "Bundan geçmiş zaman kipinde bahsed. Esdin şimdi ne olacak?"

Caeden tereddüt etti.

"O gitti," diye itiraf etti.

Ordan bir nefes verdi, Caeden'in şaşkınlığına rağmen bu açıklama karşısında rahatlamış görünüyordu. "Sever'ını mı kullandı? Forge'la bağını kopardı mı?" Kaşlarını çatı. "Eğer yanında olsaydı, neden bunu hemen yapmasın ki?"

Caeden başını salladı; 'Sever' terminolojisi ona yabancı geliyordu ama Ordan'ın neyi kastettiğini anladığını düşünüyordu. "Andrael ve diğerlerinden bazıları... buradaki saldırıdan kısa bir süre sonra bize karşı döndüler. En azından kısmen Esdin tarafından ikna edildiğini düşünüyoruz." Dareci'yi yok etmek için Öz Yiyen Sütunları nasıl yarattığından ve kullandığından, bu büyük silahla milyonları nasıl yok bahsetmeyi reddetti. Ordan'ın bu habere vereceği tepkiyi görmeden baş etmesi gereken yeterince utanç vardı. "Esdin ona verdi... Sever mi dediniz? En azından onun bağını çözecek olan gemiyi. Andrael'in onu incelemesinin, kendisinin kullanmasından daha önemli olduğunu düşündü. Böylece geri kalanımızı öldürebilecekti," diye ekledi sertçe. "Ondan yeterince şey öğrendiğinde, onu tekrar buldu ve..." Caeden eliyle işaret etti.

Ordan'ın zeki, yılan gibi gözleri dikkatle Caeden'e bakıyordu. "İçinizden İnşaatçılar'ın eserlerinin bir kısmını bile çözebilmesi için birkaç ömür geçmesi gerekirdi." Sakin sakin konuşuyordu ama Caeden onun sözlerinin ardında yükselen gerilimi fark etti. "Yeniden doğduğumda burada kalıp uyumaktan başka seçeneğim yoktu, Demir Ocağı'nı korumasız bırakamazdım. Beni her kim dirilttiyse, bunu neden yaptığını açıklamak için kısa bir süre sonra geri döneceğini düşünmüştüm."

Sorunun havada asılı kalmasına izin verdi.

"Bir milenyum." Caeden kelimeleri basitçe ve dürüstçe söyledi. Eski akıl hocasının bunu takdir edeceğini düşünmüş olsa bile, nasıl yumuşatacağını bildiği bir darbe değildi bu.

Ordan gözlerini kapadı, ama bu haberin acısına karşı mı yoksa sadece düşüncelere dalmak için mi, Caeden anlayamadı. "O zaman dostluk için değil, benden bir şey istediğin için dönüyorsun. Bunca zaman sonra geri dönmenin tek nedeni bu," dedi sonunda uzanıp Caeden'in uzattığı elindeki çantayı alırken. "Esdin'in son günleri, Dareci ve bu duvarların ötesinde olan diğer her şey hakkında daha çok şey bilmek istiyorum ama önce neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü cevap hoşuma gitmezse, o zaman bu gerçekten de kısa bir buluşma olabilir."

Bakışları kısa bir süreliğine Alchesh'e kaydı, Alchesh onun altında gergin bir şekilde kıpırdandı.

Caeden yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Ordan'ın söylediklerini kabul etti - bunu ve çok daha kötüsünü hak ettiğini biliyordu.

"Neden mi? Şüphelerim var," dedi basitçe. "Dareci yenildi, Ordan. Parlayan Topraklar'dan kaçtık. Demir Yelkenleri ele geçirdik, uzak bir kıtaya kadar takip ettik ve şu anda bile zaferin eşiğindeyiz ama..." Kaşlarını çatı ve başını salladı. "Sorular ortaya atıldı - diğerleri ısrar etse bile görmezden sorular. El'in söylediği kişiden başkası olduğunu kabul etmiyorum" -uyarırcasına bir elini kaldırdı, yarı yarıya Ordan'ın ders vermeye başlamasını bekliyordu- "ve yine de. Gelecekte geldiğini iddia eden bir adamla tanıştım. Bana... yapılan hiçbir şeyin geri alınamayacağını söyleyen bir adam." Bu sözler ağzında hâlâ kuru ve kötü bir tat bırakıyordu.

Ordan onu inceledi. "Daha önce de söylenmiş sözler," diye gözlemledi.

"Arkadaşım olduğunu söyledi ve ben de onu öldürdüm." Caeden bakakaldı boş boş yere yere yere bakıyor, hatırlıyor. "Ve merak etmeden duramıyorum. Eğer bu doğruysa. Bana bunu söylemek için geri geldiyse ve zamanda yolculuk yapmak olayları gerçekten değiştiremiyorsa..."

"Biliyor muydu?"

"Evet." Caeden dudağının hayal kırıklığıyla kıvrıldığını hissetti; her zamanki gibi bu düşünceden mi, yoksa henüz onu yok edemediğinden mi kaynaklandığını anlayamıyordu. Saygı duyacağı, seveceği birini mi öldürmüştü? Ve Davian geri dönmüş, o şeyleri söylemiş ve ölümü kabullenmiş miydi, çünkü sözlerinin Caeden'in aklına iğne gibi batacağını biliyor muydu? Sonunda harekete geçene kadar, tam da şu anda yaptığı şeyi yapana kadar, her gün ona batacak mıydı?

"Bu yolu gerçekten sorgulamana neden olan her şey bir lütuftur Tal'kamar," dedi Ordan, "ama bunun seni neden buraya getirdiğini anlayamıyorum."

"Yıllarca bu adamın yalan söylediğine dair kanıt aradım - aslında bu zamanda var olduğuna dair. Ama hiçbir şey bulamadım." Caeden dudaklarını yaladı. "Senin de çok iyi bildiğin gibi, El kendisine yemin ettiğimizde her bir Venerate'in zamanın ötesini görme yeteneğini aldı -ki bu çoğumuz için bir lütuftu zaten- ama bu her zaman büyük bir güven eylemiydi de. Bu, uzun zamandır geleceğe dair gördüğümüz tek vizyonun O'nun bize verdiği vizyonlar olduğu anlamına geliyordu."

Sustu. Bunu ima etmek bile yanlış geliyordu. Ama emin olmalıydı, değil mi?

Ordan'ın bakışları merhametli bir şekilde sessiz kalan Alchesh'e kaydı. Shalis'in ifadesi pek değişmese de Caeden onun artık anladığını gördü.

Tekrar Caeden'a döndü. "Hâlâ hatalı olduğuna inanmıyorsun."

Caeden onun bakışlarına karşılık verdi. "Hayır. Ama eğer öyleysem, o zaman bilmek istiyorum."

Ordan onu inceledi, sonra döndü ve pullu bir elini duvara dayadı. Hiçbir şey olmadı ve Caeden uzun bir süre boyunca bir şey olup olmayacağını merak etti.

Sonra mavi bir ışık yanıp söndü.

Caeden ani bir duygu dalgalanmasına karşı gözlerini sıkıca kapadı. Burada hâlâ hayat vardı.

Mavi enerji -bir zamanlar yukarıdaki duvarların etrafında parıldayan ve uçuşan enerjiye benzer- birleşerek üçünü de ürkütücü bir ışıltıyla yıkadı.

"Kıpırdamadan dur," diye uyardı Caeden Alchesh'i. "Bırak seni işaretlesin. İçeri girmenin tek yolu bu."

Alchesh kendisine yaptı, enerji etrafında uçuşurken temkinli ve biraz da ürkmüş görünüyordu. "Ne yapıyor bu?"

"Bir tehdit olup olmadığınıza karar vermek."

Bir uğultu duyuldu ve aniden önlerindeki taş... eridi.

Alchesh bön bön baktı, Caeden onu tanıdığından beri belki de ilk kez söyleyecek söz bulamıyordu.

Oda, hem dikey hem de yatay olarak, karanlığın içine doğru uzanan geniş oval bir alan olarak onlardan hafifçe dışa doğru kıvrıldı. Kristal duvarlar altın ışığın yayılmasıyla parıldamaya başladı, girişten sızarak yavaş yavaş odanın daha büyük bir bölümünü ortaya çıkardı, aydınlatma ilk başta tüm yüzeyi kaplıyormuş gibi görünse de yakından bakıldığında binlerce ince kazınmış, karmaşık desen boyunca ilerliyordu. Caeden kan mekanizmalarını temsil ettiğine inanıyordu ama bunu hiçbir zaman doğrulayamamıştı. Kristal sadece yıkılmaz bir bariyer olmakla kalmıyor, aynı zamanda kan'ı görüş alanından tamamen gizliyordu. Binlerce yıl boyunca, bunun bir benzerini hiç görmemişti.

Shaliler ona Aloia Elanai diyordu. Yılanın Başı.

Saygıdeğer kişiler -Caeden hariç hepsi burayı sadece içeriden, o da sadece bir bakışta görmüşlerdi- burayı sadece Oda olarak biliyorlardı.

Ordan içeri girdi; Caeden Alchesh'i küçük bir dürtmeyle ileri itti ve onun ardından hafifçe eğimli kristal yüzeye adım attı. Duvar sessizce tekrar arkalarında cisimleşerek onları içine hapsetti, etraflarındaki sayısız fısıltı inceliğindeki çizgiler boyunca ilerlemeye devam ederken altın ışıltısı kör etmeye yakındı. Bu çizgilerden bazıları düzenli, tekdüze ve sistematikti. Diğerleri kıvrılıyor, iç içe geçiyor ve görünüşte rastgele dönüyordu, mekanizmadan çok sanattı. Kristal bariyerin arkasında neler olup bittiğini tam olarak gösterip göstermediği konusunda Caeden'in hiçbir fikri yoktu.

Yine de Deilannis'teki korumasız kan mekanizmalarını gördükten sonra

buranın kanının ne kadar ince, ne kadar karmaşık olabileceğini ancak hayal etmeye başlayabilirdi.

"El'in adına ne?" diye fısıldadı Alchesh.

Caeden onun bakışlarını takip ederek odanın en ucuna, belki de iki yüz metre uzağa gitti, orası da artık aydınlanmıştı. Kristalde üç delik görünüyordu: En büyüğü zemine açılmıştı, neredeyse on fit genişliğindeydi ve içi berrak bir sıvıyla doluydu. Duvarda yaklaşık baş hizasında, ocak benzeri ama içinde alev yerine altın Özü yanan biraz daha küçük iki delikle çevriliydi.

"Bu Forge'un kendisi." Caeden üstteki iki titreşen boşluğu işaret etti. "Resmi olarak bunlar Yeniden Doğuş Ocakları olarak bilinir. Ruhun Gözü, Zihnin Gözü."

Alchesh başını salladı, bakışları altın ateşlere sabitlenmişti, Caeden'in Ordan'ın onu buraya ilk getirdiğinde hatırladığı kadar büyülenmiş görünüyordu. "Peki ya alttaki?"

"Yenilenme Suları," dedi Ordan, onlara dönüp bakmadan. Alchesh duymamış gibi görünse de Caeden onun ses tonundaki kızgınlığı duydu. Caeden bugünden önce Aloia Elanai'ye girmesine izin verilen tek insandı.

Alchesh iki ateşe baktı. "Yani ... her seferinde gördüğün şey bu mu...?"

"Hayır. Buraya ilk getirildiğimde hiç tanımadım. Ama birkaç seferden sonra bir şeyler hatırlayabilirsiniz, bir anlık bir şey. Bir düzine ölümden sonra belki bir görüntü aklına takılır." Caeden yüzünü buruşturdu. "Cyr sırf hakkında ne kadar bilgi toplayabileceğini görmek için bir yıl boyunca neredeyse iki yüz kez kasten kendini öldürdü. Ben onunla tanışmadan önceydi, ama bunu yaptığından eminim, çünkü sonunda gördüklerinin anısını hepimizle paylaştı."

Ordan ona baktı. "Gassandrid bunu bu şekilde mi öğrendi?" "Evet. Onlara hiçbir şey söylemedim, bildiğimi reddettim ama..." O döndü Alchesh'e geri döndü. "Shaliler buraya sadece aralarından birinin başlatmak için gelirdi ve ölümleri neredeyse bizimki kadar nadirdi. Bir Venerate'nin burada biriyle karşılaşma ihtimali normalde yok denecek kadar azdır."

"Ama Cyr bir yıl boyunca gün aşırı ölürse..." Alchesh yavaşça başını salladı. "Hâlâ pek olası değil ama çok daha iyi bir ihtimal."

"Aynen öyle."

Ordan hâlâ etrafına şaşkın şaşkın bakan Alchesh'i izlemeye devam etti. "Yani Cyr aslında burada bizden birine tanık oldu. Bu her şeyi açıklıyor."

Caeden ifadeyi asık suratla onayladı. "Gassandrid zaten

Zvaelar'ı yok ettiğin için seni suçladı; Cyr'in gördüklerini öğrendiğinde, El'in bize verdiği hediyeye izinsiz girdiğin düşüncesi de... pek hoşuna gitmedi. Diğerleri o kadar kolay ikna olmadı ama halkın Dareci'yi aktif olarak desteklemeye başladığında, onun argümanlarına benimkilerden daha fazla ağırlık vermeleri fazla zaman almadı."

"O bir bağınaz Tal'kamar -Zvaelar ve çok daha fazlası hakkında yanıltılmış- ve sana daha önce de söylediğim gibi: ölümsüzlüğünün onun bir hediyesi olduğunu iddia ediyorsa tanrın sana düpedüz yalan söylüyor." Ordan'ın sesinden küçümseme damlıyordu. "Demir Ocağı İnşaatçılar tarafından yapıldı. İnsanlar tarafından. Hizmet ettiğin bu yarattığın seni ona nasıl bağladığını -ya da bizim bilğimiz olmadan bunu nasıl yaptığını- bilmiyorum ama bağladığına hiç şüphe yok."

Alchesh kaşlarını çatarken Caeden bir elini kaldırdı. "Ve daha önce de söylediğim gibi: El'in Demir Ocağı'nı kullanması, bizim onunla olan bağlantımızın O'nun bir armağanı olmasını engellemez," dedi sessizce. "Eski tartışmaları yeniden başlatmak için burada değiliz, Ordan."

"Hayır, değiliz." Ordan ne yaptığını hatırlarcasına başını salladı, sonra sürünerek Demir Ocağı'nın yanındaki duvarın bir bölümüne doğru ilerledi. Ellerini parlayan yüzeydeki iki belirli noktaya dikkatle yerleştirdi.

O bölümdeki kristalin içinden geçen altın ışık aniden soldu ve ardından kristalin kendisi eriyerek sıra sıra küçük rafları ortaya çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Caeden sordu, sesine dalgın bir nota girmişti. Bunu daha önce hiç görmemişti. Raflar küçük nesnelerle kaplıydı - her biri farklı bir şekle sahip, altından yapılmış, güzelce işlenmiş süs eşyaları, madalyonlar ve kolyeler.

Ordan cevap vermedi. Madalyonlardan birini dikkatle aldı, sonra aynı hürmetle Caeden'in ona verdiği çantadan kırmızı bir terazi çıkardı. Benekli bir kırmızıydı, Öz'ün ışığında parlıyordu.

"Uldan," diye mırıldandı.

Ordan madalyonu teraziye dokundurdu ve yanındaki iki Öz-ateşten bir parıltı geldi, her biri bir anlığına daha parlak yandı.

Madalyon parçalandı ve terazi Ordan'ın elinde toza dönüştü. Caeden ve Alchesh şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Ne yapıyorsun sen?" Shalis duvardaki raflardan bir madalyon ve çantadan bir terazi daha çıkarırken Caeden tekrarlardı. Bu daha parlak bir kırmızı tonuydu, neredeyse kıpkırmızı.

"Onasis," dedi usulca. Bir parıltı daha ve terazi ile madalyon bir kez daha dağıldı.

Caeden bir ürperti hissetti. "Ordan," dedi huzursuzca. "Bunlar... bunlar Severs değil, değil mi?"

"Öyleler," diye yanıtladı Ordan, sırtı hala Caeden'e dönük, bir sonraki

Ölçek.

"Dur!" Caeden ileri atıldı ve Shalis'in koluna engelleyici bir el koydu; bir de baktı ki Aloia Elanai'nin diğer tarafında yerde yatıyor, Alchesh koruyucu bir tavırla başında dikilip Ordan'a bakarken gözündeki lekeleri kırıştırtıyordu. Uzun kırmızı yılan onları görmezden geliyor, işine devam ediyordu.

"Indral," diye mırıldandı Ordan ve Öz bir anlığına daha keskin bir şekilde yandı.

"Neden?" Caeden ayağa kalkarken bağırdı, şaşkınlık ve korku birbirine karışmıştı. "Onları geri almak için her şeyi riske attım. Onları sana halkını geri getirmen için verdim! El al, Ordan- bana nedenini söyle!"

Ordan sonunda durdu. Caeden'in şokuna göre Shalis'in kolları titriyordu.

Döndü ve Caeden geri çekildi.

Ordan'ın yüz ifadesi her zamanki gibi pek değişmemişti. Ama şimdi ondan fiziksel bir güç gibi yayılan bir şey -öfkeli ve çok ama çok üzgün bir şey- vardı. Caeden göz ucuyla Alchesh'in tereddütlü bir adım attığını görebiliyordu.

"Çünkü bunu yapmak bana düştü," dedi Ordan. Sesi sakindi ama yine de o ağır keder havada kalmıştı. "Çünkü bu kadar zaman sonra geri dönmeleri riskini göze alamam. Onların Koth olma riskini göze alamam."

"Anlamıyorum," dedi Caeden, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Bu kelimeyi tanııyordu.

Ordan durakladı, sonra başını öne eğdi.

"Markaathan'daydılar, Tal'kamar." Sonunda Caeden'e baktı, artık neredeyse meydan okuyordu. "Orası öldüğümüzde gideceğimiz yer. Sen oraya Karanlık Diyar diyorsun. Ve Forge... Forge bizi tekrar buraya çekiyor. Ya da daha doğrusu, Karanlık Diyar'la olan bağlantımızı zorlayarak bizi buraya geri itiyor."

Caeden ona baktı, kelimeleri anlamaya çalışıyordu. Karanlık Diyar. Andrael'in El'in dünyanın üzerine salmaya çalıştığından korktuğu kader. Bunun gerçek olduğunu biliyordu - El'in Kendisi Nethgalla'nın oradan geldiğini söylemişti ve Alaris de oradan söz etmişti.

Diğerlerinin söylediklerine inanılacak olursa, dehşet ve acıdan başka bir şey olmayan bir yerdi.

"Özür dilerim," dedi kabaca. "Ama bu, bağlantılarını şimdi koparmanın onları orada mahsur bırakacağı anlamına mı geliyor?"

"Belki de. Bilmiyoruz." Ordan yana doğru baktı. "Kökenlerimiz -nasıl bu hale geldiğimiz- bizim için bir gizem. Bazılarımız aslen Karanlık Diyar'dan geldiğimize ve burada geçirdiğimiz zamanın o yerden uzaklaşmaktan başka bir şey olmadığına inanıyordu. Bazılarımız Sever'i kullanmanın

hiçlik, bir son. Diğerleri -Dreth'e inananlar- bunun başka bir yere geçmek için bir şans olabileceğini düşündüler. Daha iyi bir yere." Başını salladı, kırmızı pullu vücudu kalın kuyruğunun üzerinde dengede dururken hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Bunun bir önemi yok. Herkes orada bir günden fazla kalmanın ve geri gelebilecek şeylerin -çilgınca, yozlaşmış bir şeylerin- riskinin çok büyük olduğu konusunda hemfikir. Bu yüzden Seyahat Taşları olmadan Tereth Kal'dan asla uzaklaşmadık. Hızlıca geri dönmenin bir yolu olmadan."

Caeden kaşlarını çatı. "Ama yeniden doğuş birkaç ay sürer."

"Yeniden doğuş dakikalar alır, Tal'kamar," diye düzeltti Ordan. "Beden şekillenir, zihin ve ruh bir anda eski haline döner. Aylar anılar içindir. Burada yatarız, suya batarız ve yaşadıklarımızın en kötüsünü yok eder. Asla tamamını değil ama işlevimizi yerine getirecek kadarını. Kendimizi bir kez daha kontrol etmeye yetecek kadar." Başını iki yana salladı. "Bir günden daha uzun sürerse, Sular asla yeterli olmaz. Bin yılın zihinlerinde nelere yol açacağını hayal bile edemiyorum."

Ordan ayrıntılarıyla anlatırken Caeden yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Aniden yere oturdu, dizlerinin bağı çözüldü.

"Bilmiyordum," diye fısıldadı. "Bu bir mazeret değil," diye yanıtladı Ordan.

Görevine geri döndü.

Caeden ve Alchesh, Ordan'ın her bir ciddiyetle seçmesini, tanımasını, sahibinin adını söylemesini ve ardından saygıyla bir Sever'i ona dokundurmasını sessizce izlediler. Her biri bir duman gibi dağılıp yok oldu.

Sonunda, nihayet, sadece bir madalyon kaldı. Kanatlarını altın bir kartal. Ordan eline alıp inceledi; Caeden oturduğu yerde kaskatı kesildi, kalbi aniden boğazına düğümlendi.

Ordan Sever'i rafına geri koydu ve sürünerek Caeden ile Alchesh'in yanına gitti.

"Tal'kamar'ın senden ne istediğini anlıyor musun?" diye sordu Alchesh'e aniden.

Alchesh başladı, belli ki kendisine hitap edilmesini beklemiyordu. "Sanırım öyle."

"Ve size bunun sizi yok edebileceğini mi söyledi?"

Alchesh öksürdü ve kaşlarını kaldırarak Caeden'e baktı. "O kısmı gözden kaçırmış olabilir. Ama ben ona güveniyorum."

"Bu güvenle ilgili değil." Ordan'ın sözleri sitemkârdı. "Seni Forge'a bağlayabilirim ama kimse sana sonuçlarını söyleyemez. Tal'kamar gibi olabilirsin - her öldüğünde farklı bir bedende yeniden doğmak üzere bağlanabilirsin. Ya da Shalis gibi olursun; Karanlık Diyar'a bağlı kalırsın ama geri getirilebilirsin. Tek bildiğim, gerçekte Shalis olabilirsin."

"Çok komik," dedi Alchesh hızla, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Ordan'ı izlerken gülümsemesi soldu. "Bunun komik olması gerekiyordu. Değil mi?"

"Sonuncusu pek olası değil," dedi Ordan neşeyle. "Ama bu açıklayıcı. Sonuçlarını bilmiyorum. Tal'kamar da bilmiyor, sana ne söylemiş olursa olsun. Belki de tamamen farklı bir şeye dönüşeceksin - yeni bir şeye. Daha güçlü. Daha zayıf. Daha iyi. Daha kötü. Denemeden önce bunu söylemenin bir yolu yok."

Sessizlik oldu; Alchesh başını kaldırdı ve Caeden'in onu dikkatle izlediğini gördü.

"Birkaç saniyeye ihtiyacım olacak," dedi sert bir sesle.

Caeden Alchesh'in cevabını sesinde duyunca küçük bir gülümseme verdi. Adam cesur değilse hiçbir şeydi.

Ordan içini çekti, sonra -cevabı da duyduğu belli olan- Alchesh'i duvara doğru yönlendirdi. "Elini buraya koy," diye talimat vererek yanan Öz'ün solundaki düz, pürüzsüzce parlayan kristal parçasını gösterdi.

Alchesh sakın görünerek öyle yaptı. Caeden'in hissettiğinden yüz kat daha kendinden emindi. Cyr Forge hakkında var olan diğer tüm Gemi'lerden daha fazla teoriye sahipti -hepsi öyleydi- ve Alchesh'i ona bağlamak kan'ı sınırsızca kullanmasına izin vermeliydi.

Ama sonuçta ellerinde olan tek şey buydu. Teoriler.

"Artık kan görebiliyor olmalısın - özellikle de Tal'kamar ve beni bu cihaza bağlayan iplikleri," dedi Ordan. "Bunlar sertleştirilmiş kan, kendisinden önce yapılan kan dışında kırılmaz - cihazın kendisiyle birlikte yapılan kan. Uç noktayı aktive ettiğimde diğer ipliklerin başlangıcını göreceksin, gevşek olanları. Uzanmalı ve bunlardan birini alıp kendine çekmelisin. Bu seni Forge'a bağlayacaktır."

Alchesh'in alnı çatılmıştı, boncuk boncuk terler dökülüyordu. "Kulağa yeterince basit geliyor," diye mırıldandı dişlerini sıkarak.

Ordan başını eğdi ve Başlatma uç noktasına bir fiske vurdu.

Alchesh önce tepki vermedi, sonra ilk kan dalgası içinden geçerken aniden kaskatı kesildi. Çığlık atmadı, ses çıkarmadı ama gözleri büyüdü ve Caeden eli kristale sertçe bastırırken parmak eklemlerinin beyaza döndüğünü görebiliyordu.

Caeden arkadaşının içine giren kan akışını izlemeye çalıştı ama çok hızlı ve karmaşıktı. Alchesh'in kendisi hâlâ sessizdi ama Caeden boynundaki damarların belirginleşmeye başladığını görebiliyordu, yüzü artık gerginlikten kıpkırmızı olmuştu. Forge'un nasıl çalıştığını daha iyi anlamayı diledi yine. Shalis'in inanıyor görüldüğü gibi ruhla bir bağı var mıydı? Yoksa zihni muhafaza ediyor, ölüm anında kopyalıyor ve yeni bir bedene teslim edilmeye hazır bir şekilde saklıyor muydu?

Caeden, Andrael ve Cyr bu son teoriyi tercih etmişlerdi; kan anlayışlarına en yakın olan, nasıl çalışabileceğini açıklamalarına izin veren teoriydi. Ama bu da onları aynı derecede tedirgin etmişti. Her ikisi de bedenin kimliğin ayrılmaz bir parçası olduğu konusunda hemfikir - peki öldüklerinde gerçekten aynı kişi olarak mı geri dönüyorlardı? Her zaman aynı Öz imzasına sahip olmaları, dış görünüşlerine rağmen bir şekilde bir tür fiziksel tutarlılığa mı işaret ediyordu? Yoksa sadece başka birinden kaydedilmiş anılarla biraz farklı mı geri geliyorlardı?

"Çok uzun sürüyor," dedi Ordan aniden.

Caeden sertçe Alchesh'e baktı. Birkaç kan çizgisi şimdi ona bağlıydı ve daha fazlası ona doğru kıvrılarak göğsünün derinliklerine yapıştı. Caeden kaşlarını çattı, daha iyi görebilmek için etrafına bakındı ve dondu kaldı.

Alchesh'in gözleri sanki karanlıktan fırlayacakmış gibi geniş ve siyahtı. Kan dalgaları akmaya devam etti ve Caeden bir adım öne çıktı, Şimdi endişeleniyorum.

"kadar ipi alıyor," diye tısladı Ordan aniden, sesinde şok . Caeden kıpırdayamadan ileri atıldı ve Alchesh'i duvardan koparıp zorla yere fırlattı. Kreşendoya doğru yükselen uğultu sonunda kesildi.

Caeden Alchesh'in yanında dizlerinin üzerine çöktü, adamın alnında kafasını vurduğu yerdeki yarıktan dolayı irkildi. Arkadaşını omuzlarından tutup sarstı, sonra göz kapaklarını dikkatlice aralayıp endişeyle gözlerini inceledi. Açık kahverengiye döndüklerini görünce rahatladı ve Alchesh'in göğsü ritmik bir şekilde inip kalkmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Caeden şaşkınlıkla, Ordan'ın iri cüssesine korkuyla bakarak.

"Açgözlüydü." Ordan Alchesh'in hareketsiz formunu ihtiyatla izledi. "Birden fazla bağlantı gördü ve hepsini kendine çekti."

Caeden'in ifadesi çarpıldı. "Açgözlü değil," diye düzeltti. "Sadık. Umutsuzca, aptalca sadık. Gerçeği öğrenmek için deli oluyorum ve Alchesh de bunu biliyor." Yutkundu. "Ona ne olacak?"

Ordan yılan gibi bedenini bükerek Alchesh'in üzerinde alçaktan yere doğru süzüldü ve onu inceledi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, sözlerinde Caeden'i endişelendiren bir gerginlik vardı. "On üç bağlantı üstlendi, Tal'kamar. On üç. Bunun mümkün olduğunu bile fark etmemiştim."

"Ve?"

"Ve bu şekilde kalmasına izin verilemez." Alchesh'e baktı ve düşündü. "Karanlık Diyar'la böyle bir bağlantı... çok güçlü. Bir şeylerin ortaya çıkma riskini göze alamayız. Kaçma."

Caeden ona dehşetle baktı. "Onu öldürmene izin vermeyeceğim."

Ordan homurdandı. "Ne kadar az büyüdüğünü gösteren bir çözüm Tal'kamar." Başını salladı, belli ki sıkıntılıydı. "Zaten artık bunun ötesindeyiz. Eğer arkadaşın ölürse, bağlantılarına ne olacağını bilemeyiz. Bildiğim kadarıyla onlarla birlikte başka bir yerde yeniden doğabilir, bu durumda ölümü bize sadece rahatsızlık verir. Hayır, bunu düzeltmenin tek yolu son Sever'i onun üzerinde kullanmak, hem de hemen." Ayağa kalktı ve neredeyse boş olan raflara doğru ilerleyerek son madalyonu aldı.

"Ne?" Caeden şaşkınlıkla başını salladı. "Bu senin için değil miydi?" "Onun yerine Andrael'i arayacağım."

Caeden yutkundu. "Onunki seni öldürecek. Başka bir şey için tasarlanmadı."

Ordan, Caeden'i şaşırtacak şekilde, üzgün de olsa gülümsedi. "Yaşamak için yaşamamanın bir anlamı yok, Tal'kamar. Halkım öldü ve bu savaştan asla sağ çıkamayacağımızı zaten biliyorduk. Ölüm benim için artık çıkmaya hazır olduğum bir yolculuk." Alchesh'e doğru eğildi, Sever uzandı.

"Bekle!" Caeden elini kaldırdı. "Sadece... bekle." Öfkeyle düşündü; bu şekilde bitmesi için çok fazla yol kat etmiş ve çok fazla risk almıştı. "Bunu yapmaya, Alchesh'i bağlamaya istekli olduğunu söylemiştin, çünkü inanmamın önemli olduğunu düşünüyordun. O yüzden biraz daha bekle. Birkaç hafta. Bırak bu güçle başa çıkmaya çalışsın ve geleceği görsün. Tehlikeli olduğuna dair en ufak bir işaret bile gösterirse, Sever'i onun üzerinde kendim kullanacağım. Söz veriyorum."

Ordan tereddüt etti.

"Hayır." Caeden daha fazla tartışmaya kalkışınca bir elini kaldırdı. "Onu burada benim gözetimim altında bırak. Bir ay, Tal'kamar. Bir ay içinde dön. O zamana kadar ya ihtiyacın olanı görmüş olacak ya da çok tehlikeli hale gelecek. Her iki durumda da, bağlantısı kesilecek."

"Sever'i bana vermek daha kolay, Ordan," dedi Caeden. "Gassandrid senin hayatta olduğunu bilmiyor ve izim de onda. Buraya bir kez gelerek paçayı kurtarabilirim ama iki kez..."

"Bir yolunu bulacaksın." Ordan'ın sesi sertti.

Caeden kaşlarını çattı. "Bana güvenmiyorsun."

Ordan başını salladı.

"Neye dönüşeceğinden korkan adamı hâlâ hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Senin şimdi kim olduğunu görseydi, Tal'kamar, kederden gözlerini oyardı."

Alchesh yerde .

Caeden Ordan'a bakakaldı, sonra aceleyle arkadaşının yanına dönüp dizlerinin üzerine çöktü. Alchesh kolundaki baskıyı hissetti ve nefesi kesildi, çırpındı, elleri

kör bir adamunki gibi dolaşıyordu. Caeden diğer adamın gözlerinin bir kez daha tamamen siyaha döndüğünü görünce kalbi sıkıştı.

"Ne görüyorsun, Alchesh?" diye sordu aceleyle, en kötüsünden korkarak.

Alchesh'in nefes alış verişi ağırlaşmıştı. Paniklemişti.

"Her şeyi görüyorum," diye fısıldadı.

Bölüm 9

Davian, muhafızlarının bir başka şiddetli itişine daha katlanırken homurdandı ve bu kez meşalelerle aydınlatılmış, neredeyse boş karanlık taş sokağın ortasında dizlerinin üzerine çöktü.

Hassas tarafına baktı, gömleğindeki kesik onu gecenin soğuk havasına maruz bırakıyordu. Hâlâ taze olan yara, neyse ki ani hareket yüzünden tekrar açılmamıştı. Kavgadan beri kendini daha fazla iyileştirme fırsatı olmamıştı.

Bir ciğer dolusu hava yuttu ve güçlkle ayağa kalkmaya çalıştı.

Onu Arena'nın öfkeli girdabından çıkardıktan sonra saatlerce yalnız ve kan bastırıcı zincirlerle sarılı bir şekilde terk edilmişti. Yarasının acısı artık uyuşuk bir sızıya dönüşmüştü ama dövüşün adrenalini uzun zaman önce tükenmişti; nihayet Telesthaesia'daki bu düzinelerce adamdan oluşan grup tarafından getirildiğinde, başlayan yorgunluk düşünce netliğini elinden almıştı.

Bu bir sorundu, çünkü şu anda onu nereye götürüyorlarsa, Tel'Tarthen'deki hücrelerine geri dönmeyeceğini anlamaya başlamıştı.

Bir kez daha acımasızca itilirken dengesini korumak için elinden geleni yaptı ve duruma rağmen belli belirsiz bir eğlence duygusu hissetti. Tüm refakatçileri onu ileriye doğru iterken yanında ya da arkasında durmaya özen gösteriyordu, duruşlarının her santiminde gergin bir dikkat vardı. Arena'da olanları açıkça görmüş ya da duymuşlardı.

Yine de, kendisini tutsak edenlere arkasından bir göz atma riskini göze alarak -bir başka neredeyse darbe onu zorlamadan önce, parıldayan siyah

Telesthaesia'nın üzerinde bir düzine gergin, parıldayan yüzü bir anlığına yakalayarak- endişelerinin kendisinden daha fazla olduğundan şüphelendi. Bunu

çevredeki sokaklara bakışlarından anlayabiliyordu, Ilshan Gathdel Teth'in bu bölümü Davian ve refakatçisi dışında belirgin bir şekilde terk edilmişti. Burada ayak sesleri bile ürkütücü bir şekilde sessizdi. Bir dakika sonra, bir tarafı devasa

çivili bir duvarla çevrili uzun, dar bir sokağa çıktılar ve yolları keskin bir dönüşle duvarı takip etmeye başladı. Davian görebildiği kadarıyla her iki yönde

de uzanan yapıya baktı. Şehrin geri kalanı gibi kara taştan yapılmamıştı: onun yerine duvar tamamen çelik inşa edilmiş gibiydi, temiz ve pürüzsüzdü, alt kısmı aynası gibi sokağı aydınlatıyordu-

Cilalı yüzey, düzenli olarak yerleştirilmiş meşalelerin ışıltısını yansıtıyordu. Garip bir şekilde ona Fedris İdri'yi hatırlatıyordu. Davian'ın burada gördüğü en sıra dışı manzaraydı bu.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Beklendiği gibi, aldığı tek yanıt bir başka sert itiş oldu.

Çok geçmeden ileride bir çift figür belirdi; Davian'ın maiyetini gördüklerinde duruşlarını değiştirmelerine bakılırsa Davian'ın gelişini bekledikleri açıktı. İki adam duvarla aynı şık çelikten yapılmış büyük bir kapının önünde duruyordu.

Davian yaklaştıkça midesi bulanıyor, ikisinden daha genç olanını tanıyordu.

Yaklaşırlarken Davian'ın tanımadığı adam, "Bu kadar mesafe yeterli," dedi. Yeşil gözleri keskin olsa da, kır saçları ve kibar, dedemsi bir yüzü vardı. "Onu bu bağlardan kurtarın."

Davian'ı esir alanlardan biri yarım adım öne çıktı, sesi protesto doluydu. "Lord Gellen, o sadece-"

"Bir daha sordurtma bana evlat," dedi adam -Gellen- sakince.

Muhafız yutkundu, itaat etmek için acele ederken Telesthaesia'sının pulları birbirine çarpıyordu.

Bir asker bağlarıyla uğraşırken Davian yüzünü pürüzsüz tutmak için mücadele etti. İp nihayet çözüldüğünde ellerini yukarı kaldırdı, gerindi, parmaklarını esnetti ve kan tekrar düzgün bir şekilde akmaya başladığında keskin hissi ovuşturdu.

Gellen Davian'ın omzunun üzerinden baktı. "Git."

Davian hızla geri çekilen askerlerin sesini duymazdan gelerek sol taraftaki adamı izledi. Sağlam yapılıydı, Davian'dan belki on yaş büyüktü, kızıl-sarı saçları vardı. Yine de onu tanımlayan derisiydi: yarı saydam beyaz, et parçalarının çürüdüğü keskin, çiğ kırmızıyla karışmıştı. Süzölmüş. En dikkat çekici olanı yanağındaki avuç içi büyüklüğündeki yamaydı ama Davian adamın tuniğinin kollarında da uzun şeritler olduğunu biliyordu.

"Rethgar," dedi Davian sonunda, neşeliymiş gibi davranmayı tercih ederek. Tecrübelerine göre adamı en çok kızdıracak şey buydu. "Seni tekrar görmek bir zevk."

Rethgar onun bakışlarına soğuk bir şekilde karşılık verdi, cevap vermedi.

Gellen ikisinin arasına baktı. "Demek tanıştınız?" Bakışları Davian'a odaklandı. "Escherii'yi kışkırtmaya çalıştığın için... *cesursun*." Vurgusu, 'cesur' kelimesinin aslında seçmesi gereken kelime olmadığını gösteriyordu.

Escherii. Bu terim tanıdıktı; Davian zihnini yokladı ve Ilseth Tenvar'dan aldığı anıya ulaştı. Ilseth'in Geçit Kutusu'nu aldığı ve Üstün Yetenekliler'e düzenlediği saldırılardan bahsettiği anı

Andarra çevresindeki okullar.

Tabii ki. Hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bağlam ona uyuyordu.

Davian gülümsemesini daha da genişletmeye zorladı, ancak yüzeyin hemen altında yanan sıkı bir öfke topunu hissedebiliyordu.

İki gün boyunca bu adam ona işkence etmişti. Davian'ın zihinsel kalkanını kırmak ve Asha'nın yerini ondan okumak için boşuna bir girişim olmuştu, hapsedilmesinin üzerinden çok geçmemişti -belki de Caeden'in kaçışından bir ay sonra- ama aradan geçen zamana rağmen Davian'ın bu deneyimle ilgili anıları kaybolmaya yaklaşmamıştı.

Rethgar'ın yaptıkları sayesinde hâlâ her gece ter içinde uyanıyordu.

Çürüyen adam - "escherii"- Davian'ın söyleyebildiği kadarıyla bir tür Augur'du. Herhangi bir bedensel zarar vermek yerine, Davian'ı hayatının en kötü anlarına geri döndürmek için Davian'ın zihninin unsurlarını zihinsel kalkanının ötesinde manipüle eden bir tür değiştirilmiş Kontrol kullanmıştı. Hem duygusal hem de fiziksel olarak en acı verici anlara.

Bunu tekrar, tekrar ve yapmıştı.

Ve bu işe yaramadığında, Rethgar Davian'a kendi anısını göstermeyi seçmişti.

Davian, Darecian döneminden kalma kaleye ve hemen ötesindeki Vashian Okyanusu'nun sakin sularına bakarken hissettiği beklentiye hâlâ hatırlayabiliyordu. Okula girerken duyduğu heyecanı. Odadan odaya geçip karşısına çıkan herkesi öldürürken zar zor dizginlediği vahşi neşesi. Yaşlı Olin, Bayan Alita, Yönetici Talean. Çocuklar ve yetişkinler, erkek ve kadınlar.

Asha hariç hepsi. Onu öldürmek *istemişti*, umutsuzca. Yatağının üzerinde durmuş, ağır ağır nefes almış, gölgeli bıçağıyla uyurken onu izlemişti.

-Tıpkı Sha'teth'inki gibi, boğazına birkaç santim kalmıştı. Onun sıcak kanının her yere aktığını görmek istemişti. Duvarları kaplamasını.

Ama Tal'kamar'ın bağları daha güçlüydü ve tatmin olmuş ama yine de hayal kırıklığına uğramış bir halde oradan ayrıldı.

Davian içten içe ürperdiyse de yüz ifadesini dikkatle yumuşattı. Gassandrid'in olanlardan haberdar olması için iki gün geçmesi gerekmişti; vekillerinden biri gelmiş, Rethgar'ı gitmeye zorlamış ve adamın davranışları için bol bol özür dilemişti. Rethgar bir daha Davian'ın hücrelerinde görünmemişti.

Şanslıydı, çünkü Davian daha ne kadar dayanabileceğini ve Kilitli Kutusunu bu sürekli, acımasız saldırının dehşetine karşı mühürlü tutabileceğini bilmiyordu.

Davian, Rethgar'ı görmezden gelerek Gellen'e sohbet edercesine, "Yaptığı şey için cezalandırılacağı söylendi," dedi. "Gördüğüm kadarıyla mahkûmlarınıza işkence etmek buralarda pek ceza gerektirmiyor."

Rethgar'ın dudağı kıvrılırken Gellen bir elini kaldırdı.

"Rethgar yanlış bir şey yaptı ama bunu doğru güdülerle yaptı. Bu onu ne terbiye etmekten alıkoydu ne de affedilmekten. O neyin doğru olduğuna inanıyor ve bu sizin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası." Gellen'in sesi sakin ve kontrollüydü.

Rethgar'a sert bir bakış attı. "Ve sana. Senin mizacını biliyor gibi görünüyor. Dengeni bozmasına izin verme. Gerekirse diğer benliğine daha fazla yaslan. Gitmek üzere olduğumuz yere odaklanmalısın."

Rethgar sadece başını salladı, gözleri Davian'dan hiç ayrılmıyordu. Belli ki Gellen her kimse saygı uyandırıyor.

Davian sonunda bakışlarını Rethgar'dan ayırdı. "Peki nereye gidiyoruz? Sen kimsin ve ben neden buradayım?"

Gellen durakladı, Davian'a bakarken ellerini arkasında kavuşturdu.

"Benim adım Gellen. Ben Koruyucunun Sesiyim. El'in Kendi iradesini Ilshan Gathdel Teth halkına duyurduğu kanalımdır." Gellen Davian'ın bakışlarını sakince tuttu. "Geri kalanına gelince - bu şehrin ölçülmeyecek kadar tehlikeli bir bölümüne girmek üzereyiz. Normalde burası herkese kapalıdır ama Lord Gassandrid sizi özellikle oraya götürmemi istedi."

"Sen... El'le mi konuşuyorsun?" Davian kuşkuyla tekrarladı.

"O benimle konuşuyor," diye düzeltti Gellen, devasa çelik kapılara dönüp birer elini kapıların üzerine koyarken. "Ve eğer O isterse, başka bir zaman daha fazla açıklama yapabilirim. Yine de şimdilik hareket etmeliyiz. Sessizce," diye vurguladı Davian'a. "Burada bir kargaşaya neden olmanızın hiçbir yararı olmayacağını söylediğimde bana inanın. Ölmeyebilirsiniz ama Seclusion'da ölümden daha kötü şeyler gizleniyor."

Davian'ın nefesi kesildi. *İnziva*. Gassandrid'e inanacak olursak, Fessi burada ölmüştü.

Kapı boyunca aniden keskin mavi çizgiler belirip, onu çevreleyen çelik Öz'ün parlak, temiz ışıyla parıldamaya başlayınca şaşkınlıkla yarım adım geri çekildi. Kapı sorunsuzca açıldı -görünüşe bakılırsa duvarın içinde kaybolmuştu- ve Gellen açıklıktan içeri girdi, Rethgar da Davian'ı iterek onun da ilerlemesini sağladı.

Davian diğer adama ters ters baktıktan sonra Gellen'in peşinden kare kemerin altından geçti. Rahatsızlığı hemen arttı; görünürde hiçbir şey değişmemişti ama duvarın bu tarafındaki hava... asık suratlıydı. Daha karanlık ve daha uğursuz.

Sanki gölgelerde onu açlıkla izleyen binlerce göz varmış gibi.

Arkasından kapı tekrar kayarak kapandı ve karanlığın içinde uğursuz bir şekilde yankılanan ağır metalik bir çınlamayla çıkışlarını kapattı.

Yürürken Seclusion'ın sivri, siyah mimarisi onları her yönden tehdit ediyordu.

Davian sinir bozucu, baskıcı atmosferi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, bunun yerine sokaklardaki yollarını ezberlemeye odaklandı. Buradaki binalar başlangıçta Ilshan Gathdel Tethin geri kalanıyla benzer bir tarza sahip gibi görünüyordu ama kısa süre sonra daha az düzenli olduklarını, çevrelerine şehrin geri kalanındaki kadar düzgün bir şekilde fark etti. Kendilerini gösteren pek fazla simge de yoktu - yine de sonunda uzakta, her biri diğerlerinden biraz ayrı duran ve her biri kendine özgü bir şekle sahip üç kule gördü. Fazla bir şey değildi ama koşmak zorunda kalırsa bunlar yönünü bulmasına yardımcı olabilirdi.

"Bana Isaire'den bahset," dedi Gellen aniden, son birkaç dakikanın acımasız sessizliğini bozarak.

Davian'ın Gellen'in kendisiyle konuştuğunu anlaması bir saniye sürdü, sonra da ismin ne olduğunu anlaması.

"Kim?" diye sordu, ama şimdi hatırlıyordu. Arena'daki dövüşünden önce ona yardım etmeye hevesli görünen muhafızın adını.

"Bu gece görevde olan kadın. Metaniel'i öldürmeden önce seninleydi." Gellen fısıltıdan biraz daha fazla bir sesle konuşmaya devam etti ama sesi ölü sokaklar boyunca rahatsız edici bir şekilde taşındı.

Davian omuz silkti. "Telesthaesia'daki diğer haydutlarınızdan farklı görünmüyordu."

Gellen tepki vermedi ama Davian göz ucuyla Rethgar'ın seğirdiğini gördü. "Sadece garip bir tesadüf o zaman."

Davian bu ifadeyle yemlendiğini biliyordu, ama yine de. "Tesadüf mü?"

"Aptalı oynama," diye tersledi Rethgar. "Onu bir saatten kısa bir süre önce evinde ölü bulduk. El aşkına bunu nasıl yaptınız?"

Davian bu haber karşısında yüreği burkulsa da, yarım bir şaşkınlıkla başını salladı. Isaire burada müttefik olmaya yakın görünen ilk kişiydi. "Benimle bir ilgisi yok," dedi dürüstçe.

Gellen'in yüzü pürüzsüz kalmıştı ama Davian, Rethgar'a bakarken gözlerinde bir hayal kırıklığı titreşimi gördü. Muhtemelen bu bilgiyi açıklamadan önce daha fazla araştırmak istemişti. Rethgar güçlü bir Augur olabilirdi ama incelik ve sabır onun güçlü yanları arasında değildi.

"Garip bir tesadüf," diye tekrarladı Gellen sakince. "Ve sanırım Metaniel'in ölümünü de aynı şekilde tanımlarsınız?"

"Hiç de değil. Onu kesinlikle ben öldürdüm," dedi Davian kararlılıkla. Bu soruyu bir süredir bekliyordu. "Onu Telesthaesia kaskının içinden kontrol ettim."

Gellen'in ağzı bu kez kızgınlıkla buruştu. "Dikkatli ol, Davian," dedi. "Lord Gassandrid de bilmek isteyecektir ve bu tür küçümseyici cevapları benim kadar kolay kabul etmeyecektir."

Sessizlik tekrar çöktü, hem Rethgar'ın hem de Gellen'in adımlarındaki bilinçsiz gerilim dikkatli olunması gerektiğini haykırıyordu. Boş geçip caddelerde ilerlerken ağır sessizlik onları zorluyor, her iki taraftaki binalara fazla yaklaşımdan özellikle kaçınıyorlardı. Her iki adam da Davian'a bir şey söylemese de, özellikle Rethgar açıkça yanlarından geçtikleri yapılara odaklanmıştı, gözleri genişti ve Davian'ın sadece hayali bir hareket olduğunu varsayabileceği bir şeyle ara sıra seğiriyordu.

Yine de hiçbir şey görünmüyordu. Sonunda daha önce gördüğü kulelerden birine vardılar -üç kulenin en kısıası, diye düşündü. Gellen siyah demir bir kapının kilidini açarak onları içeri soktu ve aşağı inen bir merdiven boşluğuna yönlendirdi.

Bir asır gibi gelen bir süre boyunca aşağı indiler ve sonunda ilerideki yeni ışık Davian'ın tanıdığı bir görüntüyü ortaya çıkardı.

Merdivenler dar bir koridora açılıyordu, bu koridor meşaleler yerine temiz Esans çizgileriyle aydınlatılmıştı. Zemin, duvarlar ve tavan saf çelik levhalardan yapılmıştı ve ışığı neredeyse bir ayna gibi yansıtıyordu; Ilshan Gathdel Teth'in diğer her yerinde bulunan kirli siyah karanlık taşla tam bir tezat oluşturacak şekilde cilalanmış ve parlıyordu. Koridor uzayıp gidiyordu, Davian koridorun ileride nereye ayrıldığını zar zor görebiliyordu.

Tıpkı imgelemindeki gibiydi. Gassandrid'in vekilleriyle, tıpkı bunlara benzeyen, kayan çelik plakalardan oluşan bir odada savaşmıştı.

"Burası neresi?" diye sordu.

Gellen ona baktı. "Bilmeniz gerekip gerekmediğine Lord Gassandrid karar verir," diye sertçe cevap verdi.

Davian gözlerini devirdi ve boş koridorlarda ilerlerken etrafını incelemeye geri döndü. Burası imgelemindeki yerd -neredeyse kesinlikle- ama aynı zaman olamazdı. O zaman ona liderlik eden bir dar'gaithin vardı, Gellen ve Rethgar değil. İmgelem de daha alçak bir bölümde başlamıştı - bu ışıltılı koridordan çok daha pis, zindana benzer bir alan.

Yine de Ilshan Gathdel Teth'te bunun gibi pek çok yer olduğundan şüpheliydi. İçinden bir , karanlık taş üzerine inşa edilmiş bir şehirde, enerjiyle titreşen koridorların gerçekten de nadir bir şey olduğunu söylüyordu.

İki tutsağı arasında bir süre rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek ilerledi; birkaç keskin dönüş sonunda onları büyük bir odaya götürdü. Uzak uçta kapalı çift kapılar belirdi; Gellen ilerlemeye devam ederken Rethgar Davian'ı kabaca durdurdu ve bir elini kapılardan birine dayadı.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra parmaklarının etrafındaki metal dalgalanır gibi oldu.

"Girin." Derinden gelen ses odadaki her santim çelikte titreşerek Davian'ın sıçramasına neden oldu. Kapılar sessizce açıldı.

Davian, Gellen ya da Rethgar onu durdurmaya çalışmadan, korkmuş görünmemeye kararlı bir şekilde ilerledi.

Oda hatırladığı gibiydi. Parlayan, ince kesilmiş metal parçaları, titreşen mavi Öz ile mühürlendikleri yerde parıldıyordu; mekânın yapısı kesinlikle farklıydı, ama aynı zamanda hiç şüphesiz Gassandrid'le dövüştüğü -ya da dövüleceği- alanla aynıydı. Şu anda zemin çoğunlukla düzdü, ancak en uçta bir kürsü yükselmiş ve üzerine birkaç kişi oturmuştu.

Aslında tıpkı imgeleminde olduğu gibi bir düzine insan vardı ama aralarında Davian'ı o akşam Tel'Tarthen'den getiren adam da dahil olmak üzere tanıdığı sadece birkaç yüz vardı.

Davian, Gellen ve Rethgar'ın onu isteyeceğini bildiği yerin çok yakınında, kendini destekleyerek durdu. Rethgar'ın ellerinin onu sırtından sertçe ittiğini hissettiğinde, öne doğru tökezliyormuş gibi yaparak dizlerinin üzerine çöktü.

Zemini incelemesi, nasıl çalıştığını anlaması ve bunu kendi avantajına çevirip çeviremeyeceğini görmesi gerekiyordu. Eğer geçen seferki bir göstergeyse, siyah zincirlerle bağlandığından beri yeterince uzun zaman geçmiş olmalıydı.

Elbette, harekete eşlik eden ateşli acıya rağmen, avucunun altındaki çelik plakayı inceleyerek Kan'ı görüşünden geçirmeyi başardı.

Neredeyse geri çekiliyordu.

Kan... karmaşıktı. Sınır'ın baş döndürücü, gizemli tasarımı kadar olmasa da, ona hemen aynı dehşet ve çaresizlik hissini verecek kadar yakındı. Bunu nasıl anlaması gerekiyordu? Uç noktalar her yerdeydi ve görüşü kan yoluyla genişletilmiş olsa bile çeliğin kendisi garip bir şekilde parıldıyor gibiydi. Bu garipti ama bunu analiz edecek zamanı yoktu.

Telaşsızca tekrar ayağa kalktı. Gassandrid'le olan savaşı nihayet sona erdiğinde, bu Kapıları nasıl manipüle edeceğini bulması gerektiğini biliyordu ama şu anda bunun gerçekleşme şansı yoktu.

Yine de bu, onlardan Öz çekemeyeceği anlamına gelmiyordu. O bile

Doğruldu, ayaklarının altındaki tabaktan sadece bir damla enerji kazanmaya başlamıştı.

Birkaç isteksiz adım attı, hâlâ Öz'ün içine akmasına izin veriyordu ve sonra kürsüdeki figürlere baktı.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu onlara yorgunca.

"Hiçbir şey açıklamadı," diye araya girdi Gellen, sesi özür diler gibiydi. Davian'ın düşüncesine göre bu ses tonunda bir parça gerginlik de vardı.

Yukarıdaki figürler onu incelemeye devam etti. Sonra ortadakilerden biri - muhtemelen Davian'ın yaşlarında, uzun saçlı genç bir adam- konuştu.

"Metaniel'i sen kontrol ettin," dedi.

"Telesthaesia'nın üstesinden geldin," dedi genç bir kız. Davian'ın midesi onu imgeleminden hatırladığında burkuldu.

"Ya da başka bir numara kullandı," diye düşündü sağ tarafta duran başka bir genç adam.

"Ne olursa olsun bir sorun," dedi saçlarında gri çizgiler olan orta yaşlı bir kadın.

"Şimdi bize nasıl olduğunu anlatacaksın," diye sözlerini tamamladı uzun saçlı adam. Davian gruba baktı, şimdiden kafasının daha net olduğunu hissediyordu.

"Böyle konuştuğunda ne kadar tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kıyafetinden arta kalan yırtıkları dikkatlice düzeltti. Çok uzun zamandır tutsaktı, Venerate'in onun ölmesini istemediğini biliyordu -aslında onu öldüremezdi de

-Ve korkmuş gibi davranmaya hiç niyeti yoktu. "Sadece birini seçip tüm konuşmayı ona yaptıramaz mısınız?"

Arkasından keskin bir nefes alma sesi duyuldu ve Davian kürsüdeki insanların hafifçe şaşırılmış göründüklerini düşündü.

Yaşlı bir beyefendi, "Gemilerimin bir araya geldiklerinde nasıl etkileşime girdiklerine şaşırmadınız," diye mırıldandı.

"Bu size zaten söylenmişti," dedi bir başkası. "Ya da belki başka bir şey," diye düşündü bir üçüncüsü.

"Hâlâ tuhaf," dedi Davian neşeyle. "Çok, çok tuhaf."

Davian'ın arkasından bir gıcırdama, çatırdama sesi geldi; daha dönmeye fırsat bulamadan, hâlâ hassas olan yan tarafına çarpan çelik, acı dolu bir homurtu çıkararak onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. Tam olarak ne olduğunu görmek için döndü ama zemin çoktan eski konumuna yerleşmişti.

"Senin saygısızlığın anlamsız," dedi küçük kız sakince, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Zaman kaybettirdiği zamanlar hariç."

"Sana karşı sabırlı davrandım ama bunu zayıflık olarak algılama. Kibrinin fark edilmediğini sanma."

"Her kelime için bir hesaplaşma, Davian. İşte böyle yaşamalısın."

Kürsüdeki on iki kişinin hepsi birden bakışlarını ayakta duran adamlara çevirdi

Davian'ın arkasında, hareketin eşzamanlılığı tedirgin ediciydi. "Gellen, bizi yalnız bırakabilirsin."

"Fikriniz sağladı ama yine de sonuç belli ki... istenmeyen bir şey oldu."

"Öngörülemeyen bir şekilde öyle, ancak yine de sonuçlarıyla ilgilenmeyi size bırakacağım."

Gellen hemen derin ve saygılı bir selam verdi. "Elbette, Lord Gassandrid." Rahatlamış görünüyordu; Davian'a son bir kez düşünceli bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

"Ve Rethgar." Gassandridler'in bakışları, ayaklarını sürüyen ve Davian onunla tanıştığından beri ilk kez alçakgönüllü görünen solgun, çürümeye yüz tutmuş adamın üzerinde toplandı. "Misafirimize Madenler'e gidecek bir yol arkadaşı bulun."

"Akıllı biri, onunla kalacak, her fırsatta onu izleyecek biri." "Kimi seçerseniz seçin, bunu yaparlarsa kendi başlarına kalacaklarını açıklayın. akranları geri dönme fırsatına sahip olacak... sağlam."

"Bunun nasıl başarılabileceğini anladıklarından emin olun. Bunu yapmanın önemi ve bunun mümkün olduğunu neden bildiğimiz."

"O zaman onları diğerlerini hazırladığımız gibi hazırlayın. Her zamanki komutları verin." "Bu gece gerekmebilir, ama ben bu gece ne olursa olsun yakında olacak."

Rethgar da Gellen gibi eğildi ama Davian, Augur'un gözlerinde kısır bir heyecan parıltısı gördüğünü düşünerek endişelendi. "Derhal, Lord Gassandrid."

Geri çekildi, devasa kapılar arkasından sessizce kapandı. Kürsüdeki bir düzine Gassandrid vekili Davian'ı düşündü.

İlk konuşan küçük kız oldu.

"Kaderle ilgili sorun da burada yatıyor," dedi yorgun bir ifadeyle, bakışları Davian'a sabitlenmişti.

"Bir adamı derin bir çukura korkusuzca , eğer kader hayatta kalmasını emrediyorsa - ama dışarı çıkma şekli her zaman bir risktir," diye devam etti onlu yaşlarında sarı saçlı bir çocuk.

"Bazen bu riske değer. Bugün değmedi."

"Öyleyse söyle bize, hem de doğru söyle Davian. Metaniel'i nasıl öldürdün?" "Onu kontrol ettim," dedi Davian sakince.

"Hangi yöntemle?" diye sordu henüz konuşmamış olan sol taraftaki zayıf görümlü bir adam.

Davian omuz silkti. "Her gibi mi?"

"Bu mümkün olmamalı," diye gözlemledi kızıl saçlı adam. "Ben çok iyiyim," diye teminat verdi Davian.

Bacaklarına ağır bir darbe daha alan Davian, bu sefer bir şeylerin koptuğunu hissetti.

dizine saplandı. Şaşkınlık ve acı dolu bir haykırış, onu geri ısıramadan içinden koptu.

"Her kelime için bir hesaplaşma," diye mırıldandı orta yaşlı kadın, gri saçlarından bir tutamı yüzünden geriye doğru süpürerek.

"Disiplin saygısızlığı takip eder, Davian."

"Size adil bir uyarıda bulundum ve devam ederseniz sonucun aynı olacağını söyledimde beni dinleyin."

"Bu kadar sahte kabadayılık yeter, benimle açıkça konuşun."

Davian kalbi küt küt atarak yerde kaldı. Siyah zincirin etkileri nihayet yeterince azalmıştı ve Öz bir kez daha sorunsuzca içine akmaya başlamıştı. Duraksadı, sonra ellerinin altındaki çelik plakalardan açgözlülükle emerek hem dizine hem de hâlâ hassas olan yanına akıttı. Her ikisindeki acı da hafıfledi ve zihni bir kez daha keskinleşti.

Ayağa kalktı, bunu yapmak için verdiği mücadele sadece yarım bir hareketti, ancak çevresinden ince Öz çizgileri çekmeyi bırakmadı. Bir yıldan uzun bir süredir ilk kez, Rezervini doldurabilecekti.

Tek yapması gereken Gassandrid'in bunun olduğunu bilmediğinden emin olmaktı.

"Onu ben öldürmedim," dedi sonunda. Gassandrid'den ne kadar nefret etse de, Venerate'nin söyledikleri yeterince doğrudu. Bu bilgiyi saklamak savaşmaya değecek bir mücadele değildi. "Ben hiçbir şey yapmadım. İntihar etti."

Birkaç uzun saniye boyunca sessizlik oldu. "Pek olası değil."

"Katılıyorum," dedi Davian acı acı. "Ama yine de." Alnını ovuşturdu. "Bunun ne önemi var ki? Belli ki onun ölmesini istiyordun, yoksa en başta beni kaderinle lanetlenmiş Arena'ya sürüklemezdin - ve şimdi o öldü. Telesthaesia'ya girebilecek kadar güçlü olsaydım, bunu böylesine anlamsız bir noktada ortaya çıkarmak için beklemezdim."

Sağ taraftaki uzun boylu adam bir parmağını diğer eline defalarca vurdu. Davian bu hareketi tanıdı; Gassandrid'in diğer vekilinin de o gün aynı şeyi yaptığını görmüştü. Belli ki dalgın bir hareketti.

"Savaşmak zorunda bırakıldığınız için kızgınsınız," dedi.

Davian kürsüdeki gruba dik dik baktı ve çevresinden fark edilmeyecek kadar az miktarda olduğunu umduğu Özü çekmeye devam etti. "Elbette kızgıyım."

"Olmamalısın." Orta yaşlı kadın yine. "Buradaki tüm suçlular için ayrılmış bir cezadır bu."

"Bu şehre geldin ve bir adam öldürdün."

"Arkadaşımı, olduğu gibi."

Genç adamlardan biri sözlerini şöyle bitirdi: "Öneminiz sizi bu geceye kadar kanunun gazabından korudu, ancak bunu haksızlığa uğradığınıza inandığınız şekilde algılamayın."

Davian alaycı bir tavırla, "Yani benim birini öldürmeme verdiğiniz ceza beni daha fazla insan öldürmeye zorlamak," dedi. "Adalet tanımlarımız çok farklı."

"Güç' diyorsunuz," dedi soldaki kır saçlı adam. "Bunu bu şekilde tanımladığınızı duymak ilgimi çekti."

Davian kaşlarını çatı. "Başka ne seçeneğim vardı ki? Beni öldürmeye çalışan adamlar vardı ve ayrıca hayatta kalacağımı biliyordun. Yani ölümleri garantiydi."

Genç kız tekrar konuşmaya başladığında Gassandrid, "Ne seçimi?" diye mırıldandı.

"Önbilgimi ve konumumu kullanarak olayları manipüle ettim ve sizi belirli bir eyleme zorladım."

"Şansınızı elinizden aldım ve bunu yaparken tartışmalı bir şekilde özerkliğinizi de elinizden aldım."

On iki Gassandrid'in hepsi ona baktı. "Yine de bazıları bu seçimi yapmanın hâlâ size ait olduğunu iddia edebilir."

"Söyle bana Davian. O savaşçıların kanı benim ellerimde mi, yoksa senin ellerinde mi?"

Davian gözlerini kaçırdı ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Konuyu değiştiriyorsun," diye homurdandı ve dalgınca yan tarafını yokladı. İyileşiyordu ve yapay rezervi yavaş yavaş yeniden dolmaya başlamıştı. "Doğru ve yanlış hakkında, sorumluluk hakkında o kadar çok konuşuyorsun ama yine de başkalarının eğlencesi için ölen insanlar var. Suçlu ya da değil, bunu nasıl savunabilirsiniz?"

Gassandrid öne doğru eğildi, düzinelerce yüzü bir anda karardı.

"Eğer bizim suçlu olduğumuzu düşünüyorsanız, o zaman belki de *arkadaşınız* bizi ilshara'nın arkasına mühürlediğinde, yeryüzündeki yaşamı nasıl emmeye başladığını açıklamamı istersiniz."

"Belki de size bunun Kapıları bile etkilediğini, büyük Rezervleri olanlar dışında içinden geçen herkesin kaynağını kuruttuğunu ve daha da kötüsü içinden geçen nesneleri bile bozduğunu keşfettiğimiz anı anlatmamı istersiniz. Dışarıdan gelen yiyecekleri çürütüyor, yenmez hale getiriyor."

"Belki de bunu takip eden kıtlığı anlatmamı istersiniz. Yardım edemediğimiz açlıktan ölen aileleri. Ölen çocukları. Bizi hala düşmanları olarak görmelerine rağmen herkes yardım için bize yalvarıyordu."

Oradaki uzun boylu kadın öfkeyle eliyle işaret etti. "Ya da suç yaygınlaştığında ve hapishaneler zar zor besleyebildiğimiz çaresiz erkek ve kadınlarla dolup taşıduğunda, *insanların fazladan* tayın için ölümüne düellolar düzenlemeye başladığını."

"Bir ebeveyn diğerine karşı, çoğu zaman değil. Yanlış bir şey yapmamış insanlar, ailelerini doyurma şansı için ölüyorlardı."

"Ne kadar dayanabilirdin Davian?"

"Katlanamayacağınız hale gelmeden önce böyle bir acıyı ne kadar süre izleyebildiniz?"

"İhtiyacı azaltmak için veya şehirdeki vatandaşları basitçe öldürür müydünüz?"

"Yeterince insan açlıktan ölene kadar bekler miydiniz, böylece hala ürün veren birkaç çiftlik hayatta kalanlara ürün sağlayabilir miydi?"

"Yoksa bizim yaptığımız gibi, herkes için kabul edilebilir bir çözüme ulaşmaya mı çalışırdınız? Kefaret için hala bir şans sağlayan ama bu süreçte nüfusu azaltan bir adalet sistemi mi?"

"Evet, dövüşler eğlence olarak görülüyor - çünkü bu yerde neşelenecek başka pek az şey var, Davian."

"Çünkü dikkati zorluklardan uzaklaştırıyor."

"Çünkü insanlar için ortak bir deneyim sağlıyor."

"Çünkü izleyenlere sadece yasaları çiğnemenin sonuçlarını değil, aynı zamanda kendi çalışmalarının, kendi fedakarlıklarının önemini de hatırlatıyor."

"Kendinize ait olmayan bir toplum hakkında, durumları sizinkinden çok farklı olan insanlar hakkında ahlaki yargılarda bulunmaya kalkışıyorsunuz."

"Tüm bu barbarlığın bir şekilde bizi memnun ettiğini düşünüyorsunuz." "Bu dövüşleri kendi eğlencemiz için zorladığımızı."

"Yine de halk bunu istiyor."

"Halkın -sizin *halkınızın*- talebi buydu."

Gassandrid yumuşak bir sesle, "Belki de hakkımızda düşündüğünüzden daha az şey düşünüyorsunuz," diye sözlerini tamamladı.

Davian sessizce dinledi, görmezden gelme arzusuna rağmen sözler onu rahatsız ediyordu. Yeteneği Gassandrid'in vekilleriyle çalışmadığı sürece, Saygıdeğer yalan söylememişi.

Yine de bu, kalabalığın yüzündeki vahşi neşenin, kana susamışlığın, Arena'nın dehşetinin ve mide bulandırıcı korkusunun bir anda unutulduğu anlamına gelmiyordu.

"Bunları kabullenmenin zor olduğunu biliyorum." Konuşan kaslı bir fiziğe sahip genç bir adamdı, sesi nazikti. "Bu yüzden size bunları düşünmeniz için yeterli zamanı vermeyi seçtik."

"Tal'kamar hakkında size açıkladığımız şeyleri -amaçlarını, yaptıklarını, kişiliğini- doğru dürüst düşünmeniz için size aylar verdik."

"Onun acımasızlıklarını biliyorsun." "İhanetlerini biliyorsun."

"Ve en önemlisi, artık bunların hiçbirinin *geri alınmaması* için çalıştığını biliyorsunuz."

"Yine de sizden ona ihanet etmenizi istemiyoruz. Ona karşı savaşmanızı."

"Sadece tek bir soruya cevap vermeniz gerekiyor."

"Cevap verin ve tartışmanın her iki tarafını da dikkate almaya istekli olduğunuzu gösterin. Makul olun."

"Ya da yapmayın ve Tal'kamar'ın sizi öldürme arzusundan korunacağınız bir yere gönderileceğinizi kabul edin. Korunacaksınız ama rahat edemeyeceksin."

Davian başını salladı. "Defalarca söylediğim gibi, Asha'nın nerede olduğunu bilmiyorum ve bile size asla söylemem. Bu kadar güce nasıl sahip olduğu hakkında da hiçbir şey bilmiyorum. Eğer iddia ettiğiniz şey doğruysa bile," diye ekledi sinirli görünmeye çalışarak.

"Farkındayım."

"İşte bu yüzden soru bu değil."

"Tek bilmek istediğimiz Davian, Shadraehin olarak bilinen kişi hakkında bize söyleyebileceğin her şey."

Sessizlik oldu, Davian soru karşısında şaşırılmış görünmek için elinden geleni yaparken zihni hızla çalışıyordu. Gördüğü imgelemiden Venerate'in Shadraehin'i aradığını zaten biliyordu ve son konuşmalarında Asha'dan öğrendiklerine bakılırsa bunun tam olarak nedenini de tahmin ediyordu.

Shadraehin aslında Nethgalla'ydı ve aynı zamanda uzun süredir Sifon'un faydalarından yararlanan kişiydi. Davian'ın Venerate'in ne kadarını bildiğine dair hiçbir fikri yoktu ama en azından Asha'nın Haraç'taki mevcut durumunun düzenlenmesinde bir rolü olduğunu fark etmiş olmalıydılar ve bu nedenle muhtemelen fiziksel konumunun farkındaydılar.

Onu bulmak onlar için muhtemelen Asha'nın kendisine ulaşmak kadar faydalı olacaktı. Hatta belki de daha da önemliydi, çünkü son zamanlarda yaşadıkları sorunların çoğuna o sebep olmuştu.

"Shadraehin," dedi yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirerek ve kelimeyi sanki bilmiyormuş gibi telaffuz ederek. "İlin Illan'daki Gölgeler'in lideri mi? Neden?"

"Sebeplerimiz kendimize aittir."

Davian başını salladı. "Bir şey bilseydim sana söylerdim," dedi şaşkın görünmek için elinden geleni yaparak. "Ama onunla hiç etkileşimim olmadı." Yüzü aydınlandı. "Yine de onun bir Augur olduğunu duydum. Savaş öncesi bir Augur. Bu yardımcı olur mu?"

Başka bir sessizlik, bu seferki ağır.

Zayıf görünümlü adam bir süre sonra, "Geçen yıl boyunca İlin Illan'daki neredeyse herkesi okuduğumuzu bilmelisin, Davian," dedi.

"Arkadaşlarınızın çoğunun takdire şayan zihinsel kalkanları var ama bazılarının yok." "Bu konuda sizden daha bilgili olduklarına inanmakta zorlanıyorum.
alan."

Davian başını iki yana salladı. "Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi ama yüreği burkuldu. Venerate'in Asha'nın yeri hakkında daha fazla bilgi edinmek için her türlü çabayı göstermesi mantıklıydı ama Ilin Illan'da bu kadar çok insanın kafasına girmeyi başarmış olmaları pek de cesaret verici değildi.

Genç kız içini çekti. "Öncelikle, Shadraehin'in bir kadın olduğunu biliyoruz."

Davian bir kez daha şaşırmış görünmek için elinden geleni yaptı, ancak rol yapmanın hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadığını acı bir şekilde farkındaydı. "Ben öyle duymadım."

Kızıl saçlı adam kaşlarını çatı ama o konuşmadan kürsünün sol tarafındaki birkaç levha aniden hareket etti ve çelik, mavi bir enerji çatırtısıyla yumuşak bir şekilde kayarak uzaklaştı.

Yeni açılan kapıdan içeri giren kadın kısa boyluydu, zayıf bedenini koyu yeşil bir elbise sarıyordu. Aşağıda duran Davian'ı görünce durakladı, koyu kahverengi gözleri sertti.

Davian içten içe ürperdi ve yarım adım geri atmamak için kendini zor tuttu.

Diara.

Onunla sadece bir kez, Gassandrid'e Tel'Tarthen'de eşlik ettiği zaman karşılaşmıştı. Gassandrid gibi o da Davian'a elini bile sürmemişti... ama yine de ne zaman ona doğru baksa, öfkesini yüzünde fiziksel bir sıcaklık gibi hissedebiliyordu. Her iki Venerate'nin de Caeden'i kendilerine karşı kıskırttığı için onu suçladığından emindi ama Diara nefretini gizlemek için hiçbir çaba göstermiyordu.

Rethgar'ın ona ulaşmasından da bir şekilde onun sorumlu olup olmadığını hep merak etmişti - ya da en azından onu durdurmamaktan sorumlu olup olmadığını. Venerate'lerden *biri* bunun olduğunu biliyor olmalıydı.

"Şimdiden mi?" Diara'ya en yakın Gassandrid vekili dönmüştü; diğer on bir kişinin bakışları Davian'a odaklanmıştı ama yüz ifadeleri boş ve gözleri ölüydü.

Diara konuşan adama yaklaştı ve sesini duyulamayacak bir mırıltıya indirdi. Gassandrid dinledi ve sonra kaşlarını çatı, ürkütücü bir şekilde benzer bir ifade aniden düzinelerce yüzüne yansıdı.

Kızıl saçlı vekil Davian'a döndü. "Kımıldama." Eliyle işaret etti ve aniden çelik plakalar tekrar hareket etmeye başladı, birbirlerine kenetlenerek her iki Venerate'i Davian'dan hızla uzaklaştırdı. Birkaç dakika içinde Gassandrid'in bedenlerinden sadece biri -sade kahverengi saçlı ve çelimsiz bir fiziğe sahip genç bir adam- kalmıştı.

"Önemli bir konuşma mı?" Davian kayıtsızca sordu.

Vekil tepki vermedi, sadece hareketsiz bir şekilde ona baktı. Gassandrid Diara'yla yaptığı konuşmaya konsantre olmuş olmalıydı ama

Muhtemelen Davian'ın kaçmaya çalışıp çalışmadığını hâlâ görebiliyordu.

Davian kendini çelikleştirdi ve ardından Kan'ı itti, hareketin kalan acısını yüzünden uzak tutmaya dikkat etti.

Vekil hareket etmedi.

Davian gözlerini adamdan ayırmadı ama duyularını sessizce çelik duvara doğru uzattı. Gassandrid hâlâ etkisiz olduğunu düşünüyordu. Mekanizma karmaşıktı ama Kan'ın geçmesini engellemek için tasarlanmamıştı...

"... cevap hayır. Daha fazla zaman istedi ama niyeti açık," diyordu Diara, ses tonunda yoğun bir kızgınlık vardı.

Davian nefes verdi. Bu bir süre önce öğrendiği bir numaraydı; duyularını bu şekilde genişletmek gözle görülür miktarda kan kullanmıyordu. Venerate'i onlar farkına varmadan dinleyebilmeliydi.

"Hayal kırıklığı." Gassandrid'in vekillerinden birinin iç çektiğini duydu. "Ona bir mühlet mi verdin?"

"Bir hafta ve döndüğümde ne olacağını biliyor. Bunu hemen yapıp işi bitirmek ama sözümüzde durduğumuzu kanıtlamak daha iyi oldu - ileride onunla pazarlık yapmak gerekirse diye. Şu haliyle bir tehdit değil," diye ekledi Diara dalgınca.

"Peki ya Tal'kamar'la bağlantı kurarsa?"

"Ona kim olduğunu gösterdim. Ne yaptığını. Bir yolu olsa bile, şimdi bunu yapacağına inanmıyorum."

"Yine de bir risk."

"Almaya değer." Diara'nın sesi alçaldı, tonu endişeliydi. "Alaris'in İzi hâlâ parlak, yani ölmemiş ama... Ondan bir konum belirleyemiyorum. Şekil değiştirmiş olamaz ve bunun Oda'dan geçtiği için olduğundan şüpheliyim. Daha önce açtığınız Kapıdan da geri dönmedi, bu da iki gecikme anlamına geliyor - sadece bir açıklığı kaldı. Bu onun yapacağı bir şey değil." Bir duraklama. "Belki de zamanı gelmiştir. Bu Tal'kamar'ın hamlesi olabilir. Alaris yokken..."

Gassandrid hiçbir şey söylemedi, sonra nefes verdi.

"Anlaştık," diye . "Rethgar çoktan hazırlanıyor. Ona haber verin."

Bir saniye sonra enerjinin çatırdaması plakaların tekrar hareket ettiğini gösterdi; Davian yüz ifadesini düzgün tutarak ve göğsündeki küçük umut kıvılcımını bastırarak Kan'ı hızla serbest bıraktı.

Belki de Caeden bir yıl önce verdiği sözü yerine getirmeye hazırlanıyordu?

Davian'ı izlemekte olan beden sonunda değişti, diğer on bir kişi bir kez daha görüldüğünde rahatladı ve normal duruşuna geri döndü. Davian zihinsel olarak bu değişikliği not etti. Görünüşe göre Gassandrid bölünmüş da, vekilleri tamamen bağımsız değillerdi.

tüm odak başka yerdeydi.

"Görünüşe göre bunu kısa kesmeliyiz." Konuşmayı başlatan yine genç kızdı; Davian, Gassandrid'in onu kullanmasının bir şekilde daha mı kolay olduğundan, yoksa Davian'ı en çok tedirgin eden şeyin konuşmak için onu kullanmak olduğunu mu fark ettiğinden emin değildi.

"Yakında getirileceksiniz."

"Belki de gittiğiniz yer size benim sağlayamadığım perspektifi sağlayacaktır."

"Bunu yapmak istemediğimi bil Davian ama çoğu zaman olduğu gibi başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor." Son kısımda mizahsız bir gülümseme takındı.

Davian'ın kalbi küt atmaya başladı. "Peki ben tam olarak nereye gidiyorum?" Bir düzine Gassandrid Davian'ın bakışlarını sabit tuttu.

"Bildiğim en derin çukur," dedi küçük kız ağır bir sesle.

Yerden siyah zincirler fışkırarak Davian'ın etrafını sardı ve o tepki veremeden sıkıştı; çelik aniden kaymaya ve yer değiştirmeye başladı, Davian'ın gözlerinin önünde yeni bir duvar örülürken mavi enerji çatırdadı, kürsüyü görüş alanından gizledi ve Gassandrid'i uzaklara kapattı.

Birkaç dakika içinde yalnız kaldı.

Davian titreşen çelik odada sessizce bekledi, derin düşüncelere dalmıştı.

Her zaman olduğu gibi Gassandrid bir şekilde kendisinin ve halkının işlediği dehşeti *meşru* göstermeyi başarmıştı. Bundan nefret ederdi. Gassandrid'in argümanları o kadar klinik, o kadar mantıklıydı ki, Davian hataların nerede olduğunu asla tam olarak göremiyordu - orada olmaları gerektiğini bilse bile.

Bir süre daha düşündü ve sonra sinirli bir şekilde başını salladı. Bunları daha fazla düşünmek için zamanı olacaktı ama şu anda bir çıkış yolu olup olmadığını düşünmek zorundaydı. Gassandrid onu nereye göndermeyi planlıyorsa, kulağa pek hoş gelmiyordu.

Ani bir mavi parıltının ardından sol tarafında bir gıcırdama sesi duydu; çelik levhalardan birinin kayarak uzaklaştığını ve yalnız, ince bir figürün aceleyle odaya doğru ilerlediğini görmek için döndü.

"Sen," dedi Davian, Isaire'i tanıyınca boş bir şaşkınlıkla bakarak.

Rethgar'ın öldüğünü iddia ettiği kadın bir parmağını dudaklarına etrafına bakındı. Diz çökerek elini yere koydu; dokunuşundan dışarı doğru birkaç ince mavi çizgi çatırdadı, etraftaki plakalar boyunca ilerledi ve duvarların içinde kayboldu. Birkaç saniye sonra başını salladı, nefes verdi ve tekrar ayağa kalktı.

"Bir dakikamız var. Belki iki," dedi hızla, sesi bir fısıltı gibiydi.

"Metaniel'i nasıl öldürdün?"

Davian ona baktı. "Beni buradan çıkarırsan sana anlatırım."

Isaire başını salladı. "Eğer Telesthaesia'nın üstesinden gelmenin bir yolu varsa -eğer gerçekten o kadar güçlü ya da zekiysen- o zaman bu riski almaya değersin. Ama başka türlü değil." Sesinde çaresizliğin bir sınırı vardı ve onun gözlerinin içine baktı. "Eğer Venerate'e karşıysan, bana gerçeği söyleyeceksin. Buraya gelmek için çok şey riske attım."

Davian ona ters ters baktı, kalbi küt küt atıyordu. Gerçek bu sefer ona yardımcı olmayacaktı. "O zaman bir çıkmazdayız."

Isaire ters ters baktı. "Ve bu benim için zaman kaybıydı." Döndü ve duvardaki açıklığa doğru ilerlemeye başladı.

"Bekle." Davian dişlerini sıktı. "Senin öldüğünü söylediler."

Isaire kekeleyerek durdu.

"Şimdiden mi?" diye küfretti. Ona geri döndü. "Kim söyledi sana? Ne söylediler? *Tam olarak ne?*"

Davian tereddüt etti. "Gellen ve Rethgar adında iki adam. Cesedinizi bir saat kadar önce bulduklarını ."

"Kaderler. Ve bu çok uygun bir tanesiydi," diye mırıldandı Isaire. "Gellen hâlâ burada mı?"

Davian şaşkınlıkla başını salladı. "Gassandrid onu savaşın serpintileriyle ilgilenmesi için gönderdi."

Isaire önce ona, sonra da koridora açılan boşluğa bakıp düşündü. Sonunda iç çekti, belli ki bir tür karara varmıştı.

Eliyle işaret etti ve birden Davian'ın ağzı kumla dolmuş gibi hissetti.

Öfkeyle öksürdü ama hiç ses çıkmadı, neyse ki hâlâ nefes alabiliyordu. Gözlerini kocaman açarak Isaire'e baktı.

Az önce kullandığı Esans değildi.

"Özür dilerim. Bu birkaç saniye sürecek ve sessiz olmanızı istiyorum," dedi bıkkınlıkla. Ona sertçe baktı. "Seni öldürmek muhtemelen değdiğinden daha fazla soruna neden olur. Muhtemelen. Ama görmek üzere olduğun şeyle ilgili tek bir kelime bile edersen... bu sadece ikimize de zarar verir. Ben senin tarafındayım. Bunu sakın unutma." Onu inceledi, ifadesi ciddiydi. "Metaniel'e yaptığın şeyi nasıl yaptığını bilmiyorum ama umarım kendi iyiliğin için gittiğinden şüphelendiğim yerde hayatta kalabilirsin."

Davian tepki veremedi kadının yüzü kıvranmaya başladı.

Nefesini tuttu; bunu daha önce de görmüştü, daha önce *de yapmıştı* ama beklenmedik bir şey olduğunda yüz kat daha kötü görünüyordu. Deri eğrildi ve yırtıldı; kemikler çatladı ve büyüdü. Kadının saçları uzadı, sarıya döndü.

Saniyeler içinde bitmişti. Davian şaşkın şaşkın , ona küçük bir gülümseme verdi,

sonra döndü ve hızla uzaklaştı.

Davian seslenmeye çalıştı ama kan'ın tıkacı hâlâ kelimelerini bastırıyordu; ileri bir adım atmaya çalıştı ama siyah zincirler şangırdarak onu duvara doğru geri çekti. Birkaç dakika içinde kadın ortadan kaybolmuştu.

Nethgalla.

Bu Nethgalla olmalıydı. Hatta Nethgalla'nın dönüştüğü kadının, imgeleminde gördüğü kadın olduğundan oldukça emindi.

Bu da Gassandrid'le olan mücadelesinin, yani kaçma fırsatının çok uzakta olmayabileceği anlamına geliyordu.

Yine de burada ne işi vardı? O *tam da* Venerate'in aradığı kişiydi; kesinlikle onun varlığı çok büyük bir riskti. Caeden ile mi çalışıyordu? Davian'ın kim olduğunu bilmiyordu, bu da bilmediğini gösteriyordu. Davian'ın zihni döndü.

Ağzını dolduran kum hissi aniden kayboldu ve derin bir nefes alarak sessizce kendi kendine sesini test etti. Nethgalla ağzını tıkamak için her ne yaptıysa etkisi geçmişti.

Dudaklarını çiğneyerek ne geldiğini düşündü; en az beş dakika daha geçtikten sonra duvarın başka bir bölümü yana kaydı ve Rethgar'ın kırmızı benekli, solgun sureti içeri girdi. Rahatsız edici, kıvrımlı bir hareketle ilerleyen bir tane.

Davian, dar'gaithin yaklaşıp pulları parlayan çelik zemini tehditkâr bir şekilde tırmalayınca, kendine rağmen geri çekilmekten kendini alamadı.

Yaratık Davian'ın önünde durdu. En az bir metre boyundaydı ama yüzünü Davian'ınkiyle aynı hizaya getirene kadar tehditkâr bir şekilde eğilerek kendini bükte. Gördüklerinin aynısı olabilirdi ya da olmayabilirdi - hepsi görünüş olarak neredeyse aynı gibiydi.

"Takip et," diye tısladı.

Davian'ı tutan siyah zincirler aniden ortadan kaybolurken sürünerek uzaklaştı.

Davian kıpırdamadı; imgelemindeki yaratığın konuştuğunu bilse bile, yine de Yasaklılardan birinin konuştuğunu duymak onu tedirgin ediyordu.

"Theshesseth'in dediğini yapsan iyi edersin," dedi Rethgar, başını siyah pullu yaratığın ardından sallayarak. Gözlerinde acımasız bir memnuniyet vardı. "Ne de olsa onun kötü tarafına düşmek istemezsin. Onunla çok fazla zaman geçirmek üzeresin."

Davian tekrar dar'gaithin'e baktı. Demek sonunda öldüreceği yaratık *buydu*. Bilindiği iyi oldu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu yürümeye başlarken, dalgınlığını ses tonundan uzak tutarak.

Rethgar'ın sırtışı genişledi. "."

Bundan sonra sorulara yanıt vermeyi reddetti, Davian'ın

Rahatsızlık. Sessizce yürüdüler, Davian bir dizi merdivene ulaşp aşağı indiklerinde umutsuzca hesap yapıyordu. Kaçamayacağını biliyordu; siyah zincirlerin etkisi tıpkı daha önce olduğu gibiydi ve Kan'a tamamen dokunamıyordu. Kaçmayı deneyebilirdi - madem ölemiyordu, neden en azından bunu denemeyecekti ki? - ama Rethgar onun düşüncelerini okumuş gibi başını uyarırcasına salladı.

"Buna değmez, Davian. Burada olmaz," diye mırıldandı.

Davian çevrelerine tedirgin bir bakış attı. Rethgar'ın ses tonu ciddiydi ve Davian tam olarak ne olduğunu anlayamasa da bu yerde bir tuhaflık *vardı*.

En azından şimdilik, bu işin nereye varacağını görecekti.

Birkaç dakika sonra Davian kaşlarını çatı. Ayaklarının altındaki çelik titremeye başlamıştı, ilk başta zar zor fark ediliyordu ama onlar yürüdükçe titremenin şiddeti artıyor gibiydi. Kısa süre sonra her adım ayaklarına küçük şoklar gönderiyormuş gibi hissetti ve alçak, rahatsız edici bir uğultu kulaklarına baskı yapmaya başladı. Etraflarındaki duvarlar ve tavan da açıkça etkilenmişti; Davian'ın gözünde sürekli, öfkeli bir hareketle yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladılar.

Neler olduğunu sormak istedi ama Rethgar hiç etkilenmiş görünmüyordu ve Davian bu tedirgin edici adamdan bir cevap alamayacağını biliyordu, bu yüzden sessiz kaldı.

Geçidin bulunduğu odaya varmaları çok uzun sürmedi.

Etraflarındaki plakalar şimdi çılgınca titreşiyordu, çelikten bir bulanıklık, mavi enerji çatırdıyor ve sanki her bir parçayı yerinde tutmak için mücadele ediyormuş gibi öfkeyle kırılıyordu. Geçidin kendisi tüm bunların ortasında asılı duruyordu, sessiz ve tehditkârdı, havada hiçbir şeye açılmayan bir delik... hiçbir şeye. Davian gözlerini kısarak baktı, önce diğer tarafın karanlık olması gerektiğini düşündü ama şey yoktu. Sadece... siyah.

Theshesseth sürüngen gözleri parlayarak Rethgar ve Davian'a baktı, sonra sürünerek ilerledi.

Rethgar onu daha yakına iterken Davian yutkundu. "Böyle mi görünmesi gerekiyor?" diye sordu endişeyle.

"Pek sayılmaz," dedi Rethgar.

Davian'ı delikten sıkıca itti.

Vızıldayan çelik plakaların gürültüsü kayboldu; acı vardı, bir şey onu parçalıyordu - sadece bedenini değil, zihnini de, her yönden onu çekiyor, pençeliyor, kavırıyor, tırmalıyordu. Tedirgin edici derecede tanıdık bir gri nehrin parıltısı, ama bu kez içinde değil, bir şekilde üzerindeydi.

Ve sonra portalın diğ er tarafına, deliliğ e doğ ru t ke leyerek ilerliyordu.

Bölüm 10

Bulutsuz gökyüzünde donuk kırmızı bir hilal yanıyordu, ışık tepedeki yeşilliklerin arasından sızıyor ve Davian geçidin diğer tarafından geçerken çevresini zar zor aydınlatıyordu.

Tökezleyerek durdu, gölgeli ormanın siyah ve kızıl tonlarının rahatsız edici görüntüsü karşısında ağzı açık kaldı ve dönerek yönünü bulmaya çalıştı. Az önce içinden itildiği delik artık orada değildi.

Yerinde gri boşluktan oluşan yüksek, kıvrımlı bir duvar duruyordu.

Davian'ın şaşkın bakışları yavaşça yukarı doğru kaydı. Bariyer inanılmaz derecede yükseğe uzanıyor, hafifçe içe doğru kıvrılıyor, böylece tepesine dikiliyordu; Davian yukarı baktıkça gri daha da saydamlaşıyordu, ta ki sonunda yok olana kadar ve ötesindeki gece göğünün simsiyahlığını ortaya çıkarana kadar. Yukarıda yıldızlar parlıyordu ama ışık noktaları olması gerektiği gibi parıldamıyor ve ışıldamıyordu. Işıkları soğuktu. Ölü gibiydi.

Şaşkınlıkla gri çizgiyi önce sağa, sonra da sola doğru takip etti.

Görebildiği kadarıyla sonu yoktu.

Yine de duvarın içinden akan gri nehir çok tanıdık geliyordu. Ve buradaki yolculuk... Deilannis'teki yarığa yakalandığı zamanki ile *aynı* değildi ama benzerdi. Tesadüf olamayacak kadar benzer.

Sol kolunu yukarı itti. İşaret yoktu, adamı, kadını ve çocuğu çevreleyen çember yok olmuştu. Sadece bir kez daha temiz bir ten.

O halde soru artık sadece nereye gönderildiği değildi. Ne zaman gönderildiğiydi.

Bacaklarını hareket ettirecek kadar kendine geldi, tökezleyerek en yakındaki ağaca gitti ve kendini devasa gövdesine yasladı, sonunda kendisinden önce gelen dar'gaithin'i hatırladığında nefes alıp verişini durdurmak için elinden geleni yaptı. Theshesseth kesinlikle onu arıyor olmalıydı.

Yine de hiçbir şey yoktu; ne yaratıktan ne de yaşayan başka bir şeyden iz vardı. Her şey hareketsizdi.

Birkaç saniye daha bekledikten sonra nefesini verdi ve şaşkınlıkla yeni çevresine baktı. Bir tür ormandaydı; ağaçların büyüklüğüne bakılırsa çok eski bir ormandı; gövdeler omuz omuza on adam kadar genişti ve bazılarının ne kadar yüksek olduğunu tahmin bile edemiyordu. Gövdelerin çoğunu yosunlar kaplamıştı ve sarmaşıklar sarkıyordu.

Her yerde, her kırmızı gölgeden yayılan ham tehdide katkıda bulunan ince siyah siluetler.

Sağında ve solunda, ağaçların arasından kıvrılan gri duvarın nerede olduğunu hemen fark etti; kalın yapraklı yeşillik büyük kısmını gizlese de, muhtemelen hiç kırılmamıştı. Sanki etrafını çevreleyen bir tür bariyer gibi görünüyordu.

Bu da en azından şimdilik önümüzde tek bir yol olduğu anlamına geliyordu.

Sırtını ağacın sert ve kuru kabuğuna dayamış, düşüncelerini toparlıyordu. Neredeyse tamamen izole ve rutin bir şekilde geçirdiği bir yılın ardından, geçtiğimiz gün yaşananlar onu derinden etkilemiş, sarsmıştı.

Bir süre sonra nabızı yavaşladı ve nefes alış veriş durdu. Bu yer her neyse, daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Eğer burası bir hapisaneyse, gardiyanlar neredeydi? Theshesseth neredeydi?

Yürümeye başladı, ayın kırmızı ışığı yukarıdaki dalların arasından süzülürken, açıkça duvara doğru olmayan tek yöne doğru ilerledi. Buradaki hava sıcak ve kuruydu, her nefes sanki olması gerekenden biraz daha fazla çaba gerektiriyordu. yeşilliklerde nem yoktu, yapraklar dokunulduğunda kâğıt gibi kuruyordu ve dallar ayaklarının altında çatırdıyordu. Doğal olmayan bir durgunluk da vardı; ne kuş cıvıltıları ne de böcek vızıltıları. Sadece sessizlik vardı.

Otomatik olarak Kan'a uzandı, duyularını genişletmeyi ve herhangi bir tehlikeyi, ona rastlamadan önce fark etmeyi düşünüyordu. Önceki deneyimlerine dayanarak, siyah zincirlerin etkisinin artık neredeyse geçmiş olması gerekirdi.

Kekeleyerek durdu.

Zihnini temizlediğinde acı duymadı, gölgeli gücü aradığında direnç göstermedi.

Ama orada da hiçbir şey yoktu.

Gözlerini kapattı, bu kez konsantre oldu, kaşları çatıldı. Onu kullanamasa bile, kan'ı her zaman *hissedebilmişti*.

Bir an sonra endişeli gerginliği bir parça gevşedi. Oradaydı. Sadece... *farklıydı*.

Kaşlarını çattı, şimdi enerjiyi inceliyor ve neyin yanlış hissettirdiğini anlamaya çalışıyordu. Kan'ı kavrama süreci her zaman zordu ama bu... bu sanki bir şekilde daha uzaktaydı. Uzaktaydı.

Ona uzandı. Hiçbir şey olmadı.

Tekrar denedi, bu sefer daha ısrarla, gerinerek. Yine başarısız oldu. Bunun Malshash'ın altında ilk öğrendiği zamandan farklı olduğunu ya da Talan Gol'de kan kullanmanın ek zorluğunu hemen anladı. Bu

kaygan değildi, idare etmesi zor değildi.

Ona ulaşamıyordu. Hiç dokunamadı.

Titredi, artık çevresinden Öz çekemediğini fark ettiğinde bir panik dalgası onu boğmakla tehdit ediyordu. En içgüdüsel kan kullanımı bile yok olmuştu.

Kalbi boğazında, rezervini kontrol etti. Hâlâ neredeyse doluydu.

Titrek bir nefes aldı. Bu... ilginçti. Bir rahatlama ama yine de daha da kafa karıştırıcı. Eğer gerçekten zamanda yolculuk yaptıysa, vücudundaki tüm Öz'ün yok olması gerekirdi.

Şimdilik, bunun neden olmadığı önemli değildi. Rezerv yapabildiği kadar büyüktü ve Gassandrid ile konuşması sırasında iyi miktarda Öz almıştı. Dikkatli olursa bu ona aylarca yeterdi.

Ve burada ölmeyecekti. Bunu kendine hatırlatmak, Öz çekememekten duyduğu refleksif endişeyi tamamen yok edemese de, sinirlerini biraz yatıştırdı. Suyun altındaki bir tünelde yüzmek gibiydi - eninde sonunda yüzeye çıkacağını bilmek nefesini tutmayı katlanılabilir kılıyordu ama nefes alma ihtiyacı daha az acil hissettirmiyordu.

Davian öncekinden daha temkinli bir şekilde ilerlemeye devam etti. Yeteneklilerden birinin yaptığı gibi Yedek'ine dokundu ve ileride küçük bir ışık topu belirince rahat bir nefes aldı. Caladel'deki çalışmalarından sonra teoriyi herkes kadar iyi bilmesine rağmen, Özü kan olmadan kullanma konusunda çok az pratiği vardı. Özü bu şekilde manipüle etmek dağınık ve savurgan hissettiriyordu. Kan aracılığıyla akıtmanın verimliliğiyle kıyaslandığında, sadece ellerini yıkamak için koca bir nehre ihtiyaç duymak gibiydi.

Yine de - eğer kendini savunması ya da iyileştirmesi gerekirse, bunu yapmak sınırlı kaynağını tüketecek olsa bile yapabiliirdi. Öz-ışığının dağılmasına izin verdi - kızıl ayın ürkütücü aydınlatmasıyla yeterince iyi görebiliyordu - ve ilerlemeye devam etti.

Beş dakikadan daha az bir süredir kalın, alçak dallardan sarkan sarmaşıklar arasında metodik bir şekilde ilerliyordu ki ileride bir hareketin titreşimini yakaladı. Yakındaki bir ağacın gölgeli gizliliğine doğru dikkatlice kaydı.

Bir an sonra yılan gibi bir kafanın kırmızı çerçeveli silueti yolundaki yeşilliklerin ötesinde belirdi ve Davian nefesini tutarak kıpırdamamaya dikkat etti. Dar'gaithin'in arkasında hızla başka bir figür belirdi, bir erkeğinkine benziyordu ama çok uzun ve inceydi, Bane'in bile üzerinde duruyordu. Hareketleri tuhaf görünüyordu. Sarsak. Beceriksiz bir kuklacının elindeki bir kukla gibi.

İlkinden biraz daha kısa olan ikinci bir insansı figür belirdi. Sonra bir

Üçüncüsü. Hepsi de ayın keskin kırmızı ışığına karşı hatları belli oluyor, yüz hatları siyah gölgelere gömülüyordu.

Grup onu fark etmiş ya da arıyor gibi görünmüyordu; birlikte, sessiz bir şekilde ilerliyorlardı, başlarını ara sıra iki yana sallıyorlardı ama belli bir amaçları yoktu. Çok geçmeden kalın gövdeli ağaçların arkasında tekrar kayboldular.

Davian kararsızdı, takip edip etmemesi gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Riskler açıktı ama nerede olduğu ya da buradaki durum hakkında hiçbir fikri yoktu. Ne yiyeceği, ne suyu, ne de barınağı vardı.

Uzakta iki yana doğru kıvrılan yüksek gri duvara baktı. En azından şimdilik yön seçenekleri sınırlıydı.

Bu noktada gerekenden fazla risk almamak en iyisi.

Dar'gaithin ve arkadaşlarının kaybolduğu yerden uzaklaştı ve bir sebepten dolayı geri dönmeleri ihtimaline karşı gözünü o yöne dikti. Yürüdükçe orman yaklaşıyordu; ara sıra sağındaki ve solundaki duvarları kontrol ederek yönünü korudu ve birine ya da diğerine yaklaşmadığından emin oldu. Birkaç dakika sonra ağaçların seyrelmeye başladığını fark etti ve bir dakika içinde ormanın sınırına ulaşmıştı.

Kekeleyerek ağaçların hizasında durdu ve boş boş bakmaya başladı. Hafif bir yükselişin tepesindeydi ve devasa bir şehir gibi görünen bir yerin başlangıcına bakıyordu.

bir tanesi harabe halinde. Sessiz. Ölü.

Davian kaşlarını çattı, binalar yığınının bakarken kaşları çatıldı, kumtaşı yapılar koyu kırmızıya boyanmış ya da rahatsız edici ay ışığında zifiri karanlığın gölgesinde kalmıştı. Burası daha önce gördüğü hiçbir şehre benzemiyordu: hiç sokak yoktu ve binalara çıkan, binaların etrafını saran ve binaların üzerinden geçen merdivenler, tüneller yılan gibi kıvrılan patika yolların hiçbirinde belirgin bir düzen yoktu. Daha da kötüsü, görebildiği yapıların yarısı çökmüş, birçok binanın cephesi tamamen yok olmuştu. Baktığı her yerde, dar sokaklarda derin gölgeler vardı ve bu gölgeler basitçe sona eriyor gibi görünüyordu, diğerleri ise kafa karıştırıcı, gelişigüzel yönlerde dallara ayrılıyordu, düzenlerinde belirgin bir düzen .

Birkaç dakika daha orada kaldı ve herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını dikkatle izledi. Ara sıra ışıktaki kırmızıya çalan toz bulutları beliriyordu ama bunlar başka bir şey tarafından karıştırılmış olmaktan ziyade hafif, kuru esintiden kaynaklanıyor gibiydi. Bunun dışında her şey hareketsizdi.

Davian sonunda ayağa kalktı ve kıyafetlerini fırçaladı. Endişelenecek bir şey görmemişti ve enkazdan çıkarabileceği malzemeler olabilirdi. Hatta bir silah bile.

Hafif yokuştan aşağı aceleyle indi ve bir zamanlar şehri çevreleyen alçak bir duvar olduğunu fark ettiği ilk moloz yığınının üzerinden tırmanarak geçti. Dış alana ulaştığında ayak sesleri gevşek kayalarda çtırdadı, sesler ağır gölgeler tarafından yutuldu.

Davian'ın tedirginliği, birbirlerine yakın duran yapılara yaklaştıkça daha da arttı. Artık bazılarının yan taraflarında, duvarların parçalandığı yerlerde kömürleşmiş lekeler görülüyordu.

Davian bu izlerin Öz tarafından yapıp yapılmadığını merak etmekten kendini alamadı. Bir çeşit savaş mı?

Geçerken harabelerin mürekkep gibi gölgelerine baktı, işine yarayabilecek herhangi bir şey görmeye çalıştı. Yine de hiçbir şey yoktu. Sanki bu yerlerin hepsi soyulmuş, temizlenmişti.

Labirentin içinde gezinmeye çalışmak yerine birkaç dakika boyunca çevreyi takip etmeyi seçti, temkinli bir şekilde hareket etti, kasları gerildi ve herhangi bir hareket belirtisine tepki vermeye hazırды. Binaların sonu yok gibiydi ve birçoğu yüksekti - neredeyse kuleler. Bu şehir on binlerce insanı barındırıyor olmalıydı. Belki de daha fazla.

Peki hepsi nereye gitmişti?

Sonunda kendini toparladı ve açık havanın nispeten güvenli olduğunu düşündüğü yerden uzaklaşarak içeriye doğru giden ara sokaklardan birine saptı. İki yanında onu tehdit eden binalar da en az dış taraftakiler kadar boş görünüyordu. Sokak hızla daralarak geçit vermeyen bir çatlağa dönüştü, o da yakındaki bir merdiveni kullanarak yukarı çıktı ve ardından birkaç hızlı, keskin dönemeçten geçti. Her taraftaki yüksek binalar bu süreci kafa karıştırıcı hale getirmişti ve Davian'ın yön duygusunu korumasını sağlayan tek şey kızıl ayın parıltısıydı. Garip bir şekilde, aradan biraz zaman geçmesine rağmen ne hilal ne de etrafındaki ölü yıldızlar gökyüzünde hiç kaymamış gibiydi.

Hâlâ yüksek olan bir patikaya çıktı. Önündeki yol genişti - neredeyse bir cadde gibiydi - ama her iki tarafta birkaç kat yükselen ve bir tür doğal olmayan kanyon oluşturan bir dizi yıkık dökük bina sayesinde daha dar görünüyordu.

Bu yapıların her birinin içine bakmaya o kadar odaklanmıştı ki, ilk birkaç saniye boyunca cesetleri fark etmedi bile.

Önünden geçmekte olduğu bir binanın ikinci katından olduğu gibi sarkan ilk figür gözüne ilişince dondu kaldı. Uzun bir süre kıpırdamadı, sonra bakışlarını yukarı doğru zorladı.

Omurgasından aşağı bir ürperti aktı.

Kırmızı ay ışığında keskin bir şekilde aydınlanan bir dar'gaithin'in cansız formu, kırmızı renkli duvarda siyah bir çerçeve oluşturunuyordu. Tek, ince bir mızrak

Ağızından pürüzlü bir kaya parçası çıktı ve onu arkasındaki taşa sıkıca tutturdu.

Davian'ın bakışları binanın biraz daha yukarısındaki bir sonraki cesede yöneldiğinde kalbi çarpmaya başladı.

Ve sonra bir sonraki. Ve bir sonraki.

Bir adım geri çekildi, nihayet ne gördüğünü anladığında nefesi gergin soluklara dönüştü. Bu yol üzerindeki her binanın cephesine dar'gaithin cesetleri tutturulmuş, ürkütücü ışıktaki hareketsiz bir şekilde asılı duruyordu.

En az yüz tane. Belki daha fazla.

Kendini sakinleşmeye ve değerlendirmeye zorladı. Cesetler kırılmıştı, birçoğunun boynu garip açılardaydı, yılan gibi figürler sanki görünmeyen devasa bir güç tarafından parçalanmış gibi ezilmişti. Cesetlerin belirli bir düzeni yoktu: bir tür hastalıklı gösteriden ziyade, onları öldürmenin bir yolu olarak binalara sabitlenmiş gibiydiler.

Hala.

Geri çekilmeyi düşündü, sonra başını sertçe salladı ve ilerleyerek yere nispeten yakın duran bir ceset aramaya başladı. Dar'gaithin'i sabitleyen kaba mızraklar gördüğü silahlara en yakın şeylerdi; eğer taş sivri uçlar yaratıkları öldürmek için yeterince iyiye, yanında bir tane bulundurmaya değermişti.

Çok geçmeden şeyi buldu, cesedin kuyruğu neredeyse ulaşabileceği bir yerde sallanıyordu. Binanın gölgesinin ağır karanlığına doğru kayarken sinirlerini yutarak aceleyle oraya gitti.

Yaratığa daha yakından bakınca irkildi. Sanki korkunç bir acı içinde ölmüş gibiydi, onu duvara sabitleyen ince taş bir şekilde pullarının altından geçip boğazına saplanmıştı. Oradaki büyük yara, dar'gaithin'in kendisini öldüren darbeden sonra uzun süre çırpındığını gösteriyordu.

Davian tereddüt etti, sonra dikkatle Yedek'ine dokunarak ince bir Öz iplikçığı gönderdi ve onu taş parçasının etrafına sarmaya çalıştı. Ancak taşın yüzeyini kaplayan siyah kan neredeyse Banes'in pulları gibi davranıyordu; kan'ın ince kontrolünün yardımı olmadan, ipliği mızrağa tutunamadan kayarak uzaklaştı.

Sessizce kaşlarını çattı, sonra kollarını güçlendirmek için daha fazla Öz kullandı ve üzerinde durmak için büyük bir moloz parçasını sürüklemeye başladı. Rezervindeki bu küçük miktarları bile kullanmakta tereddüt ediyordu ama fiziksel bir silah elde etme fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi.

Ağır taş, etrafındaki boş yapılarda acı verici bir şekilde yankılanan bir gıcırdama sesi çıkardı. Davian sestten irkildi, durakladı ve başını kaldırarak geniş patikayı duyulduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye taradı. Hiçbir şey yoktu.

Tekrar çekmeye başlamak için hareket etti ve sonra dondu kaldı.

Bir ses, kesinlikle ondan değil. Islak, düzenli bir *çıtırtı*. Çok yakında.

Davian doğruldu ve yüzünü sesin geldiği yöne çevirdi. Kollarını güçlendirerek, oyuk binanın gölgelerine doğru ilerledi ve bitişikteki ara sokağa bakan bir pencereye yanaştı.

Dar'gaithin kırmızı ay ışığında kolayca görülebiliyordu. Bir şeyin üzerinde iki büküm duruyordu, sırtı Davian'a dönüktü ve vücudu Davian'ın görüşünü engelliyordu, grotesk kaslı kolları yerdeki her neyse onu parçalıyordu.

Sonra aniden durdu, yılan gibi kafasını kaldırdı ve etrafına bakmak için dönerek kamburlaştığı şeyi ortaya çıkardı.

Davian nefesini tuttu.

Başka bir dar'gaithin olduğu belli olan şeyin parçalanmış kalıntıları, pulları koparılmış ve eti parçalanmış bir halde sokağın ortasında ham bir yığın halinde yatıyordu. Etrafını bir havuz gibi saran siyah kanın yanı sıra, sanki Davian'ın dehşetini bir şekilde hissetmiş gibi hareket eden dar'gaithin'in ellerinden ve yüzünden de damlıyordu.

Dar'gaithin Davian'ın görüş alanının dışında, yana doğru kaydı. Yine de hareketleri düzensizdi. Sanki ara sıra nasıl hareket edeceğini hatırlıyormuş gibiydi.

Davian, dar'gaithin'in pullarının sokaktaki taşlara çarparken çıkardığı sesi artık duymayana kadar nefesini tuttu ve parçalanmış cesede tekrar bakarken kendi kendine ürperdi. Birbirlerini mi *yemişler*? Bu Banes için bile yanlıştı. Ama az önce gördüklerini inkâr edemezdi.

Daha fazla gürültü çıkarmaktan çekinerek ama artık bir silaha ihtiyaç duyduğunun acı bir şekilde farkında olarak taşıdığı moloz parçasına doğru ilerledi. Taşı sürüklerken zemine sürtündü ama neyse ki çabucak yerine oturdu. Gömleğinden küçük bir bez parçası yırttı ve sonra derme çatma basamağının üzerine sıçradı, tehlikeli bir şekilde dengede durdu ve ortaya çıkan şafttaki siyah kanı silmek için yukarı uzandı. Bunu yaptıktan sonra kendini Özüyle güçlendirdi. Çekmek için hazırlandı.

Gözünün ucuyla karanlık bir bulanıklık gördü ve sonra ağır, siyah, çırpınan bir güç tarafından yere yıkıldı, kaburgaları duyulabilir bir çatırtıyla kırıldı.

Yeni dar'gaithin'in kanlı ağzı açılıp art arda birkaç kez ona doğru hamle yapınca bir çığlık attı, onu yüzünün sivri dişler tarafından parçalanmasından sadece Esansla güçlendirilmiş kolları kurtarmıştı. Daha fazla enerji topladı ve umutsuzca yukarı ve uzağa doğru *itti*; yılan benzeri Bane havada uçarken çırpındı, karşıdaki duvara sertçe çarptı ve sonra bir toz bulutu içinde yere düştü.

Davian çökmüş göğsüne Öz akıtırken nefesi kesildi, kemikler hızla birleşti, çökmüş ciğerleri genişledi ve bir kez daha havayla doldu. Göz ucuyla, hızla büyüyen gölgesinden dar'gaithin'in neredeyse hiç sersemlememiş olduğunu görebiliyordu. Yuvarlandı ve ayağa fırladı.

"Sadece bekle," dedi yaratığa, silahı olmadığını göstermek için ellerini uzatarak. "Konuşabildiğini biliyorum. Konuşabiliriz-"

Yırtıcı dar'gaithin üzerine atladı, onu bir kez daha ısırmaya çalışırken çeneleri manyak bir öfkeyle birbirine çarptı.

Davian yana doğru atladı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, nefes nefese toparlanmaya çalışıyordu. Bu yaratıkta korkunç derecede yanlış bir şeyler vardı; ona bakışı bile Davian'ın karşılaştığı diğer dar'gaithinlerden farklıydı. Daha az zeki ve daha çok... delirmişti. Loş kırmızı ışıktaki bunu söylemek zordu ama Davian gözlerinin de kan çanağına döndüğünü düşündü.

Yaratık tekrar geldi; Davian bu sefer daha yumuşak hareket ederek yaratığın kendisini kıl payı ıskalamasını ve bunun yerine gürültülü bir taş kırılmasıyla duvara çarpmasını sağladı. Hızla açık yola doğru manevra yaptı ve umutsuzca zamanın dışına çıkabilmeyi diledi.

Yine , dar'gaithin üçüncü kez saldırdığında Davian hazırды.

Yana doğru fırladı, daha önce yerleştirdiği taşın üzerine çıktı ve *sıçradı*, Özü ile güçlendirilmiş refleksleri ve gücü taş mızrağı duvardaki şişlenmiş dar'gaithin'den koparıp *almasını* sağladı. Momentumunu korudu ve havada dönerek asılı kaldı.

Mızrağı olabildiğince sert fırlattı.

Iskaladı.

Dengesiz taş bir kıvılcım yağmuruyla dar'gaithin'in yanağındaki pulları kopardı; silah arkasından yere düşerken yaratık şok irkilerek uzaklaştı. Davian küfretti ama yumuşak bir iniş yapmayı başardı, çömeldi ve molozların arasından geriye doğru kayarak durdu.

Dar'gaithin Davian'ın başarısız saldırısından sonra şimşek hızıyla sürünerek ilerlerken o yine Yedek'ine dokundu. Yaratık kapanırken Öz'ün rafine edilmemiş gücüyle uğraştı, sonra umutsuzca bir dal çıkardı. Mızrağın temizlenmiş kısmına doladı ve *çekti*.

Kaba silah ona doğru cılgınca döndü, ay ışığında siyah kan parçacıklarının sıçramadığı yerlerde kırmızıydı. Davian onu havadan kaptı, üzerindeki karanlık maddeye dokunduğunda ellerindeki yanmayı görmezden geldi, tüm ağırlığını arkasına verdi ve yaklaşmakta olan yaratık ona ulaştığı anda sertçe itti.

Hantal silah, nişan aldığı yerden hafifçe yukarıya doğru çarparak dar'gaithin'in gözünü sıyrıp alnına girdiğinde onu tekrar hayal kırıklığına uğrattı, titreyen çarpışmada pürüzlü taş ellerini parçaladı. Dar'gaithin'in

Dar'gaithin darbeden sersemlemiş bir halde geri çekildi, sol gözü simsiyah kan içindeydi. Dengelendi ve Davian bir an için, yaralı olsun ya da olmasın, ona tekrar saldıracağını düşündü.

Sonra, bir başka vahşi tıslamayla, çevredeki harabelere doğru sürünerek uzaklaştı.

Davian orada öylece nefes nefese durmuş, yarattığın dönüşünü beklerken bütün sinirleri gerilmiş, elleri titriyordu. Sonunda ellerindeki acıyı fark etti; birini havaya kaldırdı, çürüyen eti ve siyah kan küreciklerinin derisine bulaştığı yerde oluşan iltihaplı ülserleri görünce midesi bulandı. Dişlerini sıktı, isteksizce mızrağını kolayca ulaşabileceği bir yere koydu ve ardından gömleğinin yırtık bir şeridiyle ellerini hızla temizledi, yaraya daha fazla Öz uyguladıkça nahoş görünen hasarın hızla solduğunu görerek rahatladı. Bir dakika içinde iki eli de iyileşmişti.

İşlem tamamlandığında rezervini kontrol etti. Hâlâ doluya oldukça yakındı ama yarım saat öncesine göre belirgin şekilde daha boştu.

Endişesinin altını çizmek istercesine, yürüyüş yolunun daha aşağısından bir takırtı duyuldu.

Davian gölgelerin içine doğru geri çekildi ve sonra etrafına bakındı, yukarı doğru çıkan merdivenlerin hâlâ iyi durumda olduğunu gördü. Kargaşanın çekmiş olabileceği başka bir şeyi iyice görmek istiyorsa, daha yüksek bir yere çıkması daha iyi olacaktı.

Derme çatma mızrağının geri kalanını toplamak ve temizlemek için başka bir bez şeridi kullandı ve sessizce yukarı doğru acele etti, açık, düz bir çatıya çıkmadan önce üç dolambaçlı kat geçti. Ayaklarının altındaki taşa baktı - altındaki eksik duvara rağmen yeterince sağlam görünüyordu- ve sonra yüzüstü uzanarak yüksek patıkaya bakan kenara gelene kadar ilerledi.

Her şey hareketsizdi. İnsan yok, dar'gaithin yok.

Davian kaşlarını çattı, hareketsiz kaldı, aşağıdaki alanı taradı ama kayda değer bir şey göremedi. Yine de bir ses duymuştu.

Görüşünün kaymasına izin verdi; burası bölgedeki en yüksek binalardan

biriydi ve ona şehrin ilk iyi görüntüsünü veriyordu. Tahmin ettiği gibi muazzamdı: birbirine yakın binalar uzaklara kadar uzanıyordu ama buradan bile

hasarın her yerde yaygın olduğunu görebiliyordu. Binaların yarısı pürüzlü hatlara sahipti, cepheleri parçalanmıştı; diğer yerlerde ise tüm yapıların çöktüğü

moloz yığınlarını görebiliyordu. Uzakta, belki de bir mil ötedeki bir noktaya odaklandığında kaşları çatıldı. Keskin sarı bir ışık uzun bir çizgi halinde yukarı doğru parlıyor, tüm şehri ikiye bölüyor, binaların tepelerinden yansıyor ve hafif tozlu havayı kızıl aydan daha güçlü bir şekilde renklendiriyordu. Davian merakla çizgiye baktı ama çok fazla şey vardı. Gökyüzünü göremiyordu.

aydınlatmanın kaynağı.

Sonra figürü fark etti.

Gözlerini kısarak baktı. Garip altın ışığın yakınındaki bir çatıda oturuyor, ışığa karşı siluet oluşturunuyordu. Yer değiştirdiğini fark etmeseydi onu göremeyecek, belki de bir heykel sanacaktı. Işığa doğru bakıyordu, diye düşündü Davian, ama o kadar uzaktaydı ki bunu anlamak zordu.

Yine de insandı. İzledikçe Davian bundan daha da emin oluyordu.

Yönünü zihninde belirledi ve sonra çatının kenarından geri çekildi.

Neyse ki tekrar geçide ulaştığında hâlâ bir tehlike işareti yoktu; daha önce duyduğu her neyse geçmiş olmalıydı. Hiç vakit kaybetmeden tünellerden geçti, merdivenlerden inip çıktı, patikalar ve çatılar boyunca dikkatinin elverdiği en hızlı şekilde ilerledi. Gördüğü kişinin dost canlısı olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu ama burası en azından biriyle temas kurmaya çalışmadan katlanamayacağı kadar tuhaf ve tedirgin ediciydi.

Yolculuk boyunca her kırmızı gölgeden kendisine bakan yüzlerce göz varmış gibi hissetmesine rağmen iyi zaman geçirdi. Mümkün olduğunca yavaş ve çömelerek ilerliyor, moloz yığınları ilerlemenin başka bir yolu olmadığını gösterdiğinde en keskin yokuşları dikkatle tırmanıyor ya da kayıyordu. Bir keresinde ayaklarının altındaki en karanlık gölgelerden birinin derin bir çukur olduğu ortaya çıkınca neredeyse tökezliyordu ve dengesini sağlamak için umutsuzca çabalarken mızrağını çukurun derinliklerinde kaybetti. Bundan sonra, yukarıdan gelen kırmızı ışığın engellendiği her yerde bir parça Öz kullandı.

Şehri ikiye böldüğünü fark ettiği ışık o yaklaştıkça şiddetini artırıyor, ilerideki binaların üzerinde havayı keskin bir altın rengine boyuyordu. Ara sıra ona baktı, ne olabileceği konusunda şaşkındı.

Bir köşeyi daha döndü; onu ışığın geldiği yerden sadece tek bir yapı hattı ayırıyordu, yoğun aydınlatma yakındaki binalardaki sivri deliklerden süzülüyordu. Davian yola çıktığından beri figürü bir daha görememişti ama bulunduğu yere doğru nispeten düz bir çizgi tutturmayı başardığından emindi.

Bir binanın yanından dolanarak ilerledi ve sonunda ışığın kaynağını gördüğünde şok olmuş bir şekilde yavaşlayarak durdu.

Durduğu yerden belki yirmi adım ötede, önündeki zemin bir anda... yok oldu.

Parlak sarı ışık, görebildiği kadarıyla soldan sağa uzanan devasa bir yırtıktan, taştaki açık bir yaradan yukarı doğru akıyordu. Davian

ne kadar derin olabileceğini tahmin edemiyordu ama kesinlikle genişti, en az iki sıra binanın olduğu yeri kaplıyordu - elli metre, belki daha fazla. Diğer taraftaki yüzlerce yapı tamamen ortadan ikiye ayrılmıştı ve Davian bu tarafın da aynı şekilde görüneceğini tahmin edebiliyordu. Yaklaştıkça, kulaklarını zorlukla duyulabilen bir uğultu tırmaladı, görünüşe göre derinliklerden yayılıyordu.

Yutkundu. Görebildiği kadarıyla boşluğu geçmenin hiçbir yolu yoktu. Toprağın kirlettiği yerde taşın kendisi sanki bir şekilde saf enerjiyle aşılanmış gibi parlıyordu.

Davian yine de bunun Öz'ün ışığı olduğunu düşünmüyordu. Bu her nasılsa onun sağlayacağı aydınlıktan daha kirliydi: sarı puslu, lekeli, sanki yağlı dumanla doymuş gibiydi.

Sonunda bakışlarını manzaradan ayırıp çatıları tarayarak daha önce orada tünediğini gördüğü figürden bir iz ararken dalgınca kulaklarını ovuşturdu.

Yukarıda kimse yoktu ama kimi aradığını anlaması uzun sürmedi.

Adam -bir adamdı, Davian şimdi görebiliyordu- hareket etmişti; uçuşunun bu tarafının en ucunda oturuyordu, zikzaklı dudak onu Davian'a doğru eğiyordu. Bacakları sallanırken havada tuhaf gölgeler oluşturuyor, sarı ışık dar yüz hatlarını vurguluyordu. Bir an için neredeyse tanıdık geldi.

Davian kaşlarını çatarak adamın tıraşsız yanaklarında parlayan çizgileri inceledi. Kan çanağına dönmüş gözler ışığa doğru boş boş bakıyordu ama parıltı acı veriyor olmalıydı. Siyah, dağınık kıvrıkcık saç telleri yabancının sol gözünün hemen altında kötü bir morluk taşıyan yüzünün etrafında gevşekçe sarkıyordu.

O zaman büyük ihtimalle bir mahkum. Kesinlikle tehdit oluşturacak biri gibi görünmüyordu.

Tereddüt etti, sonra gölgelerin arasından çıktı ve kibarca boğazını temizledi.

Işığa bakan adam şiddetle başladı, nerede olduğunu hesaba katmadan döndü ve sonra hareket onu neredeyse kenardan aşağıya kaydırırken umutsuzca geriye doğru tırmandı. Yarı yuvarlanarak, yarı sürünerek uçuşundan uzaklaştı ve Davian'dan birkaç metre ötede durdu.

"Özür dilerim," dedi, utangaç bir tavırla yaklaşp eğilerek elini uzatırken.

Adam ona ters ters baktı. Davian'dan daha yaşlıydı -belki de otuzlu yaşlarının başındaydı- ve artık altın ışığa bakmıyordu.

Keskin buz mavisi gözleri utanç ve öfke karışımıyla doluydu. Teklif edilen yardımı kabul etmedi.

"El alsın," diye mırıldandı, Davian'dan hafifçe geriye doğru kayarak kendi başına ayağa kalktı. "Kimsenin olmaması gerekiyordu..." Sözünü keserek Davian'a baktı. "Neden buradasın?" Garip bir şekilde konuşuyordu; Andarran diliydi ama aksanını anlamak zordu, Davian'ın duymaya alışık olduğundan daha dikkatli ve kesin telaffuz ediyordu.

Davian cevap veremeden adam bir inilti çıkardı ve yüzü buruşarak dizlerinin üzerine çöktü. Davian ileriye doğru belirsiz birkaç adım attı.

" var? Sen..." Sustu.

Adamın kollarında bir şey vardı. Yırtık pırtık gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve her bir kolu gölgeyle kaplanmış gibi görünüyordu; tek fark bu gölgenin bilekten omuza doğru kıvrılarak parlayan, sıvı bir şey olmasıydı.

Adam Davian'ın bakışlarını takip etti, öfkesi yerini teslimiyete bıraktı.

"Şimdi neden burada olduğumu biliyorsun," dedi zayıf bir sesle, görünüşe göre

Davian'ın onu rahatsız eden şeyi tanıyacağını varsayarak. "Ama bu varlığını açıklamıyor." Gözlerini kıstı. "Seni tanıyamadım. Isstharis'in bölümünden misin? Kimsin sen?"

Davian şaşkınlıkla başını salladı. "Ben Davian. Daha yeni geldim."

Yabancı şaşkınlıkla baktı ve sonra kısa, acı bir kahkaha attı.

"İsmi biliyorum. kişi sensin. Senin..." Daha da şaşkın görünerek sözünü kesti. "Ne demek 'daha yeni geldim'?"

Davian cevap vermekten adamın ani, sendeleyerek yana savrulması ve hemen ardından gözlerinin yuvalarından fırlamasıyla kurtuldu. Davian onu yakalamak için öne atılamadan, sıırım gibi adam sert taş zemine yığıldı.

Davian aceleyle yabancıya yaklaştı, endişeliydi ama kollarını kaplayan koyu, parlak kütleye dokunma riskini almaması gerektiğinden de oldukça emindi. Daha önceki dar'gaithin kanıyla aynı değildi, hatta pek çok açıdan daha kötü görünüyordu. Sanki... canlı gibi deri boyunca *sürünüyor*, dalgalanıyor, tedirgin edici bir şekilde deriyi okşuyor gibiydi.

Yüzünü buruşturdu. Bu her neyse, açıkça adamın canını yakıyordu.

Mumsu derisine ve nefes darlığına bakılırsa, muhtemelen onu öldürüyordu.

Diz çöktü ve yabancıнын alnına dokunmak için uzandı, sonra madde Davianın varlığına tepki verip ters dönmüş katran damlaları gibi yukarı doğru çekilince elini geri çekti. Elindeki tutuşu bırakmadı.

Ancak Davian, çarpan kalbinin rahatlamasına izin verdikten sonra temkinli bir şekilde tekrar uzandı ve kendisine doğru uzanan tedirgin edici, dalgalanan dallara dikkatle baktı.

Yutkundu, sonra Rezervine dokundu ve Özünü adama akıtmaya başladı.

İlk başta hiçbir şey olmadı, parlayan kütle bir şekilde akışa direniyor, Davian'ın iyileştirici enerjisini saldırdığı yerden uzaklaştırıyordu. Davian adamın etindeki yaranın derinliğini hissettiğinde neredeyse irkilerek geri çekiliyordu; karanlığın küçük iplikleri kas ve kemiğe kadar iniyor, yaşamı emiyor ve yerine çürüme ve çürüme bırakıyordu. Yabancı'nın sadece kollarında değil, gömleğinin altında da vardı; göğsünün üzerinde, neredeyse karnına kadar iniyordu.

Davian dişlerini sıktı ve adamın bedenine daha fazla Öz iterek onu enerjiyle doldurdu. Bir barajın patlaması gibi, siyah madde aniden kırılır gibi oldu, yüzeyden sızarak uzaklaştı, hasarlı bölgeler nihayet kendilerini onarmaya başlarken derin kancaları çözüldü. Adamın yanaklarına renk geri döndü ve nefes alış verişleri hemen daha düzenli, rahat bir ritme kavuştu.

Davian nefes verdi ve arkasına yaslandı, çabalarının bir fark yaratmış olmasından dolayı rahatlamıştı ama az önce kendi Özünün ne kadarını harcadığı konusunda biraz endişeliydi. Rezervi bir kez daha belirgin bir şekilde azalmıştı ve burada bir geceden daha az bir süredir bulunuyordu.

Etrafına bakındı, sonra hâlâ bilinci yerinde olmayan adamı kucağına aldı ve yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek uçurumun kenarından uzaklaştırıp yakındaki bir duvara yasladı. Yabancı kıpırdamadan nefes almaya devam ediyordu. Uyanması biraz zaman alabilirdi.

Davian adamın rahatça yerleştiğinden emin olmak için elinden geleni yaptıktan sonra tekrar sarı ışığın yukarı doğru yayıldığı yere doğru ilerledi. Işık ilk görüldüğü kadar kör edici değildi ve Davian'ı şaşırtan bir şekilde derinliklerde epeyce bir mesafeyi zorlanmadan görebiliyordu.

Bir süre aşağıya doğru baktı, uçurumu inceledi.

Yeryüzündeki yarık görebildiği kadar derine uzanıyordu. Işığın bir kısmı uçurumun kenarlarından yayılıyordu; kırık taş yüzeyler altın kaplıydı, ancak bu ışık karanlık delikler tarafından kırılmıştı - düzenli boyutlarına ve şekillerine bakılırsa, burada meydana gelen felaket tarafından ikiye bölünmüş tüneller.

Davian yakındaki bir taş parçasının sabitlenip sabitlenmediğini test etti ve sonra onu hafifçe eğilerek kenardan bakmak için kullandı. Uçurum aşağıya doğru uzanıyor ve sonunda yanan sarı bir sis içinde kayboluyordu. Derinliklerden sürekli, alçak, titreşimli bir uğultu geliyor gibiydi, başını kenardan dışarı çıkardığında fark edilir derecede daha yüksekti.

Titredi, geri çekildi ve gözlerindeki lekeleri sildi. Burası da neresiydi?

Gevşek taşların taşlara çarparken çıkardığı takırtılar kulağına çalındı; dönüp sesin geldiği yöne baktı. Uçurumun aşağısında, devasa bir kırık duvar parçasının arkasında bir yerde, ses tekrar geldi.

Davian düşünmek için duraklamadı; baygın arkadaşını koltuk altlarından yakaladı ve olabildiğince sessiz bir şekilde en yakın binanın sığınağına sürükledi. Binanın dış cephesi tamamen yok olmuştu ama yine de ikisini de derin bir gölgede saklıyordu.

Dakikalar geçti, taşların gıcırtısı daha da arttı, yaklaşan her kimse sessiz kalmaya çalışmıyordu. Ayak sesleri yakınlarda çıtırdadı ve Davian nefesini tutarak yanındaki baygın adamın ses çıkarmamasını diledi.

Tek bir figür, uçurumun sarı ışığında silüetini oluşturarak ve rakip ayın kırmızısına bürünerek görüş alanına girdi. Davian'ın daha önce ormanda dar'gaithin'le birlikte gördüğü figürler gibi, bu da çok uzundu, uzuvları ince ve gergindi, hareketleri sarsıntılıydı. Basit bir pantolon giymişti ama onun dışında çıplaktı, gövdesinde ya da ayaklarında hiçbir şey yoktu.

Sonra döndü ve Davian haykırmamak için dişlerini birbirine kenetledi.

Adamın saçları, alnı ve burnu normaldi ama ağzı... ağzı, burnunun altından neredeyse çenesine kadar uzanan, dudaksız ve sürekli açık, iğne gibi dişlerden oluşan bir delikti. Kırmızı ay ışığı bu jilet inceliğindeki uzun dişlerden yansıyor ve sanki pıhtılaşmış kanla kaplanmışlar gibi boncuk boncuk nemle parlıyorlardı.

Davian'ın dehşete düşmüş bakışları yarattığın gözlerinin olması gereken yere doğru ilerledi. Orada... hiçbir şey yoktu. Yüzünün o kısmı sadece deriden ibaretti.

Adamın-yaratığın-başı döndü ve doğrudan Davian'ın saklandığı yeri işaret etti.

Durakladı. Kafasını hafifçe yana eğdi, sanki şaşırılmış gibiydi.

Davian'ın kalbi çarpmaya başladı ve herhangi bir hareketten korkarak kıpırdamadan durdu.

-Daha geriye çekilmesi kadar küçük bir şey bile, yarattığın görünürdeki görüş eksikliğine rağmen bir şekilde tespit edilebilirdi. Canavar bir süre daha oyalandıktan sonra gözsüz bakışlarıyla etrafı taramaya devam etti; çıplak kolları ve göğsü boyunca dalgalanan kasları sertçe hareket ediyordu. Hareketleri pek koordineli görünmese de güçlü olduğu açıktı.

Yumuşak, hırıltılı bir ses çıkardı.

Havada garip bir bulanıklık vardı ve sonra yaratık öylece... gitmişti. Kayboldu.

Davian orada çömelmiş, bir asır gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamadan durdu.

Sonunda, ağrıyan bacakları daha fazla dayanamayınca tekrar yavaşça ayağa kalktı, gerindi ve dalgın dalgın uçurumun kenarına baktı. Hiçbir hareket yoktu, yaratıktan hiçbir iz yoktu.

Acımasızca parlayan uçuruma baktı, zar zor duyulan o uğultu tekrar duyularını çekiştirirken kulaklarını ovuşturdu. Bu yer hakkında daha fazla şey öğrenene kadar başka bir şey yapmak akıllıca görünmüyordu.

Beklemek için uyuyan adamın yanındaki gölgelere geri yerleşti.

Bölüm 11

Davian'ın yanındaki adam sonunda inlediğinde, kan kırmızısı ay hâlâ aynı pozisyonda asılı duruyor, zamanın nasıl geçtiğine dair herhangi bir belirti vermeyi reddediyordu.

Davian başladı, sonra bir elini yabancının ağzına yaklaştırarak çıkarmayı düşünebileceği herhangi bir sesi bastırmaya hazırlandı. Davian'ın gördüğü yaratık uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu ama yakınlarda başka hangi dehşetlerin olabileceğini bilemezdi.

Adamın gözleri birden açıldı ve uçurumun sarı ışıltısını yansıttı. Hemen gerildi, önce Davian'a sonra da binaya baktı.

Sonra çenesi gevşedi ve titreyen bir kolunu yüzünün önüne kaldırarak kendini yukarı kaldırdı.

"El," diye fısıldadı, şaşkınlıkla elini bükerek. "Sen... bunu sen mi yaptın?"

Davian başını salladı ve adamın düşmanca görünmediğini görünce rahatladı. "Öz kullandım," diye açıkladı. Bu noktada bir Augur olduğundan bahsetmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu.

Adam uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, şaşkınlıkla kollarına baktı.

"Sen Darecian mısınız?" dedi sonunda. "Hepinizi öldürdüklerini sanıyordum. Teşekkür ederim," diye ekledi Davian nasıl cevap vereceğine karar veremeden. Başını kaldırıp Davian'a baktı, gözlerinde aniden bir kararlılık belirmişti. Elini uzattı. "Ben Raeleth."

"Davian," dedi Davian, onu sıkıca kavrayarak, bu dostça jest karşısında içinde bir şeyler gevşedi.

"Davian mı? Bu ismi biliyorum." Raeleth gözlerini kıstı. "Şimdi hatırladım. Daha... *daha yeni geldiğinizi* söylemiştiniz?" Son kısma yaptığı vurgu utanmadan kuşkuluydu.

"Bu gece erken saatlerde portaldan geldim. Sadece bu akşam buradaydım," diye onayladı Davian, biraz da savunmacı bir tavırla.

"Bu... hiç mantıklı değil." Raeleth alnını ovuşturdu, sonra Davian'ın hafifçe sinirlenmiş ifadesi karşısında özür dilercesine elini kaldırdı. "Sana yalancı demiyorum. Tam olarak değil. Ama... diğer herkes aynı anda, birbirlerinden *birkaç saniye* sonra geldi." Sessizliğe gömüldü, son cümle açıkça bir meydan okumaydı.

Davian ona boş boş baktı. "Ben... ben neden bu kadar

farklı. hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf etti, başı dönüyordu. "Başkaları da mı var demiştin?"

"Binlerce kişiydik. Gerçi artık o kadar çok değiliz," diye kabul etti Raeleth. "Buraya neredeyse üç ay önce, tam da bu keyifli karmaşa" -eliyle hem uçuşumu hem de yıkık şehri gösteriyordu- "tam da olayların ortasındaiken geldik." Ne gördüğünü tam olarak anlayamamış gibi kolunu incelemeye devam ederken şüphesizliği yerini tekrar sersemlemiş bir inançsızlığa bıraktı. "İsminizi tanıyorum, biliyorsunuz. Seni arıyorlardı."

"Kim?"

"Yılanlar. Özellikle Theshesseth adında biri. Sürekli gelip seni soruyordu. Herkesten ümidi kestikten sonra haftalarca senin hâlâ hayatta olduğuna inanmış görünüyordu. Hatırlıyorum, çünkü hiçbirimiz neden senin de diğerleriyle birlikte öldüğünü varsaymadıklarını anlayamıyorduk." Raeleth uçuşuma doğru baktı ve hatırladıkları karşısında yüzünü ekşitti.

Davian sessizce başını salladı; tüm bu yıkım gerçekleştiğinde burada, şehirde olmanın bir şey olduğunu sadece hayal edebiliyordu. Yine de dar'gaithin'in kontrolü ele geçirdiği haberini alınca kalbi biraz burkuldu.

"Neden senin hayatta olduğunu düşündüğünü biliyor musun?" Raeleth devam etti. Ses tonu rahattı ama Davian'a bakışları gerçekten merak ettiğini gösteriyordu.

Davian tereddüt etti. Theshesseth'e Davian'ın kaderinin burada ölmek olmadığı söylenebilirdi ama bunu söylemek şu anda cevaplamak istemediği sorulara yol açacaktı. "Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok-"

Davian'ın ayaklarının altındaki zemin titremeye başladı.

Alçak bir gümbürtü havaya yayılırken sarhoş bir şekilde geriye doğru tökezledi, içgüdüsel olarak kendini yakındaki duvara yaslamaya çalışırken gözleri irileşti. Ancak Raeleth onu kolundan yakalamış ve ters yöne doğru sertçe çekiyordu; Davian düştü ve molozlar bir saniye önce durduğu taşla çarptı.

Çökmeler şehrin uçsuz bucaksız genişliğinde yankılandı ve Davian bir yapının uçuşum boyunca tamamen kendi üzerine çöktüğünü gördü. Devasa taş parçaları uçuşumun içinde kayboldu ve arkalarında sarıya çalan toz izleri bıraktı.

"Teşekkürler," diye soludu Davian, titremesi hafifleyerek durduğunda.

Raeleth kendini fırçaladı. "Sanırım bu senin de ilk titremen? Burada oldukça yaygındır. Sarsıntılar olduğunda başınıza bir şey düşmesine izin vermemek iyi bir alıştırma olur."

Davian zayıf bir gülümsemeyle karşı tarafa baktı. "Bunu hatırlamaya çalışacağım." Ayağa kalktı. "Alabildiğim kadar tavsiyeye ihtiyacım var gibi görünüyor. Eğer vermeye istekliysen."

Raeleth dayanılmaz derecede uzun birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, tek ses havayı bastıran rahatsız edici alçak uğultuydu.

Sonra başını sallayarak iç çekti.

"Görünüşe göre El bizi bir araya getirdi. Ve O'nun şahitliğinde, yardımını hak ettiniz. Karanlık tarafından enfekte olup da başka bir şafağı görecektik kadar yaşayan birini duymadım. Mecazi anlamda söylüyorum," diye yumuşak bir şekilde düzeltti.

"Karanlık mı?" diye tekrarladı Davian. "Şu... siyah sıvı mı?"

Raeleth bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten de buraya *hiç gelmedin*," dedi belli belirsiz şaşırmış bir sesle. "Buralarda ölmenin en kötü yolu değil ama buna yakın. Eğer bir tane görürseniz, iyi olan her şey aşkına, size dokunmasına izin vermeyin." Davian'ın onaylamasını beklemeden kızıl aya baktı. "Ne kadar oldu?"

"Bir saat mi?" diye önerdi Davian.

"Güzel, o zaman hâlâ ilk zilden önceyiz. Harekete geçmeliyiz. Al'goriat'lar bizi burada bulmadığı için şanslıyız."

Davian yutkundu ve yürümeye başlayan Raeleth'in peşinden koştu. "Şu gözleri olmayan yaratıklardan mı bahsediyorsun?" Al'goriat'ın Ban'ların en nadir ve en tehlikelisi olduğu söylenirdi. Efsaneye göre, onlarla ilgili ayrıntılar çok azdı çünkü onlarla karşılaşan çok az kişi hikâyesini anlatacak kadar yaşayabilmişti.

Raeleth ona yan gözle baktı. "Bir tane gördün mü?"

"Daha önce bir dar'gaithin'i takip eden bir grup vardı. Ve bir tanesi sen baygınken yanımızdan geçti," diye itiraf etti Davian ürpererek. "Bu yüzden seni binanın içine sürükledim."

Raeleth bembeyaz kesildi. "O kadar yakın mı? Ve seni görmedi mi?" diye sordu inanamayarak.

Davian, "Gölgelerin içindeydik, bir duvarın arkasıdaydık," diyerek onu temin etti.

Raeleth homurdandı. "Fark etmez," dedi asık suratla. "Nasıl gördüklerini bilmiyorum ama belli ki sen ya da ben gibi değiller -karanlık onları hiç etkilemiyor gibi görünüyor, taşlar da pek etkilemiyor." Başını şaşkınlıkla salladı. "Belli ki El bizi izliyordu. Kamptan bu kadar uzaktayken bizi kesin yerlerdi." Etrafına endişeyle baktı. "Güvenli bir yere varana kadar konuşmayı minimumda tutmalıyız. Kulakları oldukça iyi duyuyor."

Davian dilinin ucundaki birkaç yakıcı soruyu yuttu, iğne gibi keskin dişlerden oluşan o açık ağzın hatırası, ifadeyi kabul etmesine ve yürümeye başladıklarında Raeleth'in emin adımlarını taklit ederek olabildiğince sessiz bir şekilde onu takip etmesine neden oldu.

Bir süre uçuşunun kenarında durdular, yolculuk gergin ama olaysız ilerledi; sonunda Raeleth işaret etti ve

Sarı ışıktan uzaklaştıkça yavaşlıyor, daha karanlık, kırmızıya çalan harabeler arasında yol almaya başlıyorlardı. Sonunda Raeleth bir elini kaldırarak Davian'ın durmasını sağladı.

"Kampa yaklaşıyoruz. Al'goriat burada bir sorun yaratmayacaktır," dedi, sesi hâlâ fısıltı halindeydi.

Davian rahat bir nefes aldı. "Kamp mı?" Önüne baktı ama kayda değer bir şey göremedi. "Nerede? Kaç kişi var?"

Raeleth başını yakındaki bir binaya -neredeyse bir kuleye- doğru salladı, içinde çoğunlukla sağlam bir merdiven boşluğu vardı. "Sana göstermek daha iyi."

Davian kaşlarını çattı ama diğer adamın peşinden giderek dikkatle yapının tepesine tırmandı ve çatıya çıktı. Görünüşe göre buradaki binaların hepsinde bu çatı girişleri vardı.

Raeleth onu kenara doğru yönlendirdi, sonra da eliyle işaret etti. Davian'ın gözleri büyüdü.

Küçük ateşlerin titrek sarı-turuncu aydınlatması neredeyse görebildiği kadarıyla çeşitli yapılardan dışarı taşıyordu; ara sıra gölgeli bir figür bir pencerenin veya kapının önünden geçiyor, bir kez daha gözden kaybolmadan önce kısa bir süre siluet oluştuyordu. Şehrin farklı bölgelerini dolduran gruplar varmış gibi görünüyordu; biri doğrudan aşağıda, diğerleri ise bölümlere ayrılmıştı, her bir ateş grubu durgun kırmızı ay ışığı ve koyu karanlığın birleşimiyle net bir şekilde ayrılıyordu.

Davian şaşkınlıkla, "Burada yüzlerce insan olmalı," diye mırıldandı. "Bine yakın. Geç oldu; ateşlerin çoğu çoktan söndü."

Raeleth, Davian'ın inanmayan bakışları karşısında omuz silkti. "Eskiden sayımız çok daha fazlaydı. İlk geldiğimizde muhtemelen şu anki sayımızın üç katıydı."

Davian şaşkınlıkla başını salladı, hâlâ manzarayı inceliyordu. Işıkların az ötesinde insan yapımı büyük bir göle benzeyen bir şey duruyordu; Davian bu manzara karşısında dudaklarını yaladı ve birden bir şey içmeyeli çok uzun saatler olduğunu hatırladı. Esans onu ayakta tutuyordu ama bu ağzının ve boğazının kurumadığı anlamına gelmiyordu.

"Beni başka biri görseydi ne olurdu?" diye sordu sessizce, bakışları dalgalanan suya odaklanmıştı. Noktalı ışıklar tam arada duruyordu.

Raeleth gözlerini kısarak ona baktı.

"Görüleceksin," dedi yavaşça. "Seni buraya tam olarak neden getirdiğimi sanıyorsun?"

Davian kaşlarını çattı. "I..." Raeleth'in ne söylediğini anlayınca ses tonuna korku sızdı. "Aşağıda sana katılmamı mı istiyorsun? Ama... siz *tutsaksınız*."

Raeleth homurdandı. "*Bizler* tutsağız. Tabii buradan çıkmanın benim bilmediğim bir yolu yoksa."

Davian, "Ama henüz benden başka kimsenin haberi yok," diye itiraz etti.

"Ve buna mecbur değiller. Farklı bir isim seçin. Kimse senin gerçekte kim olduğunu tahmin edemez," dedi Raeleth kararlılıkla. "Yardım edeceğimi söylediğimde seni yanlış beklentilere soktuysam özür dilerim ama burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamalısın. Isstharis'in dağıttığı tayı dışında yiyecek yok ve o göl bizim tek su kaynağımız. Aşağıda gördüğünüz o insanlar sadece dışarıda olanlardan korktukları için burada değiller. Buradalar çünkü burası herkesin hayatta kalabileceği tek yer."

Davian'ın kalbi sıkıştı. "Peki... eğer aşağıda size katılırsam. Biri kim olduğumu anlar ve beni dar'gaithin'e ihbar ederse ne olur?"

Raeleth ona, "Fark etmezler," diye güvence verdi. "Birkaçı senin bu bölgeden olmadığını fark edebilir ama her zaman birileri bölgeden bölgeye geçerek kendilerini kabul edecek yeni bir ekip arar. Yılanlar da senin eşkalini yaydı ama bu kadar zaman sonra kimsenin hatırlamayacağını garanti ederim. Sen kim olduğunu söyleyene kadar ben kesinlikle hatırlamıyordum." Omuz silkti. "Yılanların kendilerine gelince... bazen insanları ayırt etmekte zorlanıyorlar. Sana bir şey olmaz. Ayrıca bizim bölümde sadece Isstharis var ve o da metal teslimatı için hep aynı yerde kalıyor. Buraya geldiğimizde insanlardan çok onlar öldü, nedense geçiş onları bizden daha çok şaşırttı. Elimizden geldiğince avantaj sağladık. Artık bir tanesini bile görmeden haftalar geçirebilirsiniz."

Davian kaşlarını çattı ama bu kez Raeleth'ten çok kendi kendine. Diğer adam ona her cevap verdiğinde Davian daha fazla sorunun ortaya çıktığını görüyordu.

"Tüm bu insanları bir dar'gaithin mi koruyor?" dedi ve her seferinde tek bir şeye odaklanmaya karar verdi.

"Burada bir tane var. Gedik'in güneyindeki diğer her bölümde de bir tane var," diye düzeltti Raeleth. "Ve bunlar dar'gaithin, artı birkaç yüz aç al'goriat."

Davian alnını ovuşturdu. "Burada endişelenecek bir olmayacağını söylediğini sanıyordum."

Raeleth Davian'a alaycı bir gülümseme verdi. "Yanlış anladın. Burada bizi *yemiyorlar*. Kurallara uyduğumuz sürece," diye düzeltti kasvetli bir şekilde. "Çok zeki görünmüyorlar ama yılanlara itaat edecek kadar zeki oldukları kesin."

Davian omuzlarının çöktüğünü hissetti. Raeleth'in ona doğruyu söyleyip söylemediğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu -kan sınır bozucu bir şekilde ulaşılmaz olmaya devam ediyordu, bu da kesinlikle yalanları görme yeteneğinin de çalışmadığı anlamına geliyordu- ama... sanki dürüst davranıyormuş *gibi hissediyordu*.

Bu da söylediği her şeyi bir şekilde çok daha kötü hale getiriyordu.

Dağınık ışık noktalarına bakarak, "Neden tüm yangınlar farklı bölümler içinde bile bu kadar dağınık?" sordu. Alevlerin çatırdadığı binalardan birkaçının içini görebiliyordu; yine de

Çok daha fazlası, söyleyebildiği kadarıyla her birinde sadece birkaç kederli görünümlü figür çökmüştü. "Herkes bir arada kalsa daha iyi olur."

Raeleth, "Olurdu," diye onayladı, "ama dörtten fazla grup halinde toplanmamıza izin verilmiyor. Bu yılanların kurallarından biri. Al'goriat'ın da uyguladığını gördüğüm bir kural." Son söylediğinde ağzı tiksintiyle buruştu.

Davian daha fazlasını sormak için ağzını açtı ama Raeleth başını sertçe salladı. "Binlerce sorunuz olduğunu biliyorum ama geri dönmem gerekiyor.

Yapabilirim

Muhtemelen ekibimi bize katılmana izin vermeye ikna edebilirim - zaten bir eksiğimiz var ve birkaç hafta önce beni alacak kadar çaresizlerdi - ama sadece bu gece neden gizlice kaçtığımı merak etmiyorlarsa. Eğer enfekte olduğumu öğrenirlerse..." Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Ah." Davian aniden terk edilmişlik hissiyle ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bu süre zarfında ne yapmam gerekiyor?"

Raeleth omuz silkerek şehre baktı.

"Göle git, biraz su al, sonra buraya geri dön ve bekle. Bu gece biri sizi görürse endişelenmeyin ama döndüğünüzde, özellikle de ilk zili duyduktan sonra gözden uzak durun. Boşta gezen eller mesai saatleri içinde her şeyden daha çabuk fark edilmenize neden olur. Yarın son zilden sonra yiyeceklerle döneceğim. Ve bir planla," diye ekledi kararlılıkla.

Davian neredeyse itiraz edecekti; saklanma fikri, kaderini tamamen bu adamın ellerine bırakma fikri, kendini pek de rahat hissetmediği bir fikirdi. Özellikle de Raeleth'in onu aldatıp aldatmadığını göremediği düşünülürse.

Bu kadar uzun süre bu yeteneğin yokluğunu kabul ettikten sonra - aslında bir bütün olarak kan'a erişiminin olmaması - kendini çıplak hissetmesine neden oldu. Korkunç derecede savunmasızdı, uğursuz çevresi bu durumu daha da kötüleştiriyordu.

Yine de sonunda başını salladı. Kısmen daha iyi bir seçeneğinin olmamasından kaynaklanıyordu. Kısmen de olaylar onu yakalamıştı; hücresinin sessiz sakinliğinde geçen bir yıldan sonra, geçen akşamın şoku -sadece bir gece miydi?

Ve kısmen de olsa, Raeleth'te, adamın ciddi tavrında Davian'ın güvendiği bir şeyler vardı.

Davian'ın düşüncelerinden habersiz olan Raeleth onun omzuna vurdu ve başını sallamasını kabul ettiğine dair bir işaret olarak algıladı. "Güzel." Merdivenlere yöneldi, sonra omzunun üzerinden bir bakış attı.

"Zvaelar'a hoş geldiniz," diye alaycı bir ifadeyle ekledi.

En az yarım gün sonraydı -ama tam olarak ne kadar sürdüğünü söylemek imkânsızdı, kızıl gece göğünün donmuş parıltısı altında- Davian çarpma sesini duydu

Aşağıdaki taştan.

Gözlerini ovuşturdu; yarı uyukluyordu, çatının kenarındaki alçak taşa yaslanmış, daha fazla Öz kullanmadan kendini yenilemeye çalışıyordu. Yine susamıştı, sinir bozucu bir şekilde; derin bir çanın sarsıcı sesi şehirde yankılanmadan önce göle kadar sorunsuz bir şekilde gidip dönmüştü ama geri dönerken yanında su taşıyacak hiçbir şeyi yoktu.

Aşağıdan bir yerden yine taşların taşlara çarpma sesi geldi ve Davian kaslarının gerildiğini hissetti. O zil sesinden kısa bir süre sonra, kampın -kısa bir süreliğine- hareketlendiği, insanların yükseltilmiş patikalar boyunca yürüdüğü ve kıvrımlı merdivenlerden belli bir amaçla inip çıktığı andan beri her şey ölüm sessizliğindeydi. Yine de hiç konuşma olmamıştı, sadece gruplar içinde mırıldanan fısıltılar, dört ya da daha az kişilik kümeler halinde hareket eden insanlar vardı. Tıpkı Raeleth'in söylediği gibi.

Herkes kızıla boyanmış şehrin içlerine doğru gözden kaybolmuştu ve o zamandan beri aşağıda mutlak bir sessizlik vardı. Davian, Raeleth'in uyarılarından sonra tekrar dışarı çıkma riskini göze almak istememişti.

Dikkatlice yer değiştirdi, sonra binanın kenarından bakarak rahatsızlığa neyin sebep olduğunu görmeye çalıştı. Gevşek taşların çıtırtısı ve kazınması tekrar geldi, ritmi düzensizdi ve başka bir şey daha vardı. Sürekli bir öğütme, sürüklenme sesi. Şimdi tam altında, şu anda üzerinde tünediği binanın alt katındaydı.

Davian gerildi. Biri buraya gelirse saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Aşağıda aniden bir hareket oldu, binanın oyulmuş kabuğundan bir şey çıktı ve görüş alanına girdi.

Davian irkildi ve çılgınlığını bastırmak için elini ağzına götürmeyi zar zor başardı.

Kızıl ışık, neredeyse tamamen şeffaf, cam gibi olan deriden parıldıyor, yüzeyin hemen altında rahatsız edici bir şekilde kayan kas, organ ve sıvı karmaşasını ortaya çıkarıyordu. Yaratık, dışa doğru filizlenen kavisli dikenlerle aniden son bulan kollarıyla kendini sürüklüyor ve taşa zayıfça sürtünüyor.

Pençelerin bağlı olduğu uzuvlar bir deri bir kemik kalmıştı, yaratık ayakta durabilseydi en az on fit uzunluğunda olacak olan hantal gövdesine göre çok zayıftı. Pençelerini kayaya geçirerek bir hareket yaptı ve kendini birkaç metre daha ileri çekti. Bacakları görünür hale gelince Davian'ın midesi bulandı. Kolları kadar ince olan yaratığın cam gibi derisi, yırtık kasların arasından dışarıya doğru uzanan parçalanmış kemikleri ortaya çıkarıyordu.

Yaratığın göğsü hızla inip kalktı ve yüzünü gökyüzüne dönerek doğrudan ona bakmaya başladı. Yıkık bir ağzın içinden kendi etini kesip öğüten iğneye benzer dişler görünüyordu; dişlerin çoğu kırılmıştı ve koyu renkti

Çenesinden kan damlıyor.

Yine de gözleri genişti. Zeki. İnsan.

Davian donakaldı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu, geri çekilme ve muhtemelen bu hareketle dikkat çekme dürtüsüne direndi. Onu görmüş müydü? Şimdi onun ne olduğunu anlamıştı. Ya da vücudu bütün olsaydı neye benzeyeceğini.

Bir al'goriat.

Ama gözleri etle kaplı değildi. Kahverengi ve korkmuş olan bu gözler, yaratık yukarı doğru bakarken titriyordu ve Davian onu fark ettiğini anladı. Sanki konuşacakmış ya da çılgılık atacakmış gibi ağzını sonuna kadar açtı.

Bir mızrak sol gözüne saplandı, altındaki sert taş çarptı ve orada uzun, şok edici bir saniye boyunca titredi.

Davian orada öylece donmuş bir halde yatarken, aşağıdan bir yerden sürünme sesi geldi. Sonra bir dar'gaithin'in kıvrımlı formu ölü yaratığın yanındaydı ve kısa, keskin bir hareketle mızrağı çekip çıkardı. Yılanımsı Bane vücudunu bükerek deforme olmuş al'goriat'ın yüzüne yaklaştı ve onu inceledi.

Bir süre sonra geri çekildi, keskin bakışları etrafı tarıyordu; Davian nefes almaya cesaret edemedi ama yaratık asla yukarı bakmadı. Görünüşe göre tatmin olmuş olan dar'gaithin eğilip deforme olmuş al'goriat'ı omzuna aldı, kollarının muazzam gücü sayesinde

ölü yaratığın ağırlığı.

Sonra sürünerek uzaklaştı, geriye sadece siyah bir kan damlası ve taşla sürtünen pulların giderek dağılan sesi kaldı.

Sonunda kamp yeniden sessizliğe büründü.

Davian olduğu yerde kaldı, tüm kasları gergindi, az önce gördüklerini engellemeye çalışıyordu. Sonunda geriye doğru kaydı ve titrek nefes alışını düzene sokarak oturur pozisyona geçti.

Burada ölmeyeceğini biliyordu, ama şu anda bu pek de teselli edici bir şey değildi.

Uzun bir süre daha hareket etmedi, ancak gümbür gümbür çan tekrar çaldığında ve insanların geri dönüş seslerini duyduğunda kenardan baktı. Gruplar bir kez daha birlikte hareket ediyordu, herkes tozlu ve bitkin görünüyordu, kendilerine verilen görevlerden bitkin düştükleri belliydi.

Merdivenlerden yukarı çıkan yumuşak ayak seslerini duyana kadar birkaç saat daha geçti. Nefesini tuttu, sonra yorgun ve pis görünümlü Raeleth çatıya çıkarken sessizce tekrar bıraktı.

Raeleth Davian'a yorgun bir gülümseme verdi, yüzünün yarısı kızıl ayın açısıyla gölgelenmişti. Sonra ona doğru yürüdü ve bir elini uzattı. Elinde koyu renkli, yapraklı bir tür bitki vardı ama Davian onu tanımıyordu.

"Yemek," diye açıkladı. "Çok değil, ama-"

Davian onu kaptığı gibi kesti, ısırmadan önce zar zor bir bakış attı. Son bir yıldır tutsak olmasına rağmen en azından doğru düzgün beslenmişti ve bir şey yemeyeli bir günden fazla olmuştu. Midesi saatlerdir içini kemirip duruyordu.

Kendini dikkatle çiğnemeye ve yutkunmaya zorlamadan önce tükürdü ve neredeyse sebzeyi -eğer buysa- tükürüyordu. Sert dış yüzeyi yerini son derece acı olan yumuşak, vıcık vıcık bir ete bırakmıştı.

"Özür dilerim," dedi Raeleth özür dileyerek. "Bu şeylerin tadı pişince daha güzel oluyor ama hazırlarken görülüp de yerken görülmemem çok fazla soruya yol açabilirdi."

Davian zorla bir ısırık daha aldı, açlık lezzetle ilgili tüm kuşkularını bastırmıştı. Çiğnemeler arasında Raeleth'e, "Hayatta kalacağım," diye güvence verdi. "Teşekkür ." Yutkundu, yemeğin acı tadı -her ne kadar küçük olsa da- boğazını yakıyordu. "Bir sürü sorum var," diye ekledi.

Raeleth oturdu ve Davian'a aynısını yapmasını işaret etti, hareket karanlıkta zorlukla görülebiliyordu. "O zaman şimdilik oradan başlayalım. Ben cevaplayabildiğim kadarını cevaplayacağım."

"Neredeyiz biz?"

"Dar'gaithin buraya Zvaelar diyor ve hepimizin bildiği en fazla şey de bu. Kuzey ve güneydeki gri sınırlar arasında kabaca yirmi mil var - bunun yarısından fazlası şehir. Doğu ve batı sınırları arasında belki on mil var. Üstünden, etrafından ya da altından geçmenin yolu yok. İnanın bana, denedik," diye ekledi Raeleth sertçe.

Davian düşünceli bir ifadeyle başını salladı.

"Ne zaman gidiyoruz?" Raeleth şaşırmış görünüyordu.

"Bunu söylemek imkânsız," dedi. "Tanıştığım hiç kimse şehri tanımıyor ve farklı çağlardan geliyoruz gibi görünüyor. Söyleyebildiğimiz kadarıyla ekibimden biri benden neredeyse bin yıl sonra doğmuş." Gözlerini kısarak Davian'a baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Burada zamanın normal geçmediğini görmek zor değil," dedi Davian, durgun kızıl ayı işaret ederek. "Theshesseth'in aylardır burada olduğunu söyledin ama o portaldan benden sadece birkaç saniye önce geçti. Ve diğer herkesin de aynı anda geldiğinden bahsettiniz. O kadar da bir şey gibi görünmüyordu." Ses tonunu rahat tutmaya çalıştı. Elbette zaman yolculuğunu varsaymasının başka nedenleri de vardı -çevreleyen duvarların öfkeli gri boşluğu bir yana- ama bu bilgiyi Raeleth'e henüz açıklamaya gerek görmüyordu.

Raeleth başını kaşıdı. "Sen... bu kavramı hepimizden daha iyi benimsiyorsun," diye itiraf etti ve yumuşak bir kahkaha atarak Davian'ın açıklamasını kabul etmiş gibi göründü. "Bunun için El'e şükürler olsun. Bu benim istediğim bir konuşma değildi."

dört gözle bekliyorum."

Davian gülümsedi ama yüzündeki ifade çabucak ciddiyete dönüştü. "Yani bildiğin kadarıyla geri dönüş yolu yok mu?"

Raeleth tereddüt etti.

"kadarıyla hayır," diye yavaşça kabul etti. "Yine de..."

Davian ona beklenti dolu bir bakış attı ve Raeleth yüzünü buruşturdu.

Raeleth, "Ekiplerimiz şehri metalden yapılmış her şey için tarıyor - çoğunlukla demir veya çelik - ve kotayı karşılamanın karşılığında yılanlar bize yiyecek veriyor," diye açıkladı. "Bu yiyecek bir yerlerden geliyor; gizli bir depoları olamayacak kadar çok yiyecek var. Ve o metal de bir yere *gidiyor*. Öyle olmak zorunda." Son sözlerinde zorlukla dizginlenmiş bir çaresizlik vardı, sadece tahminleri olduğunu kabul ediyordu.

Davian düşündü. Kanıt sayılmazdı ama hiç yoktan iyiydi. "Metali onlara verdikten sonra nereye götürdükleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Kuzey," dedi Raeleth. "Gedik'in karşısında." Başıyla şehri ikiye bölen, ışıklı uçurumun bulunduğu yeri işaret etti.

Davian şaşkınlıkla, "Üstünden geçmenin yolları mı var?" diye sordu. Gördüğü yerde uçurum çok büyüktü ve gökyüzünde kırılan sarı ışığa bakılırsa, uçurum bu yerin doğu ve batı sınırları arasındaki tüm mesafeyi kaplıyordu.

"Sadece bir tane. Ama bizim geçmemiz imkânsız. Çok sıkı korunuyor." Raeleth başını salladı. "Bu keşfetmeye değer bir seçenek değil."

Davian kaşlarını çatı; Raeleth'in sesinde, söylemediği bir şey olduğunu düşündüren bir tereddüt vardı ama bunu zorlamanın zamanı değildi. Bu bilgiyi daha sonra araştırmak üzere bir kenara sakladı.

"Yani buradaki herkes köle işçi," dedi. "Zil çaldığında hepsi oraya mı gidiyor?"

"Esasen," diye itiraf etti Raeleth.

Davian aşağıya, bir kısmı artık ateş ışığıyla aydınlanmış olan aşağıdaki patikalar ve binalar karmaşasına baktı. Sonra bakışlarını daha da ileriye, Gedik'in şiddetli sarısının yakındaki binaları aydınlattığı yere ve onun ötesindeki yapıların karanlık, boş görünümlü dış hatlarına doğru gezdirdi.

Eğer buradan çıkış yolunu bulmak istiyorsa, yolu buradan geçiyormuş gibi görünüyordu.

"Yani ekibinize katılırsam," dedi sonunda, önceki konuya devam ederek. "Uyanıkken sadece şehirde metal mi arayacağız?"

Raeleth karışık kıkırdadı.

"Eğer böyle söylemek isterseniz," dedi. "Elbette, hepimiz bunu yaklaşık üç aydır yapıyoruz, bu yüzden ihtiyacımız olanı bulmak gittikçe zorlaşıyor. Ve karanlık havuzlara basmaktan kaçınmalısınız. Ve kapana kısılmaktan

yıkılan binalarda. Ve başıboş al'goriat, buralarda sizi öldürebilecek bir düzine başka şeyden bahsetmiyorum bile." Davian'ın yüz ifadesi karşısında omuz silkti. "Bunu olduğundan daha kolaymış gibi göstermemin bir anlamı yok. Nasıl olsa yakında bunu öğreneceksin ve El şahidim olsun ki alternatifi daha iyi değil."

Davian yutkundu, Raeleth'in ona verdiği yemeğin ağızda bıraktığı nahoş tat hâlâ dilinin ucundaydı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi mi? Orada otur ve dinle," dedi Raeleth kararlılıkla. "Diğerleri sana pek ilgi göstermeyecektir; günler sohbetle uğraşmak için çok uzun ve çok zor ve herkesin geri döndüğünde yapmak istediği tek şey yarın her şeyi tekrar yapabilecek kadar uyumak. Ayrıca buralarda çok insan ölüyor. Onları tanımamak daha kolay." Omuz silkti. "Ama işlerin nasıl yürümesi gerektiği konusunda cahilsen bunu fark edeceklerdir."

Davian yüzünü buruşturdu ama başını eğerek onayladı.

Sonraki bir saat boyunca sessizce dinledi ve yavaş yavaş Zvaelar'daki hayatın mahkûmlar için nasıl bir şey olduğunu bir araya getirdi. Burayı paramparça eden ve şehri yerle bir eden felaket, görünüşe göre, tam da herkesin geldiği sırada meydana gelmişti

-Varışlarının bir sonucu olarak mı yoksa başka bir nedenden ötürü mü, Raeleth bilmiyordu. Diğer adam, öfkeli bir ateşin, paramparça olmuş bir zeminin ve sarıya çalan garip bir kırmızı enerjinin görünürdeki her şeyi kapladığı bir kâbusun içine düştüklerini anlattı; insanlar ve dar'gaithin'ler kaçmış, nerenin güvenli olduğunu ve yerin onları yutabileceğini ayırt edememişlerdi.

Gönderilen binlerce kişiden birçoğu o ilk saatten sağ çıkamamıştı ama asıl sınavlar ancak yer sarsıntısı durduktan ve ateşler söndükten sonra başlamıştı.

Raeleth şehirde yiyecek ararken yaşadıklarını sakın ve özlü bir şekilde anlatıyordu ama bunu yaparken içinden sızan dehşeti gizlemek mümkün değildi. Her köşede pusuda bekleyen dehşet, her ne kadar gerçekçi olmayı başarsa da, gerçeğe dönüşmüş bir kabus gibiydi.

Dinlerken Davian'ın kalbi sıkıştı. Bir yanı bu olanlarla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu ama bir yanı da yardım edebileceğini biliyordu: Raeleth'e göre Öz kullanma yeteneği ona burada başka kimsede olmayan bir avantaj sağlayacaktı. Tabii ki Rezervini yenilemenin bir yolunu bulabileceğini varsayarak.

Nasıl geri döneceğini bulacaksa -ki bunun bir yolu olmalıydı- daha fazla bilgiye ihtiyacı olduğundan bahsetmiyorum bile.

Sonunda Raeleth sustu ve Davian'a bakmasa da karanlığın içinde yoğun bir bekleyiş vardı.

"Yani?" diye sordu sonunda. "Yeterince cazip bir tablo çizebildim mi?"

"Kulağa çok hoş geliyor," diye onayladı Davian gülerek.

"Ama?"

Davian tereddüt etti. "Bana yardım etmek için neden bu kadar çaba sarf ediyorsun? Neden bu kadar riske giriyorsun?" Kaba bir ifadeydi ama Raeleth'in tarif ettiği şey... acımasızdı. Birine yardım etmek için bu kadar enerji harcamanın -hatta hayatını kurtaran birine bile- çok fazla risk ve çok az ödül getirdiği bir hayat. Diğer adamın motivasyonlarını anlamak istedi.

Raeleth uzun bir hiçbir şey söylemedi.

"Dün gece El'in beni eve götürmeye hazır olduğunu düşündüm. Bu yüzden oradaydım. Dar'gaithin, Karanlık'ın bulaştığı herkesin cesedini alıyor ve ben... benimkini almalarını istemedim," dedi, sesi yumuşaktı. "Gedik'in kenarında oturuyordum ve o şeyin içimi kemirdiğini hissedebiliyordum ve burada bile, onca acıya rağmen..." Sesi biraz çatallaştı. "Gitmek istemedim. Gözlerimi kapattım. El'e daha fazla zaman için yalvardım." Nefesini içine çekti. "Ve sonra sen oradaydın."

Davian gözlerini kırptırdı. "Bana yardım ediyorsun çünkü beni... El'in gönderdiğini mi düşünüyorsun?" "Sana yardım çünkü El'in planı ne bilinmez olsa da

olabilir, her zaman bir tane vardır. Bizi nereye götürdüğünden hoşlanmasak bile." Raeleth içini çekti. "Ne yazık ki en zor olduğu zaman kabul edilmesi en önemli olan gerçek bu. Kendimi bu yere kaptırmıştım ama senin ortaya çıkman bunu hatırlamamı sağladı... şey." Davian'a orantısız bir gülümseme verdi. "Seni burada ölüme terk etmek yapılacak en doğru şey olmayabilir."

Davian son kısma hafifçe güldü ama başını salladı. Tesadüf ya da başka bir şey, gerçekten önemli değildi: Raeleth'in söylediklerinden emin olduğu açıktı.

Kendini bu şekilde ele vermek istemiyordu ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Yeterince iyi," dedi ağır bir sesle, ayağa kalktı ve Merdiven boşluğu.

"Yolu göster."

Bölüm 12

Wirr ağaçların arasında koşturuyor, alçak dallardan kaçıyor ve devrilmiş kütüklerin üzerinden atlıyordu; bir yandan da umutsuzca her bir mangasının şu anda nerede olması gerektiğini hesaplamaya çalışıyordu.

Biraz ileride Erran'ın belirmesiyle bir hareketlenme oldu, genç adam Wirr'e baktı ve tekrar gözden kaybolmadan önce neşeli bir selam verdi. Bu, her şeyden çok ona hâlâ orada olduğunu bildirmek içindi; Wirr'in üzüntüsüne rağmen, Augur'un burada ona yardım etmesine izin verilmemişti. Bu kadar hızlı hareket edebilmek için her şeyini verebilirdi.

"Amadia," diye soluk soluğa durdu, yaralı midesinden gelen hafif sancıya aldırmadan, sonunda aşağıdaki ormana bakan uçurumun kenarına ulaştı. Düşman kızıkları, kendi birliklerinin beyazları gibi ağaçlardaki boşluklardan çeşitli noktalarda görülebiliyordu. Her zamanki gibi sayıca azdılar. "Siara'ya takımının yarım mil güneye gitmesi gerektiğini söyle. Hemen şimdi." Ağaçların arasından kayarak kendi mevzisine yaklaşan üçlü bir figür gördü. "Ona Calder'ın gözcülerinin de orada olduğunu ama siz oraya varana kadar geçmiş olacaklarını söyleyin. ..." Hızlıca hesapladı. "Aşağı yolda pusu kurmak için on dakika. Çok geç olana kadar orada olduğunuzu."

Ellerini dizlerinin üzerine koyup tabloyu incelerken nefesini tuttu ve kuzeydeki beyaz parıltılar kendisine doğru hızla ilerlemeye başlayınca kendi kendine başını salladı. Sık yeşilliklerin arasından diğer ekiplerin rotalarını gördükçe daha fazla emir verdi, ancak çoğu sadece küçük ayarlamalardı. Adamları onun öngördüğü yere çok yakındı.

"Sen kazanıyorsun."

Wirr irkildi ve Erran'ı solunda görmek için döndü, genç Augur aşağıda gelişen olayları büyük bir ilgiyle izliyordu.

"Kaybetmiyoruz." Wirr'in bakışları Erran'ın ötesindeki yamaçlara kaydı ve Calder'ın birkaç adamının yukarı doğru çıktığını gördü. "Görülmediğinizden emin olun. Eğer beni yakalatırsanız, her zamankinden daha kötü görüneceğim." Gözcülerin özellikle onu aradıklarını biliyordu ama bu onun gerçekten burada olacağına olan inancından ziyade bir önlemdi. Calder generallerin savaş alanından uzak durması gerektiğini savunuyordu ve bu tutum onun saflarına da sirayet etmişti. Onlara göre, Wirr'in savaşa bu kadar yakın olması

çatışmaya girmek aptallık olur.

"Dikkatli davranıyorum." Erran bu sözleri söylerken isteksizce alçaldı ve düşman askerleriyle arasına bolca yeşillik girdiğinden emin oldu. "Sadece biraz ara verip Prythe'da neler olduğunu bana anlatmak isteyebileceğini düşündüm," diye ekledi, sesi biraz hoşnutsuz geliyordu.

Wirr gözlerini sahneden kaçırdı ve Taeris'le öğrendiklerinin hatırlatılmasından duyduğu rahatsızlığı gizlemek için sırtmaya zorladı. "Son birkaç gündür Konsey'le çalışmak sıkıcıydı sanırım?"

"Hiçbir fikrin yok." Erran yine de .

Wirr tekrar Calder'ın gözcülerine doğru baktı. Hâlâ ama bu bölgenin savaş alanını iyi gördüğünü bildikleri açıktı. "Burada olduğunuza göre bizi görünmez yapmak istemezsiniz herhalde?"

Erran homurdandı. "Konuşmak istediğimi söyledim, hile yapmana yardım etmek değil." Aşağıdan bağırışlar geldi, bir çatışma sesi duyuldu -çelikten ahşap silahlar, ama yine de bir kuş sürüsünün dinlendikleri yerden kalkmasına neden olacak kadar gürültülüydü. Gözcüler de bunu duymuş ve geldikleri yöne doğru koşarak geri dönmüşlerdi. Erran aşağı bakarak savaşın nasıl geliştiğini izledi. "Görünüşe göre buna ihtiyacın yok. Bu işte gittikçe daha iyi oluyorsun." Sesi hafifçe şaşırmış gibiydi.

"Teşekkürler," dedi Wirr sert bir sesle. Arkasını kalın bir gövdeye yasladı. Tetikte olması gerekiyordu ama görünüşe göre oynadığı kumar işe yaramıştı. Karşıdan Erran'a baktı. "Bunu hemen şimdi yapmak zorunda mıyız? Senin özel iletişim kurma yeteneğini daha sonra kullanabiliriz." Bu ağır bir konuşma olacaktı ve özellikle de dikkati dağınıkken yapmak istemediği bir konuşma.

Erran homurdandı. "Bu sabah Taeris'i gördüm," diye itiraf etti. "Pek bir şey söylemedi -Konsey'le görüşmeye gidiyordu- ama... işlerin pek de iyi gitmediği izlenimini edindim." Omuz silkti. "Kötü haberi beklemektense şimdi duymayı tercih ederim."

Wirr içini çekti ama başını salladı. Güneye yaptığı yolculukta öğrendiği şeyleri ara sıra anlatarak, ara sıra emir vermek ya da bir çatışmanın nasıl gittiğini değerlendirmek için duraklayarak korkunç birkaç dakika geçirdi.

Wirr sözlerini bitirdikten sonra Erran, "Kaderler," diye mırıldandı. Bir elini saçlarında gezdirdi, aşağıdaki savaş tamamen unutulmuştu. "*Kaderler*. Tüm şehir ve Shen bunun festivale yakın bir zamanda olduğunu mu düşünüyor? Yani... şu andan itibaren herhangi bir zamanda mı?" Bunun üzerine sesine bir panik notası girdi, ancak çabucak kontrol altına aldı. "O Rohin denen pislik bizim de yok edildiğimizi gördüğünü iddia etti... kadar dengesizdi ki bir yıl önce geçen Baneler'den bahsettiğini düşündük. Ama şimdi... *Kaderler*. Bunu anlayamıyorum. Anlayamıyorum ve en azından bir yerlerde ne olduğunu biliyorum. Diğer herkesi nasıl ikna edeceğiz?"

Wirr, beyaz ışıkların ağaçların arasından bir diğerine doğru süzülüşünü izledi.

Çatışma. Yönlendirdiği adamlar çatışmaya tam zamanında varacaktı. "Seçeneklerimiz sınırlı," diye kabul etti, Erran'ın ses tonundaki korkuyu çok iyi tanıyordu. Daren Tel'den dönerken yolda bütün gün bunu düşünmüş, Taeris'le seçenekleri tartışmıştı ve kolay bir çözüm yoktu. Her ikisi de şehri bir tahliyeye hazırlamanın en doğru yol olacağı konusunda hemfikirdi ama öğrendiklerini etrafta öylece duyuramazlardı. Herkes haklı olarak kanıt isteyecekti ve eğer bilginin nereden geldiğini itiraf ederlerse, kaynak kaçınılmaz olarak güvenilmez bulunacaktı. Wirr'in eylemlerinin aynı derecede kaçınılmaz kargaşanın gölgesinde kalacağından bahsetmiyorum bile.

Erran, "Peki ya Ishelle ve ben bir şeyler görsek?" diye önerdi.

"Bir şey 'görmek' mi demek istiyorsun?" dedi Wirr alaycı bir ifadeyle. "Bunu zaten düşündüm. İkiniz resmi olarak tanındığınızdan beri onaylanmış bir görüş görmediniz ve bu... ne kadardı? Neredeyse bir yıl önce mi?" Erran'a özür dileyen bir bakış attı. "Celise'yi bunu duyurması için kandırabilsen bile -ki onun sadakatının Kâtiplik görevinden çok Yönetim'e olduğunu biliyorsun, bu yüzden onu buna ikna etmen mümkün değil- Meclis'in sana bu kadar büyük bir şeye inanacak kadar güveni yok. Bu iddiayı ortaya atmadan önce sürekli olarak haklı çıktığınızı kanıtlamış olmanız gerekir."

Erran belli belirsiz bir şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı ve Wirr omuz silkerek kuzeydeki savaşın ilerleyişini izleyebilmek için pozisyonunu değiştirdi. "Geçtiğimiz yıl boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da yasaların önemli olduğu ama doğru olanla aynı şey olmadığıdır," dedi acımasızca. "Bu hayat kurtarmakla ilgili. İkinizin sistemi aldatmanızın en iyi seçenek olduğunu düşünseydim, bu riski alırdım. Ishelle daha güvenilir olsaydı yine de cazip gelebilirdi," diye ekledi dalgınca.

"O güvenilirirdir." Erran'ın sesi keskindi; hemen özür dilercesine bir el salladı. "Onu son gördüğünde nasıl biri olduğunu biliyorum ama... Tol'un duvarları içinde kaldığı sürece o iyi."

İki adam da birkaç saniye konuşmadı ve sonra Wirr ayağa fırladı. "Daha iyi bir manzaraya ihtiyacım var," dedi ve hızla generalin gözcülerinin dönüp dönmediğini kontrol etti.

Uygun bir pozisyon bulana kadar uçurumun kenarı boyunca koştu, aşağıdan fark edilme ihtimalini ortadan kaldırmak için ağaç hattının hemen içinde kaldı. Erran onun peşinden gitti, zamanın dışına çıkma zahmetine katlanmadı ve kolayca ayak uydurdu. Augur görünüşte gözlemci olarak oradaydı ve Wirr'in elinde tuttuğu 'resmi' Yemin Taşı'nı kötüye kullanmadığından emin olmak istiyordu. Normalde Yemin Taşı'na sahipken kendisine hem bir Yetenekli hem de bir Yönetici eşlik ederdi ama bugünkü alıştırma bir seviye atlamasını gerektiriyordu

Wirr'in büyük bir isteksizlikle elde ettiği bağımsızlık.

Kısa süre sonra tekrar yerlerine yerleştiler, Wirr daha fazla ayarlama yaptı. Artık komutları kendinden emin bir şekilde veriyor, eskiden olduğu gibi uzun süre duraksamıyor ya da kendini sorgulamıyordu. Savaşın durumunu değerlendirmek önemliydi ama hızlı ve kararlı emirler de aynı derecede önemliydi.

Sonunda sustu ve sadece izlemeye başladı.

"Peki bununla nasıl başa çıkacağız?" diye sordu Erran usulca, daha önceki konuşmalarına devam ederek.

Wirr gözlerini sahadan ayırmadı. "Tüm seçenekleri gözden geçirdik, inan bana. Fates, Yemintaşım ve Kontrol'ün bir kombinasyonunu kullanarak iktidardaki yeterli sayıda insanı bir şeyler yapmaya zorlamayı bile tartıştık. Ama bunu yaptığımız anda, sadece gerçeği söylemek yerine, motivasyonumuz ne olursa olsun Tol Shen'den farkımız kalmaz." Başını iki yana salladı. "Bu da bizi bariz bir seçeneğe ."

Erran kaşlarını çatı, sonra gözleri büyüdü ve başını iki yana salladı. "Hayır. *Hayır*. Söz konusu bile olamaz. Nasıl öğrendiğinle ilgili gerçeği söylersen, saldırı bu yıl gerçekleşse de gerçekleşmese de ülkeyi Tol Shen'e teslim edersin." Erran'ın ses tonu sert, neredeyse emrediciydi. "Tutuklanırsın - bundan hiç şüphelen olmasın; eğer tutuklanmazsan, tüm komite tam bir düzmece olarak ortaya çıkar ve ailen geçen yıl boyunca çok çalıştığın tüm siyasi sermayeyi kaybeder. Amcanızın tahttan çekilmesi ve Büyük Hanedanlardan bir başkasının tahta geçmesi için çağrılar yapılacaktır. Yönetim ve Üstün Yetenekliler'den oluşan bu son derece gevşek ittifak dağılır. Ordunun Körlere, Desriel'e ve kaderde ne varsa ona karşı tek avantajı ortadan kalkacaktı. Güney-"

"Beni ikna etmene gerek yok. Anladım." Wirr ses tonundaki acılığı saklayamadı. Geri dönüş yolculuğunda uzun bir tartışmadan sonra isteksizce de olsa aynı sonuca varmıştı. "Taeris de aynı şeyi söyledi. Bu senaryoda bedel ödeyen sadece ben değilim, ülke."

"Kesinlikle." Erran'ın sesi onaylarken kasvetli bir şekilde kendinden emindi. "Tol Shen eski Augur'ların vizyonlarının izin kadar uzağı görebilir, ama yine de -Kuzeyden gelen tehdidi *hala* anlamıyorlar ve hatta buna gerçekten inanmıyorlar. Hükmetmek için bir fırsat gördüklerini düşünüyorlar; bu yolda önlerine çıkan her şeyi yıkmaya karşı koyamayacaklar. Kendilerini güneyde konsolide edecekler, hatta belki de Nesk ve Desriel'i durdurmanın bir yolunu bulacaklar. Ama gelmekte olan şeyi durduramayacaklar."

"mi?" diye sordu Wirr sessizce.

"Deneyeceğiz. Bu alternatiften daha iyi."

Wirr içini çekerek onayladı. Bunlar daha önce yaptığı tartışmalardı, ancak bir yanı sürekli olarak bunları yeniden gözden geçirmek, bir açığı bulmaya çalışmak istiyordu.

kaçırmıştı.

"Sizden yapmanızı isteyeceğim bir şey var - ne kadar az zamanımız olduğunu düşünürsek, istediğim kadar etkili bir şey değil - bazı söylentiler başlatmak," dedi. "Yıllarını bilgi için şehri izleyerek geçirdin; burada haberlerin nasıl aktığını herkesten daha iyi biliyorsun. Belki de ikna olduklarından emin olmak için daha etkili insanlar üzerinde hafif bir kontrol bile kullanabilirsin..."

Erran düşünceli görünüyordu. "Muhtemelen düşündüğünden daha iyi bir plan," diye itiraf etti. "Doğru insanlar bu konuda konuşmaya başlar ve şehrin çoğu birkaç gün içinde öğrenir. Söylentiler en azından bazılarının hemen ayrılmasını sağlamaya yetebilir ve geri kalanların da toplanıp tahliyeye hazır olacaklarını garanti ederim. Blind'dan sonra kimse işini şansa bırakmayacaktır."

Wirr nefes verdi. Bunu duymak güzeldi. "Bunu amcama söyleyeceğim," ekledi ve Erran tekrar itiraz etmeye kalkışınca elini kaldırdı. "Kader, Erran, biliyorum. Beni ihbar etmezse bu onu da suç ortağı yapacak. Ama iyi bir seçenek yok ve o bir *kral*. Hiçbir şey değilse bile, halkına yönelik tehlikeyi bilmesi gerekiyor. Bu yıl için olmasa bile gelecek yıllar için."

Erran yüzünü buruşturdu ama sonunda kabul ettiğini belirtti. "Şehrin bir tahliyeye hazır olması için arka planda işleri daha iyi yürütebilir; tıpkı Kör'ü öğrendiğimizde yaptığımız gibi. Ve her zaman sizi dinlemeye istekliydi." Ses tonunda nostaljik bir tını vardı, hemen kayboldu ama yine de fark ediliyordu. Erran utangaç bir ifadeyle Wirr'e baktı. "Özür dilerim."

Wirr, Augur'a baktı ama hiçbir şey söylemedi; Erran'ın yüzündeki tuhaf bir şekilde tanıdık ifadeyi gördüğünde içini garip bir rahatsızlık ve sevgi karışımı kapladı, bu ifadenin diğer adam tarafından bilinmediğine şüphe yoktu.

Başlarda Erran'ın Wirr'in babasıyla olan ilişkisinden bahsetmemişlerdi; Ilin Illan'a dönüş yolundaki sürekli tehlikeler ve sonra da varışlarındaki kaosla zorunda kalmışlardı. Ama Erran Sınır'da, Geladra onu suçladığında bunu itiraf etmişti. Wirr'in yolda onunla geçirdiği zaman da bunu doğrulamıştı.

Babasını kontrol eden kişi Erran'dı.

Uzun geceler boyunca bu bilgiyle boğuşmuştu. Bir yanı Erran'a kızgındı - bir yanı *hâlâ* kızgındı, derinlerde bir yerde.

Bir yanı, Augur'un onun hayatını da yüzlerce kez kurtardığını biliyordu.

Wirr dikkatini tekrar aşağıdaki ormana çevirdi. Sonunda, dönüşlerinden birkaç ay sonra, işler nihayet yoluna girmeye başladığında, soğuk bir gecede ona gelen Erran olmuştu. Başta sessizdi, sanki defalarca prova yapmış gibi kelimeleri sıralıyor, neden böyle davrandığını özenle açıklıyordu.

Sonra gözyaşlarına boğuldu, sanki yaptığı her şeyin, yaşadığı her şeyin ağırlığı sonunda ona çarpiyormuş gibi.

O gece ve ondan sonraki birçok gece saatlerce konuşmuşlar, sonunda huzursuz bir anlaşmaya varmışlar, bu anlaşma giderek gerçek, ama bazen aynı derecede huzursuz bir dostluğa dönüşmüştü. Wirr baktıkça Erran'da tanıdığı babasını daha çok görüyordu; sadece genç adamın dış görünüşünde değil, düşünce tarzında ve dünyaya bakışında da.

Bu, Wirr'in kendisini sürekli babasının bakışlarını yakalarken bulduğu ve sonra da onun zaten babası olup olmadığını sorguladığı acı-tatlı bir ilişkiydi. Erran, Elocien'in onu sevdiğine dair ona güvence vermişti, hatta adamın Üstün Yeteneklilere duyduğu nefretin bazen diğer her şeyi bastırdığını itiraf etmişti. Ve Wirr ona Elocien'in yirmi yıl önceki günlüğünden bahsettiğinde, Erran günlüğün içerdiği bilgilerin çoğunu doğrulamıştı - kayıp anılar ve ardından gelen ani, mantıksız Üstün Yetenekliler nefreti.

Ne Elocien ne de Erran, Augur'lardan birinin Elocien'in zihnini değiştirerek onun böyle hissetmesini sağlamış olabileceğini hiç düşünmemişti - sonuçta böyle bir şeyin olabileceğini düşünmesi mantıklı bir neden yoktu - ama bu olasılık ortaya atılır atılmaz Erran başını sallamaya başlamıştı. Ve genç Augur bu konu üzerinde gerçekten düşündüğünde, işaretleri kendisinin de fark edebileceğini kabul etmişti.

"Sanırım işin bitti."

Wirr, Erran'ın sesiyle düşüncelerinden sıyrılarak ayağa kalktı. Augur haklıydı; aşağıdaki savaş sesleri azalmıştı ve Fedris Idri'ye doğru uzanan açık, çimenli düzlüklere çıktıklarında beyaz giysili birliklerinin kendinden emin adımlarına bakılırsa iyi iş çıkarmışlardı.

"Sanırım haklısın." Ayağa kalktı, gerindi, sonra boynundaki Yemin Taşı'nı çıkardı ve Erran'a uzattı. "Hepsi senin olsun."

Artık varlıklarını gizleme zahmetine girmeden yamaçtan aşağı doğru dikkatle ilerlediler. Beyaz giysili askerlerden birkaçı Wirr'i fark etti ve ona dostça, neşeli selamlar verdi. Takımları çoğunlukla genç askerlerden oluşuyordu ve başlangıçta birçoğu ona karşı homurdanmış olsa da, artan zaferleri buzları eritmeye başlamıştı.

Kırmızı giysili askerler ise ya onu görmezden geliyor ya da ona doğru kara bakışlar fırlatıyorlardı. Daha önce de yenilmişlerdi ama Wirr'in başarısı ilk kez bu kadar ses getirmişti.

Yürürken Wirr gözlerini öğle güneşine karşı gölgeledi ve sonunda birbirinden biraz uzakta duran, kollarını kavuşturmuş, sessiz ama yoğun bir tartışmaya girmiş iki adam gördü.

"Ne hakkında tartıştıklarını tahmin etmene gerek yok," diye mırıldandı Erran. Wirr'e derin bir baş selamı verdi, askerlerin önünde çok şey ifade eden saygılı bir jestti bu. "Ekselansları. Sizinle daha sonra konuşacağım."

Wirr hafifçe gülümseyerek onu başından savdı, sonra omuzlarını dikleştirerek yaşlı adamların hararetli bir şekilde konuştukları yere doğru yürüdü.

"General Vis. General Calder," dedi Wirr kibarca yaklaşırken. "Efendim."

General Vis -altmış yaşlarında zayıf bir adam, saçları çelik gibi ve Askerin sertliği yıpranmış yüzüne yansımıştı; Wirr'in arkasından az önce geldiği alana doğru bir bakış atarak ona saygılı bir selam verdi. "Tebrikler sırayla."

"O kadar ileri gitmeyelim." General Calder'ın yüzü, Wirr'in söyleyebildiği kadarıyla, kalıcı olarak çatıktı. Vis'ten on yaş daha gençti ve belli ki hâlâ eğitimine devam ediyordu, düzgünce ütülenmiş üniformasının altında kasları kabarıyordu.

General Vis sakince, "Onun kuvvetleri -önemli ölçüde küçük olsalar da-bizimkileri yendi," dedi. "İyi, hatta akıllıca taktiksel kararlar aldı diyebilirim. Altı ay önce böyle bir şeyin mümkün olduğunu düşünmezdim," diye ekledi ve Wirr'e doğru küçük bir gülümsemeyle hakaret kastı olmadığını gösterdi.

Wirr son noktayı itiraz etmeden kabul ederek gülümsedi. Caladel'e gitmeden önce hafif bir askeri strateji eğitimi almış olsa da, okuldaki öğretmenlerinin hiçbirisi bu konuyu ele almamıştı. Ordudaki eğitiminin başlangıçta kötü gittiğini söylemek yanlış olmazdı.

Calder homurdandı. "İyi kararlar mı? Kendini bu şekilde ifşa ederek çok büyük bir risk aldı," dedi sinirli bir şekilde.

"İşe yaradı," diye gözlemledi Wirr, kendi kızgınlığını ses tonundan uzak tutmayı başarak. Calder'ın tepkisi sürpriz olmaktan çok uzaktı; adam Wirr'den neredeyse Yöneticiler ve Üstün Yetenekliler kadar nefret ediyordu. Buna alışkın olmasına rağmen, bu tavır hâlâ canını sıkıyordu.

"Peki ya olmasaydı, efendim?" Kızıl sakallı general Wirr'e ters ters baktı. "Adamlarım sizi yakalamış olsaydı? Sizi tüm ordunuza teslim olmanızı söylemeye zorlayabilirlerdi. Ya da en azından kendi kurduğumuz bir tuzağa düşerlerdi."

Wirr cevap vermeden önce Vis, "Yapmayın General," dedi. "Böyle bir olay için protokol üzerine protokol var. Prens Torin bunlardan kaçınmak için Yemin Taşı'ndan kurtulmaya çalışabilir ya da adamlarını yakalanması konusunda uyarmak için doğru parolayı içeren bir emir yayınlayabilirdi. Kumar oynadı - bazen savaş alanında kumar oynamak gerekir. Biz sadece onun ilerlemesinden memnun olalım."

Calder nefesinin altından homurdandı. Wirr'e "Kararlarınızı daha sonra gözden geçirmemiz gerekecek, Majesteleri," dedi ve Wirr'in kabul ettiğini belirtmesini bekledikten sonra birliklerinin yanına gitti.

"Teşekkürler," dedi Wirr generalin duyamayacağı bir yerde.

Vis, Wirr'in minnettarlığını dalgınca elinin tersiyle itti. "O haklı, biliyorsun," dedi sessizce. "İhtimaller iyi güzel de, sizin hiçbir korumanız yoktu. Eğer kaçırılmış olsaydın..."

"Biliyorum." Wirr risklerin, bir Yemin Taşı'yla yakalanıp bir şekilde dönüşmesi halinde Andarra'nın güvenliği için ne kadar tehlikeli olabileceğinin fazlasıyla farkındaydı. Güzergâhının bu kadar sıkı korunan bir sır olmasının, Yemintaşları'nın Tol Athian'da kilit altında tutulmasının ve bir tanesi herhangi bir amaçla serbest bırakıldığında yanında bir Augur'un biraz aşırı korumasının bulunmasının gerekmesinin nedeni buydu.

Sha'teth saldırısı sadece onun bir hedef olduğunu pekiştirmeye yaramıştı. Yaratıkların geri kalan ikisi, Öz'ü kullanmasından sadece birkaç dakika sonra ortaya çıktığında, dönüşünün üzerinden sadece bir hafta . Erran ve Ishelle'den bahsetmiyorum bile, Konsey üyelerinin çoğunun katıldığı Tol Athian'ın ortasında olması, muhtemelen şu anda ya ölmemiş ya da Venerate'in tutsağı olmamasının tek sebebiydi.

Yine de pek çok Üstün Yetenekli ölmüş, Erran ve Ishelle de saldırı sırasında yaralanmıştı. Hepsi de bir dakika içinde gerçekleşen ani, şiddetli bir kan ve ölüm girdabıydı. Wirr hâlâ bu olayla ilgili kâbuslar görüyordu. Sha'teth artık hapsedilmiş olsa bile, o zamandan beri Öz'e dokunmaktan kendini büyük ölçüde alıkoymuştu.

Vis onu sırtından alkışladı. "Yine de. İyi iş çıkardınız efendim."

Wirr başını iki yana salladı, zaferin verdiği heyecan, yaptıklarının pratikliğini düşündükçe azalıyordu. "En azından öncekinden daha iyi. Sanırım önümde uzun bir yol var."

General kıkırdadı. "Bugün kendinizi riske attınız çünkü bilgiye ihtiyacınız vardı - elinizin altında yeterli kaynak varsa başkalarından alabileceğiniz bilgiler. Bu sizi bir tür askeri dehaya dönüştürmekle ilgili değil efendim. Bu küçük çaplı çatışmaları, temel bilgileri anladığınızdan emin olmak için kullanacağız. İkmal hatları, angajman kuralları, bir grubun büyüklüğüne, zırhına ve deneyimine göre ne kadar hızlı hareket edebileceği. Bu, birliklerinize, düşmana ve araziye bağlı olarak bir çatışmanın olası sonucunu değerlendirebildiğinizden ve eğer yardım etmek için etrafta değilsek, buna göre manevra yapacak kadar hızlı değerlendirebildiğinizden emin olmakla ilgilidir." Wirr'e cesaret verici bir baş selamı verdi. "Artık kafan çalışıyor. General Calder ezik bir adam ama onu bu iş için doğru kişi yapan da bu ve tüm homurdanmalarına rağmen Meclis'te sizi desteklemeye devam etmesinin nedeni de bu. Ben de öyle yapacağım."

Wirr rahatladığı için minnettar bir şekilde nefes . Askeriyenin onun yeteneğinin potansiyelini fark etmesi uzun sürmemişti; sağladığı avantajlar, çoğu siyasi görevden kolayca uzaklaştırılmamasının ana nedenlerinden biriydi.

Daireler. Varlığının yarattığı tüm rahatsızlığa rağmen, Andarra'nın düşmanlarına karşı hayati bir silah olarak görülüyordu. Gerekli bir kötülük.

Bu pek de hoş bir davranış değildi ama görmezden gelinmekten daha iyi olduğunu düşünüyordu.

Toplanan birliklere doğru yürümeye başladılar, Wirr düşüncelere dalmıştı.

"Gerçekten neden buradayız General?" diye sordu sonunda. Vis ona ters ters bakınca devam etti: "Bu tatbikatların önemli olduğuna katılıyorum ama şehre ancak dün gece geç saatlerde dönebildim. Bu kadar kısa sürede bir tane düzenlemek

...biraz aciliyet
çağırıştırıyor." General
tereddüt etti.

"Geçtiğimiz hafta içinde birkaç rapor daha aldık, efendim." Gri gözleri Wirr'inkilerle buluştu. "Bunları yüz yüze konuşmanın, diğer tüm evrak işlerinin arasına karıştırmaktan daha ihtiyatlı olabileceğini düşündüm."

Wirr kendisine rağmen ters ters baktı; Vis'in asıl söylemek istediği, Wirr'in bir daha bu kadar kolay görmezden gelmesini istemediği idi. Vis, Wirr'in en iyi anlaştığı askeri otoriteydi; bu konuşmayı yapmak şüphesiz ona düşmüştü. "Desriel?"

Vis hiddetle başını salladı. "Her işaret Gil'shar'ın hareket ettiğini, birliklerini topladığını gösteriyor." Bir nefes aldı. "Ve raporlar daha az kesin olsa da, korkarım Nesk'te de hareketlilik var."

Wirr iç geçirdi, sanki aynı anda birkaç yöne doğru çekiliyormuş gibi hissediyordu. Desriel ve Nesk kuşkusuz bir endişe kaynağıydı ama ikisi de güneyden geliyor olacaktı: Dras'ın söylediklerine bakılırsa, Ilin Illan'ın yerle bir edilmesinden sorumlu olmaları pek olası görünmüyordu. "Ve benden hâlâ kuzeyde olan herkesi geri çağırmanımı istiyorsun."

Vis çenesini kaşdı. "Orayı tamamen savunmasız bırakmadan yapabileceğimiz kadar çok," diye itiraf etti. "Efendim, orada neler yaşadığınızı biliyormuş gibi davranmayacağım ve kader o yaratıkların korkunç olduğunu biliyor. Ama adamlarımız *aylardır* kırsal bölgeyi tarıyor. Hepsini öldürmemiş olmaları mümkün, ama geride kalanlar olursa her zaman geri adam gönderebiliriz." Gözleri Wirr'in gözlerini aradı ve Wirr gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

Wirr alnını ovuşturdu. Vis iyi bir adamdı, iyi bir generaldi. Wirr, Karaliene, Erran ve Ishelle'in bildirdiklerine tamamen inanmadığı için suçlanamazdı; ülkenin güvenliğini - aşına olduğu bir tehdide karşı - onların sözlerine karşı dengelemek zorundaydı. Riskler daha düşük olsa da, o ve diğer herkes Wirr'i yatıştırmaktan ve Wirr'in bir yıl önce Sınır'dan geçtiğini bildiği yaratıkları aramak için kuzeye adam göndermekten memnundu.

İki ay geçmişti ki, Desriel'den raporlar gelmeye başladı. -özellikle sınır ötesindeki varlığın arttığına dair endişe verici işaretler

İki ülke arasındaki tek uygun geçiş olan Talmiel'den. Bu kuzeyden birkaç haftalık bir yürüyüş mesafesiydi ve Andarra'nın ordusu şu anda dağılmış durumdaydı, çok sayıda birlik kayıp Baneleri aramak için kırsal bölgeyi taramaya ayrılmıştı. Hepsini tek bir yerde toplamak şöyle dursun, planlardaki değişiklikten haberdar etmek bile zaman alacaktı.

Güney Haneleri başka bir sorun teşkil ediyordu. Güçlerini ve kaynaklarını belirli koşullar altında kralın emrine vermeyi kabul etmişlerdi ve Wirr'in bunun onlardan biri olacağından hiç şüphesi yoktu. Her ne kadar acı verici olsa da, güneye gidip daha acil tehditlerle ilgilenirlerse ordu daha güçlü ve daha iyi tedarik edilmiş olacaktı. Genellikle siyasetten uzak durmayı seven General Vis ve meslektaşları bile böyle bir adımın Andarra'daki mevcut bölünmeyi aşmak için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Tol Shen'in başka bir oyunu, şüphesiz. Güneyi güçlendirmek için lanetli kuzeyi terk etmek.

Wirr dişlerini sıktı. "Raporlar ne kadar güvenilir?"

"Oldukça." General derin bir nefes aldı. "Efendim, Körler istila ettiğinden beri, Gil'shar bizden daha güçlü - hatta Üstün Yetenekliler'in yardımıyla -Ve bunu biliyorlar. Eğer saldırırlarsa ve Talmiel'e girerlerse, bu kolay kolay vazgeçemeyecekleri bir dayanak noktası olacaktır."

Wirr dudağını çiğnedi. "Peki ya Deilannis?"

Vis başını salladı. "Daha önce söylediğin kadar tehlikeli olmasa bile, dinleri buna izin vermez." Kollarını kavuşturdu. "Nesk'ten gelen söylentilere gelince, ikimiz de biliyoruz ki güneydeki hak iddiaları konusunda hiçbir zaman utangaç olmadılar ve bir şey denerlerse fazla uyarımız olmayacak. Üzgünüm Majesteleri ama... Sanırım artık bir fikir birliği var. Birliklerin geri getirilmesi gerekiyor."

Wirr yüzünü buruşturdu. Vis'i suçlayamazdı -gerçekten kimseyi suçlayamazdı- ama bu düşünce yine de midesini bulandırdı. Sınır'ı ihlal eden Baneler *bir yerlere* gitmişti ve Ilin Illan hakkında bildiklerini bildiğinden, kayıp yaratıkların Görülenlerden en azından kısmen sorumlu olup olmayacağını merak etmekten kendini alamıyordu. "Amcama sormadığına şaşırdım," dedi sonunda.

"Üç gün önce Kral Andras'a bu konuyu açtık," dedi Vis içtenlikle. "Devam etmeden önce sizin onayınızı almamız konusunda ısrar etti."

Wirr Kevran'a zihinsel bir minnettarlık selamı verdi. Amcası, iddialarını kararlılıkla destekleyen birkaç biri olmuş, neredeyse herkesin tavsiyesine rağmen Wirr ve Karaliene'i desteklemişti. İşe yaramamıştı -Karaliene, Meclis'in tehlikeyi görememesine öfkelenerek, kuzeydeki yardım çalışmalarını denetlemek için gönüllü olmuş ve sessizce kendi araştırmasını yürütmüştü- ama öyle bile olsa, Wirr bu inancın ne kadar büyük olduğunu söyleyemezdi.

onun için bir anlam ifade ediyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve sabahın keskin havasının ciğerlerini yakmasına izin verdi. Zaten bir süredir bunu düşünüyordu ama bu kararı vermesini kolaylaştırmamıştı.

" "

Gözlerini açtığında Vis'in kendisine kuşku ve ihtiyatlı bir iyimserlikle bakan yüz ifadesiyle karşılaştı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Wirr'in kalbi göğsünde ağırlaşmıştı ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. Geri kalan dar'gaithin ve eletai'nin ortadan kaldırıldığına inanmıyordu ama Vis haklıydı; bakacak başka bir yer yoktu. Önce en acil tehditleri ele almaları gerekiyordu.

"Ancak Beredren ve Tar Anan'da konuşlu birliklerin kalmasını ve diğer tüm bölgelerden haftalık düzenli raporlar gelmesini istiyorum," diye devam etti. "Eğer bir şey olursa, alabildiğimiz kadar çok uyarı istiyorum. Ve... bu bölgelerdeki herkesin güneye doğru tahliyeye hazır olması gerektiğinin duyurulmasını istiyorum. Gerekirse hızlıca."

Vis son kısımda kaşlarını hafifçe çattı ama yorum yapmadı. "Tamamdır." Omuzları belirgin bir rahatlamayla gevşedi. "Akıllıca bir karar, efendim."

"Biliyorum." Wirr güneşin aydınlattığı düzlüklere baktı. "Umarım doğru olanıdır."

Bir süre daha konuştular ve sonra Wirr askerlerinden bazılarıyla kısaca konuştu -onları tebrik etti, aldıkları küçük yaraların iyileştiğinden emin oldu ve genel olarak moralleriyle ilgilendi- sonra Erran'ın zaten eyerlenmiş olan atlarının yanında beklediği yere geri döndü.

Atlarına binerlerken Erran, "Şimdi nereye?" diye sordu.

"Önce amcam. Sonra da birkaç gün evrak işleri ve toplantılarla uğraşacağım sanırım." Wirr yüzünü güneşe çevirdi, güneş artık neredeyse tam tepedeydi. Bu muhtemelen bugün açık havada bulunabileceği son fırsattı. "Ve bir noktada, Taeris ayarlamaları yapar yapmaz, Tol Athian," diye ekledi isteksizce, atının boğrünü topuğuyla dürttü ve karnındaki yara izini dalgınca ovuşturdu.

"Sha'teth ile bir kez daha sohbet etmemizin zamanının geldiğini düşünüyor."

Bölüm 13

Asha dalmak için Özünü kullandı, dar'gaithin'in zırhlı kuyruğunun az önce kafasının olduğu boşluktan geçmesine izin verirken bacaklarına daha fazla enerji akıttı ve avluda kayarak ilerledi.

Hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturdu, bir taş parçasını koparıp Bane'in göğsüne çarptı ve darbenin inanılmaz gücünü kullanarak siyah pullu yaratığı havaya fırlattı. Bunu yaparken bile yan tarafta üç tane daha belirdi ve göz ucuyla hâlâ ağaçların arasından ona doğru koşan bir düzine kadar tek'rili görebiliyordu. Yüzünün üzerinde bir gölge titreşti ve yukarıda bir yerlerde eletai olduğunu da biliyordu. Odağını böldü ve havaya sıcak, ince, alev alev yanan kırmızı ışıklardan oluşan bir labirent gönderdi; yukarıdan bir çığlık geldi ve etrafına cesetler düşmeye başladı.

İlk taş isabet etmeden önce ilerlemiş, daha fazla taş yırtıp yaklaşmakta olan Banelere fırlatmıştı.

"Bunun gerekli olduğuna emin misin?" diye bağırarak yana doğru kaçtı ve durduğu yere saplanan birkaç siyah mızraktan zorlukla kurtuldu.

Aldığı tek cevap, aşağıdaki ağaç hattında iki yeni yaratığın belirttiği daha fazla hareket oldu. Diğerlerinden farklıydılar, ancak bakması da bir o kadar korkunçtu: gözleri olmayan insansı figürler ve kırmızı parıldayan uzun, ince dişlerle dolu açık ağızlar. Yeni bir tür Bane mi? Yüz metreden daha uzaktaydılar; ayrıca yukarıda kalan eletai'ler hızla yaklaşıyordu. Onları görmezden geldi.

Bir an sonra, üzerinde bir gölge belirdi ve acı kolunu yaktı.

Gördüğü yaratıklardan bir diğerinin ağzını omzuna sıkıca kenetlediğini, dişlerinin bir şekilde Öz zırhını delip etine ulaştığını görünce paniğe bir çığlık attı. Özünü o noktaya akıttı ve yaratığın kafasına doğru dışarı doğru patlamasına izin verdi.

Direnış yoktu; bir iç organ yağmuru içinde patladı ama Asha'nın rahatlaması kısa sürdü çünkü yaratıklardan ikincisi pençelerini sırtına geçirip yine zırhını kesti. Bu sefer çığlık attı, döndü ve canavarın gövdesini kesen konsantre bir Öz ışını serbest bıraktı.

Nefes nefese kaldı, iyileşirken ve zırhı hızla kendini yenilerken yana doğru dans etti. Nereden gelmişlerdi? Ağaçlarda gördüğü ikisinden hiçbir iz yoktu ama yine de ona bu kadar çabuk ulaşamayacak kadar uzaktaydılar.

Kalan birkaç Yasak'ın işini hızla bitirdi, acısı geçici olarak unutulmuştu. Elli'nin onu eğitmek için neden bu yöntemi seçtiğini şimdi anladığını düşünüyordu. Her saldırganın bir kan kullanıcısının yeteneğini yansıtan güçlü yanları vardı: dar'gaithin Öz kullanılarak incitilemezdi, eletai saldırıları bir Öz kalkanını kesebilirdi ve tek'ryl soktuklarının Özünü emebilirdi. Sonuncusunu Asha gerçek dünyada onlarla savaşırken fark etmemişti bile ama burada vurulmaktan tamamen kaçınamayacak kadar çoklardı. Emici etki hiçbir zaman Rezervini boşaltmaya yaklaşmamıştı ama yine de görmezden gelemeyeceği düşmanlardı.

"Tamamen kötü değil."

Asha döndü, hâlâ nefes nefese, diğer kadın dumanın arasından görünürken Elli'ye bir kaşını kaldırdı. "Fena değil mi?" diye tekrarladı, Esans zırhının dağılmasına izin verirken biraz heyecanlanmıştı.

"Onları *zar zor* yendin. Hem de emrindeki Lyth'in tüm gücüyle." Elli'nin ses tonundan pek de etkilenmediği anlaşılıyordu. "Onlar sadece Baneler - evet, bazı Augur yeteneklerini taklit ediyorlar ama dar'gaithin dışında hâlâ hayvandan farksızlar. Burada kazanacağın bir zaferin Venerate'lerden biriyle başa çıkabileceğin anlamına geldiğini düşünme."

Asha omzunu ovuşturarak bu ifadeyi onayladı. "Sonundaki o şeyler neydi?"

"Al'goriat. Asla biriyle karşılaşmayacaksın, ama..." Elli omuz silkti. "Zamanı manipüle edebiliyorlar."

"Beni gerçekten incittiler," dedi Asha, sesi belli belirsiz sinirliydi. Yara artık geçmişti - Özü onu oldukça hızlı bir şekilde iyileştirmişti, en azından bu yerde. Ama yarayla ilgili anıları rahatsız edici derecede taze kalmıştı.

"Hatalardan öğreniriz, mükemmellikten değil." Elli kolundaki ve omzundaki yırtık kumaşa baktı. "Dok'en'de olduğumuza şükret. Gerçek hayatta bu, hiçbir Öz'ün tamamen iyileştiremeyeceği bir yara izi bırakırdı."

Asha buna bir şey demedi, dalgınca yaranın olduğu yeri ovmaya devam etti.

"Yani Venerate'in zaman manipülasyonu yeteneklerini açıklıyorlar," dedi sonunda. "Peki ya Kontrol?"

"Dok'en'i bütün bir yıl boyunca sabit tuttun; zihinsel disiplinde hiçbir sorun yok. Diara'nın da bir şeyler deneme fırsatı oldu. Kalkanınız konusunda dikkatli olun, ancak zaten oluşturduğunuz savunmaya kıyasla aşırı endişelenmenize olduğunu sanmıyorum."

Asha başını salladı. Elli'nin söyledikleri doğrudu; Asha'nın merakı onu daha önce Augurlar hakkında okumaya yöneltmiş olsa da, son birkaç günün çoğunu onların yetenekleri hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenerek geçirmişti. Buradaki kütüphane bu konuda şaşırtıcı derecede bilgi doluydu.

"Çoğunlukla, bu saldırılara uyum sağlayabileceğimi düşünüyorum," dedi, zihni az önce karşılaştığı şeye geri dönmüştü, "ama zaman manipülasyonu yeteneği... aldatıcı. Buna nasıl karşı koyabilirim?"

"Bir dövüşte, sizden daha hızlı hareket edebilen birine karşı koymanın tek yolu ondan daha zeki olmaktır. Öngörülü olmak. Ve bir dereceye kadar şanslı olmak." Elli, Asha'nın yüzünü buruşturması üzerine özür dilercesine başını salladı. "Onların avantajını ortadan kaldırmanın kolay bir yolu yok. Tek yapabileceğiniz öngörülebilirlik ve aşırı güven aramak. Ya da daha iyisi, savaşı başlamadan bitirecek iyi bir ilk vuruş yapmak."

Asha, Elli'nin değerlendirmesini kabul ederek tekrar iç çekti.

"Biraz daha pratik yapmak istiyorum. Şimdilik sadece Al'goriat'a karşı."

Elli kaşlarını çatı. "Devam etmek istediğinden emin misin?" diye sordu Asha'nın yorgunluğunu açıkça gözlemleyerek.

Asha onun endişesini elinin tersiyle itti. "Beni bir tanesiyle başlat. Ve bir bıçakla." Elli yüzünü buruşturdu ama başını sallayarak geri çekildi.

Yerde bir kılıç belirdi ve Asha eğilip onu aldı.

Bir an sonra canavarlardan biri ortaya çıktı, en fazla elli adım ötede duruyordu.

Asha Esans'ın içine akmasına izin verdi, tüm kasları gerildi, iğrenç, gözsüz yaratığı yakından izledi. Esans sadece gücünü artırmıyordu: her duyusunu harekete geçiriyor, her şeyi daha net, daha parlak ve daha keskin hale getiriyordu. Eğer sadece odaklanabilseydi-

Al'goriat onu fark etti ve ortadan kayboldu. Asha sert ve hızlı bir şekilde savurdu.

Sol tarafına acı saplanırken dengesini kaybederek temiz havaya çıktı; yaratık jilet gibi keskin bir pençeyle oraya vurmuş, derin bir darbe almış ve kan akıtmıştı. Asha istemsiz bir çığlık attı ve iki büklüm oldu ama yaratık çoktan gitmişti; sırtından aşağı bir acı daha indi ve inleyerek tökezledi ve kılıcını düşürdü.

Umutsuzca yuvarlandı, hareketin acısı canını yakıyordu, ancak al'goriat'ın Elli tarafından olduğu yerde dondurulduğunu gördü.

Kılıcı tekrar kaptı ve yaraları iyileştikçe daha rahat nefes alarak ayağa kalktı. "Tekrar denemek istiyorum."

Elli'nin ağzı buruştu ama kabul etti, al'goriat kayboldu ve başladığı yere geri döndü.

Asha hazır ol pozisyonuna geçerken nabızı hızla atıyordu, gözleri

yaratık. Nefes alışını, hareketlerini, kaslarının ne zaman gerildiğini izlemek-
İğneye benzeyen dişler sol kolunu kesiyordu.

Yakıcı acıya direndi ve bir Öz patlaması yaparak yaratığın omzuna ama artık çok geçti. Canavar kendini serbest bıraktı ve kıpkırmızı bir kan yağmuru içinde bir parça eti de beraberinde götürdü. Asha nefes nefese kaldı ve dizlerinin üzerine çöktü, Öz yaraya akarken kafası yüzüyordu. Kendini toparladığında, yaratık bir kez daha ortadan kaybolmuştu.

"Bu kazanamayacağın bir savaş Ashalia," dedi Elli yan taraftan. Asha başını çevirdiğinde kadının endişeyle kendisine baktığını gördü. "Zamanı manipüle etme yeteneğinin basitçe bir karşılığı yok. Başka seçenekler araman senin için daha iyi olur."

Asha nefes alış verişinin sakinleşmesini bekledikten sonra ayağa kalktı. "Tekrar."

O zaman bir şey olmuştu. Al'goriat saldırmadan önceki nefesinde soluna doğru bir titreşim, başka bir zaman olsa hayal gücü olduğu için göz ardı edebileceği bir şey.

"Ashalia-"

"*Tekrar*," diye tekrarladı Asha. Yapmak istediği şeyin imkânsız olmadığını bilecek kadar bu yetenek hakkında okumuştı. İçinden akan Öz'ün büyüklüğü, hem tepkilerinin hem de vuruşlarının hızının normal bir insanın -ya da gerçekçi olmak gerekirse, herhangi bir Üstün Yeteneklinin bile- başarabileceğinden çok daha hızlı olduğu anlamına geliyordu. Ve al'goriat'ın kaybolması ile darbeyi indirmesi arasında bir an, bir kalp atışı *vardı*.

Zamanın akışının dışına çıkmak, yaratığın tepki vermek için herkesin umabileceğinden daha fazla zamana sahip olduğu anlamına geliyordu, ancak bu onları vurulmaya karşı bağışık hale getirmiyordu. Muhtemelen bir Augur'dan farklı değildi. Bir Augur da bir Esans saldırısını absorbe etmeye hazırlıklı olabilirdi ama Asha kendine aşırı güvenen bir rakibe karşı son saniyeye kadar bekleyebilirse...

Ayağa kalktı. Al'goriat muhtemelen onun başarı şansı olmadan önce çok daha fazla darbe alacaktı.

Yine de acıyla başa .

Elli'ye tekrar başlamasını işaret etti.

Asha ormanda ilerlerken tatlı havayı derin derin soludu ve şafağın canlı pembe-mor ışığının çevredeki yeşillikleri nasıl renklendirdiğinin tadını çıkardı.

Bu yol boyunca yerleştirdiği birkaç incelemek için kısa bir süre durakladı ve hiçbir şeye ihtiyaç duymadıklarını görünce memnun bir şekilde başını salladı.

bugün güçlendirmek. Diara kendini gösterdiğinden beri sabah ve akşam ritüeli buydu artık: bu kontrolü yapmak, ara sıra koğuşları güçlendirmek ya da ayarlamak ama çoğunlukla hâlâ yerinde olduklarından emin olmak.

Venerate'in son teslim tarihine hâlâ üç gün vardı ama Asha'nın Diara'nın sözünü tutacağına dair hiçbir güveni yoktu.

Geçerken özellikle tehlikeli bir koğuşa baktı ve düşündü. Bütün gününü bunları Diara'nın dok'en'e girmesi gereken Kristalin Saray'ın etrafına sağlam bir çember oluşturacak şekilde yerleştirmekle geçirmişti. Ormanın her tarafına yerleştirilmişlerdi ve -diye düşündü- patlamalarını önlemek çok zordu. Kan onları sökebilirdi elbette ama Asha görünür herhangi bir Öz izini gizlemek için büyük çaba sarf etmişti. En sofistike tuzaklar oldukları söylenemezdi ama Asha'nın elindeki güçle bunun bir önemi olmayacağını umuyordu. En iyi ihtimalle Diara'ya zarar verebilirlerdi. En kötü ihtimalle de, Venerate geri döndüğünde Asha'yı bir nebze olsun uyarabilirlerdi.

Fiziksel olarak hiçbir sorunu olmamasına rağmen yürürken omzunu dalgınca döndürdü. Yine de omzuna batan dişlerin anısı -tekrar, tekrar ve *tekrar*- rahatsız edici bir şekilde seğirmesine *neden oldu*.

Bir gün önce al'goriat'a karşı yaptığı antrenman umduğu kadar iyi gitmemişti, ancak sadece birkaç saat sonra daha iyi sonuçlar istemenin aptalca olduğunu biliyordu. Şimdi, acı verici zamanların ardından başarısızlığı deneyimlediği için, kullanabileceğini düşündüğü kalıpları görmeye başlamıştı. Yaratığın kaslarının gerilme şekli genellikle hangi yöne gittiğini gösteriyordu. Bu, yaratığın yolu boyunca bazen aniden girintili çıkıntılı toprak ya da ezilmiş ot lekeleriyle desteklenen, ufukta zar zor seçilebilen hafif bulanıklığı nerede arayacağını kabaca bildiği anlamına geliyordu.

Tüm bunlar ona saldırının muhtemel yönü hakkında en kısa uyarıları veriyor ve böylece nereye saldırmasının en iyi olacağına dair kabaca bir tahmin yürütmesini sağlıyordu. Şu anda işin püf noktası, kendini -zihnini ve kaslarını- o anda tepki vermek üzere eğitmekti. Arada düşünmeye gerek kalmadan görmek ve tepki vermek. Zaman manipülasyonuna uyum sağlamayı bir refleks haline getirmek.

Belki de daha iyiye gidiyor olabileceğini düşündü. Biraz daha yaklaştığını. Yine de al'goriat'ı tek bir kez bile durduramamıştı.

İç geçirdi. Huzursuz edici yaratıklardan birine karşı kazanmayı başarsa bile, Diara'nın çok daha zor bir rakip olacağını biliyordu. Zamanı manipüle etmede daha iyi olduğu için değil -Elli'ye göre al'goriat bu konuda Venerate'in çoğundan daha becerikliydi- sadece Baneler'den birinden daha zeki olduğu için. Eğer Asha ilk denemesinde sakatlayıcı bir darbe indiremezse, ikinci bir darbe indirebileceği şüpheliydi.

Bir sonraki ağaçların arasında dolaşırken düşünceleri dağıldı,

Varlığını daha iyi gizlemek için bunu yaparken dalgınlıkla koğuşlarından birini ayarladı. Diara'nın Davian'ın şu anki durumu hakkında ona gösterdikleri, Davian'ın yaklaşan ölümü kadar ağır geliyordu; kısa da olsa o sahneyi zihninde tekrar tekrar canlandırıyor ve son bir yıldır ona ne yaptırdıklarını merak ediyordu. Hâlâ iyi olduğunu umuyor, işbirliği yapmama kararının ona zarar vermemesi için umutsuzca dua ediyordu.

Yine de ondan bir ömür önce gelmiş gibi görünen bir mesaj almıştı. Ilshan Gathdel Teth'deydi ama onu öldüremediler. *Onu öldüremediler*. Şimdiye kadar hep bunun bir abartı olduğunu ve Davian'ın bunu sadece onu rahatlatmak için söylediğini düşünmüştü.

Bunun neden doğru olduğunu şimdi anlıyordu.

Asha, Kristal Saray'ın ötesinde, ısıtılı mercekten kırılan ve bozulan, ama yanılmayacak kadar tanıdık bir sarı parıltıyla aniden iç gözleminden sarsıldı.

Özü.

Uzaklardan gelen, gök gürültüsünü andıran bir uğultu kulaklarına ulaştı.

Bir an için felç olmuş gibi durdu. Sonra saraya doğru koşmaya başladı, kalbi aniden kulaklarında yüksek sesle çarpmaya başladı, Davian'la ilgili tüm düşünceleri unuttu.

Tuzaklarından biri tetiklenmişti.

Diara erken dönmüştü.

Bölüm 14

Caeden uyandı.

Birkaç saniye boyunca öylece yattı, kafası karışmıştı, vücudunun her yerinde derin bir sızı vardı. Bir şeyler olmuştu. Yaralanmıştı. Kötü bir şekilde.

Çaba sarf ederek gözlerini zorla açtı.

Alkathronen bir kez daha etrafında, sıcak ve aydınlıktı; soğuğu önleyen ve karla ıslanmış giysilerinin kurummasına yardımcı olan bir ısı taşının yanında yatıyordu. Hafızası geri gelmeye başladığında şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Alaris'le dövüşmüştü. Arkadaşını Geçit'ten geçirmek için düşünebildiği tek yol olan o sıçramayı yapması için onu kandırmıştı. Diğer adamın gücü göz önüne alındığında onu fiziksel olarak zorlamak imkânsızdı.

Ama Caeden aşağıdaki kayalıklara çakılmıştı. Buraya nasıl geri gelmişti?

Kalbi küt küt atmaya başladı ve doğrulmaya çalıştı. Alaris Geçit'ten geçmemiş miydi? Bir şekilde, çoktan, Wells'ten geri dönmenin bir yolunu bulmuş muydu?

Bu

Mantıksız bir düşünceydi ama yine de içinde bir panik oluşmaya başlamıştı.

Doğrulma çabası başarısız oldu ve bunun yerine yüzünü buruşturarak arkasına yaslanıp sakinleştirici bir nefes aldı. Ağrısı vardı, halsizdi ama uzuvlarını hızlıca kontrol ettiğinde ciddi bir yarası olmadığını gördü. O kayalıkta yayılmış halde geçirdiği sonsuzluk aklına gelmeye başladı ve iniş sırasında kemiklerinin kırıldığını ve organlarının ezildiğini biliyordu. Bu kadar çabuk iyileşmek için yeterli Öz'e sahip olmasının imkânı yoktu; bu odaklanmayı ve zamanı gerektirirdi.

Ve işte o figür... "Demek sen

Tal'kamar'sın."

Caeden tanımadığı ses karşısında irkildi. Başını çevirdiğinde kenarda duran bir adam gördü. Belki kırk yaşlarında, sıırım gibi bir adamdı ve sakalının altındaki siyah damarları belirginleştiren dar bir yüzü vardı.

"Kimsin sen?" Caeden boğazının da en az geri kalanı kadar sert ve ağırlı olduğunu fark ederek hırıldadı.

Adam onu inceledi. "Ben Scyner," dedi, ismini sanki bir anlamı varmış gibi söylüyordu.

"Kim?"

Scyner ters ters baktı, belli ki sinirlenmişti ama ifadesi hemen kayboldu.

"Ben bir Augur'um," dedi sakince, "ve seni kurtaran kişiyim."

"Beni kurtarmadın. Eninde sonunda iyileşecektim." Caeden yaralarının acı veren sisini hatırladı. "Ama teşekkür ederim," diye ekledi isteksizce. "Beni iyileştirdin mi?"

Scyner başını salladı. "Başlangıçta iyileşecek bir şey kaldığından emin değildim," diye itiraf etti gözle görülür bir ürpermeyle. "Hayatta olan bir beden bu kadar kötü yaralandığını hiç görmemiştim. Hiçbir şekilde midesi bulan bir adam değilim ama... El'in adı, hiç hoş değildi."

"Nasıl hissettirdiğini hayal edin."

Scyner bunun üzerine küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Oldukça."

Caeden gözlerini Alkathronen'e dikti. "Bana nasıl ulaştın ve sonra beni buraya nasıl geri getirdin?" Alkathronen'den aşağı inmenin kolay bir yolu yoktu, bundan emindi. "Gates'i yapabilecek misin?"

Scyner cebinden iki taş çıkarıp Caeden'e gösterdi. "Tam olarak değil." diye kabul etti.

"Nereden aldın bunları?" Caeden kaslarının şüpheyile gerilmesini engellemeye çalışarak sordu.

Sonra gözlerini kısıtı. Boyutları ve renkleri, Taeris'le birlikte kendilerini Tol Athian'ın içine ışınlamak için kullandıkları, bir asır önceymiş gibi görünen Seyahat Taşları'na benziyordu. Ama bunlar farklıydı. Birincisi, her birinin üzerinde bir sembol vardı.

Bir erkek, kadın ve çocuğu çevreleyen bir daire.

"Nethgalla," dedi Caeden asık suratla, kendi sorusuna cevap vererek. "Elbette."

Scyner burnunu çekti, inkâr etmemesi bunu doğrulamaya yetiyordu. "Birini aşağı attım, sonra diğerini bir portal açmak için kullandım. Yine de şehrin dışına çıkmam gerekti."

-Buradan pek işe yaramış gibi görünmüyordu. Yere attığım, senden istediğimden *çok daha* uzağa düştü," diye ekledi belli belirsiz suçlayıcı bir bakışla. "Oldukça zorlu bir yürüyüş oldu. Portal kapanmadan önce ikimizi de zar zor geri getirdim."

Caeden başarısız bir şekilde daha rahat bir pozisyona geçmeye çalıştı. Sahip olmak için kullanışlı bir Gemi'ydi. Gitmeden önce onu Scyner'dan alması gerekecekti.

"Beni ilk etapta nasıl buldun?" Etrafındaki şehirden Esans çekmeye devam ettikçe ağırları hafifliyordu; bir dirseğinin üzerinde doğrulup odaklandı. "Alkathronen'den tesadüfen geçmediğinizi varsayıyorum."

Scyner'in ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Hayır. Seni arıyordum. Aslında bir süredir seni arıyordum ama ilk kez nasıl ulaşacağımı bildiğim bir yerdeydin."

Caeden'in gözleri kısıldı. "Ama *burada* olduğumu nereden biliyordun?"

açıklığa kavuşturuldu.

"Bir İz." Scyner bu ifadeden hiç utanç duymadığını gösterdi. "Onu bana Elliavia verdi ve seni bulmamı söyledi."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Peki Nethgalla izimi tam olarak nasıl ele geçirdi?" Caeden bıkkınlıkla sordu. "Beni ararken bu beden için daha önce bir tane almamıştı. Ve Wells'te de bir tane alma fırsatı olmadı. Ya da Deilannis'te." Scyner'in bakışlarını tuttu. "Artık onu gerçek adıyla da çağırabilirsin. Elliavia karımın adıydı ve o canavara atıfta bulunmak için kullanılmasına izin vermeyeceğim."

Scyner'in ifadesi karardı.

"Elliavia İz'i nasıl aldığını söylemedi," dedi meydan okuyarak. "Onun tercih ettiği isim bu ve sen emir verecek konumda değilsin Tal'kamar."

Caeden yorgun bir iç çekti.

Zamanın dışına çıktı.

Hâlâ güçsüzdü ama zihni kan'ı manipüle edebilecek kadar açıktı; ayağa kalkıp topallayarak Scyner'in önünde durup sabırla beklerken etrafındaki her şey neredeyse duracak kadar yavaşladı.

Caeden'in algısına göre Augur'un tepki vermesi on saniye kadar sürdü, Caeden'in gittiğini fark edince gözleri daha da büyüdü ve sonra hareketleri aniden Caeden'in hızına yaklaştı.

Caeden çevredeki çizgilerden daha fazla Öz çekti.

Scyner bir Bozma kalkanı kaldırmayı düşünmemişti bile, bu yüzden Caeden sadece kolunu enerjiyle doldurdu - bir noktayı gösteriyordu, adamı yaralamayı amaçlamıyordu. Scyner'dan gelen paniklemiş bir saldırıyı rahatça engelledi ve sonra Augur'u gömleğinden kavrayarak ileri doğru yürüdü ve adamı yakındaki duvara çarparak ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu.

Çatıda biriken karlar çarpmanın etkisiyle serbest kalırken yüzünü buruşturdu. Scyner'in yüzü bembeyaz oldu.

Bunu kesinlikle gerekenden biraz daha sert yapmış *olabilirdi*. "Dikkatli ol Tal'kamar," dedi Scyner zayıf bir sesle. "İçeride başka biri daha var. şehir."

Caeden kaşlarını çatı. Az önce yaptığı şey dikkat çekmemeliydi ama Öz'ü dışarıdan kullanmaya karar vermeden önce Scyner'in bundan bahsetmiş olmasına sevindi.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi sakince, yüzü Scyner'inkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Scyner'in kendisine kanla saldırmak için yaptığı bir başka zayıf girişimi de kayıtsızca engelledi. "Ama bir an için bile bunun benden daha güçlü olduğun anlamına geldiğini düşünme. Oyun oynamanın ya da burada kimin yetkili olduğunu tartışmanın zamanı çoktan geçti. Ya talimatlarıma uyup sorularıma cevap verirsiniz ya da gidersiniz." O

Scyner'in gömleğindeki tutuşunu bıraktı. "Karar senin."

Scyner duvardan aşağı kayarken tökezledi, o ana kadar sergilediği kontrol görüntüsü kayboldu. Mücadele edebileceğini düşünmüştü, Caeden belli belirsiz bir acıma duygusuyla fark etti; belki de Caeden'in zayıflamış hali göz önüne alındığında, bir dövüşte kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmüştü.

En azından şimdi gerçeği biliyordu.

Scyner sonunda ayağa kalktı ama yüzü kızarmış bir halde garip bir şekilde yana baktı.

"Burada kim var?" Caeden sakince devam etti. "Kaç kişiler?" "Bilmiyorum.

Onları Esans kullanarak hissettim..." Scyner elini salladı

Şehrin merkezine doğru. "Şu bir yerde."

Caeden dudağını çiğnedi. "İzimi aktive et," dedi aniden huzursuzlanarak. Öz'ü kullanmayalı neredeyse yeterince uzun zaman olmuştu - ne güçlenmesi ne de kendini iyileştirmesi onu ele vermemeliydi, çünkü enerji bir odak noktası olarak kullanmak yerine bedeninde kalıyordu - ama emin olmak istiyordu.

Scyner itaatkâr bir tavırla cebinden küçük, cilalı bir mermer küre çıkardı ve ona baktı. Başını iki yana salladı. "Hiçbir şey yok."

"Güzel. O halde burada yeterince güvende olmalıyız. Burası büyük bir şehir." Caeden tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. "Şimdi. Neden beni bulmak için gönderildin?"

"Nethgalla size bir mesaj iletmek istedi." Scyner'in ses tonunda bu ismi kullanmak zorunda kaldığı için duyduğu kızgınlığın sadece belli belirsiz izleri vardı. "Licanus'u bulmak için Ilshan Gathdel Teth'e gitti - onu sana geri getirmek için. Ne zaman haber gönderecek..."

Caeden'in yüzünü ovuşturup bitkin bir ifadeyle başını sallayışını izlerken sözlerini yarıda kesti. "*Biliyor* muydun?"

"Evet," dedi Caeden belli belirsiz bir özürle. "Lütfen devam edin." "Nereden biliyorsun?" diye sordu Scyner.

"Davian bana söyledi." Caeden Scyner'in yüz ifadesini elinin tersiyle itti. "Bunun için zamanımız olduğundan şüphelendiğim bir hikâye."

Sert adımlarla alçak bir duvara doğru yürüdü ve ağır ağır oturdu, bunu yaparken şehirden daha fazla Öz çekti.

"Scyner," dedi isteksizce, yanındaki boşluğu işaret ederek. "Bana bildiğin her şeyi anlat."

Caeden sonraki bir saat boyunca konuşmayı büyük ölçüde Scyner'in yapmasına izin verdi, sadece ara sıra geçen yılki olayları anlatırken daha fazla bilgi istedi.

Ilin Illan'dan gelen haberlerin çoğunu zaten biliyordu. Devasa siyasi

bölünmeler. Meclis'in gücünü kullanma mücadelesi. Scyner'in özellikle Wirr'den bahsederken yaşadığı hayal kırıklığı açıktı ama Nethgalla'yla birlikte prensi şu anki konumuna getirmek için ne kadar uğraştıkları ve Wirr'in Andarra'yı tamamen kendi emri altına almak için bunu kullanmayı reddettiği düşünüldüğünde, Augur'un kızgınlığı pek de şaşırtıcı değildi. Caeden en azından Scyner'in gözlemlerinin, genç adamın içinde bulunduğu koşullara rağmen kendini iyi idare ettiği, hatta başarılı olduğu yönündeki kendi izlenimini desteklemesinden memnundu. Karaliene'in de iyi olduğunu duyunca rahatladı. Mor Aruil'e yaptığı temkinli yolculuklardan birinde prensesin kuzeydeki yardım çalışmalarını denetlediğini öğrenmişti bile; Meclis prensesin raporlarını halka açıkladığı için bunu öğrenmek yeterince kolay olmuştu. Hiç şüphesiz, ülkeyi rahatsız eden sürekli siyasi huzursuzluğa karşı duyguları körüklemeye çalışıyordu.

Şehir.

Bu Caeden için gayet uygundu; Scyner en son raporu duymuştu ve Karaliene'in sağlığının iyi olduğu anlaşılıyordu. Caeden daha fazla dikkat çekmediği sürece olabildiğince güvendeydi. Hâlâ onun için endişeleniyor, onu tekrar görme riskini göze alabilmeyi diliyordu ama şimdilik bilmesi gereken tek şey buydu.

Ancak Caeden'in tamamen habersiz olduğu başka şeyler de vardı. Desriel'in bariz savaş hazırlıklarını ilk kez duyuyordu; bu neredeyse kesinlikle Venerate'in teşvikiyle olmuştu ama Gil'shar'ı harekete geçirmek için neden bu anı seçtiklerine dair hiçbir fikri yoktu. Potansiyel bir Neskian saldırısı söylentisinin de bununla bir bağlantısı olması pek mümkün olmasa da -Venerate o kadar güneyde pek fazla etki yaratma zahmetine girmemişti- yine de endişe vericiydi. Andarra'nın ordusu bu kadar zayıf olamazdı.

Ve sonunda diğer haber de geldi. Scyner'in neredeyse hazırlıksız bir şekilde bahsettiği ve Caeden elini kaldırıp konuşmayı durdurduğunda devam etmek üzere olduğu haber.

"Sha'tethler *yakalandı* da ne demek?" diye sordu.

Scyner tereddüt etti. "Aylar önceydi - gerçi ben yeni duydum," diye itiraf etti. "Kaynağım güvenilir ama Tol'un bu konuda ağzını bıçak açmıyor. Doğru olup olmadığını teyit etme şansım olmadı."

"Ortada bir şey olmasaydı bu garip bir söylenti olurdu," diye kabul etti Caeden suratsızca, "ama aynı zamanda hiç mantıklı da değil. Tol Athian'ın yaratıklar üzerindeki kontrolünü bizzat ben kırdım; yakalanmalarına izin vermeleri için hiçbir sebep yok."

Scyner bir kaşını kaldırdı. "Şu anda orada iki Augur var. O kadar basit olmayabilir."

Caeden'in kaşları . Eğer sha'teth gerçekten hapsedildiyse

her şeyi değiştirdi. Bir yıl önce kaçığı andan itibaren, Venerate'in sha'teth'i onu etmekle görevlendireceğini varsaymıştı. Gözcü ölmüş ve Tol Athian'ın altındaki operasyon üsleri yok olmuş olsa bile, hâlâ ciddi bir tehdit oluşturuyorlardı. Geçtiğimiz yıl boyunca ne zaman Öz kullanmak zorunda kalsa, önlem olarak hemen ardından olay yerinden kaçmıştı.

"Sha'teth'in ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu Scyner'a.

Augur omuz silkti. "Karanlık Diyar'dan gelen yaratıklar. Yankılar gibi, ama tam kontrole yakınlar."

"Nethgalla gibi," dedi Caeden sessizce. "Ama... daha kötüsü. Nethgalla ve hatta Yankılar Karanlık Diyar'ın sakinleri - oradan kaçtılar ama orada *doğmadılar*. Sha'tethler daha çok Karanlık Diyar'ın *liderleri* gibiler. Başından beri oradalar. Hepimizden, tüm Venerate'lerden daha yaşlılar.

-Ve bir řa'teth yapıldığında, bekleyen bedene geçmek için *seçilirler*."

Scyner başını yana eğdi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Caeden kendini bu soruyu düşünmeye zorlarken kalbi burkuldu. Ordan'ın Sever'ini görmesinin getirdiği anı, zihninin uzak durduğu anılardan biriydi ama gördükleri yüzünden değil.

Unutmak istediği şey bundan sonra olanlardı.

Ilshan Tereth Kal'a dönüşü, Alchesh ile birlikte Ordan'ı, Caeden'in zor durumdaki Darecialıların ilshara'yı yükseltmelerine yardım etmesi için Sever ile birlikte gitmelerine izin vermeye ikna etmeleri. Ordan'ın Demir Ocağı'nı kilitleyerek bir daha asla kullanılamamasını sağlaması ama bu süreçte kendisini de mahkûm etmesi.

Alchesh'in bağlantılarından sızmaya başlayan Karanlık Diyar'dan gelen varlıkla yıllar süren savaşı - ilk başta ondan öğrenmek, geleceğin daha fazlasını görmek, her seferinde sınıra daha da yaklaşmak ama her seferinde kontrol altında olduğuna söz vermek. Davian hakkında daha fazla şey öğrenebileceğine söz veriyor, Caeden'ı sürekli biraz daha beklemeye ikna ediyordu.

Ve sonra Caeden'in sha'teth'in sonunda kontrolü ele geçirmesine karşı körlüğü. Alchesh'in yaratık ona Karanlık Diyar'a dair ipuçları vermeye başladığında hızla deliliğe sürüklenmesi ve sonunda Caeden'in gerçeği çok geç fark ederek Sever'ı kullanmaya çalışması.

Caeden izlemeye zorlanırken, Caeden'ın arkadaşını öldürmekten nasıl da zevk almıştı.

Caeden'in sha'teth'in almayı başardığı bedeni neden yok ettiğini ve bu süreçte kendisini Karanlık Diyarlara geri gönderdiğini tam olarak anlaması yıllar almıştı. Andarra'daki bir grup genç erkek ve kadın kan kullanabilme belirtileri göstermeye başlayana ve Caeden sonunda Alchesh'in Forge ile olan bağlantılarının serbest bırakıldığını anlayana kadar yıllar geçmişti.

onun ölümü. Her biri , yeni bir bireye bağlanıyor.

Yarığı kapatmayı daha da zorlaştırıyor.

"Sadece biliyorum," dedi sonunda soğuk bir şekilde. "Asıl mesele şu ki, sha'tethler, yanlarında Augurlar olsa bile Andarralılar tarafından asla ele geçirilmemeliydi. Onlar sadece çok akıllı ve çok dikkatli." "

Scyner'in kaşları çatıldı. "Onlardan korkuyor gibisin."

"Öyleyim." Caeden Scyner'in bakışlarını tuttu. "Bu yaratıklar bu dünyadaki her şeyin çok ötesinde *bilgiye* sahipler, Scyner. Yeteneklerinin yarattığı tehlikeler ne olursa olsun, bunun yanında soluk kalırlar. Onları Üstün Yetenekliler'den serbest , kendi şartlarımı da ekledim: özellikle de dünyada zaten bilinenlerin ötesinde bilgi paylaşmamaları şartını. Ama bu yıllar önceydi. Diğer Venerate'lerin aldatmacamı fark edip geri almaya çalışmak için bolca zamanları oldu. Ve bu yaratıkların nasıl yapılacağını bildiği silahlar hepimizi bir anda yok edebilir." Scyner'in boynundaki madalyonu işaret etti. "Gemilerden bahsetmişken. Bu özel madalyona nasıl sahip oldun?"

Scyner başladı, eli içgüdüsel olarak boynuna gitti ve madalyonu koruyucu bir şekilde kavradı.

"Bu mu?" Belirsiz bir kahkaha attı. "Bu bir hediye idi. Elli'den... Nethgalla'dan."

"Ne yaptığını biliyor musun?"

"Biliyorum." Scyner elini tekrar tılsımdan çekmeye zorladı. "Bu son için. Diğerleri öldüğünde."

Caeden yavaşça başını salladı. "Bu senin Forge'la olan bağıyı koparıyor," dedi, anıları geri dönerken midesi çalkalanıyordu. "Artık kan kullanamayacaksın ama... yarığı kapatmamız için ölmen gerekmeyecek."

"Aynen öyle." Scyner ayaklarını sürüyerek, aniden gergin görünmeye başladı.

Caeden sustu, birkaç parça yerine oturdukça adama acımaya başladı. Scyner Nethgalla için çalışıyordu çünkü Nethgalla ona kurtarılabileceğini söylemişti. Kendini bunun başka nedenlerle olduğuna ikna etmiş olsa bile, artık temel motivasyonundan şüphe etmek mümkün değildi.

Ama Nethgalla Caeden'e Sever'i vermek niyetindeydi; bu o kadar açıktı ki Caeden neredeyse gülmek istiyordu. Kendini bu çatışmanın içine sokmuştu - bütün bir ülkenin siyasi ve sosyal manzarasını şiddetle manipüle etmiş, binlerce Andarralı'nın hayatını mahvetmişti- çünkü yarığın kapanmasını Caeden kadar çok istese de, onun kendini öldürmesini engellemek için de çaresizdi. Çünkü onun planını biliyordu ve kendi alternatifini ona dayatmaya kararlıydı.

Bedeli de umurunda olmazdı. Hiç olmadı. O şey Karanlık Diyar'dan gelip karısının bedenine girmiş, Elliavia'nın

Onun anısını -ona olan aşkını- karanlık ve saplantılı bir şeye dönüştürdü. Ve bu olaydan bu yana geçen yıllar boyunca, onun peşinde koşması, eninde sonunda onunla birlikte olacağına olan inancı, saplantıdan öteye geçmemiştir.

Bu şimdiye kadar Scyner için de açık olmalıydı. Ama körlüğü ister çaresizlikten kaynaklansın, ister Nethgalla onu gerçekten ikna etmiş olsun, fark etmezdi. Artık işe yaramaz hale gelir gelmez onu bir kenara atacaktı. Bu onun doğasında vardı.

Caeden tılsımı düşündü. Eğer onu Scyner'dan alırsa, o zaman belki Davian kullanabilirdi... ama o zaman da kısa bir süre sonra çevresinden Öz çekemeyerek ölecekti. Caeden'in kaderinde zaten onun canını almak olduğundan bahsetmiyorum bile. Yine de bunu kullanabilecek Andarra için savaşı başkaları da vardı - eğer Nethgalla için çalışıyorsa, bu adamdan daha çok hak ettikleri kesindi.

Yine de. Eğer Caeden onu alırsa, Scyner'ın ölümüne sebep olacaktı. Şimdiye kadar gördüklerinden sonra adamdan pek hoşlanmamıştı ama o noktaya geldiğinden de emin değildi.

"Neden hâlâ kullanmadın?" diye sordu sonunda.

Scyner omuz silkti, hâlâ gergin görünüyordu. "Diğer herkes ölene kadar buna gerek yok. Bu şekilde hâlâ işe yarayabilirim." Gözleri Caeden'inkileri aradı. "O halde çok şey hatırlıyorsun."

"Neredeyse her şey." Caeden bıraktı.

Anıları çoğunlukla geri gelmişti ama... Davian'ı öldürdüğünü hatırladığından beri, canlı olanları -sadece hatırlamaktan ziyade yeniden yaşadıkları- nadirdi. Aslında, Alchesh'in az önce gördüğü anısı son bir yıl içinde gördüğü sadece üç anıdan biriydi. Bunun yerine, şimdi her şey yavaş bir bulanıklık içinde geri sızıyordu. Bazen, zihni onları canlandırmaya ihtiyaç duyana kadar geri döndüğünü fark etmediği gerçekler parmaklarının ucuna geliyordu.

Nedenini o da biliyordu. Zihni bu şeyleri tekrar yaşamanın yaratacağı travmadan ya da potansiyel travmadan kaçınıyordu. Onu bir zamanlar olduğu türden bir adama maruz bırakmaktan.

Bunun iyi bir şey olup olmadığından hâlâ emin değildi. Uzaklardan gelen bir patlama sesi sessizliği bozdu.

Her iki adam da dondu kaldı, sonra alçak bir duvarın arkasına geçerek kaynağına doğru baktı. Ses şehrin derinliklerinden, Isiliar'ın kırık kolunun neden olduğu büyük karanlığın içinde bir yerlerden gelmişti. Gürültü yankılanarak uzaklara, hiçliğe karıştı, ancak herhangi bir olumsuzluğa dair fiziksel bir işaret yoktu.

"O da neydi?" diye fısıldadı Scyner.

Caeden başını salladı, gözleri hâlâ karanlığa sabitlenmişti. "Emin değilim."

Bildiği kadarıyla burada birinin olması tesadüf olamazdı,

Isiliar'ın hapsedildiği iki bin yıl boyunca Nethgalla dışında kimse Alkathronen'e gelmemiştir. Şehir bir harikaydı elbette, ama günün sonunda sadece bir şehirdi. Bulunacak gizli hazineler, öğrenilecek eşsiz harikalar yoktu.

Kendi kendine kaşlarını çatı. Scyner başkalarının varlığından ilk bahsettiğinde Caeden bunun Alaris'le olan dövüşüne tepki veren biri olduğunu düşünmüştü - İzi aktive olmuştu ve Venerate'lerden biri onun nerede olduğuna dair ipuçları aramaya gelmişti. İdeal değildi ama kendisi ve Scyner onların dikkatini çekecek bir şey yapmadıkları sürece çok da tehlikeli değildi.

Yine de bu... bu başka bir şeydi. Her ne oluyorsa, bu bir arama gibi hissettirmiyordu.

"Burada güvende miyiz?" Scyner'in ses tonu belirsizdi.

"Dediğim gibi. Burası büyük bir şehir." Caeden kendi endişesini sesinden uzak tuttu. O her kimse onlara doğru gelse bile, Alkathronen'den akan Öz onların varlığını yoldan geçenlerin en ihtiyatlıları hariç herkesten gizlemeliydi. Ama öyle olmasaydı - eğer bir şekilde Saygıdeğerlerden biri tarafından fark edilirlse - Caeden ciddi bir dövüş için uygun durumda değildi. Ya da kaçacak durumda değildi. "Ama oyalanmamalıyız."

Scyner onayladığını belirtti. "Yani... Nethgalla'ya yardım edecek misin?" diye sordu, sesi ihtiyatlı bir iyimserlikle çıkıyordu. "Ilshan Gathdel Teth'e sadece senin için gitti, biliyorsun," diye ekledi Caeden'in duruşundaki tereddütü görünce.

"Oraya kendi amaçları için gitti," diye onu kesin bir dille düzeltti Caeden. "Nethgalla Shammaeloth'un yarığa ulaşmasından senin ya da benim kadar korkuyor ama dünyanın sonundan korktuğu için değil. Bunun nedeni Karanlık Diyar'da tekrar yaşamak istememesi. Basitçe, burada geçirdiği zamanın -bu cennete kıyasla- sona ermesini istemiyor."

"Bunu neden yaptığı *önemli değil*," diye bastırdı Scyner, şimdi biraz gergin bir şekilde. "Amaçlarınız açıkça aynı doğrultuda. Licanus'u geri almana yardım etmek istiyor ve şu anda senin tek amacın da bu." Caeden'in yırtık pırtık, perişan haline baktı. "Elbette bulabileceğin her müttefike ihtiyacın var."

Caeden Scyner'ı inceledi.

"Eski deyiş yanlış, biliyorsun," dedi sonunda. "Ortak bir düşman dostluk yaratmaz. Sadece yanında savaşmak istediğin insanlar kadar iyi olabilirsin. Ve geçmişini görmezden gelsem bile, onun yardımına ihtiyacım var çünkü planımı kendi amaçları doğrultusunda değiştirdi - Asar'ı öldürdü, bağlayıcı Gemisini tanıtmak ve Sifon'dan yararlanmak için Andarra'da sayısız hayatı yok etti ve sonra ilshara'yı sürdürme sorumluluğunu masum bir kızın omuzlarına yükledi." Adamın bakışlarını sabit tuttu. "Yani... hayır. Kolaylık olsun diye yapılan ittifaklar sadece bir davayı zayıflatır. Eğer Licanus onu elime verirse reddetmeyeceğim, ama bunu yapmayacağım."

ona katılmak için."

Scyner'ın beti benzi attı; Caeden'a bakakaldı, ilk kez tamamen kaybolmuş gibiydi.

Caeden ona sadece kısmen sempatik bir gülümseme verdi. "Benim daha uysal olacağımı . Daha belirsiz. Hafızamda devasa boşluklar olacağını, olan biten her şeyi ya da kimin dost kimin düşman olduğunu tam olarak anlayamayacağımı düşündün. Yapmayı planladığım şeyi yapıp yapmadığımı ya da işleri berbat edip etmediğimi." Caeden Augur'u sakince izledi. "Artık çok netim Scyner - uzun zamandır olmadığım kadar net. Geçmişimden nefret ediyorum ama ondan bir şeyler öğrenmeliyim, onun acısı içinde debelenmemeliyim. Benim kafa karışıklığım, çaresizliğim artık senin, Nethgalla'nın ya da *herhangi birinin* faydalanabileceği bir şey değil."

Scyner ağır ağır oturdu. "Senin onu kurtaracağını söyledin," diye mırıldandı.

"Hâlâ . Sadece amacım buymuş gibi davranmayacağım." Caeden öne doğru eğildi ve ses tonuna biraz aciliyet kattı. "Ona yardım etmek mi istiyorsun? İşimi kolaylaştırmak. Onunla çalışmayacağım ama Ilshan Gathdel Teth'e ne kadar çabuk ulaşırsam, hayatta kalma olasılığı o kadar artar."

Scyner tekrar yukarı baktı. "Nasıl?"

"İki şey." Caeden derin bir nefes aldı. "Birincisi yeterince kolay. Ilin Illan'a git ve sha'teth'lerle konuş. Oradaki amaçlarını öğrenmeye çalış. Darececeyi kullanmaktan hoşlanıyorlar ama zorlanırlarsa ortak dili de biliyorlar ve kullanabiliyorlar." Scyner'ın bakışlarını tuttu. "Elinden geleni yaptıktan sonra onları öldür. Tol Athian'daki o aptalların onları neden hayatta tuttuğunu bilmiyorum ama gitmeden önce öldüklerinden emin olun."

"Neden ben?"

"Çünkü benim için yem olabilirler," dedi Caeden basitçe. "Venerate henüz Ilin Illan'a doğrudan saldırmadı - bunun bir nedeni Andarra'yı büyük bir tehdit olarak görmemeleri, ama sanırım bir nedeni de eninde sonunda oradaki dostlarımla temas kurmaya çalışacağıma inanmaları. Buna sha'teth'in yakalanmasını da ekleyince... uzak durmak benim için zor oluyor." Dürüstçe konuştu; eğer Scyner burada olmasaydı, Andarran başkentine gizlice girmeye çalışmaktan kendini alıkoyabileceğinden emin değildi. "Onları görmezden gelemem Scyner. Diğerleri de bunu biliyor."

"Yani beni bir tuzağa gönderiyorsun."

Caeden, "Bunun bir önemi olmamalı, çünkü bunun için ayarlanan kişi sen değilsin," diye gözlemledi. Omuz silkti. "Güvenli olacağını söylemedim. Ama en azından bana zaman kazandıracak. Hatta Talan Gol'e varıp varmamam arasındaki fark bile olabilir."

Scyner'ın yüzü buruştu ama isteksizce başını salladı. "Belki de sonunda Prens Torin'i kendisine verilen gücü gerçekten kullanmaya ikna etmek için bir fırsat olur," diye dişlerini sıkarak gözlemledi. "Her zaman biliyorduk ki

Bunu kötüye kullanması mümkün, ancak bu... *kararsızlık* hiç beklemediğimiz bir şeydi."

"Bu kararsızlık değil. Bu onun ilkeli davranması ve El bunun için hem senin hem de Nethgalla'nın minnettar olması gerektiğini biliyor," dedi Caeden sertçe. İşaret'in aslında Nethgalla'nın sembolü olduğunu hatırladığından beri bunu sık sık düşünmüştü - kendisinin ve Venerate'in geri kalanının yıllar önce onu kullanmaya sembol.

"Söyle bana," diye devam etti. "Ne hissettiğime bakmaksızın, yaptıklarının çoğunda bir amaç görüyorum. Sınır'ın zayıflamasını engellemek için Augur'ları öldürmek, sonra da Sifon'u kullanarak sessizce Sınır'ı eski haline getirecek kadar güç toplamak, bunların hepsi mantıklı ve Is ile benim Sifon'u bilen hayatta kalan tek iki Venerate olduğumuzu biliyordu, bu yüzden bunu yaparken oldukça güvenliydi." Başını yavaşça salladı. "Ama sonra Tenetler onu açığa çıkardı. Pratikte mantıklılar - Gölgeler yaratma yasasını yürürlüğe koyabilmesinin tek yolu buydu - ama herkesin bileklerinde beliren o sembol hemen kimin sorumlu olduğunu bildiğimiz anlamına geliyordu. Bu yüzden on beş yıl boyunca saklanmak zorunda kaldı. Öyleyse neden riske atalım?"

Scyner ona azarlayıcı bir bakış attı. "Bunun açık olacağını düşünmüştüm Tal'kamar," dedi nazikçe. "Venerate'in bir süredir, hatta zamanlar bile senden şüphelendiğini biliyordu. Suçun senin üzerine yıkılmaması içindi."

Caeden bunun üzerine gözlerini kapadı. Nethgalla'nın çarpık bakış açısından bakınca mantıklı *geliyordu*. Venerate geçmişlerini biliyordu, Caeden ve onun birlikte çalıştıklarına asla inanmazdı.

"Peki Torin'in babasını seçmek?" diye sordu, son bir yıldır kafasını kurcalayan bazı sorulara açıklık getirmeye hevesliydi. "Sanırım toplu bağlamanın işe yaraması için gerekli olan bir tür zımni kabul hakkı vardı?" Bağlamalar her zaman başlatan ve arasında bir tür anlaşma gerektirirdi, ancak anlaşmayı neyin oluşturduğu bazen... belirsizdi. Northwarden'a Üstün Yetenekliler üzerinde böylesine geniş kapsamlı, resmi olarak tanınan bir yetki verildiğine göre, Caeden'in en iyi tahmini Nethgalla'nın Gemisi'nin bu gerçekten yararlandığı ve bir şekilde Üstün Yetenekliler *adına* kabul etmesine izin verdiğiydi.

"Vardı," diye itiraf etti Scyner. "Ve bildiğim kadarıyla hâlâ da var. Torin'in pozisyonu elinden alındıysa ya da buna hakkı olduğuna inanmayı bıraktıysa, o zaman yeteneği artık işe yaramayabilir."

"Ama onun Üstün Yetenekli olacağını öngörmüştünüz? Bu yeteneğe sahip olacağını?"

"Tabii ki."

Caeden kaşlarını çatı. "O zaman onunla kesinlikle bir risk aldı. Bir canavara dönüşebilirdi."

"Andarra'nın şu anda ihtiyacı olan şey bir canavar olabilir," dedi Scyner karanlık bir sesle. Caeden homurdandı, sonra düşündü.

"İşte bu yüzden Gölge oldun," dedi aniden, bir parça daha yerine oturmuştu.

Scyner başını salladı. "Hayır. Ondan daha önceydi." Tedirgin bir şekilde yer değiştirmesi Caeden'a doğru tahmin ettiğini gösteriyordu.

"Ama İlkeler'in ne getireceğini biliyordun - zaten başlangıçta kendini onlarla sınırlamak istemezdin," diye izin verdi Caeden. "Eğer Öz kullanmak istersen bağlanacağını biliyordun; eğer bağlanırsan, sonuçta Wirr'in kararlarının merhametine kalacaktın. Ama sen bir Augur'sun - Özünü zaten dışarıdan alıyorsun. Senin için Gölge olmak sadece İlkeler'e karşı bir kalkan. Ve Torin'in etkisine karşı bir kalkan."

Scyner hoşnutsuz görünüyordu. "Onun gibi bir şey." Gözlerini kısarak Caeden'a baktı. "Konu açılmışken. Venerate'in neden etkilenmediğini hep merak . Bağlamanın Andarra dışındaki ülkelere de yayıldığını keşfettiğimizde, Nethgalla bunun Gassandrid ve diğerlerini de etkileyeceğini ummuştu."

Tal başını salladı.

"Cyrarium'daki Üstün Yetenekliler etkilendi," dedi sessizce. "Ama biz değil. Bağlamalar zihne erişim gerektirir, bu yüzden Forge'a olan benzersiz bağlantımız, birisi bizi Okumaya veya Kontrol Etmeye çalıştığında olduğu gibi müdahale ederdi. Şimdiye kadar üzerimizde işe yarayan tek bağlama, kabul etmeye istekli olduklarımızdı."

Scyner memnuniyetsiz görünüyordu ama isteksizce kabul etmek için elini salladı.

Kısa, düşünceli bir sessizlik oldu.

"İki şeye ihtiyacınız olduğunu söylemişsiniz?" dedi Augur sonunda.

Caeden yüzünü buruşturdu.

"Senin bir anına ihtiyacım var," diye itiraf etti biraz utangaç bir tavırla. "Asha'nın Kolu'nun nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Bilmiyor musun?" Scyner ona şaşkın bir bakış attı. "Sen *yaratmadın* mı Bu mu?"

Caeden öksürdü. "Biliyordum. Ve birkaç günlük yürüyüşle oraya ulaşabilecek kadar çok şey biliyorum. Ama fazla zamanım yok ve anılarım da... şey. Otuz yıl önce sadece bir ya da iki saatliğine gittiğiniz bir yeri hayal etmeye çalışın.

-Güvenilir bir şekilde 'tanıdık' diyebileceğiniz kadar ayrıntılı bir şekilde, ki bu bir Kapı oluşturmak için gerekli olan şeydir. Önemli bir yer olsa bile, hatırlamak istediğiniz bir yer. İki bin yıl önce birkaç hafta geçirdiğiniz bir yeri hatırlamak böyle bir şey."

Scyner ellerini kaldırdı. "Pekâlâ. Savunmaya geçmenize gerek yok," dedi, sesi tehlikeli bir şekilde eğlenmeye yakın çıkıyordu. "Hafızayı alabilirsin. Ama başka bir şey yok."

"Anlaştık."

Scyner ayağa kalktı. "Neden oraya gitmeniz gerekiyor ki?"

"Karmaşık bir durum." Caeden bakışlarını sabit tuttu ve Scyner başını sallayarak başka tarafa baktı.

Caeden içten içe rahat bir nefes aldı. Gerekirse nedenlerini açıklardı ama Scyner'ın bundan pek hoşlanacağını sanmıyordu.

Scyner sonunda hazır olduğunu gösterdi ve Caeden bir adım öne çıkarak iki parmağını Augur'un alına koydu. Bunun için fiziksel temas gerekli değildi ama işi çok daha kolaylaştırıyordu.

Hafıza aktarımı sadece birkaç dakika sürdü, Caeden olayları tıpkı Scyner gibi yeniden yaşadı. Adamın zihnine küçük bakış bile Caeden'a Nethgalla'ya ve dolayısıyla Scyner'a güvenmeme kararının doğru olduğu konusunda güven verdi. Asha kendini o korkunç cihaz tarafından tüketilmesine izin verirken hiçbir şey hissetmemişti. Ona ne yapacağını biliyordu ve içinde en ufak bir acıma, pişmanlık ya da daha iyi bir yol olup olmadığını merak etme duygusu bile yoktu. Scyner odaklanmıştı, azimliydi ve hiç umursamadığı insanların kötü durumundan tamamen etkilenmemişti.

Tam da Nethgalla'nın seçeceği türden bir adam.

Caeden elini tekrar kaldırıncaya Scyner ürperdi, sonra geri çekilip ona soru dolu gözlerle baktı.

"Bu kadar yeter," diye onayladı Caeden. Doğudaki ada, o kadar çok kan korumasıyla örtülmüştü ki, kendisi bile yardım almadan onu tekrar bulamazdı. Şimdi doğruca oraya bir geçit açabilirdi.

Geriye kalan tek şey Ashalia'yı kurtarıp kurtaramayacağını görmektir.

"Buradan Ilin Illan'a nasıl döneceğini biliyor musun?" diye sordu Scyner'a.

"İnşaatçıların geçidi," dedi Scyner. "Sonra Sığınak'a ve Tol Athian'a geri dönün. Çok uzak değil."

"Güzel." Caeden gerindi. "Gitmeden önce, o Seyahat Taşları'na ihtiyacım olacak." Beklentiyle elini uzattı.

Scyner hafifçe uzaklaşarak ters ters baktı. "Neden? Gitmen gereken yere, Ell gibi... Nethgalla gibi bir Geçit açamaz mısınız?"

"Kapılar zaman alır. Bunlar neredeyse kesinlikle kullanabileceğim bir araç." Aslında bunları nasıl kullanabileceğine dair bir fikri zaten vardı. "Ama öyle olmasalar bile, bu bir tartışma değil."

Scyner'ın ifadesi değişmedi ve Caeden bir an için reddetmeye çalışabileceğini düşündü. Sonra siyah damarlı adam isteksizce

Cebinden Gemi'nin iki parçasını çıkarıp Caeden'in uzattığı eline bastırdı, öfkesi hareketinden belli oluyordu.

Caeden taşları cebine koydu ve Alkathronen'in merkezine doğru bir kez daha dikkatli bir bakış attı. "Buradan gitme vakti geldi."

"Benim de sorularım var," diye itiraz etti Scyner hemen, açıkça kovulmaktan hoşnutsuzdu.

Caeden kararlı bir tavırla, "Eğer zamanımız olursa, bir sonraki buluşmamızda sana bu konuda yardım edeceğim," dedi. "Burada keşfedilme ihtimalimiz çok yüksek değil ama eğer olursa, tehlike çok büyük olur. Ve ben de uluyan bir kar fırtınasının içinde, önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm konsantrasyonumu bir Geçit yapmaya harcamak üzereyim."

"Seni bu konuda tutacağım," diye hırladı Scyner. Alkathronen'in girişine doğru ilerlemeye başladı, sonra durakladı. "En azından bir şeye cevap ver."

Caeden içini çekti. "Ne?"

"Licanus - gerçekten yok edilemez mi?"

Caeden başını yana eğdi. "Gassandrid bunu bir kez denedi. Onu Erimiş Deniz'e attı - çok kuzeyde devasa bir lav gölü," diye Scyner'a açıkladı. "Andrael onu bir gün içinde geri aldı. Yani... hayır. Yok edilemez ve saklanamaz. Sadece korunabilir." Omuz silkti. "Eğer Lyth böyle bir tehdit olmasaydı, inanıyorum ki diğerleri onu sonsuza dek ellerinde tutmaktan mutluluk duyarlardı."

"Onlar bir tehdit miydi?"

Caeden sabırsızca, "İlshara dışında her yere portal açabiliyorlardı ve Licanus'a sahiplerdi," dedi. "Andrael'in anlaşması Res Kartha'nın dışında olduğu sürece onu kullanmalarına da izin veriyordu. İlshara yükseldikten kısa bir süre sonra, Gassandrid Talan Gol'den ayrılmaya çalışırken onu gafil avladılar. Neredeyse onu öldürüyorlardı. Lav çukurlarından uzakta olmak müstakbel suikastçının hayatına mal oldu ama bu bize bir mesaj verdi; kısa süreliğine bile olsa kuzeyden ayrılmanın ne kadar büyük bir risk olduğunu gösterdi." Eliyle işaret etti. "Ve bu senin sorunun, artı bir tane daha. Şimdi gidin."

Scyner ters ters baktı ama başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Caeden birkaç dakika bekledikten sonra hareket etti ve uzun caddeden aşağı, şehrin merkezindeki uğursuz karanlığa doğru baktı. O yönden başka ses gelmiyordu. Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değildi.

Şehrin girişine doğru aceleyle , uzun geçit kanyonundan geçti ve sonra mümkün olduğunca sıcak bir şekilde sarınarak ötesinde hafifçe yağan kara göğüs gerdi. Burada bir Geçit yapmak daha uzun sürerdi -muhtemelen birkaç saat- ama bunu Alkathronen'e çok yakın bir yerde yapmak çok riskliydi. Kan yapısının kendisi tespit edilemeyecekti, ancak kullandığı Öz

aktif hale getirilmiş .

şehirden gelen bir başka uzak, gürültülü yankı, onu çevreleyen nemlendirici kar tarlasından bile bir şekilde duyulabilen yukarı doğru yürürken irkilmesine neden oldu. Geri dönme, gidip neler olup bittiğini öğrenme dürtüsüne direndi. Durdurmak isteyeceğı bir şey olsa bile, şu anda bir yüzleşme için çok zayıftı. Plana sadık kalması gerekiyordu.

Asha ile konuşma vakti gelmişti.

Bölüm 15

Caeden geçitten geçip platoya adım attı.

Temiz deniz havasını ciğerlerine çekip üzerindeki karı silkeledikten sonra ağır paltosunu çıkardı ve iklimdeki değişiklikten hemen etkilendi. Burada gecenin geç saatleri olmasına ve ayın neredeyse zirvede olmasına rağmen, atmosfer Alkathronen'e kıyasla fırın gibiydi. Nemli paltosunu yakındaki bir kayanın üzerine serdi ve etrafına bakındı.

Açık alanın uzak tarafındaki pavyon soluk bir mavi renkte parlıyordu; bu dağın oturduğu adanın tamamı karmaşık bir kan perdesiyle mükemmel bir şekilde örtülmemiş olsaydı, kilometrelerce ötede bir işaret ışığı olabilirdi. Jha'vett'in Deilannis'te patlamasından kısa bir süre sonra bu perdenin yapımında yer almıştı. Aslında ada daha var olmadan önce.

Perde yerine oturduktan sonra toprağı okyanustan yükseltmek büyük bir işti ama Saygıdeğer Andarra'yı işgal etmeden çok önce haritasını çıkarmıştı ve Andrael'le birlikte tamamen bilinmeyen bir yere ihtiyaçları vardı. Sınır'ın kendisine bu kadar yakın olması riskliydi - ne de olsa bağlı olduğu Cyrarium yüzlerce mil ötede, Menaath Dağları'nda gizliydi - ama fiziksel olarak yakın olması daha kolay erişim sağlamıştı. Özellikle de diğer Venerate Deilannis'ten sonra onun hareketlerine çok daha fazla dikkat etmeye başladığında.

Başını salladı, bilgiye erişirken bir şekilde hem tanıdık hem de yeniydi. *Cyrarium*. Yüzlerce yıl boyunca sürekli kullanılması gereken Kaplara güç sağlamak için kullanılan, birden fazla kaynaktan beslenen devasa bir Öz deposu. Fikri ilk ortaya atan Cyr tarafından tipik alaycı kibirli bir şekilde adlandırılmıştı. Ve bu isim, Kurucuların bin yıl önce neredeyse aynı şeyi nasıl inşa edeceklerini bulduklarını keşfetmelerinden sonra bile yapışıp kalmıştı.

Cyr artık güneydeydi. Nesk'te, başka bir Kol'un içinde, Saygıdeğer'in onu aramayı asla düşünmeyeceği buz ve karın derinliklerine saklanmıştı. Tıpkı Meldier'in Kolu'nda olduğu gibi, Cyrarium'a olan uzaklık, sağladığı Öz'ün önemli bir kısmının yol boyunca kaybolduğu anlamına geliyordu, ancak gizlenmesinin etkinliği bunu fazlasıyla telafi ediyordu.

Caeden, Licanius'u geri aldıktan sonra onu da öldürmek zorunda kalacaktı.

İç çekti. Platonun kenarlarının ötesinde, hafifçe yuvarlanan

İlshara'nın güçlü, sağlıklı ışığıyla vurgulanan dalgalar uzanıyordu. Bariyeri bu şekilde görmek onu sakinleştirdi. Sağlam ışık duvarında son derece rahatlatıcı bir şey vardı. Kendisinin ve Andrael'in onu bu şekilde tasarladığını, olması gerektiği gibi olduğunu biliyordu.

Ayrıca, çok kısa bir süre için, yapmak üzere olduğu şeyi yeniden düşünmesine neden oldu. Bu diğer Kollar gibi değildi. Doğrudan Cyrarium'a bağlıydı ve dolayısıyla gerektiğinde savunmasına güç sağlamak için Cyrarium'dan da faydalanabiliyordu. Venerate nerede olduğunu bulmayı başarsa bile -şu anda ne aradıklarını bilmelerine rağmen zor bir görevdi- içeri girmeden ordularını ona karşı kullanabilirlerdi.

Onları istemeden de içeri almadığı sürece.

Geniş alana baktı ve sonra gözlerini kapattı, yüzüne vuran yumuşak esintiyi ve gecenin nazik sessizliğini hissetti. Bu sessiz anlar çok nadirdi ve çoğu zaman kıymeti bilinmiyordu. Durup nefes almayalı ne kadar olmuştu? Geçtiğimiz yıl ileriye doğru baskı yapmak, öğrenmek, planlamak ve deneyebileceği tüm farklı şeyleri takıntı haline getirmek, her potansiyel stratejiyi ve başarılı ya da başarısız olma olasılığını gözden geçirmekle geçmişti. Tüm bu süre boyunca, bir kez bile durakladığını hissetmemişti.

Ama bunun için iyi nedenler vardı.

Omuzlarını dikleştirip köşke doğru yürüdü ve mühürlü girişe düşünceli bir şekilde baktı.

Mavi Öz-ışığın bir şeridi, kapalı olan taş girişin kenarlarını renklendirdi. Odaklandı, üstte katman katman duran karmaşık kan ağını inceledi, uç noktadan uç noktaya çizgileri takip etti ve işlevlerini inceledi. Savunmanın inşasında yer almıştı ama bu büyük ölçüde Andrael'in işiydi. Bu bilinçli bir seçimdi. Yapıcı öldüğünde bu tür güvenlik önlemlerini aşmanın bir yolunu bulmak daha zordu.

Yaklaştı, ancak garip bir şekilde kavisli yapı hareketle birlikte kırmızı renkte parlayarak uyarı verince tereddüt etti. Sertleştirilmiş kan'ın gevşek dış ağını dikkatlice iterek duyularını genişletti ve kapının üzerinde dairesel bir düzende kümelenmiş bir dizi uç noktayı inceledi. Nereye bakacağınızı bilmiyorsanız fark etmeniz imkânsızdı, bilseniz bile hepsini görmeniz zordu.

Onları incelerken dudağını kemirdi. Söylendiğine göre yüzden fazla vardı. Birbirlerinin aynısı gibi görünüyorlardı; bağlı oldukları kan çizgileri, takip edilmesi imkânsız, karmaşık bir ağı içinde kayboluyordu.

Yine de tanıdıktı. Başka bir anıyı canlandırdı.

Caeden Özü dikkatlice bir uç noktaya, sonra diğerine ve

sonra bir başkası. Hangilerinin aktive edilip hangilerinin edilmemesi gerektiğinin bir önemi ya da düzeni yoktu; diğer Venerate'lerden birinin bir şekilde kombinasyonu tahmin etmesi riskini almak istememişti. Yüzükteki noktalar kırmızı renkte parlamaya başladı, sonra daha fazla uç nokta etkinleştirildikçe sarıya döndü ve sonunda koyu mavi bir renk aldı. Bazen hatırladığı şeyler çok tuhaftı. Buraya dair zihninde bir görüntü canlandıramamıştı ama bu sekansı yeterince iyi hatırlıyordu.

Son uç noktayı etkinleştirdi ve taş kapı hırıltılı bir iniltiyle kayarak uzaklaştı.

Caeden nefes verdi ve içeri girdi, içeriye ilk adımını attığında içerisi aydınlandı.

Önündeki çelik, cam ve siyah taş yığınının dehşet ve hayranlık karışımı bir duyguyla inceledi. Onu ilk kez test ettiklerinde, kendisini sivri bir kurt kafası şeklinde şekillendirdiğini fark ettiğinde çok şaşırılmıştı. Gerçekten de komik bir şeydi. Kollar'a imzasını için çok uğraşmış, yüzyıllar önce kendini bağladığı yemini yerine getirmemek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ama sonra yemin tamamlanmış, yerine oturmuş ve *o şey* gözlerini ona dikmişti.

Andrael gülmüş ve gülmüştü, gerçi Caeden o sırada pek eğlenmemişti.

Şimdi ona bakıyordu, midesi çalkalanıyordu. İşte buydu. Kendisini içine mühürlemeyi planladığı, Asar'ın kalan Venerate'leri, Augur'ları ve en sonunda da kendisini öldürmesini beklerken son günlerini içinde geçirmeye karar verdiği cihaz buydu.

Ürperdi. Şu anda bile, anıları neredeyse hiç bozulmamış ve durumu iyice kavramış olsa bile, bunu anlamakta hâlâ zorlanıyordu.

Küçük pencereden baktı ve Asha'yı görünce irkildi. Onu delen yüzlerce iğne olmasaydı, sadece uyuyor olabilirdi. Caeden içgüdüsel olarak Kan'ı iterek kaynağını kontrol etti. Yine de her şey yolundaydı. Kan mekanizması aracılığıyla aşağıya doğru emilen ve Cyrarium'a çekilen Öz sabit bir hızla akıp giderken, Asha'nın hayatta kalması için fazlasıyla yeterli miktarda öz kalmıştı.

Yine de uyuyordu - bu da dok'en'de olduğu anlamına geliyordu. Bu rahatlatıcıydı.

Düşünceleri kısa bir süreliğine ve istemeyerek de olsa Isiliar'a kayınca yutkundu.

Karanlık anıyı bir kenara itti, dönüp dış Tributary savunmasını yeniden etkinleştirdi ve kabuk yerine otururken memnuniyetle başını salladı. Rahatsız edileceğine inanmak için çok az neden vardı ve pavyonun açık olması keşfedilme şansını artırmayacaktı ama önlem almamak için de bir neden yoktu.

Bir nefes aldı, sonra Dere'nin kenarına doğru yürüdü ve demir yüzüğün üzerinde duracağını bildiği rafı aradı. Yüzükler çoğu şey için en iyi Kaplardı: taşınabilir, takılabilir, gerektiğinde ayırt edilebilir. Boyutları daha karmaşık amaçlar için kullanılmalarına izin vermiyordu -hatta hafızasını kaybetmeden önce bile Garadis ve Lyth'in esnek bir Geçidin tüm mekanizmasını bir şekilde küçük bronz bir küpün içine sığdırmayı başarmış olmalarına hayret etmişti- ama mevcut bir dok'en'e giriş gibi basit bir şey için halkalar mükemmeldi.

Küçük demir şerit tam olması gereken yerdeydi. Düşünerek ona baktı. Orada ne bulacaktı? Asha Değişim'in travmasını dok'en'in küçük bir bölümünü bile stabilize edecek kadar atlatmış olabilir miydi? Hâlâ bir değişim halinde olabileceği aklına gelmişti; böyle bir senaryo içeri girmesine engel olmamalıydı ama işleri daha da zorlaştırabilirdi. Her iki durumda da hızlı hareket etmeye hazırlıklı olması gerekiyordu; Ashalia'nın illüzyonu küçük bir alanın ötesinde sabit tutabilmesi pek olası değildi. En azından içerideyken ona bir şeyler öğretebilirdi. Dok'en'i tam potansiyeline kadar nasıl genişleteceğini ve daha rahat nasıl yaşayacağını gösterebilirdi.

Derin bir nefes aldı ve yüzüğü parmağına taktı. Tributary ve pavyonun içi bir anda gözden kayboldu; güneşin aydınlattığı ağaçlar ve çimler etrafını sardı ve-

Ateş.

Caeden panikle bağırdı, içgüdüsel olarak bacaklarını Öz ile güçlendirdi ve yukarıdaki görünmeyen bir kaynaktan yakıcı bir alev çığlığı yükselirken yana sıçradı; yere indi ve yuvarlandı, giysileri aşırı sıcaktan yanıyordu. Kavrulan derisinden acı aktı; zihnini hızla sakinleşmeye zorladı ve Özünü yarasına yönlendirdi.

Çatlamış derisi daha düzelmeden gözünün ucuyla bir uyarı parıltısı duydu; az önce durduğu yerde büyük bir saf enerji patlamasıyla ileri doğru itilerek tekrar daldı. Zamanın dışına çıktı ve hareket etti, inanılmaz kalınlıktaki Öz ışınlarının havayı delip geçmesini, artan hızına rağmen kafasına tehlikeli bir şekilde yaklaşmasını neredeyse şaşkınlıkla izledi.

Bu da neydi böyle? Tüm bu Öz nereden geliyordu? Aceleyle bir ilshara dikti ve artık alev alev yanan ormanı saldırıların kaynağını bulmak için taradı ama hiçbir şey yoktu - hiç kimse ve görebildiği hiçbir Gemi de yoktu. Sadece... Öz, sarılmış ve serbest bırakılmayı bekliyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Beyaz-sıcak enerjiden bir başka çizgi yeni oluşturduğu kalkanına çarptı ve şaşkınlık içinde kalkan gerçekten de *titredi*.

Kaşlarını çattı, başını salladı ve gözlerini kapattı. Bunun olması gerekiyordu

onun dok'en'i

ol.

Odaklandı.

Gözlerini tekrar açtığında, ilshara'sının dışındaki şiddetli güç fırtınası yok olmuştu ve orman bir kez daha sakindi.

Caeden yanmış bacağına baktı, sakat değildi ama yine de çok ağrıyordu. Burası zihninde kasıtlı olarak kordon altına alınmış, önceden kurgulanmış bir alandı; onu sıfırlayabilirdi ama kendi bedeniyle yapabileceklerinin hâlâ sınırları vardı. Yaraya Özünü akıttı, acısı geçerken ve eti bir kez daha birbirine örülürken nefes verdi.

Davul gibi çarpan kalbi nihayet yavaşladığında değerlendirme yapmak için zaman buldu. Etrafındaki orman sakin ve huzurluydu; güneş doğuda yeni doğduğu yerde sarı beyazdı. Zerrecikli ışık tepesindeki yeşilliklere nüfuz ediyordu ve ılık bir esinti onu okşuyor, sadece bir dakika öncesinin şiddetini yalanlıyordu.

Nerede olduğunu anladığında kaşlarını çattı. Burası dok'en'in kenarıydı, sarayın kendisinden oldukça uzaktaydı.

Uzanması için yarattığı yerin en ucuna kadar. Hâlâ

kafası karışık bir halde soluk aldı ve yürümeye başladı.

Belirsiz anılar ona doğru yolu gösteriyordu; çok geçmeden ağaçların arasından bir su bahçesinin ışıltısının parladığını görebiliyordu. Daha fazla hatıra titreşirken kaşları çatıldı. Burayı biliyordu -tabii ki biliyordu- ama görünce bu aşinalık daha da derinleşti, iliklerine işledi. Görebildiği fıskiyeler sadece fiskiye değildi; onlar hem Öz'ün hem de mühendisliğin şaheserleriydi, Om'un Su Bahçesi'ydi.

Tepenin eteklerine doğru son adımını attı ve havada bir şeyler değişti. Hareket edemeden, inanılmaz kalınlıktaki Öz iplikçikleri etrafını sıkıca sararak onu hareketsiz hale getirdi. Neredeyse onları kanla kesmek için hamle yapacaktı ki, genç kadın önündeki çeşmenin arkasından belirince kendini tuttu.

"Ashalia," dedi, sesinde yoğun bir rahatlama vardı. "Benim. Seni gördüğüme sevindim." "Tal'kamar," dedi Asha ve ismi kadar sesi de Caeden'a bunun sıcak

bir karşılama olmayacağını söylüyordu. "Bunu nasıl bilebilirim?

Bu gerçekten sen misin?"

"Seni son gördüğümde Deilannis'teydik. Nethgalla'yı Fısıltı ile bıçakladın, bu da onun Yedeklerini sana aktardı - Sifon'a bağlı herkesin Yedekleriyle birlikte. Şehirden ayrıldık ve senin Ilin Illan'a dönmen için bir Geçit yaptım."

Asha tepki vermedi. "Peki ben gitmeden hemen önce bana ne söyledin?"

Caeden geçmişini düşünerek dudaklarını yaladı.

"Oraya geri dönmenin bir risk olduğunu."

Asha elini salladı ve kalın, asma benzeri Öz kendini açtı

Caeden'in bacaklarından. Caeden onun gidişini hayranlıkla izledi. Özü yok edebilirdi ama o kadar çok vardı ki bu hiç de kolay olmazdı.

"Peki, neden kendi dok'enime girerken neredeyse öldürüldüğümü açıklamak ister misin?" sordu, ses tonunu hafif tutarak.

"Koğuşlar. Davetsiz misafirlere karşı."

Caeden yavaşça, "Yine de içinde Kaplar olmayan koğuşlar," diye gözlemledi. "Onları birkaç günde bir yenilemeniz gerekir. Hem de her yerde. Ve bunlar karmaşıktır. İhtiyacınız olan..."

Asha'nın yüzünü izlerken sustu, sonra tekrar etrafına bakındı ve mükemmel şekilli dok'en'i yeniden değerlendirdi.

"Şey," dedi yakındaki bir çeşmenin kenarına oturarak. "Bu hoş bir sürpriz."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim." Asha'nın gözlerinde soğuk bir ışık vardı. ne kadar kontrollü görünse de, Caeden'in bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce Deilannis'te tanıştığı Ashalia değildi bu. Şimdi kendinden daha emin görünüyordu ama on yedi yaşından da çok daha büyüktü. Daha yorgun. Daha sert.

Ve onu gördüğüne pek de memnun olmadığı belliydi. "Neden buradasın?" diye açıkça sordu. "Yardıma ihtiyacım var."

"İhtiyacın var..." Asha espriz bir kahkaha attı. "Elbette biliyorsun." Onun gözlerinin içine baktı. "Mesele şu ki Tal'kamar, seninle bir şey yapmak istediğimden emin değilim."

Caeden irkildi.

"Tal'kamar," diye tekrarladı başını sallayarak. "Artık benim adım bu değil." Asha'nın dudağı kıvrıldı. "Aarkein Devaed'e ne dersin?"

Caeden yutkundu. Bu bir tahmin değildi, o biliyordu. Duruşundan, gözlerindeki ölü, buz gibi kesinlikten anlayabiliyordu.

Asha'nın sesi yükseldi, kelimelerine duygu seli doldu. "Ne yaptığını ben de gördüm. Öldürdüğünü biliyorum..." Boğuldu, sonra sakın bir nefes aldı, bakışları kararlılıkla doluydu. "Davian'ı öldürdüğünü biliyorum. Ya da öldüreceğini. Bu yüzden arkadaş olduğumuzu hayal etme. Söyleyeceklerini dinleyeceğim çünkü yardımına ihtiyacım var. Diara zaten buradaydı ve yakında dönmeye niyetli." Bunu anlaması için durakladı, sonra devam etti: "Ama sırf sen istedin diye sana yardım edeceğimi sanıyorsan, fena halde yanılıyorsun. Şimdi, ikimizin de ölmesini isteyen biri tekrar içeri girmeden önce, az önce korumalarımı kaldırarak verdiğin zararı onaracağım. Hazır olduğumda seni sarayda bulacağım."

Caeden ona bakakaldı, içini bir utanç seli doldurdu. Ona söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Davian'ı incitmenin yapacağı son şey olduğunu.

yapmak istedim.

"Yeterince makul," diye fısıldadı.

Asha ona nefret dolu bir bakış fırlattı, sonra döndü ve sert adımlarla uzaklaştı.

Fıskiyelerin gürültüsünden başka bir şey yoktu ve sonra aniden sağında bir hareket oldu. Hâlâ şaşkındı, döndü.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Seni özledim Tal," dedi Elliavia.

Bölüm 16

Asha kütüphanenin penceresinden Caeden ve Elli'yi izledi, birbirleriyle konuşurken başlarını öne eğmişlerdi.

Caeden aniden arkasına yaslandı ve Elli'nin söylediği bir şeye içten bir sesle güldü. Asha içini çekti, başarısız bir şekilde dikkatini dağıtmaya çalıştığı kitabı bıraktı ve kendini toparladı. Koruyucuları onarmaktan -ve Caeden'in onlardan kurtulma yeteneği göz önüne alındığında onları biraz güçlendirmekten- döndüğünde ikisini derin bir sohbet içinde bulmuştu. Rahatsız edici bir kıskançlık kıvılcımı hissetmişti ama Elli'nin bu adamdan hoşlanmasının tek nedeni buydu. Yine de.

Caeden Asha'nın saraya girdiğini görmüştü ama onu bulmaya gelmemiş, ona yaklaşmamış ya da geldiği saatten beri onun alanına tecavüz etmeye çalışmamıştı. İlk başta bunun nedeninin Elli'yle vakit geçirmek istemesi olduğunu düşünmüştü.

Yine de ara sıra saraya doğru attığı yan bakışlar aksini söylüyordu. Adam onun peşinden gitmedikçe, kız onun kendisine zaman tanıdığını daha iyi anlıyordu. Doğru kararı vermesi için ona zaman tanıyordu.

Bu onu rahatsız ediyordu ama daha çok onun doğru şeyi yapmaya çalıştığını bildiği için. Davian'a yaptıkları ve *yapacakları* için ondan hâlâ nefret ediyor, gerçekte kim olduğu bilgisini bir kenara bıraksa bile, bu konuda hâlâ endişeleniyordu. Onun yüzünü her gördüğünde, varlığına karşı kaynayan bir öfke hissediyor, gidip ona fiziksel olarak saldırma arzusu duyuyordu. Sanki bu zaten olanları bir şekilde durdurabilirmiş gibi.

Davian'ı tanımaya başlamadan önce, taraf değiştirmeden önce, tüm bunlardan önce de yapmıştı bunu. Asha bir dereceye kadar bunu anlamıştı. Mantıken, şimdi onun tarafındaydı. Ortak amaçları doğrultusunda onunla birlikte çalışmak istiyordu.

Ona yardım etmesi bir şekilde Davian'ın geri dönmesine neden olabilir, sevdiği kişinin ölümünü hızlandırabilirdi.

Ona yardım etmemek de aynı şeyi yapabilirdi.

Ayağa kalktı, kütüphaneden çıktı ve isteksizce sarayın önüne doğru ilerledi. Caeden ayak seslerini duyunca başını kaldırıp baktı.

"Ashalia," dedi onu gördüğünde, ayağa fırladı ve Elli'nin duyamayacağı bir yerde onunla buluşmak için harekete geçti. Garip görünüyordu. Gergin.

Asha onu izledi, sonra Elli'ye baktı, sonra tekrar ona döndü, vardığı karara rağmen sesi soğuktu. "Kim o?"

"Karım." Caeden'in yüzü buruştu. "azından onun anısı."

"Ah." Asha durakladı, atıldı. Rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Caeden. Dönüp Elli'ye gülümsedi ama yüz ifadesinde öyle derin bir keder vardı ki, Asha'nın kalbi bir an için sempatiyle doldu.

Sonra Caeden yutkundu ve sanki durumu hatırlamış gibi doğruldu. "Seninle konuşmamız gerek." Tekrar Elli'ye baktı ve onun duyabileceği şekilde sesini yükseltti. "Seni... biraz sonra bulabilir miyim?" Sözlerinin arkasında çelişkili bir isteksizlik vardı.

Elli, Asha'nın yapacağını bildiği gibi dostça kabul etti. "Elbette." Zarifçe ayağa kalktı ve ikisine de neşeli bir gülümseme verdikten sonra yürüdü.

Caeden onun gidişini izledi. "Onun burada olmasıyla kendime işkence edip etmediğimden hâlâ emin değilim. Onun varlığı sadece kaybettiklerimi hatırlatıyor olabilir mi?" Başını hüznle salladı. "Bazen bir şeyler görüyorum ama..."

"O gerçek değil," diye bitirdi Asha sessizce.

Caeden ağır ağır başını salladı. "Ve kalp her zaman bilir."

Yine bakışları Elli'nin az önce bulunduğu noktada takılı kaldı.

"Bana Diara'dan bahset," dedi Caeden sonunda.

Asha olanları olabildiğince kısa ve öz bir şekilde anlattı. Aslında anlatacak pek bir şey yoktu; Asha sözlerini bitirdiğinde Caeden yorgun bir ifadeyle Elli'nin boşalttığı koltuğu işaret etti. Asha koltuğa oturdu ama karşısındaki adamdan çekinerek kenarda oturmaktan da kendini alamadı. Caeden belli ki onun gerginliğini fark etmişti çünkü ona sıkıntılı, alaycı bir gülümseme verdi.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum," diye itiraf etti. "El benim bile geçmişimi küçümsediğimi, yaptığım şeylerden nefret ettiğimi biliyor. Ama olanları değiştiremem. Asla işleri yoluna koyamam, asla hesapları kendi lehime dengeleyemem. Sadece elimden geleni yapmaya çalışabilirim..." Eliyle işaret etti. "Elimden geleni ancak elimden geldiği kadarıyla yapabilirim."

Asha onu izledi. Sözleri gerçek gibiydi, pişmanlığı -yaptığı şeyden duyduğu utanç- kesinlikle sahiciydi.

Yine de bu adam Davian'ı öldüren adamdı. "Sana nasıl güvenebilirim?" diye sordu usulca.

Caeden soruyu düşündü. "Bu düşmanı yenmek istiyorsak ne olması gerektiğini biliyor musunuz?" diye sordu. "Neyle savaştığımızı anlıyor musun?" -"Neden savaşıyoruz?"

Asha kaşlarını çattı. "Sanırım..." Başını iki yana salladı. "Sanırım kafamın içinde,

her zaman... *sendin*."

Caeden esprisiz bir kahkaha attı. "Evet. Şey. Sanırım bunu düzeltmemizin zamanı geldi."

Sonraki bir saatini durumu özetleyerek geçirdi. Bir zamanlar şu anda Sınır'ın içinde bulunan gücün El'in kendisi olduğuna nasıl inandığını. Diğer Venerate'lerle birlikte nasıl savaştığını -başlangıçta iyi ve adil görünen nedenler için, ama giderek araçlardan ziyade amaçlara odaklanarak, sonunda Deilannis'in yaratılmasını zorlamak için Dareci'yi yok etme görevini kabul edene kadar.

Daha sonra burası ile Karanlık Diyar arasındaki yarığı genişleterek Shammaeloth'a zamandan kaçma ve Karanlık Diyar'ın dehşetini bu dünyaya getirme şansı veren cihazın yaratılması.

Asha o konuşurken başını salladı ve konuşmayı zorlanmadan takip etti. Geçtiğimiz yıl boyunca okuduğu kitapların çoğu aslında bu konulara değinmişti. Bazıları sert bir şekilde analitik, bazıları ise yoğun bir şekilde dinsel. Yarığın doğası ve açılmasının sonuçları hakkında farklı tartışmalar vardı. Ama edindiği izlenim Caeden'in şimdi ona anlattıklarıyla büyük ölçüde aynıydı.

Yine de sonunda Caeden duraksadı, tereddütlü görünüyordu.

"Yani yarığı kapatmanın tek yolu, dünyamızda doğrudan Kan'dan yararlanabilecek her şeyi ortadan kaldırmak. Burası ile Karanlık Diyar arasındaki doğal olmayan her türlü bağlantının varlığını silmek," diye garip bir şekilde sözlerini tamamladı. "Buna Baneler gibi şeyler dahil değil - onlar hayatta kalmak için bağlantılarına güveniyorlar ama oradan kan çekmiyorlar. Ve sha'teth ya da Ath'ı da içermiyor; yarık mührü onları kan'dan koparır ama onlar Karanlık Diyar'dan geldiler ve bu yüzden kan'ın gücünü kullanma yetenekleri... bu bağlamda zararsız, diyebilirsiniz sanırım. Augur'ların ve Venerate'lerin aksine," diye önemli bir şekilde bitirdi.

Son kısmın kafasına dank etmesi için bekledi ve Asha'nın bilgiyi işlemesini rahatsız bir şekilde izledi.

"Yani Davian'ın ölmek *zorunda olduğunu* mu söylüyorsun?" diye sordu, sesi sertleşirken göğsünde kaynayan öfke aniden yeniden alevlendi. "Yaptığın şeyi *mecbur olduğun* için yaptığını mı ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır. *Hayır*. Hiç de değil," dedi Caeden. "Ama... bu başkaları için de doğru olacak." Bakışları anlaması için ona yalvardı. "İstemiyorum ve bunun katlanılması zor bir gerçek olduğunu biliyorum En zorlarından biri. Ama bunu senden saklamak da istemedim. Gerçek bir yük olabilir ama sırlar zehirdir."

Erran ve Fessi'yi düşününce Asha'nın midesi bulandı. "O zaman sana yardım etmeyeceğim," dedi soğuk bir sesle. "Edemem. Onlar benim arkadaşlarım."

" seçimini kendileri yapsalar bile, bir kez durum

açıklayabilir misin?" Caeden onun bakışlarını tuttu. "Bunu duymanın zor olacağını biliyorum ama... Davian'ın yaptığının bu olduğuna artık inanıyorum. Bu benim suçumu ya da sorumluluğumu hiçbir şekilde azaltmıyor ama... eğer o anıyı gördüysen, onun kendini feda ettiğini de biliyorsundur. Yarığı kapatmamız gerektiğini biliyordu ve sözlerinin beni değiştireceğini, dönüştüğüm şeyle yüzleşmemi sağlayacağını biliyordu." Durakladı, sanki onun anlamasını istiyormuş gibi bakıyordu. "Geri döndüğünde, *sonucun ne olacağını biliyor* Ashalia. O anı zihnimde her yeniden yaşadığımda bunu görüyorum. Yarığı kapatmak ve beni doğru yola sokmak için ölmeyi göze alarak zaman akışından geldi. Onu öldüren adamı kurtarmak için. Yaptığımız şeye, bu uğurda canını verecek kadar inanıyor ya da inanacak."

Gözlerinde gerçek bir tutku ve kederle onu izledi ve gerisini söylemedi.

Asha bakışlarını yere çevirdi, duygu selini zapt etmeye çalışırken kaşları çatıldı. Bu imaya kızmak istiyordu. Öfkeliydi; Caeden Davian'ın ölümünü kullanıyor, bunu kendi argümanına *dönüştürmeye* çalışıyordu.

Ve her ne kadar onu olsa da, o da haklıydı.

"Yani sana güvenemiyorsam, ona güvenmeliyim," diye tamamladı, sesindeki acıyı tutamıyordu.

"En azından beni dinleyecek kadar." Caeden'in sesi temkinli ve ölçülüydü; burada ince bir çizgide yürüdüğüünün açıkça farkındaydı. "Senden kimseyi öldürmemeye yardım etmeni istemiyorum Ashalia. Senden bu savaşta en önemli silahı Ilshan Gathdel Teth'ten çıkarmama yardım etmeni ve bu süreçte Davian'ı Talan Gol'den kurtarmayı istiyorum. Ve özgürlüğüne kavuştuğunda, son ana kadar geri dönmelerini engellemek için savaşmama yardım et," diye ekledi. "O benim de arkadaşım."

Asha kendini Caeden'a bakmaya zorlayamadı ama yine de sesindeki ciddiyeti duydu. "Nasıl?"

"İlk adım sizi bu Kol'dan çıkarmak olacaktır."

Asha bu sözler karşısında göğsünde titreşen nafile umuda rağmen başını salladı. "Eğer gidersem Sınır'ın çökeceğini sen de herkes kadar iyi biliyorsun." Ve Davian onun için gelmemesini söylemişti. Yem olarak kullanıldığını söylemişti. En başta Diara'nın sataşmalarına karşı çıkmamasının bir nedeni de buydu; Davian ona ulaşmak için onu kullanacaklarını tahmin etmiş olmalıydı.

Caeden ona sabit bir şekilde baktı. "Ya olmadıysa?" Öne doğru eğildi. "Ya sana benimle gelmenin, Kol'dan ayrılmanın ama yine de ilshara'ya güç vermenin bir yolu olduğunu söyleseydim?"

Asha ona boş gözlerle baktı, kalbinin hızlı atışını kabullenmeyi reddediyordu. "Bir yolu *olduğunu* mu söylüyorsun?"

Caeden tereddüt etti.

"Sanırım öyle," dedi yavaşça. "Geçtiğimiz yıl çok şey hatırladım. Asar, Andrael, Cyr ve benim bunun nasıl yapılabileceğine dair fikirlerimiz vardı - inanın bana hiçbirimiz bu canavarları inşa etmek istemedik ve bir alternatif bulmak için çok uğraştık. Ancak hiçbirimiz bu teorileri hayata geçirecek teknik bilgiye sahip değildik." Nefes verdi. "Sanırım şimdi kimin yapabileceğini biliyorum. Ama eğer yardım etmeye istekli değilseniz, bu işin peşinden gitmemin bir anlamı yok." Ses tonunda kin olmadan, gerçekçi bir şekilde konuştu. Bu bir tehdit değildi. Sadece durumun pratik gördüğü gibi ifade ediyordu.

Asha gözlerini kapadı. Evet demek istiyordu; Davian'a yardım etmeye ve en önemlisi de Dere'den çıkmaya evet. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Davian'ın sözleri hâlâ kulaklarında çınlıyordu... ama bunun bir seçenek olduğunu biliyor muydu?

"Dinliyorum," dedi sonunda.

Caeden ona rahatlamış olduğu belli olan sıkı bir gülümseme verdi.

"Sifon'un varlığı, düşündüğümüz şeyin teknik olarak mümkün olduğunun kanıtıdır," diye söze başladı. "Dürüst olmak gerekirse bize bu fikri veren de buydu. Ancak Sifon, tüm bunlar olmadan önce ölmüş olan Wereth adında bir Venerate tarafından yaratıldı. Ve işleyişi çok ama çok karmaşık - tartışmalı olduğundan bahsetmiyorum bile. Wereth onu yarattığına bile pişman oldu, bu yüzden bize nasıl yapıldığına dair ayrıntıları hiç anlatmadı." Asha'nın hayal kırıklığına uğramış ifadesi karşısında başını salladı. "Kesinlikle."

"Peki nasıl..."

"Wereth, Venerate'den ilk ayrılanlardan biriydi ve bilgisinin çoğunu Darecianlara aktardı," diye açıkladı Caeden, sesi yumuşaktı. Bu onun için sadece bir tarih dersi değil, bir hatıraydı. "Gemilerinin, kan anlayışlarının bu kadar gelişmiş olmasının ana nedenlerinden biri oydu. Hatta onlara temel teoriyi ve Ugur olmayanların kan'ı manipüle etmesini sağlayan Kapları onun sağladığını düşünüyoruz."

Asha düşündü. "Çözümün Büyük Kütüphane'de olabileceğini mi düşünüyorsun?" "Hayır, değil." Caeden bir nefes aldı. "Ama bence hayatta kalan

Darecililer bunu ."

Lyth'in kökenlerini hızlıca, tarafsız bir şekilde ona açıkladı ve kendi suçluluğundan kaçınmadı. Olayları anlatışındaki belli belirsiz mesafeli tavra rağmen, Davian'ın ölümüne giden saatlerde Deilannis'te neler olduğunu anlatırken Asha hâlâ ondan yayılan utancı hissedebiliyordu.

"O halde tek bir sorun var," diye bitirdi sessizce, belli ki söylemek istediği her şeyi söylemişti.

"Sana yardım etmeleri pek olası değil." Asha başını iki yana salladı, hâlâ

ona az önce söylenenleri kavradı. Eğer dünyada Caeden'den nefret etmeye hakkı olan biri varsa, o da Lyth'ti.

"Bu... bazı şeyleri hafife almak olur." Caeden ona alaycı bir gülümseme verdi. "Ama onlar da Shammaeloth'un başarılı olmasını en az bizim kadar istiyorlar. Hâlâ pazarlık yapmaya istekli olabilirler. İnanıyorum ki denemeye değer."

"Nerede olduklarını biliyor musun?"

Caeden alnını ovuşturdu. "Onları Sifon'la bağladıktan sonra Parlayan Topraklar'da bıraktığım yere bir Geçit açabilirim. Bunu fark etmeleri ve beni bulmaları mümkün," diye kabul etti. "Bunu fark edip benden *saklanmaları* da mümkün. Ya da benim orada olduğumu bile fark etmeyecek kadar uzağa gitmiş olabilirler. Garadis'in halkından geriye kalanlara kolayca erişebileceğim düşüncesinden hoşlanacağından şüpheliyim."

"Hepsi Gölge değil mi?" diye sordu Asha, biraz kafası karışmış bir halde.

Caeden homurdandı. "Onlar Darecialı. Benden onları anavatanlarına geri götürmemi sadece nostalji olsun diye istemediler; kendilerini bağlayan anlaşmayı bu kadar kolay kabul etmelerinin bir nedeni olmalıydı. Keşke o zaman daha şüpheli olsaydım," diye itiraf etti. "Kan'ı manipüle etmelerini sağlayan Gemileri asla bulamadık, bu yüzden bazılarının hala kaldığından şüphem yok. Uzun süre güçsüz kalmayacaklar."

"Peki ne yapacaksın?"

"Ben de zaten onlara yaklaştırmaya çalışacaktım. Ama şimdi... Sizin yardımcı olabileceğinizi umuyorum. Ne de olsa onlarla bağlantın var." Caeden onun bakışlarını tuttu. "Sifon başka birinin Rezervine dokunurken hafif bir Kontrol unsuru kullanır. Bedeni enerjisinin alınmasına izin vermeye zorlamanın bir yolu. Bence bu zihinsel bağlantıyı Lyth'e bir mesaj göndermek için kullanabilirsin."

Asha kaşlarını çattı. "Bu neden daha iyi olsun ki?"

"Başlamak için mi? Garadis bunu yeni evini ziyaret etmek için kendimi özgür kılmam olarak görmeyecektir," dedi Caeden sert bir şekilde. "Bu sayede haftalarca sürecektir bir aramayı göze alamayız. Ve eğer temas sizin tarafınızdan başlatılırsa dinleme olasılığı çok daha yüksektir." Eliyle işaret etti. "Zaten denemekle bir şey kaybetmeyiz."

Asha alnını ovuşturdu. "O zaman onlarla nasıl iletişim kurmam gerekiyor?"

"Bu konuda yardımcı olabilirim. Başlangıç , size Garadis'in neye benzediğini gösterebilirim."

-Tam olarak onun Öz imzası," dedi Caeden kendinden emin bir şekilde. "Bu Lyth'lerden birinin gerçekten saklayabileceği bir şey değil. Bağlı olduğunuz tüm Yedekler arasında onu bulmanıza, izole etmenize yardımcı olacaktır. Oradan devam edebiliriz."

Asha kararsızca başını salladı, ancak bir yanı beklenmedik bir heyecan hissetmekten kendini alamadı.

Uzun zamandır ilk kez, içinde küçücük bir umut kırıntısı vardı.

Asha sessizce yemeğini yedi, arada sırada masanın karşısında aynı şeyi yapan Caeden'a bakıyordu.

Bu gece yemeği kendisi hazırlamıştı; Caeden Elliavia'nın gelmesini istememişti ve Asha'nın ona karşı hâlâ hissettiği öfkeye rağmen, onu yemeğe çağırarak ona eziyet etmeyi kendine yediremiyordu.

Gerindi. Günün büyük bir kısmını Garadis'in Öz imzasını ezberleyerek, Lyth'ler hakkında bilgi edinerek ve Caeden tarafından onlara nasıl ulaşabileceği konusunda eğitilerek geçirmişti. Öyle bile olsa, ilk mesaj denemeleri

-Hatta Garadis'in Özünü diğer tüm Rezervler arasında bulma çabası bile başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

"Peki burası senin için tam olarak *nedir*?" diye sordu etrafını işaret ederek. Elliavia ile konuşmaya alışkındı ve sohbet eksikliği sinir bozucu olmaya başlamıştı. "Dok'ens'in gerçek yerlerin temsili olması gerektiğini biliyorum ve Diara burayı tanıdı. Elli oraya Kristalin Saray diyor ve etrafı da biliyor gibi görünüyor ama bu konuda hiçbir şey paylaşmak istemedi."

"Sana açılmadı çünkü sonuçta o hâlâ benim bir uzantım." Caeden pencereden dışarı baktı. "Ben... sevdiğim şeylere karşı korumacıyım sanırım. Ve bu anılar açık ara en değerlilerim."

Bir sessizlik oldu ve Asha, Caeden'ın bu konuyu öylece bırakıp bırakmayacağını merak etmeye başladı.

"Burası kendimi evimde hissettiğim tek yerdi," diye devam etti aniden, sandalyesinde kayarak. "Doğru adı Kristal Saray'dı. Aslında iki tane vardı ama herkes bilirdi ki, eğer sadece bir tanesinden bahsediyorsanız, o her zaman bu olurdu." Sonunda ona doğru baktı. "Onunla burada tanıştım."

"Elli?"

Caeden başını salladı. "pek bir şey değildim. Bir yetimdim," diye ekledi küçük omuz silkmeye. "Ama benim memleketimde yetimlere başka yerde hiç görmediğim bir özenle bakılırdı. Yönetici aile -Elliavia'nın ebeveynleri- yaşayan bir akrabası olmayan her çocuğa sahip çıkardı. Onları eğittiler, beslediler, büyüttüler. Benim ülkemde bir yetimin yetiştirilmesi insanların gerçekten kışkırdığı bir şeydi. Kapıları açtı, pek çok kişiyi başarıya ulaştırdı."

"Kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı Asha. Kendi anne babası da tüccardı, hep işlerine odaklanmışlardı ve ona karşı hiç nazik olmamışlardı; Mark'ı ortaya çıkar çıkmaz onu Caladel'deki okula bırakmışlar ve arkalarına bile bakmadan çekip gitmişlerdi. Yıllar geçtikçe onları fazla düşünmemeyi öğrenmişti.

"Öyleydi." Caeden dudaklarını yaladı. "Sarayın bu bölümü, gerçi

kütüphane, dışarıdaki su bahçesi Ell'in özel konutuydu. Maceracı bir çocuktum; duvarın arkasından fısıkiyeleri her zaman duyabilirdik ama-

"Duvar mı?" diye araya girdi Asha.

"Bunu dok'en'e dahil etmedim," dedi Caeden sessizce. Düşüncelerini yeniden topladı. "Suyun sesini duyduk, hikâyelerini dinledik ama onu hiç göremedik. Yine de görmek istedim. Kader, ama istedim. Size nedenini bile söyleyemem," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Böylece bir gün, on beş yaşındayken, gizlice içeri girdim. Bu hiç de kolay bir iş değildi -gardiyanlar dünyanın en iyi eğitilmiş muhafızlarıydı- ama genç bir çocuğun kararlılığı bazen olağanüstü bir şeydir."

"Yakalandın mı?"

Caeden bir kaşını kaldırdı. "Yakalandı mı? Tam olarak değil. Elliavia'ya rastladım - on dört yaşındaydı - çeşmelerde yıkanırken. Çıplak değildi, anlıyorum, ama... yeterince uygunsuz bir kıyafet içindeydi, bu yüzden kesinlikle gerekenden daha uzun süre oyalandım."

Asha gülümsemesini gizledi. "Anlıyorum."

"O gün dışarı çıktım ama içeri girmenin bir yolunu bulmuştum," diye devam etti. "Bunu arkadaşlarıma anlatabilirdim. Bir yanım ergenlik çağındaki çocukların yaptığı o aptalca şekilde övünmek istiyordu. Ama yapmadım. Söylemedim, çünkü sır ortaya çıktığında birilerinin konuşacağını biliyordum. Ve yetkili kişiler bunu öğrendiğinde, bir daha asla içeri giremeyecektim. Onu bir daha asla göremeyecektim."

"O kadar mı vuruldun?"

Caeden kıkırdadı. "En azından o kadar şehvetliydim." Başını iki yana salladı. "Ama evet. Onda üzerimden atamadığım bir şey vardı."

"Peki onunla nasıl tanıştın?"

Caeden gülmekle mahcup bir sırıtış arasında kalmış gibiydi. "Üçüncü kez gizlice içeri girdiğimde, saklandığım çalılara döndü ve bana yüzümü gösterip göstermeyeceğimi sordu. Meğer orada olduğumu ilk andan beri biliyormuş. En aşığılıyıcı, en korkunç, en harika andı." Hatırladıkça yüzü parlıyordu.

"Ama Elliavia beni ihbar etmedi, sadece konuşmak istedi. Konuşacak arkadaşı yoktu, özellikle güvendiği ya da sevdiği kimse yoktu. Ailesi de... kiminle vakit geçirmesine izin verdikleri konusunda çok katıydı."

Asha şimdi Caeden'in konuşmasına izin veriyordu; istese bile onu durdurabileceğinden kuşkuluydu. Anıların içinde kaybolmuştu.

"Yüksek Konsey Üyesi Deshrel'in görüştüğümüzü fark etmesi neredeyse bir yıl sürdü," diye devam etti Caeden, dudaklarında bir gülümsemeyle. "Bizi... orada yakaladı." Pencereden dışarı, sönmekte olan ışıktaki kıpkırmızı yanan dönen bir fısıkiyeyi işaret etti. "Elbette kızgındı ama sonunda bizim gerçekten arkadaş olduğumuzu anladı. Aslında, o zamanlar, hepsi buydu. Ben

aşık oldum, ama Ell..." İç çekti. "Ona kur yapmak istediğimi söylediğim ana kadar tepkisinden emin değildim. Ve kur yaptıktan sonra bile, onca zaman sonra bile, evet diyeceğine kendimi ikna etmek zordu. İlgilenen o kadar çok kişi vardı ki. Daha güçlü adamlar, daha güçlü adamlar. Ama sonunda, bunun önemli olmadığını söyledi. Önemli olmadığını çünkü benim *daha iyi bir* erkek olduğumu söyledi."

Adam ve Asha onun gözlerinin parladığını gördü.

Bir süre öylece kaldılar, konuşmadılar, sadece arazinin güzelliğini seyrettiler. Sonunda Caeden kıpırdandı. Nefesini içine çekti. Asha'ya zorla gülümsedi.

"Teşekkür ," dedi usulca.

"Ne için?"

"Bunu tekrar yaşamama izin verdiğin için." Sesi şimdi daha sessizdi ama daha da güçlüydü. Onda farklı bir şeyler vardı. Sanki merkezinde kopan fırtına durulmuş ya da en azından bir dinmişti. "Uzun zamandır bu kadar iyi bir anım olmamıştı. Bu kadar... saf."

Asha başını eğdi, sonra tereddüt etti. "İstersen yemekte bize katılabileceğini biliyorsun."

"Hayır." Caeden içinde acı olsa da tekrar gülümsedi. "O buradaydı çünkü buranın benim bulunduğum son yer olmasını istiyordum. Son bir kez rol yapabilmem için buradaydı." Yutkundu. "Rol yapmak artık karşılayabileceğim bir lüks değil."

Bir sessizlik oldu ve sonra Caeden kıpırdandı. "Birazdan gitmem gerekiyor," diye açıkladı.

Asha'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Şimdiden mi?" dedi tedirginlikle. "Peki ya Diara?"

"O dönmeden ben dönmüş olacağım," dedi Caeden kendinden emin bir şekilde. "Ama sana teklif ettiği bu anlaşma ve son zamanlarda öğrendiğim diğer bazı şeyler... beni rahatsız ediyor. Neler olup bittiğini anlamaya çalışmadan önce vakit kaybedebileceğimi sanmıyorum." Ona güven verici bir şekilde gülümsedi. "Geri döneceğim."

Asha endişeyle dudaklarını ısırdı ama başını salladı.

"Kol'a dönmene gerek var mı?" diye sordu aniden. "Eğer bu senin dok'en'inse, zaten ona bağlı değil misin?"

"Bu... daha karmaşık bir versiyon. Daha detaylı bir simülasyon. Sadece kafamda değil - bilinçaltım kuralların işlenmesini sağlıyor diyebilirsiniz, ama ayrıntıların çoğu aslında Gemi'nin içinde saklanıyor." Onun hafif şaşkın bakışını gördü. "Örneğin kütüphane. Okuduğun o kitaplar benim bildiğim bilgilerle dolu değil - bir kısmı Andrael'e ait, bir kısmı da Cyr tarafından eklenmiş olacak. Muhtemelen pek çok kısmı," diye itiraf etti Caeden, biraz

sıkıcı bir şekilde. Konudan saptığını fark etmiş gibi başını salladı. "Ne olursa olsun. Mesele şu ki, zihnim temeli sağlıyor ama binanın kendisini değil. Bu da herkes gibi benim de ona erişmek için anahtara ihtiyacım olduğu anlamına geliyor."

Asha kaşlarını çatı. "O zaman Diara içeri nasıl girdi?"

"Tahmin etmem gerekirse? Isiliar's Tributary'nin anahtarlarını, ben onların tutsağıyken benden aldığı Öz'ün bir kısmıyla değiştirdi." Caeden kaşlarını çatı. "Burada olanın ben olmam gerekiyordu, yani orijinal planımda bu mümkün olamazdı. Yine de inanılmaz derecede zor olmalı - Isiliar'ı buldukları andan beri bunun üzerinde çalışıyor olmalıydı - ama..." Yorgunca omuz silkti. "Yanlış hesaplamışım."

Asha bunu yorum yapmadan geçiştirdi. Onun yerine "Bilgi almak için nereye gideceksiniz?" diye sordu.

"Gidip sha'teth'lerle konuşmam gerekebilir, ama bu bir risk," diye itiraf etti Caeden. "En iyi bilgi kaynağım Alaris olurdu ama onu bana söylemeye zorlamamın bir yolu yok."

Asha bunun üzerine durakladı ve Caeden sorgulayıcı bir ifadeyle ona baktı.

Tereddüt etti, hâlâ ona güvenmek konusunda isteksizdi. Yine de içten içe onun kendi tarafında olduğunu biliyordu.

Hızlıca Bilmek'i anlattı, bıçağı tarif ederken Caeden'in gözleri büyüdü.

"Haklısın," dedi düşünceli bir şekilde, kadın sözlerini bitirdikten sonra. "Isiliar onu benim üzerimde kullandı ve her şeyi keşfetti. Tüm planlarımı. Bu yüzden onu ilk etapta bir Kol'a koymak zorunda kaldım." Yüzünü buruşturdu. "Bu ve Sifon'un nasıl çalıştığını biliyordu. Plan, ben geldiğimde onun üzerinde Bilme'yi kullanmak, Sifon'u nasıl kullanacağımızı öğrenmek ve sonra da yolumuza devam etmektir."

"Öyleyse Alaris'te de işe yaramalı," dedi Asha.

"Öyle olacağına inanıyorum-Andrael o bıçakları özellikle Venerate'i düşünerek yaptı. Onu öldürebileceğini sanmıyorum ama en azından kesebilir." Caeden derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Lyth'le temas kurar kurmaz gidip onu almalıyım." Yemeğinin son lokmasını da bitirdi ve ağzını peçeteyle düzgünce sildi. "Bu arada sanırım yaklaştık."

Asha da tabağını geri itti. "O halde ,"

dedi yumuşak bir sesle.

Bölüm 17

Davian meşalenin aydınlattığı kırık taş levhayı itti, o ve Raeleth birlikte kaldırıp kenara iterken son bir yarı homurtu, yarı çığlık atma çabası gösterdiler.

Kalın taş bir kum yağmuru halinde yere düştü ve altında parçalanmış ahşap parçaları ortaya çıktı. Bir masanın kalıntıları. Davian ve Raeleth sözlerini sakınmadan parçaları koparmaya başladılar, hızlı ve etkili bir şekilde içinde olduğunu bildikleri değerli metali arıyorlardı. Her şeyi bir arada tutan çiviler. Şanslılarsa bir çeşit süsleme de olabilirdi. Buldukları böyle bir masa, yanlarında taşıdıkları sağlam kovanın neredeyse üçte birini doldurmuştu, ancak bu olağanüstü nadir bir bulguydu.

Gördüğü her parçayı koparıp kovaya attı, çıkan tıkırtı sesi kotaya ulaşmaya bir adım daha yaklaştıklarını hatırlatan küçük ama hoş bir hatırlatmaydı. Çalışırken kaslarındaki ağrıyı hafifletmek için küçük bir Öz damlasına izin verdi, ancak Rezervinde kalanları mümkün olduğunca az kullanmaya çalışıyordu. Beklediğinden daha zor bir işti bu, temposu sürekli, gergin ve zorlu, her gün - değişmeyen kırmızı-siyah gökyüzüne rağmen hepsi çanlar arasındaki zamanı gündüz olarak düşünüyordu

-Dördüne yetecek kadar metal bulmakta zorlanıyordu. Tel'Tarthen'de kaldığı süre boyunca kas geliştirmişti ama yine de burada saatlerce süren yoğun çalışma için gereken dayanıklılığa sahip değildi.

Bunu göstermeyi göze alamazdı. Sadece bir hafta değil, üç aydan fazla bir süredir burada olması gerekirken bunu yapamazdı.

Havanın soğuşuna rağmen alnındaki teri sildi ve ekibin diğer üyeleri olan Ched ve Ana'ya . Yan odada çalışıyorlardı ve menteşelere ulaşmak için bir iç kapıyı sökme işlemine odaklanmışlardı. Birlikte geçirdikleri saatlere rağmen, bu ikisi Davian için hâlâ büyük ölçüde yabancıydı.

"Son zamanlarda bir şey söyledi mi?" diye alçak sesle Raeleth'e soludu ve Ched'in iri cüssesine baktı. Adamın hem meşale ışığı hem de ay ışığıyla daha da kötüleşen kırmızı bir teni vardı, Davian'dan bir baş daha uzun duruyordu ve görünüşe göre tamamen kastan yapılmıştı.

"Hayır. El'in lütfuyla sanırım bu işin peşini bıraktı." Raeleth ağır ağır nefes alıyordu ama yaptığı işten başını kaldırmadan sessizce konuşuyordu. "O daha çok

Diğer takımlardan senden daha çok ."

Davian Ched'e rahatsız bir bakış daha attı. Ekipteki ilk haftası ona onlardan ne kadar az bilgi alabileceğini göstermişti. Gün boyunca ihtiyaçların ötesinde anlamlı bir konuşma yapmak imkânsızdı: tüm enerji ve odaklanma, hiçbir metalin kaçırılmadığından emin olmaya ve daha da önemlisi, şehrin içinde gizlenen birçok tehlikeden kaçınmaya yönlendirilmişti. Akşam olup da kampa döndüklerinde herkes hızlıca yemek yemeye ve ertesi güne hazırlanmak için mümkün olduğunca çok uyumaya niyetli görünüyordu.

Bunu göz önünde bulunduran Davian, grupla geçirdiği ilk akşamlardan bazılarını yakın bölgeyi araştırmak için kullanmaya karar vermişti. Uyku ihtiyacını gidermek için değerli Özünü kullanmış, şehrin düzenini tanımaya çalışmış, tam olarak nerede oldukları veya burada neler olup bittiği hakkında bazı bilgilere rastlamayı ummuştu. Elbette her zaman grubun geri kalanı uyuyana kadar beklerdi -ki bu da akşam yemeği bittikten hemen sonra olurdu- ama üç gece önce bir şey Ched'i rahatsız etmiş ve iri adam uyandığında Davian'ın gitmiş olduğunu fark etmişti.

Ched hiçbir zaman dostça davranmamıştı ama ondan sonra işler gerginleşmişti. Davian uyuyamadığı için yakınlarda yürüdüğü hikâyesine sadık kalmıştı ama bu zayıf bir bahaneydi ve herkes bunu biliyordu.

Yine de Davian başını salladı ve Raeleth'in başka soru sormayacağına dair sözüne inandı. Özgürce konuşma şansları böyle anlarla sınırlı olsa da, kıvrıcık saçlı, sıırım gibi adamdan kısa sürede hoşlanmaya başlamıştı.

Tüm vücudunun karşı çıkmasına rağmen çalışmaya devam etti ve sivri gölgelerde parıldayan herhangi bir şey aradı. Yakında geri dönmeye başlamaları gerekecekti.

Bir on dakika daha sessizce ilerledikten sonra zil sesi tüm şehirde yankılandı ve Ched'den -sözde gruptan sorumlu olan- bir çağrı geldi. Davian duyulabilir bir iç çekişle kollarını indirdi ve zorlukla nefes aldı. Raeleth de onu takip etti ve oturur pozisyona geçerek su tulumunu kaptığı gibi derin yudumlar aldı. Diğer adamın yüzünde, harabelerin yoğun çalışırken her zaman biriken kirin arasından süzülen ter damlacıkları halinde akıyordu. Davian kendi suyunu ararken biraz sendeledi, sonra Raeleth'in yanına kaymadan önce uzun bir yudum aldı.

Herkes nefesini tutmaya odaklandığı için bir dakika boyunca ölüm sessizliği yaşandı.

"İyi misin?"

Davian döndüğünde Ana'nın, koltuğa yığılmış olan Raeleth'i izlediğini gördü.

duvarda, hâlâ zor nefes alıyordu. Dört kişilik ekiplerindeki tek kadın olan Ana, Davian'dan daha kısaydı ama yapısı gördüğü tüm savaşçılar kadar sağlamdı. Üç ay boyunca bu işte hayatta kalmanın bunu gerektirdiğini düşündü.

Davian'ın bakışları Raeleth'e kaydı ve Ana'nın neden sorduğunu anladı. Sırım gibi adam ter içindeydi ve meşale ışığında bile solgun görünüyordu.

"İyi," diye homurdandı Raeleth, elini umursamaz bir tavırla salladı ve gülümseme olduğu belli olan bir ifade takındı ama daha çok yüzünü buruşturduğu anlaşıyordu. "Dün gece kötü uyudum, hepsi bu. Bugün pek enerjim yok."

Ana açıklamayı kabul etti, ancak yeşil gözleri düşünceli kalmaya devam etti.

"Nakliye yapabilecek misin?" Ched'in ifadesi sertti ama Davian bu bakışın kalıcı olmaya yakın olduğunu anlamıştı. Kovayı işaret etti. "Bunu son zilden önce Isstharis'e götürmeliyiz. Bir gecede bu kadar çok kredisiz kalma riskine girmeyeceğim." Bakışları bir an için

son olarak da yüz ifadesini zar zor başaran Davian'a döndü.

Raeleth tereddüt etti ve Davian cevabı onun gözlerinde gördü. "Ben hallederim," dedi sonunda, kararlılıkla sırtını dikleştirerek. Raeleth onların atanmış nakliyecisiydi: hem güvendikleri hem de metal kovalarını düzenli olarak dar'gaithin'e götürmek ve karşılığında erzaklarını almakla yükümlü olan kişi.

Davian kaşlarını çattı. Raeleth bugün harcadığı eforun bile açıklayabileceğinden daha zayıf görünüyordu.

Diğer adam onun yüz ifadesini gördü ve ayağa kalkıp neredeyse dolu olan kovaya doğru yürümeden önce ona kısa bir süre ters ters baktı. Çöp toplama ekiplerinin kullandığı güçlendirilmiş kovalar büyük, ağır ve doluyken hantaldı; Raeleth derin bir nefes aldı ve sapını kavrayarak yukarı doğru çekti.

İki adım atamadan kova takırdayan bir sesle yere düştü ve tekrar tabanına yerleşmeden önce tehlikeli bir şekilde devrildi. Raeleth yüzü kızarmış bir halde diğerlerine baktı.

"Görünüşe göre düşündüğümden daha yorgunum," diye itiraf etti bir tavırla.

"Seni dinlenmen için almadık," diye gürlledi Ched. İri adam öfkeyle baktı ama Raeleth'in fiziksel olarak gerekeni yapamayacak durumda olduğu gözleri olan herkes için açıktı. "Pekâlâ. Shadat, sen al. Sadece yılanın kime itibar edeceğini bildiğinden emin ol."

Shadat, gerçek adı herkesçe bilindiği için Davian'ın seçtiği isimdi. Yüreği ağzına geldi ve çoktan başını sallamaya başlamış olan Raeleth'e baktı.

"Sen ya da Ana gitmelisiniz. Isstharis onu henüz tanımıyor ve..." Raeleth eliyle işaret etti. "Biraz erken olabileceğini düşündüm," diye anlamlı bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Onu göndermek için bir sebep daha. İhtiyacımız olan son şey yılanın ondan bir şey sakladığımızı düşünerek etrafı koklaması." Ched dönüp

Davian'ın yeşil gözleri sertti. "Bir şey saklamıyoruz, değil mi Shadat?"

Davian homurdanarak gerginliğini gizlemek için elinden geleni yaptı. Raeleth haklıydı; özellikle de diğer ikisinin ondan ne kadar şüphelendiği düşünüldüğünde, şimdi ona bütün bir günün metalinin emanet edilmesi garipti. Eğer gerçekten bir şeyler çalmayı denemek isteseydi, muhtemelen bunun için mükemmel bir zaman olurdu.

"Sorun değil," dedi, endişesini kızgınlık olarak göstermeye çalışarak. "Yarım saat daha metal dolu bir kovayı merdivenlerden aşağı yukarı taşıyarak günü bitirme fikrine bayılıyorum."

Ana kıkırdadı ve Ched arkasını dönmeden önce onaylama anlamına gelen ya da gelmeyen bir ses çıkardı. Kalın siyah sakallı, kel adam Raeleth'in söylediği gibi Davian'ı sorup soruşturmaktan vazgeçmiş olabilirdi ama hâlâ onu sınamaya niyetli olduğu belliydi.

Diğer ikisi aletlerini toplamak için harekete geçerken, Davian Raeleth'e yaklaştı.

"Bu bir sorun olacak mı?" diye mırıldandı. Raeleth daha önce Davian'ın Isstharis'le etkileşime girmesi gerekebileceğini kabul etmişti ama birlikte geçirdikleri sınırlı zaman başka şeylere odaklanmıştı ve ikisi de yanlışlıkla bunun bu kadar çabuk olmayacağını varsaymıştı.

Raeleth usulca, "Muhtemelen hayır," diye cevap verdi. "Bu basit bir değiş tokuş. Isstharis neye benzediğinizi duymuştur ama bu sizi tanıyacağı anlamına gelmez; sizin için dolaşıma soktukları tarif yılanlardan çok insanlar içindi. Daha önce tanıştıkları insanları tanımak bir yana, onları belirli özellikleriyle tanımakta bile zorlanıyorlar. Isstharis beni iki aya kadar tanımaya bile başlamadı."

Davian homurdandı. "Eh. Artık bundan kurtulmanın bir yolu yok sanırım," dedi ve diğer ikisine bir bakış attı. Bunun için olay çıkarma riskine girmenin bir anlamı yoktu. Buradaki hayat hayatta kalmakla ilgiliydi, sadakatle değil ve eğer Ched ya da Ana onun dar'gaithin'den bir şey sakladığını fark ederlerse, durumlarını düzeltmek için bir saniye bile tereddüt etmeyeceklerine dair hiçbir hayali yoktu. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Raeleth bir an için düşündü.

"Gün sonu ve hafta başı olduğu için Maresh'le karşılaşabilirsiniz." Davian'ın sorgulayan bakışları karşısında yüzünü buruşturdu. "Ah. Elbette. Bu zevki yaşayamazdınız. Maresh ve ekibi..." Sanki bunu kibarca ifade etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı, sonra omuz silkti. "Şey, onlar şehrin bizim küçük köşemizin haraççıları. Kendileri çöp karıştırmazlar, bunun yerine Isstharis'in yakınlarında beklerler -genellikle ikinci ve son çan arasında, herkes bulduğu son şeyi taşıırken- ve

teslim etmeden önce kendi paylarını talep ederler. Bir süreliğine tayin almaya yetecek kadar topladıktan sonra, daha fazlasına ihtiyaç duyana kadar teslim edip kendilerine saklıyorlar."

Davian yüz ifadesinin karardığını hissetti. "Ve herkes bunu yanlarına mı bırakıyor?"

"Herkesten, hatta Ched'den bile daha büyükler ve şiddet kullanmaya son derece istekliler." Raeleth bu sözleri küçük bir omuz silkmeye söyledi. "Başlangıçta birkaç kişi direndi ve onların da kemikleri kırıldı. Bu da zar zor çalışabildikleri anlamına geliyordu. Bu da kotayı karşılayamadıkları anlamına geliyordu. Bazılarımız onlara yiyecek vermeye çalıştı, ama Isstharis bir takım teslim etmediğinde not alır; sonunda, al'goriat tarafından taşındılar. Ondan sonra..." İç çekti. "Büyük gruplar halinde toplanamamak Maresh'i alaşağı etmek için organize olamayacağımız anlamına geliyor. Isstharis de biliyor ama metalini aldığı sürece umurunda değil. Bence aslında bunu faydalı buluyor. Herkesin öfkesini kendisinden uzaklaştıracak biri."

Davian kaşlarını çatı ve Raeleth elini onun omzuna koyarak ciddi bir ifade takındı. "Bu benim de hoşuma gitmiyor ama eminim şimdiye kadar savaşlarımızı seçmemiz gerektiğini anlamışsındır. Onları bir şekilde yenebileceğini düşünsen bile, bunun getireceği ilgiye değmez."

Eli Davian'ın omzundan kaydı ve tökezleyerek kendini en yakın duvara yasladı. Davian, Raeleth'i tekrar incelerken öfkesini çabucak unuttu.

"Gerçekten harika görünmüyorsun," diye gözlemledi.

Raeleth etrafına bakındı. Diğer ikisi gözden kaybolmuş, dördünün uyuduğu oyuk binaya geri dönmeye başlamışlardı bile.

"Ben... Yardıma ihtiyacım olabilir," diye itiraf etti. Gömleğini yukarı çekti.

Davian, Raeleth'in kalbinin üzerinde dalgalanan, kabaca bir adamın eli büyüklüğündeki parlak siyah kütleyi görünce irkildi.

"Kaderler," diye mırıldandı. "Yine mi? Ne zaman?"

Geçen hafta boyunca Dark'ı şehirde birkaç kez görmüştü ama Raeleth'in ya da ekiplerinden birinin ona yaklaştığını düşünmemişti. Kızıl ayın yarattığı keskin, ölü gölgeler arasında fark edilmesi aldatıcı derecede zordu; bazen yerde bir havuz oluşturunuyordu ama çoğu zaman çatıdan sessizce damlıyor, tepedeki taşın üzerinde pıhtılaşıyor ve sonra yavaş yavaş yerçekiminin onu aşağı çekmesine izin veriyordu. Raeleth iki kez Davian'ı böyle bir tehlikenin tam altında yürümekten alıkoymuştu. Davian artık çevresine karşı çok daha temkinli davranmaya başlamıştı.

"Yeni bir şey değil," dedi Raeleth, ses tonu belli belirsiz özür diler gibiydi.

"Bunu fark ettim

birkaç gün önce tekrar oluşmaya başladı, ama ben... Bilmiyorum. Sanırım geçip gideceğini umuyordum. Bundan bahsetmeyecektim ama..." Gümleğini nazikçe indirdi. "Her şeye rağmen seni tekrar zorlamam gerekebilir." Davian dehşetini belli etmemeye çalıştı. Raeleth'e henüz sınırlı Rezervini ya da bir Augur olduğu gerçeğini açıklamamıştı: Şimdiye kadar buna gerek olmamıştı ve diğer adam güvenilir görünse de, çok fazla bilgiyi çok çabuk vermek tedbirsizce görünüyordu. Bu bir konuşmaydı

Görünüşe göre er ya da geç sahip olması gerekecekti.

Yine de Raeleth'i bu şekilde bırakamazdı. Gözlerini kapadı ve Karanlık bir kez daha geri çekilip ateşteki yapraklar gibi büzülene kadar Özünü dikkatle diğer adama akıttı. Görünüşe göre gitmişti ama bu sefer Davian, Raeleth'in kalbinin tam üzerinde hâlâ zayıf, karanlık bir nokta hissedebildiğini düşündü. Ne kadar Öz akıtırsa akıtsın, o nokta kaybolmayıp reddediyordu.

Endişesini gizlemeye çalışarak gözlerini tekrar açtı. Bu geçen seferki kadar çok Öz almamıştı - enfeksiyonun çok daha az ilerlemiş olduğunu varsayıyordu - ama yine de karşılayabileceğinden fazlasını kullanmıştı. Bunu tekrar yapamayacak hale gelmeden önce dört, belki de beş kez daha böyle bir harcama yapması gerekiyordu.

Eğer Karanlık her hafta geri gelmeye devam ederse, bu Raeleth'in bir aydan fazla yaşayamayacağı anlamına geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Raeleth, Davian'ın endişesinden habersiz, biraz daha dik durarak. Dalgınca göğsünü yokladı, sonra da bükülmüş, paslanmış metal parçalardan oluşan kovaya baktı. "Muhtemelen..."

"Sorun değil." Davian isteksizce de olsa başını salladı. "Birdenbire yük taşıyacak kadar iyileşmekle kalmayıp bu işi benim için yapmaya gönüllü olursan Ched kesinlikle fark edecektir. Eninde sonunda ortaya çıkacaktım; diğerlerinin şüphelenmesini önlemek ve bu işi erkenden halletmek en iyisi."

"Dediğiniz gibi olsun." Raeleth'in rahatladığı belliydi. Davian ona iyileşmesi için gereken Özü vermişti ama daha fazlasını değil. Adamın hâlâ biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Davian eğildi ve kovayı kaldırdı, yüz ifadesi kovanın ağırlığı karşısında buruştu. Sağ kolunun kaslarına küçük bir Öz damlası daha akmasına izin verdi.

"Kampta görüşürüz," dedi acımasızca.

Davian ağır kovayla yükseltilmiş yürüme yolunda ilerlerken başını eğdi ve ufukta yükselen gri duman duvarından ani bir uğultu yükseldiğinde irkilmemeye çalıştı.

Burada bunun çok sık olduğunu keşfetmişti; her gün ya da iki günde bir. Karanlık, ölü şehirde yankılanan acı çığlıkları. Bazen de acı dolu yardım çığlıkları. Raeleth tekrarlanan bazı seslerin artık kendisine tanıdık geldiğini söylemişti.

Bu da yalvarışları daha da tedirgin edici hale getiriyordu.

Ses yankılanarak uzaklaşırken sağ kolundaki kaslar gerildi ve güçlendirilmiş kovayı soğuk gölgelerin arasından çekerek göle doğru ilerledi. Isstharis operasyon üssünü suyun hemen güneyinde, tamamen sağlam olan birkaç binadan tutuyordu. Burayı birkaç kez uzaktan görmüştü ama daha önce hiç yaklaşma ihtiyacı duymamıştı.

Merdivenlerden yukarı çıkarken ve güney kampının ana bölümündeki kısa, dolambaçlı tünellerden geçerken pek çok insanın yanından geçti, ancak günün bu noktasında çok az hareket vardı. Birçoğu yanmayan ateşlerin etrafında yere uzanmış, ya uyuyor ya da hareket edemeyecek kadar bitkin haldeydi. Diğerleri ise moloz parçalarının üzerine oturmuş, dalgın dalgın hiçbir şeye bakmıyordu.

Hareketliliğin çoğu, binaların arasında ve içinde her yerde dolaşan al'goriat tarafından sağlanıyordu; yaratıklar sık sık durup yüzüstü yatan figürleri inceledikten sonra telaşsızca ilerliyorlardı. Davian'ın sayımına göre belki elli kadar Banel yakın çevrede dolaşıyordu ama hiçbir zaman gruplar halinde değillerdi ve görünüşe bakılırsa hiçbir zaman belirli bir düzen ya da amaçla hareket etmiyorlardı. Sadece... devriye geziyorlardı. Mahkûmlar onları tehdit etmediği ve çok kalabalık olmadıkları sürece, al'goriat onları tamamen görmezden geliyordu.

Elbette paylarına düşen metali teslim etmeyene kadar. Davian, Raeleth'in kendisine kotayı çok sık tutturamamanın sonuçları hakkında söylediklerini hatırlayınca ürperdi.

"Sen de kimsin?"

Davian irkildi. Kısa tünelde yürürken düşüncelere dalmıştı ve kimsenin yaklaştığını duymamıştı.

"Benim adım Şadat," dedi dönerken, kibarca konuşmak için elinden geleni yapıyordu. İlk sorunun tonu gereğinden fazla agresifti ve soruyu kimin sorduğunu zaten bildiğinden şüpheleniyordu.

Önündeki iri yarı figür, gözleri buluştuğunda yasaklayıcı bir şekilde gülümsedi.

Maresh olduğu tahmin edilen adam Davian'ın neredeyse bir karış üzerindeydi, boyu Davian'ın şimdiye kadar gördüğü en doğal korkutucu kas yığınıyla eşleşiyordu. Tünelin hemen dışında, kırmızı ay ışığında yıkanan, neredeyse eşit boyda iki adam daha duruyordu.

Maresh'in gözleri kovaya doğru kayarken parıladı ve içindekileri not aldı. "Kiminlesin Shadat?"

Davian nefes alışını sabit tutarak kendini sakinleştirdi. "Ched."

"Raeleth bugün rahatsız mı?" Maresh, Davian'ın elindeki kovayı tembelce salladı.

elini uzattı, belli ki bir cevap alıp almadığını umursamıyordu. "Bunun yaklaşık üçte biri yeterli olacaktır."

"Üçüncüsü mü?" Davian ona inanamayarak baktı.

"Hayır, haklısınız. Yanlış söyledim. Yarım." Maresh'in bakışları sakince Davian'a döndü ve arkasındaki iki adam tehditkâr bir şekilde değiştirirken elindeki kalın ahşap direğe vurdu. "Hangi bölümden geldiysen orada işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama burada vaktimizi boşa harcayanlara karşı çok az sabrımız olduğunu göreceksin."

Davian, Raeleth'in uyarısını hatırlayarak kendini zor tuttu. Maresh eliyle işaret ederken onu izlemeye devam etti; diğer adamlardan biri öne çıktı ve boş bir kovayı Davian'ın dolu kovasının yanına sertçe bıraktı.

"Yarısı," diye tekrarladı iri yarı adam. "Sen doldur. Hangi kovayı yanımıza alacağımıza biz karar veririz."

Davian öfkesini yuttu ve zorla başını salladı, metal parçalarını kendi kovasından dikkatlice alıp Maresh'in kovasına yerleştirdi. Kendini beğenmiş üç çift gözü üzerinde hissettikçe öfkesi daha da alevlendi ama her hareketinde Raeleth'in söylediklerini hatırlayarak işine odaklandı. Savaşlarını seçmek zorundaydı.

Çok geçmeden işi bitmiş, artıkları olabildiğince eşit bir şekilde bölüştürmüştü.

Maresh kendisine en yakın kovayı aldı, sonra da oyalandı.

"Bizim hain olduğumuzu düşünüyorsun. Pislik," diye gözlemledi Davian'ın ifadesini inceleyerek.

"Öyle olmadığını mı düşünüyorsun?" Davian cevap verdi, kelimeleri durduramadan ağzından çıkmıştı.

Maresh'in gözleri kısıldı. "Şu anda yaşadığımız dünya bu, Shadat. Kimse dışarı çıkmıyor, kimse evine gitmiyor. Burası" -etrafındakileri işaret etti- "hepimizin öleceği yer. Bu yüzden günlerimi yıkılan binalar, Karanlık ve vahşi Ban'lardan sürekli korkarak harabeler arasında dolaşarak geçirmemek için bir yolum varsa, onu kullanacağım." Açıklamasını sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi sakince yaptı.

Davian ona baktı, sonra alaycı bir kahkaha attı. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu biliyordu ama bu görmezden gelinemeyecek kadar zordu.

"Kader," diye acı acı kıkırdadı. "İğrenç bir insan olmak için ne harika bir gerekçe."

Darbeye davetiye çıkardığını bilmesine rağmen darbe onu hazırlıksız yakaladı. Kafasına bir ters vuruş, onu etrafında döndürmeye yetecek kadar sertti ve onu yayılmaya gönderdi, görüşü birkaç saniye boyunca baş döndürücü beyaz ışıktan başka bir şey değildi. Bir iniltiyle boğuldu, daha fazlası için gerildi ama hiçbir şey gelmedi.

Görüşü netleştğinde, Maresh yüzünde karanlık bir ifadeyle ona doğru yaklaşıyordu. "Normalde insanları yaralamaktan hoşlanmam, bunun kimseye bir faydası olmaz," dedi.

hırladı. "Ama yapmayacağımı düşünerek hata yapmayın. Bir örnek uzun zaman oldu. Bu yüzden beni bir örnek verilmesi gerektiğine ikna etmek için daha fazla uğraşmayın." Diğerlerinden birine başıyla işaret etti; açık tenli, tamamen kel ve kalın sakallı bir adamdı. "Ald, birkaç parça daha al. Tatsızlık için ödeme."

Davian toparlanmaya çalışırken bir nefes daha çekti, sessizce kendini azarladı ama Ald kovaşından birkaç metal parçası daha toplarken her türlü tartışmayı geri püskürttü. Yorgun, sinirli ve içinde bulunduğu durumdan dolayı biraz da endişeliydi ve tüm bunların sinirlerini bozmasına izin vermişti. Bu adamlar ne kadar iri olursa olsun, muhtemelen Öz'ün yardımıyla üçüyle de başa çıkabilirdi... ama kampta başka kimsenin Üstün Yetenekli olmadığını biliyordu. da yeteneğini burada ortaya çıkarmasının kaçınılmaz olarak yanlış türden dikkatleri üzerine çekeceği anlamına geliyordu.

Yapılacak en akıllıca şey bunu kabullenmek -her ne kadar çileden çıkarıcı bir şekilde *adaletsiz* olsa da- ve yoluna devam etmektir.

Raeleth ve diğerlerinden, kaybetmesi gerekenden daha fazla metal kaybettiği için daha sonra özür dilemesi gerekecekti.

Kafasını boşaltmak için Öz kullanma zahmetine girmedi, Maresh ve haydutları hiçbir şey olmamış gibi birlikte konuşup gülüşerek uzaklaşana kadar yerde kaldı. Tekrar sadece Kan'a *dokunabilmeyi* diledi; Maresh'i kontrol etmekte çok az vicdan azabı çekerti.

Kader, ama çaresizlik hissinden nefret ediyordu. Ilshan Gathdel Teth'teki hücresinde bile kendini hiç böyle hissetmemişti. Aslında, Caladel'de Denemeleri geçmek için pratik yaptığından beri kendini bu kadar kötü hissettiğini hatırlamıyordu.

Sonunda kendini toparladı, zaten yırtılmış olan giysilerinin tozunu aldı ve kasvetli bir şekilde kovaşına baktı. Kovanın dörtte biri dolmuştu ve onu teslim etmek için yaptığı yorucu yürüyüşe ancak değiyordu.

Çok daha hafif olan kovayı kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi.

Şimdi tehlikeli kısım geliyordu.

Tekrar ilerledi ve çok geçmeden Isstharis'i -en azından Davian onun olduğunu varsayıyordu- uzaktan gördüğünde nabızı hızlandı; gölün kıyısında sürünerek ilerleyen parlak, siyah, yılanı bedeni barizdi.

Yaratığa doğru bir adım attı, devriye gezen bir al'goriat onun bulunduğu yere yaklaşırken, gözsüz bakışları gezinirken, iğneye benzeyen dişlerinden koyu kırmızı damlarken uzak durmamak için elinden geleni yaptı. Davian yürümeye devam etti, al'goriat arkasından ilerlerken boynu kaşınıyordu ama şimdi dikkatini çeken Isstharis'in ta kendisiydi.

İşte buydu. Yaratık onun tarifine uyuyordu. Şimdi tek soru, Raeleth'in dar'gaithin'in insanları ayırt etmekte zorlandığı iddiasında haklı olup olmadığıydı.

Davian yaklaşırken Isstharis başını kaldırdı ve tařıdığđ kovayı fark etti. "Getir onu," diye sertçe tısladı, sesi sıkılmış gibiydi, sürünerek uzaklaşırken sağlam binaya doğru.

Davian kendisine söyleneni yaptı ve dar'gaithin'in peşinden yapının derin gölgelerine doğru ilerledi.

Gözlerini kısarak pencerelerden içeri süzülen yetersiz kırmızı ışığa uyum sağladı ve şaşırtıcı derecede düzenli bir alanla karşılaştı. Bir köşede metalle doldurulmuş üç sağlamlaştırılmış varil, diğerinde ise tepelerinden gri-yeşil acı kök uçları sarkan birkaç varil daha duruyordu. Mekânın geri sade ama temizdi, içerde amaçsızca dolaşan bir düzine al'goriat dışında tamamen boştu.

Davian ve Isstharis içeri girdiğinde her biri durdu ve sessizce izlemek için döndü.

Isstharis onları görmezden geldi, kaslı bir kolla uzanıp kovayı ondan aldı ve sanki onun için bir şey değilmiş gibi kaldırdı -ki Davian muhtemelen öyle olmadığđını biliyordu. Yaratıklar herhangi bir insandan çok daha güçlüydü.

"Küçük bir karşılık." Isstharis'in bakışları Davian'a yöneldi ve orada oyalandı, ifadesi neredeyse sorgulayıcı bir hal aldı. Davian gergin görünmemek için elinden geleni yaptı.

"Yarım tayın," dedi sonunda Isstharis, kovayı fıçılardan birine boşaltmak için döndü, sonra sürünerek yanına geldi ve içine birkaç acı kök sapı attı.

Davian tartışmamak gerektiğini bilerek başını salladı, sonra tereddüt etti. "Hangi takım olduğunu biliyor musun?"

Isstharis sabırsızca tısladı. "Raeleth, değil mi?" Davian rahatladığđını gizleyerek, "Evet," dedi.

Isstharis Davian'a baktı ve onun kafasının karıştığı izlenimini edindi. Yaratık yılan gibi başını belirgin bir kızgınlıkla bir o yana bir bu yana salladı.

"Git," diye tısladı. "Buna itibar edilecektir."

Davian döndü ve kaçma dürtüsüne direndi, bunun yerine kovayı toplayıp olabildiğince sakın bir şekilde tekrar dışarı çıktı, kalbi göğsünde rahatsız edici bir şekilde çarpıyordu.

bir çan sesi duyulunca irkildi, sonra dönüp gölün kenarında hâlâ dimdik duran birkaç yapıdan biri olan kuleye baktı. Sallanan çandan kıpkırmızı bir ışık yayılıyordu ama çanı kimin ya da neyin çaldığđını göremiyordu. İçindeki demir muhtemelen bir ekibi haftalarca doyurabilirdi ama dar'gaithin metalin kendileri için tařıdığđı değerden çok işlevine öncelik vermişti.

Bakışları dalgınca gökyüzünde ölü gibi asılı duran kızıl hilali çevreleyen durgun ışık noktalarına kaydı. Her zamanki gibi aynı.

Neredeyse dalgın bir şekilde odaklandı ve Kan'a uzandı. Bunu birkaç kez yaptı.

Her gün defalarca; emin değildi ama sanki ona tekrar dokunmaya gittikçe yaklaşıyormuş gibi hissediyordu. Sanki her zihinsel esneme onu daha da yaklaştırıyordu.

Bir an sonra bastırđıęı nefesini serbest bıraktı ve kısa süreli hayal kırıklığı selini görmezden geldi. *Oradaydı*, o kadar yakındı ki zorlanan parmakları yüzeyine s rt n yormuş gibi hissetti.

Ama yine de kavrayamadı. Kullanamıyordu.

İçini çekti, sonra kampa doğru uzun bir yürüyüşe başladı.

Bölüm 18

Wirr saraydaki ofisinde oturmuş, önündeki kâğıdı dalgınca karıştırıyordu.

sadece bir satır yazı vardı, el yazısı tanıdıktı ama uzun zaman sonra solmaya başlamıştı. Neredeyse bir yıllık.

Aelric Nesk'e götürüldü. Takip ediyorum.

Aceleyle yazılmış ve Shainwiere mührü ile mühürlenmiş, teslim etmesi için İdare'ye bırakılmıştı. Kuzey-Güney bölünmesinin ardından yaşanan büyük kaos nedeniyle, kendisine ulaşması -belirleyebildiği kadarıyla- iki ay sürmüştü ve ulaşmayan başka mesajlar da olup olmadığını bilemiyordu.

Elbette daha fazlasını öğrenmeye çalışmıştı. Gerçi bu konuda en azından Aelric ve Dezia'yı aileden sayan amcası ve Karaliene'nin desteğini almıştı. Ama hiçbir şey olmamıştı; ne o zaman, ne de o zamandan beri.

Kısmen dalgınlıkla, kısmen de çaresizliğine sinirlenerek kâğıdı tekrar karıştırdı. *Nesk*. Andarra ve en güneydeki komşusu, tarihleri boyunca hiçbir zaman dostane ilişkiler içinde olmamışlardı; Neskialılar Andarra'nın en güney yarısının atalarından kalma bir hakla kendilerine ait olduğunu iddia etmekte ısrarcıydılar. Uçsuz bucaksız Alai Dağları büyük çatışma fırsatlarının çoğunu engelliyordu; kışın geçit vermezdi ve yılın geri kalanında geçiş olağanüstü tehlikeliydi. Yine de, Nesk'in başkenti Ishai'de kimin hüküm sürdüğüne bakılmaksızın -ki bu birkaç yılda bir, bazen Andarra'da kimsenin haberi bile olmadan birkaç kez her zaman 'Neskian' topraklarının bir kez daha görkemli bir şekilde geri alınmasına yönelik bir baskı vardı.

Dezia sınırı geçmeyi başarmış olsa bile, Wirr'in ülke hakkında bildikleri onu pek rahatlatmıyordu. Neskianlar garip onur sistemleriyle ticaret yapan, tüm dinleri yasaklayan ve esirlerini köleleştiren kana susamış bir halktı. Neskian köle tüccarları zaman zaman Andarra'ya geçerek tüccar kılığına giriyor ve spor için çok değerli olan Andarralı esirleri geri götürüyorlardı.

Eğer Aelric oraya gittiye, bu kendi seçimi değildi.

Başını sallamadan önce uzun bir süre Dezia'nın notuna baktı. Dezia kendi başının çaresine bakabilirdi, bunu biliyordu. Yine de onu özlüyor ve onun için endişeleniyordu; dünyadaki hiçbir mantık bunu engelleyemezdi. Onun gidişini zihninde defalarca canlandırmış, acaba onu durdurmaya çalışmalı mıydı diye düşünmüştü. Ama bunu her hayal ettiğinde, bunun hiçbir işe yaramayacağını biliyordu: Dezia bağımsız biriydi ve eğer Aelric'in başının dertte olduğunu düşünseydi, hiçbir şey ona yardım etmesine engel olamazdı. Ve Wirr onunla gidebilmeyi ne kadar istese de, en iyisini yaptığını biliyordu.

Kader, ama o görevden nefret ederdi.

"Kendi başının çaresine bakabilir, biliyorsun."

Wirr, kendisi fark etmeden açılan kapıdan gelen yumuşak sesle irkildi. Döndü, küçük kız kardeşine yorgun bir gülümseme verdi ve onu içeri davet etti.

"Del," dedi şefkatle. Tekrar elindeki kâğıda baktı ve gülümsemesi kayboldu. Deldri mesajı biliyordu; sırrını rahatça açabildiği birkaç kişiden biriydi. "Biliyorum," diye ekledi sessizce.

"İşte bu yüzden o nota bakıyor ve gözyaşlarına gibi " diye küstahça karşılık verdi Deldri kapıyı arkasından kapatırken, Wirr'e doğru kaydı ve o tepki vermeden önce omuzlarına doğaçlama bir sarılma yaptı.

"Değilim," diye homurdanarak karşılık verdi Wirr, kâğıdı dikkatlice katlayıp çekmecesine geri yerleştirirken. "Ve bunu bilmek beni endişelenmekten alıkoymuyor," diye ekledi.

Deldri ona sempatik bir gülümsemeyle baktı ve masasının köşesinde duran, zarif ve akıcı bir el yazısıyla yazılmış sayfa yığınına inceledi. "Ama Kuzen Karaliene için yardımcı oluyor mu?"

"Bu farklı. O... bizi bilgilendirmeyi seviyor," dedi Wirr belli belirsiz bir eğlenceyle, mektuplara bakarak. Bunlar neredeyse gayretli bir düzenlilikle geliyordu ve Kara altı ay önce ayrıldığından beri böyle olmuştu. Onun haberleşme konusunda bu kadar titiz olmasını beklemiyordu ama uzun süreli yokluğu göz önüne alındığında, hem kendisi hem de amcası onun iyi olup olmadığını merak etmek zorunda kalmamaktan memnundu.

Elini uzatıp kuzeninin yazışmalarını dalgınca karıştırırken bir sonraki mektubun ne zaman geleceğini hatırlamaya çalıştı. Bir hafta, belki? Prenses hâlâ kuzeydeki resmi yardım çalışmalarını yönetiyor, ihtiyaç duyulan yerlere erzak dağıtıyor ve Körler ya da Baneler tarafından zarar gören bölgelerin yeniden inşasına yardımcı olmak için Meclis destekli çalışma ekiplerini yönlendiriyordu. Ya da bazı durumlarda ikisi birden. Bu değerli bir görevdi.

Andarran halkı son birkaç yıldır zor durumdaydı. Meclis'e sunduğu ayrıntılı aylık raporların halk arasında çok ihtiyaç duyulan iyi niyeti yaratmaya devam ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Prensese özel olarak da Yasaklıların nereye gittiğine dair herhangi bir ipucu arıyordu. Bu mektuplar iki haftada bir Wirr'e gizlice gönderiliyordu; Wirr onları amcası ve Deldri'yle paylaşıyordu ama başka kimseyle değil. Kara henüz bir şey bulamamıştı -bazen sayfadan yayılan hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyordu- ama ondan daha cana yakın, tanıdık mesajlar almak da güzeldi.

Deldri onun dalgın hayalini yarıda keserek kendini karşısındaki sandalyeye attı ve abartılı bir iç çekişle dikkatini çekti.

"Buradayım çünkü Yönetici Tulean bu sabah beni kenara çekti. *Özellikle* senin hakkında bir şey söylemedi ama..."

Wirr gözlerini devirdi. "Ama seni bana karşı kıskırtmaya çalışıyordu." Kaşlarını çatı. "Özür dilerim."

"Senin suçun değil." Deldri hâlâ gülümsüyordu ama gözleri yorgundu, on dört yaşındaki bir çocuğun bilmesi gereken yorgunluğun çok . Alnında Isiliar'ın saldırısından kalan yara izi hâlâ duruyordu ve onu neredeyse kaybetmek üzere olduğu zamanın çirkin bir hatırlatıcısıydı. "En azından şimdi daha az belli oluyorlar. Kimse seni *doğrudan* bir şeyle suçlamıyor."

"Keşke bunu kimin yaptığını bana söyleseydin."

"Ben de sana, yardım olacağını düşünürsem yapacağımı söyledim. Ama bunu yaparsam beni onlardan uzak tutarsın ve sana söylediğimi anlarlar. Ve bir dahaki sefere, gerçekten bir şey yapmaya kalktıklarında, beni işin içine katmayacaklar." Deldri ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Eğer hainlik , bunu asıl hainlik kısmından önce bilmemiz bizim için iyi olur gibi görünüyor."

Wirr homurdandı. "Bu işte çok iyi olduğundan bahsetmiş miydim?" "Burada annemle geçirdiğim onca zaman tek bir şeye yaradı, en azından." Deldri'nin ses tonundaki hüznün ve acının karışımı gizlenemezdi.

Wirr yüzünü buruşturdu. Deldri geçen yıl boyunca ona sadık olmaktan başka bir şey yapmamıştı ama yine de olaylar aralarına daha önce hiç olmayan bir uçurum sokmuştu - Wirr'in asla tam olarak kapatılamayacağından emin olduğu bir uçurum.

Karaliene, Erran ve Ishelle'in Sınır'da neler doğrulamalarına rağmen, saraydaki anlatı çok daha karanlık kalmıştı: Wirr'i Kuzey Valisi görevinden almaya hazırlanan Geladra, oğluna kendini kanıtlaması için son bir şans vermek üzere kuzeye gitmiş ve bu sırada gizemli bir şekilde ölmüştü. O ise, elbette, yaşamıştı.

Şehrin daha politik unsurları için çok kolay bir hedefti.

görmezden geldi. Wirr'in bir şekilde onun ölümünü planladığına ya da en azından bunu umduğuna dair söylentiler dönüşünün hemen ardından ortaya çıkmıştı. Bu tür suçlamaları fısıldayanlara duyduğu öfkeye rağmen, bu söylentiler hiçbir zaman tam olarak yatışmamıştı ve kaynağını da hiçbir zaman bulamamıştı - eğer bir tane bile varsa.

Deldri onun anlattıklarına inandığını ve o da Deldri'nin inandığına inanıyordu. Yine de bu, birine ne kadar inanırsanız inanın, aklınızın bir köşesinde yer etmesini engelleme olduğunu türden bir suçlamaydı.

"Haber verdiğin için teşekkürler," diyerek başını salladı ve Tulean'ı güvenemeyeceği Yöneticiler listesine zihnen ekledi. Ya da daha doğrusu, onu güvenebilecekleri listesinden çıkardı. O listeyi korumak çok daha kolaydı.

İç çekerek arkasına yaslandı. "Diğer her şey nasıl gidiyor? Çalışmaların nasıl gidiyor?"

"Sıkıcı. Kolay. Zala Tel'An ve Paden Tel'Shan keçilerin dikkat süresine ve muhtemelen onların zekasına sahipler, bu yüzden öğretmenler onlar yetişebilsin diye geri kalanımızı sürekli yavaşlatıyor."

"Sana özel ders aldirmaya çalışacağım," dedi Wirr. Öksürdü. "Ve... muhtemelen söylenmesine gerek yok ama bu odanın dışında keçi olayından bahsetme. Bunlar şu anda ihtiyacımız olan iki ev."

Deldri homurdandı. "Her neyse, muhtemelen belirtmeme gerek kalmayacak kadar açık."

Bir kıkırdamayı paylaştılar ve sonra Deldri gerindi. "Bu sabah Amca'yı gördüm," dedi sohbet edencesine. "Daren Tel'den döndükten sonra seninle konuştuğundan bahsetti. Bunu pek de *mutlu* bir şekilde söylemedi."

Wirr homurdandı. "Ne yazık ki Güney Haneleri ile görüşmelerimizde bir ilerleme yok," dedi kayıtsızca. Deldri'ye güveniyordu - ne de olsa özel Yemin Taşı'nı biliyordu - ama onunla ne yaptığını, ne öğrendiğini ona anlatmak, onu sadece yasadışı faaliyetlerine ortak ederdi. Genç omuzlarına zaten taşımak zorunda olduğundan daha fazlasını yüklemekten bahsetmiyorum bile. "Bu konuda konuşmadık ama Erran, Desriel'in birliklerini yığdığına dair daha fazla rapor geldiğini söylüyor. Nesk'ten de yeni söylentiler var," diye ekledi ve dikkati dağılmış bir şekilde Dezia'nın notunun bulunduğu çekmeceye baktı. Onun hakkında endişelenmek için bir neden daha.

Deldri rahatsız bir şekilde kıkırdandı.

"Onun hakkında..." dedi beceriksizce. "Augur Erran. Bazen... son derece arkadaş canlısı görünüyor."

Wirr ona boş boş baktı, sonra aniden kıkırdadı.

Deldri ters ters baktı. "*O kadar* da komik değil."

"Hayır, öyle değil. Sadece o..." Wirr başını salladı. "Babama yakındı ve ikimiz de babamın seni ne kadar çok sevdiğini biliyoruz. Sanırım Erran... bizi bir nevi babamın gözünden görüyor. Bazen bana da aynı şekilde davranıyor." Elocien ve Erran'la olanları kimseye açıklamaya cesaret edememişti; gerçeği sadece o, Karaliene ve Erran'ın kendisi biliyordu.

Deldri ona ters ters baktı ve Wirr'in aklına belki de bu ilgiden dolayı gururunun okşandığı geldi. Sonra sırttı.

"Bu mantıklı," dedi, belli belirsiz rahatlamış görünüyordu. "Benimle ne zaman konuşsa, babamdan çok söz *ederdi*. Belki de sadece onu özlüyordur."

Wirr'in gülümsemesi soldu. "Hepimizin var," diye onu temin etti. "Ve annem."

Deldri bunun üzerine başını salladı ama Wirr onun omuzlarının gerildiğini fark etmekten kendini alamadı.

O an geçti ve birkaç dakika boyunca sohbet ettiler, sohbet sıradan ve hafifti, her ikisi de saklanmadan konuşma fırsatının tadını çıkarıyordu. Sonunda Wirr kıpırdandı ve isteksizce köşedeki Çürüme Saati'ne baktı.

"Yapmam gereken işler var," diye itiraf etti, yarı abartılı bir iniltiyle ayağa kalkarak. "Taeris beni Tol'da bekliyor."

Deldri de ayağa kalktı ve kardeşini çabucak kucakladı. "Yarın akşam yemeği?"

"Orada olacağım," diye söz verdi Wirr.

Kız kardeşi kapıdan çıkarken arkasından gülümsedi ve olan biten her şeye rağmen hâlâ ne kadar neşeli olduğuna hayret etti. Bunun kısmen rol icabı olduğunu biliyordu; son birkaç yıl şüphesiz çok ağır geçmişti. Yine de onu görmek her zaman moralini yükseltiyordu.

Kapısının önünde duran iri yapılı muhafız Didos'a bir refakatçiye ihtiyacı olduğunu söyledi - bu günlerde böyle kısa bir yolculuk için bile bu isteğe bağlı değildi

-Ve ön kapıya doğru gitmeye başladı.

Sha'teth'le bir kez yüzleşme vakti gelmişti.

Wirr, Ilin Illan'ın güneşten kavrulan sokaklarında yürürken sohbet eden, gülen ve günlük işlerine devam eden insan kümelerine gözlerini dikmemek için elinden geleni yapıyordu.

Burada her şeyin yeniden bu kadar *normal* görünmesi onu şaşırtmıştı. Ilin Illan'ın beyaz sokakları Kör'ün saldırısının izlerinden neredeyse tamamen arındırılmış, binaların büyük çoğunluğu -en azından daha zengin bölgelerdekiler- tamamen yeniden inşa edilmişti. Şehirden kaçanların çoğu artık geri dönmüştü, kalabalıklar satıcıların bir zamanlar mallarını sattığı pazarlara akın ediyordu

tekrar. Bir yıl önce, Körlerin ve ardından Isiliar'ın saldırıları henüz tazeyken hüküm süren tedirginlik bile, uzun süreli barış karşısında dağılmış gibi görünüyordu.

Daha da kötüsü, bazı evlerin dışında asılı gördüğü mavi fenerlerdi. Erken, ama bu yılki Kuzgunlar Festivali'nin gerçekten ne kadar yakın olduğunu hatırlatıyor.

Onu tanıyan insanlar yanından geçerken gözlerini dikip baktılar. Bu da canını sıkıyordu. Fısıltılarının siyasetle, Tol Shen ve Güney Haneleri arasındaki ayrılığa tek başına nasıl sebep olduğuyla ya da bazen daha da anlamsız bir şekilde kiminle evlenebileceğiyle ilgili olduğunu biliyordu. Çok azı kuzeyde bir yerlerde hâlâ gezen dehşet hakkında endişeleniyordu. En yakın arkadaşının Sınır'ın ötesinde kapana kısılmış olması ya da geriye kalan diğer çocukluk arkadaşının buradaki güvenli küçük varlıklarının bozulmaması için akıl almaz acılar çekmesi kesinlikle hiçbirini ilgilendirmiyordu.

Onlara göre her şey geçmişte kalmıştı: Kuzey neredeyse kaybedilmişti ama bu artık sona ermişti. Topladığı kadarıyla, halkın çoğu hala ne kadar büyük bir tehdit *olduğu* konusunda net değildi. Genel kanı, daha acil, daha... *gerçek* meselelere odaklanma zamanının geldiği yönündeydi.

Derin bir nefes verdi. Keşke başlarına gelecekleri bilselerdi.

Tol Athian'ın devasa demir kapıları çok geçmeden ileride belirdi ve Wirr yaklaşırken yavaşladı, görev başındaki yarım düzine kırmızı pelerinli muhafız tarafından hemen tanındı. Kapılar açıldı, ancak Wirr ve beraberindeki muhafız herkesle aynı kontrollerden geçmeden önce değil; Athian topraklarına girdikten sonra, Kuzeyli olmak bile onu kuralların dışında bırakmıyordu.

Kontrollere pratik bir sabırla katlanıyor, sinir bozucu olsalar da gerekliliklerini anlıyordu. Caeden ve Taeris Tol Athian'a sızmak için Seyahat Taşları'nı kullandıklarından beri, hiçbir yetkisiz Geminin içeri girmesine izin verilmemişti. Bu mantıklı bir önlemdi, özellikle de Tol'un Kör'ün saldırısından sonraki zayıf durumu göz önüne alındığında.

Yetenekli muhafızlardan biri onu içeride kaybolmuştu; içeri girmesine izin verildiğinde, Tol Athian Konseyi'nin lideri olan Yaşlı Eilinar'ın kendisi de içeride bekliyordu.

"Prens Torin," dedi yaşlı ve sıırım gibi adam, saygısını göstermek için hafifçe eğilerek.

"Nashrel." Koşullar Wirr'in geçen yıl boyunca bu adamı oldukça yakından tanımasına yol açmıştı. Arkadaş olmaktan çok uzaktaydılar ama ilişkileri, her şey düşünüldüğünde, olabileceği kadar kötü değildi. "Sizi her ne yapıyorsanız ondan alıkoyduğum için üzgünüm, ama sadece tanışmak için buradayım.

Taeris ile bugün. Beni bekliyor."

"Elbette. Ama bunu yapmadan önce biraz konuşabilir miyiz?" Nashrel sesini alçaltarak tereddüt etti. "Augur Devries ile ilgili."

Wirr Tol'un Esansla aydınlatılmış kavernöz ana tüneline isteksizce baktı ama Nashrel'e devam etmesini işaret etti. Ishelle ile olan olaydan beri bu konuşmayı bekliyordu. Bunu geciktirmenin hiçbir yararı yoktu.

Tol Athian'ın geniş, her daim hareketli tünellerinden geçerek yola koyuldular, Wirr yanlarından geçerken kırmızı pelerinli kadın ve erkeklerden birden fazla açıktan açığa ihtiyatlı bakış aldı. Her zaman olduğu gibi burada olmanın garip gerginliğini hissediyordu. O Yetenekliydi ve Kuzeyli'ydi. Andarra'nın yasalarından ziyade Tol'un yasalarına bağlıydı ama aynı şekilde - eğer bir Yemin Taşı varsa- buradaki herhangi birinin da alabilirdi. İsterse bu yasaları değiştirebilirdi.

Ve yanından geçtiği her Üstün Yetenekli bunu biliyordu.

Nashrel'in onu kenara çekip ana geçidin hemen dışındaki bir odaya götürmesi uzun sürmedi. Bir kilitli oda, Wirr ilgiyle fark etti. Alışılmadık bir şey değildi ama bilinçli bir seçim olduğu açıktı.

Yaşlı adam Wirr'in oturmasını bekledikten sonra karşısına oturdu ve düşüncelerini toplarken tereddüt etti.

"Bildiğiniz gibi, Augur Devries geçtiğimiz yıl boyunca bizimle kaldı, onun... durumu sayesinde," diye başladı, kelimelerini dikkatle seçtiği belliydi. Wirr ve Ishelle'in arasının iyi olduğunu, kuzeyden dönüş yolculuğunu birlikte yaptıklarını biliyordu. "Onun varlığı elbette hoş karşılandı, bir ayrıcalıktı ve Tol'a sağladığı faydalar harikaydı."

Wirr içini çekti. "Ama onu artık burada istemiyorsun," diye sözlerini tamamladı. Nashrel sinirli bir ifadeyle başını salladı. "Ben öyle bir şey demedim. Ama son zamanlarda, o..." Dudaklarını çiğneyerek kelimeleri aradı.

Wirr sabırla bekledi. Ne olduğunu tam olarak biliyordu, Ishelle'in Dras'ı sorgulamak için onlara eşlik etmeye çalıştığında nasıl bir enkaza dönüştüğünü hatırlayınca içi biraz ürperdi. Yaya olarak yola çıkmışlar, Wirr'in ailesinin malikânesine gitmeden önce Seyahat Taşları'nı kullanarak Prythe'a ulaşmayı ve casuslara gidişinin kötü bir şey olmadığını göstermeyi amaçlamışlardı.

Ishelle öğlene kadar dayanamamıştı.

Eletai ile olan bağlantısı Tol Athian'ın duvarları tarafından engellenmiş gibi görünüyordu ama yapının korumasından çıktığı anda zihni sürekli saldırı altında kalıyordu. Erran ayrılmadan önce sorunu en aza indirmek için elinden geleni yapmıştı ama sonunda onu geri götürmek zorunda kalmışlardı.

Wirr doğrudan "Sorun mu çıkarıyor?" diye sordu.

"Evet." Nashrel çaresizce eliyle işaret etti. "Kaba olmak istemem ama geçen günkü gösterisiyle ilgili söylentiler ortaya çıktıktan sonra, efendim, işler... gerginleşti. Bu duvarların arkasında olup olmadığına bakılmaksızın, davranışlarının yakında düzenli olarak düzensiz hale gelebileceğine dair artan bir endişe var. Birkaç hafta önce bile bir şey söylemezdim. Ancak durumu her ne , giderek kötüleşiyor ve bununla mücadele etmek için hiçbir yolumuz yok."

Wirr hiçbir şey söylemedi. Sorun şuydu ki Nashrel'in haklı olduğunu biliyordu: Ishelle giderek kötüleşiyordu. Altı ay önce Tol'un dışında bir haftadan dayanabiliyordu.

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Wirr.

"Şimdilik hiçbir şey." Nashrel'in ela gözleri onun bakışlarını yakaladı. "İşte bu yüzden bu sohbeti resmi yapmak istedim. Augur Devries harika bir varlık ve ben de onu kişisel olarak seviyorum - çoğumuz seviyoruz. Ve onun durumu hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışmaktan vazgeçmedik. Ancak isteğiniz üzerine onunla ilgileniyoruz ve bunu daha uzun süre yapmak için yeterli donanımına sahip olamayabileceğimizi size bildirmem gerekiyordu."

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Wirr'in söyleyebileceği başka bir şey yoktu. Üstün Yetenekliler'in Ishelle'e yardım etmek için samimi bir çaba gösterdiklerine şüphe yoktu: ne de olsa bu onların yararınaydı. "Bana biraz zaman ver, en azından birkaç gün. Bir plan yapıp yapamayacağıma bakacağım."

Nashrel rahatlamış görünüyordu. "Şimdi, Temsilciyi görmeye gitmenize izin vermeliyim. Bana bu sabah halletmeniz gereken ciddi bir iş olduğunu söyledi."

Wirr kafa karışıklığını başını sallayarak örttü, Yaşlı'nın neyi kastettiğinden emin değildi ama Taeris'in buluşmaları için bir mazeret bildirdiğini varsayıyordu. "Teşekkür ederim, Yaşlı Eilinar. Buradan sonra yolumu bulabilirim," dedi kibarca.

Çok geçmeden tünel boyunca Taeris'in çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Kapının yanında durdu, boş odaya bakarken nostalji ve hüznün bir karışımı onu yıkadı. Asha'nın eski çalışma odası. Masasından başını kaldırıp o parlak gülümsemesiyle onu içeri buyur etmesini bekliyordu.

Artık sadece kutular vardı; anlaşılan İhtiyarlar burayı depo olarak kullanıyorlardı. Wirr, Tol Athian'ın saraya yeni bir kıdemsiz Temsilci ataması yönündeki birkaç talebini geri çevirmişti - elbette doğrudan değil, ama ilgilenmesi gereken daha önemli şeyler olduğundan emin olarak onları daha çok görmezden gelmişti. Taeris zaten yalnız çalışmayı tercih ediyordu. Yine de yakında bir gün Wirr, Konsey'in Asha'nın yerine geçecek kişiyi resmileştirmesine izin vermek zorunda kalacaktı.

Kader, ama onun iyi olduğunu umuyordu.

Davian da, her neredeyse.

Taeris'in ofisinin kapısını açtığında Wirr, Erran ve Ishelle'i karşısında buldu

ayağa kalkma aşamasındaydı ve görünüşe göre Temsilci ile konuşmalarını yeni bitirmişlerdi.

"Kevran'la görüşmen nasıl geçti?" diye sordu Erran kapı kapandıktan hemen sonra.

Wirr, Taeris'in kaşlarının hafifçe kalktığını görmesine rağmen Erran'ın yakınlığını görmezden geldi. "Yeterince iyi. O... yaptığım her şeyden memnun değildi," diye kabul etti, amcasının öfkesini bir nebze olsun hafifleterek, "ama en azından ondan kaynaklanan sonuçlar olmayacak. Elde ettiğimiz bilginin değerini takdir ediyor."

"Peki ya plan?" diye sordu Taeris.

Wirr omuz silkti. "O da kabul etti. İnsanlara yeni bir saldırı şüphesi olduğu haberini yaymalarını, limanda fazladan gemilerin hazır beklediğinden emin olmalarını, şehrin mümkün olduğunca çok bölgesini sessizce temiz bir tahliye için hazırlamalarını... bu tür şeyler yaptıracak. Erran'a baktı. "Yine de bu konuda doğrudan seninle konuşmak istediğini söyledi."

"Nedenine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Erran, sesi endişeli olmaktan çok meraklıydı.

"Sanırım sadece neyin yayıldığına açıklık getirmek için." Wirr yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, benimle gerekenden fazlasını paylaşmaya pek istekli değildi."

Ishelle boğazını temizledi. Göz alıcı genç bir kadındı ama gözlerinin altındaki koyu halkalar ve genel olarak bitkin, dağınık görünümü son zamanlarda yaşadıklarının bir kısmına ihanet ediyordu. "Eğer tepkisinin en kötüsü buysa, kendimizi şanslı saymalıyız."

"Anlaştık." Wirr öksürerek ona doğru baktı.

"Hayır," dedi Ishelle o sormadan önce. Ses tonunda hiç kızgınlık yoktu, yine de onu suçlayamazdı. "Davian ya da Fessi'den hiçbir haber yok. Onlardan hiç haber yok." Dudağını ısırды. "Geçen gün bile, ne zaman..."

Wirr çabucak başını salladı ve Ishelle'i gördüğünde her zaman parlayan umut ışığı bir kez daha söndüğünde hala acı verse de, ifadeyi zorlamadan kabul etti. Arkadaşının öldüğüne kendini inandıramıyordu -bu hatayı daha önce bir kez yapmıştı; bir daha yapmayı reddediyordu- ama bir yıl uzun bir süreydi. Ve Ishelle Talan Gol'ün çorak topraklarını canlı ayrıntılarla tarif etmişti.

Still-Davian becerikliydі ve Erran ona sürekli Fessi'nin de öyle olduğunu söylüyordu.

Ve elbette onlar Augur'lardı. Bu şanslarına zarar vermedi.

Ishelle dalgınca gerindi. "Sanırım biraz dinlenmem gerekiyor," dedi aniden, gözlerinin altındaki gölgeler her zamankinden daha belirgin görünüyordu. "Başım..."

Kendini toparlayıp diğerlerine alaycı bir gülümseme vermeden önce, rahatsız edici derecede uzun birkaç saniye boyunca hiçbir şeye bakmadan durdu. "Özür dilerim."

Taeris, "Özür dilemene gerek yok," diyerek onu temin etti.

Erran, Ishelle sallanırken ona kolunu uzattı. "Bilmemiz gereken bir şey yok mu?" diye sordu Wirr'e, sonra Wirr başını sallayınca içini çekti. "Pekâlâ. Eğer kral beni görmek istiyorsa, sanırım oraya gitmeliyim." Ishelle'in sabit durduğundan emin olduktan sonra onunla birlikte kapıya yöneldi.

"Erran?" Wirr rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Sadece... onunla buluştuğunuzda kiminle konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Erran dışarı çıkmadan önce başını anlayışla eğerek oyalandı. Elocien'i bu kadar uzun süre kontrol etmesinin bir başka etkisi de Erran'ın kralı kardeşi olarak görme eğiliminde olmasıydı, çoğu zaman onu efendisi olarak gördüğünden daha fazla. Bu durum başlarda bazı ilginç nezaket hatalarına yol açmıştı.

Erran kapıyı kapattıktan sonra Wirr Taeris'e döndü. "Buraya geldiğimde Nashrel beni kenara çekti."

Taeris kaşlarını çatı. "Ishelle?" Wirr başını salladığında, nefesinin altından küfretti. "Adam aptal değil, ama Konsey'in bazen çok fazla baskı yapmasına izin vermezse kader onu alır. Sanırım ondan kurtulmak istiyorlar?"

"Kendini kaybedeceğinden endişeleniyorlar," diye itiraf etti Wirr. "Onu geri getirdiğimizde yaptığı küçük gösteri gözden kaçmadı."

Taeris homurdandı. "Bu beni pek şaşırtmadı."

Wirr kabul ettiğini belirtti, Ishelle'i nihayet Tol'e geri sürüklemeyi başardıklarında içinde bulunduğu durumu hatırladıkça titriyordu. Gözleri kırmızı ve vahşiydi, vücudunda garip siyah çizgiler vardı, saçma sapan çılgınlık atıyordu, ağzından köpükler saçılıyordu.

Yarım gün sürmüştü. Tol'un koruması dışında belki de sekiz saat geçirmiş ve vahşi bir hayvandan biraz daha fazlası haline gelmişti. Yeteneklilerin çoğu görmeden onu odasına geri götürmeyi başarmışlardı.

-Gece geç bir saatti ve fark edilmemek için ellerinden geleni yapmışlardı ama olan olmuştu. Ishelle'in kötüleşen durumu olaydan önce bile büyük bir endişe kaynağı olmuştu. Wirr olanların Tol'da bir orman yangını gibi yayıldığından hiç şüphe duymuyordu.

"Yine de onu götürecek başka bir yer yok," diye gözlemledi Wirr. "Buraya ihtiyacı var."

"Yakında onunla ve Erran'la oturacağız. Seçeneklerimizi tartışacağız," diye güvence verdi Taeris. "Erran ona yardım etmek için kendisini Konsey'e karşı koymaktan çekinmeyecektir - bu yeterli olabilir. Ya da Meclis'i Af'ı yeniden değiştirmeye ikna edebiliriz, öyle ki eğer Augur'lardan sorumlu olacaklarsa, durumları ne olursa olsun hepsini kabul etmek zorunda kalsınlar."

Wirr başını salladı. Meclis, Tol Athian'ın artık

Augur'lar için onaylanmış bir yerdi ve Tol Shen'i bu haktan mahrum bırakıyordu.

Taeris nefes verdi. "Zaten şu anda endişelenmemiz gereken başka şeyler var." "Nashrel yaptığımız şeyin... *ciddi* bir amacı olduğundan bahsetti?"

"Ah." Taeris özür diler gibi baktı. "Ona bugün Yaşlı Olin'e saygılarınızı söyledim."

Wirr şaşkınlıkla ona baktı. "Yaşlı Olin burada mı gömülü?"

"Gömülmüş." Taeris kıpırdandı. "Mezarlar normalde aile dışında herkese kapalıdır. Ancak konumunuz ve Yaşlı'nın Caladel'de korunmanız ve gelişmenizde oynadığı rol göz önüne alındığında, Nashrel bunun uygun olacağını kabul etti."

"Ah." Wirr biraz sersemlemiş bir halde başını salladı. "Teşekkür ederim. Aslında bu hoşuma giderdi." Caladel'den hiç kimseye doğru dürüst veda etme fırsatı olmamıştı. Yaşlı Olin ona sadece Üstün Yetenekli olmakla ilgili bildiklerinin çoğunu öğretmekle kalmamış, aynı zamanda yıllar boyunca sırrını sadakatle saklayan kişi olmuştu. Bu, adamın hayatına mal olmuştu.

Taeris'in yüz ifadesini görünce kaşlarını hafifçe çattı ve sormak için ağzını açtı.

"Aşağıya indiğimizde açıklayacağım," dedi Taeris kararlı bir şekilde. "Güvenli olduğunda."

Wirr iç geçirme isteğine direndi. Taeris ona Ilin Illan'a döndükten kısa bir süre sonra Tol Athian'ın Hatırlama'sından bahsetmişti: Tol'un kendi taşına inşa edilmiş bir tür koğuş. Hatırlama'nın menzili içinde söylenen her şey, eğer konuşmanın zamanını ve yerini biliyorlarsa, Konsey'den biri tarafından hatırlanabilirdi. *Tam olarak* hatırlanırdı, sanki o sırada orada duruyorlarmış gibi. Bu, Konsey'in en kıskançlıkla korunan sırlarından biriydi ve Taeris'in Wirr'e bile açıklamakta isteksiz olduğu bir şeydi.

"O zaman gidelim," dedi.

Wirr, Taeris'i ofisinden çıkıp aşağıya, Tol'un merkezine, Ilin Tora'nın daha da altına doğru takip etti.

"Erran bu hafta seni kontrol etti mi?" diye sordu Taeris yürürken dalgınca.

"Elbette." Wirr geçen yıl başkente döndüğünde, onu denetleyen komite tüzüğünü hazırlarken ilk önceliklerinden biri onu Saygıdeğerlerden birinin kontrolünden korumak için mümkün olan her şeyi yapmak olmuştu, Scyner, hatta Rohin gibi başka bir haydut Augur. Buna zihinsel kalkanına sürekli dikkat etmek ve Erran tarafından düzenli olarak değerlendirilmek de dahildi.

"Güzel." Taeris Wirr'in bakışını elinin tersiyle itti. "Endişeli değilim. Sadece teyit almak güzel."

Bir süre yürüdüler, Wirr Taeris'in önden gitmesine izin verdi. Görünüşe göre

Wirr'in buraya son gelişinden daha fazla Üstün Yetenekli vardı. Son zamanlarda kuzey okullarından pek çok Üstün Yetenekli mültecinin Tol Athian'ı yurt edinmiş olması mantıklı geliyordu.

Çok geçmeden Taeris onları ıssız bir yan tünele yönlendirdi; birkaç kıvrım ve dönüşten sonra ağır görünümlü meşe bir kapıya geldiler. Yaralı adam cebinden bir anahtar çıkardı, anahtar kilide girdi ve iyi yağlanmış bir tıkırtıyla döndü.

Bir dizi merdiven onları aşağıya indirdi, Wirr buna çok şaşırdı. Tol'un daha alçak bir bölümü olduğunu biliyordu - ne de olsa Sığınak'a giden tek yol buydu - ama ana katın ötesindeki her şeyin terk edilmiş olduğunu varsaymıştı.

Sonra *başka bir* merdivene ulaştılar.

"Fates. Burası ne kadar derine iniyor?" diye yüksek sesle merak etti bir sonraki inişe başladıklarında. Merdivenler yukarıdaki kattan çıkanlardan farklı bir görünüme sahipti, basamaklar daha ince ve daha uzundu, daha kademeli bir iniş sağlıyordu. Ama yine de saf beyaz taştan yapılmışlardı. Hâlâ İnşaatçılar tarafından yaratıldıkları çok açıktı.

"Tol mu?" Taeris ona omuz silkti. "İlk beş seviye için haritalar var. Bunun ötesini kimse gerçekten bilmiyor. Yollar tehlikeli ve Esans aydınlatması o kadar aşağıya uzanmıyor; aslında bir süre sonra yolu aydınlatmak için Esans kullanmak işe yaramıyor bile. Hayatım boyunca haritasını çıkarmak için birkaç çaba oldu -özellikle kuşatma yıllarında- ama tüm Üstün Yetenekli grupları orada kayboldu. Çoğu on yıllardır kapalı. Ondan önce de yüzyıllar boyunca tamamen kapatılmıştı."

"Beş seviye mi?" Wirr Tol'un büyüklüğü hakkındaki anlayışını yeniden değerlendirmeye başladı. "Bildiğimiz kadarıyla," diye tekrarladı Taeris.

"Hepsi Tol kadar büyük değil.

Üst kat; savaş günlerinde çoğunlukla depo olarak kullanılıyordu." Eliyle güven verici bir işaret yaptı. "Mezar bu katta."

Wirr hafifçe başını salladı, hâlâ biraz şaşkındı, Taeris'i koridor boyunca takip ederken sonunda açık bir kapıdan geçerek koridorun sonuna ulaştılar.

Dışarıdaki loş ışıklı, sade geçitlerle keskin bir tezat oluşturan uzun oda, geniş, süslü ve sıcak bir şekilde aydınlatılmış bir alana açılıyordu. Duvarlar, her biri sadece birkaç metre yüksekliğinde ve genişliğinde olan kare şeklinde taş kapılarla kaplıydı. Wirr bunların nerede bittiğini göremiyordu.

Daha yakından baktığında, her kapının üzerinde Öz ile yazılmış bir isim olduğunu fark etti, bu da odaya kalıcı, yumuşak bir parlaklık veriyordu. Duvar boyunca aralıklarla fiskiye akıyordu, ancak bunların nereden su çekiyor olabileceği -ya da suyun nereye gittiği- hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Cesetlerin hepsi burada mı tutuluyor?" Wirr cesetlerin burada tutulduğunun belli belirsiz farkındaydı.

Tol Athian'da bir yerde bir mezar vardı ama nadiren konuşulurdu. Sadece Konsey üyeleri ve diğer onurlu Yaşlılar buraya gömülebilirdi.

"Gömülecek cesetler olduğunda, evet." Girişe yakın kapıların çoğunun üzerinde isimler yazılıydı.

"Fates. Bu gerçekten Caravar Trelais mi?" diye sordu Wirr, bir isim fark ederek. Bu adam bin yıldan daha uzun bir süre önce, Büyük Savaş zamanından kalma bir efsaneydi.

"Şey. Bu onun bedeni." Taeris çenesini kaşdı ve Wirr'in bakışına omuz silkerek karşılık verdi. "Kendi zamanında önemliydi Majesteleri ama Kurucuların burayı yaratmasının bir sebebi var. Burada herkes eşittir. Onurlu bir yer yok, kıdem yok, rütbe yok. Bu mezarların hiçbirisi bir tapınak olamaz." Bakışları odayı dolaştı. "Bunu her zaman sevmişimdir. Büyük insanlar yaptıkları büyük işlerle hatırlanmalı ama yabancıların mezarlarını ziyaret etmesi bana... tuhaf geliyor." Taeris mezar kapısını arkalarından kapattı, sonra etrafına bakındı. "Artık rahatça konuşabiliriz. Burada Hatırlama diye bir şey yok."

Wirr nefes . "Peki. Gerçekten neden buradayız?"

Taeris biraz utangaç bir tavırla eliyle işaret etti. "Yaşlı Olin'e saygılarını *sunabilirsin*," diyerek Wirr'e güvence verdi. "Ama Rethgar da burada gömülü. Ya da öyle olması gerekiyor," diye ekledi düşünceli bir ifadeyle. "Kontrol edebileceğim daha dün aklıma geldi. Bizi buraya getirmek için aklıma gelen en iyi yol buydu."

"Ah." Wirr ziyaretin gerçek amacının bunu biraz ucuzlattığını hissetti ama Taeris'i suçlayamazdı. Temsilci Dras'ın ifşaatlarını duyduğu andan beri endişeleniyordu. "Peki ya orada değilse?"

"O sha'teth'i sorgulamamız gereken bir şey daha var." Wirr acımasızca başını salladı.

"Burası Yaşlı Olin'in mezarı," dedi Taeris, üzerinde Yaşlı'nın adı hafifçe parlayan bir kapının önüne geldiğinde. "Lütfen saygılarınızı sunun Majesteleri, sonra da gelip beni bulun."

Wirr, Yaşlı Olin'in adının yazılı olduğu kareye doğru dönmeden önce Taeris'in uzun odada daha da ilerlemesini bekledi.

İsme dokundu ve kafasında görüntüler yanıp sönmeye başladı. Yaşlı'yı öğrencileriyle gülerken, ders verirken, Caladel'deki avluda cübbesi arkasından akarken birini disipline sokmaya çalışırken gördü. Dahası da vardı; her şeyden çok anlar, ama kendisine, Davian'a ve Asha'ya yıllarca öğretmenlik yapmış olan adamın anısını geri getirmeye yetti. Çocukluktan genç yetişkinliğe geçerken onlara büyük bir nezaket göstermişti.

Dakikalar geçti ve Wirr nihayet elini tekrar indirdiğinde yüzünde gerçek bir gülümseme ve göğsünde -hâlâ kayıpla karışık da olsa- bir sıcaklık vardı. Kendini toparlamak için bir saniye bekledi, sonra Taeris'in yanına doğru yürüdü.

ayaktaydı.

"Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu sessizce.

Taeris omuz silkti. "Bir şekilde ölenlerle ilgili anılarınıza dokunuyor," dedi. "Genellikle iyi olanları buluyor gibi görünüyor, eğer varsa. Eğer elini hiç tanımadığın birinin mezarına koyarsan -mesela şuradaki yaşlı Caravar'ın- hiçbir şey olmaz. Ve eğer çok az tanıdığın biriye, muhtemelen yüzünün bir parıltısını alırsın ama daha fazlasını değil." Hüzünle gülümsedi. "Ama bazen kayıpları daha net hatırlamak güzel."

"Öyle," diye onayladı Wirr, boğazındaki yumruyu yutarak. Caladel'e gideli asırlar olmuş gibi geliyordu ama gerçekte sadece iki yıl olmuştu, üstelik üç yıl orada yaşadktan sonra. O okul onun evi olmuştu ve oradaki insanlarla kurduğu bağ, hayatında daha önce ya da o zamandan beri kurduğu bağlar kadar güçlüydü. Hayatının daha basit, çok daha mutlu bir dönemiydi. Muhtemelen hatırlayabildiği en mutlu zamanlardı.

Taeris onun omzuna sempatik bir şaplak attı, sonra Wirr'e kendisini uzak duvardaki başka bir kapıya kadar takip etmesini işaret etti.

"Rethgar Tel'An," diye okudu Wirr, sonra Taeris'e baktı, o da belli belirsiz uzanıp isme dokundu, ürperdi ve gözlerini kapadı.

"Ne gördün?" Taeris'in gözleri tekrar açıldığında Wirr sordu.

Yaşlı yüzünü buruşturdu. "Rethgar'la ilgili anılarım..." İç çekti. "Onu çok iyi tanı mıyordum; onunla ilgili anılarım çoğunlukla son zamanlara ait. O ilk kişiydi. Bir sha'teth haline getirilecek ilk gönüllü. Ne yaptığımızı gerçekten bil miyorduk -Laiman, Jakarris'in ona verdiği bilgileri anladığından emin olmak için elinden geleni yaptı ama..." Omuz silkti. "Ölümü hoş bir ölüm değildi. Neredeyse o anda vazgeçiyorduk."

Sessizlik oldu; Taeris yana baktı, Wirr'in yüzündeki ifadeyi gördü ve doğru yorumladı.

"Öyle de yapmalıydık," diye ağır ağır onayladı, sanki önceki ses tonundaki umursamazlığı aniden fark etmiş gibi. "Ama tekrar söylüyorum Majesteleri, savaştan önceki günler çok farklıydı. Kaotik, kanunsuzluğa yakın. Unutmamalısınız ki Augur'ların hepsi saklanıyordu ve Üstün Yetenekliler... giderek daha fazlası güçlerini sıradan insanlardan faydalanmak için kullanıyordu." Wirr'e bir bakış daha attı, bu bakışta anlayış için yalvaran tanıdık, bilinçsiz bir ipucu vardı. Bağışlanmak için. "Onlar da bunun kabul edilebilir olduğunu düşündüler -bunu yapmaya *hakları* olduğunu düşündüler- kader, biz kendimizinkileri suçlarından dolayı hapsettiğimizde, Üstün Yetenekli çeteleri protesto etmek için oluşmaya başladı! Konseyler kontrolü kaybediyorlardı, hatta en başta tutmaya çalıştıkları kontrolü bile. İşler kanlı bir hal almaya başlamıştı ve elimizde bir iç savaş olmadan önce kendi halkımızı korkutup itaat ettirecek bir silaha ihtiyacımız vardı. Bir *tehdide* ihtiyacımız vardı ve..."

Sanki birdenbire ne kadar savunmacı bir ses çıkardığını fark etmiş gibi sözünü kesti. "Bunların hiçbir mazeret değil," diye bitirdi sonunda usulca.

"Biliyorum." Wirr bu sözleri hem Taeris'in açıklamasına hem de son ifadesine yanıt olarak nazıkçe söyledi. Bunların çoğunu daha önce hem Taeris'ten hem de Laiman'dan duymuştu. Her iki adam da o zamanlar verdikleri kararları umutsuzca bir bağlama oturtmaya çalışsalar da, bu kararların peşlerini bırakmadığı açıktı.

Dikkatini tekrar kapıya çevirdi ve elindeki işe odaklanmayı tercih etti. "Yani şimdi sadece... Rethgar'ın içeride olup olmadığına mı bakacağız?" diye sordu, biraz da midesi bulanarak. Onlar sadece birer kemik, onları önemli kılan her şeyden boşaltılmış birer kap olsalar da, yine de en iyi ihtimalle saygısızlık gibi geliyordu. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Emin değilim. Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştım," diye itiraf etti Taeris, konuşmanın ilerlemiş olmasından dolayı rahatlamış görünüyordu. "Ve bana sorabileceğim bir şey gibi gelmedi." Gözlerini kapadı ve mezarı incelerken konsantrasyon içinde kaşlarını çatı.

"Sanırım bu bir Gemi," diye sözlerini tamamladı. "Sadece bir mandal. Buraya bir Esans dokunuşu ve..."

Taş isteksizmiş gibi titredi ve sonra yavaşça kenara çekildi.

Wirr ve Taeris odanın sıcak Öz-ışığı mezarın içini ortaya çıkarırken içeriye baktılar.

"İçeride iki ceset var," diye gözlemledi Wirr şaşkınlıkla. Cesetler mükemmel bir şekilde korunmuştu, yüzlerinde hiçbir iz yoktu ama bedenlerin kendileri ağır hasar görmüştü. "İkisinden biri Rethgar mı?"

Taeris'e baktı ve donakaldı. Yüzü bembeyaz olan yaralı adam cesetlerden fiziksel olarak uzaklaşırken elleri titriyordu.

Taeris boğuk bir sesle, "Hayır, ikisi de Rethgar değil," dedi. Wirr yutkundu. "O zaman kim onlar?"

Taeris uzun bir süre cevap vermedi, sanki donup kalmış gibi yüzlere baktı.

"Onlar biziz," dedi sonunda.

"Onlar Thell ve benim."

Bölüm 19

Wirr, Taeris'e ayak uydurmak için acele ediyordu, yaşlı adamın yer yutan adımları onun gerçekten ne kadar sarsılmış olduğunun iyi bir göstergesiydi.

"Rethgar onların yüzlerini nasıl seninkine benzetti?" Wirr için bu hemen belli olmamıştı -Taeris'i şu anda yüz hatlarını kaplayan yara izlerinden önce tanıımıyordu- ama Taeris açıkladığında bunu görebilmişti. Mezarda yatan adam yirmi yaş daha genç olsa bile benzerliği görebiliyordu.

Diğer adamın yüzünü -görünüşe bakılırsa Thell'inkini- Wirr hiç tanıımıyordu ama bu şaşırtıcı değildi. Thell kimliğini Laiman Kardai olarak değiştirdiğinde, fiziksel formu bile Jakarris tarafından yeniden yaratılmıştı.

"Bilmiyorum. Bir tür şekil değiştirme sanırım," dedi Taeris, hızını kesmeden. "Eğer Rethgar gerçekten de bir sha'teth'in güçlerine -hatta bazılarına- sahipse ama yapabilecekleri o kadar kısıtlı değilse..." Başını huzursuzca salladı. "Durum ne olursa olsun, mesaj yeterince açık."

Wirr, "Ama bu cesetler yirmi yıl öncesine ait," dedi. "Eğer istediği intikamsa ve o kadar güçlüyse, bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmanız gerekirdi."

Taeris homurdandı. "Siyahlı dostlarımıza soracağımız pek çok sorudan biri," diye mırıldandı. Etrafındaki duvarlara baktı ve yüzünü buruşturdu. "Ve oraya varana kadar bu kadar konuşmak yeter."

Wirr bir an boş boş baktı ve sonra yüzünü buruşturdu. İkisi de Tol'un Hatırlaması'nı unutacak kadar sarsılmışlardı.

Bir dakika daha gergin bir sessizlik içinde yürüdüler. Sha'tethler de daha yüksek bir seviyede olsa da derinliklerde tutuluyordu; Tol'un buradaki boşluğu, mezardaki tedirgin edici keşifleriyle birleşince Wirr'in de Taeris kadar gergin hissetmesine neden oldu.

Sonunda bir kapı aralığına geldiler ve Taeris büyük bir kesinlikle kapının önünde durdu.

"Burada mı?" Wirr kıpırdandı, kendini hazırladı. Sha'teth'i neredeyse bir yıl önceki saldırıdan beri görmemişti.

Taeris başıyla onayladı, kapıyı açtı ve Wirr'e içeri girmesini işaret etti. "Tol'un bu bölümü... özeldir. Burası onların yaratıldığı yer," diye açıkladı, içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Kanal buradan geçiyor ama

Sığınak'tan farklı olarak, bizim için tamamen güvenli ve korunaklı. Aynı mekanizmalar sha'teth'in kan'a dokunma yeteneğini de engelliyor. Burada zayıf düşüyorlar, zar zor ayakta durabiliyorlar."

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Bu bilmek için çok özel bir şey gibi görünüyor."

Taeris etrafına bakındı, omuzlarının hafifçe gevşemesi gerginliğin azaldığını gösteriyordu. "Laiman bunun onlar üzerinde böyle bir etkisi olacağını biliyordu. Jakarris'in ona verdiği bilginin bir parçasıydı." Alnını ovuşturdu. "Bu arada yine Hatırlama'nın menzilinin dışındayız."

"Topladım." Wirr kararsızca etrafına bakındı. Bir tür küçük, dairesel bir antre içindeydiler, pürüzsüz beyaz duvarlar kıvrılıp yirmi adım ötedeki başka bir kapıda buluşuyordu. "Hiç muhafız yok mu?"

"Çok riskli. Sha'teth'lerin hâlâ hayatta olduğunu sadece Konsey biliyor ve nerede tutulduklarını da sadece belirli birkaç üye biliyor." Taeris Wirr'in endişeli ifadesini elinin tersiyle itti. "Endişelenmenize gerek yok. Günde üç kez burayı kontrol eden birileri var ve Tol'un bu bölüm için bir dizi savunması var. Bizi onların arasından geçirmek muhtemelen yarım saatimi alır."

Uzak kapıya doğru yürüdü ve sonra duraksadı. "Ne oldu?" Wirr sordu.

Cevap olarak Taeris kapıya hafifçe dokundu. Kapı sessizce açıldı.

"Peki ya sen Sekariel?" Diğer odadan sessiz ama net bir ses yankılandı. "Cevabın kardeşininkiyle aynı mı?"

Taeris donakaldı, Wirr'in kolunu uyarırcasına kavradı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. Eğildi ve ağzını Wirr'in kulağına yaklaştırdı.

"Burada kimsenin olmaması gerekiyor," diye nefes aldı, yaşlı adamın tüm kasları gerilmişti, çünkü duydukları soruya -bu duyulamazdı- diğer odadan hırıltılı bir cevap gelmişti.

Wirr anlayışla karşıladığını belirtti; iki adam da artık açık olan kapının iki yanında yerlerini aldılar.

Girişten geçip aydınlık odaya baktıklarında yabancı bir ses, "Hayal kırıklığına uğradım," diye yakındı.

İçindeki oda Tol'un diğer yerlerindeki gibi tekdüze beyaz değildi, aksine bir mağaradan biraz daha fazlasıydı; duvarlar mat siyahtı, kaba yontulmuştu, dış cephe pürüzlü, belli belirsiz şekilsiz kenarlarla keskindi. Sanki burayı her kim inşa ettiyse yarım bırakmış gibiydi.

Wirr'in midesi içerideki manzarayı gördükçe çalkalandı. Odanın uzak ucunda, duvara kelepçelenmiş iki sha'teth asılı duruyordu; kukuleları ölümcül beyazlıktaki buruşuk derilerini ve korkunç derecede deforme olmuş yüz hatlarını ortaya çıkaracak şekilde geriye itilmişti. Wirr'in kan olduğunu düşündüğü ince siyah damlalar

Birinin ağzı, gerçi yakın zamanda geçirdiği bir yaralanmadan mı kaynaklanıyordu, hiçbir fikri yoktu.

Önlerinde duran adam kollarını kavuşturmuş, rahatlamış ama sinirli görünürken iki yaratık da mücadele etmedi. Uzun boylu, ince yapılı ve karşı karşıya olduğu şey düşünüldüğünde rahatsız edici derecede kendinden emin bir duruşu vardı.

Wirr ve Taeris görünmemek için geri çekilirken adam girişe doğru döndü. "Lütfen. Bana katılın," dedi yabancı belli belirsiz bir eğlenceyle. "Zaten sizinle tekrar konuşmak istiyordum, Prens Torin."

Wirr yutkundu, zihni telaşlıydı ama kendinden emin bir şekilde ikinci odanın ışığına doğru yürümeden önce Taeris'e sessizce beklemesini işaret etti. Döndüğünde, Wirr yabancıda başka bir şey daha fark etmişti.

Adam bir Gölge'ydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Wirr sertçe sordu. "Konsey bu şeylerle konuştuğunuzu biliyor mu?"

"Bah." Adam sinirli bir şekilde eliyle işaret etti. "Bunun için zamanım yok. O ahmak Eilinar'a kim olduğumu kanıtlamak için haftalarımı harcamam gerekecek. Hayır, teşekkür ederim." Wirr'e bakarken gözleri kısıldı. "Öte yandan sen beni tanımış gibi görünüyorsun?"

"Scyner." Adamın yüzündeki siyah işaretleri gördüğünde, tahmin yürütmek zor olmamıştı. "Bu sefer gerçek sen. Kontrol ettiğin biri değil."

Scyner kıkırdadı. "Aferin." Bakışları Wirr'in omzunun üzerinden kaydı. "Ve... Taeris Sarr," diye ekledi, bu kez sessizce. "Uzun zaman oldu, eski dostum."

"Jakarris." Taeris yavaşça ilerledi ve Scyner'a bir hayalete bakar gibi. "Gerçekten de sensin, değil mi?" Sesinde şaşkınlıktan üzüntüye ve öfkeye uzanan bir duygu karmaşası vardı.

"Öyle." Scyner yaşlı adama sıkı bir gülümseme verdi.

"Kaderler." Taeris'in ifadesi sertleşti. "*Kaderler*, Jakarris. Sana güvenmiştik." Scyner kederli bir ifadeyle Taeris'e baktı. Ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Taeris'in .

"Biliyorum," dedi sonunda.

Daha fazla bir şey söyleyemeden hırıltılı bir kahkaha sözünü kesti.

"*Atarin tel'teth*. Ne hoş bir buluşma," diye alay etti sağdaki sha'teth, sesi birbirine çarpan taşlar gibiydi. "Bu dünyaya geçişimizi mümkün kılan iki adam."

Scyner gözlerini devirdi, dönüp yaratığa bakmaya zahmet etmedi. "Bu canavarlar burada olmamalı," dedi açıkça, Wirr'den çok Taeris'e hitap ederek. "Nasıl yakalanmışlar?"

Wirr, "Önce bize burada ne aradığınızı söyleyin," diye karşılık .

Scyner bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Araştırıyorum." Başını sha'teth'e doğru salladı. "Belki daha sonra notlarımızı değiş tokuş edebiliriz?"

Wirr düşündü, sonra isteksizce onayladığını belirtti. Augur'un yaratıkların önünde çok fazla şey söylemek istemediği açıktı, ki bu da mantıklıydı.

"Bana saldırdılar. Onları bu şekilde yakaladık," dedi sonunda. Gömleğini hafifçe kaldırarak karnındaki pembe, yarı iyileşmiş çizgiyi ortaya çıkardı. "Şehre döndükten yaklaşık bir hafta sonra, Asha'dan sonra..." Sha'teth'e temkinli bir bakış atarak sözünü kesti. Önemsiz görünse bile, onlara sahip olmadıkları bilgileri vermek muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Scyner yine de onun neden bahsettiğini anlamış görünüyordu. "Ama *Nasıl?*" diye .

"Konsey'in tamamı oradaydı," diye açıkladı Taeris. "Ben de oradaydım. Yarımızdan fazlası savaşta öldü."

Scyner arkasından kelepçeli yaratıklara baktı, sonra odanın diğer tarafını işaret etti; Wirr ve Taeris başlarıyla onayladılar ve Taeris olayların akışını anlatmaya başlamadan önce üçü de kulak mesafesinden uzaklaştı. Sha'teth'in odaya nasıl daldığını ve Wirr'e nasıl ok attığını, ona tepki vermek ya da kendini savunmak için neredeyse hiç zaman bırakmadığını. Esans duvarlarının odayı nasıl aydınlattığını ve yaratıkların üzerine nasıl bir enerji yağmuru yağdığını, içlerinden birinin bir düzine Yetenekli'nin arasından sıyrılıp karanlık, titreşen hançerini Wirr'in karnına saplamayı başardığını.

Wirr bundan sonraki boşlukları dolduramadı; tüm çabalarına rağmen yarayı tam olarak iyileştiremeyen Üstün Yeteneklilerin endişeli bakımlarıyla uyandı. Ama hikâyeyi birkaç kez . Tüm Konsey'in onlara nasıl karşı durduğunu. Tol Athian'ın Konsey odasının korumalarını nasıl harekete geçirdiklerini, İnşaatçılar'ın iç savunmalarının bilinen hafızasında ilk kez nasıl canlandığını.

Sha'teth'ler burada zaptedilmişti ve onları öldürmek konusunda çok tartışılmış olsa da -hem Wirr hem de Taeris bunu savunmuştu- Konsey nihayetinde onları değerli bir kaynak olarak görmüştü. Hem bilgi için hem de Wirr'in şüphesine göre bir gün tekrar kontrolleri altına girebileceklerini umdukları için.

Scyner gözlerini kısarak dinledi, değerlendirdi ve Taeris sözlerini bitirene kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra da başından beri sessiz kalan, duvara asılı duran ve ölü gözlerle üç adamı izleyen sha'teth'e baktı.

"Sana söylediğimiz gibi değil mi Shalician?" diye seslendi soldaki, Scyner'ın bakışını fark ederek.

Scyner, Taeris ve Wirr'e dikkatle bakmasına rağmen yaratığa hiçbir tepki göstermedi. "Öyle."

Taeris kaşlarını çattı. "Hesapla ilgili bir şüpheniz mi var?"

"Hayır." Scyner sesini alçak tuttu. "Benim endişem onların yakalanmış olması."

"Andarra'daki en güçlü Yeteneklilerden bir düzinesini öldürdüler," diye Wirr. "Ve bunu yapmak için Tol Athian'ın ortasına kadar geldiler."

"Ama bu size de tuhaf gelmiyor mu?" Scyner bastırdı. "Bunlar hayvan değil Prens Torin. Onlar Banes değiller, Venerate'in düşmanlarına karşı ezmeye çalışacağı beceriksiz silahlar. Sizin bir hedef olduğunuzdan hiç şüphem yok ama..." Başını iki yana salladı. "Eğer gerçekten tek hedefleri sendiysen, neden Tol Athian'ın tam merkezinde ve sen tüm Konsey'le birlikteyken saldırdılar? Neden seni Tol'un korumaları dışında bir yerde indirmediler?" Taeris'e dikkatle baktı, açıkça yaralı adamın cevap vermesini bekliyordu.

Taeris cevap vermeden önce Wirr sinirli bir şekilde, "Elbette bunu düşündük," dedi. "Ama o Konsey toplantısı, buraya döndüğümünden beri nerede olduğumun yaygın olarak bilindiği ilk toplantılardan biriydi. Sadece güvenli olduğu varsayıldığı için kamuoyuna açıklandı."

"Saldırının yaptığı açıklamadan bahsetmiyorum bile. Etkilerini hâlâ hissediyoruz," diye ekledi Taeris. "Tol'daki herkes buranın artık güvenli bir sığınak olmadığını biliyor; Sığınak girişi korunuyor olsa bile. Daha önemli şeylere harcanabilecekken buradaki savunmayı güçlendirmek için harcanan zaman ve enerji çok önemli."

Scyner düşündü.

"Belki de haklısın," diye gönülsüzce kabul etti. "Ama Tal'kamar beni buraya bu yaratıklardan bilgi almam için gönderdi ve ben de bunu yapmaya niyetliyim."

"Caeden'i gördün mü?" diye sordu Wirr hemen, parlayarak. Heyecanla öne doğru eğildi. "O nasıl? *Nerede* o?" Arkadaşını Kör'ün yaklaşık iki yıl önce Ilin Illan'a yaptığı saldırıdan beri görmemişti ama Asha'nın onu o zamandan beri Deilannis'te gördüğünü biliyordu.

Scyner merakla Wirr'i inceledi.

"O yeterince iyi. Licanus'u Venerate'den geri almaya çalışıyor," dedi siyah damarlı adam. "Ve arkadaşınızı kurtarmak için."

Wirr'in kalbi yerinden fırladı. "Davian yaşıyor mu?"

"Öyle." Scyner konuşmadaki bir şeyden dolayı özel olarak eğlenmiş görünüyordu. Wirr'in dilinin ucundaki soruları görünce, "Bundan daha fazlasını bilmiyorum," diye hızla ekledi. "Tal'kamar'ın Ilshan Gathdel Teth'ten kurtulmasına yardım etti ve şu anda Venerate tarafından tutuluyor. Tal'kamar'ın beni buraya göndermeden önce bana söylediği tek şey bu." Scyner durakladı. "Ve bu konuda - neden buradasın? Buraya kadar sıradan bir sohbet için gelmediğinizi varsayıyorum."

Wirr tereddüt eden Taeris'e baktı. "Sen...

Rethgar'ı hatırlıyor musun?" Taeris sordu.

Taeris Dras'tan öğrendiklerini hızlıca açıkladı, ardından da bulgularını hızlıca gözden geçirdi. Scyner kaşlarını çatarak onları dinledi ve Taeris Rethgar'ın mezarını anlatırken bu ifade düpedüz endişeye dönüştü.

"El take it," diye mırıldandı. "Bir escherii mi? Tal'kamar'ın bilmesi gerekiyor." "Escherii?" Wirr diğer iki adama boş gözlerle baktı ama Taeris'in

Yüzünü buruşturan Wirr, bu kelimeyi bilmeyen tek kişiydi.

"Bağlanmamış bir sha'teth. Bilgisini paylaşma ve Karanlık Diyar'la olan bağlantısını sınırsızca kullanma özgürlüğüne sahip, daha etkin bir sha'teth. Şimdiye kadar sadece bir tane daha oldu ve onun hakkındaki bilgiler de... en iyi ihtimalle çok az." Scyner onaylarcasına başını sallarken Taeris dudaklarını yaladı; bunun Augur'un Taeris'in içinde sakladığı anılardan geldiği belliydi. "Tek sınırlamaları içinde yaşadıkları beden; ne kadar çok güç kullanırlarsa, o çok parçalanacak ve sonunda... parçalanacak."

"En kötüsü bu değil," diye mırıldandı Scyner kasvetli bir şekilde. "Onun yaratılması Forge'a olan bağlantılardan birini almış olacak." Sessizlik oldu; Scyner onlara baktı, kiminle konuştuğunu yeni hatırlıyormuş gibi boş bakışlarına öfkeyle baktı. "Bu sizin kayıp Augur'unuz," diye sabırsızca açıkladı. "Ve şimdi onu öldürmenin bir yolunu bulmamız gerekecek. Sana, Thell'e ve Nihim'e bıraktığım şeyi kötüye kullanmanın bir başka hoş yan etkisi." Sonuncusu doğrudan Taeris'e yönelikti.

Yaralı adam bir an için yüzünü buruşturdu, sonra ifadesi karardı. "Hayır, *hayır*. Bizi o saman çöpüne sarılmaya iten şey *sizin* ihanetinizdi," dedi, öfkesi sesini sertçe yükselterek. "Fates, o zamanlar bize bu bilgiyi vermenin *nedeninin* sha'teth yapmak olabileceğini düşünmüştük!"

Scyner, Taeris'in ses tonuna uyarak, "Thell'e Karanlık Diyar'la ilgili elimdeki *her* araştırma kırıntısını verdim - sha'teth binlerce parça arasında sadece bir tanesiydi," dedi. "Tıpkı Sınır hakkında bildiğim her şeyi sana ve düşmanımız hakkında öğrendiğim her şeyi Nihim'e verdiğim gibi. Yıllarca kendimi tekrar gösterme riskini alamayacağımı biliyordum; bunların hepsi bilgi vermek, Andarra'nın karşı karşıya olduğu şey hakkında mümkün olan en eksiksiz resme sahip olmanızı sağlamak içindi. Size ve Tol'lara hazırlanmanızda yardımcı olmak içindi, böylece zamanı geldiğinde gerçekten *yardım* edebilecektiniz." Yüz ifadesi sertleşti. "Savaşta sağ çıkacağımı bildiğim üç Üstün Yetenekli sizdiniz; birlikte herkesi tehlikeye ikna edebileceğinizi düşünmüştüm. Bunun yerine *bunları* yarattınız" - tiksintiyle kelepçeli sha'teth'i işaret etti- "ve daha isyan başlamadan kendinizi rezil ettiniz."

Çevresine meydan okurcasına bakan Taeris ile göz göze geldi.

geçici olarak unutuldu.

Sonra Scyner içini çekerek başını salladı.

"Bunun için zamanımız yok, Rethgar hakkında daha keskin sorular sormam gerekiyor," dedi suratsızca, sha'teth'lere bakarak. "Kalabilir ya da gidebilirsiniz. Ama karışmayın."

Wirr öksürdü, neredeyse iki adama orada olduğunu hatırlatmak istemiyordu. "Zaten sorgulandılar. Hem de çok."

"Benim tarafımdan değil." Scyner kendini tatsız bir şeye hazırlıyormuş gibi görünüyordu.

Taeris ona kara bir bakış attı. "Bunlar Tol'un tutsakları. Bizim gözetimimiz altındayken onlara ne olacağı bizim sorumluluğumuzdur." Sesindeki gerginlik, Scyner'la önceki tartışmayı sürdürmemek için hâlâ büyük çaba sarf ettiğini gösteriyordu.

"O halde kalın ve gözlemleyin. Bu onlar için acı verici olacak ama işkence değil." Scyner gözlerini Taeris'e dikti. "Bunu yapabilecek yeteneğe ve bilgiye sahip olan tek kişi benim. *Gerçek* cevapları alabilecek tek kişi. Ve siz beni durdurmaya çalışsanız da çalışmasanız da bunu yapacağım."

Taeris ve Wirr bakıştılar. Wirr'in midesi bulandı ama başını salladı.

"Yap ," diye mırıldandı.

Scyner sha'teth'in yanına geri döndü. "Sekariel. Deonidius." Yaratıklara neşeyle gülümsedi. "Konuşma zamanı."

Solgun, yaralı yüzler neredeyse aynı alaycı ifadelerle Augur'a baktı.

"*Kelorin sa etemiel*. Sorularınıza zaten cevap verdik," dedi

Wirr, soldakinin Sekariel olduğunu düşündü.

"Yine de daha fazlası varsa, elbette işbirliği yapmaktan memnuniyet duyarız," diye homurdandı diğeri. Karşıdan Taeris'e baktı. "Özellikle de senin için, Taeris Sarr."

"Rethgar hakkında bilgi edinmek istiyorum," dedi Scyner, sözleri duymazdan gelerek. "Taeris Sarr'ın öldürdüğü mü?" diye sordu Deonidius alaycı bir tavırla.

"Onun ve Taranor'un hatalarını gizli tutmak için feda ettikleri mi?" diye bağırdı diğeri, kara gözlü, boş bakışları Taeris'e sabitlenmişti. "Eminim burada soracak daha iyi biri vardır?"

Scyner iç çekti.

"Mesele şu Sekariel," dedi. "Belli ki şu anda beni dezavantajlı duruma düşürdüğüne inanıyorsun. Binlerce yaşındasın, şüphesiz amacını açığa vurmaya karşı bağlanmışsın ve benim... benim sadece bir Augur olduğumu düşünüyorsun."

Sanki sha'teth'in bilmediği bir şey biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi.

"O binlerce yıl boyunca," devam etti, "Ath'ı hiç duydunuz mu?"

Deonidius bir kahkaha attı, ancak bu kez ısırganlığını biraz kaybetmişti. "Sen o değilsin."

"Hayır." Scyner gözlerini kapadı ve elini sha'teth'e doğru uzattı. "Ama bana öğretiyor."

Deonidius çığlık attı.

Wirr ve Taeris korkunç, kulakları yırtan irkildiler; doğal olmayan acı çığlıkları kapalı alanda sekerek duyularına saldırıyordu. Diğer sha'teth - Sekariel- öfkeli bir şekilde Darecece bir şeyler bağırdı, belli ki Augur'un durmasını talep ediyordu ama Scyner bunların hiçbirine tepki vermedi.

Wirr ürperdi, Deonidius'u izlerken ellerini kulaklarına götürdü. Sha'teth'in sırtı kamburlaşmış, ağzı o kadar genişlemişti ki solgun yüzü çığlık atarken neredeyse kırılma noktasına kadar gerilmiş görünüyordu, kelepçelerine karşı çılgınca çırpınırken her kası titriyor ve kasılıyordu. Wirr, metalin sabitlendiği duvardan küçük toz bulutları fışkırırken gerildi ve yaratığın bir şekilde - imkânsız bir şekilde- katıksız, çılgınca bir güçle serbest kalmak üzere olduğundan endişelendi.

"Dur." Wirr daha fazla dayanamadı; yaratığın doğası ne olursa olsun, ne kadar acı çektiğini hissetmemek mümkün değildi. "Scyner, sadece-"

Taeris onu kolundan sıkıca kavradığında sözlerini yarıda kesti. Wirr başını sessizce sallayan yaralı adama döndü.

Wirr Taeris'in elini sinirli bir şekilde itti ama daha fazla yaklaşmadı.

Scyner aniden gözlerini açtı ve görünmez kırbaçlar tarafından tekrar tekrar kırbaçlanıyormuş gibi çırpınmaya devam eden Deonidius'a baktı.

"Bırakın konuşsun," dedi Scyner emredici bir sesle.

Wirr onun yanında Taeris'in keskin bir nefes aldığını duydu.

"Sen bir aptalsın!" diye hırladı Sekariel ve bu kez sesindeki panik notası açıktı. "Yapamazsın-"

Scyner sert bir şekilde eliyle işaret etti ve Sekariel'in gözleri irileşti, görünüşe göre başka bir şey söyleyemeden aniden kesti.

"Yaşlı Tolliver. Hâlâ orada olduğunu biliyorum." Scyner kelimeleri sakince söyledi, neredeyse çığlıklar tarafından bastırılmıştı. "Deonidius, Markaathan'dan tamamen kopmak istemiyorsan onun konuşmasına izin vereceksin."

"Siz... enerjinizi... boşa harcıyorsunuz," diye soludu yaratık. "Bizi öldüreceksin ve o zaman bütün bunlar boşa gidecek."

"Yine de ölmek istediğine inanmıyorum. Eğer isteseydin, sadece Üstün Yetenekliler tarafından ele geçirilmene asla izin vermezdin," diye yanıtladı Scyner sakince. "Bu yüzden devam edeceğim ve göreceğiz. Eğer yanılıyorsam, o zaman yanılıyorumdur."

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey olmadı, sonra aniden son bir meydan okuma ve öfke çığlığı duyuldu. Sha'teth bağlarına karşı gevşedi.

çıgllıklar sustu. Wirr bir an için onun öldüğünden emin oldu.

Sonra, inanılmaz bir şekilde, yüzü değişmeye başladı. Solgun yüzü bir parça renk kazandı. Sarkık deri daha da sıkılaştı.

Sha'teth başını kaldırdı ve üç adama baktığı gözler insandı.

"Jakarris." Sha'teth'in ağzından çıkan zayıf ses boğuktu ama... *gerçektir*. Sha'teth'lerin asla olmadığı bir şekilde duygularla renklenmişti. "Hain."

"Seni en son ne zaman gördüğümü hatırlıyor musun, Tolliver?" Scyner suçlamayı duymazdan gelerek hızlıca sordu.

Bir duraklama.

"Savaştan önceki gün. Beni Tol Athian'a göndermiştin. Orada birkaç gün kalmam gerektiğini söyledin." Kırık bir kahkaha. "Daha uzun sürdüğü ortaya çıktı."

Scyner başını salladı. Alnında ter vardı ve Wirr görünmeyen bir mücadele yaşadığını anlayabiliyordu.

"Fazla vaktimiz yok," dedi Augur, sesi zorlanarak. "Neden buradasınız?"

"Buraya gelmem söylendi. Yakalandım."

Wirr'in kalbi küt küt atmaya başladı ve Taeris beklenti içinde onun yanında kıpırdandı. Bilmeleri gereken şey buydu.

"Neden?"

"Emin

değilim."

Scyner dişlerini sıktı. "Bilmemiz gerek, Tolliver. Çabuk." Sol tarafta, Wirr diğer sha'teth'in bağlarına karşı öfkeyle gerildiğini görebiliyordu ama hepsi bunu görmezden gelerek Tolliver'ın her sözüne asıldılar.

"Tüm... Deonidius biliyor," diye nefes nefese kaldı Tolliver. "Güvenilmez."

Scyner dişlerini gösterdi, Wirr'in hissettiği kadar sinirli görünüyordu. "Benimle kal," diye mırıldandı, sha'teth'ten çok kendi kendine.

"Rethgar hakkında ne biliyorsun?" Sessizliği bozan Taeris oldu ve öne çıktı. Scyner sözünün kesilmesine kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

Tolliver'ın şekli bozulmuş yüzü kasıtlı olarak Taeris'e döndü. "Sarr," diye soluk soluğa kaldı. "Bizi gönderen... Rethgar. O... escherii. O... senden nefret ediyor. Seni öldürmeden önce... uğruna çalıştığın her şeyin... yok edildiğini görmeni istiyor." Bir başka hırıltılı, öksürüklü kahkaha. "Onu suçlayamam."

Taeris yarım adım öne çıktı.

"Affet beni," dedi, sesinde Wirr'in daha önce duymadığı bir titreme vardı.

Acı dolu gözleri Taeris'e bakıyordu.

"Asla," diye fısıltıyla cevap verdi.

"Yeter," diye hırladı Scyner, alnında boncuklar oluşmaya başlamıştı, açıkça

Savaştığı her neyse, onun içinde debeleniyordu. "Bize başka ne söyleyebilirsin, Tolliver? Planlarını bilmemiz gerekiyor."

"Bize emir verildi. Hiçbir şey açıklanmadı. Venerate bize güvenmiyor çünkü bizi dönüştüren kişiye güvenmiyorlar."

Scyner sendeledi ve havada bir *bükülme* oldu; sha'teth'in yüzünün rengi aniden soldu, derisi sarktı ve bir kez daha deforme oldu. Sha'teth ona ters ters bakarken Scyner inledi.

"Ee," dedi ve sesindeki o doğal olmayan törpü geri geldi. "Bu sana yardımcı oldu mu, Shalician? Kendini başarılı hissediyor musun?"

Scyner kendini duvara yasladı, her ne yaptıysa yorgunluktan beti benzi atmıştı. "Yeterliydi," diye mırıldandı. Orada öylece durup birkaç saniye nefes aldıktan sonra Wirr ve Taeris'e baktı.

"Şimdi Sekariel ile deneyeceğim," dedi sessizce.

Sonraki birkaç dakika boyunca diğer sha'teth de kardeşiyle aynı acıya katlandı, kasıldı, kasıldı ve feryat etti. Yine de boşunaydı; sha'teth'in çığlıkları iniltiye dönüşürken Scyner sonunda elleri titreyerek arkasına yaslandı.

"Dinlenmem gerek," diye itiraf etti, başı öne eğikti, nefesi kısa ve keskin soluklarla geliyordu. "En azından birkaç saat."

"Zayıfsın," diye Sekariel, ama gıcırdayan sesindeki acı hâlâ belirgindi. Sha'teth bağlarına tehditkâr bir şekilde yaslandı ve şimdi Wirr'e bakıyordu. "Belki sana daha fazlasını anlatabilirim. Belki de Rethgar'ın yaptıkları hakkında daha fazla şey bilmek istersin? Sizi avlamakla görevlendirilen kişinin o olduğunu biliyor muydunuz? Bize okulunuzdaki o geceyi anlattı. Yeteneklileri nasıl parçaladığını, onların dehşetinden nasıl beslendiğini. Arkadaşlarına yaptıklarından zevk alıyordu evlat. Bize anlatırken *güliyordu*."

Wirr göğsünde aniden kabaran öfkeli duygu dalgasını yuttu. O gece kaybettiği dostlarının sayısı çok fazlaydı.

"Yine de başarısız oldu ve ben hayattayım," diye cevap verdi soğuk bir şekilde, acısını bastırarak. "Devaed'in planı her neyse, benim burada olmam onun için açıkça bir sorun."

Sha'teth ona baktı ve sonra Wirr'i dehşete düşüren bir kahkaha patlattı -Hırıltılı, kesik kesik bir ses, ama açıkça bir eğlence.

"Hâlâ bilmiyor musun? *Hâlâ* açıklamadı mı?" Sha'teth'in gözleri parladı. "Arkadaşım-"

Bir gargara ile kesildi ve Wirr, Scyner'ın yine ağzını tıkadığını fark etti.

Wirr Augur'a ters ters baktı. "Ne söyleyeceğini duymak istiyorum."

Scyner hemen, "Sadece bölünmelere neden olmaya çalışıyor," dedi.

"Ve bunu biliyorum. Ama yine de benim bilmediğimi düşündüğü şeyi bilmek istiyorum," dedi Wirr kararlı bir şekilde.

Scyner yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu.

"O zaman izin verin de size ben söyleyeyim," dedi ağır bir sesle. "Aarkein Devaed hâlâ hayatta ama uzun zaman önce taraf değiştirdi. Şu anda Venerate'e karşı savaşıyor."

Wirr bir kahkaha attı ve Taeris Scyner'a inanmayan bir bakış attı. "Aarkein Devaed *bizim tarafımızda*," diye tekrarladı Wirr kuşkuyla.

Scyner'ın yüzü .

"Bundan daha fazlası, onunla tanıştınız. Devaed, Darecialıların ona verdiği isimdi. Gerçek adı Tal'kamar," dedi sessizce.

"Onu Caeden olarak tanıyorsun."

Bölüm 20

Caeden bir çeşmenin kenarında Asha'nın karşısına oturmuş, ara sıra yan gözle Ell'e bakıyordu.

O bunu yaptığında hep gülümserdi; bunun onu mutlu edip etmediğinden asla emin olamadı. Dok'en bir bütün olarak, hafızasını sildiğinden beri deneyimlediği en acı tatlı şeydi. Ell'in burada olmasının, hayatının bu bölümünü yeniden yaşamasının son günlerini geçirmesi için en iyi yol olduğunu gerçekten düşünmüş müydü? Her şey çok... *üzücü* görünüyordu. Vazgeçmiş bir adamın tasarımı.

Ama yine de gitmek de istemiyordu. Bu onu tüm bunlar başlamadan önceki zamanlara geri götürdü. Elbette gençti - neredeyse hayal edilemeyecek kadar gençti - ama *özgürdü*.

Otomatik olarak gülümsedi, her zaman olduğu gibi hemen pişmanlık duyduğu ve pişmanlık duyduğu için kendine kızdığı bir tereddütle. Ell gerçek değildi, her ne kadar kendi zihninin bir kurgusu olmasını beklediği kadar tahmin edilebilir olmasa da. Ell'e sadece isteksizce cevap veriyor, onun yerine kendisine Elli denmesinde ısrar ediyordu.

Bunu hatırladı - hiçbir zaman tam olarak tutmayan bir şey. Ona yıllarca özel hayatında Ell diye seslenmişti; bu bir çocuk şakasıydı, sonra da onun için sevgi dolu bir isim olmuştu. Ama düğünlerinden bir hafta önce bu konuyu açmıştı. Ona, bu lakapla olan ortak geçmişlerini ne kadar sevse de, daha az saygısızca bir şey kullanmaya başlamanın zamanının gelmiş olabileceğini söylemişti.

Anlamıştı elbette. Bu sadece bir isimdi ve ikisi de isyankâr espriyi çoktan geride bırakmışlardı. Ama öyle bile olsa, Ell'in zihnindeki yeri hâlâ sağlamdı...

İç çekti ve başını ağır ağır salladı.

Tekrar Asha'ya döndü ve su bahçesinin yumuşak mavi ışıltısıyla ana hatları belirlenen genç kadını inceledi. Gece saatler önce çökmüştü ve hava yumuşak sıcaklığını korumasına rağmen bahçe, dans eden fiskiyelelerin ışıklarıyla aydınlanmıştı.

"Şansın yaver gitti mi?" diye sordu, sözünü kesmek istemiyordu ama sabırsızlığının düşüncelerini ele geçirdiğini hissediyordu.

Asha gözlerini açtı ve hüznle ona baktı. "Beklediğimden daha zormuş," diye itiraf etti. "Bana tekrar gösterebilir misin?"

Caeden başını salladı, Garadis'in görüntüsünü zihninde sabitledi ve sonra *odaklandı*. Dok'en'i doğrudan manipüle etme yeteneği sinir bozucu derecede sınırlıydı ama sonunda nedenini hatırlamıştı: dışarı çıkamayacağından emin olmak için. Onu kolayca parçalayıp Kol'u terk edemezdi. Kendini kaybedip bunu deneyeceğini *düşünmemişti* ama bu cazibeyi bile ortadan kaldırmak akıllıca gelmişti.

Yine de yeterince kolay bir şekilde illüzyonlar yaratabiliyordu.

Garadis'in heybetli formu ortaya çıkınca karanlık geriye savruldu ve Caeden ile iki arkadaşını gözlerini siper etmeye zorladı. Bu Caeden'in Lyth'le ilgili en son anısı değildi - Sifon'a bağlı olduğu, eski ihtişamından uzaklaştığı an. Bu, Caeden'in hâlâ onu düşündüğü Garadis'ti: hafifçe hareket ederken, göğsü inip , bir bacağından diğerine hafif sabırsız bir dansla geçerken mavi gözleri neredeyse geri kalanı kadar parlıyordu.

Yine de başka bir şey yapmadı. Bu sadece bir illüzyondu, Asha'nın onu tanımasına yardımcı olmanın bir yolu.

"Onun Öz imzası," dedi Asha, görüntüyü inceleyerek. "Bunun doğru olduğuna emin misin?"

"Oldukça eminim." Genç kadın görüntüyü dikkatle incelerken Caeden ona değerlendirici bir bakış attı. Onun güçlü, hatta yetenekli olduğunu biliyordu - dok'en'e girişi bunu fazlasıyla kanıtlamıştı - ama Esans imzalarını birbirinden ayırt edebilmesi özellikle etkileyiciydi. Birini sadece Özünün eşsiz nabzından, tonundan ve gücünden tanıyabilmek için büyük bir odaklanma gerekiyordu. Bir imza aynı zamanda fiziksel bir özellikti - zamanla değişebilir, kişiyle birlikte yaşlanabilirdi. Hâlâ tanınabilir bir şekilde onlar olabilirdi ama bir zamanlar olduğu gibi görünmesi gerekmezdi. "Bir dakika bekleyin."

Gözlerini kapadı, hafızasını biraz keskinleştirmek için kan kullandı. Bunu yapabildiğini fark etmişti - diğer bazı eski anılarında yaptığı gibi geriye gitmiyor, Eryth Mmorg'dan beri yaptıklarını netleştiriyordu. Bunun her zaman sahip olduğu bir beceri mi yoksa yeni bir şey mi olduğundan emin değildi. Yine de şu anda işe yarıyordu.

"İşte," dedi, Garadis'in görüntüsünü -Garadis'in *daha derin* görüntüsünü- kurcalayarak ve konsantrasyon çabasıyla nefes vererek. "Bu..." Omuz silkti. "Çok yakın. Mükemmel olmayabilir ama yardımcı olacaktır."

"Teşekkürler." Asha tekrar gözlerini kapadı.

Caeden bir süre sessizce onu izledi. "Çok inatçı."

Caeden, Ell'in kulağına gelen sesiyle hafifçe gülümsedi, döndüğünde Ell'in saçlarının tanıdık hafif kokusu burun deliklerine ulaşıyordu, Ell'in yüzü sadece birkaç santim uzağındaydı. "Görünüşe göre

Bu şekilde," diye usulca kabul etti. Tereddüt etti. "Burada geçirdiği zaman nasıldı?" Kendi zihninin bir uzantısı olan birine soru sormak garip geliyordu ama Ell de dok'en'in geri kalanı gibi dikkatle kordon altına alınmıştı. Eğer burada yeni şeyler öğrenmişse, onun zihni bunlara erişemezdi.

"Yalnız." Ell'in gülümsemesi soldu ve üzgün görünüyordu. "Elimden geldiğince ona eşlik etmeye çalıştım ama..."

Caeden anlayışla başını salladı. Ell onun ne olduğunu biliyordu.

"Elinden geleni yaptın. Herkesin isteyebileceği tek şey bu." Aslında kendisi olan birini teselli ediyor olmak yine tuhaf hissettiriyordu ama bu yanılsama görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. "Peki ya onun ruh hali? Kararlılığı? Azmi?" Asha'yla Deilannis'te çok kısa bir süre görüşmüştü ve Davian ondan övgüyle bahsetmiş olsa da Caeden onun karakteri hakkında çok az şey biliyordu.

Ell bir an düşündü, sonra başını salladı.

"Buraya geldiğinde berbat haldeydi," dedi sessizce. "Ama ne yaptığını bile bilmeden dok'en'i stabilize edecek kadar hızlı bir şekilde kendini topladı. Eğitim aldı, ders çalıştı ve her gün çalıştı. Vardiyaları herkesten beklenebileceği kadar iyi karşılıyor. O sizin umabileceğiniz kadar iyi ve hak ettiğinizden daha iyi." Ell gülümsedi. "Demek istediğim, ondan oldukça hoşlanıyorum. Eğer o kıza daha fazla zarar verecek bir şey yaparsan -eğer ondan zaten aldığından daha fazlasını alırsan- o zaman bana hesap vereceksin."

Caeden ellerini savunurcasına kaldırdı ve Ell'e sırtıttı. "Anlaşıldı." Ell'in ses tonu hafifti ama gözleri farklı bir hikâye anlatıyordu. Asha'nın yaşadıklarından onun sorumlu olduğunu biliyordu -belki tamamen değil ama tüm bunlar en azından kısmen onun eseri idi. Ve Asha bunların hiçbirini hak etmemişti.

Sessizliğe gömüldü, düşüncelere dalmıştı. Davian'ın Ashalia'yı tekrar savaşa sürüklediği için kendisini affedebileceğini umuyordu. Arkadaşı onu Ilshan Gathdel Teth'e gitmemesi konusunda açıkça uyarmıştı ama... koşulları bilmiyordu. Kol'dan güvenli bir şekilde ayrılabilceğini ya da Venerate'in onu orada tutmak istediğini bilmiyordu.

Asha'ya o mesajdan haberdar olduğunu tekrar söylemeyi düşündü - Zvaelar'ı açıklayarak, Davian'ın o sefil yerden ne kadar güçlü çıkacağı bilgisiyle onu rahatlatarak. Yine de bu fikri reddetti. Genç kadın kesinlikle bilmeyi hak ediyordu ama çok az zamanı vardı ve onun odaklanmasına ihtiyacı vardı. Bu öncelikliydi.

Caeden daha fazlasını söylemek için ağzını açtığında Asha küçük, şaşkın ve belli belirsiz endişeli bir ses çıkararak dikkatini dağıttı. Caeden döndü. Gözlerini kocaman açmış Garadis'in görüntüsüne bakıyordu.

Sonra illüzyonun değiştiğini fark etti.

Şimdi ona doğru bakıyordu.

"Tal'kamar," diye hırladı, mavi gözleri öfkeyle parlıyordu, teni yanıyordu ve yanan saçları alınının etrafında kıvrılıyordu. "Sana birbirimizle işimizin bitmediğini söylemiştim."

Öz'ün patlaması beklenmedik olduğu kadar güçlüydü, Caeden'i ayaklarından kaldırdı ve otuz adım geriye fırlattı. Yuvarlanırken kaburgalarının çatladığını hissetti, zihni acıdan uyuştı; bu onun dok'en'iydi ve Garadis'i kan olmadan bile durdurabilmeliydi, ama tüm odağını büyük travmayı iyileştirmek için acele eden Öz aldı.

"Dur!" Asha'nın sesi mesafeliydi, korku ve öfkenin bir karışımıydı. Burada ölürse ne olacağını Caeden kadar o da biliyordu. "*Dur!*"

Garadis onu görmezden geldi; Caeden onun herhangi birini ya da herhangi bir şeyi duyabildiğinden bile emin değildi, o kadar niyetliydi ki Caeden'a karşı. Lyth Caeden'in düştüğü yere doğru koştu, iyileşmesi için ona zaman tanımadan ellerini ileri doğru fırlattı ve Caeden'in daha önce hiç görmediği, bükülmüş, erimiş bir Öz bıçağı elinde belirdi. Caeden kan için gerindi ama sürpriz saldırı etkili olmuş, onu tamamen sersemletmişti; yapabileceği hiçbir şey, zamanında tepki verebileceği hiçbir yol yoktu. Öldürücü bir darbe olacağı kesin olan şeye hazırlanırken kafası yana doğru irkildi.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini kısarak yavaşça başını tekrar kaldırdı. Önünde bir figür duruyordu, saf Özden yapılmış parlak zırhı titreşiyordu.

"Eğer onu öldürürsen, hepimiz ölürüz!" Asha Garadis'e bağırdı ve Öz-eldivenli elleriyle bıçağı geri çekti. "*Bu onun dok'en'i! Dur!*"

Genç kadın elindeki devasa kılıcı bir kenara itip bağırarak ona doğru yaklaşırken esans alevlendi ve Garadis'in gözleri büyüdü. Sözler sonunda Lyth'e ulaşmış gibiydi; kekeleydi, sonra yavaşça ellerini indirdi, ama Caeden onun en ufak bir kışkırtma belirtisinde tekrar dövüşe girmeye hazır olduğunu söyleyebilirdi.

Caeden Öz'ü bedenine zorladı, kemiklerin tekrar bir araya geldiğini hissetti; gerçek hayatta fiziksel formu zarar görmemiş olsa da, dok'en'in kuralları gerçek dünyanın kurallarını takip ediyordu ve buna güçlerin bedenle nasıl etkileşime girdiği de dahildi. Zihni söz konusu olduğunda, buradaki bedeni gerçektir. Ve önemli olan tek şey de buydu.

Sendeleyerek ayağa kalktı ve Lyth'i dikkatle izledi.

"Seni tekrar görmek güzel Garadis," diye soludu.

Garadis ilk bir saat boyunca pek konuşmadı.

Elbette nerede olduğunu ve Caeden'in nasıl olduğunu öğrenmek istedi.

Garadis'e ve halkına yaptığı onca şeyden sonra onu zorla bir dok'en'in içine çekmeye cüret etmişti. İkinci soruya cevap vermek biraz zordu, çünkü bu Caeden'in özellikle amaçladığı bir şey değildi. Şu anda bile Asha'nın Lyth'i buraya getirmeyi *nasıl* başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Teorileri vardı - Asha'nın dok'en'i destekleyen Özü, Sifon aracılığıyla Garadis'e olan bağlantısıyla birleşince buna izin vermiş olmalıydı- ama bu açıkça iki Gemi arasında benzersiz, kasıtsız bir etkileşimdi ve gerçek nedenin belirlenebilmesi için muhtemelen önemli bir çalışma gerektirecek bir şeydi.

Garadis, Ashalia'nın bir kez daha saldırmak üzere olduğunu fark ettiğinde Sifon'un gücünü elinde tutan oydu ve Caeden şu anda Lyth'i kontrol altında tutabileceklerinden emin olsa da, denemelerine gerek kalmadığı için memnundu. Sifon onu gerçek hayatta fiziksel olarak engellediği halde Garadis'in neden burada Öz kullanabildiğinden emin değildi ama bunu yapabildiği çok açıktı.

Yine de sonunda Caeden ve Asha durumu açıklamayı başarmışlardı. Garadis sakinleşmişti, hatta dinliyor gibi görünüyordu. Caeden'in onu ve halkını Parlayan Topraklar'da bıraktığı zamankinden *farklı* görünüyordu. Daha sert ama daha az çekingendi, öfkesi ve nefreti artık gözlerine sığmıyordu.

Sonunda Caeden sustu, açıklama ihtiyacı hissettiği şeyleri şimdi söylüyordu.

"Yani bir kez daha bizi çağırıyorsun," dedi Garadis ağır bir sesle, tam da sessizlik uzamaya başlamışken. "Bizi hapsedilmekten kurtardın ama güçlerimizi bağladın. Ve şimdi bana güvende olmadığımızı söylüyorsun. Tüm çabalarınıza rağmen yarık hâlâ açılabilir ve Karanlık Diyar üzerimize salınabilir. Tüm dünyanın üzerine." Gözlerini kapattı. "Hayatlarımız seninkilere her dokunduğunda, Tal'kamar, daha fakir kalıyoruz. Ve her seferinde, başka seçeneğimiz yokmuş gibi görünüyor. Sen her zaman kötünün iyisi. Ama asla çok fazla değil."

Ses tonunda öfkeden çok keder vardı ve Caeden utançla karışık bir kızarma hissetti. Garadis haklıydı: onları Res Kartha'dan kurtarmayı başarmış olsa bile Lyth'lere her zaman acı getirmişti.

Caeden cevap olarak hiçbir şey söylemedi. *Söyleyebileceği* hiçbir şey yoktu. Gerçekten.

"Bu mümkün mü?" diye sordu sonunda, sessizce. "Senin halkın Wereth ile yakındı. Sifon hakkında her şeyi biliyorsun." Tereddüt etti. "Ve hepiniz bağlandığınızdan beri bunu daha fazla araştırdığınızı düşünmek zorundayım. Yani bilecek biri varsa, o da sensin."

Garadis'in ters ters bakışı Caeden'a haklı olduğunu söylemeye yetti. Bu beklenmedik bir şey değildi; Lyth'ler çok bilgili insanlardı ve bu yüzden onları bir Gemi'ye bağlamak her zaman bir riskti, bunu karşılayamayacaklarını bilseler bile

Asha Sınır'a güç verirken bağlantıyı kesmek için.

Caeden öne doğru eğildi, Garadis'in tereddüt ettiğini gördü. "Bize yardım ederek kendinize yardım ediyorsunuz - elbette dünyanın sonunu engellemenin ötesinde," dedi alaycı bir tavırla.

Garadis, "Durumun böyle olduğunu sanmıyorum," dedi. "Ashalia'nın Kol'da kalması bize en iyi şekilde hizmet edecektir."

Caeden, "Ancak görünen o ki, Venerate'in *istediği* de bu," diye vurguladı.

"Bir tahminde bulunmanıza yardımcı olmayacağım." Garadis'in ses tonu küçümseyiciydi. "Yardım edeceğimi düşünmek senin için bile büyük bir hırs, Tal'kamar."

"gerek."

İki adam da Asha'nın sözleriyle durdu; Caeden gözlerini kırıştırdı ve Lyth ona doğru dönerken Garadis'in gözlerinde alevlenen öfkeyi görebiliyordu. Ama Asha korkmuş görünmüyordu.

"Ondan nefret etme konusunda yalnız olduğunu mu sanıyorsun? Yaptıklarından nefret etmekte?" diye tükürdü, ona bakmadan başını Caeden'a doğru salladı. "Sevdiğim adamı öldürdü. Onu *gördüm*. Tal'kamar için bu bir anı, ama Davian için? Bu gelecek. O henüz ölmedi. Ama bu adam onu öldürecek." Sesinde aynı anda hem keder, hem öfke, hem de korku vardı ve Caeden üzüntüden ürperdi. "Burada olmamızın sebebi o. Ama artık o da bizim tarafımızda. Onunla birlikte çalışmak zorundayız. Bu onu affetmemiz gerektiği anlamına gelmiyor."

Caeden yere baktı. Sözler derinden yaralamıştı, tamamen hak edilmiş olduklarını bildiği için daha da derinden yaralamıştı.

Garadis ters ters baktı ama Caeden'ı şaşırtacak şekilde duruşunda bir tereddüt de vardı.

"Bunun nefret sebebi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye hırladı Lyth. "O benim *insanlar*."

"O senin halkına *zarar verdi*. Onları öldürecek olan şey onunla çalışmamak." Asha Garadis'e ters ters baktı. "Bu arada bence o haklı. Venerate'in bizden sakladığı bir şey var."

Garadis uzun birkaç saniye boyunca cevap vermeden yere baktı.

"Yapmak istediğiniz şey... muhtemelen mümkün," dedi sonunda, isteksizce de olsa. "Teori sağlam ve uygulama da kanıtlanmış durumda." Asha'yı işaret etti ama Asha rahatlamaya başlayınca başını salladı. "Bu benim yardım etmeyi kabul etmemle aynı şey değil. Halkıma danışmam gerekiyor. Bunu tek başıma yapamam ve yapacağım..." Yüzünü buruşturdu.

Caeden kaşlarını çatı. "Ne?"

"İstekli olup olmayacaklarını görmem gerek. Artık onlara komuta edemem Tal'kamar. Ben artık Lyth'in lideri değilim." Bu sözleri basitçe, kendine acımadan söylemişti ama Caeden bu sözlerin arkasında bir acı olduğunu görebiliyordu.

Caeden başını eğdi, bu hareket Garadis'in acısını kabul ettiğini gösteriyordu. Bir şey söylemek muhtemelen işleri daha da kötüleştirecekti. "Öğrenmen ne sürer?"

"Birkaç saat." Garadis kendi kendine başını salladı. "Bu yeterli olacaktır." Caeden Asha'ya döndü. "Onu tekrar getirebilir misin?"

"Hala tam olarak ne yaptığımdan emin değilim ama..." Genç kadın omuz silkti. "Sanırım öyle." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "soru, onu nasıl geri göndereceğim?"

"Bu yeterince kolay olmalı." Caeden gözlerini kapadı ve dok'en ile arasındaki farklı bağlantıları hissetti. Kendini dok'eni çok fazla değiştirmekten alıkoymuştu ama davetsiz misafir olasılığına karşı da kör değildi. "Bağlantıyı serbest bırakacağım."

"O zaman yap," dedi Garadis. Bakışları Caeden'inkilerle kilitlendi. "Üç saat, Tal'kamar. O zaman cevabınla birlikte döneceğim."

Caeden parlayan çizgiyi kırdı. Gözlerini tekrar açtığında Garadis gitmişti.

Asha ve Caeden Lyth'in bulunduğu noktaya baktılar. Alacakaranlık geceye dönüşmüştü ve fiskiyelerin ışıkları hâlâ etrafı net bir şekilde aydınlatıyor olsa da, her şey biraz daha sönük görünüyordu.

"Söylediklerimde ciddiym, biliyorsun," dedi Asha aniden sessizliğin içinde. "Hepsinde."

Caeden ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

Kristal Saray'ın içine geri döndüler ve beklemek üzere yerleştiler.

Garadis, neyse ki, dönüşünde daha fazla şiddet başlatma eğilimi göstermedi.

Lyth bu sefer kendini çabucak toparlamış görünüyordu, kütüphanedeki yerlerini tespit ettikten sonra Asha ve Caeden'i onaylarken sakin görünüyordu. Caeden'e bakarken mavi gözlerinde bir şey parıldadı.

"Eee?" diye sordu Caeden, konunun etrafında dans etme zahmetine girmeden.

Garadis, "Yapmak istediğiniz şeyi yapmanın bir yolu olduğuna inanıyoruz" dedi.

Caeden rahatlayarak nefes verdi ve yanı başındaki Asha'nın da aynı şeyi yaptığını duyabiliyordu. "Ama?"

"Ama bazı şartlar var..."

Asha'nın ifadesi karardı ama Caeden sadece başını salladı. O da bunu bekliyordu. "Ne istiyorsun?"

Garadis birkaç dakika hiçbir şey söylemedi ama vereceği cevabı düşünüyormuş gibi de görünmüyordu. Daha çok Caeden'ı ölçüp biçiyor gibiydi.

şartlarının kabul edilip edilmeyeceğine karar verecek.

"İlki bir kısıtlama olduğu kadar bir fiyat da değil. Bunun geliştirilmesine ihtiyaç duyacağınız hız göz önüne alındığında bir pratiklik." Bakışları Asha ve Caeden arasında gidip geldi. "Vardığımız çözüm Ashalia'nın gücünü kontrol altında tutmasına izin verecek, ancak zorunlu olarak Sifon'un kan mekanizmasının en azından bir kısmını taklit etmemiz gerekecek. Bu da onu Haraç'ın kendisine bağanlamına geliyor."

Caeden irkildi, Garadis'in söylediklerini neredeyse aynı anda fark eden Asha'nın yüzü buruştu.

"Onun yerini alacak birine ihtiyacın var," dedi Caeden.

"Bu bir seçenek değil," dedi Asha kararlı bir şekilde. "Buna başka birini maruz bırakmayacağım."

Garadis ona hafifçe baktı. "Diğerleri bunun canlı bir kanal olmadan yapılıp yapılamayacağından emin değiller ve ben de fikirdeyim. Ve söz konusu katı sınırlamaları aşmanın bir yolunu bulsak bile, bu aylar sürecektir bir araştırma gerektirebilir. Muhtemelen yıllar." Bakışları sabitti. "Sifon'un bu unsurlarını kopyalamak sadece bir kestirme yol değil Ashalia. Bu senin tek seçeneğin."

"Onu alacağız," dedi Caeden. Asha tekrar itiraz etmeye kalkınca elini kaldırdı. "İstekli birini bulacağız, Ashalia. Ve eğer onlar da geçen yıl senin yaptığın fedakârlığı yapmayı seçerlerse, o zaman onlara karşı çıkmak sana düşmez." Bir gönüllüyü nereden bulacaklarından emin değildi ama bulacaktı.

Asha sakinleşti. Hâlâ tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ama adamın ne demek istediğini de açıkça anlıyordu.

Caeden tekrar Garadis'le yüzleşti. "Bir fiyattan mı bahsettiniz?"

"Evet. Kendini bağlamayı istiyoruz Tal'kamar," dedi Garadis söze girmeden. "Kendini kendi ölümüne adanmayı istiyoruz. Bu olmadan istediğini yapmanın bir yolunu bulsan bile, diğer Venerate'ler öldükten sonra kendi hayatına son vermeyi kabul etmelisin."

"Ne?" diye haykırdı Asha, öfkeyle yarım adım öne çıkarak. "Bu çok saçma bir şey-"

"Tamamdır." Caeden Asha'nın dehşet dolu bakışlarını görmezden geldi. "Caeden, bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Elbette kabul ediyorum." Caeden Asha'ya döndü, sesi sakindi ama kabul ettiği şeyi düşününce kalbi hâlâ huzursuz bir şekilde çarpıyordu. "Bu gerekli, Asha. Planlanmış. Buna senin hayatta olduğundan daha uzun süredir kararlıyım. Kendimi buna bağlamak... tek yaptığı bunu resmileştirmek."

Garadis dikkatle Asha'nın sessizleşmesini izledi, genç kadın şok içinde Caeden'e bakıyordu. "Daha ileri. Kalan Augur'lara zarar gelmemesi için kendini bağlamayı istiyoruz."

Caeden'in kalbi sıkıştı ve bu kez başını öne eğdi, başından gitmişti.

"Hâlâ mı Garadis?" diye sordu, kendi sesindeki hayal kırıklığını duyarak. O da bundan şüphelenmişti ama belki akliselimin galip geleceğine dair umudunu yitirmemişti.

"Her zaman." Garadis yumuşak bir sesle konuştu ama sesinde sertlik vardı. "Asla pes etmeyeceğiz Tal'kamar. Halkımın son ferdi de yok olana kadar."

"Yarığı mühürlemeden Shammaeloth'u durduramazsınız."

"Bunun doğru olduğuna inanmıyoruz. Asla da inanmadık."

Caeden yumruklarını sıktı; yan tarafa baktı ve Asha'nın hafif şaşkın ifadesini gördü.

Lyth'in Venerate'in ölmesini isterken, aynı zamanda bu ölümlerin yarığı... yönetilebilir hale getirmek için yeterli olacağına inandıklarını bilmiyordu. İstedikleri zaman açıp kapatabilecekleri bir kapıya dönüştürebilecekleri bir şey. Jha'vett ile yaşadıkları başarısızlık, dönüşümleri ve ardından Res Kartha'ya hapsedilmeleri, bunların hiçbirini dürtülerini azaltmamıştı.

Tıpkı Venerate gibi, Garadis ve halkı da hâlâ geri dönüp bir şeyleri değiştirebileceklerine inanıyordu.

Ve Caeden ne kadar tartışırса tartışsın onları bundan vazgeçiremeyeceğini çok iyi biliyordu.

"Elbette önce ifadeleri bilmek isterim. İncelemek için yazılı olarak," dedi ağır bir sesle. Köşedeki masayı işaret etti. "Orada kağıt ve kalem var."

"Elbette." Garadis'in gözleri parladı. "Bir dakikaya ihtiyacım olacak." Lyth biraz uzaklaştı ve Asha ona döndü.

"*Biliyordun*," diye fısıldadı Asha suçlayarak. "İstediğinin bu olacağını biliyordun."

"O değil. Lyth. *Darecianlar*," diye düzeltti Caeden sessizce. "Ama evet. Onları Sifon'la yaptığım gibi tuzağa düşürmek, böylesine imkânsız bir pozisyona sokmak... hep böyle olacaktı."

"Vazgeçiyorsun."

"Sana zaten yapılması gerektiğini söylediğim şeyi yapıyorum." Caeden ses tonuna bir miktar kızgınlık karışmasına izin verdi ama Garadis'in bir kâğıt uzatmasıyla daha fazlasını söylemesi engellendi. Lyth'in yanan tenine rağmen sayfa yara almamıştı.

Caeden yazılanları gözden geçirdi, sonra başını salladı. "Gemi tam olarak tarif edildiği gibi çalışmazsa bunun geçersiz olacağını belirteceğim."

"Sözümüze ihanet edeceğimizi mi düşünüyorsunuz?"

Caeden sakince, "Bence böyle bir olasılığa izin vermeye gerek yok," dedi.

Garadis tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamamdır."

"O zaman işi bitirelim." İleriye doğru adım attı, korkmayı reddederek

Garadis parlayan elini kaldırdı ve iki parmağını Caeden'in alnına bastırdı.

"Söyle."

Caeden derin bir nefes aldı. Bu gerekliydi. İşleri daha da zorlaştıracığı kesindi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu -gerçekten değiştirmiyordu.

Kelimeleri telaffuz etmek hâlâ zordu.

"Kalan Augur'lara zarar verecek hiçbir şey yapmayacağım." Bir an için duraksadı ve sonra devam etti. "Diğer Venerate'lerin hepsinin öldüğünden emin olur olmaz, Licanius'u kendi hayatıma son vermek için kullanacağım. Kendimi bu anlamaya, sağlanan Geminin Ashalia'nın Rezervini bir vekile başarıyla bağlaması ve ilshara'ya güç vermeye devam ederken Haraç'tan ayrılmasına izin vermesi koşuluyla bağlıyorum. Eğer bu gerçekleşmezse veya Gemi'ye benim rızam olmadan başka bir mekanizma eklenirse, bu bağlayıcılık artık geçerli olmayacaktır."

"Ve geri kalanlar," dedi Garadis, elini çekmeden.

Caeden kaşlarını çattı. "Bu bağlayıcılığı, üzerinde anlamaya varıldığı ruhla onurlandıracağım, söylendiği harflerle değil." Son sözleri söylerken Garadis'in bakışlarını üzerinde tuttu.

Garadis uzun bir nefes verdi ve ortaya çıktığından beri omuzlarında olan gerginlik eriyip gitmiş gibiydi.

"Bir son, Tal'kamar," diye mırıldandı, başını şaşkınca sallayarak. "Düşünmek için, şimdi - bunca zaman sonra. Sonunda."

Caeden sessizce, "Bir son," diye onayladı, Asha'nın yüzündeki hâlâ dehşet dolu ifadeyi görmezden gelmeye çalışarak.

Garadis başını yana eğerek onu inceledi. "Peki diğerleri için planın ne? Alaris'le başa çıkmak için bir yol belirlediniz mi?"

"Alaris hapsedildi. Res Kartha'dan bile daha güvenli bir yerde."

Garadis düşünceli bir şekilde başını salladı. "Gezgin bir risk değil mi?" "Nethgalla bu konuda benimle birlikte. Onu serbest bırakmayacaktır."

"Onunla mı çalışıyorsun?" Garadis bu kez şaşkınlığını gizleyemedi. "Gerçekten değişmişsin Tal'kamar."

Caeden yüzünü buruşturmasını engelledi ama Lyth'i düzeltmedi. Garadis ve adamlarına gereğinden fazla bilgi vermek her zaman kötü bir fikirdi.

"Diğerleri için endişelenme," dedi Caeden. "Sen sadece bu cihazı tasarla. Gerisini ben hallederim."

"Hemen işe koyulacağız," dedi Garadis kararlılıkla. Caeden'e baktı, gözlerinde keskin bir şey vardı, neredeyse neşeliydi. "Gemi hazır olduğunda size getireceğiz."

Caeden yutkunurken bile onayladığını belirtti, imalar rahatsız ediciydi. Böylece Lyth'ler Gemi'yi kendileri yaratabildiler. Ve

kendi Özlerine erişimleri için bir Geçit gerekecekti.

Bu da Kan'ı tekrar kullanabilecekleri anlamına geliyordu. Ve görünüşe göre onun da izi vardı.

Endişeliydi ama en azından artık biliyordu.

"Güzel. O zaman işimiz bitti ve beni buradan çıkarmanın zamanı geldi." Garadis'in bakışları Asha'ya döndü ve sertleşti. "Gemiye olabildiğince çabuk teslim etmek için her türlü motivasyona sahibiz. Tekrar çağrılmayı beklemiyorum."

Asha ona baktı ve Caeden genç kadının tavrındaki sakin güvene bir kez daha vuruldu. Söze dökülmemiş tehdidi kaçırmış olmasına imkân yoktu ama yine de şaşırmamış görünüyordu.

"Anlaşıldı," dedi.

Caeden Garadis'e hafifçe başını salladı, sonra gözlerini kapadı ve Lyth'in dok'en ile olan bağlantısını bulup kopardı. Gözlerini tekrar açtığında Asha ile bir kez daha yalnızdılar.

Asha Garadis'in olduğu yere baktı ve Caeden onun seçiminden dolayı kendisini azarlayacağından emin oldu. Yine de sonunda omuzlarını devirdi.

"Sanırım plan hâlâ aynı?" diye sordu. Caeden iç çekti.

"Alaris'i ziyaret etme vaktim geldi," diye ağır bir şekilde kabul etti.

Bölüm 21

Davian elinde yetersiz erzakla Isstharis'le yaptığı görüşmeden kampın çoğu çoktan dönmüştü.

Ateşin ışığı varlığını göstermeden hemen önce hâlâ ayakta duran bir duvarın arkasında durdu ve kaşlarını çatarak içeriden gelen gergin sesleri dinledi. Herkesin bir önceki günden kalma erzakları hâlâ stoklanmıştı, bu yüzden hepsi şimdiye kadar akşam yemeğini yemiş ve çoktan uyumamış olsalar bile geceyi geçirmek için hazırlanmaya başlamış olmalıydılar.

Ve bu gerçekleşene kadar, tekrar sızışamayacak ve niyetlendiği gibi bölgeyi incelemeye devam edemeyecekti.

"... dikkate almamız gereken şeyler, Ana. Burada hayatta kalmaktan başka bir şey düşünmenin zor olabileceğini biliyorum ama bu sadece bunu daha önemli hale getiriyor."

"Belki de senin için önemlidir," diye homurdandı Ana. Davian gözlerini kırptırdı ve bir an için gerçekten o olduğundan şüphelendi. Kadın genellikle grubun en sessiziydi ve daha önce onun sesinin sinirli çıktığını bile duyduğunu sanmıyordu. "Ne istiyorsan söyle, ama beni bu saçmalıklarla rahatsız etme."

"Bir şeyi saçmalık olarak nitelendirmek onu öyle yapmaz." Bu Raeleth'in sesiydi. "Sizden benimle aynı fikirde olmanızı değil, sadece konuşmanızı istiyorum. Sadece düşün-"

"O haklı." Bu kez konuşan Ched'di, biraz daha , sesi sinirli ve belli belirsiz uykulu geliyordu. "Belki El vardır Raeleth, ama varsa bile burada olmadığı kesin. Bu konuyu neden şimdi açıyorsun? Ne kadar erken uyursak yarını o kadar kolay atlatırız. Ve özellikle senin dinlenmeye ihtiyacın var."

Bir sessizlik oldu ve sonra Raeleth derin bir nefes verdi.

"Haklısın, şimdilik. Ama sizden vazgeçmeyeceğim. İkinizden de," diye ekledi kararlılıkla.

Ne Ana ne de Ched cevap verdi; Davian birkaç dakika daha bekledikten sonra görüş alanına girdi, Raeleth'e küçük bir baş selamı verdi ve sönmekte olan ateşin etrafından dolaşarak yanına oturdu, neredeyse boşalmış olan erzak kovasını bir kenara bıraktı. Diğer ikisinin odanın köşelerine sıkışmış yattığını görünce rahatladı, düzenli nefes alışları ikisinin de çoktan uykuya daldığını gösteriyordu. Bu alışılmadık bir durum değildi. Bütün gün yiyecek aramaktan sonra, kimsenin yiyeceklerini çiğnemekten ve yatağa yığılmaktan başka bir şey yapacak enerjisi yoktu.

Bulabildikleri en yumuşak, en korunaklı toprak parçası.

Ne kadar az şey getirdiğine kızacaklardı ve muhtemelen şüpheleneceklerdi ama en azından yarın ilk zile kadar bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Bir süre ateşe baktı. Alevler ısıdan çok ışık içindi; burada, Zvaelar'da hava her zaman kuru, sıcak ve ağırdı, sanki hiç havası yokmuş gibi.

Kaçmak için bir yol.

"Maresh?" diye sordu Raeleth aniden, sonunda kovaya bakarak.

Davian hiddetle başını salladı, acı biberini derme çatma bir şişin üzerinde şişledi ve yemeden önce en kötü tarafını almak için ateşin üzerinde . "Dörtte üçünü aldı."

Raeleth dehşet içinde mırıldanarak, "Dörtte üç," diye tekrarladı. Başını kaldırıp Davian'a baktı. "Anladığım kadarıyla sinirlerine hakim olamamışsın?"

Davian kısa ve acı bir kahkaha attı. "Neredeyse, ama... hayır." Raeleth birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra hafifçe gülümsedi.

"İlk seferinde o da benden aynısını aldı," diye itiraf etti. "Ona korkak, kabadayı ve... bundan çok daha kötü isimler taktım. İkinci seferde ise hepsini aldı."

Davian bir kaşını kaldırdı. "Senden pek hoşlanmadığı izlenimini edinmiştim. İkinci seferde ne yaptın?"

Raeleth öksürdü. "Belki de... beni pusuya düşüreceğinden şüphelenmeden birkaç dakika önce kovayı bir önceki gecenin acı otundan arınmak için kullanmış olabilirim. Takımıyla benim ne kadar omurgasız olduğum hakkında şakalaşmakla o kadar meşguldü ki, kendi kovaasına koymak için iki büyük avuç metal alana kadar fark etmedi bile."

Davian bakakaldı, sonra da kıkırdadı. Raeleth'in yüzü sırtıtmaya başladı ve o da onu takip etti, ikisi birkaç saniye boyunca ateşe doğru sessizce güldüler.

"O ne yaptı?" Davian kıs kıs gülmeler arasında sordu.

Raeleth omuz silkti. "Hemen sonra mı? Emin değilim çünkü ellerini geri çektiği anda olabildiğince hızlı koştum." Başını hüznle salladı, gülümsemesi soldu. "Yine de görüldüğünden daha zeki. Beni incitmeye çalışmakla uğraşmadı. Bunun yerine, hangi takıma girersem gireyim ona her seferinde fazladan çeyrek kova vermek zorunda kalacağımı yaydı. Yani şimdi onun kötü tarafına geçtiğinizde neler olacağının canlı bir hatırlatıcısıyım."

Davian Raeleth'e baktı, merak birkaç şey bir araya gelmişti. "Demek Ched seni yanına aldığını söylerken bunu kastediyordu." Davian, Raeleth'in her zaman ekipteki en kötü ve en zor işlere atandığını ve bundan hiç şikâyet etmediğini hemen fark etmişti. Herhalde bu, nedenini açıklıyordu.

Raeleth omuz silkti, sonra da ateşe doğru dalgın dalgın sırtıttı. "Sana bir şey söyleyebilirim

Ama bir şey var. Maresh artık kimsenin metalini kendi elleriyle almıyor. Ve ne zaman bana kovaasına koymamı söylese, günüm biraz daha aydınlanıyor."

Tekrar kıkırdadılar ve Davian omuzlarındaki gerginliğin hafiflediğini fark etti. Burada, kısa bir süreliğine bile olsa gülmek iyi hissettiriyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Davian sonunda, Ana ve Ched'e temkinli bir bakış atarak. İkisi de hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Raeleth, "Sanki gözlerim kendilerini kapatmaya çalışıyormuş gibi," diye itiraf etti. "Ama onun dışında çok daha iyiyim. Tekrar teşekkür ederim," diye ekledi içtenlikle.

Davian başını eğdi. "Birinin gözüne girdiğime sevindim. Sabah olduğunda tek kişi olacağından şüpheleniyorum."

Raeleth homurdandı. "Homurdanacaklar ama ben olsam o ikisi için endişelenmezdim," dedi güven verici bir şekilde. "Beni sadece çaresizlikten ekiplerine kattıklarını söylüyorlar ama gerçek şu ki, çok geçmeden başka biri gelecekti. Bence Maresh'in hâlâ benimle uğraşmak zorunda olması fikri hoşlarına gidiyor."

Davian kıkırdadı. "Bildiğim iyi oldu." Hafifçe kıpırdandı. Bu, kampa geldiğinden beri Raeleth'le yapabildiği ilk gerçek sohbetti. "Yani Ched ve Ana'dan önce farklı bir takımın mı vardı?"

"Aslında üçü," dedi Raeleth. "Buradaki ilk aylarımda, herkes ne yaptığını anlamadan önce... şey. Diyelim ki El bana göz kulak oluyordu." Gözlerini ateşe dikti. "Bunu tedavi edemezsin, değil mi? Geri gelmeye devam edecek."

Davian bir an için şaşırmişti, ta ki konunun aniden değiştiğini fark edene kadar.

Başını yavaşça salladı.

"Hayır," diye itiraf etti Raeleth'in gözlerinin içine bakarak. " azından ben öyle düşünmüyorum. Üzerinde ne zaman Öz kullansam geri çekiliyor ama tamamen kurtulamadığım bir nokta var."

Raeleth birkaç titrek nefes aldı. "Pekâlâ. Şimdi seni orada yalnız başına ölüme terk etmediğim için çok mutluyum," dedi zoraki bir sırıtışla.

Davian yüzünü buruşturdu.

"Ben de... birkaç kez daha iyileşemiyorum," dedi sessizce. "Açıklaması zor ama... ben normal bir Üstün Yetenekli gibi değilim. Burada Özüm tükeniyor ve henüz onu yenilemek için bir yolum yok." Dudağını çiğnedi. "Bu da demek oluyor ki burası hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmem gerekiyor. Er ya da geç."

Raeleth'in beti benzi attı ama Davian'ı şaşırtacak şekilde, beklediği gibi bir dehşet tepkisi vermedi.

"Metalin nereye gittiğini öğrenmek istiyorsunuz," dedi sonunda. "Sen

kuzeye, Gedik'in karşısına gitmek istiyorum."

"Bunun imkânsız olduğunu söylediğini biliyorum ama orada cevaplar olmalı." Davian alnını ovuşturdu. "Buralarda kesinlikle yok - akşamları bakıyordum. Sadece... gündüz gördüklerimizden daha fazlası var. Yıkılan binalar, Karanlık havuzlar, al'goriat ve ara sıra çılgın dar'gaithin. Geçen gece Ched uyandığında ben de oradaydım," diye ekledi biraz da utanarak.

"Tahmin etmiştim," diye itiraf etti Raeleth. "Sana durmanı söylemeyi düşündüm ama riskleri biliyorsun ve ben senin baban değilim, o yüzden..." Omuz silkti.

Davian bir nefes aldı. Bir süredir bu konuyu açmaya niyetli değildi; bir hafta bile kayda değer bir güven oluşturmak için yeterli bir zaman değildi.

-Ama şimdi bunu konuşuyorlardı. "Karşıya geçmenin bir yolunu kendim bulabilirim, ama bilen biri olsaydı on kat daha kolay olurdu-"

"Satmana gerek yok. Elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi Raeleth ve Davian'ı durdurmak için elini kaldırdı. "El'in bizi bir araya getirmesinin bir nedeni var, belki de budur. Ayrıca bu benim de çıkarıma olacak gibi görünüyor," dedi alaycı bir ifadeyle.

Davian nefes verdi. Bu işi tek başına halletmeye hazırdı ve bir yanı Raeleth'i bu işe karıştırma riskini almak bile istemiyordu -kendisinin ölemeyecek olması etrafındakilerin zarar görmesini engellemiyordu- ama yine de rahatlamıştı.

"Köprüyü gördün mü?" diye sordu Raeleth, soruş şekli bunun ne kadar zor bir engel olacağını bildiğini açıkça gösteriyordu.

Davian acımasızca başını salladı. Köprü'nün kendisi -tabii buna köprü görünüşe bakılırsa Gedik'in üzerine düşmüş ve bu sırada bir şekilde parçalanmamış olan devasa bir kulenin kalıntılarından oluşmuştu. Bunun yerine, oldukça geniş ve pürüzsüz, ancak inanılmaz derecede tehlikeli görünen bir yol bırakmıştı.

Karşıya geçmenin bir yolunu bulmaya çalışırken, onu gözlemleyerek geçirdiği gece boyunca bir sarsıntı olmuştu. Gölgelelerin arasında çömelmiş ve sürekli yüzeyinde dolaşan al'goriat'ın sarhoş bir şekilde tökezlemeye başlamasını, birkaçının sallanıp düşmesini ve sallanan büyük taş parçalarıyla birlikte yanan sarı uçurumun içinde sessizce kaybolmasını gözlerini dört açarak izlemişti.

Güvenli görünmüyordu.

"Gerçekten başka bir yol yok mu?" diye sordu nefesini tutarak. Al'goriat oradan geçmeyi imkânsız kılıyordu ama Raeleth köprüden ilk bahsettiğinde, bir şeyler... olmuştu. Söyleyecek daha çok şeyi olabileceğini düşündüren bir tereddüt ama söylememeyi tercih etmişti.

Raeleth yüzünü ovuşturdu.

"Bir tane biliyor olabilirim," diye itiraf etti sonunda. "Ama bu pek de kolay olmayacak. Bu

bir şey içeriyor... atlama."

Davian'ın kalbi küt atmaya başladı. "Bana gösterebilir misin?"

Raeleth'in bakışları ateşin diğer tarafındaki uyuyan formlara kaydı ve uzun, geniş bir esneme verdi. "Bu gece çok erken olabilir," diye yorgunca itiraf etti.

Davian düşündü. Bu gece yapmalarına *gerek yoktu* ama harekete geçmek için can atıyordu. Ayrıca, yaptıkları iş tehlikeliydi: yarın Raeleth yaralanabilir ya da Karanlık enfeksiyonu bu sefer daha çabuk geri dönebilir ve

Davian'ın rezervi da arttı.

İsteksizce Yedek'ine vurdu ve şimdi hafif bir ışık saçan elini Raeleth'e doğru uzattı. "Bunu düzeltebilirim. İzin verir misiniz?"

Raeleth düşünmek için bir süre durakladıktan sonra başını salladı ve Davian onu omzundan tutarak Öz'ün diğer adama akmasına izin verdi. Birkaç saniye sonra Raeleth'in gözlerinin kayması durdu ve derin nefes alarak doğruldu.

"Bu... olağanüstü," dedi usulca. "Artık hiç uyumam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum."

Davian, "Bu uykunun yerini tutmaz ama ona yakındır," diye açıkladı. "Daha sonra sadece birkaç saat kestirebilir ve yine de tam bir gece dinlenmiş gibi hissedebilirsiniz."

Raeleth gerinerek ayağa kalktı. "Benim için yeterince iyi," dedi, artık adımlarında hafif bir sıçrama vardı. Karanlığa doğru işaret etmeden önce hâlâ uyuyor olup olmadıklarını kontrol etmek için Ana ve Ched'e tekrar baktı. "Pekala. Eğer bunu yapacaksak..."

Davian da ayağa kalktı, kendini geldiğinden beri olduğundan hem daha gergin hem de daha kararlı hissediyordu.

Kuzeye doğru ilerlediler, şehrin dağınık labirentinde ilerlerken binaların yanından, üstünden ve altından geçtiler, yollarına çıkan molozların etrafından ustalıklı ilerlediler. Sessiz hareket etmek zordu, her sıçrayan ve çatırdayan taş sanki konumlarını ele veriyordu. Yine de kızıla çalan karanlıkta hiçbir şey kıpırdamıyordu ve yanlarından geçtikleri her kamp ateşinde sadece uyuyan insanlar vardı.

Raeleth yolu gösterdi, ara sıra durup yönünü tayin etti ve onları normalde seyahat etmeyi tercih edeceklerinden daha küçük, daha dar patikalar ve tüneller boyunca görünüşte zikzaklı bir şekilde yönlendirdi. Bir noktada Davian'ın endişeli bakışını gördü ve başını hafifçe salladı.

"Nerede olduğumuzu biliyorum," diye Davian'a güvence verdi. "Bazılarımız buradaki ilk haftasını ya teslim olmak ya da açlıktan ölmek zorunda kalana kadar bu bölgelerde saklanarak geçirdi - nereye gittiğimizi o zaman buldum. Al'goriat da bu yolların etrafında devriye gezmekle pek uğraşmıyor gibi görünüyor."

Davian açıklamayı kabul ederek Raeleth'in onları yeni bir yöne doğru götürmesine izin verdi. Eğer adam yaratıklardan uzak duracak bir rota biliyorsa

izin vermek akıllıca görünüyordu.

Hareket ettiklerinde Davian tekrar Kan'a uzandı, bu girişim artık neredeyse eksik, gergin bir alışkanlıktı. *Çok yaklaşıyordu*. Her uzandığında karanlık gücü *hissediyordu*, sanki parmaklarının ucundan akıyormuş gibi. Sadece biraz daha ilerlediğinde onu kavrayabilecekti. Onu bir kez daha Öz'ü içine çekmek için kullanabilecekti.

Oyulmuş bir binanın kabuğunda aniden durdular ve Davian çabalarını bırakıp Raeleth'in yere düşmüş bazı küçük taş parçalarını kenara çekmeye başlamasını merakla izledi. Bir süre sonra Davian ona yardım etmek için harekete geçti.

"Peki bunu neden yapıyoruz?" diye sordu nefesleri arasında.

Raeleth son parçayı da kenara çekerken, "Bunun yüzünden..." diye nefes nefese kaldı ve zeminde temizlenen alanı gösterdi.

Davian gözlerini kısarak tozlu yüzeye baktı ve sonunda kumların üzerindeki belli belirsiz kare şeklindeki çizgiyi fark etti. Bir tuzak kapısı.

Raeleth ceplerini karıştırdı ve sonra uzun, kalın bir anahtar çıkardı. Gümüş rengi, donuk kırmızı ışıktaki parlıyordu.

"Metal mi?" Davian şaşkınlıkla anahtara baktı. "*Metal* mi saklıyordun?" Sadece bir haftadır buradaydı ama bunun ne kadar riskli bir teklif olduğunu biliyordu.

"Neredeyse her gün onu kovaya eklemeyi düşündüm," dedi Raeleth, anahtar deliğini ortaya çıkarmak için tuzak kapağının bir bölümünün tozunu alırken. "Ama... ilk hafta burada saklandım. Ondan vazgeçmek bana çok fazla vazgeçmek gibi geldi." Davian'a acımasız bir gülümseme verdi. "Sana söylemiştim. Hepsi El'in planında var."

Raeleth anahtarı sokup sertçe çevirirken Davian şaşkınlıkla başını salladı. Kilit sağlam ahşabın altında şangırdadı; Raeleth kapağın kenarına tırmandı ve kapıyı çekerek açmaya başladı.

Binalar arasında keskin bir gıcırta sesi yankılanırken Davian ve Raeleth irkildi ve Davian nefesini tuttu. Yine de şehirden bir yanıt gelmedi.

Davian tekrar nefes almasına izin verdi, sonra aşağıya baktı. İlk birkaç merdivenin hızla karanlığın içinde kaybolduğunu görebiliyordu ama ötesinde bir şey yoktu.

Raeleth'in başını sallamasıyla, isteksizce bir Öz parçasını önünden gönderdi ve aşağı doğru inmeye başladı.

Birkaç adım sonra durdu ve Raeleth'in kapıyı arkasından dikkatle kapatıp tekrar kilitlemesini sabırla bekledi. Bu muhtemelen akıllıcaydı; biri açıkta kalan girişi fark etse bile onu açamazdı. Tahta da kalın görünüyordu. Metal arayan hiç kimse onu kırmaya çalışarak zaman kaybetmeyi göze alamazdı.

"Burası neresi?" Raeleth anahtarı cebine koyup aşağı inmeye başladıklarında Davian sordu, Davian'ın küçük Öz küresi artık tek aydınlatmalarıydı. "Sanırım sadece bir kiler değil."

"Şehrin altından geçen devasa bir tünel ağı var ve gördüğüm tek iniş yolu burası. Sanırım bir zamanlar maden ocaklarıydı." Raeleth yarım bir omuz silkti. "Yine de burada eski ekipmanlara rastladım. Birkaç halat. Bazı kazmaları metal karşılığında geri verdim."

Davian tedirgin bir şekilde, "Madenlerse, başka girişler de vardır," . "Hem de bundan daha büyük ve daha belirgin olanları."

"Muhtemelen vardır. Ama sanırım bunlar kuzey tarafında olmalı." Raeleth eliyle işaret etti. "Göreceksin."

Merdivenlerin dibine vardıklarında Davian artık tek aydınlatıcının kendi Özü olmadığını fark etti. Raeleth aceleyle küçük odanın bir köşesine gidip Davian'ın yumruğu büyüklüğünde bir taş parçası alırken ışığın sönmesine izin verdi. Öldürücü bir sarı renkte parlıyordu.

"Breachlight," dedi, yanında duran iki uzun ipi yakalayıp omzunun üzerinden geçirerek. "Kendim kestim."

Davian kaşlarını çatı. Parlayan uçurum duvarından bir parça. "Tehlikeli mi?" "Beni henüz öldürmedi," dedi Raeleth neşeyle. Davian'ın yüzünü gördü.

ifadesini takındı ve omuz silkti. "Burası zifiri karanlıktı ve ışıkla bile ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyorsun. Bir şeyler denemek zorundaydım."

Davian homurdandı ama Raeleth'e yolu göstermesini işaret etti.

Yürümeye başladıklarında Raeleth, "Bana döneminizden biraz daha bahsedin," dedi. Sessizce konuşuyordu ama rahat ses tonundan burada fark edilmeleri gibi bir ihtimalin pek olmadığını düşündüğü belliydi.

Davian ona şaşkın bir bakış attı.

"Ben... bu konunun yasak olduğu izlenimine kapılmıştım," dedi dikkatle. İlk geldiğinde tüm ekipten benzer sorular O zaman da Ched'den meselenin peşini bırakması yönünde kesin bir yanıt almıştı.

"Tam olarak yasak değil." Raeleth beceriksizce omuz silkti. "İlk birkaç hafta herkesin konuştuğu tek şey buydu ama... şey. Kısa süre sonra her konuşmada iki ortak konu olduğunu fark ettik. Birincisi"-bir parmağını kaldırdı-"Venerate hala hayatta ve kontrolü elinde tutuyor, ikincisi"-bir parmağını daha kaldırdı-"işler geleceğe doğru ilerledikçe İlshan Gathdel Teth'te işler daha da . Direniş için işler o kadar zorlaşır. İnsanlarımızdan daha fazlası onlara sadık olur ve ülkemizin geri kalanını hor görür." Başını sertçe salladı. "Venerate ne kadar uzun süre hüküm sürerse, şehrimizi -toplumumuzu- kendi görüşlerine göre şekillendirmeyi o kadar çok başardılar. Çoğumuz öyle ya da bu görüşlere karşı olduğumuz için buradayız. Yani duymak

fark yaratmadaki başarısızlığımız hakkında konuşmak dokunaklı olabilir..." "İç karartıcı," diye bitirdi Davian, anlayışla. "Peki neden bana soruyorsun?"

"Çünkü zamanımız var. Ve sen üç ay sonra geldiğin için," diye hatırlattı Raeleth ona. "Bir senin söyleyecek farklı bir şeyin olabileceğini umuyor."

Karşıdan Davian'a baktı ve Davian bu acı verici umut dolu bakış karşısında mantıksız bir suçluluk duygusuna kapıldı.

Yine de yavaşça başını salladı.

"Ne bilmek istiyorsun?"

Sonraki yirmi dakikayı dar, kaba yontulmuş tünellerde gezinirken soruları yanıtlayarak geçirdi. Davian, Raeleth'i çok heyecanlandıracak şekilde, şimdiye kadar tanıştığı herkesten çok daha uzak bir gelecekte geliyordu; Ana ve Ched, Davian'ın zamanından neredeyse bin yıl öncesinden geliyorlardı ve Raeleth Sınır'ın yaratılışından sadece bir nesil uzaktaydı. Davian'ın hesabına göre, Raeleth'in konuştuğu en 'yeni' mahkûm üç yüz yıl öncesine aitti.

Davian'ın kendine ait binlerce sorusu vardı ama şimdilik bunları kendine sakladı, bunun yerine Raeleth'e yakın tarih, Ilshan Gathdel Teth, Venerate ve Sınır'ın şu anki durumu hakkında bildiklerini anlattı. Yine de önemli detayları atlamış, Venerate'in kendi zamanında faydalanabileceğini düşündüğü her şeyi geçiştirmişti. Bu Raeleth'e duyduğu güvensizlikten değil, sadece ihtiyatlı davranmak içindi.

Tüneller sık sık farklı yönlere ayrılıyordu ama Raeleth kendinden emin bir şekilde yürüyor, çatalların hiçbirinde tereddüt etmiyor, sarı Breachlight'ı havada tutuyor ama Davian'ın söylediklerini dinlerken dikkatinin dağıldığı belli oluyordu.

Bu yüzden keskin bir köşeyi döndüklerinde Davian öne atılıp onu geri çekmek zorunda kalmıştı.

"Sen ne..." Raeleth öfkeyle ayağa fırladı ama adım atmak üzere olduğu yeri görünce durakladı. "Oh. Oh hayır."

Önlerindeki tünel, ilk bakışta, aşağıya doğru ilerledikleri diğerlerinden farklı görünmüyordu, ama Davian ona baktıkça... parıldıyor gibiydi. İzledikçe, duvarların, zeminin ve çatının hafifçe değiştiğini, dalgalandığını ve Karanlık'ın ıslak, gölgeli siyahıyla süründüğünü görebiliyordu.

"Bu... geçen sefer burada değildi," dedi Raeleth. "Teşekkür

." "El'in planı mı?" Davian dayanamayarak sordu.

Raeleth ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Başka bir yolu olacak. Çok yakınız."

Raeleth onlara yeni bir dizi geçitte rehberlik ederken sessiz bir şekilde geri döndüler.

geçitler. Diğer adam eskisi kadar kendinden emin hareket etmiyordu ama yine de dolambaçlı yollardan etkilenmemiş görünüyordu.

"Yolunu biliyorsun," diye gözlemledi Davian. Dalgınca kulaklarını ovuşturdu, belli belirsiz, alçak bir uğultu kulaklarına baskı yapmaya başlamıştı.

Raeleth mütevazı bir omuz silkme hareketi yaptı. "İyi bir hafızam var." Elindeki parlayan taşı indirdi ve ileriye işaret etti. "Gördün mü?"

Davian, Raeleth'in zaten fark etmiş olduğu şeyi görünce gözlerini kırıştırdı: geçidin ilerisinde ışık vardı.

Görmek kolaylaştıkça iki adam hızlarını artırdı ama Davian bir sonraki köşeyi döndüğünde kekeleyerek durdu ve gözlerini aniden parlayan sarı ışığa karşı korumak zorunda kaldı. Orada birkaç saniye durdu, gözlerini kısarak etraflarını saran parıltıya gözlerinin uyum sağlamasına -yapabildikleri kadarıyla- izin verdi.

Görüşü nihayet netleşirken "Kaderler," diye mırıldandı.

O ve Raeleth, bir zamanlar başka bir tünel olduğu açıkça belli olan dar bir çıkıntıya çıkmışlardı; bu tünel, şu anda toprakta bulunan devasa yarığın bulunduğu yere paralel uzanıyordu. Geçidin tek bir duvarı yıkılmış, geriye yürümenin mümkün olduğu yaklaşık otuz metrelik kısa bir alan kalmıştı.

Kendini yakındaki duvara dayadı, hafifçe eğilip yukarı bakmaya cesaret etti.

"Kaderler," diye mırıldandı yine.

"Yaklaşık yüz metre aşağıdayız," diye onayladı Raeleth, Davian'ın tepkisinden belli belirsiz memnun olmuş bir ifadeyle. "Köprü... işte orada." Elini yukarı ve sola doğru salladı. "Ama biri izliyor olsa bile bu kadar derini görebileceğini sanmıyorum. Çok fazla ışık var."

Davian dudaklarını yaladı ve kaşlarını çatarak duvarları kaplayan yakıcı sariye baktı. "Peki... buradan karşıya tam olarak *nasıl* geçeceğiz?"

Raeleth sessizce bulundukları yerden aşağıyı ve sağ tarafı işaret etti. Davian anlamadan el hareketini takip etti.

Sonra fark etti.

"Bu mu?" Raeleth'in işaret ettiği çıkıntıyı incelerken yüreği ağzına geldi. Belki de on metre aşağıda, diğer taraftaki her şeyden daha fazla çıkıntı yapıyordu.

Ama hala... 15 feet uzakta mıydı? Daha fazla mı?

"Sana atlamamız gerektiğini söylemiştim." Raeleth öksürdü. "Ya da... sanırım ben *senin* atlayabileceğini düşünüyordum. Halatla. Sonra da ben bir nevi... tırmanırım."

Davian ona ters ters baktı, sonra geri döndü ve boşluğu yeniden değerlendirdi. Esans'ın bacaklarına ekstra güç vermesiyle başarabilirdi.

Kaymadığını varsayarsak tabii.

"Pekâlâ," dedi isteksizce, hırıltısını sesinden uzak tutamıyordu. Raeleth'in omzundan çözmekte olduğu ipe baktı ve kaşlarını çatı. "Yine de bunun *büyük* bir atlayış olduğunu söyleyebilirdin."

Raeleth sırtı. "kalana kadar bu konuda endişelenmeni istemedim."

Davian homurdandı, ipi dikkatlice beline doladı ve Raeleth diğer ucunu duvardan sarkan sağlam görünümlü bir taş parçasına sabitlerken sıkıca . Davian sertçe başını sallamadan önce sert bir çekişle birkaç kez test etti.

Gözlerini karşıdaki çıkıntıya dikti. uzun bir yol gibi görünüyordu.

"Zaman kaybetmenin bir anlamı yok sanırım," dedi gergin bir gülümsemeyle.

Nefesini içine çekti ve kendisine mümkün olduğunca fazla koşma şansı vermek için duvara yaslandı.

Sonra bacaklarını Öz ile doldurdu. Koştu.

Zıpladı.

Bölüm 22

Davian merdivenlerin tepesine ulaştı ve Raeleth'e kendisini takip etmesini işaret etmeden önce düz çatıda herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığını taradı.

İkisi de pürüzsüz kumtaşı yüzeyine doğru sürünerek ilerlediler ve dağınık kırmızı ay ışığında belli olmamak için çömeldiler. Gedik'ten karşıya atlayalı neredeyse iki saat olmuştu, ipi kuzey duvarına sabitlemiş ve Raeleth'in -biraz da beceriksizce- karşıya geçmesini yüreği ağzına gelerek izlemişti, ilkinde bir şey olması ihtimaline karşı yedek bobini de yanında getirmişti. Gerçi diğer adam bunu sorunsuzca başarmıştı ve yukarıdan görüldüklerine dair hiçbir ses gelmemişti.

O zamandan beri tüm zamanlarını güney tarafındakilere benzer merdivenler ve geçitlerden geçerek yüzeye geri dönmenin yolunu bulmakla geçirmişlerdi; gerçi bunlardan çok daha fazlası kavrayıcı Karanlık'ın kalın, dalgalanan katmanlarıyla kaplıydı. Davian dönüş yolculuğundan korkuyordu; aşağıya attıkları her adım tedirgindi, her hareket konsantrasyonlarındaki tek bir hatanın korkusuyla yüklüydü. Hatta bir noktada koridorun dar bir bölümünden atlamak zorunda kalmışlardı, beş metre boyunca her yüzey tamamen parlayan gölgelerle kaplıydı. Sıçradıklarında yağlı siyah sıvı her taraftan açgözlülükle onlara doğru uzanmış, tehlikeli bir şekilde temas etmeye çok yaklaşmıştı.

Ama başarmışlardı. Şimdi geriye kalan tek şey köprünün kuzey tarafını izlemek ve Isstharis'in kendini göstermesini beklemektir.

"Hareket etmeleri ne kadar sürer sence?" diye mırıldandı Davian, oturup aşağıdaki köprüye doluşan al'goriat'lara bakarak.

"Bir süre için değil, sanırım." Raeleth endişeyle ellerini ovuşturdu. "Onları fiçileri köprüden geçirirken gördüğümde, bundan birkaç saat sonraydı."

Davian bu ifadeyi kabul etti -diğer taraftan izlediği gece gördükleriyle örtüşüyordu- ve iki adam da aşağıda dolanan Banes'i izlerken bir dakika boyunca konuşmadılar.

"Peki sen rahip falan mıydın? Senin zamanında?" diye sordu sesini alçak tutarak. Fazla gürültü yapmak istemese de, yakınlarda hiç al'goriat yokmuş gibi görünüyordu. Beklerken konuşmanın hiçbir tehlikesi yoktu.

Raeleth ona şöyle bir baktı. "Ne? Hayır. Ben bir zanaatkârdım - dürüst olmak gerekirse çoğunlukla zengin kadınlara mücevher yapmak için çalışıyordum," dedi ve Davian'ın tahminine küçük bir kahkaha attı. "Ne iş yapıyordun?"

"Ben mi? Birkaç yıl öncesine kadar eğitim alıyor, Öz kullanmayı öğreniyordum. Ondan sonra..." Davian omuz silkti. "Venerate'e karşı savaşıyorum sanırım. Sınır'ın çökmesini engellemeye çalışıyorum."

"Bunca zaman sonra ilshara'nın hâlâ ayakta olduğuna inanmak çok zor," diye mırıldandı Raeleth.

"Yukarı çıktığını gören insanlar tanıdığına inanmak zor." Davian başını salladı. "Peki sen ne yaptın? Buraya gönderilmek için yani. Burası basit bir zanaatkârın gönderileceği bir yer gibi görünmüyor."

Raeleth birkaç saniye cevap vermedi, belli ki düşüncelerini sıralıyordu.

"Venerate geldiğinde benim ailemin nesli çocuktı," dedi.

sonunda yavaşça söyledi. "Hikâyeye göre ilshara yükseldiğinde, Venerate kuzeyde kalanlarla barış yapmak için elinden geleni yapmış, oysa onları kolayca yok edebilirlermiş. İnsanları bir araya topladılar ve onlara hukukun üstünlüğünün edeceğini söylediler. Neden işgal ettiklerini ve El hakkında neye inandıklarını açıkladılar ve birbirlerini kabul ettikleri sürece diğerlerinin başka türlü inanmakta özgür oldukları konusunda ısrar ettiler. Andarralıların da en az kendileri kadar kapana kısıldıklarını ve bu Öz duvarı aşılana kadar hepimizin... iyi geçinmemiz gerektiğini söylediler."

Başını hiddetle salladı. "Büyükannem ve büyükbabam onlardan nefret ederdi; onların neslinden pek çok insan savaşta öldürüldü. Protestolar, şiddetli ayaklanmalar, başlangıçta çok fazla huzursuzluk vardı. Ama sonra ekinler ölmeye başladı ve Venerate bunun ilshara yüzünden olduğunu söyledi. Güçlerini insanlara yardım etmek için kullanarak Ilshan Gathdel Teth çevresinde ekilebilir arazi yaratmak için çalışmaya başladılar. Bunu *yıllarca* yaptılar. Efsaneye göre Cyr, şehrin mahsullerini çürümekten koruyan Gemiği yaratmak için bir ay boyunca hiç uyumamış."

"Hikayeler yayıyorlar," dedi Davian.

"Hiç de değil. Tüm bunları onlar yaptı," dedi Raeleth kararlı bir şekilde. "Ve insanlar hayatta kalmak için en iyi şanslarının onlarla çalışmak olduğunu fark etmeye başladılar. Protestocular yavaş yavaş sevilmeyen, Andarralı dostları tarafından karşı çıkılan kişiler haline geldiler. Benim neslim yetişkin olduğunda, Venerate kabul edilme yolunda ilerliyordu. Hatta benim yaşımdaki pek çok kişi onları arkasında durulacak, savunulacak bir dava olarak görüyordu. Onlar birleşik bir toplumun sembolü haline geldiler ve bu görüşe karşı çıkanlar doğaları gereği yıkıcı olarak görüldüler." Omuz silkti. "Bu da demek oluyor ki, Venerate 'orijinal' El'e inananlarla alay etmeye devam ettiğinde, insanlar dinlemeye başladı. Aynı yolu izlemeye."

Konuşurken binanın kenarından dışarı baktı, gözleri aşağıdaki köprüye sabitlenmişti. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi? Görmezden gelebileceğin bir şey mi?" Davian hafifçe başını salladığında homurdandı. "Küçümseme ilk başta özeldi, ama çok geçmeden herkese açık hale geldi. Sık sık. Bu bir... geçiş töreni haline geldi. İnsanların kendilerini ait hissetmek ve aitmiş gibi görünmek için yaptıkları bir şey. Birçoğumuz özel olarak hala eski yöntemlere inanıyorduk ama sessizliğimizde daha da azalıyorduk. Sosyal olarak dışlandık, alay edildik, kanıta ve bariz ahlaki doğrulara karşı inandığımız söylendi. Ben de Venerate'e ve bize inanmamızı söyledikleri şeylere karşı konuşmaya başladım." Ellerini iki yana açtı. "Ve işte buradayım."

Davian inanmayarak, "Yani açıkça izin verildiğini söyledikten sonra seni buraya fikir ayrılığı yaşadığın için mi gönderdiler?" diye sordu.

Raeleth neşesiz bir şekilde kıkırdadı. "Bana aynı fikirde olmadığım için hayatımı kaybetmemem gerektiği, ancak inançlarımın ve bunları dile getirme arzumun... *sosyal olarak yıkıcı* olduğu söylendi. Bu inançlara sahip olmamın benim için sorun olmadığı ama başkalarını bu inançlara ikna etmeye çalışmamın *herkes* için zararlı olduğu söylendi. Bunun nesnel gerçeğe aykırı olduğunu ve bu nedenle yanıltıcı olduğunu söylediler. Bu yüzden bana doğru şekilde düşünmem ya da buraya gönderilmem için bir fırsat verildi." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bana, tamamen ironik bir şekilde, bunu El'in gerçeğini insanlara göstermek için yaptıklarını söyledikleri zamanı hala hatırlıyorum. Bana, eğer O'nun planının gerçekleşmesini istiyorsam, bunun planın bir parçası olduğunu kabul etmem gerektiğini göstermek için."

Sessizliğe gömüldü ve Davian bir süre hiçbir şey söylemeyerek onun sözlerini evirip çevirdi.

"Yani yaptın mı?" diye sordu. "Kabul ettim yani."

Raeleth yumuşak bir kahkaha attı. "Hemen değil, hayır. Aslında seninle tanışana kadar tam olarak değil. Bir hafta öncesine kadar buraya gönderilmeyi hak edecek ne yaptığımı merak ediyordum. El tarafından bu şekilde cezalandırılmak için nasıl bir hata yaptığımı." Raeleth ona orantısız bir gülümseme verdi. "Bana bunların sorulacak saçma sorular olduğunu hatırlattın."

Davian kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Raeleth hafifçe omuz silkti. "Çünkü işler böyle yürümüyor. İnançlı insanlar her zaman acı çeker ve kötü insanlar her zaman başarılı olur, Davian-bunun doğru olduğunu biliyor olmalısın. Ayrıca, eğer eylemlerimiz yalnızca ödül ya da ceza - ebedi ya da başka türlü - tarafından yönlendiriliyorsa, o zaman inanç ya da sevgi değil, açgözlülük ve bencillik tarafından motive edilirler. El'e inandığını söyleyenler de dahil olmak üzere pek çok insanın yanlış yaptığı nokta budur. İtaat ederler çünkü bunun *kendilerinden* ziyade *hayatlarını* daha iyi hale getireceğini düşünürler. Ve bu çok yanlış bir nedendir."

Davian köprüye bakarken bir süre düşündü. Gedik'in ışığı etrafına yayılıyor, yüzeyinde yürüyen al'goriat'ı rahatsız edici, kirli bir sarıya boyuyordu.

"Yani Venerate'in neye inandığını biliyorsun," dedi sonunda. "Ama sen... sen onların yanıldığından emin görünüyorsun."

Raeleth Davian'a belli belirsiz şaşkın bir bakış fırlattı. "Öyle değil mi?"

Davian yüzünü buruşturdu. "Yaptıkları şeye katılmıyorum elbette. *Elbette*. Ama söylediklerinin çoğu mantıklı. Bizim tarafın da en az onlarınki kadar kötü davrandığını söylerken haksız değiller." Bu sözler onu rahatsız etti ama bunları yüksek sesle söylemek önemli bir gerçeği kabul etmesine yardımcı oldu.

Geçen yıl şüphe etmişti. Merak etmişti.

Raeleth durakladı, gözleri hâlâ aşağıda sabitti ve düşünürken çenesini ovuşturuyordu. "Az önce söylediklerin -onların pek çok argümanı gibi- dikkat dağıtıcı." Davian kaşlarının çatıldığını hissetti. "Nasıl yani?"

"Çünkü bu... bir müzik parçasını dinlemek ve besteciyi müzisyenin onu ne kadar ustalıkla çaldığına göre değerlendirmek gibi bir şey. Cevaplanması gereken soru hiçbir zaman 'kimin daha iyi davrandığı' değildir. Grupların en kötü yanlarını yakalamak kolaydır ama her grup bir bireyler topluluğudur ve her birey kusurludur. Bazıları aykırıdır, bazıları bir şeye inandıklarını söylediklerinde düpedüz yalancıdır. Dolayısıyla her eylem, bir kişinin inandığını iddia ettiği şeye göre değerlendirilmelidir, sadece onun bir sonucu olarak görülmemelidir." Omuz silkti. "Bu mantıklı mı? Bir tartışmanın taraflarını asla sadece tartışmayı kimin yaptığına göre yargılamamalısınız."

Davian yavaşça başını salladı. "Öyleyse cevaplanması gereken soru *nedir*?"

"Beni buraya gönderen mi? Venerate'in sorulmasını istemediği soru mu?" Raeleth öne doğru eğildi. "Basitçe söylemek gerekirse, insanoğlunun kendinden daha yüksek bir otoriteye sahip olmaması gerektiğine inanıyor musunuz?"

"Elbette... elbette Venerate'in önerdiği şey bu değil."

"Öyle ve onlar da size aynı şeyi söyleyecektir. El'in kendi versiyonu *tam olarak* bunu sunuyor. Tüm olasılıkların vaat edildiği bir dünya, zorunlu olarak, Tanrı'nın içinde yer alamayacağı bir dünyadır. Dünyayı herhangi bir şekilde etkilemeyi seçemez. Eğer iradesini bir nebze bile kullanacak olursa, tanımı gereği her şeyin nasıl olabileceğini değiştirmiş . Olası sonuçları ortadan kaldırıyor." Raeleth Davian'ın bakışlarını tuttu, gözlerinde sakın bir kesinlik vardı. "Herkesi, Yaratıcımızın içinde yer alamayacağı bir dünya yaratmak istediğine ikna etmeye çalışıyorlar. Yardım edemeyeceği, rehberlik edemeyeceği ya da kurtaramayacağı. O'nun *işlevsel olarak alakasız* olduğu bir dünya." Davian uzun bir sessiz kaldı. Hiç bu açıdan düşünmemiştir ama...

Raeleth haklıydı. Venerate'in dünyası *buydu*.

aranıyor.

Davian sonunda, "Yani onların El'i gerçekten de bana çocukken öğretilene hiç benzemiyor," dedi. Her nasılsa, Venerate'in bahsettiği tanrıyı hep birlikte büyüdüğü aynı olarak hayal etmişti ama

basitçe... kapana kısılmış. Hikayelerdeki rolü Shammaeloth'unkiyle tersine döndü.

"Eğer aynı kişiden bahsediyorsak? O zaman evet, o çok farklı," dedi Raeleth sessizce. "Benim inandığım El sadece bu dünyanın yaratıcısı değil, aynı zamanda ona ayrılmaz bir şekilde bağlı - eğer O bu dünyadan çekilirse, dünya bildiğimiz gibi olmaktan çıkar. Değer verdiğimiz her şeyin, güzelliği, yaşamı ve anlamı olan her şeyin mümkün olmadığı bir yer haline gelirdi. O'nun yokluğu otorite eksikliği anlamına gelmez, tam ve mutlak bir ıssızlık anlamına gelir."

Davian alnını ovuşturdu. Eski Din'in hâlâ öğrettiği şey *buydu*. "Ve sadece kendini göstermiyor, karışıklığı ortadan kaldırmıyor, çünkü...?"

Raeleth omuz silkti. "Çünkü bunun önemli olduğunu anlamamız ve kendi başımıza çözmemiz gerekiyor. 'Şüphe olmadan karar verilmez,'" diye ekledi, açıkça bir alıntı yaparak. "El dünyayı bir çırpıda ikna edebilirdi ama bunu yapsaydı, O'takip etmek artık bizim seçimimiz olmazdı. Bunun yerine O, bizim kendisini seçmemizi *sağlar*."

Davian burnunu çekti. "Peki tüm bunları söylemene Venerate nasıl karşılık verdi?"

Raeleth hüzünlü bir gülümsemeyle, "Ben buradayım," dedi. Omuz silkti. "Konumlarını savundular. Bunların Shammaeloth tarafından yaratılan yalanlar olduğunu ve El'in dünyayı özgür yaşamamız, kendi kararlarımızı vermemiz için yarattığını, bize bağımsızlığımızı vermenin aslında onun en büyük sevgi eylemi olacağını söylediler. Kendi hatalarımızı yapmamız, umarım bunları fark edip düzeltmemiz ve evet, potansiyel olarak başarısız olmamız gerekiyordu. Ama her bu bizim yolumuz olacaktı. Sonucu ne olursa olsun kendi seçimlerimiz olacaktı." Raeleth başını salladı. "Ama bu bana hiç doğru gelmedi. Ne tür bir Tanrı bizi yaratır ve sonra bizi yol gösterici bir el, bir plan olmadan, sadece şansın merhametine bırakır? Disiplin eksikliği şefkat midir? Yokluk bir şekilde sevgi midir? Bir baba yeni doğmuş bebeğini alıp, sırf onun hayatını gereksiz yere etkilemek istemediği için vahşi doğaya, çaresiz ve yalnız bir şekilde bırakmalı mıdır?" Raeleth'in gözleri sertleşmişti. "Yani hayır, *Venerate'e inanmıyorum*. Onların El fikri bile midemi bulandırıyor. Ve söyledikleri bir şekilde doğru olsa bile, bizi kendi halimize terk edecek bir tanrının peşinden asla gitmem."

Raeleth sustu, sonra başını hüzünle salladı. "Özür dilerim. Biliyorum. devam edebilirsin, konu bu olduğunda -ve üzerinde düşünecek çok şey var- ama burası... ne kadar zamanın olduğunu asla bilemezsin." Parmakları dalgınca göğsünü okşadı, Davian orada hâlâ Karanlık'ın yattığını biliyordu. "Bu farkındalık geçen hafta beni çok etkiledi. Neye inandığını bilmiyorum Davian, ama kalan zamanımda bu konuda bir şeyler yapabilecekken, başka birinin onların argümanları tarafından kandırıldığı düşüncesi, geçmesine izin veremeyeceğim bir şey

artık."

Davian yavaşça başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi, ciddiydi. Raeleth tutkuyla ama... *mantıklı* da konuşmuştu. Bu yardımcı oldu. Şüphelerini tamamen ortadan kaldırmamıştı -az önce söylenenler üzerinde uzun uzun düşünmesi gerektiğinden şüpheleniyordu- ama şimdilik zihnini rahatlatmaya yetmişti.

Daha fazlasını söylemek üzereydi ki, Gedik'in uzak tarafında bir hareketlilik olduğunu fark etti.

Sertleşti ve Raeleth'i sessizce kolundan tutarak hareketi işaret etti. Isstharis, üç al'goriat tarafından takip edilerek köprü boyunca onlara doğru sürünüyordu, sonuncular sanki boşmuş gibi kolayca fiçı taşıyorlardı.

Dar'gaithin ve tedirgin edici maiyeti gölgeli köprüden geçerken al'goriat onlara hiç dikkat etmedi. Gedik'in yakın tarafına geldiklerinde Isstharis kuzeye doğru kararlı adımlarla ilerlemeye devam etti ve kırmızı renkli binaların oluşturduğu labirentin arasında hızla gözden kayboldu.

Davian, Raeleth'le bakıştı ve iki adam aynı yöne doğru cesaret edebildikleri kadar hızlı süründüler.

Davian ve Raeleth, Isstharis'in peşinden yarı gizlice, yarı koşar adımlarla ilerliyor, serseri bir bakış tarafından fark edilmemek için yıkık duvarların ve moloz yığınlarının arkasına saklanıyorlardı.

Dar'gaithin'i en iyi nasıl takip edebileceklerini uzun uzun tartışmışlardı. Zvaelar'ın kıvrımlı, dolambaçlı düzeni basit bir gölgelemeyi neredeyse imkânsız kılıyordu ama yüksek yolları kullanarak Isstharis ve takipçilerini ara sıra görebiliyorlardı. Avlarının genel yönünü belirlemeye ve çok yaklaşmadıklarından ya da çok geride kalmadıklarından emin olmaya yetecek kadar.

Takiplerinin onuncu dakikasında bir köşeyi döndüler ve al'goriat ile yüz yüze geldiler.

Davian kayarak durdu, Raeleth sert bir şekilde sırtına çarptı. Davian bunu fark etmedi bile, tüm dikkati önündeki yaratığa odaklanmıştı. Yaratık onlara dönüktü, yolu kapatıyordu, durdukları yerden yirmi adım kadar uzaktaydı.

Başını yana eğdi, dudaksız ağzında iğneye benzeyen dişleri kıpkırmızı parlıyordu. Gözlerinin olması gereken yerdeki pürüzsüz deri onları inceliyor gibiydi.

Davian arkasından Raeleth'in nefes alışını duydu. Gidecek hiçbir yer yoktu, bundan kaçmalarının hiçbir yolu yoktu.

Çaresiz, dehşete düşmüş bir içgüdüyle Kan'a uzandı.

Al'goriat'ın ağzı bir şekilde genişledi ve hantal bir adım attı

onlara doğru. Saldırgan olmaktan çok meraklı. Yine de yırtıcı bir içgüdüyle hareket ediyor gibiydiler; bu şey sanki onlarla oynuyormuş gibi hissettiriyordu. Tepki vermelerini bekliyordu.

Kan'a ulaşma çabasının her zamanki gibi olduğu bir an vardı. zaman; karanlık enerjiye doğru uzandı, *biraz daha uzanabilse* hemen orada olan güce doğru gerindi ve tırmaladı.

Ve sonra onu itiyordu.

Dondu kaldı, odaklanmadan önce neredeyse şoktan elini tekrar kaybediyordu. Kan'ı kavramayı başarmıştı ama bağlantı... zayıftı. Zar zor. Fazla bir şey yapamıyordu ve bunu uzun süre sürdüremezdi.

Ama şimdi Davian nihayet Kan'ı elinde tutarken, aynı gücün Bane'den de yayıldığını fark etti.

Gördüklerini algılamak için sadece bir kalp atışı vardı. Yaratığın vücudundan binlerce karanlık iplik, canlı varlıklar gibi, bir yılan bulutu gibi dalgalanıyordu. Dışarıya ve her yere doğru yüzlerce metre gibi görünen bir mesafe boyunca ilerliyor, binalara, yere, molozlara dokunuyorlardı.

Davian ve Raeleth.

Davian kullanabildiği az miktardaki kanla uğraştı ve sertleştirilmiş bir kalkan fırlatarak kendisine ve Raeleth'e bağlı olan dalları kesti. İnce ve zayıftı. Zar zor bir şeydi. Ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

Al'goriat durdu.

Boğazından yumuşak bir gargara sesi çıktı; Davian yaratıklardan birinin böyle bir ses çıkardığını ilk kez duyuyordu. Davian Raeleth'i omzundan kavradı ve yavaş yavaş, temkinli bir şekilde geri çekti.

Dallar etraflarında dalgalandı, kalkanına çarptı ve kayarak uzaklaştı. Al'goriat garip sesler çıkarmaya devam ediyordu ama hareket etmemişti. Hâlâ Davian ve Raeleth'in onları ilk gördüklerinde bulundukları noktaya bakıyor gibiydi.

Davian dikkatlice yana doğru iki adım attı ve Raeleth'i de yanına çekti.

Al'goriat bu hareketi takip etmedi.

Görüş. O kan iplikleri bunun içindi. olmalı.

Al'goriat aniden ortadan kayboldu, sonra Davian ve Raeleth'in birkaç saniye önce durdukları yerde hemen yeniden belirdi. Doğal olmayan uzunluktaki bacaklarıyla onlara dokunmaktan belki bir ya da iki adım .

Kafası sanki şaşkınlık içindeymiş gibi çılgınca sallandı. Tekrar ortadan kayboldu. Bu sefer, yeniden ortaya çıkmadı.

Davian nefes verdi, her uzvu titriyordu; yanında Raeleth'in hâlâ olduğu yerde donup kaldığını görebiliyordu, yaratığın hâlâ yakınlarda olmasından korktuğu için hareket etmek istemediği belliydi.

"Ne... az önce ne oldu?" diye fısıldadı diğer adam, sesi titriyordu.

Davian yutkundu. "Isstharis'e yetişmemiz gerekiyor. Sonra açıklarım," mırıldandı. "Şimdilik güvende olduğumuzu düşünüyorum."

"*Güvende mi?*" diye tekrarladı Raeleth, kelime tıslamaya yakın bir sesle çıkmıştı. Belli ki kendi sesindeki neredeyse paniği duymuştu çünkü özür dilercesine elini kaldırıp başını salladı ama Davian onun hâlâ sarsılmış olduğunu görebiliyordu. "Haklısın. Git."

Aceleyle ilerlediler, Davian birdenbire geldiğinden beri hiç olmadığı kadar kendinden emin hissetti. Başardı. *Tekrar kan kullanıyordu*. Hâlâ şu anda olduğundan çok daha fazlasını yapabileceğinden şüpheliydi -aslında, bu dayanıksız kalkanı bile uzun süre koruyabileceğini sanmıyordu; gereken odaklanma olması gerekenden çok daha fazlaydı. Şu anda bunu sürdürmek için kendini zorlamasının tek nedeni, bırakırsa bir daha geri alamayacağından korkmasıydı.

Ama bu bir ilerlemeydi. Rezervini bir kez daha doldurabilecekti. Raeleth'i iyileştirmeye devam edebilecek, hatta yeterince büyük bir Öz kaynağı bulabilirse belki de içindeki Karanlık'ı tamamen yok etmeyi deneyebilecekti.

Raeleth Davian'ın kolunu tutup sessizce kuzeyi işaret edene kadar iki dakika geçmişti. Davian el hareketini takip etti ve ay ışığında bir varili çeken bir al'goriat'ın dış hatlarını, bir yükselti üzerinde kaybolmadan hemen önce gördü.

O yöne doğru aceleyle ilerlediler ve al'goriat'ın bulunduğu noktaya yaklaştılar. Davian kaşlarını çattı. Hemen önlerindeki binalar moloz yığınlarından biraz daha fazlasıydı; belli ki yıkım burayı, şehrin diğer kısımlarından bile daha sert vurmuştu. Ama onların ötesinde... onların ötesinde hiçbir şey göremiyordu. Başka hiçbir bina, yükseltilmiş yollar ya da tüneller yoktu. Sadece açık hava.

Bir uçurum.

Raeleth'in yanında sürünerek ilerledi ve gevşek taşların sıçramaması için elinden geleni yaptı. Raeleth moloz yığınlarından birinin etrafından dikkatlice tırmandı ve sonra yüzüstü yatarak Davian'a da aynısını yapmasını işaret etti. İkisi de başları uçurumun kenarından görüne kadar ilerlediler.

Aşağıdaki kirli, kırmızıya çalan manzara görüldüğünde Davian yutkundu.

Yerdeki derin, dairesel bir çukur önlerinde uzanıyordu. Belki de bir mil genişliğinde olan bu çukurun yukarı doğru kıvrılan çanak benzeri kenarları pürüzsüzdü ve Davian'ın görebildiği, her biri iki dar'gaithin tarafından korunan üç ayrı nokta dışında neredeyse tırmanılmaz görünüyordu. Üsttekilere mimari benzeyen yapılar, nispeten düz görünen tabanını noktalıyordu. O halde bu girinti şehrin yıkımından ziyade, yıkımdan önce yapılmış olmalıydı.

Yine de Davian'ın çeken merkezdi. Devasa bir genişlikte

En azından birkaç yüz metre çapındaki düz zemin, ortadaki birkaç küçük yapı dışında binadan ve hatta molozdan arınmıştı; bunlar da kare bir kulenin etrafında sıkıca kümelenmişti. Yapı uzundu, neredeyse kraterin kenarıyla aynı ykseklikteydi. Donuk ışıkta parılıyor, ışılıyor ve parlıyordu.

Metal. Her şey metalden yapılmıştı.

Yutkundu ve diğerk adam da aynı şeyi fark edince Raeleth'in neredeyse arzulu bir i çekişini duydu. Bir an sonra gözlerini o manzaradan ayırdı, bakışları uzaklara ve aşağıya kaydđ.

Kulenin ve yardımcı yapılarının bulunduğı alanın çevresinde -açık, aksi takdirde temizlenmiş alanı dolduran- en az yüz al'goriat dolaşıyordu.

Raeleth belli belirsiz Davian'a yaklaştı. "Demek burada götürüyorlar," dedi yumuşak bir sesle ve batıyı işaret etti. Davian hafifçe dönerek Isstharis ve al'goriat'ının metal varilleri patikalardan birine taşıdıklarını gördü. "şimdi ne olacak?"

Davian yutkundu. "Emin değılim," diye itiraf etti. Buraya varmak düşündüğü kadar uzaktđ.

"Bu bir demir ocağı," dedi Raeleth aniden, kulenin sağında, merkezdeki diğerk binalardan birini işaret ederek. atısından çıkan bir bacadan ince siyah dumanlar yükseliyordu. "Hepsini eritmiş olmalılar. Nedenini sadece El biliyor."

Bir süre gözlemlediler, Davian'ın kasları garip bir şekilde durmaktan sertleşmeye başlamıştı. Tam daha iyi bir görüntü elde etmeyi düşünecekti ki, kratere giden yollardan birinden gelen bir hareketlilik dikkatini çekti.

 dar'gaithin aşağı iniyordu, tek bir adam çobanlık yapıyordu, görünürde hiçbir direniş belirtisi vermemesine rağmen birkaç adımda bir zorla itiliyordu. Davian onu tanımıyordu ama adam sakince yürüyordu, başı öndeydi, yakındaki diğerk dar'gaithinler yaptıkları işi bırakıp ona bakarken ne sağı ne de sola bakıyordu.

Dar'gaithin ona havza zemini boyunca sakince eşlik etti ve dolaşan al'goriat denizine ıktđ; uzun boylu, gözsüz yaratıklar mahkûm açık alana adım atar atmaz döndüler, bazıları parıldayan kulenin uzak tarafından izinsiz girişin gerçekleştiğı yere doğıru bir anda göz kırptđ.

Adam yaratıkları görmezden geldi ve görünüşe göre yenmesini engellemek için orada bulunan dar'gaithinlerin arasında hiç etkilenmeden yürümeye devam etti. Otuz saniye içinde geniş açık alanı geçip metal kulenin içinde gözden kayboldular.

Davian Raeleth'e döndü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Raeleth bembeyaz kesilmişti, elleri titriyor, gözlerini olay yerinden ayıramıyordu. Davian Raeleth'in omzuna nazik bir el koyduğunda, diğer adam irkildi.

"Ne oldu?" Davian endişeyle sordu.

Raeleth yutkundu, sonra geri geri gitmeye başladı. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı. "Şimdi." Sözlerinde bir nefes darlığı, gerçek bir panik vardı.

Davian kaşlarını çattı ama onu takip etti. "Neden? Ne gördün?" Omzunun üzerinden adamın olduğu yere baktı. "Onu tanıdın mı?" Raeleth yavaşça başını salladı, gözleri korku dolu, hâlâ şaşkın olduğu belliydi. Yakınına eğildi ve sesini neredeyse duyulmayacak kadar alçak tuttu, sanki kelimelerin kendisi bir tür zarar getirebilir.

"Aarkein Devaed adını hiç duydun mu?" diye fısıldadı.

Bölüm 23

Caeden yeni açılan Geçit'ten içeri adımını atıp arkasındaki kan'ı hızla keserek Geçit'in mekanizmasını yararken Kuyular ürkütücü bir sessizliğe büründü.

Geçit gözden kaybolurken tekrar nefes almasına izin verdi. Geçidi, Kuyu'nun Alaris'in bulunması için hiçbir neden olmayan bir bölümünde açılacak şekilde inşa etmişti ama arkadaşının çaresiz olduğunu da biliyordu. Caeden hâlâ yarı yarıya Alaris'in her an karşısına çıkmasını, geçit kapanmadan önce boş yere ona doğru koşmaya çalışmasını bekliyordu. Saygıdeğer geçidin açıldığını kesinlikle fark etmiş olmalıydı, özellikle de burada onun dikkatini çekecek çok az şey varken.

Ama hiçbir şey yoktu. Parıldayan, kaynaşan renk damarları Caeden'in etrafından süzülüyordu ama ne bir ses ne de başka bir hareket belirtisi vardı.

Gözlerini kapadı ve Kuyu'nun düzenini hayal etti. Burada çok zaman geçirmişti; sadece Asar'la birlikte hafızasını geri kazanmaya çalıştığı bir ayı değil, geçen yılın büyük bir kısmını da. Burası bulmayı umabileceği kadar güvenli bir üs ve Nethgalla buraya erişebiliyor olsa da, ondan eskisi kadar korkmuyordu. Sevdikleri için manipülatif ve korkunç derecede tehlikeliydi ama onun için değil. Onun için asla.

Yürümeye başladı. Tüneller ağı çok geniş olmasına rağmen -Darecianların yeryüzünden çektikleri Öz miktarı tek kelimeyle şaşırtıcıydı- gerçekten yerleşmek için tasarlanmış sadece birkaç yer vardı. Burada geçirdiği süre boyunca doğal olarak Asar'ın odasına yönelmişti: rahat bir yatak, geniş yiyecek ve su depolarına yakınlık ve bol miktarda okuma ve yazma malzemesi. Oturup düşünmekten başka yapacak pek bir şey yoktu - ki Caeden'in zamanının da bu meşgul etmişti doğrusu.

Yürürken ayak sesleri yankılanıyordu; tanıdık çevreye rağmen kendini gergin, her gölgeye atlamaya hazır buldu. Alaris kandırılmayı pek hoş karşılamazdı. Aslında, Caeden'in bildiği kadarıyla, adam daha önce *hiç* böyle bir yenilgiye uğramamıştı. Tanıdığı Alaris her zaman sakin, her zaman mantıklı ve barışçıl bir çözüm arayan biri olsa da, Caeden bu tavrının çoğunun onun yenilmesinin imkânsız olduğunu bilmesinden kaynaklandığını da biliyordu. Bu tam olarak bir cila değildi - o iyi bir adamdı.

Caeden'in hiç şüphesi yoktu.

Ama arkadaşının eğilimli olduğu öfke anlarını da görmüştü.

Yine de sürpriz bir saldırı gelmedi ve sessizlik uzadıkça Caeden daha da gerginleşti. Çaresizlik, en azından direniş bekliyordu. Alaris hâlâ burada mıydı? Kaçmasının hiçbir yolu yoktu, kesinlikle. Scyner'a göre Nethgalla Talan Gol'deydi, yani buraya tesadüfen gelip onu bırakmış olamazdı - gerçi bu zaten asla yapmayacağı türden bir hataydı. Ve Gassandrid buraya hiç gelmemişti, gelmiş olan hiç kimseye de erişimi yoktu ve Alaris'in burada tutulduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Scyner'la yaptığı konuşmadan bu yana aklının bir köşesinde hâlâ Nethgalla'nın yakalandığı ve Gassandrid'in onu Kuyular'la ilgili anılarını kendisine göstermeye zorladığı endişesi vardı. Ama bu mümkün olsa da, bunun pek olası olmadığını düşünüyordu. Nethgalla saklanma konusunda hiç de iyi değildi.

Sonunda Asar'ın odasının kapısına geldi. Kapı aralıktı; Caeden iterek açtı.

Oda, bir ateş kasırgası geçmiş gibi hem görünüyor hem de hissediliyordu.

Bir zamanlar duvarları kaplayan kitaplar - Asar'ın bin yıl boyunca özenle biriktirdiği ve Shammaeloth hakkındaki gerçekleri ayrıntılarıyla anlatan eserler - kül oldu. Gitmişti. Duvarların ısıyı emdiği yerden gelen sıcak basınç yüzüne vuruyordu. Yerde kömürleşmiş kâğıt parçaları ve ara sıra parçalanmış gibi görünen kitaplık parçaları vardı.

Caeden kapı direğine yaslandı, afallamıştı. Alaris'in okuyarak din değiştirmesini beklemiyordu - Shammaeloth hakkındaki gözlemlerin çokluğu ilgi çekici olsa da, daha önce söylenmemiş hiçbir şey söylemiyorlardı - ama *bunu* beklemiyordu.

"Umarım yeni dekoru beğenirsiniz."

Caeden sesle irkildi ve yıkıntının arasında fark etmediği şeyi görmek için döndü. Alaris köşede kalan tek sandalyede oturuyor, neredeyse gölgede saklanıyordu.

Yorgundan da öte görünüyordu.

"Bunu sen mi yaptın?" Bu retorik bir soruydu; Alaris'i orada görmeden önce de biliyordu ama yine de sormak zorundaydı. "Neden?"

Alaris yorgunca gülümsedi. "Yapacak bir şey var."

Caeden başını salladı. "Bunun bir fark yaratacağını mı düşünüyorsun?"

"Elimizden geleni yapıyoruz. Bana kalan buydu," dedi Alaris, biraz da acıyla. "Eğer galip gelerseniz, bu dünyayı bir hapishane haline getirirseniz, öyle olmadığını iddia eden hiçbir şey bırakmak istemiyorum. Sadece sizin değil, benim de

tüm insanlar tutsak olsun diye değil, bunu *doğru* olarak kabul etsinler diye."

Caeden ters ters baktı. "Bunun sorunun bir parçası olduğunu düşünmüyor musun, Alaris?" diye sordu. "Biz her zaman çok... dogmatiktik. Önceleri gerçekten *düşünürdük* - tartışırdık, dinlerdik. Kendi aramızda savaştık ve aynı fikirde değildik. Muhalif görüşlere izin verdik. Ama bir süre sonra, tam da diğer herkesin yaptığı için alay ettiğimiz şeyi yaptık. Yerleştik. Artık sorgulamıyoruz." Dudaklarını yaladı. "Bu da başkalarının düşüncelerine, özellikle de kadar uzun yaşamamış, bizim gördüklerimizi görmemiş olanların düşüncelerine saygımızı yitirmemize neden . daha zeki olduğumuz yalanına inandık. *iyi*. Ve bu yüzden böyle şeyler yaptık." Eliyle işaret etti. "*Fikirleri* yok etmeye çalıştık, Alaris! Bu kavramın küstahlığı seni korkutmamalı mı?"

Alaris bir an sessiz kaldı.

"Bir şey apaçık ortada olduğunda. Bir şey *kaçınılmaz* olarak *doğruysa*. O zaman evet. Ona karşı çıkan kavramları varoluştan yok etmenin doğru olduğuna inanıyorum. Çünkü onlar fikir değil, Tal'kamar. Onlar yalan." Dudakları kıvrıldı. "Sorun olan buna *fikir* ya da *inanç* denmesi. Baştan çıkarıcıdır. En zeki insanları bile kandırabilir." Caeden'a sert bir bakış attı.

Caeden başını salladı. "Bu bana öğrettiklerinle uyuşmuyor," dedi suratsızca. "O zaman böyle söylemezdin-"

"O adam uzun zaman önce öldü, Tal. İdealizm başka bir şey ama bu dünyanın kaderiyle ilgili."

Caeden sahneyi inceledi. Kalan sıcaklık bunun daha yeni gerçekleştiğini gösteriyordu; Alaris bunu Caeden'in Kuyu'ya girdiğini fark eder etmez yapmaya karar vermişti, daha önce değil.

Alaris'in bakışları Caeden'in yanında asılı duran kılıflı kılıca kaydı. "Demek . Onu bu kadar çabuk geri alacağını düşünmemiştim," dedi ağır bir sesle.

Sesinde bir şeyler vardı -tam olarak korku değil ama kesin bir tedirginlik.

"Yenilmiş olabilirim Tal, ama şunu bil ki savaşacağım. Ve merak ediyorum.

Zamanı geldiğinde, bunu yapmak zorunda kaldığında, yapacak mısın? Yapabilecek misin? Yaşadığımız onca şeyden sonra, öldürücü darbeyi gerçekten tereddüt etmeden vurabilir misin?" Caeden hiçbir şey söylemedi, ama içten içe anlıyordu. Elbette. Alaris yanındaki kılıcın Licanus olduğunu düşünüyordu - yoksa neden buraya gelme riskini alsındı ki? Ve Alaris, Caeden'in Licanus'la birlikte ne kadar güçlü olacağı düşünüldüğünde, kazanamayacağını bildiği bir dövüşe hazırlanıyordu. Şüphe tohumları ekmek için elinden gelen her şeyi yapıyor, kendine avantaj sağlayacak en ufak bir ipucu bile veriyordu.

Caeden üzgün bir ifadeyle Alaris'e baktı.

"Benimle konuşacak mısın? Son bir kez?" Bunu beklemiyordu ama... bir parçasının denemesi gerekiyordu.

"Sana Alkathronen'de söyledim. Konuşma zamanı geçti," dedi Alaris. Doğruldu, Caeden'in gözlerinin içine baktı. "Yine de bana bir şey söyle,

Tal'kamar-Çünkü merak ediyorum. Ona verdiğin sözü tutacak mısın?"

"Kime?"

"Çocuk." Alaris'in dudağı kıvrıldı, sanki bu ismi söylemeyi kendine yediremiyormuş gibiydi. "Seni kurtaran çocuk. Karşılığında kurtarmaya söz verdiğin kişi." Alaris onun bakışlarını tuttu. "Ondan bu kadarını okuduk, ilk başlarda bir süre düşünebildiği tek şey buydu. Hatta o ilk birkaç ay bunu kastetmiş olabileceğini bile düşündüm."

"Koşullar değişti."

Alaris sert bir şekilde, "Ama görünüşe göre kalbin değil," diye karşılık verdi.

Caeden kaşlarını çattı. Alaris'e nedenini söylemenin hiçbir yararı yoktu ama... Caeden'in onun bilmesine ihtiyacı vardı.

"Onu neden kurtarmaya çalışmadığımı bilmek ister misin?" diye sordu. "Çünkü buna ihtiyacı yoktu. Çünkü yapmam gereken tek şey onun Zvaelar'a gönderilmesini sağlamaktı." Alaris'in bakışlarını soğuk bir şekilde tuttu.

Alaris önce şaşkın şaşkın , sonra gözleri yavaşça büyüdü. "Al

bakalım," diye mırıldandı acı acı, başını öne eğerek.

"Yine de işkence gördüğünü duyduğumda ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı anlatamam," diye devam etti Caeden sessizce. "Escherii'nin geri adım atmayacağını biliyor olmalıydın. Bu kötülük senin yüzünden Alaris."

"Neden *umursadığını* anlamıyorum." Alaris'in sesi aniden yeniden hırçınlaştı, bastırılmış bir öfkeyle doldu. "O sadece bir çocuk, Tal! Yollarımızın kesiştiği onca hayat, onca insan varken neden o? Onu bu kadar özel yapan ne?"

Caeden kıpırdandı. "Daha iyisini bilmeseydim, Alaris, kıskanç olduğunu söylerdim."

Alaris ona kuşkuyla baktı.

"*Tabii ki* kıskanıyorum," dedi acı bir inançsızlıkla gülerek. "Hepimiz ! Birkaç dakika içinde sana bizim binlerce yılda olabileceğimizden daha inandırıcı gelen adam. Dostluğuna, yanında yüzlerce ömür geçirdiklerinizden daha fazla değer verdiğiniz adam. Asla rekabet edemeyeceğimiz hayalet, fedakârlık ve hakikatin mükemmel ideali. Ve sonuç olarak, dünyayı tek başına köleleştirmiş olabilecek adam." Yüzü sertleşti. "Bu her zaman senin lanetin oldu, Tal. Kaybettiklerini, öldürdüklerini kutsallaştırıyorsun. Onları yaşayanların üzerine çıkarıyorsun; sesleri seni ikna etmeye çalışan diğer herkesi bastırıyor. *Onlar* senin tanrılarının."

Caeden sessizdi.

"Belki de haklısın," dedi usulca. "Ama bu her iki taraf için de geçerli. Elliavia beni çok uzun süre tahrik etti -bunu herkes kadar iyi biliyorsun- ve bu tamamen Shammaeloth'un yararınaydı." İç çekti. "Davian'ın fedakârlığı

Ben de öyle, doğru. Ama körü körüne değil. Beni neden etkilediğini bilmek ister misiniz? Bana şüphe etme yeteneği verdi. Kendimi sorgulamamı sağladı. Beni *sorgulamaya* itti."

Bıçağı tutmanın verdiği hastalıklı hissi görmezden gelmeye çalışarak Knowing'i çekti.

"Cevapları bulabilmemizin tek yolu da bu, Alaris."

Alaris bıçağı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ama Caeden bunun için kolay kısmı olduğunu zaten biliyordu. Alaris'in kendi silahı yoktu ve nispeten eşit durumdaydılar - belki Alkathronen'deki gibi uzun bir dövüşte değil ama burada, bu yakın mesafede, Caeden'in ihtiyacı olan süre boyunca? Bu fazlasıyla yeterliydi.

Alaris ayağa fırladı, sandalyesini Öz'üyle kaptı ve fırlattı ama Caeden çoktan hareket etmiş, saldırıyı yumuşak bir şekilde savuşturmuş ve zamanın onun etrafında akmasına izin vermişti. Öne doğru hamle yaptı, Alaris omzunun yanından kayan bıçaktan zar zor kurtuldu; Saygıdeğer geri çekildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, zaman şimdi onun da etrafında bükülüyordu.

"Buraya *bilgi* almaya mı geldin?" diye soluk soluğa kaldı Alaris. Birden uyandı, konuşmalarının hiçbir noktasında görünmediği kadar canlıydı. Artık bir şansı olduğunu düşünüyordu; eğer Caeden'in onu öldürme şansı yoksa, Alaris'i geride bırakarak kaçması gerekiyordu. Bu çok daha zor bir görevdi.

Caeden bulanık bir şekilde ilerledi, bıçak tekrar ve tekrar ve tekrar kesiyordu, sonunda bir saldırı onu yakalayana kadar Alaris'e giderek daha da yaklaştı - sadece ön kolunda bir kesik, ama bu yeterliydi. Caeden bilginin içine sızdığını hissedebiliyordu.

İşsel olarak odaklanarak, neyin peşinde olduğunu bulmaya çalışarak araştırdı. Bilgi akışı tatsızdı, sanki pislikle kaplanmış gibiydi ama Caeden dişlerini sıktı ve içeri girmesine izin verdi. Bazıları belirsizdi, gerçeklerden çok hislere dayanıyordu -kesik küçüktü ve Bilmek alabileceği her şeyi almak yerine Caeden'in bilmek istediklerini almaya odaklanmıştı- ama yeterliydi.

Geri , gözleri fal taşı gibi açıldı.

"El al," dedi, yüzündeki kanın çekildiğini hissederek. Kalbi çarpmaya başladı ve şok içinde Alaris'e baktı; konuştuğunda sesindeki sızıyı . "*Neden?*"

Alaris'in yüzü buruştu ve Caeden yüzünün arkasında saklanan suçluluk duygusunun bir titreşimini gördü.

Çok iyi bildiği bir suçluluk duygusu.

"Çünkü bizi sen zorladın," diye soludu Alaris sonunda, koluna bakıyordu ama bunu söylerken bile ikna olmamış gibiydi. "Çünkü bizi buraya *sen* getirdin Tal."

"Shammaeloth seni buraya getirdi. Tıpkı beni yönlendirdiği gibi," diye yanıtladı Caeden. Eğer

Ormanda hiçbir anısı olmadan uyandığından beri merak ettiği, doğru tarafta olduğundan şüphe ettiği her şey... bu şüpheler artık yok olmuştu. Sesindeki kızgın öfkeyi duydu ama umursamadı, içinde kabaran öfke yüzünden doğru dürüst düşünemiyordu bile. "Arkadaş olduğumuzu mu söylemiştin? Bunu benden nasıl saklarsın? *Benden* mi?"

"Çünkü hepimiz nasıl tepki vereceğini biliyorduk. *İşte* böyle." Alaris başıyla Caeden'in yumruklarını işaret etti; yumruklar Knowing'in kabzası etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. "Çatının çökmesine neden olan tüy Davian olabilir ama gerçek nedeni hepimiz biliyoruz. Dareci senin hatan değildi, Shammaeloth'un hatasıydı. *Gerçek* Shammaeloth, hepimizi hapseden Shammaeloth. Ama onun yükünü taşımanın size ait olmadığını hiçbir zaman tam olarak kabullenemediniz. Bu çok büyük bir şeydi, çok büyük bir utançtı. Ve bizim tepkilerimiz... yardımcı olmadılar," diye kasvetli bir şekilde kabul etti Alaris. "Ama ilshara gündeme geldiğinde, plan önerildiğinde hepimiz aynı fikirdeydik. Beklenmedik bir duruma ihtiyacımız vardı."

Caeden bir adım geri çekildi, sersemlemiş ve dehşete düşmüştü. "Beni Desrielitler'den uzak tuttuğunuzu sanıyordum çünkü... çünkü şüpheleniyordunuz," diye itiraf etti belli belirsiz.

"Ah, o da vardı," dedi Alaris sert bir sesle. "Geriye dönüp baktığımda, Andrael'in seni ilshara konusunda ona yardım etmen için kandırdığına bizi nasıl ikna ettiğinden hâlâ emin değilim. Geçmişe bakınca her şey mükemmel görünüyor sanırım."

"Ben sadece onları yedek olarak kullandığınızı düşünmüştüm. İhtiyaç halinde ikinci bir fanatik ordusu. Bunu *anladım*." O zamanlar yeterince mantıklı görünmüştü ve özellikle Gassandrid'in hoşuna gidecek bir şey gibi gelmişti. "Ama onlara *Sütun* vermek? Onlara yok etme yeteneği vermek..." Başka ne söyleyeceğini bilemediği için sözünü kesti.

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Ve şimdi onlara emri sen verdin," diye bitirdi Caeden sonunda. "Onlara savaşta kendin liderlik etmeyi mi düşünüyordun? Sütunların Dareci'ye, bana yaptıklarını gördükten sonra hâlâ onları kullanmak için gönüllü mü oldun?" Yutkundu, her şey kafasında bir araya geliyordu. "Isiliar's Tributary. Bu yüzden benimle buluşmak senin için çok kolay oldu. Alkathronen'deki testi bir kez daha yapmak istedin. Cyrarium'un tam yerini bildiğinden emin olmalıydın," dedi, sesi korkuyla karıştı.

Bu mümkün olmamalıydı ama Diara görünüşe bakılırsa Tributary'nin tasarımında bir kusur bulmuş, Öz'ün akışını hedefine kadar takip etmenin bir yolunu bulmuştu. Venerate Cyrarium'un nerede olduğunu zaten biliyordu; Alaris'in Alkathronen'e sadece hesaplamalarında bir hata olmadığından emin olmak için dönmesi planlanmıştı. Oradaki işini bitirdikten sonra kısa bir süreliğine Ilshan Gathdel Teth'e dönmesi ve ardından doğruca Desriel'e gitmesi gerekiyordu

saldırıyı yönetmek için.

Onun yokluğuyla ertelenecek bir şey, ama sadece kısa bir süreliğine.

Alaris'in bakışları sertti. "Denedim, biliyorsun. Bunun olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sınır tekrar güçlendikten sonra bile, o son Kolu bulmak için, içindeki kızı gitmeye ikna etmek için tartıştım." Başını iki yana salladı. "Nihayetinde bu savaşta kaybedilen hayatların, Sütunların Cyrarium'u kurutmasının ardından yaşananların hiçbir önemi yok. El Deilannis'e ulaştığında her birimiz kefaretimizi ödemek için kendi fırsatlarımıza sahip olacağız. Sen bile Tal, her ne kadar bunu hak etmesen de. Yapılan her şey geri alınacaktır."

Caeden gözlerini kapadı. İlshara'nın kendisi bir saldırıya dayanabilirdi; binlerce mil boyunca dağılmış, birbirini güçlendiren ve onaran, birbirine bağlı yüzlerce parçadan oluşan devasa, karmaşık bir yapıydı. Her ne kadar şaşırtıcı derecede yıkıcı olsalar da Sütunlar bile onun her bölümünü aynı anda vuramazdı.

Gerçi ona güç veren Öz deposu... bu farklı bir hikayeydi. Tıpkı Kollar gibi, Cyrarium'un gücünün bir kısmı da gizli olmasıydı. Yine de neredeyse zaptedilemez olacak şekilde inşa edilmişti ama Sütunların yok edici gücü karşısında savunmasının hiçbir şansı olmayacaktı.

Eğer Sütunlar doğru yere dizilseydi, Cyrarium da diğer her şey gibi kesin bir şekilde parçalanırdı.

Caeden gözlerini tekrar açtı, kafasını karıştıran birkaç nokta nihayet netleşmeye başlamıştı. Diara'nın Asha'ya anlaşma teklif nedeni buydu, Venerate'in odak noktasını Nethgalla'yı bulmaya çevirmesinin nedeni de buydu. Ath yıllar boyunca başlarına sayısız sorun açmıştı ve sona bu kadar yaklaşmışken tekrar müdahale edemeyeceğinden emin olmak istediklerine şüphe yoktu. Belki de onlar için geriye kalan son bilinmeyen oydu.

Ama Caeden yapabileceği her şeyi zaten yaptığını biliyordu. Eğer Cyrarium yok edilirse, Asha'nın gücünün gidebileceği hiçbir yer kalmazdı. Sınır düşecek, ötesindeki güçler Andarra'nın kalan savunmalarını - Desriel'in yapmak üzere olduğu şeyden sonra muhtemelen çok azını - süpürüp geçecek ve sonra...

Ve sonra Karanlık Diyar. İyi olan her şeyin sonu.

"Şey. Bu işleri kolaylaştırıyor," dedi Caeden sessizce, acı hâlâ her sözcüğü renklendiriyordu. Burada yapacak başka bir şey yoktu. Eğer eski dostu bunu yapmaya istekliyse -bunca zaman bunu ondan saklamıştı- o zaman onu ikna etmek mümkün olmayacaktı.

Caeden zamanın dışına çıktı ve koştu.

Alaris hızla peşinden gitti ama bir iki saniyelik tereddüt ona pahalıya patlamıştı; Caeden çoktan tünellere doğru uzaklaşmıştı, cebinden Nethgalla'nın sembolünün kazılı olduğu beyaz taşı çıkarırken renkli çizgiler yanından geçiyordu

Yüzeyine. Durmadan içine Öz besledi, sonra bir enerji şimşegi yanından geçerken omzunun üzerinden baktı. Alaris görüş ama çok gerideydi.

Caeden arkadaşının yüzündeki çaresizliği görebiliyordu ve her şeye rağmen suçluluk duymaktan kendini alamadı.

Geçit önünde açıldı ve içeri daldığı anda -taş hâlâ elindeydi- arkasından tekrar göz kırptı ve Alaris'in çılgınca, hayal kırıklığına uğramış bağırışını yarıda kesti.

Zamanın akıp gitmesine izin verirken yuvarlandı ve kumsalın beyaz kumları boyunca savruldu. Öğleyi biraz geçmişti ve güneş hoş bir şiddetle vuruyordu. Dalgalar kıyıya hafifçe vuruyor, biraz ötedeki resifte daha büyük dalgaların sürekli çarpışmaları duyuluyordu.

Orada nefes nefese yatıyordu. Bu ada bir zamanlar bir Darecian ileri karakoluydu, küçük ve stratejik açıdan önemsiz olmasına rağmen. Venerate onun gerçek değerini ortaya çıkarana kadar gerçekten de çok uzun zaman geçmişti: toprağın derinliklerinde devasa bir Öz kaynağı. Darecianlar Kuyuları bu Özü yüzeye çekmek için kullanmış ve Demir Yelkenlerinden Hafif Toplarına kadar her şey için yakıt sağlamışlardı.

Caeden etrafına bakındı. Adanın diğer tarafını göremeyeceği kadar çok ağaç vardı ama bu yakın bir şeydi, en uzak noktalar arasında sadece bin metre vardı. Her yer okyanusta hafif bir tümsekten biraz daha fazlasıydı. Merkezinde bir Darecian kalesinin kalıntıları ufalanarak duruyordu, bin yıldır terk edilmişti ama hâlâ büyük ölçüde sağlamdı. İnşaatçılar'ın mühendislik becerilerine hiçbir zaman ulaşamamışlardı -hiç kimse ulaşamamıştı- ama yapıları kesinlikle zamana karşı direnmişti.

İnledi, sendeleyerek ayağa kalktı ve beyaz Seyahat Taşı'nın siyah muadilini aldı, onları tekrar şarj etmek için bir dakika ayırdı. Bu, her kullanıldıklarında almayı öğrendiğini hatırladığı bir önlemdi; çalışabilmeleri için her taşta aynı Öz imzasına ihtiyaç vardı, yani zamanından önce ayrılırlarsa işe yaramaz hale gelirlerdi. Bunu yüzyıllar önce zor yoldan öğrenmişti. Yürümekle geçen uzun bir ay olmuştu.

İşi bittiğinde taşları cebine geri koydu, gerindi ve kristal mavisi okyanusu seyre daldı. Artık gitmesi gereken yere geri dönebilirdi.

Bunun nerede olduğunu düşünürken yüzü asıldı.

Ilin Illan. Oraya vardığında daha fazla gecikmemeyi ummak zorundaydı. Ve eğer öyleyse... o zaman Asha Diara'yı tek başına idare etmek zorunda kalacaktı. Geri döneceğine söz vermişken onu bu şekilde riske attığı için bir suçluluk hissetti ama şu anda her şeyden çok Wirr'in ne olacağı konusunda uyarılması gerekiyordu.

geliyordu. Darecianlar, Andarralıların beklediği gibi Talmiel'den saldırmayacaklardı. Ve Gil'shar'ın Ban'ları vardı. Bir yıl önce ilshara'yı ihlal eden tüm dar'gaithin ve eletai.

Eğer Wirr ve Meclis önceden uyarılmasaydı, yok edileceklerdi.

-Ve Sınır da onlarla birlikte.

İçini kemiren endişeyi görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ve Kapı üzerinde çalışmaya koyuldu.

Bölüm 24

Asha yüzünü buruşturdu ve alnındaki hafif ter lekesini silerek Elli'nin ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi.

Özünü bacağındaki yırtık kasa akıttı, bir zamanlar gözyaşları içinde yerde top gibi kıvrılmasına neden olan yakıcı acı artık iyileşene kadar dişlerini sıkması gerektiğini bildiği bir şeydi. Nefes alıp verirken etin birbirine örülmesinin verdiği rahatsız edici hisse odaklanmamaya çalıştı, onun yerine birkaç adım ötede yatan ölü al'goriat'a baktı, gözsüz yüzü parçalanmıştı, defalarca yumrukladığı yerde dişleri kırılmıştı.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diye gözlemledi Elli, Asha kadının omzundaki tutuşunu bırakıp tekrar kendi ayakları üzerinde durabildiğinde. "Dikkatin dağınık."

Asha en yakındaki çeşmeye doğru yürüdü, elini kapatıp berrak sudan içti ve sonra yüzüne biraz daha sıçrattı.

"Olmamak zor," diye mırıldandı sonunda, endişeli gözlerle ormana bakarken midesi düğümlendi.

Diara'nın tehdidinden bu yana bir hafta geçmişti. Caeden'in Asha'ya kaçınılmaz yüzleşmede yardım etmek için zamanında dönme sözünün üzerinden de iki günden fazla zaman geçmişti. Ona bir şey mi olmuştu? Hiç dönmeye niyetlenmiş miydi? Ona ne kadar az güveniyor olsa da, kendisine yalan söylemesinde gerçek bir yarar görmüyordu: Sınır ahırını o da en az kendisi kadar istiyordu. Ama görevinden saatler ya da en fazla bir gün olarak bahsetmiş, zamanında döneceğinden emin olmuştu. Bu da kesinlikle bir şeyin onu geciktirmiş *olması gerektiği* anlamına geliyordu.

Elli onun düşüncelerini anlamakta güçlük çekmediği belli olan bir ifadeyle, "Öyle kolay kolay söz verecek biri değildir," diye güvence verdi. "Eğer başarabilirse, başaracaktır."

Asha gözlerini kısarak ona baktı. "olduğunu bilmediğine emin misin?" Elli'nin en azından kısmen Caeden'in zihninden inşa edilmiş olması gerekiyordu. Bir düzeyde, onunla doğrudan bir bağlantısı vardı.

Kadın omuz silkti ve başını salladı.

"Ben onun bir parçası olmaktan çok dok'en'in bir parçasıyım," dedi yine Asha'nın düşüncelerini okuyormuş gibi. "Burayı *-beni-* bir yanılsama olarak tasarladı. Eğer onun ne düşündüğünü basitçe bilebilseydim, bu illüzyon çok kolay kırılabilirdi."

Asha tartışmadan kabul etti ve yüzünü berrak güneşe dönüp sıcaklığını içine çekti. "O burada değilse Diara'ya karşı hiç şansım var mı?"

"Eğitiminiz size bir şans veriyor, ancak zafere giden yollarınız hala... onsuz önemli ölçüde daha az. Fırsat pencereniz küçük olacak." Elli'nin sesi sakindi. "Diara başlangıçta zamanı manipüle etme yeteneğinin sizinle başa çıkmak için fazlasıyla yeterli olduğunu düşünecek - geçen sefer olduğu gibi - ve yakın saldıracak. Bu da size dövüşü sona erdirecek bir vuruş yapmak için bir, muhtemelen iki fırsat verir." Omuz silkti. "Senin bir tehdit olduğunu anladığında taktik değiştirecektir. Mesafeyi koruyun. Elinizdeki Öz miktarı, savunmanızı kanla kesip geçmesinin daha zor anlamına geliyor ve yine de bir hata yapması mümkün. Ancak iş o noktaya gelirse, kazanma olasılığı yüksektir."

Asha homurdandı. "Kendime güvenim tam."

"Bazı insanlar daha iyi performans gösterebilmek için duymak istediklerinin söylenmesine ihtiyaç duyarken, bazıları da gerçeğe ihtiyaç duyar. Sen ikincisisin," dedi Elli kendinden emin bir şekilde.

"Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim sanırım." Asha güneşe baktı, midesindeki kelebekler daha da şiddetlenmişti. Hâlâ Caeden'in son anda ortaya çıkacağını umuyordu ama içten içe Caeden'in gelmeyeceğini biliyordu -bu sabah boş bir saraya uyandığından beri biliyordu-. Gelişini son teslim tarihine bu kadar yakın bir zamana bırakmasına imkân yoktu.

Sanki düşüncelerine cevap verircesine, bir patlama arkasındaki Kristalin Saray'ı titretti ve aşağıdaki ağaç tepelerinden ateşli bir enerji patlaması patladı, ardından hızla art arda birkaç küçük patlama geldi. Elli güven verici bir eli omzuna koyarken Asha birkaç sakinleştirici nefes aldı, kendini sakinleşmeye zorladı ve Öz zırhını yeniden ateşledi.

Diara dönmüştü.

On dakika sonra Venerate nihayet görüş alanına girdi.

En azından Diara'nın giysileri yırtık pırtık ve yanıktı, bu da -karanlık yüz ifadesiyle birlikte- Caeden'in yaptığı gibi koşullarla kolayca başa çıkamadığının bir göstergesiydi. Bu iyiydi; dikkatinin dağılmış, sinirlenmiş ve zayıflamış olması çok daha iyiydi.

Asha tepenin başında sabırla durmuş, Diara'nın saldırmaya karar vermesi ihtimaline karşı Öz'ün duyularını güçlendirmesine izin vererek gergin bir şekilde etrafı izliyordu. Elli uzun zamandır ortalıkta görünmüyordu, Venerate'in dok'en'i manipüle etme yeteneğini Asha'ya karşı kullanacağından endişe ediyordu. Asha'nın duyduğu endişe

Dürüst olmak gerekirse, paylaştı.

Koyu renk saçlı kadın Asha'ya dik dik baktı ve yaklaşık elli adım ötedeki fıskiyelelerden birinin yanında yavaşça durdu.

"Demek aptalca bir seçim yaptın," diye seslendi, sorudan ziyade bir ifadeydi bu. "Yine de anlıyorum. Gençsin. Pervasızsın. Yine de fikrini değiştirmen için sana bu son şansı vereceğim."

Asha tüm sinirleri gerilmiş olmasına rağmen nefes alıp verişini sabit tuttu.

"Hayır." Diara iç çekti, neredeyse sıkılmış görünüyordu. "Sevdiğin adamı kurtarabilirsin, ve ülkenizi korumaya devam edin. Daha ne isteyebilirsiniz ki? Neden bu teklifi kabul etmiyorsunuz?"

"Çünkü sana güvenmiyorum," diye yanıtladı Asha basitçe. "Belki doğruyu söylüyorsun, belki de söylemiyorsun. Ama ben senin kim olduğunu ve neler yaptığını biliyorum."

Diara'nın ifadesi daha da karardı. "Anlıyorum," dedi. "O halde birbirimize söyleyecek başka bir şeyimiz yok gibi görünüyor."

Ortadan kayboldu.

Asha serin ve keskin havayı içine çekti; uzun süredir izliyor, bu anı bekliyordu. Diara'nın kaslarının nasıl gerildiğini görmüştü. Bir saniyeden kısa bir süre içinde, çimenleri eğen korkunç hızlı ayak seslerini görmüştü. Solundaki ufukta beliren puslu bulanıklığı fark etmişti.

İçgüdüleri -geçen hafta boyunca başarısızlık yüzünden sürekli cezalandırıldığı için bilenmiş- devreye girdi. Vücudu çoktan Öz ile dolup taşmış, başka bir insan için imkânsız bir zarafet ve hızla hareket etmesini sağlamıştı.

Bulanıklığa *doğru* ilerledi. Yanında asılı duran çeliği çekti ve daha önce hiç yapmadığı kadar hızlı, sert bir şekilde itti.

Bıçak yerine saplanırken Asha'nın kolu titredi.

Venerate aniden kılıcının ucunda belirlediğinde nefesi kesildi, neredeyse Diara kadar sersemlemiş hissediyordu, derin yaradan kırmızı kan sızmaya başlamıştı bile. Asha hırladı ve kılıcını tekrar sapladı, kendini daha da yaklaştırıp kılıcı daha da derine iterken, diğer kadın belli ki şok geçirmiş bir halde çeliğe güçsüzce vuruyordu. Kılıç Diara'nın karnına saplanmıştı; öldürücü bir darbe değildi ama ciddi bir darbeydi.

Asha elini uzattı. Burada tereddüt edecek ya da sportmenlik yapacak zaman yoktu. Venerate'i yakması gerekiyordu ve bunu engellenmeden yapmanın tek yolu fiziksel temastı.

Diara iyileşti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki Asha bir an için ne olduğunu anlayamadı. Bir an eli neredeyse Diara'nın alnındaydı; bir an sonra kadın sendeleyerek uzaklaşıyor, kendini bıçaktan tamamen irade gücüyle koparıyor, parlak kızıl damlacıklar havaya sıçrarken öfke ve acı içinde çılgılık atıyordu. Asha yarım adım attı

Onun ardından bir adım attı ve Venerate'e doğru erimiş bir enerji seli saldı, ancak Diara'nın yüzünden neredeyse bir adım ötedeki görünmez bir duvara çarparak dağıldı.

Diara tekrar gözden kayboldu; Asha gerildi ama bu seferki işaretler kadının geri çekildiğini, neredeyse başladığı yere geri döndüğünü gösteriyordu. Asha, Diara'nın duracağını tahmin ettiği noktaya bir başka tırpan gibi enerji ışını yönlendirdi ama bunu yaparken bile midesinin korkudan düğümlendiğini hissedebiliyordu.

"El al," diye hırladı Diara, ortaya çıktığında tökezlemişti, kılıcın saplandığı yeri tutarken elleri kan içindeydi. Asha'nın Özünü doğrulttuğu yerin biraz solunda duruyordu; Asha'yı dehşete düşüren rakibi doğruldu, karnındaki yara neredeyse tamamen iyileşmişti. Venerate'in gözleri Asha'ya odaklanırken alev alev parlıyordu.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye söz verdi.

Asha derin bir nefes aldı ve sahip olduğu her şeyle saldırdı.

Dünya bir ateş ve kaos kasırgasına dönüşmüştü; Asha koşuyor, sıçırıyor, sürekli hareket ediyor ve etrafını ölümcül bir ateş dalgasıyla sarıyordu; bu da Diara'yı kendini korumaya odaklanmaya zorlamakla kalmıyor, kan kalkanıyla ateşin içinden geçerken diğer kadının tam olarak nerede olduğunu daha iyi ortaya çıkarıyordu. Diara birkaç kez daha saldırmaya çalıştı ama Asha bunu doğru tahmin etti -ya da yeterince doğru tahmin etti- ve ya kaçtı ya da bazı durumlarda gerçekten bir karşı saldırı denedi. Yine de hiçbir ilk denemesi kadar başarılı olmadı ve Diara'nın nispeten temkinli saldırıları inişe gittikçe yaklaştı, hatta birkaçı isabet buldu ve Asha'nın sendelemesine neden oldu, bir sonrakini savuşturmak için zar zor toparlandı.

Sarayın arazisi küller içindeydi, parçalanmış ya da erimiş taşlar ve yeşilliklerden arındırılmış kavrulmuş topraklar kalmıştı. Diara hâlâ onu merak ediyor, birkaç saniyede bir gözlerini kırıştırıp gözden kayboluyordu. Bazen saldırmak için, bazen de sadece Asha'yı tepki vermeye, nerede olabileceğine odaklanmaya zorlamak için. Diara dikkat dağıtmak için kıvrılan kan dalgaları göndermeye başladı, dönen, ateşli Öz'de Bozma kalkanının yarattıklarına benzeyen rahatsızlıklar yarattı ve Asha'yı birden fazla kez göze alabileceğinden daha uzun süre tereddüt etmeye zorladı.

Tüm bunların ortasında -gerçeküstü, beden dışı bir şekilde- Asha kendini şaşırmış buldu. Venerate'lerden birine direniyordu. Gelmiş geçmiş en güçlü insanlardan birine ve Asha'ya karşı koyuyordu.

Tabii ki uzun sürmedi.

Asha, Diara'nın başka bir saldırı yemin edebileceği şeye ritmik bir şekilde hamle yaptı, ancak boş havaya doğru hamle yaptığını fark etti. Çok geç döndü, omzundaki ani gölgeye çok yavaş tepki verdi. Karanlık hançer sırtına saplandı ve Öz'ünün içinden geçmeye zorladı.

Zırhı, kan hızla vücuduna bulaştı ve tüm bu gücü kavrayışının ötesine mühürledi. Kalan özüyle saldırdı ama bu yeterli değildi.

Dizlerinin üzerine çöktü, gözleri saldırgana doğru dönerken omurgasına acı saplandı.

Diara çoktan iyileşmiş olmasına rağmen korkunç bir görüntüye sahipti. Çıplaktı, yüzü de dahil olmak üzere etinin her santimi yanmış, kavrulmuş, siyah ve kırmızıydı. Kesik dişleri, yavaş yavaş yeniden dolmaya başlayan, kabarmış derisi hafifleyen ve sonra örtülen eksik dudaklarının arasından fazlasıyla görünüyordu.

Diara onu kandırmıştı, Asha belli belirsiz fark etti. Neredeyse gülecekti. Hareketleri önce ateşli Öz aracılığıyla izliyor, sonra da yerdeki izlere ve hareketin belirgin bulanıklığına bakarak doğruluyordu. Diara bunu fark etmişti. Yine bir kan kalkanı ile hareket ediyormuş gibi yapmış ama bu sefer gerçek yerini gizlemek için neredeyse ölene kadar yanmasına izin vermişti.

Asha şu anda manevi zaferlerle avunabilmeyi diliyordu.

"Davian'a onu beklediğini söyleyeceğim," diye tısladı Saygıdeğer olan canavar, dış deri tabakası yeniden şekillenmeye başlarken, son Öz-ateşi de kan ile söndürürken etrafında sönüyordu.

Tekrar bıçakladı, vahşiydi, gözleri vahşiydi. Asha çeliğin göğsüne girdiğini zar zor hissetti.

Nefes alış veriş keskinleşti, panikledi. Görüşü bulanıklaştı.

Konsantrasyonunun kalan her kırıntısını kullanarak odaklandı. Şu anda erişilemez olsalar da bağlantılı Rezervleri hâlâ görebiliyordu.

Bunu düşünmüştü ama tavsiye edilmediğini biliyordu. İnanılmaz derecede riskliydi.

Aptalca, hatta.

Ama artık başka seçenek yoktu.

Gözlerini zorla açtığı anda Diara'nın -yüzü eski haline dönmüştü- soğuk ve muzaffer bir ifadeyle kendisine baktığını gördü.

"İyi mücadele ettin ama artık yapabileceğin bir şey kalmadı kızım," dedi kendini beğenmiş bir memnuniyetle. "Beni asla yenemeyecektin."

Asha cevap vermeye çalıştı ama nefesi kesildi; ciğerlerine kan doluyordu. Onun yerine öksürdü ve sözlerini yuttu.

Diara gülümsedi. "Yavaşla. Tekrar dene," dedi, artık zaferi kesinleştiği için rahatlamıştı. Yıkım kalkanı da düşmüş gibi görünüyordu.

Asha öne doğru eğilerek ağzını Diara'nın kulağına yaklaştırdı.

"Biliyorum' dedim," diye zayıfça geveledi.

Venerate daha ne olduğunu anlayamadan ince bir Öz parçası Diara'nın kulağına doğru süzülüyordu.

Diara ilk başta bunu fark etmedi bile; tamamen Asha'ya odaklanmıştı,

Arkadan bir şey beklemiyordu. Sonra bir şey onu açıkça uyardı -bir anlık bir his, bir duygu- ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çılgılık attı.

Asha'yı Öz'den ayıran kan bariyeri yok olurken, Asha geriye düştü, acı dolu çılgılıklarının şiddeti arttı. Asha yaralarına enerji akarken soluk soluğa kaldı; Venerate'den ve şimdi arkasında duran parlayan figürden uzaklaşmak için geriye doğru çabaladı.

Garadis acımasızca aşağıya baktı, bir başka Öz ipliği elinden kayarak Diara'nın diğer kulağına yerleşti. Başının tamamı parlamaya başladı. "Beni buraya sen çektin ve bu süreçte hayatımı riske attın," dedi Asha'ya, çılgılıkları duymazdan gelerek. "Varlığıma dair en ufak bir ipucu bile yakalamış olsaydı öldü."

"Fazla seçeneğim yoktu," diye boğuldu Asha, hâlâ kendine gelmeye çalışıyordu, bakışları dehşet içinde kıvranan kadına sabitlenmişti. "Ona ne yapıyorsun?"

"Zihnine zarar veriyor. Onu odaklanamaz, Kan'ı manipüle edemez hale getiriyor." Garadis'in sözleri sakindi ama gözlerindeki bir şey Asha'nın daha önce hiç görmediği kadar vahşiydi. Ona zarar verenin kim olduğunu görebilmesi Venerate'in önünde yürüdü. "O kendi hasadını biçiyor, Ashalia. Ona acıma."

Bir Öz bıçağı fırladı ve aniden Diara'nın kolu yere düşüp yuvarlanarak temiz bir şekilde koptu. Hiç kan yoktu.

Diara'nın çılgılıklarının tonu ve şiddeti bir şekilde yeniden arttı.

"Dur." Asha güçsüzce tökezleyerek ayağa kalktı. "Eminim onu bayıltabilirsin."

"Peki adalet bunun neresinde?" diye sordu Garadis, sesi kontrollüydü. Yine de altında bir şey vardı. Asha'yı ürperten bir sertlik. "Burada tereddüt etmenin bir anlamı yok Ashalia."

"Dur." Asha bu sefer kelimeyi daha otoriter bir şekilde söyledi, öne çıktı ve ellerini tehditkâr bir şekilde kaldırdı. "Caeden eğer burada ölürse Gassandrid'in bunu anlayabileceğini söyledi. Onu gerçekte öldürecek ve başka bir bedende geri gelmesine izin verecek. Bu bir hiç uğruna olacak."

Garadis onu görmezden geldi.

Asha beyaz enerjinin her iki elinin etrafında tutuşmasına izin verdi. Özünü vücudundaki restorasyonunu neredeyse tamamlamıştı bile. "Gerekirse seni zorla durdururum," dedi sertçe, hâlâ biraz nefessizdi.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı ve sonunda Garadis kaşlarını çatı. Eliyle sert bir işaret yaptı ve Diara'nın çılgılıkları kesildi, çıplak kadın yere yığıldı. Asha onun baygın ama hayatta olduğunu görünce rahatladı.

"Tal'kamar nerede?" diye sordu Garadis, ağır ağır nefes alarak.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Asha, başı hâlâ dönüyordu. "Burada olması gerekiyordu."

Garadis homurdandı. "Şaşırtıcı değil."

"Ona ne yaptın?" Asha dudağını çiğneyerek Venerate'in gevşek formuna bakarken, yaklaşmanın tamamen güvenli olup olmadığından hâlâ emin değildi. "Kan kullanmadan onu nasıl durdurdun?"

Garadis dalgın bir şekilde, "Öz, ustalıkla uygulandığında güçlü bir araçtır," dedi. "Kan'ı kullanamayacak. Ya da Esans'ı. Ya da muhtemelen yürüyemeyecek. Zihnindeki koruma neredeyse her şeyi bozuyor. Zamanı geldiğinde çürüyecek ama bu haftalar alacak. Normal bağlar şimdilik onu zapt etmek için yeterli olacaktır."

Diara'yı omzuna attı ve tepinerek uzaklaştı, belli ki kızgındı, ama Asha'ya mı yoksa kendisine mi, anlayamadı.

Sonra durakladı ve ona baktı.

"Zamanlamanız çok iyiydi," diye ekledi. "Gemi neredeyse tamamlandı ve yakında teslim edilecek." Ona acımasızca baktı. "Tal'kamar her neredeyse oradan döndüğünde, nihayet buradan çıkabilirsin."

Arkasını döndü ve Asha'nın şaşkın bakışları arasında yoluna devam etti.

Asha ve Garadis , aralarında bir masa vardı, Diara ise köşedeki kanepede uzanıyordu.

Kadının bağlarına rağmen Asha ona doğru sürekli bakışlar fırlatmaktan kendini alamıyordu. Garadis ise şu anda onun varlığıyla tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Yani beni gerçekten buradan çıkarabilirsin. Ve Sınır'ı yukarıda tut," dedi Asha sonunda, artık sessizliğe dayanamıyordu. Garadis'i saraya kadar takip ederken hiç konuşmamışlardı, başı dönüyordu, hâlâ dövüşün etkisinden kurtulamamıştı ve savaşın yoğun heyecanı ve paniği geçerken aklını başında tutmaya çalışıyordu. "Yerine geçecek birini bulduğumuz sürece..." Bunu yüksek sesle söylemek bile ağzında kötü bir tat bırakmıştı. "Hâlâ başka bir yol olmadığından emin misin?"

"Ben varım. Yok," dedi Garadis. Sözlerinde ne memnuniyet ne de pişmanlık vardı. Sadece basit, sakın bir kesinlik vardı.

Asha yüzünü buruşturdu. "Nasıl çalışacak?"

Garadis, "Bağlandığınız kişiyle bir Rezerv paylaşacaksınız," dedi. "Araya bir arıza emniyeti yerleştirdik; istediğiniz zaman onlarla bağlantınızı kesebileceksiniz - tabii bu da eninde sonunda ilshara'yı çökertecektir. Tributary'de her kim varsa onu öldürmekten bahsetmiyorum bile."

Asha bembeyaz kesildi. Asha'ya nasıl bir şey getireceğini hâlâ düşünemiyordu.

bir başkasını bu işkenceye maruz bırakmak için.

Ve yine de Caeden bunu arkadaşlarına yapmıştı. Bu düşünceyle bilinçsizce ürperdi ve ilk kez Davian'ın desteklemeyi seçtiği adamı gerçekten anlamış olması için dua etti.

Garadis'e yeniden odaklandığında, Garadis sol tarafa, Diara'nın uyuyan formuna bakıyordu. Asha onun gözlerindeki bakış karşısında irkildi. Lyth onun dikkat etmediğini düşündüğünde bunu birkaç kez görmüştü. Vahşi bir şey.

Garadis onun bakışlarını yakaladı ve kaçırarak ters ters baktı. "Ondan nefret ediyorsun," dedi Asha sessizce.

Garadis kısa ve yüksek sesli bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir." Başını salladı ama Diara'ya bir daha bakmadı. "Tal'kamar sana Licanus hakkında açıklama yaptı mı? Lyth ile olan geçmişi hakkında?"

"Birazcık. Hafızasını bu yüzden silmesi gerektiğini söyledi, yani onu geri alabilmek için ve Venerate'i öldürebilecek tek şeyin bu olduğunu. Ama tüm bildiğim bu kadar," diye itiraf etti.

Garadis homurdandı. "İlhara büyüdükten kısa bir süre sonra, Andrael - Licanus'u yapan ve bir zamanlar Venerate'in bir üyesi olan adam- bize bir teklifle geldi. Sonunda kılıcı Gassandrid, Tal'kamar ve diğerlerinden geri almayı başarmıştı ve diğer Venerate'lerin Talan Gol'u terk etmesini engellemek için kılıcın idaresini bize verecekti." Bu anıyı hatırlayınca başını salladı. "Onlarla savaş halindeydik, bu yüzden kaçırılmayacak kadar iyi bir hediye idi."

Bir nefes çekti. "Ancak Andrael kılıcın serbest bırakılmasıyla ilgili bir dizi... alışılmadık şart koştu. Diğer Venerate'ler onu almaya niyetleri olmadan gelmek zorundaydı. İlshara'nın güvenliğinden ayrılırlarsa bunu onlara karşı kullanabilirdik ama Res Kartha'ya güvenli bir şekilde geçmelerine ve oraya ulaştıklarında da Talan Gol'a dönmelerine izin verilecekti."

Durakladı. "Ve - bizim kendi şartımız - Licanus alındığında, onu kim aldıysa bir yıl bir gün içinde bizi Res Kartha'dan serbest bırakmak zorundaydı, yoksa mülkiyeti tamamen bize geri dönecekti. Bundan sonra onu istediğimiz zaman, istediğimiz şekilde kullanabilecektik. Kan'ı tekrar kullanmamıza izin verecekti, bunu yapmanın bizi öldürmeyeceği kadar hassas bir şekilde. Bizi serbest bırakır, ilshara'nın içine seyahat etmemize ve Venerate'i sonsuza dek yok etmemize izin verirdi. Jha'vett'i yeniden inşa etmek için de bize fazlasıyla kontrol verirdi. Bu her şeyi değiştirdi," diye usulca bitirdi.

Asha yutkundu. "Andrael tüm neden yapsın ki?"

"Sadece geleceği bildiğini varsayabilirim. Halkımdan başkaları da onun Shammaeloth'un her bir Venerate'deki yozlaşmasını gördüğünü öne sürdü,

ve Licanius'u kontrol eden kişinin onun etkisinden gerçekten kurtulmasını sağlamanın tek yolunun hafızalarını sildirmek olduğunu biliyordu." Garadis yorgun bir şekilde omuz silktilti. "Belli ki kendine göre sebepleri vardı ama... bazı anlaşmalar vardır ki geri çeviremezsiniz."

Asha yavaşça başını salladı. "Peki bunun Diara ile ne ilgisi var?"

"Belki de beş yüz yıl önce, Venerate sonunda savunmamızı aşarak Res Kartha'ya ulaşmanın yollarını buldu. Licanius'a ulaşmaya çalışmaya başladılar. Tüm Lyth'ler onu korumakla yükümlü olsa da, ben Muhafızdım, ondan gerçekten sorumlu olan ve bu yüzden her biriyle konuşan bendim. Pek çok yöntem denediler -doğrudan saldırı, aldatma, rüşvet- ama hiçbiri işe yaramadı. Res Kartha bir hapisaneydi ama bize neredeyse sınırsız güç veren bir hapisaneydi. Tüm Venerate'lerin toplamı bile orada bizimle yüzleşemezdi ve bunu biliyorlardı." Bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Ve tabii ki Licanius'un sınırsız bir şekilde elimize düşmesinden korkuyorlardı. İçlerinden birinin yumuşamasından, pazarlığı kabul etmesinden ve sonra da bunu yerine getirememesinden korkuyorlardı. Fırsat verildiğinde onunla ne yapacağımızı çok iyi biliyorlardı."

Yüzü buruştu, mavi gözleri sertleşti. "Diara bağlayıcılığın sınırlarını test etmeye karar veren ilk kişilerden biriydi. Res Kartha'ya geldi ve bir düzine insanımı kaçırdı. Benim arkadaşlarımı." Yutkundu. "Yakaladıklarını ilshara aracılığıyla geri almaya çalıştı. Bu bir deneydi, anlıyorsunuz ya. Bunun onları öldüreceği söylenmişti ama doğruyu söyleyip söylemediğimizi görmek istedi."

Asha yutkundu. "Bu korkunç."

"Bu en kötüsü olmaktan çok uzak." Garadis'in sesi dizginlenmiş bir öfkeyle gergindi. "Halkım - *ölmekte* olan halkım - bin yıldır Venerate ile savaş halinde ve içlerinde en kötüsü Diara." Garadis bu ismi neredeyse tükürüyordu. "En çok ölümden sorumlu değil belki ama hepimizin hatırladığı ölümlerden sorumlu olduğu kesin. İşkence eden, alay eden, o lanetli kılıcın kontrolünü ele geçirmek için dostlarımızı ve sevdiklerimizi en korkunç şekillerde kullanmaya fazlasıyla istekli olan oydu. Lyth'lerden herhangi birine ilk olarak hangi Venerate'i öldüreceklerini sorsanız, hiçbiri bir an bile tereddüt etmez. Bize bu kadar çok acı çektiren Tal'kamar bile aynı kefeye konmaz."

Garadis'in ses tonu kin ve tiksintiyle, neredeyse içgüdüsel bir nefretle doluydu. Eğer Diara'yla yalnız kalırsa, Asha'nın birdenbire, sonuçları ne olursa olsun ona seve seve işkence edeceğinden ve sonunda öldüreceğinden hiç şüphesi kalmamıştı.

Yutkundu. Bu kinler çok derindi, yaşamlar, yüzyıllar boyunca inşa edilmişti. Garadis'in neler hissediyor olabileceğini hayal etmek zordu. Bazen anlamak bile zordu.

"Peki neden Caeden-Tal'kamar- için işleri bu kadar zorlaştırıyorsun?"

O zaman?" diye sordu. "Aynı düşmanlara sahip değil misiniz? Aynı hedefleriniz yok mu?"

"Aynı düşmanlar," diye kabul etti Garadis. "Ama Tal'kamar yarığı kapatmak istiyor. Geçmişin -bizi *yok* ettiği geçmişin- değişme ihtimalini ortadan kaldırmak istiyor." Kadının itiraz etmek üzere olduğunu görünce elini salladı. "Oh, bunun mümkün olduğuna inanmadığımı biliyorum. Ama inanmakla bilmek arasında fark vardır. Ve benim halkım bizim gibi kaderine boyun eğerek hayatta kalmadı."

"Yani... yarığı açık tutmak mı istiyorsun?" Asha bu kavram üzerinde düşündü. Garadis'in Caeden'i zorladığı bağ, Caeden'in hiçbir Augur'u öldüremeyeceği anlamına geliyordu -bu Davian için bir şey ifade etmiyordu- ve bunun bir sorun olduğunu düşünmekte zorlanıyordu. Ama Caeden ona Shammaeloth'un yarığa ulaşmasının korkunç sonuçlarını da açıklamıştı.

"Venerate öldüğüne göre, Shammaeloth'u ilshara'dan kurtarabilecek kimse olmayacak. Ve bunu bile, onun Öz'e olan zayıflığını bildiğimizden, yarığı ondan koruyabileceğimize inanıyoruz." Garadis'in ses tonu kendinden emindi. "Bize zaman ve fırsat verilirse, tüm bunları geri alma şansımız gerçekten var Ashalia."

Asha buna hiçbir şey söylemedi - gerçekten söyleyebileceği pek bir şey yoktu. Kendisine söylenenlere bakılırsa bu ona çaresizlik gibi gelmişti. Ama bunu itiraf ederek Garadis'i kışkırtacak da değildi.

Garadis onu izledi, sonra içini çekti. "Seni önceden uyarmam gerektiğini hissediyorum: Tal'kamar başarılı olursa - yarığı kapatırsa - o zaman bir hedef haline geleceksin." Kelimeleri basitçe söyledi, içlerinde belli belirsiz bir özür vardı. "Eğer geri dönme fırsatımız reddedilirse, o zaman sizin için gelmek zorunda kalacağız. Çünkü yarık ortadan kalktığında, Sifon'un koruması olmadan hayatta kalabileceğiz - ve söyleyebildiğimiz kadarıyla, bağlantıyı koparmanın tek yolu senin ölümün." Asha'nın bakışlarını tuttu. "Özür dilerim. Bu işler böyle yürüyor."

Bu tehdit -gerçekleri ifade etmekten başka bir şey değildi- kadının içini ürpertti.

"Ama yarık kapanırsa, Sifon zaten çalışmayı bırakmaz mı?" diye sordu sonunda, kelimelerin sakin ve kararlı bir şekilde çıktığını duymaktan memnun olmuştu.

Garadis ona şaşkın bir bakış attı.

"Tabii ki hayır. Bir güç olarak Kan bu dünyadan elenecek ve artık Karanlık Diyar'dan çekilemeyecek - ona bel bağlayan yaratıklar ölecek ve artık kimse onu manipüle edemeyecek. Ama zaten bu dünyada olan şey kalacak," diyerek onu temin etti. "Taş ocağını mühürlüyoruz ama oradan çıkardığımız taş yok etmek tamamen başka bir mesele olacaktır. Kan bu dünyanın temel mekanizmasıdır, ölümün kendisi kadar kesin ve kaçınılmazdır. Asla gerçek anlamda

kaybolur."

Asha bu sözleri düşünürken bir sessizlik oldu. Bu açıklamanın onun üzerinde pek bir etkisi olmamıştı -şu anda çok uzak bir geleceğe ait gibi görünen bir endişeydi bu- ama yine de bilmek ilginçti.

"Pekala. Eğer iş o noktaya gelirse Garadis, o zaman senin için hazır olacağım," dedi yanan adamın bakışlarını tutarak.

Garadis onu inceledi, sonra kısa bir süre başıyla onayladı.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Asha, rahatsız edici konudan uzaklaşarak. Bir parça suçluluk duygusu içini sızlattı. "Seni dok'en'den kurtaramam."

Garadis omuz silkti. "Tal'kamar dönene kadar burada kalacağım," dedi. "Saray ikimiz için yeterince büyük. Tal'kamar bir süre ortaya çıkmazsa Diara'nın üzerindeki zihinsel engeli kaldırmak için bana ihtiyacınız olacak." Gözlerini duvarlara dikti. "Elbette bir sonraki Vardiya'dan önce geri dönmesini umuyorum. Çünkü sonuçlarını bilmesem de, ilgili herkes için... tatsız olabileceğini tahmin ediyorum."

Asha kendini pişmanlıkla aynı fikirde buldu. Vardiya Garadis ve Diara'nın bağlantısını güvenli bir şekilde kesebilirdi... ama dok'en'in aniden kapanması onların zihinlerini de pekâlâ yok edebilirdi. "Peki ya o zamana kadar dönmezse?"

"Yapacak." Garadis'in mavi gözleri kesindi. "Sen çok önemlisin ve Diara da onun uzun süre uzak kalamayacağı kadar büyük bir ödül."

Sohbet bundan sonra biraz ani de olsa doğal bir şekilde sona erdi, Garadis'in havadan sudan konuşmakla ilgilenmediği açıktı. Çok geçmeden Lyth ona kibarca iyi akşamlar diledi ve Asha'yı odada bağlı, hâlâ bilinci yerinde olmayan Venerate ile yalnız bırakarak çekildi.

Bir süre pencereden dışarı, Esansla aydınlatılmış fiskiyelere baktı, ancak omzuna dokunan bir el onu hayalden uyandırdı.

"Elli!" dedi gözlerini kırıştıtarak. Kadın kavgadan beri gözlerden uzak duruyordu. "Sen iyi misin?" Elli elleri bağlı Venerate'e baktı. "İyi olduğunu sanmıştım."

Garadis buradayken gizli kalmak en iyisiydi, ama görüyorum ki işler... iyi gitti."

"Olabildiğince iyi," diye kabul etti Asha. Diara'nın uyuyan formuna bakarken yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu. "Garadis, Lyth'in gitmem için bir yol bulduğunu söylüyor."

"Ve bu sizi rahatsız mı ediyor?"

Asha başını salladı. "Hayır. Evet. Bilmiyorum," diye ağır bir şekilde itiraf etti. "Elbette gitmek istiyorum. Ama Vardiya için başka birinin burada olmasını istemek... Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Elli bir an sessiz kaldı.

"Bazen yükü paylaşmak istememek de bir tür bencilliktir," dedi sessizce. "Sen güçlüsün Asha, ama diğerleri de öyle. Tek güçlü olan sensin."

Tal'in ihtiyacı olan güce sahip olan tek kişi sensin. Bu rolü oynayabilecek tek kişinin sen olmadığına güvenmelisin."

Asha kızardı. "Sorun bu değil."

"Öyle değil mi?" Elli ona alaycı bir bakış attı. "Seni zorlamayacağını, teklif edeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Dışarıda bu uğurda en az senin kadar canını seve seve verecek, ama yetenekleri çok çok daha az olan pek çok kişi var. Neden onlara da yardım etme şansı vermiyorsun?"

Asha gözlerini yere dikti. Sözler, itiraf etmek istediğinden daha sert bir şekilde yerine oturmuştu.

"Belki de haklısın," diye kabul etti sonunda, yumuşak bir sesle.

Bir süre konuştular, Asha zaman zaman hâlâ Elli'nin söyledikleri konusunda . Ama sonunda yorgunluk endişelerinin önüne geçti; yatağa doğru yol aldı, lüks ve yumuşak yatağa uzanıp gözlerini kapatırken iç geçirdi.

Caeden dönene kadar yapabileceği çok az şey vardı. Şimdi yapabileceği tek şey beklemektir.

Bölüm 25

Tanıdık bir çığlık -Davian aynısını daha önce yarım düzine kez duymuş olmalıydı- uzaktaki gri duman duvarından yükseldi, çatıların üzerinde ve Zvaelar'ın dolambaçlı patikalarında yankılandı.

Artık bu ses karşısında neredeyse hiç kıpırdamıyordu ama yine de bir yanını içten içe sıkıyordu. O, Raeleth, Ana ve Ched gölgeli tünellerde ve kırmızı merdivenlerde sessizce yürüyorlardı; Ched'in titrek feneri yol gösteriyordu, ayak sesleri gevşek taşların çıtırtısıyla duyuluyordu. Çeşitli yönlere giden diğer ekiplerin uzaktan gelen kısık sesleri hâlâ duyulabiliyordu, arada sırada devriye gezen al'goriatların sesleri de duyuluyordu ama bunun dışında ürkütücü sessizliği sadece uzaktan gelen uzun acı çığlıkları bozuyordu.

Davian Raeleth'e bir bakış attı ama diğer adam düşünceli bir şekilde yere bakıyordu ve bakışını fark etmedi. Davian bunun kasıtlı bir kaçınma olup olmadığından emin değildi. Raeleth, Gedik'in kuzey tarafından yaptıkları tehlikeli dönüş yolculuğundan sonra düşünmek için zaman . Davian onu daha fazla zorlamak istemiyordu.

O gece daha nazik davranmadığı için sessizce kendini bir kez daha azarladı. Raeleth, Aarkein Devaed olarak tanıdığı adamı gördükten sonra derinden sarsılmıştı; Davian konuya çok daha dikkatli yaklaşması gerektiğini bilmeliydi. Bunun yerine, zavallı, anlık bir kararla Raeleth'in endişelerini gidermeye çalışmıştı. Aşağıdaki adamın Raeleth'in tanıdığını sandığı canavar olmayabileceğini fısıldamaya çalışmıştı. Davian'ın zamanında Devaed, Caeden olmuştu. Değişmişti. Taraf değiştirmişti.

Tek yaptığı Raeleth'in acı çekmiş gibi görünmesini sağlamaktı. İhanete uğramış. Sanki *Davian* birdenbire düşman oluvermişti.

Diğer adam başka bir şey söylememişti ama Davian'ın güvencelerine rağmen kalamayacak kadar sarsılmış olduğu belliydi. Ve Davian Raeleth'ten tek başına geri dönmesini isteyemezdi. O bu durumdayken değil, en başta yardım etmek için bu kadar çok şeyi riske attığından bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ayrıca Davian gördükleri adamın kendisine yardımcı olup olmayacağını da bilmiyordu. Devaed'in -ya da Tal'kamar'ın, ya da şu anda kendisine her ne diyorsa- burada olması kesinlikle diğer Venerate ile aynı safta olmadığını *gösteriyordu* ama bu Davian'a yardım edeceğinin garantisi değildi.

Ya da Davian'ın kim olduğunu bile bilmiyordu.

Böylece geri dönmüşler, Karanlıkla dolu madenlerden geçmişler ve halattan kayarak güney tarafına geçmişlerdi. Davian dönüş yolunda ağzını sıkı sıkıya kapalı tutmuş, söyleyeceği herhangi bir şeyin işleri daha da kötüleştireceğinden korkmuştu.

Bu bir hafta önceydi. O zamandan beri Raeleth'le birkaç kez konuşmayı denemişti ama her seferinde Raeleth onu kısa kesmişti. Hâlâ düşündüğünü söylemiş ve biraz daha zaman istemişti.

Artık tanıdık gelen bir ara sokağa saptıklarında Davian kendi kendine iç geçirdi. Gidecekleri yere varmalarına daha on beş dakika vardı. Birkaç gündür şehrin aynı bölgesinde çalışıyor, her yıkık binada bir metal izi arıyorlardı. Belli ki daha önce de taranmışlardı ama Ched bunun kotayı doldurmanın çok daha kolay olduğu ilk günlerde olduğunu düşündü. Bu da geriye bariz bir şey kalmadığı, ama yine de molozların altında bulunacak çok şey olduğu anlamına geliyordu.

Çok geçmeden bir önceki gün bıraktıkları yere ulaştılar ve sözsüz bir şekilde yerlerine geçtiler. Taşın taş üzerinde çıkardığı ağır tıkırtılar ve öğütme sesleri havayı hızla doldururken, dördünün de işleriyle uğraşırken zor nefes alışları duyuluyordu.

Davian büyük bir taş parçasını kenara çekti ve artık kollarında fazladan Öz'e daha az ihtiyaç duyduğunu fark ederek rahatladı. Son bir ay içinde fiziği çok değişmişti, daha ince bir diyet ve sıkı çalışma vücudundaki yağın her zerresini yakıp yok etmişti. Omuzları genişlemiş ve kolları da kalınlaşmıştı; bunun bir kısmı egzersizden, bir kısmı da egzersizden sonra iyileşmek için Öz kullanmasından kaynaklanıyordu ve bu da kaslarının büyümesini daha da desteklemiş gibi görünüyordu.

Durakladı, kanla uğraşıyor, ancak onu kavramayı başardığında rahatlıyordu. Raeleth'le birlikte al'goriat'la karşılaştıklarından beri her boş anında alıştırma yapıyordu ama ne erişebildiği kan miktarında ne de güç kullanma becerisinde bir gelişme olmuştu. İnce bir kalkan yaratabiliyordu ve daha da önemlisi, artık Yedek'ine biraz Öz çekebiliyordu.

Ama hepsi bu kadardı. Bu şeylerden herhangi birini yapmak için şiddetle konsantre olması gerekiyordu ve çevresinden içgüdüsel olarak Öz çekmesi hala işe yaramıyordu. Zaten burada, taş ve karanlığın arasında pek fazla kaynak da yoktu. Ekibinin geri kalanından da enerji çekemiyordu; onların da en az kadar enerjiye ihtiyacı vardı. yüzden şimdiye kadar akşamları ateşten gelen ince bir damlayla sınırlı kalmıştı. Onu hayatta tutmaya yetecek kadar, ama daha fazlası değil.

Raeleth'e doğru bakarak gerindi. Diğer adam çoktan terden sıırıslam olmuş, uzun bir tahta parçasıyla düşmüş bir ağacı kaldırmaya çalışıyordu.

kaldırılmayacak kadar büyük bir levhaydı. Günün bu erken saatinde bile diğer adam zorlanıyordu.

"?" diye sordu Davian sessizce, Ana ve Ched'in duyamayacağı bir yerde olduklarına dikkat ederek.

Raeleth hareketin ortasında kekeledi, taş birkaç santim kaydı ama kıpırdamadı. Dalgınca tutuşunu değiştirdi, zor nefes alıyordu ve Davian'a bakmıyordu. "Karanlık tekrar geri döndü. Dünün sonuna doğru geri döndü," dedi.

itiraf etti. "Sana bu gece söyleyecektim."

Davian endişeyle ona baktı. "Döneli o kadar oldu mu? Bir şeyler söylemeliydin." Tereddüt etti. "Bu... geri dönmemi her zamankinden daha önemli kılıyor. Yardım edebilir."

"İşte bu yüzden bir şey söylemek istemedim," diye homurdandı Raeleth. "Eğer ona yaklaşmaya kararlıysan, çaresizce ona gidemezsin."

Davian başını iki yana salladı. "Eğer umduğum gibi bir adamsa, o zaman bunun bir önemi yok," dedi kararlılıkla. Ana ve Ched'in kaybolduğu binaya doğru baktı, sonra Raeleth'in yanına giderek bir elini onun koluna koydu. Esans işini çabucak yaptı ve çok geçmeden Karanlık bir kez daha geri çekildi.

Raeleth derin bir nefes aldı ve yanaklarına renk geldi. İkisi de işlerine devam ederken, belli belirsiz bir utançla alnını ovuşturdu.

"İletişim kuramadığım için özür dilerim."

Davian yavaşça başını salladı. "Ne yaptığını biliyorum. Yaptıklarının bir kısmını *gördüm*."

Raeleth kısa, acı bir kahkaha attı.

"Şimdi anladın mı?" dedi usulca. "Büyükannem ve büyükbabam onunla ilgili hikâyeler anlatırdı, bilirsin - asla tekrarlamamam için uyarıldığım ama aynı zamanda doğru olduğunu bildiğim gizli hikâyeler. Onlardan önceki ebeveynlerinin Demir Yelkenler üzerinde nasıl büyüdüklerini, okyanustan başka bir şey bilmediklerini ve yiyecek için limandan limana yalvardıklarını, her zaman koştuklarını, Aarkein Devaed'in ne kadar geride kalacağından asla emin olmadıklarını. Halkımın anavatanını yok ettiği ve *milyonlarcasını* öldürdüğü için dehşet içinde kaçıyorlardı."

Davian yutkundu ve elindeki taşı indirdi.

"Özür dilerim Raeleth." Gözlerini kapattı. Mükemmel bir dünyada, Raeleth'in duygularının yatışmasına fırsat vermek için meseleyi bir süreliğine olurluna bırakırdı.

"Senden ona güvenmeni istemiyorum. Onu affetmeni de istemiyorum," diye devam etti isteksizce. "Senden ona olan nefretini bir kenara bırakıp bana güvenmek için elinden geleni yapmanı istiyorum."

Raeleth irkildi. "Nefret değil," dedi çabucak, savunmaya geçercesine. "Sadece..."

Sözünü yarıda kesti ve omuzları çöktü.

"El tek başına bilir... Bana anlattıkların üzerinde çalışmaya çalışıyorum Davian.

Gerçekten öyleyim. En azından kafamda bunu bir başlangıç olarak kabul etmeye çalışıyorum..."

Tekrar taş döndü ve ahşap levhaya sert bir darbe indirerek levhayı kenara yuvarladı.

Davian buna bir şey demedi. Ne kadar sinir bozucu olsun Raeleth'i suçlayamazdı. Davian için Caeden'in gerçek kimliğini kabullenmek yeterince zor olmuştu; bu gerçeği kabullenmesi aylar almıştı ve bu zaten çok iyi tanıdığı biri içindi. *Hoşlandığı* biri için. Raeleth'in Davian'ın ne yapmak istediğini *tartışabilmesi* bile küçük bir mucizeydi.

Hala.

"Sizin yardımınızla ya da yardımınız olmadan onu görmeye çalışacağım. Bu gece son zilden sonra."

Raeleth hiçbir şey söylemedi, yeni ortaya çıkardığı alanı incelerken ayağıyla bazı küçük taşları süpürdü.

Davian daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama sözü kesildi.

"Raeleth! Shadat!" Sesi alışılmadık derecede coşkulu çıkan Ana'ydı. Hatta heyecanlıydı.

Raeleth ve Davian birbirlerine bir bakış attıktan sonra aceleyle diğer ikisinin çalışmakta olduğu yere gittiler.

Ched ve Ana sağlam sayılabilecek bir binanın girişinde durmuş içeriye bakıyorlardı. Ched diğer ikisinin yaklaşma sesini duyunca etrafına bakındı ve onları yanına çağırdı.

"Sanırım bir şey bulmuş olabiliriz," dedi iri adam bir el hareketiyle, sesi memnun görünüyordu.

Davian kapı girişinde onlara katıldı.

Binanın kendisi birkaç kat yüksekliğindeydi ama sadece geniş birinci katın etrafına saçılmış metaller bile Davian'ın gözlerini fal taşı gibi açmaya yetiyordu. Kazmalar, çekiçler ve kürekler doğudaki tek pencereden içeri süzülen kırmızı ışığın altında parlıyordu; aletlerin bir kısmı duvarlardaki kancalara asılmıştı - yine metal- ve geri kalanı da tezgâhlara ve yere dağılmıştı. Belli ki bir zamanlar bir tür atölyeymiş.

Davian merakla, "Kaderler," diye mırıldandı ve arkasındaki Raeleth'in aynı derecede şaşkın bir nefes alışını duydu. Sadece bu oda bile dördünü haftalarca doyurabilirdi. "Bu nasıl hâlâ burada?" İleri doğru bir adım attı.

Ched onu gömleğinden yakaladı ve içeri adım atamadan geri çekti.

"Gözlerinle bak," diye homurdandı, yukarı doğru işaret ederek. Davian'ın kalbi anladığı kadarıyla çöktü.

Tavan sadece gölgeli değildi: siyah ve yağlıydı, her şey sürünüyordu

hafif, dalgalanan bir hareketle, dikkat etmediğiniz sürece fark edilemez. Karanlık, odanın içindekileri toplamalarına engel değildi ama doğal olarak canlı olan her şeye doğru uzanıyordu.

Ve eğer onlardan birinin üzerine damlarsa, işte o zaman bu olur. "Risk almak zorundayız," dedi Ana acımasızca.

Raeleth Davian'a baktı, sonra bir adım öne çıktı.

"Bırak ben yapayım." Sözlerini Ched'e yöneltiyordu ama Ana'nın da bu ricaya dahil olduğu açıktı. "Beni kabul ettiğin için sana borçluyum-"

"Hayır."

Sözü homurdanarak söyleyen Ana'ydı ve Ched tereddüt etse de sonunda kabul etti. "Tek bir kişi için çok uzun sürer," dedi huysuzca. "Hem zaten senin taşımana ihtiyacımız var."

Raeleth itiraz etmek için ağzını açtı ama Davian elini omzuna koydu. Raeleth zaten enfekte olmuştu, gönüllü olmasının bir nedeni de buydu şüphesiz ama bu onu daha da kötüleşmeye karşı bağışık hale getirmiyordu. Enfeksiyonu tek bir damla yüzünden olmuştu; diğerlerinin anlattığı hikâyelere bakılırsa, küçük bir Karanlık birikintisi bile saniyeler içinde öldürebilirdi. Ve içeride çatının yüzeyinde sürünen birkaç havuz değerinde Karanlık vardı.

Raeleth içini çekti, sonra başıyla kabul ettiğini belirtti.

İşe koyuldular, binada temkinli bir şekilde ilerlediler ve önce küçük parçalarla başlamaları gerektiği konusunda hemfikir oldular. Bir kerede Isstharis'e götüremeyecekleri kadar çok şey vardı: Elde ettikleri erzakı - ödüllendirilmiş olsalar bile- saklamak çok zor olacaktı ve diğer gruplar için çok cazip bir hedef olacaktı. Zulalarını korumak için kampta birini geride bırakmak zorunda kalacaklardı.

Bu yüzden bugün iki kova toplamaya çalışacaklardı -herhangi bir standarda göre muazzam bir miktar- ve geri kalan metali sistematik olarak Karanlık'tan uzaklaştıracaklardı. Bir süre boyunca toplanmaya hazır olacaktı. Başka hiçbir ekip bu bölgeyi taramıyordu, bu yüzden bu bulguyu haftalarca sürdürebilirlerdi.

Bir saat sonra Davian durakladı. Ana ve Ched metallerin bir kısmını saklamak üzere taşımaktan sorumluydular ama Davian şimdi belli belirsiz sesler duyabiliyordu.

Başını yana eğdi. Ana'nın belirgin, kadınsı sesi ve sonra...

O ve Raeleth, tam kelimeleri olmasa da cevaptaki tıslayan peltekliği duyduklarında aynı anda donup kaldılar. Isstharis'in sesine de benzemiyordu.

"Git," dedi Raeleth sakince. Yerdeki dörtte üçü dolu kovayı gösterdi. "Bunu da yanına al."

Davian koluna Öz pompalandı ve kovayı kaptığı gibi olabildiğince hızlı ve gürültüsüz bir şekilde ters yöne doğru ilerledi.

Tartışma. Uzak kapıdan geçip görüş alanından çıkmayı henüz başarmıştı ki, daha fazla hareket etme riskini göze alamayacağı kadar yakın olan taş zemine çarpan terazinin sert sesi kulaklarına çarptı. Yüzünü buruşturarak kovayı yavaşça yere bıraktı. "Yaptığın şeyi durdur." Tıslayan ses yüksekti; dar'gaithin

Davian'bir metreden fazla uzakta olamazdı. Gözlerini kapattı, Nefes alış verişini düzene sokuyordu.

"Adın ne?" "Raeleth. Size nasıl yardımcı olabilirim?" "Theshesseth."

Davian'ın nabızı hızlandı.

"Şadat nerede?" Ched'in sesiydi bu, kuşku dolu.

"Zaten bir kova doldurduk ve muhtemelen gün bitmeden bir tane daha doldurabiliriz. O yüzden şimdi Isstharis'e taşıyor," diye cevap verdi Raeleth kayıtsızca. "Eğer onunla konuşmak istersen, daha birkaç dakika önce ayrıldı. Belki ona yetişebilirsin," diye ekledi, muhtemelen Theshesseth'e hitaben.

"Konuyla ilgisi yok." Theshesseth'in sesi sinirli geliyordu ama pek de endişeli değildi. "Kaçak Davian'ı duydun mu?"

Davian'ın midesi guruldadı.

"Hatırlıyorum. Aylar öncesinden. Şimdiye kadar ya yakalandığını ya da öldüğünü sanıyordum," diye ekledi Raeleth umursamazca.

"Olabilir." Theshesseth'in bu düşünceden hoşnut olmadığı anlaşılıyordu. "Ancak, bu bölümde onun eşkaline uyan birinin çalıştığına dair duyumlar aldık."

Raeleth homurdandı. "Benden mi bahsediyorsun? Ben bunu çoktan yaşadım. Aylar önce," diye , sesi belli belirsiz sıkılmıştı.

Yine sessizlik oldu ve Davian nefesini tuttu.

"Yeterince benziyorsunuz sanırım," diye tısladı Theshesseth sinirli bir şekilde. "Beni buraya gönderen adam vaktimi boşa harcadığım için dayak yiyecek. Yine de. Hâlâ hayatta olabileceğine inanmak için sebeplerim var ve ödül duruyor. Onun yakalanmasından kim sorumluyorsa serbest bırakılacak ve kendi zamanına geri gönderilecek. Bunu unutmayın."

Davian'ın nefesi kesildi. Raeleth *bundan* hiç bahsetmemişti.

Theshesseth sürünerek uzaklaşırken bir kazıma sesi duyuldu. Ses kaybolana kadar kimse konuşmadı.

"Shadat bugün nakliye mi yapıyor?" Ched sonunda sordu, ses tonunda yoğun bir şüphe vardı. "Ondan ben istedim," dedi Raeleth.

"Tanıma uyuyor, biliyorsun," diye gözlemledi Ana.

Raeleth kıkırdadı. "Ben ve bu hafta gördüğüm yaklaşık yirmi kişi de öyle. Ayrıca, Shadat yılanlardan bu kadar uzun süre saklanmayı başarmış bir tür dahi olsa bile... ikinizden biri onu gerçekten ele verir miydi? O yaratıkların sözlerini tutma ihtimaline karşı? Çünkü ben yapacağımı sanmıyorum."

Ched homurdandı. "O zaman sen benden daha iyi bir adamsın, Raeleth. Ve umarım sen paslı çivi ararken ve ben Ilshan Gathdel Teth'e karım ve kızım la dönmüşken El seni bu bilgiyle rahatlatır."

Ana'dan, Ched'le aynı fikirdeymiş gibi bir homurtu geldi.

Davian'ın kalbi sıkıştı. Derinlerde bir yerde ikisine de güvenemeyeceğini biliyordu ama yine de bir yanı, iş başa düşerse kendisini koruyabileceklerini umuyordu.

Geri çekilen ayak sesleri duyuldu ve çok geçmeden Raeleth'in işine devam ettiğini duydu. Tam bir dakika geçtikten sonra Davian kendini toparladı ve kovayı kaldırdı, bölgeden iyice uzaklaşana kadar sessiz ve gölgede kalmaya dikkat etti. Yola koyulmalı, Raeleth'in yük taşıdığı iddiasının Ched ya da bizzat Theshesseth tarafından doğrulanabileceğinden emin olmalıydı.

Sarsıntı başladığında sadece birkaç dakikadır yürüyordu.

Derin bir gümbürtü havayı böldü, ara sıra kulak tırmalayan çatırtılarla noktalandı; Davian ayaklarının altındaki zemin şiddetle sarsılırken neredeyse ayağını kaybediyordu. Etrafındaki binalardan birkaçı kumtaşı duvar parçalarını döktü ve birkaçı da son desteklerini de kaybederek ışıktaki kırmızıya boyanan bir toz patlamasıyla yere çakıldı. Davian en yakınındakinden sendeleyerek uzaklaştı, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde üzerine çökmek üzere olan bir şeyin izini arıyordu. Bu, geldiğinden beri yaşadığı sarsıntılardan çok daha kötüydü ve diğerlerinin çoğunda da artçı sarsıntılar olmuştu.

Titreyen toprak durulmaya başladığında, aniden içinden bir korku geçti. Diğerleri.

Kovayı olduğu yere bıraktı, bacaklarını Öz ile doldurdu ve geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Boğucu toz o kadar yoğundu ki Davian artık binanın cephesini bile göremiyordu.

Patinaj yaparak durdu ve sonra girişin bildiği yere doğru ilerledi, elini hâlâ yapıdan dışarı kabaran bulutlara karşı yüzüne götürdü. İçerisi daha önce olduğundan daha aydınlıktı ama yine de tamamen gizlenmişti, havadaki kum herhangi bir sis kadar yoğundu.

"Raeleth?" diye bağırdı umutsuzca, yavaşlayarak yaklaşırken. "Ched? Ana?"

"Şadat!" Bu Ana'nın sesiydi, olması gerekenden daha boğuktu ve rahatlamıştı. İkincisi endişelenmek için yeterli bir nedendi; genellikle kadının gösterdiği en güçlü duygu ifadesi ya bir homurdanmaydı

onay ya da onaylamama. "Adımına dikkat et!"

Davian uyarıya kulak verdi, Özünü çekti ve önündeki tozu temizlemek için kullandı, zeminin bazı bölümlerinde parlayan siyah patinayı hemen fark etti. Özü daha uzağa gönderip içeride bir görünürlük yolu açarken tereddüt etti.

Her yerde karanlık su birikintileri vardı.

Rezervine daha fazla vurdu ve kirli kırmızı sisi geri itti, yıkımın tüm boyutunu kavrarken gözleri genişledi.

Sonra molozların arasında cesedi gördü.

Ched'in hiç şansı yoktu; çatının devasa bölümü sırtına ve kafatasının tabanına sertçe düşerek her ikisini de ezmişti. İri adamın gözleri boş boş girişe doğru bakıyordu ve Davian tedirgin edici bir an için gözlerindeki çaresizliği hâlâ görebildiğini hayal etti. Güvende olmasına bir metreden az kalmıştı.

Davian yutkundu ve uzun salonun enkazını taradı. Baş hizasındaki taş yığınları, kaybolan üst katlardan oraya yıkılmış olan birkaç alanı görmesini engelliyordu. Kırmızı ay ışığı çatıdaki boşluklardan içeri süzülüyordu ama Davian'ın rahatsızlığına rağmen çatının tamamının yok olmadığını fark etti. Eğer artçı sarsıntılar olduysa -ki buraya çılgınca koştuğu sırada zaten bir tane olmuştu- o zaman kalan taşlar da kolaylıkla aşağı düşebilirdi.

"Neredesin?" diye bağırarak dikkatlice içeri girdi. Tozu temizlediği yerde zeminden ve duvarlardan sızan karanlığın, o geçerken amansızca kendisine doğru çekildiğini görebiliyordu.

"İşte!"

Davian yüzünü buruşturdu; bulutun ortasındaydı ve ses etrafından geliyor gibiydi. Daha da fazla Öz çekti ve yapabildiği kadarını bir kenara süpürdü.

İleride siyah bir çukur kendini gösterdi.

Davian dikkatle, uzun odayı tamamen bölen, zemindeki yirmi ayak genişliğindeki deliğe doğru koştu. Yarığın diğer tarafında Ana yüzükoyun yatmış, endişeyle kenarından bakıyordu. Davian'ın yaklaştığını görünce gözleri korkuyla parladı.

"Dikkatli ol," diye uyardı, sesi titriyordu. "Zeminin altında bir tür kuyu vardı ve çatının çökmesi buranın çökmesine neden oldu. Kenarın ne kadar sağlam olduğundan emin değilim." Adamın yaktığı Öz-ışığa baktı ama bir şey söylemedi.

Davian başını salladı, yaklaşırken her adımını temkinli atıyordu; birkaç adım yaklaştığında dikkatlice dizlerinin üzerine çöktü, sürünerek ilerledi.

Ana'nın yaklaşık yirmi metre aşağısında Raeleth vardı.

Sırım gibi adam dar bir çıkıntının üzerindeydi ve duvara sıkıca bastırılmıştı; şiddetli bir sarsıntı daha onun tehlikeli tüneğinin tamamen yok olmasına neden olabilirdi. Yüzü Öz'ün sıcak ışıltısında bile ölümcül derecede beyazdı, ancak korku dolu bakışları altındaki esneyen çukurdan ziyade yukarıya doğru yönelmişti.

Davian bir an için anlayamayarak kaşlarını çattı. Raeleth fiziksel olarak en yetenekli insanlardan biri değildi ama sadece yirmi metre vardı ve Ana'yla arasında bir sürü tutamak gibi görünüyordu. Neden...

Sonra onu fark etti. Raeleth arasında, diğer adama tehlikeli bir şekilde yaklaşan ıslak karanlık bir çizgi yanıp sönüyordu.

Davian lanet okuyarak çukurun üstündeki çatıya baktı. Karanlık'ın içinden yavaş ama sabit bir ritimle damlayarak kaçıyor gibi görüldüğü büyük bir çatlak uzanıyordu. Düşünürken ses tonunu biraz hafifletmeye çalıştı. "Biraz ip bekleyebilirdin, Raeleth."

"Biliyorum, biliyorum." Raeleth'in cevabı cesurca neşeliydi ama ses tonundaki titreme onu ele veriyordu. "Sadece biraz Karanlık'a yakından bakmak istedim." Davian artık çukurun kenarlarından aşağı süzülen, gölgeden neredeyse ayırt edilemeyen, birkaç büyük çatlaktan sızan maddenin daha fazlasını görebiliyordu.

"Belki bir dahaki sefere," diye seslendi Davian, dışarıdaki şehirde yumuşak bir gümbürtü yankılanırken ve yer titrerken irkildi. Küçük bir artçı sarsıntı. Gözlerini çatıya dikmiş, Karanlık'ın kaynağını bulmaya çalışıyordu. Raeleth'i Öz kullanarak dışarı çıkarmayı deneyebilirdi ama bu garanti bir çözüm olmaktan çok uzaktı. Davian enfeksiyonu Raeleth'in vücudundan atmaya başarmış olsa da, deneylerinden Karanlık'ın saf haliyle Öz'ü kan kadar etkili bir şekilde kestğini biliyordu; Davian Raeleth'i enerjiyle desteklemeyi denerse, diğer adamın başıboş damlalarla vurulmayacağından ya da Öz bağının yok olup onu çukurun görünüşte dipsiz derinliklerine sürüklemeyeceğinden olmasının hiçbir yolu yoktu.

Davian'ın ayaklarının altındaki zemin tekrar titredi ve hafifçe geriye doğru kayarak Ana'nın da kendini sabitlediği yere baktı. Gözleri buluştu.

"Git," diye bağırdı çaresizce ona. Yardım edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Arkasındaki giriş artık tamamen molozla kaplıydı ama enkazın bir kısmına tırmanabilir ve çatıdan bir çıkış yolu bulabilirdi.

Ana tereddüt etti, sonra gözleri sertleşti ve inatla başını salladı. Davian bir başka sarsıntının Raeleth'i tehlikeli bir şekilde sallanmaya sevk etmesini dehşet içinde izledi; etrafına bakındı ve birkaç büyük taş parçası gördü.

Nefes verdi, sonra yedek parçasına uzandı.

Ani ışık patlamasıyla gölgeler geriye savruldu ve Ana'nın nefes alışını çukurun öbür ucundan bile duydu. Davian bunu görmezden gelerek

Görebildiği taşların en büyüğünü kaldırdı ve Özle sararak yukarı doğru fırlattı ve ardından Karanlığın damlıyor gibi görüldüğü boşluğa sıkıştırdı. Nefesini tutarak birkaç saniye bekledi, sonra dikkatlice altına ince bir Öz tabakası yapıştırdı. Taşları bir dakika boyunca yerinde tutmaya yetecek kadar.

Öz parlak kaldı ve taşlar yerinde kaldı. "Uzun süre dayanmayacak!" diye bağırdı.

Raeleth çoktan harekete geçmiş, Ana'ya doğru tırmanmaya başlamıştı.

Ana, Raeleth yaklaşırken onu izlemeye o kadar odaklanmıştı ki, üstündeki tavanda meydana gelen çatlamayı fark etmedi.

Gölgelerin birleştiği ve sonra aşağı sızdığı, titreyip gerildiği donuk bir an vardı. Davian bir uyarı çığlığı attı ama Ana'nın tepkisi çok yavaştı.

Karanlık açgözlülükle üzerine döküldü. Başını örttü.

Çıkarabileceği son sesleri de bastırdı.

Davian'ın yüreği burkuldu. Bakışlarını tekrar tırmanmayı bırakmış ve dehşet içinde donup kalmış olan Raeleth'e çevirdi.

Az önce Ana'yı ele geçiren Karanlık şimdi ona doğru koşuyordu.

Davian Yedek'ine dokundu ve Raeleth'e doğru uzun, kalın bir Öz filizi gönderdi, onu diğer adamın vücudunun etrafına sardı ve şiddetli, sarsıcı bir hareketle onu yukarı ve kendisine doğru çekti. Çatıdaki geçici tıkaç sonunda kırılıp sızdırmazlık taşları arkasından düşerken, zayıf adam kollarını sallayarak çukurun öbür tarafına uçtu ve onu hızla bastırılmış bir Karanlık akışı takip etti.

Raeleth Davian'a sertçe vurdu ve iki adam kolları ve bacakları birbirine dolanarak yere yığıldı, Davian'ın nefesi geçici olarak kesildi. Nefes nefese tökezleyerek ayağa kalktı ve sersemlemiş görünen Raeleth'i yanına çekti.

"Yapabileceğimiz bir şey yok," dedi perişan bir halde, Raeleth'in bakışlarını Ana'nın parlak siyah tümseğine doğru takip ederken, düşen enkaz ve gölgenin birleşimiyle zaten büyük ölçüde gizlenmişti. "Haydi."

Kaslarına az miktarda Öz akıttı, artık başka kaynaklardan yararlanabildiği halde Rezervinin ne kadar azaldığının farkındaydı. Bu sabah, içinde rahatlıkla haftalarca yetecek kadar kalmıştı.

Şimdi günlere daha yakındı.

Kalbi ağırlaşınca topallayan Raeleth'e omzunu verdi ve kampa doğru uzun bir yolculuğa başladılar.

Bölüm 26

Davian pürüzsüz moloz yığınının üzerine oturdu, gözlerini ateşe dikti ve tüm iradesiyle onu Özünden arındırmaya odaklandı.

Zaman geçti; çok uzun bir süre sonra tekrar uzaklara baktı, ağır bir şekilde nefes alıyordu, Rezervine sadece küçük bir miktar ekstra enerji damlatmayı başarmıştı. Son zil henüz çalmış olmasına rağmen çevredeki binalar sessizdi. Raeleth köşede, pelerininin altında büzüşmüş bir halde uyuyordu. Davian adamın yaralarını elinden geldiğince iyileştirmişti. Neyse ki kırık kemik yoktu ama kötü burkulmuş bir ayak bileğine müdahale edilmesi gerekiyordu. Yine de sertliği ve morlukları bir süre daha devam edecekti.

Yüzünü buruşturdu ve dalgın dalgın biraz acı ot çiğnedi, Raeleth'in yanında duran yarısı dolu metal kovaya baktı. Arkasına bir tane daha sıkıştırmıştı ve bir yığın demir ve çelik hurdası daha yıkılan binanın arkasına istiflenmişti. Bulabildiklerinin geri kalanı. Raeleth iyileşirken Davian'ın bulup çıkarmayı başardığı her şeyi tamamlamaya yetecek kadar, hatta biraz daha fazlası.

Ana ve Ched'i kaybetmenin tesellisi değildi bu.

Derin bir iç çekti. Raeleth başka bir ekip bulabilecek kadar iyileşene kadar bekleyecekti -şu anki haliyle kimse onu kabul etmezdi- ve sonra Davian Caeden'le konuşmak için ayrılacaktı. Aarkein Devaedd. Şu anda her kimse.

Gözlerini kapadı ve tekrar konsantre oldu, tüm odağını bu tek göreve verirken dişlerini sıktı. Uzandı, bir kez daha ele geçirilmesi zor karanlık gücü kavradı.

Oradaydı. Tam *oradaydı*. Ona dokunabilirdi.

Yavaşça, dikkatlice manipüle etti. Ateşten daha fazla öz çekti.

Alnındaki teri sildi ve titreyen uzuvlarını sabitledi, ateşin artık közden biraz daha fazlası olduğunu fark etti. Bu şekilde odaklanmaya devam etmesinin hiçbir yolu yoktu - düzenli olarak değil, kesinlikle ideal koşullar dışında hiçbir şeyde değil. Bir zamanlar çok basit olan bu görevleri kolayca yerine getirebilmesi için haftalarca, belki de aylarca daha pratik yapması gerekiyordu.

"Yorgun görünüyorsun,

Şadat." Davian irkildi,

döndü.

Maresh'in iri cüssesi karşıdaki binada yanan ateşin ışığında silüet halinde duruyordu ve yanında iki adamı vardı.

Davian ayağa fırladı, arkasındaki kovaya bakmamaya çalışıyordu. Davetsiz misafirlerin üçü de tahtadan yapılmış sopalar taşıyordu, temas halinde ciddi hasar vereceği kesin olan iri görünümlü silahlar.

Maresh'in bakışları binayı taradı ve Davian'ın kovanın durduğunu bildiği noktada durdu.

"Görünüşe göre biraz fazlalık var, Şadat," diye soğuk bir şekilde gözlemledi.

Davian gözlerini sıkıca kapattı, bunun olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Bugün ekibimizden iki kişi öldürüldü," dedi. "Raeleth neredeyse öldürülmek üzereyken iyileşiyor. Ve sen *bunu* yapmak mı istiyorsun?"

"Raeleth'in ikisinden biri olmaması çok yazık," dedi Maresh sakince. "Ama öyle olsaydı bile, sarsıntı nedeniyle tahsilat azaldı. Biraz daha fazlasına ihtiyacımız var ve görünüşe göre sizde de biraz fazlası var. Yani bu tesadüfî bir durum."

Davian sessizce yumruklarını sıktı. Ched'i de Ana'yı da pek iyi tanı mıyordu ve ikisi de pek dost canlısı sayılmazdı ama ölümleri hâlâ canını yakıyordu. Yetenekleri ne olursa olsun, buranın herkesi kurtaramayacağı kadar tehlikeli olduğunu keskin bir şekilde hatırlatmıştı.

Bu acı, bir kenara ittiği bir hayal kırıklığı olarak içini kemiriyordu ama şimdi... "Hayır," dedi usulca.

"Hayır mı?" Maresh kıkırdadı. "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü anladığını sanmıyorum Shadat. Pazarlık yapmıyoruz." Sesi çirkin ve alçaktı.

Davian rezervine dokundu. Çok az kalmıştı ama bu iş için fazlasıyla yeterliydi. Öz kullanabildiğini belli edemezdi ama bu bir sorun teşkil etmezdi. Bu adamlar güçlüydü ama aynı zamanda eğitilmiş savaşçılardan uzak haydutlardı. Aelric'in anılarına ve hapisane hücrelerinde bir yıl yaptığı egzersizlere sahipti.

"Öyle değiliz," diye onayladı Davian. Acımasızca gülümsedi, içinden Öz ile ilgisi olmayan bir enerji seli akıyordu. Yenilmekten, tutsak olmaktan, *saklanmaktan* midesi bulanıyordu. "İşte sana teklifim, Maresh. Eğer bu metali zorla alabileceğini düşünüyorsan, buyur dene. Aksi takdirde beni yalnız bırak." Kasıtlı olarak adama sırtını döndü ve tekrar kovanın yanına oturdu.

Tam anlamıyla şok olmuş bir durgunluk vardı ve Maresh'in konumunu izlemek için kullandığı kan parçacığının bundan sonra ne olacağını bilmesine gerek yoktu.

Maresh suçladı.

Davian son ana kadar bekledi ve sonra sağ kolunu enerji veren Öz'le doldurdu, kovayı kaptığı gibi ayağa kalktı ve dönerek son derece ağır kovayı tüm gücüyle savurdu

Öfke. Metal dolu konteynır, Maresh'in sağ omzunun hemen altında temiz bir şekilde birleşerek ani, çatırdayan, sarsıcı bir şekilde durana kadar dönerken bulanıklaştı. Maresh düştü, çığlıkları sessiz kampta yankılandı, kolunu tuttu ve acı içinde yuvarlandı, uzuv tamamen yanlışı açıyla çıkıntı yaptı. Kan çoktan iri adamın gömleğinden dışarı sızmaya başlamıştı, kırılan kemik etinin içinden çıkıntı yapıyordu.

Davian sakince eğildi ve sol eliyle Maresh'in ayağına yuvarlanmış olan sopasını aldı. Kovayı hâlâ sağ elinde tutuyordu.

Diğer iki adama soğuk soğuk baktıktan sonra dönüp tekrar yerine oturdu.

Birkaç saniye boyunca Maresh'in öfkeli, acı dolu küfürlerinden başka bir şey duyulmadı ve Davian neredeyse adamlarının daha fazlasını deneyecek kadar aptal olmayacağını ummaya cesaret edecekti. Ama sonra Maresh öksürerek kabalık dolu bir emir verdi ve iki adam ona doğru koşmaya başladı.

Kovayı dikkatlice yere bıraktı.

Bunu istememişti ama başka seçeneği kalmadıysa, bu adamlara bir ders vermekten de çekinmeyecekti.

Bir kez daha kan kullanarak hareketlerini takip etti ve son ana kadar sırtını onlara dönmedi. Bunu gösteriş olsun diye değil, onlara saldırılarının ne kadar beyhude olduğunu vurgulamak için yapıyordu. Tehdidi ne kadar önemsiz gördüğünü vurgulamak içindi. Bu adamları sadece yaralamak istemiyordu, böylece gasp girişimlerini daha fazla sürdüremeyeceklerdi.

Gelecekte onu karşısına almanın tamamen umutsuz bir dava olduğunu anlamalarını istiyordu.

İlki kafatasının dibine sert, korkak bir yumrukla geldi; Davian yumuşakça yana eğildi, Aelric'in eğitimi ve kendi artan duyuları ona zamanlaması ve hareketleri üzerinde daha önce sahip olduğundan çok daha ince bir kontrol sağladı. Uzandı ve yanından geçen kolu yakaladı, acımasızca büktü ve sonra kendi omzunu ona dayayarak sertçe salladı.

Direnış oldu, ardından keskin bir çatırtı ve bir çığlık geldi. Davian sallanan uzvu bıraktı ve sonunda ayağa kalkarak arkadaşının başarısızlığı karşısında bocalayan üçüncü saldırıya döndü. Ulf, eğer Davian adını doğru hatırlıyorsa.

"Devam edersek, şu anda her neredelerse, ekibinizde leş toplayabilecek tek bir kişi kalacak," dedi Davian, diğer iki adamın acı dolu inlemelerinden zar zor duyuluyordu. "İki kişiyle çalışırsan -belki de bu ikisi aralarında nakliye yaparsa- herkes gibi kota doldurabilirsin. Bir kişiyle çalışırsanız sonunda hepiniz açlıktan ölürsünüz. Muhtemelen al'goriat tarafından götürölürsünüz." Maresh'e baktı. "Ve kimse seni yanına almayacak. Güven bana."

Siyah saçlı adam tereddüt etti; Maresh ona saldırması için hırladı ama Davian Ulf'un ifadesinden mesajının yerine ulaştığını görebiliyordu.

"Artık diğer takımlardan bir şey almak yok. Eğer böyle bir şey olduğunu duyarsam geri gelir ve işi bitiririm." Davian Ulf'un bakışlarını tuttu; ona hitap etmek, Maresh'i tamamen reddetmekten daha iyiydi. "Anladıysan başını sallla."

Uzun bir sessizlik oldu. Ulf başını salladı.

Davian kasıtlı olarak tekrar üç adama sırtını döndü ve yorgun bir şekilde oturdu. Dikkat çekici bir şekilde, Raeleth'in tüm olay boyunca uyuduğunu fark etti. Bu iyi bir şeydi. Adamın şu anda her şeyden çok uykuya ihtiyacı vardı.

Maresh'in soluk soluğa, acı dolu küfürlerini duymazdan geldi ve sonunda her şey bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Saatler sonra omzuna dokunan bir el Davian'ı sarsarak uyandırdı.

Bir sıçrayışla doğruldu, hemen uyandı ve üzerine eğilmiş olan Raeleth'in hafif bir telaşla geri çekilmesine neden oldu.

"Sorun ne?" diye sordu diğer adam, onun tepkisi karşısında endişeli görünüyordu.

Davian'ın çarpan kalbi hafifledi ve omuzlarının gevşemesine izin verdi. Bir gece önce uyuyabildiği kadar uyanık kalmış, Maresh'in ya da adamlarından birinin o uyurken intikam almak için geri döneceğinden endişelenmişti. Bir ara uyuyakalmıştı ama neyse ki korkutma çabaları işe yaramış gibi görünüyordu.

"Bir şey yok," dedi Raeleth'e, gözlerini yorgunca ovuşturarak. Etrafına bakındı ve kamptaki hareketsizliği fark etti. "Daha erken."

"Özür dilerim. Uyandım ve ben sadece..." Raeleth başını salladı. "Ana ve Ched hakkında düşünüyordum. Onları hiç hatırlamadığınızı fark ettim. Hiç oturup ölümlerini gerçekten kabullenmemişiz."

Davian gözlerini . "Ve bunu şimdi mi yapmak istiyorsun?"

"Şimdi değilse ne zaman? Neredeyse seni uyandırmayacaktım çünkü ikimizin de uykuya ihtiyacı var. Çünkü bu... anlamsız geliyordu," diye bitirdi Raeleth, yüz ifadesi bu kavramı ne kadar tatsız bulduğunu gösteriyordu.

Davian bocaladı, hâlâ gözlerindeki uykuyu siliyordu.

"Duygusuz görünmek istemem ama öyle olmadığına emin misin?" diye sordu. "Bu onları geri getirmeyecek." Bu sözleri söylemekten nefret ediyordu ama Zvaelar pratiklik istiyordu.

Raeleth ona ciddiyetle baktı. "Bu onlar için değil."

Davian yüzünü buruşturdu ama kendini kaldırdı.

"Bu senin hatan değildi, biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Bunu yapmak istememin nedeni bu değil," dedi Raeleth yumuşak bir sesle. "Ben sadece..."

Bir aydan fazla bir süre geçtikten sonra onları aslında ne kadar az tanıdığımı düşünmeden edemiyorum. Bu yerde konuşmanın ne kadar çok çaba gerektirdiğini. Biri hakkında bilgi edinmek ve özellikle de onunla neyin önemli olduğunu tartışmak. İşlerin ne kadar kolay değişebileceğini bilseniz bile, bu her zaman yarına erteleyebileceğiniz bir şeymiş gibi geliyor." Nefes verdi. "Onlarla El hakkında çok fazla konuştuğum için beni rahatsız edici bulduklarını biliyorum... ama gerçek şu ki, şimdi gittiler, onlarla O'nun hakkında yeterince konuştuğumu sanmıyorum."

Davian ona sempatiyle baktı. "Bu onları kurtarmazdı."

Raeleth sessizce, "Bu onların ölmesini engellemezdi," diye düzeltti onu. "El tek başına diğerini tanıyor." Davian'ın yüz ifadesine bir el salladı. "Beni yanlış anlama, bu suçluluk duygusundan değil. Kendimi daha iyi hissetmek için de değil. Unutmadığımdan emin olmak için."

Davian içini çekti ama başını salladı. Yorgundu ama bunun Raeleth için önemli olduğu açıktı ve Davian'ın bir kısmı adamın haklı olduğunu kabul ediyordu. Burada hayatta kalmaya çalışmanın, bu hayatta kalmanın bir anlamı olmasını sağlayan her şeyi ellerinden almasına izin veremezlerdi.

Sonraki on beş dakikayı yeni yakılmış ateşin başında oturup Ana ve Ched'le yaşadıklarını hatırlayarak geçirdiler. İkisi de bu çifti iyi tanımıyordu ama her ikisinin de paylaşacak hikâyeleri vardı. Davian, Raeleth'in anlattığı bazı anekdotlara gülümsediğini bile fark etti; bu, Zvaelar'a geldiğinden beri çok nadiren yaptığı bir şeydi.

Daha sonra bir süre sessizce oturarak ilk zilin çalmasını beklediler.

"Ödülün özgürlük olduğunu hiç söylememiştin," dedi Davian aniden. "Beni ihbar ettiğin için yani."

Raeleth ona şaşkın bir bakış attıktan sonra omuz silkti. "Alakalı görünmüyordu."

"Yine de. Pek çok insan bu riski göze alırdı." İki adam da birkaç saniye konuşmadı.

"Peki onunla ne zaman konuşacaksın?" Raeleth bakışlarını giderek aydınlanan doğu gökyüzüne odaklayarak sordu. "Onunla" deyişinden kimden bahsettiği .

Davian diğer adama dikkatle baktı.

"Bugün," dedi. "Daha fazla bekleyemez." Maresh'e karşı verdiği mücadeleden sonra yedeği neredeyse boşalmıştı. "Benimle gelebilirsin," diye ekledi, pek umutlu olmasa da.

Raeleth kıkırdadı. "Her şeye rağmen, daha iyi bir durumda olsaydım teklifini kabul edebilirdim," diye kabul etti. "Ama şu anki halimle seni yavaşlatırım. Muhtemelen ikimizin de ölümüne neden olurum." Başını sertçe salladı. "Haftalarca yetecek kadar metalimiz var ve bu süre içinde

Eğer daha fazla Öz'ü nasıl elde edeceğinizi bulamadıysanız, ben zaten ölmüşüm demektir. O yüzden kalacağım." Tereddüt etti. "Yine de senden bir isteğim var."

"Hangisi?"

"Onunla olan birlikteliğinizin doğru olduğunu düşündüğünüz şeylerden ödün vermemesi." Raeleth Davian'ın bakışlarını sabit tuttu. "Bunun kaçış ya da hayat kurtarma anlamına geleceğini düşünsen bile ya da..." Eliyle işaret etti. "Yaptıkları göz önüne alındığında -değişmiş olsa bile- sizden isteyeceklerinden korkuyorum. Kötü adamlar nadiren iyi bir sebep olmaksızın karanlık işler yapmalarını isteyerek başkalarını kendi taraflarına çekerler. Her zaman grinin en açık tonundan başlarlar. Çoğu zaman iyi bir amaç gibi görünen şeyleri kullanırlar."

"Bazen ihtiyaç duyulan şeyin biraz gri olması mümkün değil mi sizce?" diye sordu Davian.

Raeleth homurdandı.

"Hayır," dedi sertçe. "Gri korkaklığın, cehaletin ve düpedüz tembelliğin rengidir Davian, kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Eğer bir şey açıkça doğru ya da yanlış değilse, o zaman hangisinin doğru olduğunu bulmak gerekir, belirsiz bir üçüncü kategoriye atmak değil. Ahlakınız için bir temeliniz, bir dayanağınız varsa, o zaman her zaman bir yanıtınız olacaktır - ve eğer yoksa, o zaman *herhangi bir şeyin* doğru mu yanlış mı olduğuna karar vermeye çalışmak boşuna ve ilgisiz bir egzersizdir."

Davian, Raeleth'in sesindeki yoğunluk karşısında ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı.

"Bunu aklımda tutacağım," diye söz verdi. Köşedeki metal kovaya göz attı. "Bu arada, artık Maresh için endişelenmene gerek yok. Ya da bu arada avantaj elde etmeye çalışan başka biri için."

Önceki gece neler olduğunu kısaca anlattı. Raeleth kaşlarını çatarak dinledi ve Davian'ı şaşırtacak şekilde Maresh'in yenilgisinden açıkça zevk almadı.

"Bildiğim iyi oldu," dedi sadece.

Bir süre daha konuştular, ilk kez kendilerini diğer ekiplerle birlikte ayağa kalkmaya zorlamalarına gerek kalmamıştı. Davian yanlarından geçen birkaç kişinin meraklı ve belli belirsiz endişeli bakışlarını görmezden geldi. Görünüşe göre Maresh hakkındaki söylentiler hızla yayılmıştı.

Sonunda Davian ayağa kalktı. Artık gizlice kaçmak için son zilin çalmasını beklemeye gerek yoktu.

"Sanırım zamanı geldi," dedi biraz düşünceli bir şekilde. Zorla sırtıttı. "Yakında görüşürüz."

Raeleth hafifçe gülümsedi. "Elbette," dedi sessizce. Cebini karıştırdı ve gümüş anahtarı çıkarıp Davian'ın eline tutuşturdu. "El seninle, Davian. Dışarıda dikkatli ol."

Davian onu onaylarcasına başını salladı, sonra bir ciğer dolusu kuru hava emdi ve Gedik'e doğru yola çıktı.

Davian kraterin kenarına ulaştığında ay arkasındaki ufukta somurtkan bir şekilde asılı duruyordu, sessizce sağ omzunu silkti ve Gedik'ten aldığı yedek halat bobininin ellerine kaymasına izin verdi.

Yolculuğun olaysız geçmesinden duyduğu rahatlama, molozlarla kaplı yükseltinin üzerinden aşağıdaki manzaraya bakıp bundan sonra ne olacağını düşünürken kısa sürdü. Krater güvenliydi çünkü sadece üç belirgin çıkışı vardı ve hepsi de tetikte bekleyen dar'gaithin'ler tarafından korunuyordu. Yine de duvarları -oldukları kadarıyla otuz fit yüksekliğinde- ipini kullanarak tırmanmak için yeterince kolay olacaktı.

Davian kraterin ağzındaki kızıl aya karşı kısa süreliğine siluet halinde görünse de, bu aynı zamanda inmek üzere olduğu duvarın derin gölgeler içinde olduğu anlamına geliyordu. Durakladı ve al'goriat'ın dolaştığı aşağıdaki boşluğun merkezine doğru tekrar baktı. Dış binalar halkasını parlayan metal kulenin yakınındakilerden ayıran düz, açık alan siyah bir yıkamaydı, bu mesafeden yaratıkların "görüşü" kesişip üst üste bindikçe dalgalanan tek bir kan kütesiydi. En azından korumayı başardığı ince kan kalkanı onu bundan saklayacaktır. Gördüğü kadarıyla savunmadaki Yasaklıların girmekten kaçındıkları kulenin etrafındaki binalar vahasına ulaşmasını sağlayacaktı.

Olmalı.

Davetsiz misafirlere karşı korunmaya hiç önem verilmiyor gibi görünüyordu; al'goriat'ın devriye gezilen iç halkaya girecek kadar aptal olan herkesin icabına bakmasının beklendiği düşünülürse bu gerçekten de mantıklıydı.

Davian nefesini tuttu, bir kez daha Öz'ünü tam bir görünmezlik kalkanına dönüştürecek kadar kan kontrolüne sahip olmayı diledi ve sonra yükselişin üzerinden atladı. Saniyeler içinde ipi yakaladı ve kendini aşağıya bırakarak derin gölgelerin içinde kayboldu. Orada asılı kaldı, nefesini tuttu, kulakları gerildi.

Hiçbir şey. Biri onu fark ettiyse bile, alarm vermemişti.

Nefes vererek devam etti, inişi yavaş ve yumuşak tutacak enerjiye sahip olduğundan emin olmak için ara sıra kollarına küçük bir Öz damlamasına izin verdi. Kaba ip ellerini yakıyordu ama o sabit bir tempoda ilerlemeye devam etti; bir dakika içinde hafifçe yere değiyordu, gözleri iki bina arasındaki dar patikada ilerliyordu. Hareket yoktu, sadece gevşek taşlar üzerindeki ayakların uzaktan gelen çıtırtıları duyuluyordu.

İpi bıraktı ve orada bıraktı; keşfedilme riski vardı ama aynı zamanda alarm vermek istemiyorsa tek çıkış yoluydu. Bu bölüm

Ayın açısı nedeniyle krater zifiri karanlıktı ama karşı taraftan gelen donuk kırmızı yansıma, yönünü bulmasına yetecek kadar ışık sağlıyordu.

İçeriye bakma dürtüsüne direnerek binaların arasından kaydı. Garip Birden kötü kokular yayılıyordu ve ilk kez burnuna geldiğinde neredeyse öğürmesine neden olacak kadar kötü kokuyordu. Yapılar büyük ölçüde taştan yapılmıştı ama yer yer ahşapla desteklendikleri belliydi; hasarın son sarsıntılardan mı kaynaklandığını yoksa daha önce de mi orada olduklarını Davian bilmiyordu. Her iki durumda da, etrafındaki hiçbir şeyin son birkaç ay içinde inşa edilmediği şimdi daha da açıktı. Buradaki her şeyin bir *yaşı* vardı, bu yapıların şu anki sakinlerinden önce çok çok uzun zamandır var olduğu hissi. Hatta şehrin geri kalanından bile önce.

Bir binanın köşesine ulaştı ve binanın etrafından kırmızı ışıkla aydınlatılmış geniş alana baktı.

Sürünen korku göğsünü sıktı.

Al'goriat burada her yerde dolaşıyordu; Davian'ın yüz adım ötesinde belki bir düzine, onun da ötesinde belki yirmi otuz tane daha vardı. Yaratıklar, birbirlerini itip kakmaktan kaçınmayı başarsalar da, bir yerden bir yere amaçsızca yürür gibi görünüyor ve nadiren düz bir çizgiye bile uymuyorlardı. Yine de hiçbir binalar ile metal kule arasındaki açık alandan uzaklaşmaya meyilli görünmüyor, yarattıkları rahatsız edici kan ipliği okyanusunun içinde kalmaya devam ediyordu. İğneye benzeyen dişlerinden sıvı damlıyor ve gözsüz bakışları her şeyi kuşatıyor gibiydi.

Davian ürperdi ve geri çekildi. Kampta, yukarıdan bakıldığında bile, bu plan mantıklı gelmişti. Al'goriat kan kullanarak *açıkça* "görüyordu"; bu nedenle kendini onlara görünmez kılabilirdi. Tek yapması gereken kalkanını korumak ve yanlarından geçmekti.

Ama şimdi, yerde uğursuzca sürüklenen, nefes nefese kalmış, ağızları açık, inanılmaz derecede kaslı on ayaklı formları görünce, tüm bunların mantığı birdenbire çok daha az önem kazandı. Burada ölmeyeceğini *bilmek* bile yardımcı olmamıştı.

Onunla kule arasındaki iki yüz metrelik açık alan, basitçe söylemek gerekirse, dehşet vericiydi.

Sırtını soğuk taş dayayarak bir dakika boyunca düşündü. Devaed'in götürüldüğünü gördüğü kule kraterin tam ortasındaydı ve al'goriat dolu açık alan tarafından tamamen çevrelenmişti. İçeri girmenin daha iyi bir yolu yoktu. Aslında başka bir yol da yoktu.

Davian köşeden tekrar baktı. Bir dar'gaithin'in karanlık formu ilerideki yapıların arasında sürünüyordu ama ona doğru bakmıyordu ve kısa süre sonra gözden kayboldu.

Derin bir nefes aldı, sonra gölgelerin arasından çıkıp

Ayın kızıl ışığı.

Ürkütücü ışık ona çarptığında hafifçe irkildi, kendini hiç hatırlayamayacağı kadar açıkta hissetti. Eğer al'goriatlardan biri onu fark etmeyi başarırsa, onlarla savaşmak bir yana, kaçması bile mümkün olmayacaktı.

Yakınlarındaki bir düzine kadar yaratık başlangıçta onun varlığına tepki vermemiş gibi görünüyordu ve Davian bir an için rahatlamaya başladı.

Sonra en yakındaki gezinmeyi bıraktı. Başını çevirdi.

Doğrudan ona baktı.

Sonra üç al'goriat daha aynısını yaptı.

Davian kan kalkanını kontrol ederken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Hâlâ ayakta idi ama onu korumaktan alnında ter damlaları oluşmaya başlamıştı.

Kalbi çarparak ve nefesini tutarak yaratıkları izledi. Hareket etmediler.

Sonra, sanki söylenmemiş bir işaret almışlar gibi, dönüp devriyelerine devam ettiler. Davian rahatlayarak yüksek sesle nefes vermekten zorlukla kaçındı, titreyen ellerini sabitledi ve kendini sakinleşmeye zorladı. Belli ki bir şeyler hissetmişlerdi ama bu alarm vermek için yeterli değildi. Onlara fazla yaklaşmamaya çalışmalıydı -zaten bunu yapmaya niyetliydi- ama hiçbir şey olmamıştı.

gerçekten değişti.

Bir adım öne çıktı. Sonra bir adım daha.

Al'goriat tepki vermeden hareket etmeye devam etti.

Davian kendini hazırladı, sonra geniş, açık alanda kasıtlı olarak başladı, yakınlardan geçen herhangi bir dar'gaithin tarafından görülme riskine rağmen koşma dürtüsüne direndi. Bu kule bir tür hapisane olmalıydı; Devaed orada tutuluyorsa, en önemli mahkûmlar için olması mantıklı geliyordu. En tehlikeli olanlar. Bu da demek oluyordu ki, burada çok fazla gürültü çıkarırsa, al'goriat'ı bir şeylerin ters gittiği konusunda uyarırsa, yaratıklar onu parçalamakta tereddüt etmeyecekti.

Yolculuk sonsuza kadar sürmüş gibi görünse de Davian en fazla birkaç dakika sürmüş olması gerektiğini biliyordu. Sonunda bir kez daha gölgeye adım atıyor, al'goriat'ın devriye gezmeye niyetli görüldüğü çemberin kenarını geçiyordu. Sonunda dikkatini Yasaklılar'dan uzaklaştırıp ilerideki yapıya verdiği ensesindeki deri ürperdi.

Şimdi yakından bakınca, Davian onun yapımında ne kadar çok metal kullanıldığını görebiliyordu. Göğsü sıkıştı.

Üzerindeki çelik, bir çöpçü ekibini *yıllarca* besleyebilir.

Başını salladı, Devaed'in götürüldüğünü gördüğü kapıya doğru sessizce ilerledi, sonra kapı aniden açılıp üç kişi çıkınca sertçe geri çekildi. İki adam ve bir kadın, yeterince sağlıklı olmalarına rağmen yorgun görünüyorlardı. Kıyafetleri tozlu ve yıpranmıştı ama yırtık pırtık ve yırtık pırtık .

Yıpranmış kenarlar, çöp toplama ekiplerinde çalışanları işaret ediyordu.

Davian izlerken kaşlarını çatı. Ne kapıda bir kilit vardı ne de insanların kendileri herhangi bir şekilde bağlıydı. Yakındaki al'goriat da onların varlığına tepki vermiyordu, gerçi elli adımdan daha uzakta değillerdi.

Grup, ortaya çıktıkları yerden çok da uzak olmayan alçak, kare bir binaya doğru ilerledi ve çıktıkları gibi kasvetli bir sessizlikle içeri girdi.

Davian birkaç saniye gölgelerden izledikten sonra parıldayan kuleye doğru ilerledi, bir gözü de insanların az önce içinde kaybolduğu binadaydı. Mahkûm olabilirlerdi ama bu aşamada kendini kimseye açıklamaktan çekiniyordu.

Nefesini tuttu, sonra kapıyı iterek açtı ve içeri süzüldü.

İçerisi de tıpkı dışarısı gibiydi, duvarları pırıl pırıl çelik levhalar kaplıyordu, ancak yansıyan meşale ışığı içeriye kıyaslandığında oldukça parlak gösteriyordu. Zvaelar'a açılan kapının bulunduğu Ilshan Gathdel Teth'teki Venerate yeraltı kompleksine benziyordu. Bu önemli miydi? Metali çabucak kontrol etti ve plakaların çoğunda ince kan çizgileri olduğu kesindi ama tıpkı kendi zamanında olduğu gibi, amacını kavrayamayacağı kadar karmaşıktı.

Bir dizi dar merdiven kulenin dış kenarından yukarı doğru kıvrılırken, tam ortada aralık duran bir kapı vardı. Hafif aralıktan sızan parlak, titreşen ışık, durduğu koridora gölgeler düşürüyordu.

Davian bir nefes alıp sessizliği dinledikten sonra ilerledi, elini tereddütle kapıya dayayıp biraz daha araladı.

Kör edici ışığa karşı gözlerini kısarak içeri baktı.

Ötedeki odanın zemini *parlıyordu*.

Gözlerinin alışması birkaç saniye aldı; alıştıktan sonra, her şey gibi çelik olan zeminin bir kenarı boyunca birkaç kaba hasırın uzandığını görebildi. Her birinin üzerinde bir figür duruyordu, yüz hatlarını ayırt etmek başlangıçta zordu ama insan oldukları belliydi.

Öz, bu figürlerden aşağıdaki cilalı metalin içine aktı.

Davian bakakaldı. Yerdeki çelik plakalar sabit, temiz bir beyaz renkte titreşiyor ve Davian'ın görebildiği kadarıyla Öz depolamak dışında hiçbir amaca hizmet etmiyordu - Davian'ın uzun zamandır görmediği kadar çok Öz. Dudaklarını yaladı ve bir an için özlemle yere baktı. Kan üzerinde bir nebze daha fazla kontrol sahibi olsa, Rezervini bütünüyle burada doldurabilirdi.

Kapıyı biraz daha araladı ve nefesi .

Geçit odanın köşesinde, figürlerin yattığı yerin tam karşısındaydı. Tanıdık gri, kıvrımlı boşluk yüzeyi boyunca dalgalanıyordu. Daha çok...

Her zamankinden daha şiddetli, tehditkâr, sanki zaman akışı serbest kalmaya ve kulenin içine sızmaya çalışıyormuş gibi.

Neredeyse tam bir dakika boyunca şaşkın şaşkın izledi, içeri adım atmak istemedi. Odadaki yarım düzine insandan hiçbiri Raeleth'le birlikte gördükleri adama benzemiyordu. Bunun mantıklı olduğunu düşündü; Devaed özel bir mahkûmdu ve kesinlikle başkalarıyla birlikte tutulmuyordu.

İçini çekti, sonra kapıyı tekrar kapattı ve endişeyle merdivenleri çıkmaya başladı.

Her geçen adımda vücudundaki gerilim ; merdiven çelikle kaplıydı ve kan'ı kolayca manipüle etme yeteneği olmadan, burada karşılaştığı herhangi birinden saklanmasının bir yolu yoktu. Ve her zaman aşağı inebilse de, çıkan ve inen biri arasında sıkışıp kalırsa kaçması mümkün olmayacaktı.

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca tırmandı ama bir dakikadan sürmüş olamazdı. Kule, içinden enerji geçiyormuş gibi görünürken ara sıra bir çatırtı çıkarıyor, Davian'ın irkilmesine neden oluyordu ama ileride herhangi bir hareket olduğuna dair bir işaret ya da ses yoktu.

Kulenin bir sonraki katına çıktı: yüksek tavanlı dar bir koridor, yirmi metre ötedeki kapalı bir kapıda bitiyordu. İlerlemenin diğer tek yolu merdivenin devamıydı.

Davian düşündü, sonra kapıya doğru süzüldü. Kapıda nöbetçi yoktu ama çelik, kapıyı sağlamdan da öte gösteriyordu; pürüzsüz ve paslanmamış olan kapı, duvarları kaplayan meşalelerin yaydığı loş ışıktaki parlıyordu. Davian kapıya ulaştığında tereddüt etti, sonra kendini destekledi ve elini metale dayayarak hafifçe itti.

Sessizce açıldı.

Davian irkilerek geri çekildi, soğuk duvara yaslandı ve içeriye baktı. Odada tek bir adam vardı, sırtı Davian'a dönüktü. Bir masada oturuyordu, çalışma alanını aydınlatan bir mum vardı. Başını öne eğikti ve kâğıt üzerindeki tüy kalemlerin çizikleri odayı dolduruyordu.

Ses yavaşça durdu.

"Eğer beni öldürmeye geldiysen, vaktini boşa harcadın," dedi adam yorgun bir sesle, dönmeden.

Davian hiçbir şey söylemedi. Daha önce gördüğü mahkûmla aynı kişi miydi? Saç rengi ve yapısı benziyordu ama yabancıнын arkası dönükken bunu söylemek zordu.

İçeri adım attı. "Ben-"

Sonra ağır bir şey karnına sertçe çarptı ve nefesi kesilmiş bir halde duvara doğru yan yattı.

Kendini metal plakalara dayadı ve ayağa kalkmaya, toparlanmaya ve kendini savunacak bir pozisyon almaya çalıştı, ancak bir şey

keskin ve soğuk boğazına bastırdı.

"-Seni öldürmeye gelmedim," diye hırıltılı bir sesle konuştu ve bu yorumu masadaki adamdan çok, yarım boy taş mızrağın diğer ucundaki ufak tefek, zeytin tenli kadına yöneltti.

Bir saniye boyunca kimse konuşmadı. Silahı tutan kadın zayıftı, belki de kendisinden birkaç yaş büyüktü, kıvrıcık kahverengi saçlarının altında kahverengi gözleri parlıyordu. Hem mızrakla hem de durumla ilgili olarak tamamen rahat görünüyordu, Davian'ın misilleme yapmasını engelleme yeteneğine açıkça güveniyordu.

Yine de Davian'ın yüzünü incelerken ifadesinde bir şeyler değişti; boğazındaki baskı hafifçe azaldığında neredeyse şaşırılmış görünüyordu. Kadının mızrağı tutuşu değişti ve Davian bedenini Öz'le doldurup savaşma isteğine direndi.

"Bilgi almak için arıyorum. Sadece konuşmak istiyorum," dedi Davian, tekrar düzgün nefes alabildiği için olabildiğince sakin bir şekilde, gözleri nihayet kadından ayrılıp masadaki adama kaydı.

Yabancı başını yana eğdi. "Bekle, Niha. Bu sesi tanıyorum." Sonunda döndü.

Raeleth'le birlikte gördükleri adamdı bu. Davian bir an için boynunda hâlâ keskin bir şey olduğunu unutarak rahatlamak için neredeyse sarkacaktı.

Adam sandalyesini geriye iterek aniden ayağa kalktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Uzun boyluydu, siyah saçları vardı ve yüzüne tanıdık bir gülümseme yayılmıştı.

"Davian?" Bir adım öne çıktı, görünüyordu. "*Davian mı?*" Elini heyecanla kadına doğru salladı. "Niha, her şey yolunda! Lütfen bırak gitsin."

Genç kadın -Niha- hâlâ tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu; sonunda mızrağı indirdi ve sakince kemerine asmadan önce belli belirsiz gösterişli bir şekilde döndürdü.

Davian şaşkınlıkla başını salladı ve birkaç adım ötede durmuş, onu şaşkınlıkla inceleyen adama odaklandı. "Sen Aarkein Devaed'sin."

Adamın yüzü kızardı. "Tal. Sadece... Tal, lütfen," dedi elini sallayarak.

"Demek beni tanıyorsun." Tal'kamar'ın bu versiyonu -Davian ona böyle hitap etmekte bir sakınca görmüyordu, çünkü onu Caeden olarak düşünmek zordu- Davian'ın Deilannis'te kafasını kestikten sonraki bir zamana aitti.

"Evet!" Tal'in ifadesi birden düzeldi. "Ah. Elbette. Beni başka şekillerde de tanıyordun. Ve farklı bir isimle," diye alaycı bir şekilde kendi kendine itiraf etti. "Kendime Malshash derdim." Beklentiyle Davian'a baktı.

Davian şaşkınlıkla ona baktı, aklı donmuştu. "Ne?"

Tal sırtıttı ve Davian, Niha'nın onun açıkça şok olmuş ifadesine sırtıttığını gördü.

Davian'ın aklı karıştı. "Yani... bana öğreten sendin..." Olayları sıralamaya çalışırken başını salladı, sersemlemişti, son birkaç yıldır kafasını kurcalayan birkaç şey sonunda bir araya gelmişti. "Beni Portal Kutusu'na bağladın, böylece onu sana getirecektim." Malshash'ın her şeye karışmasını hep merak etmişti. Şimdi, söylediği ve yaptığı pek çok şey çok daha anlamlıydı.

Davian dalgınca yaralı omzunu ovuşturdu ve Niha'ya öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakışlar onun eğlencesini artırmaktan başka bir işe yaramadı. Deilannis'te Malshash'ın ona kan kullanmayı öğrettiği o birkaç haftayı düşünürken dudağını kemirdi.

"Yüzüğüm," dedi aniden, gözleri kocaman açılmıştı. "Fates. Onu düşürdüğümü söylemiştin ama..."

Yutkundu ve sözünü bitirdi.

Tal'in gülümsemesi soldu. Davian'ın yüz ifadesini incelerken yavaşça başını salladı. "Ah. Demek artık bunu da biliyorsun," dedi. İçinde gerçek bir pişmanlık vardı. gözleri.

"Beni kurtarmaya çalışıyordun." Davian geçen yıl boyunca Malshash hakkında bu kadarını anlamıştı; kendi ölümünü gördükten sonra, Malshash'ın geri dönmesini engellemeye çalışmasının sebebinin bu olması gerektiğini biliyordu. Ama şimdi bunun aslında Tal-Caeden olduğunu anladığına göre, bu daha da mantıklı geliyordu.

Bunun da yardımı oldu. Caeden sadece karısının ölümünü geri almaya çalışmıyordu.

Davian'inkini de çözmeye çalışıyordu.

"Başarısız, elbette," diye ağır bir şekilde kabul etti Tal. "Ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Sen nasıl buradasın? *Neden* buradasın? Dar'gaithin sonunda nerede saklandığını anladı mı?" Yüzünü ovuşturdu. "Bunca zamandır leş yiyicilerle birlikte miydin yoksa vahşi doğada başka bir yiyecek kaynağı mı buldun? Dar'gaithin *her yerde* seni arıyordu. Çoktan kaçmış olmalısın diye düşündüm."

Davian, "Bir çöp toplama ekibindeydim ama buraya geleli daha birkaç hafta oldu," diye itiraf etti.

Niha homurdandı ve Tal başını sertçe salladı. "İmkânsız."

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Davian, biraz savunmacı bir tavırla. "Çünkü ben buraya herkesten üç ay sonra geldim." Tal'in inanmayan yüz ifadesine kaşlarını çatı. "Sanırım Deilannis'teki deneyimim bir şekilde buradaki yolumu değiştirmiş olmalı. Yine de tüm bunların nasıl işlediğini anlamıyorum. Eğer Malshash'ın bana o zamanlar söylediği şey doğruysa, o zaman buradaki herkes

yarığa girdikleri anda ölmüşlerdir" diye gözlemledi.

"Yarık olmadığı için hayatta kaldık. En azından son karşılaştığımızda senin yaşadığın gibi değildi," dedi Tal, kaşlarını çatarak Davian'ı incelerken. "Bu Zvaelar."

Sanki bu isim Davian için önemliymiş gibi söylemişti ama Davian bu ismin sadece Raeleth ve diğerleri tarafından kullanıldığını duymuştu. Omuz silkerek kaybolduğunu gösterdi.

Tal başını sallamadan önce kelimeleri aradı. "Düzgün bir açıklama için daha sonra zamanımız olacak. Ama şu anda bana gerçekten dar'gaithin'in burada olduğunu bilmediğini mi ?" Davian başını salladığında Tal nefes verdi. "Pekâlâ. O halde biraz zamanımız var." Pencereden kırmızıya bulanmış manzaraya eleştirel bir bakış fırlattı, aşağıdaki al'goriat öngörülemeyen devriyelerine devam ediyordu. "Şimdilik burada yeterince güvendesiniz."

"Al'goriat'ı nasıl geçtin?" Niha aniden sordu, gözleri kısılmıştı. "Seni parçalara ayırmaları gerekirdi." Ses tonu belli belirsiz suçlayıcıydı.

"Onu göremiyorlar. Kaynak yok," diye fark etti Tal, Davian cevap vermeden önce, alçak sesle kıkırdarak. "Pekâlâ. Bu bir avantaj."

"Kaynağının olmamasının ne ilgisi var?"

Tal'in gülümsemesi soldu. "Bilmiyor musunuz? O zaman nasıl..." başka bir şey gelince kaşları çatıldı. "Peki El'in adına, burada Kan olmadan nasıl hayatta kalabiliyorsun?"

Davian'ın yüreği ağzına geldi. Zvaelar'ın kendi içinde bir sorundan ziyade bir şekilde kan ile ilgili zorluklarının nedeni olduğunu varsayıyordu - ama bir parçası hala Tal'in onu kullanabileceğini umuyordu.

"Buraya gelmeden önce kendim için bir Esans Rezervi yapmıştım. Geldiğimde neredeyse doluydu ve bana yetiyordu. Şimdiye kadar," dedi ağır bir sesle. "Yani sen de onu manipüle edemiyor musun? Bir kalkan yaratmaktan fazlasını yapamıyorum - al'goriat'ı bu şekilde geçtim - ve bu bile zihnimle bir binayı kaldırıyormuşum gibi hissettiriyor."

Tal ve Niha'nın kendisine tuhaf tuhaf baktığını görmek için tekrar başını kaldırdı. "Sen... sen ona dokunduğunu mu düşünüyorsun? mı?" Tal sordu, sesi

Şaşkın. "Davian, al'goriat avlarını bir kaynak arayarak tespit eder. Sen de onları *bu* şekilde geçtin."

"Hayır, kesinlikle bir kalkan kullandım," dedi Davian yavaşça. "Kan sadece... burada bir şekilde farklı. Ulaşması ve kullanması çok daha zor. Onunla bir şey yapmak için tüm dikkatimi vermem gerekiyor."

"Emin misin?" Tal'in ses tonunda alçak, ölçülü bir kafa karışıklığı vardı. "Evet." Davian kaşlarının çatıldığını hissetti. "Neden?"

"Çünkü bu imkânsız." Tal başını salladı. "Burada kimse kan kullanamaz, Davian. Burada kimse kan *hissedemez*."

"Al'goriat yapabilir," diye belirtti Davian.

"Çünkü burada yaratıldılar," dedi Tal kararlı bir şekilde. "Onların bu... kırık zaman akışında yaratılmaları Kan'a erişmelerini sağlıyor. Ama *biz erişemiyoruz*."

Davian gözlerini kapattı. Odaklandı. Birkaç uzun saniye boyunca Kan'ı aradı, dişlerini sıkarak gerindi, tırmaladı, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermemeye çalıştı.

Sonunda onu yakaladığında ürperdi. Onu burada manipüle etmek bir kayayı taşımaya çalışmak gibiydi.

Bir iniltiyle Tal'ın masasındaki mumu söndürdü.

Nefes nefese kaldı ve gözlerini açtığına Tal ve Niha'nın büyük bir şok içinde kendisine baktığını gördü.

"Nasıl..." Tal'in sesi titriyordu; hâlâ tütmekte olan muma şaşkınlıkla bakıyordu. "Davian, bu mümkün olmamalı."

"Evet öyle. Bunun bize pek bir faydası yok," dedi Davian kasvetli bir ifadeyle. "Yapabildiğimin en iyisi bu ve haftalardır uğraşıyorum." Niha'ya baktı, hâlâ kendini rahat hissetmiyordu. Kadın gülümseme olup olmadığı belli olmayan bir ifadeyle ona dişlerini gösterdi.

Tal'in ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Ve gerçekten kendi Rezervinizi mi yarattınız?"

"Evet. Ama bu ben buraya gelmeden önceydi." "Bunu yapalı ne kadar oldu?"

Davian düşündü. "Bir yıldan biraz fazla."

Tal inanamayarak başını salladı. "Ve Talan Gol Gemiyi bozmadı mı?"

"Fark ettiğimden değil."

"Fark ederdin," dedi Tal sert bir sesle. Çenesini ovuşturdu, gözleri Davian'ın tam olarak anlayamadığı bir heyecanla parlıyordu. "Bu garip ama... bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Davian sessizce başını salladı ve Tal onun şaşkın ifadesine sessizce kıkırdadı.

"Bu kurtulduğumuz anlamına geliyor," dedi Tal. Gülümsedi, yüzünde umut dolu bir ifade vardı. "Bu hepimizi kurtaracağın anlamına geliyor."

Bölüm 27

Wirr, Taeris'in masasındaki kâğıtları incelerken o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki, Augur neredeyse yanına gelene kadar Erran'ın varlığını fark etmedi.

"Efendim!" Genç Augur eğilip kelimeyi yüksek sesle söyledi, Wirr sıçrayıp sonunda başını sallayarak Erran'a yarı kızgın, yarı özür dileyen bir sırıtma sunduğunda sesinde eğlence ve kızgınlık karışımı bir ton vardı.

"Düşüncelere dalmışım," diye itiraf etti. Etrafına bakındı, yalnız olduklarını ve Erran'ın kapıyı arkasından kapatmayı akıl ettiğini fark etti. Karşıdaki koltuğu işaret . "Amcam ne istiyormuş?"

Erran kendini sandalyeye attı. "Tam olarak düşündüğün gibi. Ayrıntıları açıklığa kavuşturmak. Söylentilerin yeterince eğlenceli olacağından emin olmak... sanırım. İnsanların bir şeyi yaymasını istiyorsanız, bu sadece doğru ya da hatta önemli olamaz. *Müstehcen* olması gerekir." Wirr'in sitemkâr ifadesi karşısında omuz silkti. "Bu işler böyledir. Bir kötü adama ihtiyacınız var," diye devam etti. "İnsanların öfkelenenecekleri birine ihtiyaçları var. Herkesin öleceğini söyleyin, huzursuz olacaklardır. Ama herkesin öleceğini ve suçlunun biri olduğunu söylerseniz?" Ellerini açtı, duruşu teorik söylentinin başarısına olan güvenini gösteriyordu.

"Ah." Wirr çenesini ovuşturdu ve düşünürken başını salladı. Caladel'deki okul bahçesi dedikodularından bir farkı yok aslında. "Sanırım benim yaptığımı söyleyebilirsiniz ama

- "Erran gerçekten eğlenmiş bir sesle gülünce sözünü kesti. "Ne?"

"Kader, Torin. Her zaman şehit olmak zorunda değilsin, biliyorsun. Tol Shen'i düşünüyordum?" Bir kaşını kaldırdı. "Hani şu gerçekten bilen ve gerçekten gidenler var ya? Onlardan nefret edilmiyor ama köklerinden sökölüş biçimleri buradaki insanların pek hoşuna gitmedi. Çoğu, ülkeyi bölmek yerine kalıp farklılıklarını çözmeleri gerektiği konusunda hemfikir."

"Oh. Evet. Elbette," diye öksürdü Wirr, rahatlamıştı. Görünüşe göre günah keçisi olmaya çok alışmıştı. "Bu kulağa çok daha iyi geliyor."

Erran yine kıkırdadı. "Güzel, çünkü şehrin yarısı şimdiye kadar çoktan duymuştur." Arkasına yaslandı, gerindi. "Buluşmanız nasıl geçti?"

Wirr yüzünü buruşturdu.

"Sen... bundan hoşlanmayacaksın," diye itiraf etti.

Wirr, Erran'ın önünü kesip hışımla Kilitli Oda'ya girmesiyle nefesini tuttu, bakışları Scyner'a odaklanmıştı.

Scyner başını kaldırıp diğer Augur'a hafifçe baktı. "Tekrar merhaba, Erran."

Erran'ın her kası gergindi, sanki şiddete çok yakınmış gibiydi. Az önce yaptıkları konuşmaya bakılırsa, Wirr'in de kabul etmesi gereken gibi, pekâlâ öyle olabilirdi. Wirr aceleyle kapıyı arkasından kapattı ve genç adamın omzuna dizginleyici bir el koydu. Erran öfkeyle omuz silkti ama mesaj yerine ulaşmış gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tükürdü.

Scyner azarlayıcı bir ifadeyle Wirr'e baktı, o da başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. "Buraya gelmeden önce her şeyi açıkladım," dedi Erran'a doğru sivri bir bakış atarak.

Erran'ın dudağı kıvrıldı ve hem Wirr'i hem de siyah yaralı adamı kasıtlı olarak görmezden geldi, onun yerine odadaki diğer insanlar olan Taeris ve Ishelle'e döndü. "Sakın bana ikinizin de Torin kadar aptal olduğunuzu ve ona gerçekten güvendiğinizi söylemeyin."

"Bu senin için '*Prens* Torin kadar aptalca', Erran," dedi Wirr sert bir şekilde, sesi şaşkın sessizliği kimse tepki veremeden yarıp geçti. Erran'ın öfkesini anlıyordu ama bu onun kontrolsüz kalmasına izin verebileceği anlamına gelmiyordu. "Üzgün olduğumu biliyorum ama bu kadarını hatırlayamıyorsan, o zaman gidebilirsin."

Erran ters ters baktı, sonra gözlerini kapattı.

"Özür dilerim, efendim." Dişleri duyulabilir şekilde gıcırdadı. "Ama bu adam bir katil. Ath için çalışıyor. Asha'yı o makineye o koydu. Yirmi yıl önce kaderin lanetlediği *isyanın* başlamasından o sorumlu." Sinirli bir nefes aldı. "Söylediği tek bir kelimeye bile inanamayacağımızı söylemek yetersiz kalır ve sen de bunu biliyorsun."

Ishelle derhal, "Ona güvenmiyoruz," dedi. Genç kadın bitkin görünüyordu ama Wirr onun bugün tamamen kontrol altında olduğunu görünce rahatladı. "Onu okudum."

Scyner ellerini Erran'a doğru uzattı. "İçini rahatlatacaksa sen de beni okuyabilirsin."

Erran'ın gözleri kısıldı, sonra omuz silkti. "Pekâlâ." Scyner'ın fikrini değiştirmesine meydan okurcasına hızlı adımlarla ilerledi.

Erran uzanıp -gerektiğinden biraz daha güçlü bir şekilde- iki parmağını alnına dokundurduğunda Scyner tepki vermedi. Wirr Erran'ı dikkatle izledi ama Erran'ın isteksiz bir yüz ifadesiyle elini bırakması uzun sürmedi.

"Eee?" diye sordu Scyner, bakışları Erran'ın üzerinde sabit bir şekilde dururken genç Augur'un

gözlerini açtı.

Erran uzun bir süre cevap vermedi, düşünüyordu.

"Ishelle haklı. Tal'kamar hakkında -kim olduğu ve ne söylediği hakkında- doğruyu söylüyor. Ve şehre yapılan saldırı hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyor," dedi, sanki kelimeler içinden sürükleniyormuş gibi bir sesle. "Şu anda odak noktası bu. Bunun ötesindeki niyetleri hakkında konuşamam."

"Şu anda umurumuzda olan tek şey bu," diye gözlemledi Taeris, köşeden hem Erran'ı hem de Scyner'ı inceleyerek. Scyner ortaya çıktığından beri Temsilci daha sessizdi; tam olarak korkmuş sayılmazdı ama konuşmaya daha az meyilli olduğu kesindi. Wirr bunun herhangi bir korkutma duygusundan çok Scyner'a güvenmemesinden kaynaklandığını düşündü, ancak ikincisi şüphesiz yeni tavrında küçük bir rol oynuyordu. "Ve bize biraz bilgi vermenin bir yolu olabileceğini düşünüyor."

"Nasıl?" diye sordu Wirr ve Erran aynı anda, ancak Wirr'in sesi umutluyken Erran'ınki şüpheyile doluydu.

"Ben." Ishelle sakince konuştu ama Wirr onun gözlerindeki yorgun endişeyi kolayca görebiliyordu. "Taeris sha'teth'in - sha'teth'in *ev sahibinin*," hem Taeris'in hem de Scyner'ın bakışları karşısında hemen kendini düzeltti, ellerini eski halini hatırlatırcasına savunmaya geçti, "Yasaklılar'ın işin içinde olduğunu iddia ediyor. Hepimiz onların dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyoruz ve... şey. Benim onlarla bir bağlantım var."

Erran'ın gözleri büyüdü ve Wirr bile geri çekildi. Erran hemen, "Ciddi olamazsın," dedi.

"Scyner eletai'nin onun üzerindeki etkisini azaltabileceğini düşünüyor. Ishelle'in seslere odaklanmasına yetecek kadar uzun süre filtreleyebilir. Onlarla iletişim kurmaya çalışın," dedi Taeris.

"Öyle mi düşünüyor?" Wirr Scyner'a şüpheyile baktı.

"Evet." Scyner bakışa eşit bir şekilde karşılık verdi. "Üzgünüm Prens Torin ama bu durum pek de... normal değil. Eğer garanti arıyorsanız, başka bir yere bakın. Bu bir risk."

"Ve en iyi şansımız," diye araya girdi Ishelle, sesinde yoğun bir kızgınlık vardı. "Ve ayrıca benim kararım. Her ne kadar geri kalanınız artık bu kararı veremeyeceğimi düşünüyor gibi görünse de."

Taeris ve Erran bu son söz karşısında belli belirsiz utanmış görünüyorlardı. Wirr onların tereddütlerini anlıyordu, gerçi kendisi de biraz hissediyordu. Elbette bu Ishelle'in seçimiydi ama Ishelle de son zamanlarda pek kendinde değildi. Karar verme yeteneğinin zayıflayıp zayıflamadığı konusunda bazı şüpheler vardı, bu yüzden zaten yavaş yavaş, sessizce onun daha hayati sorumluluklarından bazılarını Erran'ın omuzlarına kaydırıyorlardı.

Erran sonunda ona, "Ona çok güveniyor olmalısın," dedi. "O

cevaplar istiyor ama sizin iyiliğinizi pek söylenemez."

Ishelle homurdandı. "Bu anlayış için teşekkür ederim, Erran." Başını salladı ve Wirr onun gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu. "Ben kararımı verdim." Tereddüt etti. "Ama yardım etmek için orada olmanı çok isterim. Hiçbir şeyin yanlış gitmediğinden emin olmak için." Sonuncusunu yumuşak bir sesle söyledi, sesinde gerçek bir yalvarış vardı.

Erran bakarken kimse konuşmadı, sanki saldırmak için başka bir argüman düşünüyormuş gibi çenesi çıkıktı. Sonunda başıyla kısa bir selam verdi.

"İzliyor olacağım," dedi, bu sözleri Ishelle'e olduğu kadar Scyner'a da söylemişti.

Deney için Tol Athian'ın nadiren ziyaret edilen ve Ilin Tora'nın yamaçlarına açılan üst bölümündeki Gözlemevi'ni kullanmayı hemen kabul ettiler. Çatı katındaki avluya dışarıdan giriş veya çıkış yoktu; Fedris Idri'yi karakterize eden aynı pürüzsüz, yüksek duvarlarla oluşturulmuştu ve aşağıdaki şehri bile görüş alanından gizliyordu.

Ama Tol'un koruyucu koşullarının ötesinde özel bir yerdı ve Ishelle'i savunmanın arkasına götürmeleri gerekirse sadece birkaç adım uzaklıktaydı. Şu anki amaçları için ihtiyaçları olan tek şey buydu. Ishelle teknik olarak Tol'a çıkmakta özgürdü; Konsey şüphesiz onun planından haberdar olmak isterdi ama teknik olarak böyle bir zorunluluğu yoktu.

Grup olarak ayrıldılar ve az kullanılan merdivenlerden yukarı çıktılar. Wirr'in tahminine göre tam on beş dakika süren uzun bir tırmanıştı ve sonlara doğru kendini biraz Esans çekerken buldu. Diğerlerinden bazılarının da aynı şeyi yaptığından şüpheleniyordu. Kesinlikle herkes konuşmayı minimumda tutmaktan memnun görünüyordu, bunun yerine nefeslerini korumaya odaklanmışlardı.

Sonunda üst kapıdan geçip açık havaya çıktılar ve Wirr yukarıdan gelen, bulutların ardındaki güneşle birlikte donuklaşan ani parıltıya karşı gözlerini kıstı.

Gözlemevi, Wirr'in daha önce sadece birkaç kez ziyaret ettiği tuhaf bir alandı. Sanki Ilin Tora'nın yan tarafından büyük bir bölüm açılmış gibi çanak biçimindeydi ve sakinlerine gökyüzünü her yönden net bir şekilde görme imkânı veriyordu. Başlangıçta ne olduğuna dair pek çok teori olduğunu biliyordu: yıldızları işaretlemek ve analiz etmek için gerçek bir gözlemevinden, bir tür özel inzivaya, günlük hayatın dikkat dağıtıcı şeylerinden uzakta bir dinlenmeye kadar her şey.

Wirr potansiyel olarak ikincisi olduğunu görebiliyordu. Gözlemevi'nin kenarları, sadece tepedeki jilet inceliğindeki kenarlarla gölgelenen, yabancı bir güzellik yaymayı bir şekilde başaran dik, pürüzsüz kayalardı. Wirr'e bunların göründükleri kadar keskin oldukları söylenmişti; muhtemelen bir şekilde bu kadar yükseğe tırmanabilen herhangi bir şey için ekstra bir savunma önlemiydi. Belirgin bir Öz mekanizması olmamasına rağmen, Tol'un savunması tetiklendiğinde, bu alanın aşağıdaki girişler kadar iyi korunduğu konusunda kendisine güvence verilmişti.

Gözlemevinin ortasında bir kulenin kalıntıları duruyordu. Savaş sırasında Konsey bu kuleyi uçurumun üzerinden aşağıdaki şehri görebilmek için inşa etmişti

-Hem Sadıkların hareketlerini işaretlemek hem de çok yaklaşan herkesin üzerine potansiyel bir yıkım yağdırma aracı olarak. Sökülmesi Antlaşmanın çok küçük bir şartıydı.

Ishelle kapının girişinde durakladığında derin ve titrek bir nefes aldı. Tol'un duvarlarının onu bir şekilde koruduğu anlaşıldıktan sonra onu birkaç kez buraya çıkarmışlardı. Burası sınırlarını test etmek için açık ara en iyi yerdi. Ishelle eletai ile olan bağlantısının tamamen üstesinden gelirse ona ne olacağı hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Sonuçları ne olabilirdi.

Bu sadece Ishelle için değil, tüm şehir için dehşet verici bir düşünceydi.

Ishelle gözle görülür bir şekilde bocalarken Erran bir elini onun koluna koydu. "Çok ileri gitmesine izin vermeyeceğiz."

Ishelle ona küçük bir gülümseme gönderdi ve eşikten dışarı çıkıp açık havaya adım attı.

Wirr, tepkisinin anlık olmayacağını bilse de izlerken nefesini tuttuğunu fark etti. Ishelle elli ayak genişliğindeki alanın ortasına doğru ilerledi ve kulenin enkazının yanında durdu.

Birden inledi ve başını ellerinin arasına alarak ağır ağır bir kirişin üzerine oturdu. "İyi misin?" Erran aceleyle ona doğru koştu.

Ishelle bir hareketsiz kaldı.

Sonra hırladı ve hızla dönerek ayağa fırladı ve Erran ile Taeris'in ani hareket karşısında panik içinde geriye doğru tökezlemesine neden oldu. Wirr öne doğru sıçradı ve hemen Öz'e dokunarak onu zapt etmeye hazırlandı.

Sonra Ishelle gülmeye başlayınca kalbi kabul edilebilir bir hıza yavaşladı.

"Fates. Bu hiç komik değil," diye homurdandı Taeris ve ona küstahça dilini çıkaran genç kadına öfkeli bir bakış fırlattı.

"Yüzlerinizdeki ifadeyi görebilseydiniz farklı düşünürdünüz," diye neşeyle karşılık verdi Ishelle, hâlâ kıkırdıyordu. "Fates, Taeris. Bir dakikadan az oldu. Sence ben ne kadar uzağım?"

Taeris nefesinin altından bir şeyler homurdandı ve Erran bile ona onaylamayan bir bakış attı. Scyner bu şaka hakkında herhangi bir fikir beyan etmedi, sadece Ishelle'in karşısına oturdu.

"Başladı mı?" diye sordu ona doğrudan.

Ishelle kaşlarını çattı. "Az önce ne dedim ben?"

"Seni duydum," dedi Scyner sabırla, "ama gözlerin farklı bir şey söylüyor."

Erran Taeris'i iterek Ishelle'in gözlerinin içine baktı. Wirr, Augur'ların neye sahip olduğunu görünce nazikçe başını salladı: Ishelle'in gözleri bulanıktı, berrak mavi ve beyaz griye doğru hafifçe puslanıyordu.

"Başladı," diye onayladı Erran sessizce. "Bir şey hissediyor musun?" Ishelle cevap vermeden önce Scyner kibarca öksürdü.

"Bağlantıyı incelemeye başlayacağım," dedi, sadece yarı izin isteyerek. Ishelle kabul ettiğini belirtti.

"Her zamanki gibi. Sadece başımın arkasındaki o baskı," diye yanıtladı Erran'ı. "Ama... evet. Orada." Biraz rahatsızlıkla konuşuyordu ve Wirr onu pek suçlayamazdı. Birkaç hafta önce bu aşamaya gelene kadar neredeyse bir saat geçmişti.

"İzleyebilirsin ama sessizlik en iyisi olur," dedi Scyner sakince, yorumunu daha çok Erran'a yönelttiğini belirtmek için bir gözünü açarak.

Erran kaşlarını çattı ama Ishelle'in bir bakışıyla .

Wirr bir süre gözlem yaptı ama olan biten her şey Kan'la ilgiliydi: onun görebileceği hiçbir şey yoktu. Gözlemevinin kenarlarında yetişen bahçelere bakarak kısa bir mesafe uzaklaştı.

"Konseye ne kadarını söyleyeceğinizi düşündünüz mü, efendim?"

Wirr başladı, Taeris'in ona katıldığını fark etmemişti. Diğerlerinden biraz uzaktaydılar, konuşmaları özel olacak kadar izole edilmişlerdi.

"Caeden'den mi bahsediyorsun?" Wirr başını salladı. "Henüz değil. Ama..." Garip bir şekilde omuz silkti. "İlk tepkim, bir şey söylemenin iyi bir fikir olmadığı yönünde."

Scyner onları Caeden'in Aarkein Devaed olarak geçmişine ikna etmek için neredeyse yarım saat uğraşmıştı. Wirr ancak Augur'un Ishelle'in onu okumasına izin vermesinden ve Ishelle'in bilgiyi onaylamasından sonra bu haberi düşünebilmişti bile.

Hâlâ bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Tanıdığı adamın onların tarafında olduğundan emindi - Wirr'e göre Caeden'in davranışları bunu yeterince gösteriyordu - ama onun neler yapabileceğini biliyordu...

"Katılıyorum." Taeris sesini alçak tuttu. "Bundan iyi bir şey çıkmaz. Yarısı yine bir şeyler uydurduğumuzu söyleyecek, diğer yarısı da her şey çözümlü doğrulanana kadar Caeden'i hapse atmak isteyecektir. İçlerinde bilgiyi kabullenip uygun şekilde ayarlama yapmaya istekli yeterince kişi olmayacağı kesin." İçini çekti. "Kulağa ne kadar garip gelse de, bunun sahip olmaları gereken bir bilgi olduğunu da sanmıyorum. Caeden'e zaten güvenmiyorlar. Bunu daha da kötüleştirmek hata olur."

Wirr düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani eğer bu işe yararsa" -hâlâ sessiz ve hareketsiz olan Ishelle'e hızlı bir bakış attı- "ve gerçekten

Yasaklıların kaderlerinin nerede olduğunu öğrenir, sonra da kanıtlarımızla Konsey ve Meclise gideriz."

"Peki ya sha'teth?" diye sordu Taeris huzursuzca.

"Ben... hâlâ Scyner'a katılıyorum," dedi Wirr isteksizce. "Sha'teth'in ev sahibinin -Elder Tolliver- söylediklerine , Venerate'in planladığı şeyde onların da payı var. Onlardan kurtulmamız gerekiyor."

"Yani onları öldürmek."

"Onları öldürmekten bahsediyorum." Wirr için bu sözleri söylemek zordu; sha'teth'in kontrolü altında bir yerlerde hâlâ insanlar ya da onlardan arta kalanlar olduğu açıktı. Ama onları kurtarmanın mümkün olmadığı da açıktı.

"Konsey asla kabul etmeyecektir."

"Konsey bu işe karışmayacak." Wirr bu açıklamayı kesin bir dille yaptı. "Şimdi karar verme zamanı Taeris, komiteler değil."

Taeris homurdandı. "Çok uzun zaman önce bunun tam tersini söylediniz. Bu meseleleri kendi elimize almamızın yasalara aykırı olduğunu."

Wirr ona alaycı bir sırıtişla karşılık verdi. "Beni bu kötü alışkanlıktan kurtarmak için bir yıl boyunca siyaset yaptım." Taeris'in belli belirsiz azarlayan bakışları karşısında hemen ayıldı. "Hâlâ yasalara uymaya çalışmamız gerektiğini düşünüyorum ama artık doğru olanın her zaman yasal olan olmadığını da anlıyorum. Ve bunun tersi de doğru olabilir."

Taeris, "Hukuk düzenle ilgilidir, doğru ve yanlışla değil," diye kabul etti. "Ve ikincisi her zaman üstün gelmelidir." Yumuşak bir kahkaha attı. "Tanıştığımızdan beri çok yol kat etmişsin."

Wirr kıkırdadı. "Bilmiyorum-" "Ishelle?"

Erran'ın yükselen sesindeki ani endişe konuşmayı böldü. Wirr ve Taeris hemen dönerek diğerlerinin yanına koştular.

Wirr Ishelle'i gördüğünde yüzünü buruşturdu ve artık kendisine tanıdık gelmeye başlayan işaretleri fark etti. Ishelle'in elleri titriyordu - henüz şiddetli değildi ve vücudunun geri kalanı şu ana kadar kontrolü altındaydı, ama bir bakışta belli olacak kadar.

Erran endişeyle, "Etkilerini azaltabileceğinizi söylediğinizi sanıyordum," dedi.

"Odaklanman gerek Ishelle," dedi Scyner, Erran'ı görmezden gelerek kararlı bir şekilde. "Bu bağlantı zihninin etrafındaki bir ilmik gibi. Ne zaman kendini geri çeksen daha da sıkıyor, daha çok içine giriyor ve her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ona çok fazla direndiğin için sana zarar veriyor."

"Korkuyorum," diye fısıldadı Ishelle, gözleri kocaman ve boş bakarken. "Onları içeri almak istemiyorum."

"Seni koruyacağım." Scyner'ın sesi nazikti. "Ama sen çıkana kadar yapamam

yoldan çekil."

Ishelle titrek bir şekilde başını salladı, genellikle atılğan olan genç kadın Wirr'in onu hiç görmediği kadar korkmuştu.

Ani, yumuşak bir iç çekiş yaptı, omuzları çöktü ve başı öne eğildi.

Kafasını kaldırdığında gözleri tamamen kararmıştı.

"Buradalar," dedi belli belirsiz, sesinde hâlâ dehşet vardı. "Benim hakkımda bilgi edinmek istiyorlar. İçime girmeye çalışıyorlar. Daha da içeri girmeye çalışıyorlar." Kelimeler ancak bir iniltiden öteye gidemiyordu.

"Onlara sha'teth'i sor. Saldırı hakkında," dedi Scyner, ses tonundaki aciliyet artarak. "Onlara nerede olduklarını ve ne planladıklarını sorun. Ne gördüklerini. *Herhangi bir şey.*"

Ishelle'in yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve vücudu şimdi titriyordu, ancak daha önce bu aşamaya eşlik eden çılgınca saçmalamaya başlamamıştı. Wirr bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Erran onun arkasına geçti ve düşmesini engellemek için omuzlarından hafifçe kavradı.

Herkes nefesini tutarak sessizce izledi.

"Ben... Ben deniyorum," dedi Ishelle titreyerek. "Cevap vermiyorlar. Sorup duruyorlar-" Nefes nefese kaldı, yüzü acıyla buruştu; Wirr ve Erran bir adım öne çıktılar ama Ishelle hemen toparlandı ve tekrar dik oturdu. "İçeri alınmak istiyorlar. Benim de... onlara *katılmamı.*" Sonuncusunu dehşete düşmüş bir fısıltıyla söyledi.

Scyner başını salladı. "Devam edin," dedi kararlılıkla. "Bilmek zorundayız."

Wirr yaklaştı, huzursuzluğu giderek artıyordu. "Scyner. Bilgiye ihtiyacımız var ama onun sağlığı pahasına değil," dedi kararlılıkla.

"O ." Scyner ona baktı. "Bana güvenin, Prens Torin." Wirr tereddüt etti. "Ishelle, eğer durmak istiyorsan-"

"Ben iyiyim." Ishelle'in sesi farklı bir hikâye anlatıyordu ama Wirr ifadeyi kabul etti, Erran ve Taeris'le gergin bakışlar attı ve isteksizce Scyner'ın devam etmesini işaret etti.

Birkaç dakika nefes nefese geçti, sadece Scyner'ın ara sıra yaptığı uyarılar sessizliği bozuyordu. Sonunda yaşlı Augur kıpırdandı.

"Ishelle," dedi sessizce, "cevaplarını sadece sorarak alamayabilirsin."

"Ne demek istiyorsun?" Ishelle hâlâ Erran'ın titreyerek sordu.

"Bağlantıyı kendin kullanmalısın. Onları *oku.*"

"Emin misin-" diye başladı Erran ama Scyner'ın bakışları karşısında isteksizce sustu.

Sonsuzluk gibi görünen tedirgin bir sessizlik tekrar çöktü.

Ishelle aniden, "Bir şey görüyorum," diye soluk soluğa bağırdı. O konuşurken herkes bilinçsizce öne doğru eğildi. "Bir ormandalar. Bir çeşit... tapınak. Girişte, her birinde bir sembol bulunan devasa heykeller sıralanıyor. Erkekler ve

Kadınlar. Dokuz tane. Diğer eletai'ler burada her yerde." İçinden bir ürperti geçti. Sanki transa geçmiş gibi aceleyle ama aynı zamanda dalgınca konuştu. "Dar'gaithin de. Yüzlercesi. Ve insanlar - ama Baneler onlara saldırmıyor. Tapınaktan bir şeyler taşıyorlar."

"Ne taşıyorlar?" diye sordu Scyner. "Buranın neresi olduğunu biliyor musun?"

Ishelle yanıt vermedi ama Wirr'in yanında Taeris kıpırdandı.

"Desriel," dedi yaralı adam. Diğerleri soru sorarcasına ona bakınca, başıyla onayladı. "Bu onların kutsal kasası, kendim görmedim ama duymuştum. Bu heykeller onların tanrıları ve onu sadece onların açabileceği düşünüyor."

"Ve onların tanrıları da Venerate," diye mırıldandı Wirr yutkunarak.

"Beni gördüler," diye fısıldadı Ishelle aniden, sanki eletai'nin onu duymadığından emin olmaya çalışıyormuş gibi. "Burada olduğumu biliyorlar."

Başka kimse konuşmadan Scyner, "Başka ne görüyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Hayır. Dışarı çıkmalıyım." Ishelle'in ses tonunda panik vardı. "Bırak beni dışarı."

"Bize ne gördüğünü söyle," dedi Scyner kararlı bir şekilde.

"Burada olduğumu biliyorlar. Diğerlerine söyleyecekler." Ishelle'in sesi gittikçe yükseliyor ve daha acil bir hal alıyordu. "Artık bildiğimizi biliyorlar. Bir şey bekliyorlardı ama saldırıyı şimdi başlatacaklar. Ah kader. Bu bizim hatamız. Ilin Illan'ı vuracaklar, eletai'leri kullanarak biz tepki vermeden bizi sakat bırakmaya çalışacaklar. Ve şimdi bizim için geliyorlar. Geliyorlar."

Wirr yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve Taeris'in keskin bir nefes alışını duydu.

"Bu kadar yeter Scyner," dedi Taeris ve Erran Ishelle'i kapıya doğru çekmeye başladı.

"Dur." Scyner'ın sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Ishelle, onu geri almak için artık çok geç ve daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Peki ya sha'teth?"

"Geliyorlar, ." Ishelle'in sesi artık kesiliyordu ve şiddetle titriyordu, Erran onu tutmak için tutuşunu ayarlamak zorunda kaldı. Birden nefesi kesildi ve hâlâ simsiyah olan gözleri kocaman açıldı. Erran'ın kolunu o kadar sıkı kavradı ki genç adam acıyla homurdandı. "Sha'teth'lerin burada olduğunu biliyorlar. Güvende değiliz. Burada hiçbir yer güvenli değil. Buradan gitmemiz gerek. Fates oh fates geliyorlar GİTMEMİZ GEREK!"

Ishelle kıvranarak Erran'ın elinden kurtulurken çığlık attı, vücudunda siyah çizgiler belirdi. Erran ona doğru uzandı ama kadın bir şekilde dönerek onu fırlattı ve havada süzülerek on adım ötede bir yığın halinde yere düşmesine neden oldu. "Yakala onu!" diye bağırdı Wirr, kendini Öz ile güçlendirerek ve

Taeris de aynısını yaptı. Scyner da yardım etti; Ishelle vahşi bir hayvan gibi direnirken, vücudunun her santimiyle pençeliyor, çığlık atıyor ve çırpınıyordu.

"Onu içeri götürmeliyiz," diye homurdandı Taeris, savrulan bir uzuv göğsüne çarpınca.

"Onu bağlamalı ve sorgulamaya devam etmeliyiz." Scyner, Ishelle'in çılgın çığlıklarının üzerine bağırarak cevap verdi. "Cevapları alıyordu. Sadece ihtiyacım var."

"Hayır." Wirr Scyner'a ters ters baktı, Ishelle'i dizginlemek için elinden geleni yapıyor yine de nazik davranıyordu. "İçeri geri dönecek. *Şimdi*."

Scyner'ın dudağı kıvrıldı, ama bir saniye sonra başını kısa ve sinirli bir şekilde eğerek başka tarafa baktı. Ishelle'in yüzünde ve uzuvlarında daha fazla siyah çizgi yayılıyordu, neredeyse bir Gölge'ninki gibi, ancak bunlar çok daha kalın ve düzdü, bir şekilde daha rahatsız ediciydi. Her ne iseler ona insan gücüne yakın bir güç veriyor gibiydiler, çünkü üçü birden -Eran yardım edecek kadar iyileştikten sonra dördü birden- onu kapıya doğru yirmi adım sürüklediler ve sonunda kapıdan içeri soktular.

Ishelle eşiği geçerken son bir nefes verdi, sonra da gevşedi.

Korku ve endişenin karışımıyla ona bakarlarken, sessizliği bozan tek ses bitkin ve şok olmuş nefes alışlarıydı. Bilinci yerinde değildi, cildindeki siyah çizgiler henüz solmamıştı, nefes alışları tehlikeli derecede kısa ve düzensiz gibi görünen patlamalar halinde geliyordu.

İlk hareket eden Erran oldu.

Scyner'ın yüzüne yumruk attı.

"Onu *koruyacağını* söylemiştin," diye hırladı yaşlı Augur sendeleyerek geri çekilirken, saldırının onu gafil avladığı belliydi. "Gerçekten de kaderin lanetlediği korkunç şeyleri yapmama *yeteneğine* sahip misin?"

Scyner sersemlemiş bir halde başını sallayarak kendini dengelerken Wirr, Erran'ın omzuna dizginleyici bir el koydu.

"Diğer herkese öncelik vermeyi seçtim. Ne dediğini duydunuz." Etrafındaki diğer üç kişiye baktı. Ses tonunda savunmacı bir ifade yoktu, sadece soğuk bir kesinlik vardı. "Daha fazlasını elde etmeye çalışmalıydık. Artık Desriel'in Ban'ları olduğunu ve bize saldırmaları için eletai'leri buraya göndereceklerini biliyoruz."

"Çoktan gönderdim," diye düzeltti Taeris kasvetli bir şekilde.

"Çoktan gönderdiler," diye kabul etti Scyner. "Ve sha'tethlerin de burada olduğunu bildiklerini söyledi. Sanki bunun bir amacı varmış gibi geldi." Ses tonunda açık bir hayal kırıklığı vardı.

"Konsey'e haber vereceğiz," dedi Wirr, "ve onları derhal öldürmelerini tavsiye edeceğiz. Ancak şu anda şehri yolda eletai olduğu konusunda uyardığımız gerekiyor." Bu sözleri söylemesi durumun dehşetini bir anda daha da arttırdı.

gerçekti ve içinden mide bulandırıcı bir korku dalgası geçti, ancak bu hissi çabucak geri püskürttü. Ishelle'e bakmak için döndü. "Erran, onu iyileşmesi için bir yere götürebilir misin? Sonra da Konsey'i olanlardan haberdar et. Onlara sha'teth ile her ne geliyorsa ondan önce ilgilenmeleri gerektiğini söyle."

"Ben yaparım," dedi Scyner. "Konsey çok uzun sürecek."

"Hayır, sana ihtiyacım var," dedi Wirr. Biraz düşündükten sonra Taeris'e işaret etti. "Sen de."

İki adama acımasızca baktı. "Meclisi Ilin Illan'ı tahliye etmeye ikna etmemiz gerekiyor."

Bölüm 28

Davian, Tal'in odasındaki tek sandalyeye oturmuş, durumunun ciddiyetine rağmen gözleri neredeyse kapanmak üzereydi.

Burada daha zayıf ama yine de duyulabilir olan ilk zil bir süre önce çalmıştı ama o hâlâ geldiği zamankinden daha akıllı değildi. Tal ile on dakika boyunca heyecanlı bir tartışma yaşamış -çoğunlukla sorulara cevap vermiş- ve ardından Tal ve Niha'nın gitmesi gerekmişti. Anlayabildiği tek şey, zamanlarının planlanmış bir gerekliliği idi; Tal uygun bir şekilde özür dilemiş ama ona kesin bir dille yerinde kalmasını söylemişti. Görünüşe göre Tal kraterde hapsedilmiş olan diğerlerine de en az dar'gaithin'e güvendiği kadar güveniyordu.

Davian'a dönüşlerinde cevaplar verileceği sözü verilmişti ama bu saatler önceydi. Bir süre pencereden dışarıyı seyretmiş -gerçi görececek pek bir şey yoktu- sonra da dinlenmek için elinden geleni yapmıştı. Rezervi tehlikeli derecede düşüktü ve sadece uyanık kalmak için onu tüketmeye devam edemezdi.

Kapı aniden açıldı ve kalbi küt küt atarak ayağa fırladı.

Tal ve Niha içeri girerken sandalyeye geri çöktü. İkisi de bitkin görünüyordu, özellikle Tal, birkaç saat önce onu karşılayan adamın içi boş bir kabuğu gibi görünüyordu. Gözlerinin altında koyu renkli torbalar vardı ve her hareketi yavaş, gergin ve açıkça çaba gerektiriyordu.

Davian'a neşesiz bir gülümseme verdi, yatağa doğru yürüdü ve üzerine yığıldı. Kendisi de yorgun görünen Niha kapıyı kapatıp arkasından kilitledi, sonra kapının yanında yerini aldı ve bunu yaparken Davian'a soğuk bir bakış attı. Hareketlerinde yerleşmiş bir rutin hissi vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Davian tereddütle.

"Hiçbir şey." Tal, yataktaki yüzüstü pozisyonundan tavana bakıyordu. "Bu her zaman iyidir."

Davian ona ters ters baktı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Özür dilerim." Tal inledi, kendini tekrar oturur pozisyona getirdi ve Niha'nın endişeli bakışlarını elinin tersiyle itti. Kadın Davian'a suçlayıcı bir bakış fırlattı ve Davian bakışın altında biraz büzüldü. "Muhtemelen El'in adına neler olduğunu merak ediyorsundur."

"Öyle de denebilir," diye itiraf etti Davian sertçe. "?"

"Aşağıda. Davaya Özünü Ödünç Vermek." Tal yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu,

Davian'ın yüz ifadesini görünce. "Pekâlâ. Nereden başlamalı?" Yardım için yalvaran Niha'ya baktı.

"Bu kule bir Gemi. Yeterince Öz alamazsa Zvaelar'daki her şey çöker," dedi Niha sıkılmış bir sesle. "Ve sonra hepimiz ölürüz."

"Her şey çöküyor mu?" Davian düşünceli bir şekilde tekrarladı. Tal içini çekerek Niha'ya alaycı bir bakış attı.

"hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Davian'a.

"Çok değil," diye itiraf etti Davian. "Çöp toplama ekipleri buraya gelmek için zamanda yolculuk yaptığımızı hemen anladılar. Bunun dışında..." Omuz silkti.

"O hiçbir şey," diye mırıldandı Niha.

Tal gözlerini kapadı; tekrar açtığına daha güçlü görünüyordu, daha dik oturuyordu.

"Bu şehir -Zvaelar- kuzeydeki bir kıtada, çölde yaşayan bir ulusun başkentiydi. Yaklaşık... üç buçuk bin yıl önce, aşağı yukarı, ikimizin hesabına göre." Sanki söylemek üzere olduğu şeyi açıklamaktan çekiniyormuş gibi duraksadı. "Orası Gassandrid'in doğduğu yeri."

Davian bir kaşını kaldırdı. "Sanırım o zamanlar şehir böyle değildi." "göre, yeterince hoşmuş. Diğerleri kadar iyi büyük insan gruplarının toplandığı bir yer. Oraya karşı bir nostaljisi olduğu kesin." Tal'in sesi üzgün geliyordu. "On iki yaşındayken Gassandrid bir duruşmaya katıldı.

-Erkekliğe geçmek için bir tür sınav olan bu sınavda çöle gidip bir kum yılanını öldürmesi gerekiyordu. Üç gün sonra döndüğünde Zvaelar gitmişti. Kendi üzerine çökmüş, toza dönüşmüş, orada yaşamış olan herkes ölmüştü. Gassandrid'in anne babası ve üç kız kardeşi de dahil.

"Yıkıma tanıklık eden herkes bunun bir anda gerçekleştiğini ve kasıtlı bir saldırı olduğunu söyledi. Bölgede böyle bir saldırıyı gerçekleştirebilecek güce sahip tek bir grup vardı. Shalis adında bir ırk."

Tal durakladı, devam ederken sesinde bir duygusallık vardı. "Shaliler sorumluluğu reddetti ama Zvael'den kurtulanlar onların suçluluğuna inanmaya devam etti.

-Özellikle de birkaç yıl sonra Gassandrid'in kan kullanabildiği keşfedildiğinde. Bu, Shalis'in nadir ve tehlikeli bir silah olarak nefret ettiği bilinen bir gücü ve derhal terk etmesini istediler." Başını iki yana salladı. "Gassandrid, Shalis'in Zvaelar'ı onu öldürmek, gücüne ulaşmasını engellemek için yok ettiğine ikna oldu. Sonunda onlara karşı savaşı yönetti. Ve sonuçta halkını yok etse de, yıllar sonra kazandı. Bizim yardımımla."

Tal, hikâyeyi anlatırken acı çektiği her halinden belliydi. "Gassandrid'in zamanda geriye gitme motivasyonu her zaman bu yer olmuştur. Her zaman için

ailesini, arkadaşlarını kurtarmak. Halkını. İlshara havaya uçtukten sonra - ben Jha'vett'i kırdıktan ve Gassandrid amacının hala yaşamlar boyu uzakta olabileceğini fark ettikten sonra - Darecianların Deilannis'te yaptıklarını kopyalamaya çalıştı. Tavsiyemize rağmen, onların çalışmalarını geliştirdi ve... sanırım geçmişe bir portal yaptı. Eski Zvaelar'a."

Davian pencereden dışarı, harabeye dönmüş şehre baktı. "Belli ki planlandığı gibi gitmemiş?"

Tal alçak sesle, esprisiz bir kahkaha attı. "Hayır. Onun yerine Gassandrid bu karmaşayı yarattı. Geri dönmeye kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaştık ama yine de tam bir felaket." Başını üzüntüyle salladı. "Artık şehri gerçekten yok ettiğinden oldukça eminiz. Zvaelar'ı kurtarma çabaları sırasında şehrin yok olmasına neden olan kişi oydu."

Davian yutkundu, bilgiyi ayrıştırmaya çalışıyordu. "Yani biz... Gassandrid'in çocukken şehri terk ettiği o üç gün içinde bir yerde miyiz?"

"Aslında tam da yok edildiği anın içinde. Geriye doğru bir geçit açmayı başardı, tabii ki güvenli bir şekilde geçilebilecek bir geçit," dedi Tal sessizce. "Ama bunu yaparken yanlış hesap yaptı. İlshan Gathdel Teth'teki geçidin etkilerini azaltmak için bir dizi Kap kurmuştu ama burada aynı Kapların bir kopyasına ihtiyacı vardı. Geçit açıldığında, bu tarafta bir felakete neden oldu. Zvaelar'ı neredeyse tamamen zaman akışından koparan devasa bir bozulma."

"Zamanın akmasına izin verdiğimiz zamanki gibi mi?" diye sordu Davian.

Tal yüzünü buruşturdu. "Hem evet hem hayır. Nehir paralelini kullanıyoruz çünkü yaptığımız şey kıyaslandığında çok daha nazik: zamanın akışına karşı ittiğimizde ona direniyoruz ama asla kendimizi ondan ayırma tehlikesiyle karşı karşıya değiliz. Asla ondan gerçekten kopmakla tehdit etmeyiz." Başını iki yana salladı. "Oysa Zvaelar... Zvaelar vahşiydi. Dağınıktı. Burada olanlar için daha iyi bir benzetme, neredeyse kopmak üzere olan bir uzuv gibi olurdu. Şu anda vücuduna sadece birkaç parça sinirin tutunduğu bir uzuv."

Davian bir ürperti geçtiğini hissetti. "Ne demek bu?"

Caeden Niha'ya baktı, o da omuz silkti. "Aslında çok uzakta, bunu anlamak için gökyüzüne bakmanız yeterli. Burada neredeyse dört ay, Gassandrid'in çocukluğunda ise muhtemelen sadece birkaç saniye. Ve El bizim çağlarımızda ne kadar zaman geçtiğini biliyor. Zaman burada *kırılmış*. Ve sonuç olarak zaman akışı Zvaelar'ı hizaya getirmeye çalışmıyor. Onu kovmaya çalışıyor."

Davian çelik kuleye baktı. "Yani tüm bunlar..." "Bu süreci yavaşlatmak için yapabileceğimiz her şeyi yaptık."

Davian çelik levhalardan birine doğru yürüdü ve merakla ona dokundu. "Ama eğer kan kullanamıyorsanız, Gemileri nasıl yaptınız?" Açıkça görüyordu ki

basit Öz kanallarından daha fazlası. "Peki neden metalden?"

Niha kıkırdadı, Davian'ı izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tahmin edersen bir haftalık erzağım."

Tal, Niha'ya sert bir bakış atarak, "Karışık bir durum," dedi Davian'a. "Zamanım var," dedi Davian sert bir sesle. "Yapmam gereken..."

Kapının dışından bir gıcırdama sesi geliyordu.

Tal aceleyle Davian'a eliyle işaret etti ama artık çok geçti; kapı sallanarak açıldı ve üç dar'gaithin sürünerek içeri girdi.

Davian yaratıklara bakarken yüreği ağzına geldi. Her biri en az üç metre boyundaydı ve kapı aralığından geçebilmek için şekil değiştirmek zorunda kalmışlardı. Aniden durduklarında kısa, müstehcen derecede kaslı kollar güçlü yılan gibi çerçevelerden sarkıyordu.

Üçü de Davian'a bakıyordu.

"Demek burada," diye tısladı ilki. "İpinin bulunamayacağını mı sandınız?"

Davian irkildi. Kraterin kenarında bıraktığı ipi unutmuştu.

"Theshesseth haklıydı," dedi ikincisi, sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

"Başından beri onu saklıyormuşsun Devaed. Bu anlaşmamız için iyiye işaret değil."

Tal'in bakışları Baneller'den Davian'a, oradan da Niha'ya kaydı. Yorgun bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu.

"Sanırım öyle değil," dedi ağır bir sesle.

Niha'ya isteksiz bir baş selamı verdi.

Niha elini uzattı, mızrak çoktan kemerinden çıkmış, Esans ile cızırdıyordu.

Tek bir yumuşak hareketle döndü ve mızrağı fırlatarak en yakındaki dar'gaithin'i ağzından yakaladı.

Kalan iki yaratık tehditle yüzleşmek için dönerken tısladılar; Davian ağzı açık bir şekilde Niha'nın sakince yaptığı hareketi izledi, ölü dar'gaithin yere yığılmaya başladığında mızrakla birlikte fırlayan Öz kırbacı parladı. Niha silahı siyah bir kan yağmuru içinde yerinden söktü ve döndürdü; keskin kenarlı taş iki dar'gaithin'e doğru uçarken ölümcül bir dansla hareket ediyor, önce birine sonra diğerine hızla saplanıyor, ağız ve gözlerin yumuşak noktalarını hedef alıyordu.

Davian bir adım öne çıktı ama Tal koluna engelleyici bir el koyarak başını salladı. "Sadece ayak bağı olursun."

Davian bu ifadeyi gönülsüzce kabul etti ve kısa mızrak iki yaratık arasında bulanıklaşırken, her temas ettiğinde kıvılcımlar uçuşurken şaşkınlıkla baktı. Sonunda silah tekrar yerine saplandı ve ikinci Bane

buruşmuş, kenarlı taş gözüne saplanmıştı.

Son dar'gaithin hırladı ve Niha mızrağı tekrar serbest bırakamadan kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Davian'ın yüreği ağzına geldi ve yaratığın peşinden gitmek istedi ama Tal onu yine engelledi. Diğer adam kavganın gerçekleştiği yeri işaret etti. "Gerek yok."

Kalbi hâlâ çarpan Davian, Tal'in işaret ettiği şeyi gördüğünde şaşkınlıkla bakakaldı: Çeliğin üzerine dağılmış birkaç dar'gaithin pulu, savaş sırasında koptuğu belliydi. Niha'nın mızrağı sakince eline geri almasını ve cebinden bir bez çıkarıp dikkatle silmesini sessizce izledi. Mızrağı temizledikten sonra tekrar yanına koydu ve pencereye doğru yürümeye başladı.

"İşte gidiyor," dedi, sanki onlar için yorum yapıyormuş gibi bir sesle. "Athsis her zaman korkak küçük bir yaratıktı. O kadar heyecanlı ki farkında bile değil. Olabildiğince hızlı gidiyor. Sınıra ulaştı. Al'goriat onu gördü. Ve... oh. Oh." Bir süre daha izledi, sonra yüzünü buruşturdu. "Bu onun için iyi bitmedi."

Tal ölü dar'gaithinlerin yanına gidip onlardan birini ayak parmağıyla sinirli bir şekilde dürttüğünde Davian başı dönerek bakakaldı. "El al onu," diye mırıldandı. "Bunu karşılayamayız."

Niha pencereden arkasını döndü. İkisi de her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Üç kişi daha öldü. Geriye... bir düzine mi kalıyor? Daha fazla kaybetmeyi göze alamayız," diyerek kasvetli bir şekilde kabul etti.

"Sen... onların ölmesini istemiyor muydun?" diye sordu Davian şaşkınlıkla.

Tal uzandı ve kapıyı kapattı. "Pek sayılmaz." Endişeyle çenesini ovuşturdu. "Geçitten yiyecek geçirmemizin yolu onlar. Metali Ilshan Gathdel Teth'e götürüyorlar ve karşılığında erzakla birlikte geri gönderiliyorlar."

"Yolculuğun onları delirtmesi dışında, şehrin etrafındaki kubbenin kenarı boyunca rastgele konumlarda geri dönüyorlar ve sonra Tal ve ben diğer dar'gaithinlerin onları avlamasına ve sadece yiyecek almak için onları öldürmesine yardım etmek zorundayız," dedi Niha. "Yani onlar sınırlı bir kaynak."

Davian şehirdeki ilk gecesini düşündü. "Sanırım bir tane görmüştüm," dedi, bu anıyı hatırlayınca rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Kendinden birini yiyordu."

"Şehrin güneydoğu bölgesi mi?" Niha, Davian'ın onaylayan hareketi karşısında neşeye başını salladı. "Süslemelerden biz sorumluyuz. Kendi ölülerinin kokusu onları çekiyor gibi görünüyor, bu yüzden çevredeki herhangi bir yere geri dönebilecek olsalar bile, her zaman oraya geliyorlar gibi görünüyor. Bu bizim işimizi çok kolaylaştırdı."

Davian, Niha'nın tüyler ürpertici olay karşısındaki rahat tavrı karşısında ürperdi.

başka bir şey olarak tanık olduğu sahne.

"Onları delirten ne?" diye sordu. "Geçidin güvenli bir şekilde geçilebileceğini söylemiştin ve geçit hemen aşağıda. Neden diğer yoldan geri dönmediniz?"

Niha homurdandı. "Bunu neden düşünemedik?" Tal'e baktı. "Bunu neden yapmadık, Tal?"

"," dedi Tal küçük bir gülümsemeyle ve Niha'ya belli belirsiz uyarıcı bir bakış fırlattı. "Buraya geldiğimizde de aynı soruyu sorduğunu unutma."

Niha ona ters ters baktı ama sakinleşti.

"Portal geçmişe geçişi koruyor. Buraya," diye açıkladı Tal Davian'a. "Diğer yol aslında Deilannis'teki yarık gibi. *Siz* onu kullanabilmelisiniz ama biz kesinlikle kullanamayız."

"Ah." Davian dudağını çiğnedi. "Ama dar'gaithin..."

"Dar'gaithin zırları sayesinde hayatta kalır. Pulları tükenmeye karşı doğal bir koruma sağlar; mükemmel bir kalkandır, kopyalanması neredeyse imkansızdır. Darecianlar sizin Pranga olarak bildiğiniz aygıtlarla neredeyse başarıyorlardı ama onlar bile bunu doğru yapamadılar. Prangalar Karanlık Diyar'la etkileşime geçer geçmez aşırı hevesli hale gelirler. Özü azaltabilecek her şeyi yok etmeye başlıyorlar." Tal omuz silkti. "Dar'gaithin sonuçta insan değil - hayvanlardan daha zekiler ama bir insanın zihinsel kapasitesine sahip değiller. Zaman akışına girdiklerinde bir tür sürüklendiklerini düşünüyoruz. Sonsuza kadar orada çırpınıp duruyorlar, yavaş yavaş deliriyorlar ve sonunda zaman akışı onları olmaları gerektiğini düşündüğü yere geri gönderiyor." Çenesini ovuşturdu. "Bu tıpkı... eğer denizde mahsur kalmış olsaydık ve uzakta martıların döndüğünü görseydik, bir kara parçası olabileceğini fark eder ve ona doğru yüzerdik. Dar'gaithin'in bu seviyede bir ayırt etme yeteneği yok. Herhangi bir yöne doğru körü körüne yüzmek zorundalar. Eğer olası yönler tüm uzay ve zamanı kapsıyorsa," diye sözlerini tamamladı.

Davian başını ovuşturdu. Her şey daha da netleşiyordu. Yavaş yavaş.

"Dar'gaithin'den bahsetmişken," dedi Niha köşeden, yerdeki iki cesede bakarak. "Siz ikiniz sonsuza dek konuşacaksanız ben bunları temizlemeye başlayayım." Niha cevap beklemeden cesetlerin yanına gitti ve mızrağını kullanarak pulları gevşetmeye başlayıp alttaki yağlı koyu yeşil deriyi ortaya çıkarınca Davian yüzünü buruşturdu.

"," dedi Tal'a ve dehşet verici manzaradan uzaklaştı. Kadının yaptığı şeyin bir amacı olduğunu tahmin ediyordu ama şu anda bunu bilmek istemiyordu. "Yani kendi zamanlarına geri dönüyorlar -yolculuktan akılları başlarından gidiyor- ve sonra geri gönderiliyorlar." Durakladı. "Tam olarak *neden*

tüm kabul ediyorlar mı?"

"Yok," diye güvence verdi Tal. "Kontrol ediliyorlar - buraya gönderilmeden önce zihinleri değiştiriliyor. Ne yazık ki Gassandrid tarafından," diye ekledi Davian'ın kısa süreli umutlu bakışını görünce. "Aramızda bunu yapabilecek kadar güçlü olan tek kişi o. Hâlâ çoğunlukla kendileri için düşünüyor ve hareket ediyorlar ama göz ardı edemeyecekleri kapsayıcı emirleri var; aksi takdirde burada sorumlu olacak kadar organize olamazlardı." Omuz silkti. "Ve bir kez Ilshan Gathdel Teth'te çıldırdılar mı, pazarlık yapacak pek bir şey kalmıyor. Gassandrid biz onlara yiyecek yüklerken onları sakinleştirecek kadar uzun süre kontrol edebilir ve sonra onları geri göndeririz."

Davian düşündü. "Buraya geri döndüklerinde, tekrar en başa dönmeyeceklerini varsayıyorum? Hepinizin geldiği zamana?"

"Hayır, hemen geri dönüyorlar. Dış dünyada geçirdikleri sürenin uzunluğu geri dönme zamanlarını etkilemiyor gibi görünüyor," diye itiraf etti Tal. "Bu, Cyr'in daha önce burada bulunan bazı yaratıklar üzerinde yaptığı bir çalışmayla örtüşüyor. Hepsinde neredeyse ayırt edilemeyen işaretler olduğunu söylemişti. Vücutlarına nüfuz eden bir tür zaman çürümesi - yeterince zararsız ama Zvaelar'da bulundukları süre uzadıkça daha belirgin hale geliyor. Burada geçirdikleri zamana dair görünmez bir saat."

Davian kaşlarını çatı. "Yani sence buradaki portal biz geldiğimizde buna göre mi ayarlanıyor?" Başını iki yana salladı. "Bu benim için pek mantıklı değil. Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Daha önce de zamanda yolculuk yaptınız. Belki de benzer işaretlere sahipsindir," diye gözlemledi Tal. Davian'ın bakışları karşısında omuz silkti. "Elimdeki en iyi tahmin bu. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır. Gerçek dünyada buraya kıyasla ne kadar zaman *geçtiğini* bilmiyorum ama zaman geçiyor. Ilshan Gathdel Teth'e metalle dönen dar'gaithinlerin hepsi bunu geçide girdikten haftalar sonra yaptı, saniyeler sonra değil."

Davian iç çekerek rahatladı. Kapının açılma sesiyle etrafına bakındı ve Niha'nın dar'gaithin cesetlerinden birini -kireçleri iyice dökülmüş ve her yere siyah kan bulaşmış- dışarı sürüklediğini görünce yüzünü buruşturdu. Sormak için ağzını açtı, sonra başını sallayıp tekrar kapattı ve Tal'e döndü.

"Bu metal de neyin nesi?" diye sordu aniden. Raeleth'in çöpçü ekibine katıldığından beri aklını kurcalayan sorulardan biri de buydu. "Venerate buraya tutsakları atmaya başlayana kadar geri kalanını anladığımı sanıyorum. Bu metalin ne önemi var ki, Venerate onu elde etmek için bunca çaba harcıyor, insanları ölüme gönderiyor?"

"Bu sadece metal değil. Aslında Ilshan Gathdel Teth'teki en önemli kaynak olabilir," dedi Tal. "Bu yüzden Gassandrid herkesin

Burayı Maden olarak adlandırması, Zvaelar'ın yeni amacına odaklanmasının ve gerçekte ne olduğu gerçeğinden uzaklaşmasının bir yolu. Talan Gol'daki Gemilerle ilgili sorunu biliyor musun?"

Davian başını salladı.

"Çürüyorlar," diye açıkladı Tal. "Birkaç ay sonra, kan dokunduğu her şeyi aşındırmaya başlıyor. Diğerleri bunun için buradaki portalı ya da ilshara'yı suçluyor ama biz de buna neden olacak bir şey bulamadık. Şahsen ben bunun Shammaeloth'un sürekli yakın olmasıyla ilgili olduğunu düşünüyorum - Talan Gol'den önce hiçbir zaman tek bir yerde uzun süre kalmadı. Ama bu diğerleri arasında pek de popüler olmayan bir görüş." Omuz silkti. "Ne olursa olsun. Buradan alınan metal -geçit açıldığından beri yeni bir şeye dönüştürüldüğü sürece- farklıdır. Bu... zaman kilitli, sanırım en iyi açıklama bu. Daha önce bahsettiğim zaman çürümesi işaretini taşıyor. Yeniden işlenmiş metali buradan dış dünyaya geri gönderdiğimizde, onunla yaptığımız Kaplar bozulmaya karşı bağışıklık kazanıyor."

Davian parçaları kafasında bir araya getirirken nefes verdi. Artık her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. "Ilshan Gathdel Teth'teki metal plakalar."

"Aynen öyle. Onlar bu kulelerin eşdeğeri - portaldan gelen zaman bozulmasını bastırıyorlar. Gassandrid bu Kapları başlangıçta normal metalden yapmıştı ama bu ilshara yükseldikten sonraki ilk zamanlardı. Ne olacağını anlamadan önce. Bozulmaya başladıklarında, onları geçitten gelen metalle değiştirdik. Buradan gelen metalin neredeyse tamamı bu amaca hizmet etti," diye ekledi Tal.

Davian yüzünü ovuşturdu. "Bunu en başta nasıl anladığınızı anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Aslında buradan bir dürtme aldık." Tal onun boş ifadesine alaycı bir baş hareketiyle karşılık verdi. "Burası ile dış dünya arasındaki bilgi akışını takip etmek... en hafif tabirle bazen karmaşık olabiliyor. Hepimizin farklı çağlardan geldiğimizi unutmamalısınız; burada birleşiyoruz ve bu yüzden kiminle konuştuğumuza bağlı olarak, bizimkinden çok daha sonraki bir zamandan haberler duymak mümkün. Dar'gaithin de farklı değil. Dolayısıyla kendi zamanlarına geri döndüklerinde, -teorik olarak- gelecek hakkında öğrendikleri her türlü bilgiyi de yanlarında götürebilirler."

"Delirmeleri dışında," diye gözlemledi Davian.

"Bu aşılabilir bir engel değil," diye karşı çıktı Tal. "Gassandrid bu geçidi ilk açtığında, birkaç dar'gaithin'i gönderdik - bu yolculuktan sağ çıkma ihtimallerinin yüksek olduğunu biliyorduk - birkaç gönüllüyle birlikte. Gerçek gönüllüler," diye ekledi Davian'ın bakışı üzerine. "Sadık insanlar, iyi erkekler ve kadınlar. Günlerce hiçbir şey olmadı ve hepimiz bunun bir başarısızlık olduğunu düşündük. Ve sonra dar'gaithinlerden biri geri geldi. Deliydi,

Ama üzerinde bilgi yazılı çelik bir levha taşıyordu. Bize neler olduğunu anlatıyordu. Tufan. Farklı çağlardan gelen binlerce insan, hepsi aynı anda aynı yere varmıştı. Sürekli ikmal ihtiyacı."

Omuz silktilti. "Diara metalin tuhaf olduğunu hemen fark etti; Talan Gol'de Gemilerin yozlaştığını zaten görüyorduk, bu yüzden deney yapmamız ve çeliğin ne kadar değerli olduğunu keşfetmemiz uzun sürmedi. Ve elbette herkes gelecek hakkında bilgi edinme potansiyelini gördü. Tufanın tarifi Gassandrid'in Zvaelar tarafında neyin yanlış gittiğini anlaması için yeterliydi, bu yüzden bu kuleyi inşa etmek için Gemileri yaptık ve talimatlarla birlikte portaldan gönderdik."

Tal iç çekti. "Bundan sonra, birkaç yılda bir dar'gaithin'i biraz yiyecek, mevcut çağ hakkında bilgi, daha fazla bilgi talepleri ve özellikle... zor olan mahkumlarla göndermeye devam etmek mantıklı görünüyordu. Kanunen idam edemeyeceğimiz ama Tel'Tarthen'de kilitli bırakılırsa şehit olabilecek kişiler. Fikir şuydu: orada bulunan insanlarımız mesajları ve metalin yeniden işlenmesini yönetecek, dar'gaithin hepsini geri getirecek ve geri kalan her şeyi mahkumlar yapacaktı."

"Yani burada bir yerlerde yetkili insanlar mı var? Geri mesaj mı gönderiyorlar?"

"Hayır." Tal sıkıntılı görünüyordu. "İlk ve tek mesajı ben yazdım. Aslında kuleye ait Gemiler zaten elimdeydi -benimle aynı anda buraya gelmişlerdi- ama bu bilgiyi geri göndermezsem, başka birinin eninde sonunda göndermeye karar vereceğini biliyordum. Ve başka birinin Venerate ile iletişim kurması tehlikeliydi, çünkü Venerate'in geleceği hakkında öğrendikleri her şeyi aktarabilecekleri gibi benim burada olduğum gerçeğini de aktarabilirlerdi ki bu da her türlü soruyu gündeme getirebilirdi. Ben de bunu yaptım ve yıllar boyunca gönderdiğimiz tüm gönüllüleri topladım. Onları işleri denetlemek için burada olduğuma ikna ettim ve..."

Eliyle işaret ederek derin bir iç çekti. "Onların icabına baktım," diye bitirdi.

Davian bir saniye anlamadı, sonra anlayınca yutkundu. "Anlıyorum." Başını şaşkınca salladı. "Dar'gaithin bu yüzden mi sana sırt çevirdi?" "Hayır.

Bilmiyorlardı. Zaman çizgisinin en uzağından gelenlerin Niha ve ben olduğumuzu sanıyordum," diye itiraf etti Tal. "Ben tek başıma geldim ve o da kendisiyle birlikte gönderilen dar'gaithinleri çoktan öldürmüştü.

Diğerleri taraf değiştirdiğimi anlayacaktı. Ama biri vardı."

"Theshesseth," diye tamamladı Davian başını sallayarak.

Tal ellerini iki yana açtı. "Ve işte buradayız. Dar'gaithin bu kulenin amacını onu korumamıza izin verecek kadar anlıyor ve diğer Üstün Yetenekliler de kuleye Öz sağlamaya yardım etmezlerse hepimizin öleceğini biliyorlar. Ama dar'gaithin benim bir hain olduğumu da biliyor ve bu kuledeki diğer insanların çoğu

Zvaelar özellikle kendi dönemlerinde beni öldürmek istedikleri için." "O *çok* popüler bir adam," diye ekledi Niha tekrar onlara katılırken, ellerini giysilerine sildi. Davian döndü ve belli belirsiz bir hayranlıkla cesetlerin bulunduğu zemine baktı. Şimdi tamamen temizdi. Sanki hiç olmamış gibi.

"Dinlenmen gerek," diye ekledi Niha Tal'a, bu kez sesinde herhangi bir şakacılık belirtisi olmadan. Davian'ı değerlendirici bir tavırla inceledi. "Aslında senin de. Her zaman bu kadar kötü görünmediğini varsayıyorum."

Davian ona kaşlarını çattı ama Tal sadece kıkırdadı. "O haklı. Enerjine ihtiyacın ."

Davian kaşlarını çattı. "Ne için?" Tal gülümsedi.

"Eğitiminize devam etmek için elbette," dedi sessizce.

Tek pencereden süzülen kıpkırmızı ışık çelik zeminde parıltıyor ve Tal nihayet kıpırdandığında onu aydınlatıyordu.

Davian, Tal'in son birkaç aydır Zvaelar hakkında tuttuğu notları incelediği çalışma masasından başını kaldırdı. Tal bunları önceki gece ona sunmuştu ve okumaya değerdi.

Çok az uyumuştı, vücudu ilk zilde kendini kaldırmaya alışkındı. Yine de uzun zamandır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Emekli olmadan önce Tal, Davian'ın Rezervi'nin bir kısmını yenilemişti; henüz dolmamıştı ama tükenmeye de yakın değildi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"İlginç bir şey öğrendin mi?" diye sordu Tal esneyerek ve Davian'ın elindeki kâğıtlara baktı.

"Birkaç şey," diye itiraf etti Davian. Etrafa göz gezdirdi, sonra özellikle bir girişi gösterdi. "Burada al'goriat'ın insan bedenleri ve Karanlık'ın bir kombinasyonundan yaratılmış olabileceğini düşündüğünüzü ama kesin olarak bilmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Bu Davian'a garip gelmişti. Al'goriat'ın Ban'lar olması gerekiyordu ve Ban'ların da Venerate'in yarattıkları olması gerekiyordu.

Tal gerindi. "Aslında buraya gelene kadar onların bir efsane olduğunu düşünüyordum. Andarran direnişinin bizi daha da kötü göstermek için uydurduğu bir şey. Onlarla ilgili söylentiler neredeyse ilshara kadar uzun süredir var ama inanın bana, zamanı manipüle edebilen yaratıkların nasıl yapıldığını ve komuta edildiğini bilseydik, Darecianlarla olan savaş başlamadan bitmiş olurdu." Yüzünü ovuşturdu. "Yaptıkları şeyi yapabileceklerini, hatta Zvaelar'dan uzakta var olabileceklerini sanmıyorum.

Karanlık Kuyu'nun altında oturuyor."

Omuz silkti. "Diğer Ban'ların hepsi Karanlık Diyar'a, yarığa ayrılmaz bir şekilde bağlilar - bu bağlantı olmadan ölürlere - bu yüzden dar'gaithin ve şimdi sen, buradan bir seviyede erişilebilir olduğunun kanıtı. Ama açıkça hala... zor öyle. Al'goriat daha çok bu yerin doğasında olan yozlaşmayla bağlantılı görünüyor. Bence yetenekleri aslında bundan kaynaklanıyor olabilir - Gassandrid'in yarattığı zaman baloncuğu içinde bile zamanı manipüle edebilmelerinin nedeni bu olabilir."

Davian düşünceli bir şekilde başını salladı. Al'goriat hakkında bunu merak etmişti.

Tal onun yüz ifadesini izledi. "Cesetlerin insana benzemesi ve buradaki ilk bir hafta boyunca hiç ceset görmemiş olmamız nedeniyle böyle bir varsayımda bulundum. Yine de bunların hepsi sadece spekülasyon. Onları bir şekilde dar'gaithinlerin mi yaptığını yoksa başka bir şeyin sonucu olarak mı meydana geldiklerini bile söyleyemem. Kazara bile olsa. Emin olduğum tek şey, al'goriat'ın kaynağını göremedikleri dar'gaithin'e itaat ettiği. Ve bir kaynakla görebildikleri her şey... şey. Muhtemelen bunu şimdiye kadar tecrübe etmişsinizdir." Gözlerini ovuşturdu. "Başlamadan önce sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Davian tereddüt etti, sonra elindeki kâğıt tomarını yere

bıraktı. "Neden kendini öldürmedin?" diye sordu sessizce.

Tal ona baktı, sonra soruyu belli belirsiz onaylayarak başını salladı.

"Kısmen çünkü ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Forge adı verilen bir Kap'a bağlıyım - öldüğümde beni geri getiren şey bu. Ama şimdi ölürsem, beni ne zaman geri getirir? Bu zamanda mı? Kendi zamanımda mı? Hâlâ Zvaelar'ın içinde misin? Belli ki dışarı çıkacağım, ama..." Omuz silkti. "Kısmen de seninle konuşma ihtimalim olduğu için. Theshesseth'i öğrenir öğrenmez, olacaklar hakkında daha fazla şey öğrenme şansım olduğunu biliyordum."

Kapıya doğru bir bakış attı. "Ve kısmen Niha yüzünden," diye bitirdi.

"Sen ve o...?"

"Hayır. *Hayır*." Tal kıkırdadı. "Ona ayak uydurabilecek kadar güçlü bir erkeğin hayatta olduğundan emin değilim. Ama ona borçluyum."

Davian ona yan yan baktı. "Biraz... gergin görünüyor."

"Öyle, ama ona hayatın pahasına güvenebilirsin. Dün sadece... şey, buradaki herkesin beni öldürmek istemesine alıştı." Tal homurdandı. "Aslında senden hoşlandığını düşünüyorum. Genelde odama davetsiz gelen insanlara kendilerini açıklama şansı vermez."

"Kim olduğunuzu biliyordur herhalde?" diye sordu Davian.

"Buradaki herkes biliyor. Geçmişe bakmaya istekli tek kişi o. Sadece bu bile size onun hakkında bir şeyler söylemeli." Tal pencereden dışarı baktı ve güneşe dikkat etti. "Kafasını henüz içeri sokmadı mı?"

"beri hayır."

Tal bir süre kapıya baktı, sonra içini çekti ve kapıya doğru yürüyüp bir aralık açtı.

"Dinlenmen gerek," dedi sertçe. Davian, Niha'nın hemen dışarıda durduğunu ve Tal'in odasının girişini koruduğunu görebiliyordu.

"Ve mahremiyete ihtiyacın var. Essence ile oynamaya başlarsan alt kattaki aptallar bunu fark edecektir."

Tal burnunu çekmeden önce ikisi de birbirlerine yarı alaycı bakışlar fırlattı.

"Peki.

Bize bir saat ver. Sonra *dinlenin*."

Niha cevap veremeden kapıyı tekrar kapattı.

"Öyleyse," dedi Tal, Davian'a dönerek. "Bizi nasıl kurtaracağın hakkında konuşalım. Şimdi ve şimdiki zamanda."

Davian biraz tereddütle de olsa başını salladı.

"Kan'a zar zor dokunabiliyorum. Ona tutunmak için neredeyse tüm dikkatimi vermem gerekiyor," diye hatırlattı diğer adama uyararak. "Gerçekten ne kadar yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Çözebileceğimiz bir sorun," diye güvence verdi Tal ona. "Senin için bir diyagram çizsem, bazı temel kan makineleri yaratabilir misin? Özellikle hassas ya da karmaşık bir şey değil, sadece şurada burada birkaç parça kan. Gerekirse her bir çizgiyi ayarlamak arasında durup kendini toparlayabilirsin."

Davian kaşlarını çatı. "Sanırım öyle. Bir Gemi yaratmamı mı istiyorsun?" Bir an için düşündü. "Büyük olmak zorunda. Çizgiler çok küçük olursa yeterince kesin olabileceğimi sanmıyorum."

"değil. Deilannis'te öğrenmeni teşvik etmek için sana ne yaptığımı hatırlıyor musun?"

Davian yarı kızgınlık yarı sevgiyle homurdandı. "Elbette." O üç hafta boyunca neredeyse hiç uyumamış, neredeyse Caladel'de geçirdiği üç yıl boyunca öğrendiği kadar bilgi yutmuştu.

"Bunu sana burada yapamam, ama aynı etkiyi sağlayan bir Kap yapabiliriz - sana büyük ölçüde daha fazla odaklanma sağlar. Buna sahip olduğunuzda Kan'la daha kolay başa çıkabilirsiniz. İsterseniz aynı Kap'ın daha etkili bir versiyonunu da yapabilirsiniz. Daha küçük, daha uzun ömürlü bir tane."

Davian'ın nabızı hızlandı. "Bu işe yarayabilir." Başını kaldırıp Tal'e baktı. "Ama sonra ne olacak?"

"O zaman geri dönüş yolculuğuna dayanmamıza yardımcı olabilecek Gemiler üzerinde çalışırız. Hepimizin zaman akışında hayatta kalmasına yardımcı olur." Tal'in gözleri beklentiyle parlıyordu. "Bu benim zaten *yüzyıllardır* düşündüğüm bir konu Davian. Sana elimden geldiğince çok şey öğreteceğim. Birlikte bir çözüm bulabiliriz."

"Gerçekten Darecianların bile yapabileceğimizi düşünüyor ?" diye sordu.

Davian ses tonundaki kuşkuyu gizleyemedi. "Deilannis'teyken bunun imkânsız olduğunu söylemiştin."

"İkimiz de buradan çıkacağımı biliyoruz," diye gözlemledi Tal. "Bu şekilde değilse, nasıl?"

Davian düşündü, sonra noktayı kabul etti. Eğer Tal doğruyu söylüyorsa ve Davian'ın doğumundan on yıldan fazla bir süre önce buraya geldiyse, o zaman kaçmış *olmalıydı* - aksi takdirde Davian Caeden'le asla tanışamazdı.

"Gerçekten ne yapacağımı yeterince çabuk öğrenebileceğimi düşünüyor musun?" diye sordu, midesinde bir çukurla. Herkes için bir çıkış yolu olabileceği için mutluydu - elbette mutluydu - ama birden omuzlarındaki yük gerçekten de çok ağır göründü.

Tal gülümsedi. "Deilannis'ten sonra mı? Evet. Kendime güveniyorum."

Davian ima edilen iltifatı temkinli bir baş hareketiyle kabul etti.

"Aylar sürecek, değil mi?" dedi sessizce. "Bu odak gemisini hemen çalıştırsak bile."

"Evet."

Davian başını salladı, aklı önceki gün onları rahatsız eden dar'gaithin'e gitti.

"Bu kadar uzun bir süre boyunca nasıl güvenli bir şekilde saklanacağım?" diye merak etti. "Sonunda kan'ı etkili bir şekilde kullanabilsem bile, o Gemi'yi her gün her an yanımda taşımam gerekecek."

Tal omzuna vurdu, gözleri yanıyordu. "Asıl heyecan verici kısım da bu Davian, buradan çıktığında Ilshan Gathdel Teth'ten kaçmanı sağlayacak ve Venerate'lerden *herhangi birini* alt etmeni sağlayacak şey. Kendi içinde bir Rezerv yarattın. Kan'dan. Yan etkileri olmadan. Düşünsene, bu ne anlama geliyor?"

Davian düşündü. "Kan'ın vücuttaki yan etkilerine karşı bağışıklığım var sanırım. Ne olmuş yani?"

Tal sabırla onu izledi ve bekledi. Davian anladığında gözlerinin büyüdüğünü hissetti.

"Benden... kendi bedenimi kullanarak... Gemiler inşa etmemi mi istiyorsunuz?" diye sordu belli belirsiz.

Tal'in sırtışı genişledi.

"Düşün hakkında o, Davian," o dedi heyecanla.

"Düşün hakkında ve olasılıklar."

Davian yutkundu, aklı karışmıştı. "Peki ya bir Gemi'yi yanlış şekilde inşa edersem?" Sonuçlarını düşünürken ürperdi. "Deilannis'te Gemi yapımı hakkında bir şeyler okumuştum, biliyorsun. Darecianlar acemilerin tecrit edildiğinden emin olurlardı, çünkü bazen yaptıkları şeyler *patlardı*."

"Seni öldürdüğümde bütün uzuvların yerindeydi," diye gözlemledi Tal. Davian'ın ifadesi karşısında ellerini kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

Davian kendini bir bakışla bir kahkaha arasında buldu ve sonunda ikincisine razı oldu. "Buna itiraz etmek zor." Hâlâ olasılıkları kavramaya çalışarak bir nefes aldı. "Kaderler."

"Peki, Gemiler yaratmak hakkında ne biliyorsun?"

Davian hayıflanarak başını salladı. "Çok değil," diye itiraf etti. "Sadece Deilannis'te öğrendiklerimiz ve sanırım Sınır'ı tamir etmek için çalışırken biraz daha fazla şey öğrendim ama..." Çaresizce omuz silktilti. "Tam olarak kurcalayacak çok zamanım olmadı."

Tal ona "Temel bilgiler zor değil," diye güvence verdi. "Konsantrasyonunuzu artıracak bir Damar da o kadar karmaşık değil. Basitçe zihninizdeki belirli noktaları hedefliyor, onları uyarıyorsunuz."

"Kulağa güvenli geliyor," dedi Davian sert bir sesle.

"Deilannis'te gayet iyi idare ettin. Ve bu sefer çalışmak için daha fazla fırsatın olacak." Tal'in bakışları odada gezinirken ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Seni görünmez kılacak bir şey yapana kadar seni burada saklamak zor olacak ama dar'gaithin bize yetecek kadar yiyecek sağlıyor. Nerede uyuyacağını da bulmamız gerekecek," diye ekledi dalgınca.

Davian tereddüt etti.

"Gedik'in güneyinde biri var," dedi aniden, bir karara vararak. Adamın hayatta kalmak için ona ihtiyacı olduğunu bir kenara bıraksa bile, Raeleth'i öylece terk edemezdi. "Onu da buraya getireceğim."

Tal'in kaşları çatıldı.

"Hayır." Kelimeyi nazikçe ama kararlı bir şekilde söyledi. "Bahsettiğiniz adamın bu olduğunu varsayıyorum - geldiğinizde size yardım eden adam - ve bu iyiliğe karşılık veremediğiniz için üzgünüm. Ama o burada ölü bir ağırlık olacaktır. Rezervi yoksa kuleyi beslemeye de yardım edemez. Bir kişiye daha yetecek kadar erzakımız var ama iki kişiye yetmez."

Davian kaşlarını çattı. "O zaman benimkini paylaşabilir. Çöpçülerin şehri temizlemesine fazla zaman kalmadı ve şu ana kadar söylediklerine bakılırsa, bu gerçekleştiğinde dar'gaithin'in onlara pek faydası olacağını sanmıyorum. kurtaramayacağımı biliyorum ama onu kurtarabilirim." Pencereden dışarıyı işaret etti. "Raeleth bir zanaatkârdı, metalle çalışırdı. Eminim demir ocağı kullanma tecrübesi vardır."

"Adı Raeleth mi?" Tal'in sorma şeklindeki bir şey, konumunun değiştiğini, ilgisinin aniden arttığını gösteriyordu.

"Onu tanıyor musun?"

Tal başını salladı. "Sadece şöhrete göre. O da eğer aynı adamsa."

düşünceli bir şekilde söyledi. "İstekli olur mu ki? Buradaki çoğu insan benim hayranım sayılmaz. Ve eğer düşündüğüm kişi oysa..."

"Onu ikna edeceğim," dedi Davian kararlılıkla. Tal tereddüt etti, sonra da yenilgiyi işaret etti.

"Bundan sonra başka iyilik yok," dedi. "Ve El aşkına, sakın yakalanma. Ölmediğini biliyorum ama söylediklerine bakılırsa Gassandrid'in elinde hâlâ senden istediği bilgiler var ve sonunda senin de dışarı çıkacağını biliyor. Yani burada sadece ona zaman kazandırmak için bulunuyorsun, seni benden mümkün olduğunca uzun süre uzak tutmak için. Yine de kendi şartlarıyla dışarı çıkmanı isteyecektir, yüzden Theshesseth muhtemelen seni bulur bulmaz geri götürmek niyetindedir."

"Bu bir iyilik değil, çünkü ben istemedim," dedi Davian kararlı bir şekilde. Hafifçe gülümsedi. "Ama teşekkür ederim ve evet, dikkatli olacağım. Bu sefer ipten de kurtulacağım."

Tal kıkırdadı, sonra pencerenin dışındaki kırmızıya çalan gölgelere baktı. "Peki. Eğer bunu yapacaksan..."

Kapıya doğru yöneldiler.

Niha hâlâ dışarıdaydı; Davian'ı gördüğünde kaşlarını çatı, bakışları hemen Tal'a kaydı.

Tal biraz alaycı bir ifadeyle, "Bir arkadaşını getiriyor," dedi. "Söz konusu bile olamaz," dedi Niha hemen.

"Belli ki değil." Davian ona ters ters baktı. Kadın da ona ters ters baktı ve sonunda Davian başını sallayarak bakışmayı kesti. "Yakında ikinizle de görüşeceğim."

"Sadece bizim olduğumuzdan emin olun," diye vurguladı Tal. "Dar'gaithin ya da buradaki Yeteneklilerden biri sizi fark ederse, işler zorlaşır. Ve daha kaç cesedi ortadan kaldırmış olduğumuzdan emin değilim."

Davian rahatsız bir şekilde kıkırdandı. Söyleyiş tarzına bakılırsa Tal özellikle dar'gaithin'den bahsetmiyordu.

Kuleden çıktılar, Tal etrafta görececek kimse olmadığından emin olmak için önden gitti. Davian devriye gezilmeyen alanın kenarında oyalandı ve tedirgin bir şekilde ileride dolaşan al'goriat'ı izledi.

"Siyah madde. Çöpçüler ona karanlık diyor," dedi. "Hastalığın bulaştığı insanlar gördüm. Tedavisi var mı?"

Tal onu dikkatle inceledi. "Hiçbirini bilmiyorum. Öz onu geri itiyor gibi görünüyor ama yapabileceğinin en iyisi bu."

Davian'ın kalbi sıkıştı. Yine de onu buraya getirmeden önce Raeleth'in hastalığını açıklayacak değildi. Tal'in fikrini değiştirmesi çok kolaydı.

"Ne oldu?" diye sordu sonunda. Tal düşündü.

"Zaman burada zarar gördü. Telafisi mümkün olmayacak şekilde," dedi.

"İçinde bulunduğunuz madde

bir tür çürümeden bahsediyoruz. Enfeksiyonu yüzeye çıkaran bir yara gibi, zaman da Gassandrid'in yaptığını reddetmeye çalışıyor ve sonuç bu." Tal onun bakışlarını tuttu. "Ona yaklaşma Davian. Bu bizim başa çıkabileceğimizin çok ötesinde."

Davian derin bir nefes aldı ve başını salladı. "Yakında görüşürüz," dedi sessizce.

Bir kez al'goriat denizine adım attı.

Bölüm 29

Davian dalgınca odadan odaya geçti, akli elindeki görevden çok Raeleth'i ikna etmekteydi.

"Shadat. *Shadat*." Hafif sinirli bir ses onu hayal aleminden kopardı; başını kaldırdığında Raeleth'in kollarını kavuşturmuş bir şekilde masanın yanında durduğunu gördü. "Karar vermeye çalıştığınızı biliyorum... her neye karar vermeye çalışıyorsanız, ama açlıktan ölmek için hâlâ metale ihtiyacım var. O yüzden lütfen çivilerle birbirine tutturulmuş koca mobilya parçalarını görmezden gelmemeye çalışırsanız..."

Davian gözlerini kırptırdı, sonra alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Özür dilerim." Masaya geri döndü ve çekmeceleri çekip çıkarmaya başladı, çivilere ulaşmak için tahtaları kırdı.

Gedik'in güneyine dönüş yolculuğu dün gece Davian'ın beklediğinden daha uzun sürmüştü; ilk zilden hemen sonra varmıştı ki Raeleth'in çoktan gitmiş olduğunu fark etti. Neyse ki adam sakladıkları metal zulasının yakınlarındaki bölgeyi araştırıyordu ve sadece bir saatlik aramanın ardından Davian arkadaşını tekrar bulmayı başarmıştı.

"Neden buradasın ki?" Davian çalışırken sordu. "Dinleniyor olman gerekirdi. Hâlâ bir sürü metalimiz var."

"Ama bu sonsuza dek sürmeyecek." İki adam da birkaç dakika konuşmadı ve sonra Raeleth içini çekti. "Sanırım Aarkein Devaed ile ilgisi *olmayan* bir şey hakkında hayal kurmuyordun?"

Davian yüzünü buruşturarak iki ince tahtayı birbirinden ayırdı. "Yardım etmeye çalışıyor. Geri gelmeye izin vermek zorunda değildi."

"Dışarı çıkma ihtimalin varken burada kalıp kaçmasına yardım etmeni istiyor. Tabii ki sana iyilik yapıyor." Raeleth'in sesi küçümseyiciydi. "Yine de bu iyiliklerin bana uzun süre yeteceğinden şüpheliyim. Ve sen hâlâ gelip onunla çalışmamı istiyorsun. Al'goriatlarla çevrili bir hapishanede."

"Bunu daha önce de yaşamıştık," dedi Davian sinirli bir şekilde. Son birkaç saat içinde pek çok kez. "Haklı olsan bile -ki ben haklı olduğuna inanmıyorum- burada bir geleceğin yok Raeleth. Benimle gelmezsen *öleceksin*."

Raeleth homurdandı ama cevap vermedi. Davian onu izledi, hayal kırıklığı giderek artıyordu.

"Bunu geride bırakmalısın," dedi, sesini bu kez daha sakın tutarak.

"Bana El'e inanmaktan, bunun gerektirdiklerinden bahsediyorsun. Kötülük yapanların eylemlerinden nefret etmekten ama insanların kendilerinden nefret etmemekten." Raeleth'in bakışlarıyla karşılaştı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Raeleth bir an için gözlerini kocaman açarak ona baktı. Sonra alaycı bir şekilde kıkırdadı.

"Peki," dedi. "En azından dinliyorsun."

Başka bir şey söylemedi, sadece işine döndü. Davian tereddüt etti, sonra o da işine devam etti. Sessizlik bu sefer bir şekilde daha arkadaşçaydı.

Raeleth hiçbir şeyi kabul etmemişti ama şimdi düşünüyordu -Davian bu kadarını görebiliyordu. Bu bir şeydi.

Günün geri kalanı her zamanki ritminde geçti; son zil çalar çalmaz işlerini bitirip geri döndüler. Kendi kamplarına varmalarına çok kalmadan, bir binanın yıkıntıları arasında çıtırdayan bir kamp ateşinin geçtiler ve Davian bir an Maresh'in ateşin etrafındaki adamlardan biri olduğunu fark etti. İri adamın kolu ve diğer iki adam gibi uyuyordu. Ekibin son üyesi suratı asık bir şekilde alevlere bakıyordu.

Davian içini kemiren suçluluk duygusuna rağmen memnuniyetle homurdandı. Raeleth, Maresh'in yaralandığı haberinin hızla yayıldığından ve diğer takımların artık paylarını teslim etmediğinden bahsetmişti. Hatta bazıları karşılığında Maresh'i tehdit etmeye başlamış, ekibini aldıkları metalin bir kısmını geri ödemeye zorlamıştı. Söylentiye göre, son iki gündür erzak alacak kadar bile yiyecekleri kalmamıştı.

Yaraları da anlamlı bir yiyecek bulmalarını engellediğinden, daha uzun süre hayatta kalabilecekleri şüpheliydi.

Raeleth de onları gördü. , sonra gözlerinde kararlı bir ifade belirdi ve dönüp ateşe doğru ilerlemeye başladı.

"Raeleth," dedi Davian yumuşak bir sesle. "Derslerini aldılar."

Raeleth onu görmezden gelerek doğruca ışık çemberinin içine doğru yürüdü. Nöbetçi adam orada birinin olduğunu fark edince irkildi ve Davian'ın Raeleth'in peşinden gittiğini görünce yüz ifadesi hemen karardı.

"Kına yakmaya mı geldin?" diye hırladı adam. "Çabuk olsan iyi olur, yoksa al'goriat hepimizi yiyecek. Ve bu da er ya da geç başımıza gelecek zaten."

"Boyun kısa mı?" diye sordu Raeleth.

İri yarı adam Maresh'e ve diğer yaralı adama eliyle işaret etti. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu acı acı. Gözleri Davian'ın elindeki yarısı dolu kovaya kayd ve bir an için gözleri açgözlülükle parladı. Yine de bakışları Davian'ın kendisine kayınca bu ifade çabucak geçti.

Raeleth sessizce adamı inceledi, sonra Davian'a dönerek elini uzattı. "Kova."

Davian kaşlarının çatıldığını hissetti ama sessizce Raeleth'e o günün yiyeceklerini içeren kovayı uzattı.

Raeleth dehşet içinde öne doğru yürüdü ve onu uzatarak teklif etti. "Zaten yeterince var."

Adam Raeleth'e şaşkınlık ve şüphe karışımı bir ifadeyle baktı, sanki bunun bir tür tuzak olmadığına inanmakta güçlük çekiyordu. Raeleth kovayı sabırsızca ona doğru sallayıp içindeki metali tıkırdatınca, diğer adam kaptı ve Raeleth'in fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi geri çekildi.

Raeleth topuğunun üzerinde döndü ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Davian kovanın içine bakıp şansına inanamayan adama baktı ve sonra Raeleth'in peşinden koştu.

"Neden?" diye sordu öfkeyle, hâlâ şaşkındı. "Bunun için *çalıştık*; onu saklayabilir ve başka bir zaman kullanabilirdin. Ve onlar, onca insan arasında... yardımı hak etmediler."

"Hayır mı?" Raeleth ona sert bir bakış attı. "O zaman benimle ilk karşılaştığında neden yardımı hak ettim? Maresh olabilirdim ve sen bunu bilemezdin."

Davian ona şaşkın bir bakış attı. "Bu farklı. Seni tanıımıyordum. Aksini öğrenene kadar en iyisini düşünmeyi severim."

"Yani mesele hak edip etmemek değil," dedi Raeleth sessizce. "Mesele kin besleyip beslemediğin."

Davian ellerini havaya kaldırdı. "Tamam. Maresh'in korkunç bir insan olduğu gerçeğini ona karşı tutuyorum. Sen benden daha iyi bir adamsın. Aferin," dedi yorgun bir sesle.

Raeleth yüzünü buruşturdu, belli ki bu yorumu geçiştirip geçiştirmemeyi düşünüyordu, sonra içini çekti.

"Gerçekten yüzden yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Davian başını salladı. "Bunu neden yaptığını *bilmiyorum*."

"Çünkü birini incitmek ona bir ders vermek değildir, Davian. Senin de daha önce belirttiğin gibi, yaptıklarından nefret edebiliriz ama *onlardan* asla nefret etmemeliyiz." Yer değiştirdi. "Ve ben senden 'daha iyi' değilim. İşler böyle yürümüyor. El'e inanmak, O'nun kurallarına uymaya çalışmak seni bir şekilde üstün yapmaz. Aksine, hiçbirimizin gerçekten iyi olduğumuzu iddia edemeyeceğimizin daha fazla farkında olmanızı sağlar. İşte bu yüzden affetmek çok önemlidir." Davian'ın şüpheli ifadesini gördü ve başını salladı. "Düşmanların aniden dost olması gerektiğini söylemiyorum ama affetmeyi seçiyorum. Çünkü bunu yapmazsam, boş sözlerden başka bir şey olmam."

"Ama bu kadar çok kişiye bu kadar kötü davranmış birini nasıl affedebilirsin ki..."

Davian'ın sözleri kesildi.

"Artık Maresh hakkında konuşmuyoruz, değil mi?" dedi küçük, alaycı bir gülümsemeyle.

Raeleth başını sallayarak nefes verdi. "Ben de seninle geleceğim." "Ama dedin ki-"

"Aarkein Devaed'e güvenmediğimi söyledim. Ama sana güveniyorum." Davian omuzlarından ani bir yük kalktığını hissetti.

"Bu gece mi?" Raeleth geldikleri yoldan geriye baktı.

"Bunu geciktirmenin bir anlamı yok," dedi, kelimeler zorlama geliyordu. "Zulada ne varsa teslim edersek, Isstharis bizi aramaya karar vermeden önce muhtemelen bir haftalık bir avantaj elde ederiz."

Davian onaylarcasına sıkıca gülümsedi.

"O halde bu gece," dedi sessizce.

Davian Raeleth'e baktı ve kare şeklindeki çelik kule ile aralarındaki al'goriat denizine bakarken diğer adamın yüz ifadesinde bir sempati parıltısı hissetti.

Kraterin derin gölgesinde otururlarken kızıl ay sırtlarında ölü gibi asılı duruyordu. Yolculukları tipik olarak sinir bozucuydu - Karanlık havuzlarda gezinmek, Gedik'ten tehlikeli bir yolculuk yapmak ve sonra kraterin içine doğru süzülme, Davian bu sefer iplerini çıkardığından emin olmuştu - ama bunun dışında olaysızdı. Bu tür şeylerde olduğu gibi güvendeydiler.

Raeleth kesin bir ifadeyle, "Sen... *oradan* geçmek istiyorsun," dedi.

"Kan ipliklerini kullanarak görüyorlar ve sadece bir Öz kaynağı görürlerse saldıracaklar. Ben zaten onlar için görünmezim, bu yüzden senin için bir kalkan yapacağım ve orada olduğumuzu bile bilmeyecekler." Koyu saçlı adamın sırtını sıvazladı, arkadaşını rahatlatmak için olduğu kadar kendi şüphelerini de örtmek için. "Merak etme. O al'goriat tanıştığımız ilk gece bizi bu yüzden yalnız bıraktı - Karanlık enfeksiyondan öldüğünü düşünmüş olmalı ve beni görmedi."

Raeleth parmağını sinirli bir şekilde avucuna vurdu. "'Teoride' dediğin kısmı unutuyorsun."

"Bunun *oldukça* iyi bir tahmin olduğunu düşünüyorum." Raeleth ona pis bir bakış atarken Davian gülümsedi. "Güven bana. İyi olacağız."

Raeleth'in ifadesi kuşkulu kalmaya devam etti ama hazır olduğunu belirten bir işaret yaptı.

Davian Raeleth'e yaklaşmasını işaret etti ve sonra gözlerini kapattı.

Davian'ın sonunda Kan'ı düzgün bir şekilde tutabilmesi için neredeyse bir dakika zorlanması ve bir dakika da karanlık güçle boğuşması gerekti. Ter aşağı kaydı

Raeleth'i tamamen çevreleyen dağınık ama eksiksiz bir kalkanı dikkatle oluştururken derisini sıyırdı. Kendisini de kalkanın içine dahil etmek isterdi ama o kadar odaklanamıyordu.

"Yakınımda kal," dedi gözlerini açıp alnını silerek. Gözlerini gergin bir şekilde kalkanın kenarlarına baktı. "Gerçekten çok yakın."

Raeleth onu endişeyle izliyordu. "Sen iyi misin?"

"Kımıldayın," dedi Davian dişlerini sıkarak ve şu an için görünürde ne dar'gaithin ne de tutsak olduğunu fark etti. "Yavaşça ve sessizce."

Binaların gölgeli örtüsünden çıkarak ilerlediler.

Çok geçmeden kuleyi ve çevresindeki yapıları diğer her yerden ayıran tozlu zeminin geniş, açık alanına adım atıyorlardı. Davian'ın adamdan yayılan dehşeti hissetmesi için Raeleth'e bakmasına gerek yoktu; eğer kendine karşı dürüst olacaksa, kendini pek de rahat hissetmiyordu. Baneler etraflarında homurdanıyor ve burnunu çekiyordu; gözsüz bakışları, ayın cafcacılı kırmızısına bulanmış dişlerini göstererek sürünürken bir ileri bir geri gidip geliyordu.

Yaratıklardan biri önlerinde durduğunda merkeze doğru yolu yarılamışlardı.

Al'goriat kasıtlı olarak onlara doğru döndüğünde Davian'ın kalbi küt küt atmaya başladı. Dikkati bir an için dağıldı; umutsuzca uzandı, kan'ı eliyle karıştırdı ve sonra geri kaptı, kalkanı tamamen irade gücüyle yukarıda tuttu. Al'goriat onlara baktı.

Sonra biraz daha uzaktaki bir başkası kekeleyerek durdu ve o döndü.

Onlara daha yakın olan hırladı.

Davian kolunda küçük bir sıkışma hissetti; Raeleth'in kendisini izlediğini görmek için yana baktı, kaşları sorgulayıcı bir şekilde çatılmıştı. Davranışları endişeli olmadığını gösterse de, Davian onun gözlerinin hemen arkasında saklanan dehşeti görebiliyordu.

Davian nefes almakta zorlandı ve Raeleth'e hafifçe başını sallayarak, durmuş olan al'goriat'ın yanından geçmeye çalışarak farklı bir yöne doğru ilerlemeye başladı.

İlkine daha fazla hırıltı katıldı; alçak, tehditkâr bir koro, her an daha da derinleşiyor ve saldırganlaşıyordu. Davian kalbinin küt küt attığını hissetti.

"Yürümeye devam et," diye fısıldadı.

Duran ilk Bane aniden birkaç saniye önce bulundukları boşluğa göz kırptı. Havayı test ediyormuş gibi burnunu çekerek etrafında döndü.

Davian ve Raeleth sürünerek ilerledi, Davian'ın cesaret edebildiği kadar hızlı hareket ediyorlardı. Gittikçe daha fazla al'goriat olay yerine çekiliyordu; geçişlerini fark etmiş gibi görünenler şimdi daha öfkeyle hırlıyor ve ortadan kayboluyordu

ve sonra Davian ve Raeleth'in az önce bulundukları yerde, sanki onların ardıl imgelerini kovalıyormuş gibi belirdi.

Kuleye olan yolculuk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, hırıltılar hâlâ nispeten yumuşak ama tüyler ürpertici derecede tehditkâr bir koroya dönüşürken Davian arkasına bakmayı reddediyordu. Acı dolu adımlarla ilerlediler.

Sonunda, mucizevi bir şekilde, kulenin yardımcı binalarından birinin gölgesine ve güvenliğe adım atıyorlardı.

Davian kan kalkanının düşmesine izin verdi -seçimden çok onu koruyamamaktan kaynaklanıyordu- ve dehşet içinde geri döndü.

Belki de elli al'goriat, bölgelerinin görünmez sınırı boyunca toplanmış, tıslayarak ve dişlerini göstererek ona bakıyordu.

"Bu normal mi?" diye sordu Raeleth titreyerek.

Davian neredeyse histerik bir kahkaha attı, cevap vermek için ağzını açtı, ancak iki figürün kendilerine doğru hızla geldiğini görünce bir çırpıda tekrar kapattı.

"Sanırım amaç dikkat çekmemektir," diye seslendi Niha yaklaşırken.

Raeleth arkasında yürüyen Tal'i tanıyınca gözleri sertleşti ve al'goriat -her ne kadar korkunç olsalar da- yeni gelenlere ters ters bakarken tamamen unutulmuş gibiydi.

Davian elini yavaşça adamın omzuna koydu ve oradaki kaya gibi sert gerginliği hissetti. "Burası yeri değil."

Raeleth titrek bir nefes verdi, sonra sertçe başını salladı.

Davian, Niha geldiğinde ona döndü. Raeleth'i açıkça onaylamayarak inceliyordu.

"Kurtarmak istediğin kişi *bu* muydu?" dedi sonunda Davian'a.

Davian cevap vermeden önce Raeleth homurdandı. "Buradaki ilk izlenimlerin de pek muhteşem olduğu söylenemez," dedi Davian'ın gözlerine sakince bakarak.

Niha hiçbir şey söylemedi, bakışlarını tuttu, sonra gülümsedi ve başını salladı.

Tal başını kuleye doğru salladı. "İçeri girmeliyiz. Eğer herhangi bir dar'gaithin al'goriat'ın böyle davrandığını görürse, gelip nedenini öğrenecektir."

Niha kabul etti, Raeleth'e tekrar merakla baktı ve dönüp geldiği yoldan geri dönen Tal'a katıldı.

Davian Raeleth'le bakıştı ve diğer ikisinin peşinden kuleye girdiler.

Davian sırtını duvarın soğuk çeliğine dayamış oturuyor, Tal'in kapalı gözlerini izlerken parmaklarını belli belirsiz endişeli bir hareketle birbirine vuruyordu.

Kapı.

Göz ucuyla Niha'nın onu dikkatle incelediğini görebiliyordu. İç geçirdi ve yüzünü ona döndü.

"Evet?" diye sordu sinirli bir şekilde.

Niha ona bakmaya devam etti, açık ve rahatsız olmadan.

"Arkadaşın," dedi. "Tal'in ona zarar verecek bir şey yapacağından endişe ediyorsun."

Davian başını iki yana salladı. "Hayır, bu zaten oldu," dedi. "Raeleth'in bunu görmezden gelemeyeceğinden endişeleniyorum." Yüzünü buruşturdu. "Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Niha, Davian'ı şaşırtarak başını salladı.

"Onun geçmişinden etkilenen çok az kişi bunu yapabilir," diye açık yüreklilikle itiraf etti. "Yani sen etkilenmedin mi?" Davian sordu.

"Anladığım kadarıyla burası

Raeleth gibi insanlarla dolu. Tal'a neden bu kadar sadıksın?"

Niha birkaç saniye hiçbir şey söylemedi; aniden elini kaldırdı, parmak uçlarında bir Öz parçası canlandı. Davian sert Öz küresinin parmaklarının arasında yumuşak bir şekilde yuvarlanmasını, titreşmesini ve dans etmesini hayranlıkla izledi. Kontrolü etkileyiciydi.

"O beni kurtardı." Niha dalgın bir şekilde Öz'le oynamaya devam etti, başka bir top ilkinde katıldı, dönüp iç içe geçti ve sonra tekrar ayrıldı.

"Neyden?" diye sordu Davian, Niha'nın onu orada bırakacağını fark ederek.

"Silah tutabildiğim andan itibaren Diara'nın kişisel korumasının bir parçasıydım - ta ki Öz kullanabildiğimi keşfedene kadar. Bu altı yıl önceydi. Yani diğer Venerate keşfetti. Ilshan Gathdel Teth'de bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Davian sessizce başını salladı.

"Cyrarium'a bir gezi." Onun boş ifadesine belli belirsiz bir işaret yaptı. "Bu yüzden burada bu kadar az Üstün Yetenekli var - onlara evlerinde ihtiyaçları var. Hapishane demek, gerçi öyle demiyorlar ama. Eninde sonunda ölüm. Makinelere girmenin bir onur, asıl bir fedakârlık olduğunu söylüyorlar ama..." Başını salladı, gözlerinde perili bir bakış vardı. "Tal'kamar bizi buradan için kendini feda etti. Diğer Venerate beni tekrar yakalayıp buraya atmadan önce direnişte iki muhteşem yıl geçirdim."

Davian kaşlarını çatı. "Ne demek 'kendini feda etti'?"

"O olduğunu biliyorlardı. Bizi serbest bırakanın o olduğunu biliyorlardı. Bizi makinelerin içinde bırakması gerektiği kadar uzun süre bırakmadığı için zaten başı dertteydi ve tüm bunlardan önce bile nedenlerinden şüpheleniyorlardı ama kaçmamıza yardım ettiği anda, gerçekten onlara karşı olduğunu anladılar." Omuzlarını yuvarladı. "Beni yakaladıklarında hâlâ Tel'Tarthen'deydi."

Davian ona baktı. Sesinin yumuşaklığındaki bir şey ona samimi olduğunu söylüyordu. "Yani Ilshan Gathdel Teth'te gerçekten de Venerate'e karşı bir muhalefet mi var?" diye sordu biraz şüpheyile.

Niha gururlu bir gülümsemeyle, "Tal benim gibi herkesi onlara katılması için serbest bıraktıktan sonra çok daha güçlü bir tane," dedi.

Davian başını yana eğerek parçaları birleştirmeye çalıştı. "Yani bunu buradan çıktıktan sonra yapıyor," dedi hesaplayarak. İnsanları zaman çizelgelerinde karıştırmak hâlâ başını ağrıtıyordu ama bu işte giderek daha iyi oluyordu. "Sen... benim zamanımdan çok öncesine ait değilsin o zaman."

"Tal beni dışarı çıkardığında Augur'lara karşı isyan haberi Ilshan Gathdel Teth'e yeni ulaşıyordu," diye açıkladı Niha.

Davian yavaşça başını salladı. Onun için belki de yirmi yıl önceydi. Bu uyuyordu. "Buradan nasıl çıktığını söylemedi mi?" diye sordu sertçe.

Niha başını salladı. "Aslında onunla hiç tanışmadım. Direniş bizi serbest bırakabilsin diye her şeyi o ayarladı. Sanırım deneseydi benimle konuşabilirdi. Ama bu çok riskli olmalı." Ses tonunda bir parça şüphe vardı ama o an çabucak geçti.

Davian kafasını kaşıdı, birden bir şey geldi.

"Yani Venerate onun kendilerine ihanet ettiğini yeni mi anladı?" Şaşkınlıkla alnını ovuşturdu. "Ama... ben onun bu yüzden burada olduğunu sanıyordum."

"Venerate'lerden hiçbirinin onun burada olduğundan haberi yok. Gizlice içeri girdi," diye doğruladı Niha. "Deilannis'te seninle konuştuktan sonra tekrar dışarı çıkabileceğini anlayınca risk almaya değer olduğunu düşündü."

"Burada olacağımı biliyor muydu?"

"Bunu ona sormanız gerekir." Ona değer biçercesine baktı. "Seni gelmiş geçmiş en güçlü Augur'a dönüştürmeye çalışacağından kesinlikle haberi yoktu, bu kesin. Neleri feda edeceğini bilse bile, bence herhangi bir adama bu kadar güç vermekte tereddüt ediyor." Elini salladı, aniden sinirlenmiş görünüyordu. "Ama konudan çok uzaklaşıyoruz."

Davian bir kaşını kaldırdı. "Raeleth hakkında daha fazla şey mi öğrenmek istiyorsun?" "Evet. Geçmişi nedir? Dövüşebilir mi?"

Davian tereddüt etti. "Ben... bilmiyorum. Kuyumcuydu," diye beceriksizce bitirdi.

Niha hoşnutsuz görünüyordu.

"O iyi bir adam," dedi Davian kararlılıkla.

Niha burnunu çekti. "Ben işe yarar bir adamı tercih ederim."

Davian ona ters ters baktı. "Burada iyi insanlara ihtiyaç olduğunu düşünüyorsanız, belki de etrafınıza daha iyi bakmanız gerekiyordur."

Niha gözlerini devirdi, ama bu eğlenmek için miydi yoksa alay etmek için mi?

Davian emin değildi.

"Neden onu kurtarmaya bu kadar niyetliydin?" diye sordu.

"Çünkü burada kurtarılmaya değer biri varsa, o da odur," diye verdi Davian sessizce. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü sonunda benim sorumluluğum altına girecek. Bunu şimdiden söyleyebilirim," dedi Niha, bu ihtimal karşısında sinirlenmiş bir ses tonuyla.

Davian daha fazlasını söylemek üzereydi ki kapı açıldı ve Davian gerildi.

Göz ucuyla Niha'nın da kendini hazırladığını görebiliyordu. Ne söylerse söylesin, Raeleth'in sorun çıkarmaya çalışabileceğinden endişelenmişti. Önce Raeleth çıktı ve Davian onun omuzlarındaki gerginliğin hâlâ devam etmesine rağmen tavrının içeri girdiğinden çok daha sakin olduğunu görerek rahatladı.

Tal onu takip etti, düşünceli görünüyordu ama özellikle Endişelendim. Bu da iyiye işaretti.

Davian Raeleth'in bakışlarını yakaladı ve soran bir ifadeyle baktı. Raeleth omzunun üzerinden şöyle bir baktı ve sadece Davian'ın duyabileceği şekilde sesini alçaltarak yaklaştı.

"Bir anlaşılmaya vardık." Nefesini içine çekti. "Bunların hiçbirisiyle barışık değilim, henüz değil. Ama onun hakkında söylediklerine inanmaya eskisinden daha yakınım." Dudağını çiğnedi. "Bu hiç kolay değil."

Davian başını salladı. "Senden sadece denemeni isteyebilirim."

"Niha." Tal'di. "Raeleth'in metal işleme uzmanlığı var; sanırım onu herhangi bir alarm vermeden demirhanedeki diğerlerinin arasına sokabiliriz. Sadece Athsis'in onu uzmanlığı için getirdiğini söyleriz. Athsis'in gittiğini fark ettiklerinde zamanlamanın şüpheli olduğunu anlasalar bile, dar'gaithin bile Raeleth'in başka türlü al'goriat'ı geçmeyi başardığını düşünmez."

Niha Raeleth'e baktı. "Davian senin mücevher yaptığını söylüyor." Ses tonundan küçümseme damlıyordu.

"Ne kadar yalvarırsan yalvar, sana hiçbir şey yapmayacağım." Raeleth ona neşeyle gülümsedi. "Sanırım şimdi bana yeni konaklama yerimi göstermeniz gerekiyor?"

Niha kısık gözlerle baktı, sonra homurdanarak başını salladı ama Raeleth'e kendisini merdivenlerden aşağıya kadar takip etmesini işaret ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Diğer adam başını Tal ve Davian'a doğru eğdi, sonra da memnun bir ifadeyle başını eğdi.

Tal, Davian'a doğru yaklaştı.

"Sen... bunu gördün, değil mi?" diye fısıldadı.

,"" fısıldadı Davian. "Kesinlikle yaptım."

Tal ve Davian kısa bir sırtış paylaştıktan sonra Raeleth ve Niha'nın ayak sesleri yankılanarak uzaklaşana kadar izlemeye koyuldular.

"Bana seni hatırlatıyor," dedi Tal sonunda, bakışları hâlâ merdivenlerdeydi. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yapmalısın." Tal ona döndü. "O inançları yüzünden alay edilmekten ve hatta zarar görmekten korkmayan zeki bir adam. Sadece ahlaki değerlere sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda *neden* ahlaki değerlere sahip olduğunu da anlıyor - bu yüzden burada benimle olmak onu sınıyor olsa da, medeni kalmayı başarabiliyor. O buraya çok kolay ve biz onu dinlemeden atılmış bir adam" diye itiraf etti.

Davian Maresh'i düşündü. "Her konuda haklı olup olmadığını bilmiyorum ama... ona hayranım, inancına hayranım. İkiyüzlü değil, bundan eminim."

Tal düşünceli bir şekilde başını salladı. "Rol model olarak çok daha kötüsünü yapabilirsin."

Davian ona doğru baktı. "Adından bahsettiğimde düşündüğün adam o muydu?"

Tal çenesini ovuşturdu.

"Evet," dedi yavaşça. "Olmadığını söylüyor ama bana güvenmediği konusunda da çok açık. Doğru zamandan geliyor ve bu isim hiçbir zaman o kadar yaygın olmadı. Buraya aynı çağdan iki Raeleth göndermiş olma ihtimalimiz... zayıf."

Davian başını yana eğdi. "O zaman kim olduğunu düşünüyorsun?"

Tal omuzlarını devirdi. "Talan Gol'de isyanı başlatan adam." "Raeleth mi?"

Davian kendini durduramadan şüpheyle konuştu.

Tal bir kaşını kaldırdı. "Onu küçümsemeyin. Net fikirleri ve güçlü inançları olan etkili bir adamdır. Düşündüğüm Raeleth, tam da Ilshan Gathdel Teth'i nihayet hizaya getirdiğimiz sırada El'e karşı -Şammaeloth'a karşı- bir risale yazdı. Kâğıda döktüklerinden bazıları bin yıl boyunca yankılandı." İçini çekti. "Her halükârda onun korunmasını sağlayacağım Davian, burada yapabileceklerimin en üst sınırına kadar. Sana söz veriyorum." Davian'a kaşlarını çatarak dikkatle baktı. "Karanlık ona bulaşmış olsa bile."

Davian kızardı. "Sana söyledim mi?" Tal başını salladı.

"Bilseydin gelmesine izin vereceğinden emin değildim," diye itiraf etti Davian.

Tal homurdandı. "Bu konuşmayı değiştirebilirdi," diye kabul etti, biraz da sinirli bir şekilde. "Ama o artık burada. Yine de senin sorumluluğun. Kulenin kendisi için ayırabileceğimiz kadarına ihtiyacımız varken, diğer Üstün Yeteneklilerden onun üzerinde Öz kullanmalarını isteyemem."

"Anlaşıldı. Ve teşekkür ," dedi Davian, ciddiye. Kendini günlerdir olmadığı kadar hafiflemiş ve umutlu hissediyordu. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi?" Tal kollarını uzattı ve parmak eklemlerini kırdı.

ani bir beklenti sırtışı. "Şimdi işe koyulma zamanı." Davian'ın omzuna vurdu.
"Deilannis'te başladığımız işi nihayet bitirme zamanı geldi."

Bölüm 30

Wirr, Meclis üyelerinin az önce söylediği haberi sindirmelerini izlerken dişlerini sıkı.

Meclis salonları sarayın kuzey bölümünde yer alıyordu ve bir tarafı Ilin Tora'ya yaslanmıştı. Yüzden fazla kişinin oturabileceği geniş bir amfiteatro ve bazı resmi durumlarda halkın izleyebilmesi için daha yukarıda balkonlar vardı. Bu onlardan biri değildi ve yukarıdaki alan boştu.

Ne yazık ki aşağıdaki koltukların neredeyse yarısı da öyleydi. Meclis'in bir gün önceden toplantıya çağırılması pek sık rastlanan bir durum değildi ama yaz mevsimindeydik ve Kuzgunlar Festivali yaklaşıyordu; pek çok lord yılın bu zamanlarında hiç çağrı almamış gibi davranma eğilimindeydi. Wirr diğerlerinin şehri çoktan terk ettiğini biliyordu: Erran'a en nüfuzlu kişiler üzerinde Kontrol'ü kullanarak planlarını hızlandırması, tehlikenin haberini yayması ve sabahtan beri Fedris Idri'den sürekli endişeli görünen vatandaşların akmasını sağlaması için izin vermişti.

Tabii ki, güneydeki Meclislerin yokluğu da (Meclis'in neredeyse üçte biri) binanın boş hissine yardımcı olmadı.

"Başka ne gibi raporlarınız var efendim?" diye sordu Lord si'Bandin sonunda, cılız sesi pürüzsüz beyaz taşa yankılanarak. Binanın akustiği dikkat çekiciydi: Konuşmacı nerede olursa olsun, fısıltıdan daha yüksek bir ses her zaman orada bulunan herkese ulaşırdı. "Tehlikeden şüphe duymuyoruz ve hepimiz söylentilerin farkındayız, ancak bir saldırı geliyorsa bunu doğrulamanın bir yolu olmalı."

Wirr yan taraftaki Deldri'nin yarı sinirli, yarı anlayışlı bakışlarını yakaladı; saraya varır varmaz kız kardeşine neler olduğunu anlatmıştı ve o da bu toplantıya katılmakta ısrar etmişti. Onun bakışları, toplantıyı Wirr'in söyleyeceklerini dinlemeleri için Meclis'e yalvararak açan amcası tarafından da yansıtılmıştı. Wirr krala hiç o anki kadar minnettar olduğunu düşünmemişti.

Wirr başını salladı. "Bu işler böyle yürümez. Bu yaratıklarla olmaz," dedi kasvetli bir şekilde. "Hızlılar Lord si'Bandin ve *uçabiliyorlar*. Ishelle geldiklerini söylüyor. Onlar buraya gelmeden önce başka bir uyarı alamayacağız."

"Hangisinin ne zaman olduğuna inanıyorsunuz?" diye sordu Lord Tel'An.

"Emin değiliz. Desriel'de olduklarını ya da olduklarını söylüyor. Bir tür kutsal tapınağın yakınında, ama ülkenin neresinde olduğundan emin değiliz." Bunu düşündükçe midesi bulanıyordu. "Ne kadar hızlı olduklarını da bilmiyoruz. Önümüzdeki birkaç gün içinde olabilir."

"Desrielitler, eğer ellerinde varsa, böylesine güçlü bir avantajı kesinlikle feda etmezler." Bu kez General Calder'dı. "Eğer istila edeceklerse, neden güçlerini bu tür yaratıklarla takviye etmiyorlar?"

"Ishelle bizi şimdi, burada, mümkün olduğunca çabuk vurmak için harekete geçtiklerine inanıyor. Ne yaptıklarını gördüğünü biliyorlar ve bu da programlarını hızlandırmış gibi görünüyor. Nedeninden emin değiliz," diye sakince itiraf etti. Bu adamları tehlike konusunda ikna etmesi gerekiyordu ama gerçekleri de bilmeleri gerekiyordu.

"Peki o zaman bu Augur neden burada değil?" diye sordu Lord si'Rel.

"Daha önce de açıkladığım gibi, eletai ile olan bağlantısı ona zarar veriyor," dedi Wirr, sesindeki hayal kırıklığını saklayarak. "Tol bu bağlantının koptuğu tek yer."

"Yani onun kontrolü altında değil." Si'Rel'in sesi kuşkulu çıkıyordu. "Bunun bizden saklanmış olması bir yana -ki bunu daha sonra ele alacağız," diye uğursuzca ekledi, "ona güvenilebileceğini nereden biliyoruz?"

"Peki neden daha fazlasını öğrenmek için başka bir girişimde bulunmadı?" diye ekledi Lord si'Garthen. "Eğer tek bilgi kaynağımız oysa, bu bilgilerin doğruluğundan emin olmak için elinden geleni yapmalı değil mi? Tek bir kişinin, hatta bir Augur'un sözüne güvenerek şehri boşaltmamızı istemek çok zor. Neden sadece savunmamızı hazırlamayalım ki?"

Soru ve şüphe korosuna daha fazla ses katıldı, ancak bir o kadarı da harekete geçmenin ve yanılmanın tartışmayı riske atmaktan çok daha güvenli olduğunu savundu.

Wirr kaşlarını çattı. Bunun için zaman yoktu.

"Bir imgelem vardı!" diye bağırdı gürültünün içinden.

Göz ucuyla amcasının yüzünü buruşturduğunu gördü ama umursamadı: şu anda önemli olan tek şey bu adamları mümkün olduğunca çok insanı Ilin Illan'dan çıkarmaya ikna etmektir. Söylentiler işe yaramıştı ve Erran harika bir iş çıkarmıştı ama şehirde hâlâ binlerce insan vardı.

"Bir öngörü vardı," diye tekrarladı bağırışlar kesilip kaşlar ona doğru döndüğünde. "Duymuş olabileceğiniz söylentiler doğru. Ayrıntılara giremem ama bana güvenmelisiniz - şehrin yıkımı öngörülmüştü. Bu Körlük gibi değil. Buraya geldiklerinde eletayların ne yapacağını size söyleyemem ama onlar fatih değil, sahip olduklarımızı almak için burada değiller. *Hayatlarımızı* sona erdirmek için buradalar, *başka bir şey* için değil. Ve biz hazırlanmazsak bunu yapacaklar. *Şimdi.*"

Tüm oda hareketsizdi ve sonra aniden Lord Tel'Rath ayağa kalktı.

"Ben gidiyorum. Ailem de öyle," diye açıkladı, gözleri Wirr'inkilere kilitlenmişti. "Eğer Prens Torin tehdidin çok büyük olduğunu söylüyorsa, onu görmezden gelmek aptallık olur."

"Ve Ilin Illan'dan kaçmak mı?" diye sordu Lord si'Eridos kuşkuyla. "Görünüşe göre bu bilgiyi hepimizden saklayan bir adamın sözüne mi?" İnançsızlığı, hızla öfkeli bağırışlara dönüşen bir düzine başka ses tarafından yankılandı. Wirr bu karmaşada 'korkak' ve 'hain' kelimelerinin birden fazla kez tekrarlandığını duydu.

Etrafına bakındı; bazı lordlar -muhtemelen uyarısını ciddiye alanlar- çoktan çıkışlara doğru acele ediyor, bunu yaparken de çeşitli habercilere acil talimatlar mırıldanıyorlardı. Diğer lordlar da arkalarından bağırıyor, bazıları gidenlerin endişeleriyle alay ediyordu.

Wirr'in Yemin Taşı'nı kullanmasını denetleyen komite üyeleri nezdinde sırasıyla Yönetim'in ve Tol'un çıkarlarını temsil Yönetici Ilen ve Yaşlı Kien'e döndü. İkisi de ilk kez acımasızca birleşmiş görünüyordu.

"Herkesi organize etmek için Yemin Taşı'nı kullanmam gerekiyor," dedi onlara acilen. "İnsanlar Tol Athian'ın duvarlarının arkasında güvende olmalı."

İkili ne sorduğunu anlamamış gibi ona baktı ve sonra Ilen alaycı bir homurtu çıkardı.

"Herkesin -yöneticilerin, sıradan vatandaşların, soyluların, *herkesin* -Tol Athian'a gitmek için. Tek kanunun Üstün Yeteneklilerin koyduğu kanun olduğu yere mi?" Başını salladı, yüzünde kararlı bir ifade vardı. "Hayır, Prens Torin. *Hayır*."

"Konsey'den izin aldığınızdan değil zaten," diye ekledi Yaşlı Kien, ela gözleri soğuk. "Bütün bir şehri barındıracak malzemeye sahip değiliz. Bu pratik değil. Çok fazla..."

Sesi .

Hafif çığlıklar odanın içine kadar girmişti, seslerin gevezeliğinden zar zor duyulabiliyordu.

Herkes sesin ne anlama gelebileceğini düşünürken bir anlık bir şok yaşandı ve sonra hep birlikte pencerelere koşup aşağıdaki şehre bakmaya başladılar. Wirr bir an için bir fırtınanın hızla yaklaştığını düşündü; gökyüzü doğal olmayan bir şekilde karanlıktı ve hareketle dönüyordu.

Tek tek formları seçerken yüreği ağzına geldi.

Eletai'ler her yerdeydi. İnsanlar sokaklarda çılgın karıncalar gibi koşuşturuyordu; Wirr şimdiden dağılmış, hareketsiz bedenler görebiliyordu. Havayı dolduran esans ve oklar yaratıkların çoğunu yere serdi ama düşen her bir yaratığın yerini iki tanesi alıyor gibiydi.

Wirr gözlerini sıkıca kapattı. Ishelle'in sahip olduğu tapınağı hesaba katsak bile

Sınırdaki oldukları için en azından bir gün daha geçirmeyi umuyorlardı.

Baneler'in ne kadar hızlı hareket edebileceklerini çok hafife almışlardı.

Başı döndü. General Oran'ı birlikleri hazırlaması, Wirr'in birliklerini hazırlık için şehrin çeşitli bölgelerine yerleştirmesi konusunda önceden uarmıştı ama bu sadece birkaç saat önceydi.

Çok geç kalmışlardı.

"Tor!" Deldri ona doğru koşuyordu, yüzü odadaki diğer herkes gibi solgundu. Aceleyle cebinden bir şey çıkardı ve Tor'un eline sıkıştırdı. "Bunu daha önce odandan almıştım," diye ekledi sessizce. "İhtiyacın olabileceğini düşündüm."

Wirr gözlerini kırıştıtararak elindeki Yemin Taşı'na baktı.

Deldri'ye kasasına erişim yetkisini aylar önce vermişti. Deldri onun Yemin Taşı'nın varlığından zaten haberdardı ve eğer ona bir şey olursa, Deldri'nin onu geri alabilmesini istemişti. Bu onun için aynı şekilde işlemeyecekti - o Üstün Yetenekli değildi - ama yine de.

"Teşekkür ," diye fısıldadı ve ona kısa ve sert bir şekilde sarıldı. "Tol Athian'a gitmek üzereyiz. Yakınımda kal."

Aceleyle Scyner ve Taeris'in yanına gitti ve onlara Deldri'nin kendisine verdiği şeyi gizlice gösterdi. "Bulabildiğim herkesi Tol Athian'a götüreceğim."

Taeris hemen başını salladı ama Scyner tereddüt etti.

"Yakındaki herkesi saray kapılarında toplanmaya çağırın," dedi hızla. Odayı, özellikle de kendi emirlerini vermekle meşgul olan kralı işaret etti. "Sizin, onun ve Meclis'in geri kalanının hayatta kalması gerekiyor."

"Ve sen," diye mırıldandı Wirr nefesinin altında, ama göz ucuyla Deldri'yi gördü. Yemin Taşı'nı cebine sıkıştırdı ve ne yaptığını gizlemek için tekrar pencereye döndü.

Sonraki birkaç dakika, Scyner ve Taeris kendisiyle konuşmak için can atan lordları savuştururken, sırayla yüzleri ve isimleri hayal edip onları çeşitli görevlerine yönlendirirken, gözleri kapalı bir şekilde ayakta durup etrafındaki panik seslerini bastırmaya çalışmasından ibaretti. Geçtiğimiz yıl boyunca aldığı onca eğitime zor ve yorucuydu. General Oran'a -eğer hâlâ yaşıyorsa- ya da başka birine danışacak vakti yoktu; şehirdeki herkesin konumunu ve sorumluluklarını kendi başına hatırlamak ve verdiği talimatları buna göre uyarlamak zorundaydı. Tabii ki hepsinin gerçekten yerinde olduğunu varsayarak.

Sonunda işi bitmişti. Derin bir nefes aldı ve Taeris'ten onaylayan, Scyner'dan ise kuşkulu bir baş selamı aldı. Bakışları onların yanından geçip amcası ve Deldri'nin sessizce izlediği yere kaydı.

Kevran işaret etti. "Geliyor musun?"

Wirr de ona katıldı ve başka bir şey söylemeden diğerlerini çıkışa doğru yönlendirmeye başladılar.

Sarayda aceleyle geçen ilk birkaç dakika neredeyse olaysız geçti, ama üst batı koridoruna -Ilin Illan'a bakan uzun, geniş pencereleri koridora- ulaştıklarında durdular. Camın önünde bir kalabalık toplanmış, aşağıdaki felaket sahnelerini hayranlık ve korku karışımı bir duyguyla izliyordu. Birkaç Yönetici insanları yavaş yavaş uzaklaştırıyordu ama çoğunluk sadece bakıyor, donup kalmıştı.

"Aptallar," diye hırladı Kevran. Bir şeyler haykırmak için ağzını açtı.

Sonra aniden dehşet çığlıkları, birkaç çığlık ve izleme noktalarından kaçan insanlardan oluşan bir izdiham oldu.

Camlar kırıldı ve eletai şiddetle koridora fırladı.

Wirr, Taeris'le aynı anda uçan cam parçalarına karşı bir Öz kalkanını kaldırdı; Deldri, Kevran ve etraflarındaki diğerleri zarar görmemişti ama koridorun ilerisinde, sivri uçlu parçaların derilerine saplandığı insanların tökezlediğini ve çeşitli vücut parçalarını tuttuğunu gördü. Yine de kimsenin haykırmaktan başka bir şey yapacak vakti yoktu; yaratıklar girişleriyle onlara verdikleri zarara rağmen zar zor durakladılar, siyah bıçaklar her yeri kesip biçiyordu. Wirr bir adamı kafasını koparacak bir kesikten kurtarmak için yana fırlattı, sadece önündeki yaratık onu midesinden şişlerken genç bir kadının çığlık attığını gördü, çamur kaplı mızrağı vücudundan çıktı ve kıvranan kurbanının içinde kaldı.

Taeris ve Wirr hem yaratıkların verdiği zararı en aza indirmeye hem de yollarına çıkanların izin vermeye çalışarak hemen Özleriyle eletayları kesmeye başladılar. Ama sayıları çok fazlaydı ve kaçacak yerleri yoktu; şu anda koridorda en az otuz tane yaratık vardı ve karanlık, uğultulu bir ölüm ve kan çılgınlığı içinde her yeri parçalayıp yırtıyorlardı.

Wirr diğerlerini odaya geri itmek üzereydi -gerçi bunun ne kadar güvenli olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu- ki Scyner ellerini uzatarak öne çıktı.

Parmak uçlarından beyaz bir alev duvarı patladı.

Alevler bir anda koridor boyunca ilerleyip dokundukları her şeyi yakıp kül ederken tiz bir çığlık sesi duyuldu. Isı Scyner'in arkasından bile neredeyse çok fazlaydı; Wirr içgüdüsel olarak elini yüzünün önüne kaldırdı ve alevlerden ürkererek geri çekildi. Eletai'nin çığlıkları en gürültülüydü ama Wirr'i olduğu yerde donduran, hâlâ hayatta olanların -kısa da olsa- dehşet dolu çığlıklarıydı.

Alevler ortaya çıktıkları kadar çabuk söndü ve arkalarında sadece keskin bir koku bıraktı. Erimiş cam havuzları mermer zeminde ıslak bir şekilde parlıyordu ve duvarlar ile çatıya dokunulmamış görünüyordu, ama diğer her şeye, yani cesetlere,

eletai, hatta koridordaki mobilyalar bile ortadan kaybolmuştu. "Onları sen öldürdün," diye soluk soluğa kaldı Wirr.

"Onlar zaten ölüydü. Ve bir eletai yarasının ne yaptığını biliyorsun," dedi Scyner soğuk bir şekilde. "Gitmemiz gerek."

"Tor."

Wirr Deldri'nin sesiyle döndü, küçüktü, dehşete kapılmıştı ve acı çekiyordu.

Kadın tek dizinin üzerindeydi, Kevran'ın yanına çömelmiş olan yüzü bembeyaz ve perişandı. Wirr bir an için onun yakınında yere saplanmış olan eletai mızraklarından birini incelediklerini düşündü.

Sonra onun neredeyse dengesini kaybettiğini gördü, mızrak titrerken yüzüne acı yayılıyordu.

"Ayağımda," dedi gözyaşları yanaklarından süzülürken.

Scyner ilerlemek istedi ama Taeris ondan önce davrandı. Diz çöktü ve elini Deldri'nin alnına koydu.

Şaşkınlıkla ona baktı ve sonra öne doğru yığıldı, bir tarafı Temsilci'ye, diğer tarafı Kevran'a .

"Fates, Taeris. Ne yaptın-" "Uyuyor,"

dedi Taeris acımasızca.

Scyner Wirr'e baktı. "Üzgünüm efendim, ama-"

Kısa süreli, kör edici parlaklıkta bir Öz parlaması oldu ve koridoru yanık et kokusu doldurdu.

Wirr tekrar baktığında Taeris elini indirmiş, Deldri'yi kaldırıyor. Mızrak ve bileğinin üstünden kesilmiş ayağı yerde duruyordu.

"Birkaç saniye sürdü. Yayılacak zaman bulamamıştır," dedi Taeris ve Scyner'a karşı çıkmaya cesaret edermiş gibi meydan okurcasına baktı.

Wirr Deldri'nin bacağının dibindeki kütüğe baktı, kalbi kız kardeşi için acıyordu. Kabarmış olan yara Taeris'in kullandığı Öz'ün yoğun ısıyla dağlanarak kapanmıştı. Ama hiçbir Üstün Yetenekli bunu iyileştiremezdi.

Wirr'in dehşete kapılmış bakışları diğerlerine kaydı. Amcası Taeris'e kasvetli bir şekilde bakıyordu ama sonunda hafifçe başını sallayarak onayladı.

"buyurun," dedi kısaca. "Daha fazlası gelmeden."

Taeris neyse ki hâlâ baygın olan Deldri'yi taşıırken sarayın içinde aceleyle ilerlediler ve sadece nereye gideceklerini şaşırınlara yardım etmek için durakladılar. Binanın diğer bölgeleri de saldırılara maruz kalmıştı; ne zaman cesetlerle karşılaşsalar, Scyner yollarına çıkan eletai'lerle birlikte onları da yakıyordu.

Oraya vardıklarında saray kapılarının önünde bir kalabalık toplanmıştı bile; Wirr, talimatlara uygun olarak Üstün Yeteneklilerin askerlerin ağırlıklarını kaldırmak için Özlerini kullanarak düzensiz ama nispeten etkili bir savunma sağladıklarını görünce rahatladı.

kalkanları yüksekte ve gökyüzünden gelebilecek saldırılara karşı sürekli değişen fiziksel bir bariyer oluşturuyor. Eletai -en azından şimdilik- altındaki insanları görmezden geliyor, bunun yerine başka yerlerdeki daha belirgin, savunmasız hedeflere odaklanıyor gibi görünüyordu.

Yöneticiler de oradaydı, dehşet içinde görünüyorlardı ama silahlarını kuşanmışlardı ve ara sıra bariyeri test eden eletai'lerden herhangi birinin geçmeyi başarması ihtimaline karşı Üstün Yeteneklilerin etrafında bir savunma çemberi oluşturmuşlardı. Bu da Wirr'in talimatlarının bir parçasıydı.

Birkaç kişi hâlâ kalkanı gördüklerinde umutsuzca ona doğru koşmaya devam ediyordu ama Wirr grubun büyük olduğunu çoktan anlamıştı; çevredeki sokaklar sessizleşmişti ve bulunduğu noktadan şehrin geri kalanındaki binalar arasında çok az hareket görebiliyordu. Her yerde kırılmış kapılar ve pencereler görülüyordu ve neler olduğunu görüp içeride saklanmaya çalışanlar için bir umutsuzluk hissetti. Burada çok fazla aile, çok fazla sivil vardı. Kör'den sonra bile, yaymaya çalıştığı söylentiler ve uyarılardan sonra bile, kimse o sabah uyanıp bu kâbusu tahmin edemezdi.

Belki de iki yüz kişilik bir gruba ulaştılar, her yerde Öz titreşiyor ve yanıp sönüyordu, yukarıda yüzen metal kalkanlar parıltının bir kısmını yansıtıyordu. Her bir Üstün Yetenekli iki ya da üç kalkandan -ya da bazı durumlarda sadece büyük taş levhalardan- sorumlu görünüyordu ve yaklaşan bir eletai gördüklerinde pozisyonlarını ayarlıyorlardı.

Şimdilik dayanıyordu ama eletaylar sayıca saldırıya geçtiğinde bu yeterli olmayacaktı.

Tol Athian'a gitmeleri gerekiyordu.

"Harekete geçmeliyiz," dedi Taeris, Wirr'in düşüncelerini yankılayarak.

Wirr başını salladı ve kulaklarını ovuşturarak en yakındaki Yetenekli'ye doğru koştu. Şehrin bir yerlerinden garip, uzak bir uğultu geliyordu, Sınır'a benzeyen rahatsız edici bir ses. "Herkes Tol Athian'a doğru ilerlemeye başlasın."

Yetenekliler arasında bir kargaşa oldu ve gözlerinin altında torbalar olan ve perili bir bakış atan bir adam başını salladı. Wirr onu tanıdı: emirlerini yerine getirmeyi kabul eden Saric adındaki adamlardan biriydi.

"Efendim. Ailem hâlâ dışarıda bir yerlerde," dedi Saric perişan bir halde. "Onları bulmaya gidiyordum ki... kendimi buraya mecbur hissettim." Çenesi sıkıştı. "Ama onlar olmadan buradan ayrılmayacağım. Hâlâ geliyor olabilirler."

"Ya da çoktan Tol Athian'da olabilirler," dedi Wirr sıkıca, kalbi kırılarak.

"Bırakın gidip onları arayayım," diye yalvardı adam. "Sadece evi kontrol etmem gerekiyor."

Wirr tereddüt etti. Saric en güçlü Yeteneklilerden biriydi, zaten bu yüzden seçilmişti. Konuşurken bile yukarıdaki dört ayrı kalkanı kontrol ediyordu. Wirr yakınlardaki diğer birkaç Yetenekli ve Yöneticinin de konuşmayı dikkatle dinlediğini, yüzlerinde benzer endişeli ifadeler olduğunu görebiliyordu.

Bunların hiçbirisi Wirr'in söyleyecekleri konusunda daha iyi hissetmesini sağlamadı.

"Burada kimseyi kaybetmeyi göze alamayız," dedi yumuşak bir sesle ve bu sözler için kendinden nefret etti. "Özür dilerim." Saldırı sırasında adamın ailesi evlerindeyse çoktan ölmüş olduklarını eklemedi. Yakındaki herkesin duyabilmesi için sesini yükseltti. "Herkes. Tol Athian'a doğru çabuk hareket etmeye başlayacağız." Yutkunarak cebindeki Yemin Taşı'na dokundu. "Sen de Saric."

etmek için hareket ederken adamın gözlerinde yaşlar vardı.

Scyner izliyordu; durakladı, sonra Saric'e doğru yöneldi. "Ailen. Neredeydiler?"

"Orta Bölge," dedi Üstün Yetenekli dikkati dağılmış bir şekilde, grup cadde boyunca metodik olarak ilerlemeye başlarken, herkesin hala yukarıdaki değişen kalkanlar tarafından nispeten korunduğundan emin oldu. "Büyük Pazar'ın yakınında."

"Oraya yakın kimse yok," dedi Scyner hemen. "Aslında Orta Bölge'de hiç kimse yok. Eğer aileniz hâlâ hayattaysa, Tol Athian'da olmalılar."

Saric bir an baktı, sonra görevine geri döndü, endişesi yenilenen kararlılığıyla karışmıştı. Hemen, yukarıda kontrol ettiği kalkanlar biraz dengelendi ve bir tanesi yana doğru savrulurken yukarıdan aşağı ok gibi inen bir eletai mızrağını yakaladı.

Wirr ve Scyner geri çekildi ve Wirr Augur'a meraklı bir bakış attı. "Bunu bu mesafeden gerçekten söyleyebilir misin?"

Scyner gözlerini yoldan ayırmadı. "Tabii ki hayır. Ama büyük ihtimalle doğru ve duymaya ihtiyacı olan şey de buydu." Wirr'e baktı, sonra Wirr'in yüz ifadesini yakalayınca içini çekti. "Eğer ailesi Tol Athian'da değilse, o zaman ölmüşler demektir. Ve oraya vardığımızda onu beklemiyorlarsa, en azından onları kurtarabilecekken terk etmediği için kendini rahatlatılabilir. Söylediğim şey bir nezaketti, Torin."

Wirr aynı fikirde olduğundan emin değildi ama sadece başını salladı ve yoluna devam etti.

Tartışacak zaman yoktu.

Sokaklar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü ve grubun çoğu da artık konuşmadan hareket ediyor, korku dolu gözlerini gökyüzüne dikiyordu. Hem insanların hem de eletai'lerin cesetleri önlerindeki yolu kirletiyordu, ancak Scyner ilerlerken yollarına çıkan her şeyi hızla yaktı. Wirr yaptıklarının amacını anlıyordu ama bu onun midesini daha az bulandırmıyordu. Yardım edemiyordu ama

karakolu, Sınır'ın neredeyse çöktüğü günü hatırlattı. Annesinin öldüğü gün.

"Tanrıya şükür Kara şu anda burada değil," diye mırıldandı Kevran. Wirr'in sol tarafındaydı, hâlâ Taeris'in Deldri'yi önünde taşımasını izliyordu, her ikisi de suratsız kraliyet muhafızları tarafından kuşatılmıştı.

Wirr, düşünceleri Dezia'ya kayarken sessizce asık suratlı bir onay işareti yaptı. Uzun zamandır ilk kez Dezia'nın yakınında olmaması onu rahatlatmıştı. Nesk güvenli bir yer olmaktan çok uzaktı ama bundan daha kötüsü de olamazdı.

Grup sonunda hareketine bir ritim bulmayı başardığı için ilerlemeleri yavaş ama istikrarlıydı, yine de her dakika birileri bir boşluk bulan bir eletai mızrağı tarafından kapılıyordu ve birkaç kez eletai gerçekten de çevreyi yarıp geçti, Yeteneklilerden biri ya da diğeri onları yakmayı başarana kadar birkaç saniye boyunca yırttı ve kesti.

Sonunda Tol Athian'ın görüş alanına girdiler ve Wirr o alçak, güçlü gümbürtünün ne olduğunu anladı.

Tol Athian kapısının önündeki cadde alacakaranlıkta yanan beyaz ışıqla alev alev yanıyordu. Kapının içine yerleştirildiği kaya uyarıcı, uğursuz bir kırmızıyla titreşiyordu; ara sıra eletayların çok yaklaştığı yerlerde ışık kesikleri parlıyor, onları yarıyor ve bedenleri aşağıdaki zemine savuruyordu.

Kevran onu görünce ürperdi. "En son ne zaman böyle görüldüğünü hatırlıyorum," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine.

Onlar giderek yaklaşırken Wirr dehşet içinde baktı ve girişi kapatan kalın Öz tabakasını gördü, Tol'un kapısı onun arkasında mühürlenmişti. Savunmalar aktif olmasına rağmen, büyük bir insan kalabalığı -muhtemelen şehrin diğer bölgelerinden toplananlar- dışarıda sıkışmış gibi görünüyordu; birkaç Üstün Yetenekli, hemen Erran olarak tanıdığı başka bir figürle birlikte onları cesurca savundu.

Gruba ulaştılar ve o da zorla Augur'a doğru ilerledi.

"Erran!" Kan'la modifiye edilmiş bir Esans patlaması omzunun üzerinden geçip bir eletai'yi uçuşunun ortasında yere sererken irkildi. "Kaderde kapılar neden kapalı?"

Erran döndü, Wirr'i görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi ama hemen arkasından hızla gelen Scyneri görünce bu ifade soğuk bir öfkeye dönüştü. "Konsey onları açmayacak. Çok tehlikeli olduğunu, herkesi içeri alırlarsa kimsenin hayatta kalamayacağını söylüyorlar."

Wirr yüz ifadesinin sertleştiğini hissetti. "Bunu düzeltebiliriz," dedi acımasızca.

Yemin Taşı'nı cebine sıkıştırdı.

"Elder Eilinar. Elder Haemish. Elder Kasperan," diye mırıldandı Tol'daki en kıdemli üç Üstün Yetenekliye odaklanarak. "Direnç Kapısını açın ve herkesi derhal içeri alın. İtiraz eden herkese hayat kurtarma sorumluluğunuz olduğunu söyleyin ve sizi durdurmalarına izin vermeyin."

Taşı tutuşunu tekrar bıraktı ve talimatlarının etkisini gösterdiğini söyleyen güç dalgasını hissetti. Hâlâ Deldri'yi taşımakta olan Taeris'e başıyla selam verdi; yaralı adam kendini güçlendirmek için Öz kullanıyor olmalıydı ve Erran, Yeteneklilerin ön saflarına doğru koşup kalabalığın çaresiz savunmasına yardım etmeden önce.

Sonraki birkaç dakika çılgınlık, panik ve kanla geçti, çünkü eletai -şimdi sayıları yüzlerle ifade ediliyor olmalıydı- Tol'a yaklaşmaya başlamıştı, görünüşe göre şehrin geri kalanını temizlemişlerdi. Gökyüzünü dolduran yaratıkların sayısı gittikçe artıyor, savunmacıların ateşleriyle indirebildiklerinin yerini alıyordu. Wirr yaratıkların çoğunun muhtemelen korumaya çalıştığı vatandaşlardan yaratılmış yeni eletai'ler olduğunu dehşetle fark etti.

Yeteneklilerin savunması azalıyordu ve Wirr'in kendi Rezervi tehlikeli bir şekilde azalıyordu ki Öz bariyeri göz kırptı ve Kararlı Kapı nihayet açılmaya başladı.

Kalabalık panikle dalgalandı, sadece Wirr'in bağırarak verdiği emirler ve askerlerinin disiplini izdihamı önledi. Wirr Yemin Taşı'nı sıktı, Taeris'e Deldri'yi içeri almasını emretti - artık onları göremiyordu - ve sonra kalabalığın savunma kenarından geçerek, sonunda Tol'dan çıkan ve geçmelerine izin verirken bile insanlara öfkeyle bağırarak Yaşlı Haemish'i görene kadar etrafta dolaştı. Wirr, İhtiyar'a doğru ilerlerken yanında Scyner'in olduğunu belli belirsiz fark etti.

"Prens Torin," diye tükürdü Haemish Wirr'i görür görmez. "Sanırım bu felaketten siz sorumlusunuz?"

"İnsanların hayatını kurtarmaktan mı bahsediyorsun?" diye karşılık verdi Wirr. "Evet. Kesinlikle."

"Hepsini alamayız," diye itiraz etti İhtiyar öfkeyle. "Bırakın onları beslemeyi, onları barındıracak kaynağımız bile yok."

"Bunun uzun bir kuşatma olmasını istemiyoruz, Haemish. Ama öyle olsa bile, bu insanları burada ölüme terk etmeyeceğiz!"

"Birkaç kişiyi kurtarmak için hepimizi riske atacaksın." Yaşlı adam meydan okurcasına baktı.

"O haklı Torin," dedi Scyner ilk kez konuşarak. Wirr şaşkınlıkla ona baktı ve Augur başını salladı. "Üstün Yeteneklilerin bundan sağ çıkması hayati önem taşıyor; gelecekteki savaşta onlara ihtiyaç duyulacak. Ama diğer herkes..." Yüzünü buruşturdu. "Onları ölü görmek istemiyorum ama

hiçbir katkıda bulunmayın."

Wirr öfkesini dizginlemek için dudağının kıvrıldığını hissetti. "Hayır. *Hayır*." Scyner'in kara bakışını görmezden gelerek Yaşlı'ya döndü. "Kapıyı son saniyeye kadar açık tutacaksın. Sığınmaya ihtiyacı olan *herkesi* içeri alacaksın. Ve bunun işe yaraması için bir yol bulacaksın."

Yaşlı, tartışmaya devam etmek istercesine ağzını açıp kapatarak ona baktı ama Tol Athian'ın uzun ana tüneline ilerleyen insan seli hız kesmeden devam etti.

Wirr Haemish'e umursamaz bir tavırla arkasını döndü ve yorgun gözlerini devam eden savaştan ayırmadı. Bu saldırıdan kaç kişi kurtulmuştu? Bin kişi mi? Nüfus hiçbir zaman Kör'ün saldırısından önceki seviyesine geri dönmemişti; aşağı Mahallelerdeki pek çok kişi evlerinin yeniden inşa edilmesini bekliyor ya da kaybettikleri sevdiklerinin anıları çok acı verici olduğu için taşınmayı tercih ediyordu. Erran'ın yaydığı söylentiler sayesinde çok daha fazlası da burayı terk etmişti.

Ama yine de Andarra'nın başkenti, hareketli bir metropol olmuştu. Ve şimdi burada yaşayanların sadece küçük bir kısmı hayatta kalacaktı.

Wirr yüreği burkularak izledi. Dras'tan öğrendiklerini daha önce açıklamamakla hata mı etmişti? Şehri kurtaramazdı ama daha erken bir tahliyeye yol açabilir miydi? Bunu söylemek imkânsızdı. İçten içe, izledikleri rotanın muhtemelen doğru olduğunu ve en yüksek başarı olasılığını sağladığını biliyordu. Aslında, daha önce ortaya çıksaydı, sözlerinin dikkate alınmama ve Tol'da şu anda güvende olan herkesin bu saldırıda ölme ihtimali yüksekti.

Hala.

Bekleyen hayatta kalanların sayısı azalmaya başladığında Wirr rahat bir nefes aldı; başlangıçta biraz acelecilik olsa da, en sona bırakılanlar -çoğunlukla askerler ve Üstün Yetenekliler- geri çekilirken nispeten düzenliydi.

"Efendim." Amcasının adamlarından biriydi, onu ileriye doğru götürüyordu. "Seni içeri götürme zamanı."

Wirr başını salladı. "Burada, neler olduğunu görebileceğim bir yerde olmam gerekiyor. Eğer herhangi bir-"

"Tartışma yok. Kral'ın emirleri. Gerisini o halledecek."

Wirr kısa bir süre tereddüt ettikten sonra adamın devam etmesi için başıyla onayladı.

Hâlâ içeri girmek için bekleyen insanların yanından aceleyle geçti, askerler tarafından zorla açılan boşluktan geçerken belli belirsiz bir suçluluk hissetti. Ana tünel kalabalık ve kaotikti. Konuşması gereken kişileri seçmesi imkânsızdı.

Sadece birkaç dakikadır Taeris'i ya da kurabileceği başka birini arayarak ilerliyordu ki girişten bir çarpma sesi geldi.

Çığlıklar tünelde yankılanmaya başlayınca Wirr dondu kaldı.

"O da neydi?" diye sordu, arkasını dönüp görmeye çalışarak. Ancak insan akışı hızla artmıştı; aniden oluşan bir izdiham onu geriye, kavgadan daha uzağa itti. Yan tarafta Yaşlı Eilinar'ı gördü, yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı.

Daha fazla çığlık ve parıltı vardı. Yankılanan bir patlama.

Wirr artık dışarıdaki gökyüzünü göremediğini fark ettiğinde bir ürperti hissetti. Kararlı Kapı kapanmıştı.

"Kapıyı açın!" diye bağırdı Wirr hayal kırıklığı içinde, koşup Eilinar'ı omzundan yakaladı ve öfkeyle salladı. "hâlâ insanlar var! Fates, *kral* hâlâ dışarıda!" Bunu söylerken fark etti, sesinde yükselen paniği duydu ama umursamadı.

"Bu Tol'un savunması, bizim değil," dedi Yaşlı çaresizce, sesi kısık. "Üzerinde hiçbir kontrolümüz yok."

Kapılar kalındı ama dışarıdan gelen gürültüyü tamamen engellemiyordu; kapıya en yakın alan hızla boşalırken Wirr'in midesi kazındı ve ötelerden belli belirsiz gelen çaresiz çığlıklar hızla dehşet çığlıklarına dönüştü.

Bunu ürkütücü, rahatsız edici bir sessizlik izledi.

Wirr, Üstün Yeteneklilerin yeniden açmak için gösterdikleri tüm çabalara rağmen kapalı kalan çelik kapılara boş gözlerle baktı.

Omuzları çöktü ve Nashrel'e döndü.

"Konseyi topla," dedi İhtiyar'a, sesini sabit ve emredici tutmak için elinden gelen her şeyi yaparak. "Onlara benimle müzakere edeceklerini söyle, şimdi." Kapılardan uzaklaştı, göğsü şok ve kalp kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

"Konuşacak çok şeyimiz var."

Bölüm 31

Wirr Konsey'in odasına girip olacaklar için kendini hazırlarken, Tol Athian'da alarm ıgıllıkları yankılanmaya devam ediyordu.

Athian Konseyi'nin çoğu zaten oradaydı; kayıp birkaç kişi Tol'un kaosunu çözmeye yardım etmekle mi meşguldü yoksa ölmüş müydü, Wirr'in hiçbir fikri yoktu. Yaşlılar yukarıdaki balkonda bir araya toplanmış otururken, Wirr, Scyner ve Erran aşağıda, ortada, yalvaranlar gibi durmak zorunda kalmışlardı. Ya da yargılanmayı bekleyen mahkûmlar gibi.

"Prens Torin." Tol Athian'ın lideri Yaşlı Eilinar onlara bakarken yüzünde karanlık bir ifade vardı. "Amcanızın ölümü ve bugün kaybedilen diğer hayatlar için en içten taziyelerimi sunuyorum. Özür dilerim ama bu durum acil. Formaliteleri bir kenara bırakıp doğrudan konuya girebilir miyim?"

"En iyisi bu olur," diye sakince cevap verdi Wirr, ancak amcasından bahsedilmesi onu bir an için kırılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Kralın burada nasıl davranacağını düşündüğünü taklit etmek için elinden geleni yapıyordu ama keder ve şok hâlâ içinde savaşıyor, akıbetini henüz bilmediği kişiler için neredeyse korkuyla karışık bir endişe duyuyordu. Özellikle de Deldri için. Odanın kapıları artık kapalı olsa da, dışarıda koşuşturanların paniğini hâlâ hissedebildiğini hayal etti. şu anda ana geçitte toplanmış, güvende olup olmadıklarını merak ederek bekleyen herkesin korkusunu.

Üstün Yetenekliler'in kalmalarına izin verip vermeyeceklerini merak ediyordu.

Nashrel onlara baktı. Saçları son bir yıl içinde hızla ağarmış, koyu renkli teller artık neredeyse hiç görünmüyordu. "İlk işimiz Yemin Taşı'ndan vazgeçmeniz olacak. Uyguladığımız tüm güvenlik önlemlerini ihlal ediyorsunuz. şu anda egemenliğimizde olmasanız bile, onu elinizde bulundurmanız açıkça yasadışıdır."

"Hayır."

Wirr'in sesi Nashrel'in sesini keserek yüksek ve sert bir şekilde odanın içinde yankılandı.

Devam etmeden önce şok olmuş sessizliğin kendi adına konuşmasına izin verdi.

"Belki de varlığını bir sır olarak saklamamalıydım. Ama bu başka bir zaman tartışılacak bir konu. şu anda, Ilin Illan'ın pek çok insanının güvende olmasının tek nedeni bu. Ona sahip olmam, korku ve panik yüzünden bir kenara atacağınız hayatları kurtardı. Ve dürüst olmak gerekirse? Sanırım ona sahip olmam

Biz konuşurken bu hayatların eletai'nin merhametine geri itilmemesinin nedeni budur."

Nashrel öfkeyle, "Biz bunu asla yapmayız," diye homurdandı.

"İlk etapta Tol'e erişimlerine izin vermemekten ne farkı olabilir ki?"

Nashrel ters ters baktı ama bir şey söylemedi.

Wirr durakladı ve devam etmeden önce çalkantılı duygularını iyice kontrol altına aldığından emin oldu. "Uyarıyorum: Bana yapılacak bir saldırı, Yemin Taşı'nı benden almaya yönelik herhangi bir girişim, artık Andarra'ya yapılmış bir saldırı olarak kabul edilecektir. Bu durumda Yemin Taşı'nı uygun gördüğüm şekilde kullanacağım."

Yukarıda birkaç yüzün rengi belirgin bir şekilde soldu.

"Bu... buna gerek yok," dedi Nashrel aceleyle, saldırgan duruşu biraz azalmıştı. Bakışları iki Augur'a kaydı, sanki onlardan bir tür destek görmeyi umuyormuş gibiydi ama Erran ve Scyner taş gibi bir sessizlikle arkalarına baktılar. Wirr onlara konuşmamaları talimatını vermişti -Konsey'in kiminle müzakere ettiklerini netleştirmesi gerekiyordu- ama onların varlığı şüphesiz Wirr' hafife alınmaması gerektiğini pekiştirmeye yardımcı oluyordu.

Ya da saldırıya uğradım.

Nashrel meslektaşlarına bir göz attıktan sonra içini çekerek sakinleştirici bir hareket yaptı. "Özür dilerim efendim. Bu... zor bir durum. Belki de o anın sıcaklığıyla düşüncesizce hareket ettik." Wirr özrün gerçek mi yoksa tehdidinden mi kaynaklandığını anlayamadı ama Nashrel kesinlikle pişman olmuş görünüyordu. "Yine de Tol Athian topraklarındasınız. Haklarınız gereği, Majesteleri, *siz* bile yasalarımıza uymak zorundasınız. Kararlarımıza."

Wirr irkilmedi; bunu bekliyordu.

"İlin Illan gitti, Nashrel. Seninle çalışmak istiyorum - birlikte çalışmalıyız - ama gerçek şu ki, az önce yapmaya çalıştığın şeyden sonra sana güvenmiyorum. Şehir *kayboldu*. Kader senin kanunlarını kabul etti. Halkımı adil bir şekilde barındırmak için benimle müzakere edin ya da Tol'u kendimiz için devralacağız. Karar sizin."

Sanki Konsey salonundaki herkes keskin bir nefes almış ve tutmuş gibi dehşet verici bir sessizlik oldu.

Nashrel'in gözleri bastırılmış öfkeden şişti, ama sonunda diğer Konsey üyelerine baktı ve onlarla yumuşak bir şekilde konuştu. Kısa bir tartışma oldu - hiçbirisi Wirr'in kulaklarına ulaşmadı - ve sonra Nashrel geri döndü.

Kaba bir şekilde başını salladı.

"Bunu unutmayacağız," dedi açıkça. "Ama çok iyi. Bırakın konuşalım."

Sonraki bir saat, sadece düzenli güncellemelerle bölünen gergin bir tartışma içinde geçti.

Tol'un kapılarına yapılan saldırının durumu.

Kapı her açıldığında tüm konuşmalar kesiliyor, haberci bilgilerini paylaşırken sessizlik çöküyordu. Görünüşe göre Tol'un savunması, eletayların artık kendilerini kapıya başlamalarına rağmen dayanıyordu. Kapı tekrar kapanır kapanmaz tartışmalar devam edecekti: Wirr herkes için yiyecek ve barınak istiyor, Konsey de aynı şekilde Tol'un mültecileri uzun süre idare edemeyeceği konusunda ısrar ediyordu. Çeşitli çözümler ortaya atıldı ve reddedildi: Kimlerin kalabileceğine dair bir piyangodan, Üstün Yetenekli olmayanların Tol'a girmesine izin verilmesine dair bir zaman sınırlamasına kadar her şey.

Wirr'in ilk tehdidine rağmen tansiyonun yüksek kalması ve otorite meselesinin hâlâ tartışmalı olması meseleye yardımcı olmadı. Konsey'e göre Wirr kendi topraklarına tecavüz ediyordu; kendi yarattıkları eve giriyor ve kendi toprakları pahasına kendisinin ve halkının korunmasını ve beslenmesini talep ediyordu. Üstün Yeteneklileri riske atacaktı her öneriyi saldırgan, onları rahatsız edecek her fikri de küçümsenecek bir şey olarak görüyorlardı. Sha'teth ile ilgili endişeleri bile

-Nashrel, Ishelle'in sözlerinin onları öldürmeyi gerektirmeyecek kadar muğlak olduğunu ve yaratıkların tutuldukları yerde güçsüz kaldıklarını söyleyerek ısrar etti.

Kapı bir kez daha açıldığında hâlâ bu konuyu tartışıyorlardı ve bu kez haberci ölümcül derecede solgun görünüyordu.

"Elder Eilinar," dedi endişeyle, Wirr'i görmezden gelerek. "Bir ihlal olduğunu düşünüyoruz."

Odadaki tüm tesadüfi konuşmalar durdu ve Wirr kendini nefesini tutarken buldu. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Yaşlı.

"Savunmalar hücrelerde bir enerji dalgalanması tespit etti. Tol'a en son bir portal açıldığında olduğu gibi," diye açıkladı haberci, biraz utanmış görünüyordu. "Kontrol etmeleri için adam gönderdiğimizde, hücrelerden birinde biraz hasar vardı ama her kimse gitmişti."

"Kaderler." Nashrel alnını ovuşturduktan sonra Wirr'e işaret etti. "Daha ileri gitmeden önce bu konuda neler olduğunu öğrenmeliyiz."

Wirr onayladığını belirtti. "Biz de geleceğiz," dedi kararlı bir şekilde.

Nashrel hoşnutsuz görünüyordu ama belli ki tartışmaya vakti olmadığını düşünüyordu, bunun yerine Wirr'in onu takip etmesini işaret etmek için başını salladı.

Habercinin ardından koridorlar boyunca aceleyle ilerleyip ana caddeye çıktılar. Wirr manzarayı seyrederken oyalandı.

Devasa ana tünel son bir saat içinde değişime uğramıştı, Esans ışığı her yerde duvarlara dayanmış küçük insan gruplarını ortaya çıkarıyordu

ve yerde yatıyordu, normalden çok daha ince bir yol ortadan aşağıya doğru kıvrılıyordu. Wirr'in içini rahatlatacak şekilde, yorgun görünümlü Yetenekliler hâlâ yaralıların arasında hareket ediyordu. Konsey'in tüm öfkesine rağmen, ihtiyacı olanlara yardımı açıkça reddetmiyorlardı.

İnsanlar daha sakin görünüyordu, ancak yine de kalabalığın arasında kaybolan sevdiklerini ararken umutsuzca her yüze bakan, açıkça perişan olmuş kişiler vardı. Wirr izlerken Saric'i düşünerek yüreği burkuldu. Onun gibi Wirr'in emirleriyle harekete geçmeye zorlanan ve ailelerini geride bırakmak zorunda kalan başkaları da olacaktı.

Çarpışmalar tünelde yankılandı, her birini Wirr'in dışarıda büyük bir enerji salınımı olması gerektiğini bildiği bir çatırtı sesi izledi. Eletai'ler hâlâ saldırıyor, hâlâ kendilerini Dirençli Kapı'nın kalesine doğru fırlatıyorlardı. Her çatırtı tüneldeki pek çok kişinin irkilmesiyle karşılanıyor, her seferinde binlerce korkulu nefes fısıldanıyordu.

Kalabalığı taradı ve gözleri Taeris'in onlara doğru ilerlediğini gördü. Temsilci onun ortaya çıkmasını bekliyor olmalıydı.

Wirr, Scyner ve Erran'a Mürver Eilinar'la birlikte gitmeleri için el salladı. "Yolu biliyorum. Ben yetişirim."

Erran ona hafifçe başını salladı ve aceleyle uzaklaştılar.

"Efendim," dedi Taeris vardığında, sesindeki rahatlama gizlenemezdi. "Sizi güvende gördüğüme sevindim." Ses tonundaki tonlamadan ve Eilinar'ın geri çekilen formuna doğru buz gibi bakışından, Tol'un dışından gelen tehlikelerden bahsetmediği açıktı.

Wirr ona sıkı bir gülümseme verdi. "Beklenebileceği kadar iyi gidiyor," dedi sessizce. "Deldri?"

"Bana . Güvendiğim insanlar tarafından" diye ekledi Taeris.

Wirr yutkundu ve Taeris'in omzuna sarıldı. "Teşekkür ederim." Nefes verdi, birçok korkusundan biri şimdilik yatışmıştı ve mülteci denizine baktı. Sorulması gereken soruyu oluştururken boğazında bir yumru oluştu. "Kaç kişi?"

Taeris'in yüzü buruştu.

"Kimin hayatta söylemek kimin kalmadığını söylemekten daha kolay," diye itiraf etti. "Meclis'in yarısından . Birkaç yüz Yönetici. Şanslıysak belki bin sivil."

Wirr değerlendirmeyi biraz titreyerek kabul etti. Olabileceği kadar kötü değildi ama iyi olmaktan da uzaktı.

"Ordu mu?"

"Tahminime göre beş yüz asker. Onlarla birlikte eğitim gören bir başka yüz Üstün Yetenekli." Tereddüt etti. "Birkaç yüzbaşı, ama liderlik açısından... General Vis ve General Calder hâlâ dışarıdaydı.

Kapı kapandığında amca."

Wirr gözlerini kapadı ve şakaklarını ovarak gözlerinin arkasındaki sürekli ağrıyı hafifletmeye çalıştı.

"Peki onlara ne olacak?" diye sordu Taeris, bakışları sefil görünümlü mültecileri kuşatarak. "Sanırım Konsey varlığımızdan pek etkilenmedi. Toplantıya girmeme izin vermediler," diye acı acı ekledi.

Wirr homurdandı. "Kimin tarafında olacağını biliyorlar sanırım." Başını iki yana salladı. "Buna istila demekten kaçınıyorlar. Şimdilik. Ama Tol'un tüm bu insanları besleyecek donanımına sahip olmadığını iddia ediyorlar."

"Onlar... haklılar." Wirr ona ters ters bakarken Taeris elini kaldırdı. "Bu onların yaptığı hiçbir şeyi haklı çıkarmaz. Ama tamamen pratik bir bakış açısıyla..." Nashrel, Erran ve Scyner'in az önce ortadan kaybolduğu yere doğru bakarak iç geçirdi. "Ee, neler oluyor?"

"Üstün Yetenekliler hücrelerde bir gedik olduğunu düşünüyorlar. Biri ya da bir şey Tol'un içine girmiş," dedi Wirr acımasızca. "Yardımanız işimize yarayabilir."

Wirr, Taeris'in yaralı yüzünde bir tereddüt titreşimi gördüğünü düşündü.

"Önce yapmam gereken bir şey daha var, efendim, eğer sorun olmazsa," dedi düşünceli bir şekilde. "Ama birazdan size katılacağım."

Wirr başıyla onayladı ve yollarını ayırdılar.

Diğerlerinin peşinden koştu ve sadece bir dakika sonra ıssız bir yan geçitten Tol'un hücrelerine doğru ilerlerken yetişti. Wirr onların yerini biliyordu ama daha önce hiç ziyaret etme fırsatı olmamıştı. Bölge çoğu açıdan Tol'un geri kalanından farklı görünmüyordu, ancak gardiyanı geçtiklerinde - vardiyasına başladığından beri hiçbir şey görmediğini başka bir Yaşlı'ya protesto eden endişeli görünümlü bir adam - çevre dramatik bir şekilde değişti. Hücreler, kapıları parmaklıklı, bir insanın ayakta durabileceği kadar yüksek ya da birinin uyumasına izin verecek kadar geniş, yontulmuş mağaralardan biraz daha fazlasıydı. Belli ki İnşaatçılar tarafından yapılmamış.

Hücrelerden birinin önüne geldiler ve Wirr yüzünü

buruşturdu. Buradaki parmaklıklar ağır hasar görmüş, eriyip gitmişti.

"Bu hücrelerin insanların Esans kullanmasını engellemesi gerektiğini sanıyordum?" Nashrel tedirgin bir şekilde "Öyle," diye cevap verdi ve demire doğru ilerleyerek

elini metalin üzerine koydu. "Hâlâ sıcak," diye ekledi.

Wirr etrafındaki hücrelere baktı. Sadece bir tanesi doluydu, arkadaki yatakta yatan gölgeli figür.

"Sen." Wirr hücrenin girişinde durmak için adımlarını hızlandırdı. "Bir şey gördüğüne emin misin?"

İçerideki mahkûmdan ne bir yanıt ne de bir hareket geldi. Wirr parmaklıkların arkasından bakarak adamın gerçekten içeride olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Uyuyordu. Sadece ışığa doğru sarkan tek bir el görebiliyordu, işaret parmağı yoktu.

Nashrel gelip Wirr'in yanında durdu. "Ondan hiçbir cevap alamayacaksın. Bu Ilseth Tenvar."

Wirr ismi duyunca irkildi, içinde şaşkın bir öfke parıltısı belirdi. Okulda Davian'ı kandıran kişi Tenvar'dı; hem orada hem de Andarra'daki diğer okullarda işlenen cinayetlerin suç ortağıydı. Davian onu sorgulamış, adamın zihinsel kilit kutusuna girmiş ve bunu yaparken yanlışlıkla onun katatonik bir duruma girmesine neden olmuştu.

Tenvar... şey için çalışıyordu. Her zaman onun Aarkein Devaed için çalıştığını varsaymışlardı.

"Hâlâ hayatta mı?" diye mırıldandı.

"Onun durumu benzersiz," diye gözlemledi Nashrel. "Uyuyor, yemek yiyor ve yönlendirildiği zaman tuvaletini yapıyor. Şifacılar onu birkaç günde bir Öz ile destekliyor. Adamın kendisinin orada kalıp emin değiliz - zihinleri onarmak için sahip olduğumuz Kaplar bile onun üzerinde işe yaramadı -Ama biz mahkûmları sırf iletişim kuramadıkları için infaz etme işinde değiliz." Yüz ifadesi karardı. "Augur Erran'dan birkaç kez gelip durumunu değerlendirmesi istendi ama şimdiye kadar vakit bulamadı."

Yoruma kulak misafiri olan Erran bir homurtu çıkardı. "Yapacak bir iki şey daha vardı," diyerek arkalarındaki erimiş parmaklıkları incelemeye devam etti.

Wirr kendi kendine kaşlarını çattı, hain Elder'ı burada bulduğu için mutsuzdu. "Daha güvenli bir yerde olacağını düşünmüştüm."

"Bu hücreler fazlasıyla yeterli. Ve durumunu buradan idare etmek daha kolay," dedi Nashrel. "Herhangi bir kurtarma girişimi göreceğinden şüpheliyim."

Wirr başını salladı ve arkasını dönmeden önce adamın silüetine baktı. Bu görüntü içinde sadece eski acı ve öfkenin canlanmasına neden olmuştu -şu anda uğraşmak istemediği ya da ihtiyaç duymadığı duygular. Ilseth kötü bir adamdı ama kaderi Wirr'in herhangi birinin başına gelmesini dileyebileceği kadar kötüydü. Onun varlığı üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Bölgeyi birkaç dakika daha incelediler ama ne olduğuna dair belirgin bir ipucu yoktu ve Scyner bile olağandışı bir şey tespit edemedi. Hücreye birini sokmak için ya bir Gemi ya da Kan'ın işin içinde olması gerektiği açıktı - ve sonra da parmaklıkları içeriden yok etmek için aynısı gerekliydi - ama daha fazlasını çıkarmak imkânsızdı.

Sonunda Erran ve Scyner birbirlerine baktılar ve Erran başını iki yana salladı.

Kafa.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Augur. "Birimizin yapabileceği bir şeye benziyor ama..." Çaresizce omuz silkti.

"Tol'u araştırmak imkânsız olacak. Özellikle de burada bu kadar çok tanıdık olmayan yüz varken," diye ekledi Nashrel karanlık bir ifadeyle. Kapı aralığındaki harekete baktı, kim olduğunu gördüğünde kaşları daha da çatıldı. "Taeris."

"Nashrel." Taeris Tol'un liderine kibarca başını salladı ve diğer adamın ses tonunu duymazdan gelerek Wirr'e doğru yürüdü. "Bir şey bulabildin mi?"

"Buraya kesinlikle biri girmiş, ama..." Wirr başını salladı ve devam etti.

Nashrel onları izledi. "Bir saat içinde yeniden toplanmalıyız," dedi Wirr'e. "Şüphesiz halkını görmek istersin." Gözlerini Taeris'e dikti. "Bizim de yakında konuşmamız ."

"Elbette," dedi Taeris yumuşak bir sesle. Wirr ve iki Augur'a döndü. "Belki de hareket tarzlarını ofisimde tartışabiliriz."

Wirr kabul ederken yüz ifadesini nötr tuttu. Taeris'in buradaki ofisi bir kilitli odaydı. Söyleyeceği şey önemli olmalıydı.

Geçit boyunca ilerlediler - Üstün Yetenekliler ana tünelde yoğunlaşmış, hayatta kalanlara yardım ediyorlardı - ta ki sonunda Taeris'in ofisine ulaşana kadar. Dördü içeri girdi, Taeris arkalarından kapıyı kapatırken Wirr onları izliyordu.

Kapı kapanır kapanmaz sabırsızlıkla "Bu da ne demek oluyor?" diye sordu. "Dışarıda yardım etmemiz gerekiyor."

Köşeden bir hareket geldi, bir parıltı ve aniden bir figür belirdi. Wirr'in yüreği ağzına geldi ve saldırmaya hazır bir şekilde Öz'üne dokundu; yanında Erran ve Scyner'in da benzer bir telaşla tepki verdiğini görebiliyordu.

Figür lamba ışığında bir adım öne çıktı. "Merhaba

Wirr," dedi Caeden ona yorgun bir gülümsemeyle.

Wirr koltuğunun kenarında oturmuş, Caeden'in az önce söylediklerini işliyor, bakışlarının tekrar tekrar bir zamanlar Aarkein Devaed olarak bilinen adama - şimdi kendi itirafıyla da doğrulandı- dönmesine engel olamıyordu.

Yeniden bir araya gelmelerinden neredeyse bir saat sonra arkadaşına bakarken duyguları hâlâ karışık. Caeden'in ne yaptığını hatırladığı bilgisi, Wirr'in adam hakkında kişisel olarak bildikleriyle savaşıyordu ve bu hatırlamanın onu ne kadar değiştirdiğini merak etmekten kendini alamıyordu. Caeden farklıydı, bu çok açıktı. Kendinden emin, azimli, odaklanmış ve aynı zamanda daha sertti.

Ama konuştuğu, aşinalık başlamıştı. İfadelerin dönüşleri,

Hatta şakalar bile, sadece arkadaş olmanın getirdiği o kolay ritme geri dönmüştü. Caeden'in şehirdeki saldırıyı öğrendikten sonraki ilk sorusu Karaliene hakkında olmuştu. Ve ilk haberi de Wirr'e Davian'ın sadece hayatta değil, her zamankinden daha güçlü olduğu konusunda güvence vermek olmuştu; Zvaelar'da birlikte hapsedildiklerini mümkün olan en kısa ifadelerle de olsa açıklamak için zaman ayırmıştı. Bu da çok şey anlatıyordu.

Hiç şüphesiz Caeden'di. Başka kim olursa olsun, Wirr biliyordu ki Onu.

Caeden Wirr'i izledi ve bakışları Wirr'in duygularının karmaşıklığını anladığını gösteriyordu. "Kabul edilmesi gereken çok şey var," diye gözlemledi.

Wirr sertçe kıkırdadı. "Evet."

Caeden'in ona söyledikleri pek çok şeyi açıklıyordu ve Ishelle'in söylediği her şeyi doğruluyordu, her ne kadar şu anda buna gerçekten gerek olmasa da. Elbette en endişe verici olanı Desriel'in nihai amacını açıklamasıydı. Herkesin düşündüğü gibi Andarra'yı fethetmek değil, bunun yerine Venerate'in planını uygulamak.

Sınır'ı dek yıkmak için.

Caeden kısa bir gülümsemeyle karşılık verdi ama kısa süre sonra ifadesi ciddileşti. "Kaç tane savaşçı bedeniniz kaldı?"

"Beş yüz asker. Belki iki yüz Yönetici ve dört yüz Üstün Yetenekli, gerçi son iki grubun hepsini yanımızda getiremeyeceğiz. Aslında çoğunu getirebilirsek şanslı sayılırız," diye mutsuzca düzeltti Wirr.

"Şu anda Konsey ya da Yönetim arasında pek popüler sayılmayız," ekledi Taeris, konuşmayı dinlerken büyük ölçüde sessiz kalmıştı. Görünüşe göre ihlali yapanın Caeden olduğunu tahmin etmişti -Caeden'in Tol Athian'ın hücrelerine aşına olduğunu hatırlamıştı, bir Geçit kullanmasına yetecek kadar- ve Caeden'e meraklı gözlerden uzakta temas kurma fırsatı vermek için ofisine geri dönmüştü. Caeden çok geçmeden onun yerini tespit etmişti.

"Onlara başka seçenek bırakmaman gerekebilir," dedi Caeden, anlamlı bir şekilde Wirr'e bakarak. "Cyrarium'u korumak için elimizdeki her şeyi ortaya koymalıyız. Eğer bunda başarısız olursak buradaki politikaların hiçbir önemi kalmaz."

Wirr kıpırdandı, sonra asık suratla kabul etti. Bu, kendisinin ya da kraliyet ailesinden herhangi birinin toparlanabileceğinden şüphe duyduğu bir çatlağa neden olacaktı ama... tehlikede olan çok fazla şey vardı.

"Peki kuzeyden geleceklerinden *emin* misin?" diye sordu Taeris biraz tereddütle. "Talmiel tek geçiş noktası ve-"

"Tanıdığın Gil'shar'ı düşünüyorsun," diye sözünü kesti Caeden, kabaca değil ama sertçe. "Gassandrid ve diğer Venerate'ler Desriel'de kendilerini bir amaç için kurdular, Taeris. Onların ne yaptıklarını biliyor musun?"

Kutsal Kasa?" Taeris bildiğini belirtince Caeden devam etti, "Saygıdeğer kişi onu Kaplarla doldurdu-Kullanılması için Yetenekli olmayı gerektirmeyen Kaplarla," diye önemli bir şekilde ekledi. "Bu savaş sadece Tuzaklara karşı olmayacak. Size karşı Öz kullanacaklar." Bunun önemini kavramasına izin verdi. "Nasıl geçmeyi planladıklarını bilmiyorum ama bunu yapmalarına izin verebilecek çok sayıda Gemi var. Sadece Seyahat Taşlarınızı düşünün."

Taeris isteksizce başını salladı. "Eğer onlarda Seyahat Taşları varsa, biz nasıl-"

"Kötü örnek." Caeden özür dilercesine bir elini kaldırdı. "Portal yaratabilen gemiler çok nadirdir ve öyle olmasalardı bile Gil'shar Sütunları bu şekilde taşıyamazdı. Sütunlar... girdikleri tüm kan mekanizmalarını bozacaklardır. Onlardan biri geçitten geçmeye çalıştığı anda muhtemelen geçidi çökertir. Onları Deilannis'ten geçirme riskini almayacaklarını bilmemle aynı sebepten." Düşünerek yüzünü ovuşturdu. "Hayır.

-Her nasıl gelmeyi planlıyorlarsa, bu yürüyüşü içerecektir. Bu kadarına güvenebilirsiniz."

Wirr tereddüt etti. "Alaris'ten okuduklarının doğru olduğundan emin misin?"

Caeden bu sözleri sakince söylemişti ama Wirr arkadaşının midesini bulandırdıklarını anlayabiliyordu. "Cyrarium Menaath Dağları'nda ve Alaris oraya mümkün olan en kısa yoldan gitmeyi planlıyordu. Adamlarını oraya gönderirsen

Talmiel -onların senden beklediği gibi- o zaman kaybederiz."

"Menaath Dağları buradan uzun bir yolculuk mesafesinde," diye gözlemledi Scyner. "Bir geçit yapacağım."

"Eğer gecikmek istemiyorsanız, hayır. En iyi ihtimalle." Bu kez Taeris'ti, kasvetli görünüyordu. "Tol'un mekanizmaları siz bir geçit açmaya çalışır çalışmaz bunu tespit edecektir ve Konsey daha önce hiç olmadığı kadar gergin. Ve özellikle de sana güvenmiyorlar. İzin verecekleri şeyler olacaktır ama savunmalarını aşarak bir geçit açmak bunlardan biri olmayacaktır."

Kimse bir şey söylemedi ve sonra Wirr parladı.

"Peki ya Sığınak?" Soruyu daha çok Scyner'a yöneltti. "Gölgeler'in çocuklarını Sığınak'ın emici etkisinden koruyabildim.

Conduit, ama çok daha fazlası için bunu yapamazdım." Scyner durakladı, düşünceli görünüyordu. "Ama Geçit'i açarsak büyük bir grubu oradan geçirip yeraltı mezarlarına götürebilirim."

Caeden başını salladı. "O zaman biz de öyle yapacağız. Wirr, eğer Konsey'e Sığınak üzerinden gideceğini söylersen seni durdurmaya çalışmazlar. Muhtemelen tüm o askerleri Tol'dan çıkarmak için birkaç Üstün Yetenekliyi de aralarına alacaklardır." Buna esprili bir şekilde gülümsedi. "Elbette onlara benden ya da Geçit'ten bahsetme. Ilseth iki yıl önce Venerate'in bildiğim tek ajanıydı, ama bu başkalarının dönüştürülmediği anlamına ." O

Scyner'a döndü. "Şimdi. Bana sha'teth'ten bahset."

Scyner yaratıklarla yaşadıkları deneyimleri anlattı, Caeden Wirr ve Taeris'in verdiği bir ya da diğer detayı dikkatle dinledi.

"Haklısın. Onları öldürmeliyiz," dedi. "Sonra da şu diğer Augur'la konuşmam gerek. Ishelle." Başını iki yana salladı. "Kovan'la doğrudan iletişim kuran birini hiç duymadım ama bunu Venerate'e karşı kullanmanın bir yolu olabilir."

Taeris, "Size sha'teth'e giden yolu gösterebilirim," diye teklif etti.

Caeden başını salladı. "O katlarda nasıl dolaşacağımı zaten biliyorum." Wirr nedenini bilme de sözlerinde bir parça utanç vardı. "İnsanları bir araya getirip gitmen gerek. Şimdi."

"Sadece savaşabilenler," diye düzeltti Scyner hemen. "Geride kalanlar için hoş olmayacağını biliyorum ama siviller bizi yavaşlatacaktır."

Wirr ağır bir sesle, "Bunu halledeceğim," dedi. İnsanlara burada iyi davranılmayacaktı ama askerlerin ve Yöneticilerin çoğu gittiğinde, en azından onları erzak tüketmekle suçlamak için daha az neden olacaktı.

"Güzel." Caeden ayağa kalktı. "Herkes toplanır toplanmaz sizinle aşağıda buluşacağım ve sizi kuzeye geçireceğim."

Wirr duraksadı ve ne demek istediğini anladı. "Bizimle gelmiyor musun?" Caeden duraksarken yüzündeki ifadeyi okumak zordu.

"Dürüst olmak gerekirse Wirr, bu savaşa getireceğin güç tek kelimeyle yeterli değil," dedi sonunda. "Venerate'in Asha'ya teklifte bulunmasının nedeni de tam olarak bu. Eğer Cyrarium'u yok ederlerse, onun Kol'da olmasının bir anlamı kalmaz. Ona burada ihtiyacımız var," diye sözlerini tamamladı. "Hem Licanus'u geri almak hem de Gil'shar'a karşı savunmak için onun gücüne ihtiyacımız var."

Wirr yutkundu. "Onun iyi olduğunu varsayıyorum." Caeden onlara Diara'dan bahsetmişti.

"Ve size verilen bu Gemi gerçekten çalışıyor mu?" diye ekledi Taeris, Wirr'in sesinde makul bir endişe olduğunu düşündüğü bir tonla. Caeden 'yardım ettiklerini' açıklamak dışında Lyth hakkında ayrıntıya girmemişti. Görünüşe göre, Tol'a açılan Kapıyı açmasından kısa bir süre önce Asha'yı özgür kılacak olan Gemiye ona teslim etmişlerdi.

"Öyle ve öyle olacak." Caeden onlara kendinden emin bir şekilde başını salladı.

Scyner, "Ama birinin onun Kol'daki yerini alması gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye itiraz etti.

Caeden bu yorumu elinin tersiyle itti. "Bırak onu ben düşüneyim." Kapıya doğru yöneldi.

"Bekle." Scyner ayağa fırladı ve elini uzattı. "İşiniz bittiğinde bize çabucak ulaşabilirseniz size yardımcı oluruz."

Caeden tereddüt etti, sonra cebini karıştırdı ve pürüzsüz siyah bir

Taş. Wirr gözlerini kıstı. Üzerinde Tenets'in sembolü oyulmuş gibi görünüyordu. Scyner onu bariz bir rahatlamayla aldı ve bir kenara koydu.

Caeden tekrar gitmek için hamle yaptı ama sonra kapıda durup Wirr'e baktı.

"Ne olursa olsun özür dilerim," dedi. "Eskiden olduğum adam için. Seni, Dav'ı ve Asha'yı bu işe bulaştırdığım için. Hepsi için."

Wirr onun bakışlarıyla

karşılaştı. "Biliyorum," dedi

sessizce.

Caeden başını hafifçe eğerek onayladı. Sonra da gitti.

Wirr, Mabet'in yükseltilmiş girişinde Scyner'ın yanında oyalandı, gölgeleri taş keskin bir şekilde yansıdı, yüzlerce kadın ve erkeğin geçip aşağıda yeraltı mezarlarının girişinde toplanmasını dalgın dalgın izledi.

Bakışlarını uzayın ortasında göz kamaştırıcı bir şekilde titreşen devasa Öz sütunundan korudu. Scyner ona Kanal diyordu. Tol Athian'ın Cyrarium'undan akan enerjinin Tol'un içindeki her şeye güç vermesini sağlayan araç. Buna elbette savunması da dahildi.

Scyner göz ucuyla Wirr'e baktı. "Normalde bu kadar parlak değildir," diye itiraf etti usulca. Sesi bile belli belirsiz dehşete düşmüş gibiydi. "İçinden çekiliyor olması gereken Öz miktarı..."

Bu düşünce karşısında başını iki yana salladı. Wirr onu suçlayamazdı. Kanal güneşin kendisi gibi yanıyordu, bakması imkânsızdı, sadece varlığıyla bile uçsuz bucaksız mağaradaki herkesin gözünü korkutuyordu.

"Kalkanın nasıl?" Wirr biraz gergin bir şekilde sordu. Buraya ilk kez iniyor olmasının iyi bir nedeni vardı.

"Sorun yok." Sesi sakın olsa da Scyner'ın yaptığı işe odaklandığı belliydi. "Bu kadar insanı korumak istemezdim ama herkesin geçmesi sorun olmaz."

Wirr dalgınca başını salladı, bazı Üstün Yeteneklilerin mutsuz ifadelerine dikkat ederken aklı Konsey'le yaptığı son görüşmeye takıldı. Bazı Üstün Yeteneklilerin de gitmesi gerektiğini söyleyene kadar her şey yolunda gitmişti; ondan sonrası ise... en hafif tabiriyle çatışmalı geçmişti. Yemin Taşı'nı kullanmasına gerek kalmamıştı ama çok yaklaşmıştı; Nashrel Tol'un savunmayı sürdürmek ve sivillere göz kulak olmak için kendi insanların geride kalması gerektiğini şiddetle savunmuştu. Ve uzun bir süre boyunca Konsey bir bütün olarak gidenlerin Wirr'in komutası altında olması fikrini şiddetle reddetmişti.

Yine de sonunda -ister müzakere becerileri, ister Yemin Taşı'nın her daim yaklaşan tehdidi sayesinde olsun- tartışmayı kazanmıştı. Verdiği tek taviz, Konsey'den hiçbirinin gelmeye zorlanmamasıydı. Tol'daki en güçlü Yetenekliler arasında oldukları için bu bir kayıptı.

Ama Wirr'in emrinde üç yüz Yetenekli olduğu düşünülürse, o kadar da umursamıyordu.

Dudağını kemirdi, aklı Deldri'ye gitti. Elbette kız kardeşini ziyaret etmişti; neyse ki eletai mızrağından etkilendiğine dair bir belirti göstermiyordu ama hâlâ uyanmamıştı. Uyanacaktı -Yetenekli şifacılar her şeye rağmen sağlıklı olduğu konusunda onu temin etmişlerdi- ama bir süre için değil. Yarasının ciddiyeti göz önüne alındığında, muhtemelen saatler sonra.

Kendi kendine iç geçirdi. Derme çatma hastane Del'den çok daha kötü durumdaki yaralılarla doluydu. Uyandığında, kaybından ziyade hayatta kaldığı için ne kadar şanslı olduğuna odaklanabilmesini umuyordu.

Başını hafifçe salladı ve devam edenleri izlemeye devam etti. İnsanlar mağara zemininden yeraltı mezarlarına ve Caeden'in daha önce onlar için açtığı Kapı'dan geçerek ilerlerken neredeyse yarım saat boyunca devam ettiler. Üstün Yetenekliler şüphesiz bu Geçit'in nereden geldiğini sorgulayacaklardı ama cevaplarını aldıklarında güvenli bir şekilde kuzeyde olacaklar ve Konsey'e bilgi veremeyeceklerdi. Ve Caeden Geçit biter bitmez ortadan kaybolmuş olsa da, Scyner ya da Erran herkes geçtikten sonra diğer taraftan onu yok edecekti. Kimse için buraya geri dönmenin acil bir yolu olmayacaktı.

Sonunda grubun son üyeleri de Mabet'in girişinden geçip Gölgele'in uzun süredir yaşadığı yere doğru süzülüyordu. Wirr bir gözünü, son birkaç dakikadır daha az rahat görünmeye başlayan ve alnında küçük ter boncukları oluşan Scyner'dan ayırmadı.

Tol'dan gelen insan akışı durduğunda "Hazır mısın?" diye sordu.

Scyner başıyla onayladı ve merdivenlerden aşağı indiler, Wirr herkesi Kanal'ın etkilerinin ulaşamayacağı yeraltı mezarlarının görece güvenli bölgelerine doğru yönlendirdi. Yavaş ilerliyorlardı ama sonunda Mabet'teki kalabalık azalmaya başlamıştı. Wirr Scyner'a baktı ve ona cesaretlendirici bir gülümseme verdi.

Kanal'ın uğultusu dalgalandı ve geldiklerinden beri ilk kez yoğunluğu değişti.

Her iki adam da kaşlarını çattı, gözlerini siper etti ve gözlerini kör edici ışığın geldiği yöne doğru kısarak baktı. Uğultu şimdi daha yüksek perdeden geliyordu. Ama daha az sabitti de.

"Bu normal mi?" diye sordu Wirr endişeyle.

"Hayır. Hayır, o-"

Işık titredi.

O kadar hızlı, sadece bir anlıktı ki, Wirr bunun en başından beri olduğuna inandığından emin değildi. Sanki gözünü kırpmış da fark etmemiş gibiydi. Ona aksini söyleyen sadece Scyner'ın hızla solan yüzüydü.

Kalan birkaç kişiden bazıları - çoğunlukla askerler ve yöneticiler -Döndü, belli ki o da değişikliği fark etmişti. Scyner onlara kaşlarını çatı.

". Hemen," diye hırladı, sesi bir kırbacın şaklaması gibiydi.

Kimse itiraz etmedi.

"Bu da ne?" diye sordu Wirr endişeyle, bir başka titreşim -bu seferki daha uzun, fark edilir derecede uzun- tüm mağarayı tam bir saniye boyunca zifiri karanlığa gömdükten sonra Öz, Kanal'da yeniden canlandı. Wirr bu kez daha sönük olduğunu fark etti, içini mide bulandırıcı bir korku kapladı. "Cyrarium tükeniyor mu?"

"Hayır." Scyner yutkundu. "Bu... bu başka bir şey."

Uğultu aniden tekrar dalgalandı, keskin bir şekilde yoğunlaştı ve neredeyse fiziksel bir güç haline gelene kadar Wirr'e baskı yaptı. Kulaklarını kapattı, yüzü buruştu, ta ki ses aniden yok olana kadar.

Mağaranın etrafında yankılanan bir uğultu duyuldu.

Bu, Kanal'ın sürekli uğultusu gibi değildi. Bu bir dalgaydı ve Kanal'a çarptığında ışık tekrar titreyerek söndü.

Bu sefer iki saniye.

Scyner sendeleyerek geri çekildi, gözlerini kocaman açmış etrafına bakıyordu ama tam olarak neye baktığı konusunda Wirr'in hiçbir fikri yoktu. "Scyner, neler oluyor?"

"Buradan çıkmamız gerekiyor," diye yanıtladı

Scyner acımasızca. "Neden?"

"Sadece yapıyoruz." Scyner Wirr'i kolundan kavradı. "Yakında açıklayacağım ama efendim, gitmemiz gerek. *Şimdi*."

Mağaradaki ışık yanıp söndü.

Wirr karanlığa boş boş baktı, tepki veremeyecek kadar şok olmuştu, ta ki aniden Scyner'ın elinde küçük bir Esans topu belirene kadar.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum ama Tol..." Şaşkınlıkla başını salladı.

"Cyrarium ile bağlantısı kesildi. Artık hiç Öz almıyor."

Wirr yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve kendini taş duvara yaslamak zorunda kaldı. "Ama savunmalar..."

"Çoktan düştüler."

Wirr'in kalbi küt küt atmaya başladı. Deldri. Ishelle. Caeden hâlâ oradaydı ama...

"bir fark yaratamazsınız. Burada yapabilirsiniz," dedi Scyner

sertçe, Wirr'in kolunu kavradı ve yüz ifadesini açıkça okudu. "Sorumluluk alma zamanı Prens Torin." Wirr'in bakışlarını tuttu.

Wirr gözlerini kapattı.

"Nashrel. Caeden'i bul. Ya sha'teth'in ya da Ishelle'in yanında olacak," dedi karanlığa doğru yumuşak bir sesle, eli Yemin Taşı'nın etrafındaydı. "Savunmanıza ya da tahliye etmenize ya da başka ne yapılabiliyorsa ona yardım etmesini sağlayın."

Scyner izledi ve Wirr sözlerini bitirdiğinde başıyla keskin bir selam verdi. "Artık onlar için yapabileceğin tek şey bu."

Wirr gözlerini karanlığa, sessiz ve cansız doğru dikti.

Sonra döndü ve isteksizce, yeraltı mezarlarının karanlığına doğru siyah izli Augur'u takip etti.

Bölüm 32

Caeden Tol'un içinden aceleyle geçti, tünel ağında neredeyse dalgın bir şekilde ilerliyordu.

Wirr'le yaptığı konuşma, her şey göz önüne alındığında, oldukça iyi geçmişti -aslında umduğu kadar iyi geçmişti. Caeden'in geçmişini öğrendiğinde arkadaşının kendisini Konsey'e ya da Meclis'e ihbar etmesini isteyeceğini tahmin etmişti. Öğrenmesi hâlâ zor bir gerçektir -Caeden bu kadarını söyleyebilirdi- ama Wirr bir yıl önce tanıdığı adamdan bile büyümüştü.

Ona her şeyi anlatması gerekip gerekmediğini tekrar düşündü.

Yine de bazı şeylerden bahsetmekten kaçınmak mantıklı gelmişti. Deilannis'teki yarığı kapatmak için tüm Augur'ların öldüğünden emin olması gerektiği gibi. Ya da Davian'ı öldürdüğünü. Bir yanı her şeyi itiraf etmek istemişti ama diğer yanı -daha pratik olan yanı- bunu yapmanın şu anda kimsenin yararına olmayacağını biliyordu. En iyi ihtimalle, Wirr'i Caeden'le çalışmakla arkadaşlarının hayatları arasında bir seçim yapmak zorunda hissedecekti.

İçini kemiren suçluluk duygusunu zihninden kovarak gideceği yere odaklandı. Üçüncü seviye. Yolu biliyordu, daha önce Tol'de bundan daha derin yerlere gitmişti.

Alçalırken uzaklardan gelen garip bir sızlanma sesi kulaklarına dokundu. Muhtemelen savunmayla ilgili bir şeydi; Tol'un derinliklerine indikçe onu koruyan mekanizmalara daha da yaklaşıyordu.

Yürürken cebine dokundu ve neredeyse dairesel metal şeritlerin hâlâ güvenli bir şekilde orada durup durmadığını dalgınca bir kez daha kontrol etti. Çift tork, ilk bakışta kabaca yapılmıştı ama metalin arasına serpiştirilmiş ince kan ağları hiç de öyle değildi. Caeden'in bunları değerlendirecek kadar zamanı olmamıştı ama kendisine teslim edilir edilmez hissetmiş olduğu bağlanma yeterince güven vericiydi. İşe yarayacaklardı.

Teslimatları hem şaşırtıcı hem de kısa sürmüş, Caeden'in Alaris'le karşılaşmasından kısa bir süre sonra Kuyular'ın üstündeki sahilde gerçekleşmişti. Caeden Geçit'in arkasında cisimleştiğini hissetmişti ve çaresiz, net bir an için diğer Venerate'lerden birinin onu bir şekilde bulduğuna emin olmuştu.

Onun yerine, Lyth'lerden birinin Sifon'a bağlı formu içeri girmişti.

Karşılıklı konuşma tek taraflı ve kısa kesilmişti: yanan adam torcları Caeden'in ellerine tutuşturmuş, nasıl çalıştıklarını anlatmış ve Caeden'e Garadis'le yaptığı anlaşmanın şartlarını sertçe hatırlattıktan sonra tekrar uzaklaşmıştı. Kapı ilk açılışından ancak bir dakika sonra tekrar gözden kaybolurken Caeden şaşkınlıkla arkasından bakmak zorunda kalmıştı.

Garadis'in yokluğunun ve yabancının aceleciliğinin Caeden'in bir şey deneyeceği endişesinden mi -bir saldırı, bir tür ihanet- yoksa sadece Lyth'lerin her birinin ondan ne kadar nefret ettiğinin bir göstergesi mi olduğundan hâlâ emin değildi.

Wirr'in ona tarif ettiği odaya yaklaştığında hâlâ karşılaşmayı düşünüyordu. Şaşkın bir şekilde kekeleyerek durdu.

Genç bir kadın girişte yığılmıştı, başı ellerinin arasındaydı, yumrukları belirgin bir hayal kırıklığıyla sıkılmıştı. Uzun, kınından çıkarılmış bir bıçak - kendisi için çok büyüktü- yanında yerde duruyordu.

Caeden temkinli bir şekilde yaklaştı ama onun bir tehdit oluşturmayacağını yeterince çabuk anladı. Yorgun görünüyordu. Kafası karışmış.

"Kimsin sen?" diye sordu, onun yanına çömelerek.

Genç kadın onun varlığını ilk kez fark ederek başını kaldırdı.

Adamın uzattığı elden ürkererek uzaklaştı.

"Sen," diye fısıldadı, perili görünüyordu. "Beni öldürmeye mi geldin?"

Caeden şaşkınlıkla ona baktı. Hatırladığı kadarıyla bu genç kadını daha önce hiç görmemişti. "Hayır."

Kız gözle görülür bir şekilde rahatsızdı, gözleri Caeden'in arkasındaki boş alanı arıyordu, sanki ona eşlik eden başka birini bulmayı umuyormuş gibi. "Ah." Sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu.

"Benim adım Caeden. Yardım etmek için buradayım."

"Ishelle." Ishelle sanki aniden bir şey hatırlamış gibi başını şiddetle salladı.

"Kaderler. Ah, kader." Ayağa fırladı. "Oraya girebilir misin? Şu anda Kan'a dokunamam. Çok... başım dönüyor."

Caeden kaşlarını çattı. Ishelle, Wirr'in bahsettiği diğer Augur'du - eletai'den etkilenen. "Yapabilirim," dedi yavaşça, aniden şüphelenmişti. Başını yana doğru eğdi. "Neden?" Sesini biraz yükseltmek zorunda kaldı; garip sızlanma sesi burada daha yüksekti ve kulaklarına baskı yapıyordu.

"Oraya gitmeli ve onları durdurmalısınız. Sha'teth. Bir şeyler yapmaları gerekiyor..." Sustu ve ellerini o kadar sıktı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Saldırı. Bunu bekliyorlardı. Ama tam olarak göremedim..."

Caeden'in kalbi durdu ve ilk kez etraflarındaki sızlanmalara odaklandı. *Gerçekten* odaklandı.

"Bu sesin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu hızla çalışmaya başlarken.

Bir gözüm Ishelle'de, kapıdaki korumaları açmaya çalışıyorum. "Hayır. Ama ses gittikçe yükseliyor."

"Neden burada tek ?"

Ishelle acı bir şekilde, "Kaderin lanetlediği Yaşlıları uyarmaya çalıştım ama başka şeylerle çok meşguldüler," dedi. "Sorun yaşadığımı biliyorlar. Zihinsel olarak. Bana inanmadılar."

Savunma koğuşları indi ve Caeden tereddüt etti. "Burada kal," dedi aniden.

"Ben de geleceğim-"

"Sana güvenmiyorum." Caeden bu sözleri soğukkanlı ve sakin bir şekilde söyledi. Ishelle yardım etmeye çalışıyor olabilirdi ama eğer eletai tarafından etkileniyorsa, o zaman planlanmakta olan saldırıyı tetiklemek için de burada olabilirdi. "Eğer iznim olmadan sha'teth ile aynı odaya girersen seni öldürürüm."

Ishelle öfkeyle dişlerini gösterdi ama . "Tamam. Fates, tamam. Sadece durdur onları."

Caeden başıyla kısa bir selam verdi ve daha fazla konuşmadan diğer odaya geçti. Asha'nın Gemisi kendisine teslim edildiğine göre Ishelle'i öldüremezdi - Lyth'le yaptığı anlaşma bunu denemesine izin vermiyordu- ama Ishelle'in bunu bilmesine gerek yoktu.

İçeri girdiğinde ürperdi ve duvara zincirlenmiş iki sha'teth'i hemen tanıdı.

"Tal'kamar," diye homurdandı Sekariel, deforme olmuş yüzü Caeden'e bakarken onun da gözlerinde bir tanıma belirdi. Beceriksizce kıpırdandı, kelepçeleri taş duvara çarparak şingırdadı. "Ne büyük bir onur."

"Sizi burada, Tol Athian'da görmeyeli çok uzun zaman oldu," diyerek Deonidius'a katıldı. Sha'teth'ler arasındaki farklar çok azdı, asıl ev sahiplerinden kalanlardı - çoğunlukla boy ve gözler, sarkık, şişmiş beyaz derinin altında yüzün orijinal şeklinin belli belirsiz ipuçları görülebiliyordu. Yine de Caeden onları tanıyordu. Onları Üstün Yeteneklilerin zincirlerinden kurtardığında onlarla yoğun bir şekilde zaman geçirmek zorunda kalmıştı.

Kafası karışmış bir halde etrafına bakındı. Vınlama sesi burada daha yüksekti ama kaynağını tam olarak belirleyemiyordu.

"Geçen sefer de bu bölümde sana rehberlik etmemizi istemiştin, değil mi?" diye devam etti Sekariel. "Bu lanetli yerin en alt katını bulabildin mi Tal'kamar? Aynaları buldun mu? Yoksa tüm bunlar o hain aptal Ilseth'i Geçit Kutusu'nu vermeye ikna edebilmek için miydi?" Başını alaycı bir acıma duygusuyla salladı. "Sık sık bunu düşünüyorum. Ona Rethgar'ı başka bir yere yönlendirmesini, Caladel'e saldırmaktan vazgeçmesini emredebilirdin. Ama yine de ona devam etmesi talimatını verdin."

"Tüm o çocukların ölümleri, Tal'kamar. Kafanda. Onların kanı

Ellerin."

Caeden onların konuşmasına izin verdi ve odayı incelemek için Kan'ın içinden uzandı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu Tal'kamar?" diye alay etti Sekariel, sha'teth'in sesi havayı gıcırdatıyordu. Başını yana eğdi, yüzü tüyler ürpertici bir gülümsemeyle yarıldı. "Yoksa farkına vardın mı? Çünkü fark etmiş olsan bile artık çok geç."

Caeden zar zor duydu, neler olduğunu anladığında kalbi aniden çarpmaya başladı.

Devasa bir kan bulutu iki sha'teth'in etrafını sarmış, karanlık enerjinin iplikçikleri daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde bükülüp iç içe geçerken, sızlanma sesi kulaklarına daha yüksek bir şekilde bastırmıştı.

Caeden görüşünü bulutun ötesine zorlayarak kan'ın kaynağını incelemeye çalıştı. Sha'teth'ler onu tetiklemiyor, kontrol etmiyordu - bulundukları yere bakılırsa onlar için zaten imkânsızdı. Ama onlardan geliyordu. Vücutlarından.

Midesi guruldadı. Vücudunun geri kalanındaki Öz'ü değil, Yedek'ini hedef alarak onu tüketiyordu - şimdiye kadar herhangi bir kan cihazının enerjisi yok ettiğini gördüğü kadar sorunsuz ve hızlı bir şekilde. Odaya girdiği anda başlamış olmalıydı ve o bunu *hissetmemişti* bile.

Bulut aniden gerildi, sertleşti ve büzüldü. Sonra dışarı doğru patladı.

Kıpır kıpır, yumuşak kan dalları havada rastgele uçtu, ta ki sanki dev bir huni tarafından emiliyormuş gibi aniden yön değiştirene kadar. Birkaç dakika içinde odayı aydınlatan Öz çizgilerine doğru ok gibi fırladılar ve sonra yılan gibi kıvrıldılar.

Caeden haykırdı, karanlığın pıhtıları bu çizgiler boyunca titreşmeye başladığında umutsuzca Kan'ı kavramak için hareket etti - ondan uzaklaşarak duvarların ötesinde kayboldu.

Tol'un makinelerinin kalbinin yere.

Artık çok geçti; sha'teth'e tam zamanında dönmüştü ki, bedenlerinin içine gizlenmiş başka bir Gemi'den gelen muazzam bir enerji patlaması odaya çarparak onu duvara fırlattı ve neredeyse bayıltacaktı. Beklenmedik darbenin etkisinden kurtulmaya çalışırken inledi.

Kan bulutunun arasından başını kaldırdığında havada bir delik oluştuğunu gördü. Bir geçit.

Kendini ayağa kaldırdı, dengesiz bir şekilde sallanıyordu. Rezervi çok azalmıştı. İyileşmesi gerekiyordu ama bu onu tamamen bitkin bırakacak, sha'tethlerin yaptıklarını durduramayacaktı.

Bir bıçak Deonidius'a ve Geçit göz kırptı.

Sekariel'in yüzündeki gülümseme, Ishelle'in öfkeli ve çaresiz çığlığıyla sekteye uğradı.

Caeden'in kulaklarına ulaştı ve genç kadın geri çekilip tekrar savurdu, geniş kılıcını iki eliyle kavrarken kollarından Öz parlıyordu. Bıçak sha'teth'in karnını kesip omurgasını ayırarak onu tamamen ikiye böldüğünde Sekariel çığlık atmak için ağzını açtı, alt yarısı siyah bir kan fıskiyesi içinde yere kayarken bile gövdesi korkunç bir şekilde kelepçelerden sarmaya devam etti.

Öfkeli kan bulutu da kayboldu ve tek ses Caeden ve Ishelle'in şok olmuş nefes alışlarıydı.

"Lütfen beni öldürme," diye soludu Ishelle, siyaha bulanmış bıçak titreyen parmaklarından düştü.

Caeden gözlerini kocaman açarak ona baktı. Vücudunu parçalayan o vuruşlar muazzam bir güç gerektirmiş ama kan bulutu onun fazladan Özünü tüketmiş olmalıydı. Bunu nasıl başarmıştı?

Başını şaşkınca salladı. Fark etmezdi, buna ihtiyacı vardı. Kan o Gemileri aktive edildikten sonra durduramazdı. Onları durdurmanın tek yolu sökmekti.

Caeden kendini kaldırdı ve Öz'ün ağrıyan kaslarına akmasına izin verdi. Kan bulutu gittiği için Rezervi artık yeniden dolacaktı ama hâlâ güçsüzdü. "Gemiler. Onlar Gemilerdi. Tol'un savunmasına saldırmak için yapılmışlar," dedi usulca, az önce olanları değerlendirirken damarlarından korku akıyordu. "Bunu içeriden yapmanın başka yolu yok. Makinenin kendisine, Cyrarium'dan gelen Öz akışına yakın bir yerden." Venerate, Andarra'nın Desrielitleri durdurma yeteneğinden endişe duymuş olmalıydı - ya da belki de sha'tethleri buraya daha önce bir arıza emniyeti olarak yerleştirmişlerdi ve şimdi onları kullanmak için iyi bir zaman olduğuna karar vermişlerdi. Tol'un Andarra'daki birkaç güvenli binadan biri olduğunu, gerektiğinde kendilerinin bile aşmakta büyük güçlük çecekleri bir bina olduğunu biliyorlardı.

"Durdurabildik mi?" diye sordu Ishelle.

"Hayır." Şok ve korku kontrol için savaşırken Caeden'in zihni hızla çalıştı. "Onlar içeri başka birini sokmadan Geçit'i kapattın ama Tol'a zarar verildi. Bizim... bilmiyorum. Dakikalar. Belki yarım saat." Dişlerini sıktı. "Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bunu daha önce de görmüştüm. Aelrith'in vücudunda geçit mekanizmaları vardı. Davian da bunu yapabiliirdi." Yüzünü ovuşturdu. "Bunların, Venerate'in başka bir yerden aktive edebileceği bir tetikleyicisi olmalı."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama vücudu duvara çarpmanın etkisinden tam olarak kurtulamamıştı ve tökezleyerek dizlerinin üzerine düştü.

"O halde Erran ve diğerklerini almamız gerekiyor," dedi Ishelle, ona yardım etmek için kıpırdamadan, ifadesi hâlâ temkinliydi.

"Gittiler - ya da gidiyorlar, her neyse. Bir Kapıdan," dedi Caeden. "Ve

Geri dönebilecek olsalar bile, umarım dönmeyecek kadar akıllıdırlar. Tüm bunlar Wirr, Erran ve onlarla birlikte olan herkesin tam olarak yaptıkları şeyi yapmalarını engellemek için. Venerate sadece Desriel'in saldırısının başarılı olmasını sağlamakla ilgileniyor. Bu bir dikkat dağıtma." Scyner'ın ona verdiği Seyahat Taşı'nı cebinde hissederek durakladı. Bazılarının kaçmasına izin verecekti ama Kaptaki Öz bittiğinde portal çok kısa sürede kapanacaktı. Herkesi geçirmek için yeterli zaman yoktu. "Herkesi buradan çıkarmak için başka bir Geçit inşa edecek zaman da yok. Artık sadece biz varız. En azından bunlar benim burada olacağımı tahmin etmelerine imkân yok. Bir fark yaratabilirim," diye bitirdi sözlerini, bunun doğru olduğundan emin olmaktan ziyade umut ederek.

Ishelle görünüyordu Dikkatim dağıldı, çatık kaşlı içine ve mesafe Caeden'in ifadesini onaylamadan önce. "O zaman girişe gitmeliyiz."

Caeden sendeleyerek ayağa kalktı, bu sefer başarılıydı. Sıkıca başını salladı ve kapıya doğru ilerledi.

Ishelle onu takip etmek için bir adım attı ve yere yığıldı.

Caeden kafası karışmış bir halde ona doğru koştu. Onun herhangi bir yara aldığını görmemişti.

Ishelle yüzünde acıyla Caeden'a baktı ve Caeden geri çekildi. Gözlerinin akı kararmıştı. Bulanık, rahatsız edici bir griye dönüşmüştü.

"Git," dedi Ishelle. "Sana orada ihtiyaçları var."

Caeden hayal kırıklığı içinde gözlerini kapattı, anlıyordu. Onun eletai ile olan bağlantısını.

Kapıya doğru gitmeye çalıştı.

Ayakları hareket etmedi.

Geri dönüp Ishelle'in yanında dizlerinin üzerine çökmeden önce hayali bariyere kısa bir süre bastırdı. "Önce sana yardım etmeden olmaz."

"Yapmak zorundasın-"

"Bir Augur'a zarar verecek hiçbir şey yapmamaya kararlıyım." Kelimeleri dişlerini sıkarak söyledi. "Ve artık savunman düştüğüne göre ölüyorsun. Bunu ikimiz de biliyoruz, o yüzden çenenin kapa ve seni kurtarmama izin ver."

Ishelle bocaladı, sonra onu kullanarak kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve sendeleyerek kapıya doğru yürüdü, zayıf bir hareketle onu takip etmesini işaret etti. "O zaman dönüş yolunda bana yardım edebilirsin," dedi belli belirsiz.

Caeden başını salladı ve onu yavaşça oturur pozisyona getirdi. "İyi bir düşünce," diye itiraf etti, "ama bu hassas bir iş. Sen sabit durursan ve ben de aynı anda yürümeye çalışmazsam daha hızlı ilerler."

Ishelle, "Birkaç bin yıldan sonra çoklu görev yapabileceğini düşünebilirsin," diye homurdandı ama daha fazla tartışmadan yere yığıldı. Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra titredi.

"Onları şimdiden hissedebiliyorum," diye fısıldadı. Sanki konuşma eylemi kafasının içindeki eletai'nin dikkatini çekecekmiş gibi korkmuş gibiydi. "Onlar

henüz beni fark etmediler. Ama onları dışarıda tutan bariyer yok oldu." "Bir değişiklik olursa bana haber ver," dedi Caeden sakince. Arkasına baktı kapıda. "Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım, anladın mı?"

Ishelle gözlerini kocaman açarak başını salladı. Caeden yanağından bir damla yaş süzüldüğünü görebiliyordu ama hemen gözyaşını sildi.

"Senin hakkında konuşuyorlar. Her zaman." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Caeden öne doğru eğildi ve sorgularcasına ona baktı. Ishelle görmezden geldi, gözleri sanki aniden ona odaklanamıyormuş gibi geziniyordu.

"Senin bir canavar olduğunu söylüyorlar," dedi sonunda. "Bana bazı şeyler gösterdiler. Yaptığın şeyleri. Söylediğin şeyleri." Yeniden ona odaklandı. "Hepimizi öldürmeyi hedeflediğini söylüyorlar. Tüm Augur'ları."

Caeden tereddüt etti.

"Evet," dedi. "Sınırın ötesinde yatan kötülüğü durdurmak için yarığı kapatmalıyız. Yarığı kapatmak için, içinden kan çekeabilen herkesin ölmesi gerekiyor. Ben de dahil." Bir elini kaldırdı. "Ama aynı zamanda hiçbir Augur'u öldürmemeye de söz verdim. Şu anda sadece sana yardım etmek istiyorum."

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?" Gözlerini kısarak ona baktı. "Yalan yok, lütfen. Hiç havamda değilim."

Caeden bir an için hiçbir şey söylemedi.

"Kovan'la uzun süreli bağlantı her zaman öldürmüştür," diye itiraf etti sonunda. "Bazı insanlar yıllarca maruz kalmaya dayanırken, diğerleri sadece birkaç gün dayanabiliyor - bunun zihinsel güce mi, enfeksiyonun şiddetine mi yoksa tamamen başka bir şeye mi bağlı olduğunu bilmiyorum. Ama kaçınılmaz olarak yok oluyorlar. Bizim inancımız, fiziksel bedenleri değişmeden zihinlerinin bir şekilde Kovan'a katıldığı yönündeydi." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Tüm Yasaklılar arasında, eletai her zaman en az anladıklarımız oldu. Ben Talan Gol'den ayrıldığımda, Venerate'de hâlâ onları inceleyen, gözlemleyen ve daha fazla anlamaya çalışan insanlar vardı."

"Neden?"

Caeden omuz silkti. "Onları daha iyi kontrol edebilmek için. Çoğunlukla emirlerimizi yerine getiriyorlar ve biz onlara saldırmamalarını söylediğimizde saldırmıyorlar. Ama diğer Baneler'den çok daha az güvenilirler. Sanırım içlerinde en bağımsız olanları. En güçlü iradeli olanları." Neredeyse konuşurken aklına gelen bu bilgi, son zamanlarda pek çok şey gibi zihninin bir köşesinden süzülüp gelmişti.

"Scyner zaten bana yardım etmeye çalıştı," dedi Ishelle, biraz tedirgin bir şekilde. "Bu... pek iyi gitmedi."

Caeden yüzünü buruşturdu. "Duyduğuma göre saldırı hakkında bilgi almak için seni kullanmış. Sana gerçekten yardım etmeye çalışıp çalışmadığı ise tamamen başka bir soru." Bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Sana gerçekten yardım etmeye çalışmış olsa bile

Bağlantıyı zayıflatmak için, bunu yapabilecek bilgi ya da yeteneğe sahip olduğuna inanmıyorum. Ben yapabilirim."

Ishelle derin bir nefes verdi. "Ölmemi isteyen bir adam için çok fazla güven istiyorsun."

Yukarıdaki Öz'ün çizgilerindeki bir titreşim Caeden'in gözüne çarptı. "Tuhaf zamanlar," diye kabul etti kasvetli bir şekilde. "Eğer verebilirsen, hemen şimdi başlayabilirim ama seni okumam gerekecek."

Ishelle tereddüt etti, sonra kabul ettiğini belirtti. "Zaten kişisel her şeyi kilitli bir kutuda saklıyordum."

"İyi. Yaygın teorilerden biri, Kovan'a kabul edilmenin kişisel anılara bağlı olduğu, çünkü bunların entegrasyon sürecinden en iyi şekilde kurtulduğu yönünde. Kilitli Kutunuz buna yardımcı olabilir."

Ishelle zayıf bir sırıtışla, "Bunu aklımda tutmaya çalışacağım," dedi.

Caeden hafifçe eğlenerek homurdandı ve Ishelle'in başını sallamasıyla iki parmağını alnına koyarak ilerledi.

Kan'ın içinden geçerek Ishelle'in zihnine girdi.

"El," diye fısıldadı, hemen geri çekildi, bağlantıyı zar zor tuttu. Pek çok insanın zihninin içini görmüştü - akıl hastalığı olan insanlar, içlerinde karanlıktan başka bir şey olmayan insanlar. Ama bu...

Etrafında sadece ses *dalgaları*, baş döndürücü bir girdapta çarpışan düşünceler, baktığı her yerde çılgınca, öngörülemez şekillerde dönen görüntüler ve anılar vardı. Sanki bir kasırganın ortasındaydı ve sadece fırtınanın gözü -bu durumda Ishelle'in Kilitli Kutusu- bir Bozulma kalkanına benzeyen bir şey tarafından korunarak hareketsiz duruyordu. Geri kalan her şey baş döndürücü bir renk, ışık ve hareket cümbüşü içindeydi ve bu da onun midesini bulandırıyordu.

Zihninin kıyısında, küçük ve sessiz kalarak fark edilmemek için elinden geleni yaptı. Orada burada ayarlamalar yapıyor, sinyalleri saptırmak ya da susturmak için küçük sertleştirilmiş kan parçaları ekliyor, bağlantının Ishelle üzerindeki etkisini yavaş ama emin azaltıyordu. Yine de yavaş bir süreçti, çok yavaş. Onu tamamen mühürlemek için gereken zaman onun sahip olmadığı bir zamandı.

Şimdi görebiliyordu: Ishelle'in zihnini eletai Kovanı'na bağlayan ince ve tuhaf görünümlü bağlantıyı. Bu *şeylerin* sınır tanımadan içeri girmesine izin vermek. Scyner'ın onu fark edememesine şaşmamalı. Artık neye bakması gerektiğini bildiğine göre onu kolayca kısıtlayabilirdi, diye düşündü, hatta o sert kan katmanını aşmanın bir yolu varsa belki de koparabilirdi...

Donup kaldı ve görüşünü Ishelle'in zihnine geri döndürdü.

Her şey durmuştu. Girdap olduğu yerde donmuştu ama yine de... yoğundu.

Onu izliyordum.

İçgüdüsel olarak hareket etti ve sertleştirilmiş kanadı gediğin etrafına sıkıştırdı.

her şey ona doğru çılgılık atmaya başladı. Her şey bir anda oldu; aniden sanki zihni düşen bir dağ tarafından vuruluyor, daha az itiliyor ve daha çok geriye doğru parçalanıyor, acı verici bir şekilde bağlantıdan uzaklaşmaya zorlanıyordu. Oda yavaş yavaş tekrar odak noktasına gelirken başı dönerek inledi.

"Sen... iyi misin?" diye mırıldandı Ishelle, onun yüz ifadesini görünce.

Caeden değerlendirdi ve sonra başını sallayarak nefes verdi. "Bu..." Endişesini belli etmemeye çalışarak genç kadına baktı. Bunu nasıl başarmıştı? Zihni enkaza dönmüştü ama yine de kararlı bir şekilde ona bakıyordu. Korkmuş ama savaşıyordu. "Orada olduğumu fark ettiler. Aramızdaki bağlantıyı kopardım. Seninle Kovan arasındaki akışı kısıtladım ama..." Bir elini kaldırdı. "Tekrar deneyebilir miyim?"

Ishelle başını eğdi ve Caeden iki parmağını tekrar alnına koyarak gözlerini kapattı.

Hiçbir şey olmadı.

Sanki sertleşmiş bir kan duvarı yoluna dikilmiş gibiydi. Eksiksiz, aşılmaz.

Ishelle'in zihni bir şekilde tamamen kapalıydı.

Sersemlemiş bir halde başını salladı. "Tekrar içeri giremiyorum."

"Artık temkinliler," dedi Ishelle, sesi dalgın geliyordu. "Sanırım... Sanırım başkalarının da benim zihnime erişebildiğini yeni fark ettiler. Bunun Kovan'ın kendisine yönelik bir ihlal olduğunu düşündüler ve bunu... desteklediler."

Caeden yavaşça başını salladı. Eletai'yi okumayı hiç başaramamışlardı; yaratıkların doğal yapıları zihinleriyle herhangi bir kan bağlantısını engelliyor gibiydi. Bu biraz farklıydı ama bir o kadar da etkiliydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu düşünceli bir şekilde.

"Daha iyi." Ishelle'in sesi daha keskin geliyordu. Daha bilinçliydi. "Artık gidebilir miyiz?"

"Gidelim," dedi Caeden, başka türlü davranma zorunluluğu hissetmediği için rahatlamıştı.

Şimdilik Ishelle'e elinden geldiğince yardım etmişti.

Genç kadın ayağa fırladı ve hareket etmeye başladılar. Ishelle bir adım geride, yan tarafa doğru yürüyordu; bakmadan bile onun hâlâ kendisine baktığını, bütün kaslarının gergin olduğunu biliyordu.

"Bana Kovan'dan bahset," dedi aniden, çekingen bir tavırla.

Tol'un ıssız koridorlarında hızla ilerlerken Caeden genç kadına baktı. "Onların... kolektif bilinci dediğimiz şey bu sanırım," diye açıkladı nazikçe. Dudağını çiğnedi. "Bana hayatta kaldığınız saldırıdan bahsedildi. Bu nadir bir durum ama daha önce de olduğunu duymuştum. Zihinsel bağlantı gerçekleşiyor ama fiziksel değişimler engelleniyor." Çenesini ovuşturdu. "Ama bir Augur ile değil. Bu... ilginç."

"İlginç mi?" diye tekrarladı Ishelle, kaşlarını ona doğru kaldırarak.

Caeden hafifçe kızardı. "Özür dilerim." Bir an için onun bir insan olduğunu unutmuştu. Ona neredeyse akademik bir bakış açısıyla bakıyordu.

Bu eski onun yapacağı bir şey miydi? Dişlerini sıktı. Bunun gibi tavır değişikliklerine karşı dikkatli olmalı, insanları *düşünmeden* onlar hakkında düşünmeye başladığında bunun farkında olmalıydı. Geçtiğimiz yıl anıları geri döndüğünde bu birkaç kez olmuştu ve ne yaptığını her fark ettiğinde bu onu derinden rahatsız ediyordu.

Bu duyguya sarıldı.

"Olunabilecek daha kötü şeyler de var sanırım," diye iç geçirdi Ishelle, sonunda hafifçe rahatladı ve neyse ki alınmamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altında derin, koyu halkalar vardı ama sakın görünüyordu. Bu iyi bir şeydi.

Yürürlerken elini uzattı. "Tekrar başlayalım. Ishelle." Caeden onu sıcak bir şekilde sıktı. "Caeden. Seninle tanışmak güzel, Ishelle."

Koridoru aydınlatan Öz'ün çizgileri boyunca bir başka soluk titreşim daha geçti ve Ishelle sertçe kıkırdadı. "En iyi koşullar altında olmasa da. Ben... bu tanışma için özür dilerim. Bana gösterdikleri şeylere güvenmemem gerektiğini bilmeliydim."

"Olma. Kovan'ın özellikle manipülatif olduğuna inanmıyorum," dedi Caeden acımasızca. Artık hiçbir şeyi saklamaya çalışmanın anlamı yoktu. "Geçmişimde derinden utanç duyduğum pek çok şey yaptım. Ama şimdi yardım etmek için buradayım."

Bir süre sessizlik oldu.

"Sha'teth'in söyledikleri doğru muydu? Davian'ın okulunun saldırıya uğramasına izin verdiğin doğru mu?" Ishelle sessizce sordu.

Caeden yüzünü buruşturdu. Buraya gelirken aklının bir köşesinde hep o gün vardı. O gün Tol'daki gerçek amacının yanında bile Ilseth'le karşılaşmasını unutmak zordu.

O zamanlar çok mantıklı gelmişti. Caladel'deki okulun yok edileceğini zaten biliyordu - yıllar önce Deilannis'te bunu ona bizzat Davian söylemişti - ve elbette Davian ile Wirr'in kaçacağını da biliyordu. Saldırıyı tamamen iptal etse bile, ne olursa olsun bir noktada gerçekleşecekti ama daha da önemlisi, Saygıdeğer'in orada onun için önemli bir şey olduğunu bilmesini sağlayacaktı. Saldırının devam etmesine izin vermek açık ara en mantıklı seçenektir.

Yine de aynı kararı verir miydi? O kadar emin değildi. "Evet," dedi, ses tonundaki hüznü gizlemeye çalışmadan.

Ishelle onu izledi, sonra sadece başını salladı. Zaten muhtemelen eletai tarafından daha kötü gösterilmişti, diye fark etti Caeden suratsızca.

"Ve... gerçekten en alt seviyeye gittin mi?" diye sordu sonunda, merak artık sesinden okunuyordu.

Caeden cevap vermemeyi düşündü.

"Buldum," dedi birkaç adım daha attıktan sonra. "Bunun altında yirmi dört seviye var. Oraya yolculuk..." Başını iki yana sallayarak devam etti. "Bunu tavsiye etmiyorum."

"Not edildi," dedi Ishelle. "Peki 'Aynalar'ı buldun mu?"

Caeden soruların akışı hakkında ne düşündüğünü belirtmek için ona hafifçe ters ters baktı ama Ishelle küstahça karşılık vermekle yetindi. İç çekti.

"Yaptım." Umutla durakladı ama Ishelle'in ifadesi ısrar etmeye devam edeceğini gösteriyordu. "Bir zamanlar tanıdığım Shalis halkı onlara Gerçeğin Aynaları derdi. Arkadaşım bir keresinde bana onların Yapıcılar'ın en büyük eseri olduğunu söylemişti. Ve aynı zamanda onları yok eden şey." Birkaç saniye konuşmadan yürüdü, zihni dolaşıyordu. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmamış, hatta düşünmemişti bile.

"Onlar Gemiler," diye devam etti sonunda. "Yüzlerce şeyin sıralandığı büyük beyaz bir koridor. İlerlemeden önce her birine bakmanız gerekiyor ama sonunda sadece bir tanesini hatırlamanıza izin veriliyor. Size gösterdikleri, size özel bir gerçeği. Hayatınız. Ve bir kez geçtiğinizde, asla geri dönemezsiniz. Asla," diye usulca bitirdi.

Yerin o kadar altında olmasına imkân olmamasına rağmen, katedral benzeri kemerlerin tam olarak güneş ışığına benzeyen bir ışıkla dolup taşıtığını hâlâ hatırlıyordu. Kilometrelerce ve yıllar boyunca onu çevreleyen devasa aynaları. Onların yanından geçtiğini hatırlıyordu ama ne zaman odaklansa, içlerinde görebildiği tek şey kendi yansımasıydı.

Sondan ikinci hariç hepsinde.

"Yine de. Kulağa faydalı olabilirmiş gibi geliyor," diye gözlemledi Ishelle.

"Ben de aynı şeyi düşündüm. Sonunda... emin olabileceğimi düşündüm. O kadar yer varken, aradığım kesinliği orada bulabileceğimi." İçi boş bir şekilde güldü. "Ve buldum da, dolambaçlı bir yoldan. Ama umduğum şekilde değil."

Ishelle tereddüt etti.

"Peki sana hangi gerçeği açıkladılar?" diye sordu, bu kez sessizce. "Neyi hatırlamayı seçtin?"

Caeden ona baktı ve ileriden gelen sesler onlara doğru süzölmeye başlayınca hüznle gülümsedi.

"Belki başka zaman," dedi nazikçe.

Sonunda ana tünele ulaştılar; endişeli Yetenekliler, bitkin görünen mülteci kümeleri arasında her yerde dolaşıyordu. Kalabalığın arasında birkaç dakikadan fazla kalmamışlardı ki

onları tanıdı.

"Sen!"

Caeden onlara doğru koşan bir figürün çılgınca el sallamasıyla gerildi. Bir an sonra onu tanıdı ama yine de rahatlamadı. Yaşlı Eilinar, Tol Athian'ın başı.

Yaşlı adam Caeden'in önünde durduğunda aniden, "Tol artık Öz almıyor," dedi. Ses tonu, Caeden'i görmekten pek memnun olmasa da, yardımını kabul etmeye fazlasıyla istekli olduğunu gösteriyordu.

"Biliyorum," dedi Caeden.

Yaşlı eliyle işaret etti, kalabalık Caeden ve Ishelle'e olduğundan daha kolay bir şekilde onun için ayrıldı. Girişe doğru olabildiğince hızlı koştular.

"Geride kalmalı," dedi Yaşlı Eilinar aniden, Ishelle'i başıyla işaret ederek.

Caeden başını salladı. "Ona ihtiyacımız olabilir. Onun eletai ile olan bağlantısını kısıtladım."

"Ama kopmamış mı?" Nashrel başını salladı. "Bu riski göze alamayız."

Caeden daha fazla tartışmak üzereydi ki duvardaki Öz çizgileri tekrar titredi. Bu sefer şiddetle.

"Hâlâ vaktimiz var," diye mırıldandı Nashrel, ses tonundaki yalvaran dua belirgindi.

Sanki onun sözleriyle alay edercesine, tünel karanlığı gömüldü.

Sesler bir anda birbirine karışırken keskin bir korku havayı kesti. Caeden hızla bir ışık topu gönderdi ve ani bir dehşet içinde iki büküm olmuş yüzleri aydınlattı.

"Ne yapacağız?" Nashrel ve Ishelle şimdi Caeden'a bakıyorlardı. Arkalarındaki tünelde mültecilerin sesleri giderek daha yüksek ve çılgınca çıkmaya başlamıştı.

Girişten yankılanan gürültülü bir çınlama sesi herkesin irkilmesine neden oldu. Ardından bir tane daha, sonra bir tane daha ve sonra bir tane daha.

Nashrel gözlerini kocaman açarak, "Kararlı Kapı," diye mırıldandı.

Giriş, bu kez önlerindeki kalın demirin her darbede yavaşça, imkânsız bir şekilde biraz daha içe doğru bükülmesini panik içinde izleyen yirmi kadar Üstün Yetenekli'den oluşan bir grup tarafından üretilen Öz tarafından yeniden aydınlatıldı. Dışarıdan gelen her gürleyen darbede irkildiler.

Caeden derin bir nefes aldı. "Gidin," dedi Ishelle'e ve Nashrel'e hitaben. "Yanınıza alabildiğiniz herkesi alın ve Sığınak'a gidin. Cyrariel - Kanal - sizi şimdi tüketmeyecek." Tereddüt etti. "Orada kalın. Başka seçeneğiniz yoksa yeraltı mezarlarını denemeyin." Ishelle yolunu bulabilirdi ama yarı yolda eletai'ye yenik düşerse...

Nashrel itiraz etmek için ağzını açtı ama Caeden'in ifadesindeki bir şey onu ikna etmiş olmalıydı, çünkü ağzını tekrar kapattı. Aceleyle kapının yanındaki grubun yanına gitti ve onlara hızlı talimatlar verdi.

Ishelle ona baktı. "Emin misiniz? Düşündüm de..."

"Bir fikrim var ama buradaki herhangi biri sadece ayak bağı olur." Caeden'in nazik olmak için zamanı yoktu. "Ve eğer başarısız olursam, benim yaptığım bir hata yüzünden herkesin ölmesini istemiyorum." Bocaladı, sonra elini cebine attı ve beyaz Seyahat Taşı'nı kızın eline sıkıştırdı. "Bu seni Erran'a ve diğerlerine götürecektir. Eğer denemek üzere olduğum şey işe yaramazsa, içindeki Öz tükenmeden olabildiğince çok insanı geçir ve işe yarasa bile Desriel'e karşı senin yardımını kullanabilirler. Daha fazla Üstün Yeteneklinin gitmek isteyeceğini sanmıyorum ama şu anda burada kalmanızın da pek bir anlamı yok."

Ishelle Gemi'yi kabul ederken kaşlarını çatı. Sanki soru soracakmış gibi baktı ama onun yerine sadece cesaretlendirici bir şekilde omzuna dokundu ve geri çekilen diğer Üstün Yeteneklilerin ardından tünele doğru hızla uzaklaştı.

Sonunda Caeden Tol Athian'ın elli ayak yüksekliğindeki ana tüneline tek başına durdu, sadece önündeki küçük Öz küresi tarafından aydınlatılıyordu, kapının çarpma sesleri arkasında karanlığın içinde yankılanıyordu. Buraya daha önce de gelmişti, Körlere karşı. Bunu başarabilirdi.

Bu sefer Licanius yoktu ama daha iyi bir şeye sahipti. Anıları.

Duyularını genişletti, normalde tüneli aydınlatacak olan uyuyan hattı açmak için kan'ı kullandı ve Tol Athian'ın makinelerinin derinliklerine doğru araştırmaya başladı. Cyrariel'in aşağısına, bağırsaklarının derinliklerine.

Cyrarium'u vurdu.

O şeyin büyüklüğü karşısında neredeyse dikkatini kaybediyordu; ilshara'ya güç vermek için inşa ettikleri Cyrarium'un büyüklüğünü hatırlasa bile, bu özellikle büyük görünüyordu. Dolu değildi -Caeden böyle bir Kabı doldurmanın mümkün olup olmadığını merak ediyordu- ama yine de burada neredeyse kavrayabileceğinden daha fazla Öz vardı.

Tıpkı Menaath Dağları'nda yaptığı gibi, Cyrarium da zapt edilemezdi; Gassandrid'in Tol'a Öz çeken makineyi hedef almasının nedeni de buydu. Normalde orası da zapt edilemezdi ama saldırı derinlerden, neredeyse tüm korumaların arkasından gelmişti. Bu, savunmadaki en küçük boşluktu ve Tol'da düzeltmeler ve değişiklikler yapılabilmesi için tasarımı eklenmişti. Gassandrid bunu mükemmel bir şekilde kullanmıştı.

Alnındaki boncuk boncuk teri sildi. Basitçe dokunamazdı

Kan ile Esans, burada. Bir Cyrarium her zaman belirli amaçlar göz önünde bulundurularak inşa edilirdi ve özün ondan sadece belirli bir şekilde çekilmesine izin verirdi. Arkasında binlerce yıllık deneyimi olan Caeden için bile bu zordu.

z hat boyunca emdi, sonunda tünele ulaştığında nefes verdi ve altın ışığın sürünerek ilerlediğini, Tol Athian'ın derinliklerini bir kez daha aydınlattığını gördü.

Arkasından bir patlama sesi daha duyuldu ve bunu yırtılan metalin gıcirtısı izledi.

ışık sonunda ona ulaştı ve tutucu kan'ı dikkatlice keserek ham öz'n dışarı dökülmesine ve içine çekilmesine izin verdi.

Bir gümbürtü daha, bunu uğursuz bir çatlama sesi izledi. ığlıklar, feryatlar ve eletai'nin alçak, vızılı sesi artık kapıdaki çatlaklardan duyulabiliyordu.

Dişlerini sıktı. Elinden geldiğince daha fazla öz çekti ve sonra çizmeye devam etti, yarattığı çizgiyi kendi Rezervine dikkatle bağladı. Gevşek ve geçiciydi, çürüme zaten enerjiyi etkiliyordu. Ama bunun yeterli olacağını düşündü.

Kapı şimdi menteşelerinden yarıya kadar ayrılmıştı ve siyah, damlayan bir mızrak demiri zorlayarak içeri girdi. Sonra bir tane daha.

Caeden kapıyı değerlendirdi. Bir darbe daha alırsa zaten çökmek üzereydi.

Ona Esans fırlattı.

Kararlı Kapı son menteşelerini de skp dışarı doğru patladı, yirmi ayak yksekliliğindeki iki metal duvar gzn takip edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde uzaklaştı ve ötesinde toplanan eletai'lere çığlık çığlığa bir iç organ ve uçan uzuv yağmuru halinde çarptı. Kapıların isabet etmediği canavarlar sanki şoktaymış gibi havada asılı kaldılar; her şeyin tamamen hareketsiz kaldığı garip bir saniye vardı, Caeden dağın girişinde, karşısına çıkan kaynayan kara buluta karşı tek başınaydı.

Sonra bulut alçaldı ve Caeden Cyrarium'dan çekmekte olduğu öz' serbest bıraktı.

Alevler soluk, ruhani bir maviye dönüşene ve girişin her iki yanındaki taşların kırmızıya dönüp erimeye başladığını grebilene kadar onu kanla bükerek daha da ısıttı. Hiddetle ilerledi, kendini girişin tam ortasına yerleştirdi ve alevin menzilini genişletmeye başladı.

Eletai'ler kendilerini ona doğru fırlatıyorlardı; tıpkı Tol Athian'ın girişinde olduğu gibi, bedenlerinin öz' emeceğini, yavaş yavaş tüketeceğini ve Caeden'in kullanmasını giderek daha da zorlaştıracağını biliyorlardı. Ama o değildi

gitmesine izin vereceğim.

Yaratıklar yavaş yavaş azalmaya başladı ve Caeden daha da uzağa itti. Kırmızı-beyaz ateş Tol'un girişinden yarım daire çizerek elli metre boyunca havayı yaktı. Sonra yüz metre. Sonra iki yüz.

Sonunda öfkeli çığlıkların sonuncusu da kesilmiş, uğultuların sesi kaybolmuştu. Geriye sadece sessizlik kalmıştı.

Caeden yaptığı şeyi sürdürme çabasından dolayı titriyordu ama yine de gücün gitmesine izin vermedi. Şehirde canlı kimse kalmayacaktı ama eletai'ler şehir sakinleri arasında büyük bir tahribat yaratmıştı. Eğer bunu yapmazsa -ve şimdi yapmazsa- yarın bu saatlerde bu yaratıklardan binlercesiyle daha mücadele etmek zorunda kalacaklardı.

Yutkunarak Cyrarium'dan daha fazlasını çekti. Daha fazlasını. Vücudu daha fazlasını kaldıramadığında onu kendi dışında biriktirdi.

Serbest bıraktım.

Ilin Illan patladı.

Dalgalanan, yuvarlanan ateş dalgaları sokakları boyunca ilerledi ve yoluna çıkan her şeyi tüketti. Önce Yukarı Bölge, ardından Orta Bölge ve son olarak da Aşağı Bölge ve rıhtımlar yanan mavi ve beyazın altında kayboldu. Binalar alev aldı ve yıkıldı; saf beyaz taştan oyulmuş olanlar rahatsız edici bir kırmızı renkte parlamaya başladı ve sonra isteksizce toprağa karıştı.

Sonunda, nefes nefese ve başı dönmüş bir halde, Caeden Öz akışını serbest bıraktı. Orada durdu, birkaç saniye boyunca nefes nefese kaldı, ateşle aydınlandı.

Sonra hâlâ titreyerek Tol'un girişine geri döndü. Buradaki işi bitmişti. Burada kalıp Konsey'in küçük politikalarıyla uğraşmanın, her fırsatta kendini açıklamak zorunda kalmanın bir anlamı yoktu.

Asha'nın hâlâ hayatta olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti.

Ama önce getirmesi gereken biri vardı.

Bölüm 33

Asha odanın diğer tarafından Diara'nın uyuyan halini izledi, kollarını düşünceli bir şekilde kavuşturmuştu.

Yatak odasının penceresinden görünen güzellik bu sabah onun için kaybolmuştu. Garadis'in Diara'yı çaresiz bırakmasının üzerinden neredeyse bütün bir gün geçmişti. Venerate'in Öz'e ya da kan'a hiç erişememesi, yorganın altındaki şekilsiz halinden anlaşıyordu; kopan kolunun kütüğü mühürlenmişti ama normal bir insanın yaralanmasından daha hızlı iyileşmiyordu.

Asha'nın söyleyebildiği kadarıyla, savaşlarından bu yana sadece birkaç kez kısa süreli kıpırdanmıştı. Güvenli bir şekilde bağlıydı; rahatsız edici bir şekilde bağlıydı ama Asha bu noktada pek de umursamıyordu. Elinden geldiğince sık nöbet tutmuş, uyuması gerektiğinde Garadis kısa süreliğine nöbeti devralmıştı.

Asha, Diara'nın etrafındaki Lyth'lere hâlâ güvenmese de bunun gerekli olduğunu kabul etmişti. Seçenekleri çok azdı. Elli nöbet tutmayı teklif etmişti ama Asha kaçınabileceği bir risk varsa bunu göze almak istemiyordu. Elli'yi seviyordu ama sonuçta kadın dok'en'in bir parçasıydı. Diara'nın onu dönüştürebileceği, bir şekilde kontrol edebileceği konusunda hafif bir endişe duymaktan kendini alamıyordu.

Bir süre pencereden dışarı baktı, düşüncelere öylesine dalmıştı ki yataktaki formun değiştiğini neredeyse fark etmeyecekti.

Bunu yaptığında Asha irkildi ve Diara yumuşak bir inilti çıkarırken kalbi hızla çarparak ayağa kalktı. Kadın biraz daha kıpırdandı, sonra -bağlı olduğunu fark ederek- bağlarına çarptı ve hızla sakinleşerek başını kaldırıp etrafına bakabileceği bir pozisyona gelmeye çabaladı. Gözlerini kırpıştırarak Asha'yı gördü.

Hatırladıkça gözleri açıldı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Yani," dedi Diara, ses tonunda acılık vardı. "İşte buradayız." Tekrar yer değiştirmeye çalıştı, yüzünde acı parlıyordu. Güdük omzunu Asha'ya doğru salladı. "Sanırım bunun haklı olduğunu düşünüyorsun?"

"Hayır," diye karşılık verdi Asha. "Ama sempati de bekleme. Buraya geldin ve beni öldürmeye çalıştın."

"Çünkü sen kötülüğün tarafına hizmet ediyorsun." Diara geriye doğru yığıldı. Birden yorgun, korkmuş ve yalnız göründü, dok'en'i istila eden şeytani güce hiç benzemiyordu. Sesi kısıktı. "Seni öldürmek *istediğimi* mi sanıyorsun Ashalia? Ya da herhangi birini? Sana ne söylendiğinin önemi yok, ben bir canavar değilim.

Ben sadece yapılması gerekeni yapıyordum." Yutkundu, yarası açıkça acı veriyordu. "Peki şimdi ne olacak? Neden hâlâ hayattayım? Beni öldürmeden önce benden bilgi alabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Yoksa yanlışlıkla beni burada sonsuza dek tutabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" Yüzünü buruşturdu. "Garadis buna müsaade etmeyecektir, sana söz veriyorum."

Asha hiçbir şey söylemedi, hâlâ Diara'yı daha fazla meşgul etmenin ne kadar akıllıca olacağını düşünüyordu. Gerçi geçen gün bu konu hakkında çok düşünmüştü ve Diara'nın söylediği hiçbir şeyin kendisini etkilemesine izin vermediği sürece pek de riskli görünmüyordu. Öte yandan, Venerate'lerden birinin önemli bir bilgiyi ağzından kaçırma ihtimali en iyi ihtimalle zayıf görünüyordu. Belki de en iyisi basitçe

Onu görmezden gel, bu yatakta bağlı bırak ve Caeden'in dönmesini bekle.

Diara'nın gözleri aniden kısıldı.

"Tal'kamar, değil mi?" dedi sessizce. "Onunla iletişim kuruyordun." Asha hiçbir şey söylememeye devam edince solgunlaştı, sessizliğin yeterince onaylayıcı olduğu belliydi. "Ashalia, beni dinlemelisin. O senin arkadaşın değil. Kafanızı tek taraflı argümanlar ve yarım gerçeklerle dolduruyor, bakış açınızı çarpıtarak *kendisinin* doğru tarafta olduğuna inanmanızı sağlıyor. Ama söyleyeceklerimi dinlersen, gerçekten dinlersen-"

Asha başını salladı. "Karanlık Diyar'ı serbest bırakmaya çalışıyorsun."

"Tal'a tüm saygımla, bu konuda yanılıyor. Onun teorisi sadece spekülasyona, mistisizme ve kökeni bilinmeyen kitaplardaki belirsiz uyarılara dayanıyor ve tüm bu dünyayı *yaratanın* sözünü inkâr ediyor. Yükseklerden bakan uzak bir otorite figüründen bahsetmiyorum Ashalia," diye devam etti Diara ciddiyetle, "gerçek bir varlıktan bahsediyorum. Hayal edebileceğimizin ötesinde bir güce sahip biri. Bu hapishaneyle savaşılabilecek tek kişi."

"Shammaeloth demek istiyorsun."

"El'i kastediyorum." Diara'nın sesi sessiz bir güvenle doluydu. "Tal'kamar'ın kendisi hakkında çok büyük, bizim hakkımızda ise çok zayıf bir fikri var. Shammaeloth'la karşı karşıya olduğumuzu *bilmeyeceğimizi* mi sanıyorsun? Binlerce yıl boyunca böylesine önemli bir konuda, hayatımızın temel ilkesi konusunda kendimizi kandırabileceğimizi mi sanıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Kendine söylemen gerekeni söylediğini anlıyorum Ashalia. Her şeyden önce hayatta kalmaya çalışıyorsun. Ama bu seni haklı yapmaz."

"Yani bunun yerine seni dinlemeli ve pes etmeliyim. Sadece... öleyim," dedi Asha homurdanarak.

Diara iç çekti. "Bu halin sona erecek Ashalia ama bu halin *sen* değilsin. Tüm varlıklar bir dizi seçimden oluşur; eğer bu seçimler bize ait değilse, o zaman biz kimiz? Bir oyundaki karakterden başka bir şey olmayan bir versiyonunu korumak için neden savaşasın ki?"

başka biri tarafından mı?" Başını iki yana salladı. "Yanılıyor olsam bile. Eğer Shammaeloth için çalışıyorsak ve El gerçekten işin başındaysa. Yaptığın hataları bir düşün Ashalia. Şimdiye kadar verdiğin en kötü kararı düşün. Şimdi de seni buna yönlendirdiğimi sana açıkladığımı hayal et. Seni kontrol ettiğimi değil ama seni o kadar iyi okudum ki olaylara nasıl tepki vereceğini tam olarak biliyordum ve sonra seni bu seçime yönlendirmek için *her şeyi* ayarladım - ki eğer o kadar gücüm olsaydı, bu seni kontrol etmekle *eşdeğer* olurdu." Diara gözlerini Asha'ya kilitledi. "Bundan kurtulmak için ne yapardın? Kendini ve diğerlerini böylesine korkunç bir zorbalıktan kurtarmaya çalışmak için?"

Asha sessiz kaldı; Diara sadece onun aklına girmeye çalışıyordu. Kadın içinde bulunduğu durumdan başka bir çıkış yolu olmadığını biliyordu.

Nefesini içine çekti. Bu tür tartışmalarda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Ona özel olarak düşünmesi için zaman verin -belki de çürütmelerini kağıda döksün- ve bunu oldukça mantıklı bir şekilde yapabiliirdi. Ama sohbet sırasında zihni bu şekilde çalışmıyordu. Venerate'in tam da bu konuyu tartışırken yüzyıllardır tecrübe sahibi olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yine de Diara konuşmaktan memnun görünüyordu ve kadının ağzından bir şeyler kaçırma ihtimali zayıf da olsa vardı.

Asha rahat görünmeye çalışarak arkasına yaslandı.

"Bana Venerate'den bahset o zaman," dedi. "Eğer El ile çalıştığınıza gerçekten inanıyorsanız, geçmişinizi duymak isterim. Yaptığınız şeyleri."

Diara durakladı, başını yana eğdi ve küçük, onaylayıcı bir gülümseme verdi. "Pekâlâ."

Diara konuşmaya başladı - çoğunlukla geçmişinden küçük şeyler hakkında. Yaptığı korkunç şeylerden, bunların onu nasıl rahatsız ettiğinden ama daha büyük bir iyilik için olduğunu bilerek bunlarla yaşadığından bahsetti. Venerate'in yaptığı iyiliklerden de bahsetti. İnsanları nasıl kurtardıklarından. *Ulusları* kurtardıklarını.

Asha bir süre sonra bunun, sonunun hızla yaklaştığını bilen bir kadının hem itirafı hem de çaresiz çırpınışları olduğunu fark etti.

Asha'nın kendisinin fazla konuşmasına gerek yoktu. Diara, Asha'nın bildiği tarih hikâyelerinden binlerce yıl önce yaşanmış olaylara atlayarak anlattığı hikâyelerde gezinmekten memnun görünüyordu. Asha temkinli olmasına rağmen tüm bunları büyüleyici buluyordu; Diara stratejik bilgileri ifşa etmekten ustalıkla kaçınsa da, bunun dışında sadece konuşmaktan gayet mutlu görünüyordu. Hikâyeleri genellikle El ya da kaçınılmazlık etrafında dönüyordu; Asha'nın, Venerate'in zorlamaya çalıştığından hiç şüphesi yoktu. Hafif rahatsızlığına rağmen dinlememek için kendini zor tutuyordu.

Saatler sonra Asha'nın ayaklarının altındaki zemin hafifçe titredi,

ve aniden başka bir Vardiya'nın başlamak üzere olduğundan korkarak gerildi. Ancak sarsıntı hızla azaldı ve rahat bir nefes aldı.

Cümlesini yarıda kesmiş olan Diara'ya baktı, belli ki o da bunu hissetmişti. Diğer kadının gözlerindeki korku ifadesi çok açıktı.

"Sana benim bir yalancı olduğumu söyleyecek," dedi Diara hızla. "Yalanlarımı maskelemek için gerçeği kullandığımı, seni manipüle ettiğimi iddia edecek. Söylediğim her şeyi görmezden gelmen gerektiğini söyleyecek." Asha'nın bakışlarını tuttu. "Ben de onun için aynı şeyi söyledim. Elinden geldiğince kendi kararlarını ver, Ashalia. Senin için tek dileğim bu."

Asha kaşlarını çatı, yorumu kabul etmedi. Diara titremenin ne anlama geldiğini en az Asha kadar iyi biliyordu.

Caeden dönmüştü.

"Biliyorum, biliyorum. Geç kaldım," dedi Caeden sarayın merdivenlerinden çıkarken, ılık hava kızıl saçlarını karıştırırken Asha'ya alaycı bir baş selamı verdi.

Asha ona ters ters baktı, rahatlama ve öfke arasında gidip geliyordu, son birkaç günün gerginliği sonunda belli belirsiz mutlu bir dönüşmüştü. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu?"

"Hâlâ hayatta olduğuna sevindim mi?" Asha'nın bakışları derinleşirken Caeden yarı alaycı bir savunmayla iki elini havaya kaldırdı. "Özür dilerim. Özür dilerim. Gerçekten," dedi, bu kez ses tonunda samimiyet vardı. Asha'nın önünde dururken ensesini ovuşturdu, utanmış görünüyordu. "İster inanın ister inanmayın, iyi bir nedeni vardı."

"Tahmin etmiştim," dedi Asha sert bir sesle.

Caeden kıkırdadı. "Az önce Garadis'le konuştum. Onu tekrar dok'en'den kurtarmamı talep etmeden önce bana çok kısa bir açıklama yaptı." Ses tonuna bir hayranlık notası karıştı. "Onu bu şekilde geri getirmek zekiceydi. Hızlı düşünme. Ama duymak isterdim-"

"Diara güvende. Önce sen," diye araya girdi Asha.

Caeden tereddüt etti, sonra üzgün ve özür diler bir şekilde başını salladı.

Ayrıldığından beri olanları -Venerate'in planını keşfetmesi, Ilin Illan'a dönmesi, saldırı ve Tol'un savunmasının yok edilmesi- klinik olarak gözden geçirmesi sadece birkaç dakika sürdü.

Asha, o şehrin ateşle yıkılışını anlatırken sessizce dinledi. Bütün bir yılını orada geçirmişti, şehri her yer kadar iyi tanıyordu. Körlük'ten sonra bile, her yerin yok olduğu düşüncesi... anlaşılmazdı.

"Bu... geç kalmak için oldukça iyi bir neden," dedi sonunda, Caeden'a onu içeri kadar takip etmesini işaret ederek. "Wirr'in ve diğerlerinin

uzakta?"

"Olabildiğim kadar eminim. İkimiz de buradan çıktıktan sonra onunla tekrar bir araya umuyorum."

Asha tereddüt etti. "Ama Davian-"

"Ne zaman biliyorum," dedi Caeden aniden, ona bakmadan. "Zamanımız var."

Asha şaşkınlıkla ona baktı. "Ne?"

"Davian." Caeden kımıldadı. "Yaklaşık bir hafta içinde hapishanesinden kaçacak. Ondan önce Talan Gol'e gitmenin pek bir anlamı yok, çünkü şu anda bulunduğu yerde ona ulaşmamız mümkün olmayacak."

Asha ona baktı, öfkesi göğsünde dönüp duruyordu. "Nereden biliyorsun?" Kadın inanmayarak başını salladı. "Ve bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Caeden derin bir nefes verdi.

"Özür dilerim. Lyth'in bize gemiyi getirmesi çok uzun sürerse diye bundan bahsetmek istemedim. Bu sadece senin dikkatini dağıtırdı," dedi sessizce. "İçinde bulunduğu hapishane Zvaelar denilen bir yer. Oraya giden herkes geçmişe gönderilir. Ben de yıllar önce bir süreliğine onunla birlikte oradaydım. Karmaşık bir durum," diye güvence verdi onun yüz ifadesini görünce. "Zamanımız olursa sana daha fazlasını anlatırım. Demek istediğim, o iyi. O ve Licanus sadece biraz daha beklemek zorunda kalacaklar."

Asha kaşlarının çatıldığını hissetti ama Caeden onun yüzündeki mücadeleyi görerek bir şey söyleyemeden tekrar konuştu.

"Bana inanmamayı seçsen bile," dedi yumuşak bir sesle, "dünyanın zararına onu kurtaramayız Ashalia. Eğer Sınır düşerse, Shammaeloth Yasaklıları önüne katıp Deilannis'e doğru ölüm ve yıkım dolu bir yol açacak... bir gün içinde, ona karşı koyacak kimse ya da hiçbir şey olmadan. Belki iki gün. Wirr çok yetenekli ama sadece küçük bir kuvveti var ve Gil'shar daha önce hiç olmadığı kadar donanımlı. Onları geciktirebilir ama tek başına yenme şansı yok."

Asha acı bir hayal kırıklığı ve hüsrarla yutkunarak açıklamayı kabul etti.

"Yani şimdi Tributary'de benim yerime geçecek birini bulmamız gerekiyor," dedi kasvetli bir şekilde.

Caeden omuzlarını devirdi. "Burada gitmeye hazır biri var." Asha adımlarının ortasında kekeledi, doğru duyduğundan emin değildi.

"Kim?" "Ilseth Tenvar."

"Tenvar mı?" Asha tekrarladı, kafa karışıklığı birincil duygusuydu. "O... ölü değil mi?" Davian'ın, Körler saldırmadan kısa bir süre önce onu okuduğunda hain İhtiyar'ın zihnine ağır hasar verdiğini biliyordu ama Konsey'in ona böyle bir izlenim verdiğini düşünmüştü.

aylar sonra, o karşılaşmadan sağ çıkamadığını söyledi.

"Tüm önemli ölçütlere göre, evet." Caeden yüzünü buruşturdu. "Kulağa... hortlakça geldiğini biliyorum ama o pek çok açıdan en iyi seçim. Davian onun Kilitli Kutusuna girdiğinde Tenvar'ın zihnini tamamen yok etti. Adam yiyor ve nefes alıyor ama artık kafasında gerçekten *ona ait* olan hiçbir şey yok. O, tüm niyet ve amaçlara göre, bir kabuk. Ama bu yine de yapmak istediğimiz şey için yeterli."

Asha geri çekildi. "Yani aslında onun cesedini kullanıyoruz."

"Bunun yerine Vardiyalar boyunca acı çekecek birini bulmamızı mı tercih edersin?" diye sordu Caeden dikkatle.

"Ama ya o... uyanırsa? Kim olduğunu hatırlarsa?" diye itiraz etti Asha. "Ya dok'en'den nasıl çıkacağını, kendini Kol'dan nasıl kurtaracağını bulursa? Sınır başarısız olur ve benim Rezervime erişebilir."

Bu düşünce onu ürpertti. Alışması biraz zaman almıştı ama artık *onun kendisine ait* olduğunu düşünüyordu - başkalarının Özlerinin bir karışımı değil. Sanki tamamen kendisine aitmiş gibi kolay ve sorunsuz çalışıyordu.

Bunu Ilseth gibi biriyle paylaşma düşüncesi tüylerini diken diken ediyordu.

"Onu okudum Ashalia, zihninin hiçbir parçası hayatta kalmadı. *Hiçbir şey yok.*

iyileşme *şansı* yok. Bu tamamen güvenli." Kızın hâlâ kararsız olan yüz ifadesini görünce iç çekti. "Hoş değil ama bunların hiçbirisi hoş . Tol muhtemelen tahliye edilecekti; her halükarda geride bırakılması gerekecekti - ki bu da ona bakacak kimse olmayacağı için bir ölüm cezası demekti."

Asha kaşlarını çatarak ona baktı. "Bunu bir nezaket olarak göstermeye çalışma," dedi sinirli bir şekilde. "Ne demek istediğini anlıyorum ve bunu yapacağım. Ama en azından asıl bir davranışmış gibi davranmayalım."

Caeden teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Pekâlâ." Onlar yürürken Asha'yı izledi. "Şimdi. Sıra sende."

Asha Diara'nın nasıl yakalandığını ve bastırıldığını anlattı. Caeden o bitirene kadar sessizce dinledi.

"Etkilendim," diye kabul etti. "Özellikle de Garadis'in onu öldürmesini engellemeyi başardığın için. Bu... bu bize bir şans veriyor."

Asha ona baktı. "Tam olarak ne yapmak için?"

"Gittiğimizde onu burada bırakmak," dedi Caeden, ama bu düşünce onu mutsuz etmişti. "Dok'en'i Tributary'den ayıracağım, bütünlüğünü kendim koruyacağım. Ben çökmesine izin verene kadar ölmeyecek. Bu bize... Garadis'in serbest kalabileceğini söylediği en erken tarihten önce bir haftadan fazla zaman kazandırır. Neredeyse iki mi?"

"Yine de birileri onun hâlâ burada olduğunu fark etmeyecek mi? Gerçekte her neredeyse?"

"Bundan şüpheliyim. Diara pek güvenen bir tip değildir. Gassandrid bilirdi

ama bunu yapmak için özel odalar hazırlardı. Kendisi bu kadar çaresizken birinin, hatta Gassandrid'in bile onunla aynı yerde olması düşüncesine dayanamazdı." Caeden çenesini kaşdı. "Belli bir süre içinde dışarı çıkmazsa onu öldürmek için bir talimat vermiş olması mümkün ama ben bundan şüpheliyim. Seni öldürdükten sonra, eminim bir süre burayı kurcalayıp benim hakkımda yeni bir bilgi bulup bulamayacağını görmek niyetindeydi." Omuz silkti. "Bir ya da iki hafta tecritte kalmak herhangi bir Venerate için alışılmadık bir durum değil. Birbirimizin etrafında yeterince zaman geçirdik, birbirimize sürekli eşlik etme ihtiyacı hissetmiyoruz," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Asha öksürdü. "Peki fark ederlerse ne olacak?"

"Onu öldürürler," dedi Caeden basitçe. "Başka bir yerde geri gelecek ve işimiz çok daha zorlaşacak. Ama şimdilik her şey normal görünecek. Eğer yeterince hızlı hareket edebilirsek, Ilshan Gathdel Teth'e ulaşabilir, Licanus'u geri alabilir, onu savunmasızken bulabilir ve Gassandrid bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmeden onu öldürebiliriz."

Asha bembeyaz kesildi ve Caeden kaşlarını çattı. "Bu korkunç," diye ciddiyetle kabul etti, "ama durumumuzun gerçekliği bu. Buraya açıkça seni öldürmek için unutmama, Asha. Bu yolu o seçti."

Asha bunun üzerine durakladı ve Caeden onun tereddüt ettiğini fark edince içini çekti. "Onunla konuştun, değil mi?"

"Ne yapmam gerekiyordu?"

"Onu kilit altında tut ve ben dönene kadar yanına yaklaşma." Kadın itiraz etmeye çalışırken Caeden elini kaldırdı. "Biliyorum. Bırak ne zaman döneceğimi, dönüp dönmeyeceğimi bile bilmiyordun. Suçlanacak kişi sen değilsin." Onun bakışlarını tuttu. "Ama Ashalia? Her ne söylediye, sana her ne anlattıysa, görmezden *gelmelisin*. Her zaman iyi konuşan biriydi ve çok ama *çok* zekiydi. Muhtemelen sana her bir yalanına karşılık yüz doğru söylemiştir ama o yalanlar..." Başını iki yana salladı. "Söylediği her şeyi unutun ve yapılması gereken şey için kendinizi hazırlayın," diye sözlerini tamamladı.

Caeden o cevap vermeden kapıyı iterek açtı ve içeri girdiler. Diara başını kaldırıp baktı, son umut kıvılcımları da gözlerini terk etmişti. Caeden. İki Venerate birkaç saniye boyunca sessiz bir şekilde birbirlerini izlediler.

"Kolun için üzgünüm," dedi Caeden sessizce, Diara'nın kütüğüne doğru başını sallayarak.

Diara kuru ve hüzünlü bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Eğer gerçekten üzgünsen, her zaman iyileştirebilirsin."

Asha hiçbir şey söylemedi ama denemeyi düşünmediğinden emin olmak için gözünü Caeden'dan ayırmadı. Garadis ona Diara üzerinde herhangi bir Esans kullanmanın zihnindeki koğuşı bozabileceğini, onu öldürebileceğini ya da serbest bırakabileceğini söylemişti.

Yine de endişelenmesine gerek yoktu; Caeden yorgun bir ifadeyle gülümsedi, belli ki bunu ciddi bir istekten ziyade bir şaka olarak algılamıştı. "Uzun zaman oldu, Dee," dedi, yanına gidip yatağının kenarına tünedi ve selamlamak için omzuna dostça bir dokunuş yaptı.

Diara ona gülümsedi. "Çok uzun."

Asha, her kelimenin altında bir gerilim yatıyor olsa da, bu alışverişi hayretle izledi. Bu sadece rol değildi. İkisi de birbirlerine karşı gerçek bir sevgi besliyor gibiydi.

Tal, işareti anlayan Asha'ya baktı ve onlara biraz mahremiyet sağlamak için kısa bir mesafe uzaklaştı.

Tal eğildi, sesini sadece Diara'nın duyabileceği kadar alçalttı. Sonraki birkaç dakika boyunca çoğunlukla Caeden konuşuyor gibi görünüyordu, sadece Diara'nın cevap verebilmesi için ara sıra duruyordu. İkisi de bir kez güldü, sesin içinde hüznü vardı, Diara'nın kıkırdaması biraz boğuktu.

Asha merakla izliyor, ne anlam çıkaracağına karar vermeye çalışıyordu. Paranoyak bir yanı iki eski arkadaşın konuştuğunu gördü ve kısa bir süre için Diara'nın bir şekilde Caeden'i etkileyip Asha'ya karşı kullanıp kullanmayacağını merak etmekten kendini alamadı. Mantıklı bir şekilde bunun olmayacağını biliyordu ama yine de şu anda kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Mahrem bir ana izinsiz giren bir yabancı.

Sonunda Caeden eğildi ve son bir şey fısıldamadan önce Diara'nın alnına uzun, nazik bir öpücük kondurdu. Asha onun arkasını dönerken gözlerinin parladığını gördü. Diara onu izledi. Konuşma sırasında bir şekilde değişmişti. Huzur değilse bile en azından kabullenme duygusu kazanmıştı.

Caeden Asha'ya onu odadan çıkarken takip işaret etti. Asha bunu sessizce yaptı ve Diara'ya son bir kez baktı, gerçi Venerate şu anda onlardan uzağa bakıyor, pencereden dışarı bakıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Caeden'inkinden sonra bir veda eklemek nedense yanlış olurdu.

Caeden kapıyı kapattıktan sonra saray koridorunda yürüdüler, ikisi de birkaç dakika konuşmadı.

"Bu... beklediğimden farklı oldu," diye itiraf etti Asha yürürken usulca.

Caeden şaşkınlıkla ona baktı. "O kadını binlerce yıldır tanıyorum," dedi, sesindeki duygusallık karşılaşmanın etkisinden hâlâ kurtulamadığını gösteriyordu.

"Ama siz birbirinizi öldürmeye çalışıyorsunuz. Dedi ki-"

"Kendisini bu durumdan kurtaracağını düşündüğü şeyi söyledi," dedi Caeden kararlı bir şekilde ve onun sözünü kesti. "Davian ve Wirr'in Venerate'in argümanlarına inandıklarını, ikna olduklarını ve bu dünyaya yaptıkları saldırıya katıldıklarını düşünün. Onlara kızardınız, evet - onlarla tartıştınız, onları geri getirmek için elinizden gelen her şeyi yaptınız, hatta gerekirse onlarla savaştınız - ama

onları sevmekten vazgeçer miydin?" Sesi yumuşaktı. "Onlar yüzünden hayal kırıklığına uğradım Ashalia. Onlara kızgınlığım ve onlar tarafından incitildim. Ve onlar da benim tarafımdan. Bunların hiçbirisi yüzyıllara dayanan dostluğumuzu silemez. Onların benim ailem olduğu gerçeğini değiştirmiyor, kimsenin taklit edemeyeceği bir şekilde hayatımın değişmezleri." Asha'yı şaşırtacak şekilde, Caeden fark etmemiş gibi görünse de, birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı doğru yavaş bir yolculuğa başladı. "Onları öldürecek Ashalia, çünkü öldürmezsem bu dünyanın sonu gelecek. Ama bunun onları sevmediğim anlamına geldiğini asla düşünme."

Asha yutkundu ve bir süre daha bir şey söylemedi.

Görkemli ana koridora ulaşana kadar yürüdüler. Elli onları bekliyordu.

Şimdiye kadar kendinden çok emin olan Caeden kadını görünce bocaladı. Elli'nin gerçek olmadığını, dok'eni yok ettiğinde ortadan kaybolmasının ölmesiyle aynı şey olmayacağını o da Asha kadar iyi biliyordu.

Bu, ona attığı bakışın acı dolu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Asha önden yürüyüp Elli'nin yanında durdu ve geçerken diğer kadının koluna bir el koydu.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bu yerde akıl sağlığımı korumama yardımcı oldunuz."

Elli de gülümseyerek başıyla küçük bir selam verdi.

Asha yürümeye devam etti ve Caeden ile Elli'yi baş başa vedalaşmaları için bırakarak saraydan neşe içinde püsküren fiskiyelelere doğru çıktı. Bu, mahrem kalması gerektiğini düşündüğü bir konuşmaydı.

Sadece bir dakika sonra Caeden yüzünde kasvetli bir ifadeyle ona katıldı.

"Hazır mısınız?" diye sordu, göz alıcı manzaraya bakarak. Ona dönmedi. saraya geri bak.

"Hazır."

Caeden ona sıkı bir gülümseme verdi. "Yakında görüşürüz." Ortadan kayboldu.

Asha orada durmaya devam etti, ılık hava gevşek saçlarını karıştırıyordu. Neredeyse öğle olmuştu ve güneş bulutsuz masmavi bir gökyüzünde parlıyor, dans eden fiskiyelelerin buğusu arasından göz kamaştırıcı renkler gönderiyordu. Her şey parlak, sıcak ve canlıydı ve bir o kadar da huzurluydu. Buranın Caeden'in idealize ettiği yer olduğunu biliyordu, hiçbir yerin bu kadar sakinleştirici olamayacağını biliyordu. Bu kadar mükemmel.

Bu bir yanılsamaydı ama özleyeceği bir şeydi.

Zaman geçti; Asha rahatlamak için elinden geleni yaptı ama güneş bulutları açık pembe bir renge boyamaya başladığında başına gelecekleri biliyordu.

Sonunda her şey titredi.

Karanlık ve ateş vücudunu parçaladı ve buna hazırlıklı olmasına rağmen

çığlık attı.

Acı tanıdık bir acıydı ama bu onu daha az dayanılmaz kılmıyordu; her kas seğiriyor ve jilet gibi keskin iğnelerden kurtulmak için yalvarıyordu ama gidecek hiçbir yer yoktu ve hareket etmek işleri daha da kötüleştiriyordu.

Ve sonra aniden, mucizevi bir şekilde, bir gıcırdama sesi duyuldu. Pencerenin dışında bir ışık yavaşça görüş alanına girdi, gözlerini yaktı ve onları kapanmaya zorladı. Aylardır gördüğü ilk doğal ışıktı bu.

İğneler geri çekilmeye başladığında son bir yakıcı acı oldu.

Kapsülün kapısı önünde eriyip gitti ve Caeden'in görüntüsü onunkinin üzerinde belirdi.

"Tekrar hoş geldin Ashalia," dedi acımasız bir gülümsemeyle.

Bölüm 34

Davian Tal'ın masasında oturmuş, büyük kâğıtları karıştırıyor ve az önce hafızasından çizdiği taslakla eşleşmesi gereken çizimi arıyordu.

Merakla omzunun üzerinde gezinen Tal'i görmezden gelmek için elinden geleni yaptı, aradığı çizimi buldu ve ikisini karşılaştırdı. Zamanı manipüle edecek bir Kap için planlar: dar bir Zaman uç noktası, iki ayrı Başlatma uç noktası ve ortada gücün aktivatörün etrafındaki zaman akışını zorlamak için büküleceği sert ve yumuşak kan'dan oluşan garip, karmaşık bir ağ.

Arkasına yaslandı ve rahat bir nefes aldı. Neredeyse birbirlerinin aynısıydılar.

Tal öne doğru eğilip Davian'ın yazdığı planları işaret ederek, "Bağlayıcınızın uzunluğu çok kısa," dedi. Parmağı farklı bir çizgiyi takip etti. "Ve bu bölümü kendi üzerinde döndürmüşsün."

Davian başını salladı. "Bunları bilerek yaptım, bu şekilde daha verimli olur," dedi biraz endişeli bir sesle. "Bu gemilerde alabileceğimiz her santime ihtiyacımız var. Yanlış anladığım bir şey yoksa tabii?"

Tal sustu, iki tasarımı inceledi, sonra isteksizce onaylayarak homurdandı.

"Güzel. Sadece ezberlemek yerine anlıyorsun. Bu... çok iyi," dedi. "Uzun bir yol kat ettiniz. Bitirmekten çok uzaksın ama uzun bir yol."

Davian sırttı. "Tasarımını geliştirdiğim için memnun değil misin?"

Tal homurdandı. "Eğer yer sorunu olmasaydı, orijinali daha iyi olurdu. Daha güvenli. Yapımında daha az incelik gerekirdi," dedi kesin bir ifadeyle, ama bunu söylerken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Yani 'geliştirilmiş' güçlü bir kelime. Ama sanırım ihtiyacımız olan şey için daha uygun olacak şekilde değiştirdiniz."

"O zaman... *diğer* tasarımlardan bazılarını da ihtiyacımız olan şeylere daha uygun olacak şekilde değiştirmek için bazı fikirlerim var."

Tal bir kaşını kaldırdı, sonra sırttı. Masanın üzerindeki taslağı göstererek, "Diğer eskizlerini daha küçük yapmaya çalış," dedi. "Kâğıt ve mürekkebimiz neredeyse bitti."

Davian başıyla onayladı. Görünüşe göre Tal, dar'gaithin'i şehrin yıkıntılarından topladığı bu yazı gereçlerini kendisine vermesi için ikna edebilmişti - görünüşe göre kuleyi tasarlamasına yardımcı olması için.

Kule tamamlandıktan sonra el konulmamıştı ama Ban'lar onlara daha fazlasını verecek gibi de görünmüyordu.

İki adam sessiz kaldı ve sonra ayaklarının altındaki metal titredi.

Tal kendini sabitlemek için bir sandalyeye uzanırken Davian yüzünü buruşturdu. Sarsıntılar son zamanlarda giderek daha sık gelmeye başlamıştı, üstelik şiddetleri de artmıştı. Davian uyandığından beri bu üçüncü sarsıntıydı ve daha öğlen bile olmamıştı.

Zvaelar'ın fazla zamanı yoktu ve hem o hem de Tal bunu biliyordu.

Tal sarsıntı geçene kadar bekledi, sonra kaptığı sandalyeyi çekip üzerine oturdu. "Bütün bunlar hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu, biraz dalgınca.

"Güzel." Davian bakışlarını bir kez daha planların üzerinde gezdirdi. Kendini iyi hissediyordu. Dört aylık yorucu, amansız bir çalışmanın ardından, her çizgi -açısı, kalınlığı, bir sonrakine bağlanma şekli- şimdi kavradığı, tamamen anladığı bir şey olarak gözüne çarpıyordu. Her şey mantıklı bir şekilde birbirine uyuyor, parçalar birbirlerini öngörülebilir, güvenilir yollarla etkiliyordu. Öğrenmesi gereken daha çok şey olduğunu biliyordu -Sınır'ın baş döndürücü karmaşıklığına dair anıları ona bunu söylüyordu- ama her zaman Gemileri çevreleyen gizem sonunda kaybolmuştu.

Tereddüt etti, sonra Tal'la birlikte neredeyse dört aydır üzerinde çalıştıkları, yan tarafa yerleştirilmiş planı çıkardı.

Tasarımı tekrar incelediğinde kısa süreli iyimserliği kayboldu, her ne kadar sayısız saat boyunca onu geliştirmeye çalışmaktan beynine kazınmış olsa da.

"Hâlâ yapamayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Tal, onun yüz ifadesini görünce. Davian derin bir iç çekerek başını salladı.

"Anladıkça, bunun yapılamayacağını daha çok düşünüyorum. Karanlık Diyar'a karşı tamamen, kesintisiz koruma sağlayan bir şey mi?" Yumuşak, acı bir kahkaha attı. "Kaderler. *Her* Gemi'nin doğasında kusurlar vardır. Buradaki herkesi kurtarmak için bunlardan on dört tane mi yapmam gerekiyor? Bunlardan yüz *bin* tane yapabilirim ve *belki* bir tanesi yolculuk sırasında kırılmaya direnecek kadar mükemmel olabilir." Tal'e endişeyle baktı. "Özellikle de geri kaçırabileceğim bir boyutta. Sonuncusuna ne olduğunu gördün."

Tal ona, "Hatırlıyorum," diye güvence verdi.

Davian en son yaptıkları deneyi yeniden yaşarken durakladı ve kendi kendine başını salladı. Kuleden gizlice çıkmış, büyük bir taş -gerçekten de küçük bir çocuk büyüklüğünde bir kaya parçası- bulana kadar etrafı araştırmış ve sonraki haftayı, uzun zamandır tasarladıkları Gemi'nin büyük ölçekli bir versiyonunun temeli olarak zahmetli bir şekilde bu taşı kullanarak geçirmişti. O boyutta bile zor bir işti, ama Davian sonunda her çizginin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmuştu.

mükemmel.

Sonra bir kaynağı taklit etmek için ona Öz aşlamışlar ve Caeden ile Niha'nın kuledeki vardiyalarından birinde onu portala taşımışlardı. Ona dokunmuşlardı - sadece *dokunmuşlardı* - gri boşluğa.

Kan yapısı titredi, eğildi ve sonra parçalandı. Saniyeler içinde içindeki Öz yok olmuş, kayanın kendisi de toza dönüşmüştü.

Bu başarısızlık hâlâ canını yakıyordu. Gerçek şu ki, Davian daha iyisini yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Ilshan Gathdel Teth'e döndüğünde bu Kapları yaratmayı deneme şansı olsa bile, nasıl bu *kadar* hassas olabileceğini göremiyordu.

"Sanırım kanla daha iyi başa çıkmam gerekecek," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine. İçgüdüsel olarak karanlık güce uzandı ve şimdi onu sadece orta derecede bir çabayla kavradı.

Onunla oynadı, etkileşimlerini rafine etmeye çalıştı ama yine de enerjiyi gerçekten hassas bir dokunuşla manipüle edemedi. Sağ bileğindeki deri konsantrasyonuna tepki olarak nabız gibi atıyordu ve bir kez daha bu Kap'ı parçalarına ayırıp daha da geliştirecek kadar ilerleyip ilerlemediğini merak etti. Bu, başlangıçta yaptığı çok büyük, çok basit taş Kabın henüz en küçük versiyonuydu - ona sonsuz derecede daha fazla odaklanma sağlayan ve kan'ı herhangi bir ustalıkla manipüle etmesine izin veren. Bunu yapmak için bir ay boyunca ter dökmüş, pratik yapmış ve hayal kırıklığına uğramıştı.

Yine de inşa edildikten sonra işler çok daha sorunsuz ilerledi.

"Zorlama," dedi Tal, Davian'ın bileğinin aydınlandığını fark ederek. "O şeyin başını ağrıttığını biliyorum."

Davian konuyu isteksizce kabul etti ve Kan'ın bir kez daha parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vererek Damar'ı devre dışı bıraktı. Odağını çok fazla ya da çok uzun süre artırmak sağlıksızdı: Damar'ın etkisi Tal'ın Deilannis'te ona yaptıklarından daha yoğundu ve onu tam potansiyeliyle kullandığında zihni inanılmaz derecede keskin olsa da, bunu yapmak onu genellikle saatlerce yorgun bırakıyordu.

Tal onu izledi, sonra pencereden dışarı baktı. "Muhtemelen Raeleth'i ziyaret etme zamanı geldi." Kolunu yukarı itti ve orada gizlenmiş üç bandı inceledi. Süslü bir şekilde yapılmışlardı, her biri girdaplar ve kesiklerden oluşan narin bir desene sahipti. "Bu adam yaptığı işle çok fazla gurur duyuyor," diye ekledi dalgınca.

Davian bantlara bakarken küçük bir tebessüm etti. Bir tanesi görünmezlik için, bir tanesi Öz'ün daha etkin kullanımı için, bir tanesi de güç içindi. Davian'da da bu Kaplardan vardı ama onunki kendi bedenine yerleştirilmişti. Her biri önce taşın içinde yaratılmış, sonra da giyilebilir hale getirilmişti.

onu kendi bedenine yerleştirmeye cesaret edemeden önce test etti. Ama en azından şimdiye kadar varlıkları herhangi bir kötü etkiye neden olmamıştı.

Bunlara ek olarak, kendi içinde basit bir fiziksel hareketle aktive edebileceği, çevresinden Öz çekmesine olanak tanıyan bir Kap inşa etmişti. Mükemmel değildi - örneğin bir bitki ile bir insan arasında ayırım yapmıyordu ve süreci başlatmak için hala hareket edebilmesini gerektiriyordu - ama sahip olmak güven vericiydi. Kan'ı tekrar manipüle etmesi engellenirse, en azından hayatta kalmak için başka bir yolu vardı.

"Geliyor musun?" diye sordu Tal, ayağa kalkıp gerinirken ve son zil kraterde yankılanırken pencereden dışarı bakarken.

Davian onun bakışlarını takip etti. "Ah. O zaman zaten." Kaşlarını çatı. "Ama bekle. O zaman neden ziyaret etmen gerekiyor... oh."

Tal sırtı. "Aynen öyle."

Davian sırtarak karşılık verdi; görünmezlik kabının Başlatma uç noktasına bir parça Öz gönderdi ve sonra Tal'in peşinden odadan çıkıp merdivenlerden indi.

Davian onlar geçerken geçidin yanındaki hasırların üzerinde yatan bir grup Üstün Yetenekliye zar zor baktı, artık varlığını bir şekilde fark edebileceklerinden endişe etmiyordu. Tal, Niha ve Raeleth dışında on bir mahkûm daha vardı ve hepsi de kuleye Esans sağlamak için vardiyalı olarak çalışan Üstün Yeteneklilerdi. Birkaçı daha önce demirhanede çalışmıştı ama Raeleth geldiğinden beri, bu işlem için gereken Özü büyük ölçüde Niha sağlıyordu.

Grup bugünlerde Tal ve Niha'yı, dolayısıyla da Raeleth'i çoğunlukla görmezden geliyordu. Aralarındaki husumet devam etse de, Tal'in Zvaelar'ın tamamen çökmesini engellemek için yaptığı katkıların ne kadar önemli olduğunu nihayet kabul etmiş görünüyorlardı.

Ya öyle ya da Tal'in de belirttiği gibi, onu öldüremeyeceklerini kabullenmişlerdi. Her iki durumda da iki grup birbirlerinin yolundan uzak duruyordu. Davian hâlâ Üstün Yeteneklilerin isimlerini bile bilmiyordu.

Kuleden demirhaneye kadar olan yürüyüş kısa sürdü, Davian sadece yirmi adım ötedeki al'goriat hendeğini görmezden gelmeye çalışıyordu. Kulenin çevresinde devriye gezen yaratıkların sayısı son dört ayda önemli ölçüde artmıştı.

Çekicin metale çarparak çıkardığı sabit çınlama sesi çok geçmeden duyuldu, Raeleth'in geldiğinden beri kurduğu çiçeklerden birinden duman çıkıyordu. Raeleth'in buradaki Yeteneklilerin hepsinden çok daha deneyimli bir metal işçisi olduğu ortaya çıkmıştı. Yeni rolünü kolayca benimsemişti.

Yine de bir dar'gaithin geldiğinde kendini belli etmiyordu.

Ama yaratıklar tarafından birkaç kez uzaktan görülmüş ve hiç sorgulanmamıştı. Baneler metalin işlenmesi gerektiğini biliyordu; bu iş yapıldığı sürece kimin yaptığıyla pek ilgilenmiyorlardı.

Davian ve Tal en yakın duvarı döndüler ve Davian görünmezlik gemisini devre dışı bıraktı. Raeleth çok sıkı çalışıyordu, gömleksizdi ve dönüşümlü olarak önce demiri sonra da metali işliyordu. Niha da alnında terle yan tarafta durmuş, uzun saplı aletlerle ona yardım ediyordu.

Tal ve Davian görüldüğünde Raeleth kirli alnını sildi ve sırttı. "Beyler," dedi neşeli bir baş hareketiyle.

Davian başını sallayarak karşılık verdi, Raeleth'i böyle iyi bir ruh halinde görmekten her zamanki gibi memnundu. Davian çöpçüleri geride bıraktığı için hâlâ suçluluk duyduğunu bilse de bu işten keyif alıyordu.

"Bizim için yeni bir şey var mı?" diye sordu Tal, diğer Yeteneklilerin etrafta olup olmadığını hızla kontrol ettikten sonra. Ilshan Gathdel Teth'e gidecek metalleri alırken çok dikkatli davranmışlardı. Eğer biri metal aldıklarını öğrenirse

-Özellikle de Tal için olduğunu öğrenirlerse, dar'gaithin'lerden birine haber verme ihtimalleri yüksekti.

Raeleth başını iki yana salladı. "Gelen hurda miktarı giderek azalıyor," diye itiraf etti. "Daha fazlasını çalarak kurtulabileceğimizden emin değilim."

Davian bu alışverişi merakla izledi. Raeleth ve Tal'in etkileşimlerinin altında hâlâ belli belirsiz bir gerginlik vardı ama bu gerginlik artık neredeyse hiç yoktu, siz aramadıkça görünmüyordu. Davian, Raeleth'in Tal'i bir arkadaş olarak görüp görmediğinden emin değildi -böyle bir şeyin olabileceğini hiç sanmıyordu- ama en azından Tal'in doğru olanı yapmaya çalıştığını kabul ediyor gibiydi.

Tal açıklamayı isteksizce kabul etti. "Daha fazlasını bulabileceğinizi düşünüyorsanız bize haber verin." Niha'ya döndü. "Seni burada bulabileceğimizi düşünmüştüm," diye ekledi ve şimdiye kadar sessizce bir kenarda duran kadına bilerek sırttı.

Niha onun bakışı karşısında hafifçe kızardı ve daha fazlasını söylemesi için cesaretlendirircesine ona baktı.

Davian sırtmasını engelledi.

Raeleth ve Niha ilk başta tuhaf bir çift gibi görünmüştü. Sessiz ama gergin adamın tavırları Niha'nın künt, acımasız çizgisiyle birleştiğinde, felaketle sonuçlanmaya mahkum gibi görünüyordu.

Ama bir şekilde işe yarıyordu. Davian, Niha ve Raeleth'i sayamayacağı kadar çok kez birlikte görmüştü, genellikle başları öne eğik, derin bir tartışmanın içindeydiler. Bazen Davian'ın hem de Tal'in şaşkınlığına rağmen-Niha'yı Raeleth'in söylediği bir şeye gülerken bile yakalamışlardı.

Onları izlediğini fark ettiğinde neşesini ters bir bakışla değiştirdi.

Yine de, ikisi arasında açıkça filizlenmekte olan ilişkiden bahsetmek kimsenin yapmak istemediği bir şeydi. En azından Niha duyabilecek durumdayken.

"Siz gidin. Birkaç dakika içinde orada olacağım," dedi Niha sonunda, ellerini silerek ve Raeleth'e bir gülümseme atarak -sadece onun için yapıyor gibi görüldüğü bir şeydi bu. Tal açık bir eğlenceyle onu izledi, sonra Raeleth'e döndü.

"Yarın mı?" diye sordu.

Raeleth hemen başını salladı. "Elbette." Soru sorarcasına Davian'a baktı. "Sen de gelebilirsin, biliyorsun."

Davian başını salladı ve özür dilercesine elini salladı. "Ders çalış." Tal, Raeleth'le din hakkında konuşmak için giderek daha fazla zaman ayırıyordu - El, kader, ahlak tartışmaları. İlginç konuşmalardı ama... ağırdı. Davian'ın şu anda kan çalışmak için ayırması gereken türden bir konsantrasyon gerektiriyordu. "Başka zaman."

Raeleth tekrar başını eğerek konuyu kapattı. Davian bunu her zaman takdir ederdi. Raeleth ona bir şeyler öğretmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti ama Davian'a da bir şeyler öğretmesi için baskı yapmayacaktı.

Davian ve Tal geri dönmeye başladılar ve Davian arkadaşına meraklı bir bakış attı.

"Sen ve Raeleth iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz," diye gözlemledi.

"Hiçbir zaman kibar olmaktan başka bir şey yapmadı," diye kabul etti Tal, "ve... eksik olduğumu düşündüğü alanlarda beni eğitmeye niyetli. Bu konuda haklı da olabilir," diye kabul etti. "Ama bu onun için bir görev olmaya devam ediyor. Bir dostluktan ziyade bir proje." Omuz silkti. "Bunun için suçlanamaz. Ve bu... öğretici oldu."

Davian başını yana eğdi. "Onun yazılarını okuduğunu sanıyordum. Ilshan Gathdel Teth'te direnişi başlatan yazıları." Raeleth yavaş yavaş güven inşa ettiği ilk ayın sonunda Tal'in başından beri şüphelendiği şeyi, yani Ilshan Gathdel Teth'teki direnişin hâlâ referans aldığı risaleden kendisinin sorumlu olduğunu itiraf etmişti. Tal'in, Raeleth'in Zvaelar'a atılmasının nedeninin bu risalenin giderek daha fazla tanınması olduğunu itiraf etmesine rağmen, Raeleth'in kendisi bu risalenin popülerliğinden hiç haberdar olmamıştı.

Tal alaycı bir şekilde başını salladı. "Yaptım. Uzun yıllar önce."

Davian başını salladı. "Belli ki o zaman seni etkilememişler, peki ne değişti?"

"Ben, sanırım." Tal, Davian'ın bakışları karşısında omuz silkti. "Bazen önemli olan mesaj değildir. Zamanlamadır."

Kuledeki odalarına geri döndüler ama belki on dakika süren sıradan bir sohbetten sonra Tal kapıya belli belirsiz sinirli bir bakış attı.

"Niha'nın işi çok uzun sürüyor."

Davian sırtıttı. "Bunu ona gösterecek kişi sen mi olacaksın?"

Tal kıkırdadı ama başını salladı. "Vardiyamıza geç kalacağız," dedi ve pencereden dışarı, kırmızı boyalı manzaraya baktı. "Biraz daha egzersiz yapmak ister misin?"

Davian gerindi. "Hayır demeyeceğim." Teorik olarak, görünmezlik kabı aktif olduğu sürece istediği zaman dışarı çıkabilirdi ama ek risk her zaman bunu haklı çıkarmayı zorlaştırıyordu.

Demirhaneye doğru geri döndüler, yükselen seslerin gerginliği Tal'inkiyle aynı anda Davian'ın kulaklarına ulaştı.

"Bela," diye mırıldandı Tal, Davian'ın da onu takip edeceğini düşünerek hızla ve sessizce sese doğru ilerledi. İkisi birlikte demirhanenin duvarına doğru ilerlediler, öfkeli sözcükler çözülmeye başlamıştı.

"Yanılıyorsun," diyordu Niha, sesi çaresizlik ve soğuk öfkenin karışımıydı. "Raeleth buraya Athsis tarafından getirildi. El'in adına, başka nasıl buraya gelebilirdi ki?"

"Athsis bana haber verirdi," diye tıslayan bir ses Davian'ın tüylerini diken diken etti. Dar'gaithin'lerin sesleri birbirlerine çok benzerdi ama Davian bu sesi tanıdı. "Bunun yerine, bu adamın öldüğüne inandım."

"O zaman neden sana neden söylemediğini sormuyorsun?" diye sordu Raeleth'in sesi, rahat görünmeye çalışarak ama altında yatan açık bir gerginlikle.

"Athsis aylardır kayıp," diye yanıtladı Isstharis. Davian onun artık çöpçüler bölümündeki dar'gaithin olduğundan emindi. "Ve deneyimli işçilerim tükeniyor. O da benimle geliyor."

"Bırak gitsin Niha." Bir erkeğe ait olan bu yeni sesteki kendinden memnuniyet damlıyordu. Davian bu sesi tanıyamadı ama Tal'ın kaşlarını çatıldığını gördü.

Davian köşeden baktı, görünmezlik aracı sayesinde emindi.

Raeleth elinde uzun bir çift maşa, hâlâ sıcak olan demir ocağının yanında durmuş, şaşkınlık ve boyun eğmişlik karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Niha, onunla kuyruğu belirgin bir kızgınlıkla ileri geri sallanan Isstharis'in arasında duruyordu. Yan tarafta kısa boylu, orta yaşlı, sulu gözlü bir adam onu izliyordu. Davian onu Yetenekli tutsaklardan biri olarak tanıdı ama adını bilmiyordu.

Niha'nın bakışları yabancıya kaydı. "Bunu senin yaptığını biliyorum Ayrone. Yakında seninle hesaplaşacağım," dedi usulca, her kelimesinde buz vardı. "Ama şimdilik" - Isstharis'e döndü - "hayır. Ona sahip olamazsın. Buna izin vermeyeceğim."

Tal hareket etti, Davian'ı iterek geçti - beceriksizce, çünkü

Davian'ın tam olarak nerede olduğunu biliyordu ve açık alana doğru ilerliyordu. "Sorun nedir, Isstharis?"

Dar'gaithin kimin geldiğini görünce duraksadı ama agresif tavrı kısa sürede kendini yeniden gösterdi. "Bir sorun yok Tal'kamar. Ben sadece bu adamı leş toplamaya yardım etmesi için geri götürüyorum."

"Söz konusu bile olamaz." Tal'in sesi sakindi. "O burada çok değerli. Onu ortadan kaldırmanız üretimi önemli ölçüde yavaşlatacaktır." Isstharis açıkça düşünürken kimse konuşmadı.

"Dövecek metal bulamamak da öyle," diye tısladı yaratık sonunda, başını sallayarak. "Bu bir pazarlık değil, Tal'kamar. Kenara çekil. İkiniz de." Gözlerini Tal'a dikti. "Beni öldürmeye çalışmanın sonuçlarını biliyorsun. Tehlikede olan bundan çok daha fazla hayat var. O yüzden bırakın beni-"

Niha'nın mızrağı yanından fırlamış, parlıyordu.

Davian daha ne olduğunu anlayamadan Isstharis'in ağzından girdi.

Dar'gaithin havada geriye uçarken, uçan mermi tarafından itilirken, Bane demirhanenin yan tarafına büyük bir çarpana, titreyen mızrak kafasının arkasından fırlayıp onu tuğlaya sıkıca sabitleyene kadar şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde izledi.

"Niha!" Dehşet içinde kadına bakan Tal'dı.

"Seni *aptal*," diye tısladı Ayron. "Onları öldürmeyi göze alamayız!"

Niha onu görmezden geldi. "Buradan çıkacağımızı söylemiştin. Sana güvenmenin zamanı geldi diye düşündüm," dedi Tal'a yumuşak bir sesle.

"Um," dedi Raeleth endişeyle, hâlâ maşayı tutuyordu. işaret etti.

Davian onun işaret ettiği yöne baktı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

Al'goriat'lar dişlerini göstermiş, hırlayarak ve salyalarını akıtarak gitmelerine izin verilen yerin en ucunda toplanıyorlardı.

"Davian," diye mırıldandı Tal. "Daha fazla yaklaşabileceklerini *sanmıyorum* ama yine de. Sanırım şu sıralarda devreye girmek istemezsin?"

Davian, Tal göremeyecek olsa da başıyla onayladı. Odaklanma Kabını aktive etti ve sonra kan'ı kavradı, hızlı ama dikkatli bir şekilde diğer dördünün etrafına bir kan kalkanı uzatarak onları ve Isstharis'in cesedini al'goriatların görüşünden gizledi. Bu yeterince basit bir kan kullanımıydı, ancak bu kadar büyük bir kalkan bir süredir yaratmak zorunda kalmadığı bir şeydi.

Göz ucuyla Ayron'un kaçacakmış gibi döndüğünü gördü.

"Kımıldama." Tal'in sesi bir kırbaç gibi şakladı.

Ayron bocaladı ve Davian onun gözlerindeki derin korkuyu görebiliyordu ama adamın bir kısmı diğerlerinin de hareket etmediğini fark etti. Gözlerini kapadı ve hareketsiz kaldı.

Al'goriat hırlamaya ve izlemeye devam etti ama sesler artık karışmıştı; başka yerlerden gelen yaratıkların birçoğu ilk gruba katılmak için göz kırptı, ancak birkaç dakika sonra ilgi çekici bir şey görmeyerek tekrar göz kırptı. Baneler hırladı, kokladı ve birkaçı öfkeyle çığlık attı ama hiçbirini onları kulenin çevresinden ayıran görünmez bariyeri kıramadı.

Sonunda sessizleştiler. Gözlerini kırıştırmaya ve hantal, rastgele devriyelerine devam etmeye başladılar. Davian birkaç saniye daha izledi, sonra kan kalkanını dikkatlice tekrar indirdi.

Hiçbir şey olmadı.

"Kaderde ne varmış?" diye mırıldandı Ayron, yaratıklara tam bir rahatlama ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla bakarak. Bakışlarını Tal'a çevirdi, görünüşe göre sorumlu olarak onu seçmişti. "Bunu nasıl yaptın Devaed?"

Tal onu görmezden gelerek Niha ve Raeleth'e doğru yürüdü. "Cesetten kurtulmamız gerekecek," dedi başını Isstharis'e doğru sallayarak.

"Devaed!" Ayron şimdi öfkeyle ona doğru yürüyordu. "Bu yaratıklar hakkında hepimizin bilmediği bir şey mi biliyorsun? Talep ediyorum-"

Niha'nın mızrağı Isstharis'in cesedinden kurtulup Yetenekli'ye doğru bulanıklaşırken, siyah kanlı ucu boğazından birkaç santim ötede durdu ve tehditkâr bir şekilde orada asılı kaldı.

"Sen." Ayron'a doğru yürürken Niha'nın gözlerinde cinayet vardı. "Isstharis'i buraya sen getirdin. Benden intikam almak için bir yol arıyordun ve *bunu* yapabileceğini mi düşündün?" Sesi öfkeyle titriyordu.

Ayron'un yüzü kızardı. "Ben yapmadım-"

Niha'nın mızrağı bulanıklaştı, bir kavis çizdi ve Ayron'un koluna sertçe çarptı. Adam bir şeylerin çatlamasıyla çığlık attı; yere düştü ve mızrak tekrar dönerek kalbinin üzerinde asılı kaldı.

Niha elini kaldırdı.

"Niha."

Raeleth'in sesi şok olmuş sessizliği böldü. Kadın mızrağını hâlâ yüksekte tutarak durdu, sonra döndü.

"Seni aldırmaya çalıştı. Küçük bir kin yüzünden." "O zaman ona acımak gerek," dedi Raeleth sessizce. "Öldürülmemeli."

Niha'nın dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Ayron'a döndü ve adamı incelemeye başladı.

Tekrar eliyle işaret etti.

Mızrak tekrar eline saplandı.

Kadın uzaklaşırken Ayron nefes aldı ama Tal onun yerini alıp Üstün Yeteneklilerin üzerinde belirince rahatlama kısa sürdü.

"Seni kurtaran şey sövmürmeye çalıştığın ilişkiydi. Hem benden hem de ondan," dedi yumuşak bir sesle. "Ama emin ol ki, eğer bir şey söylersen

Eğer bir daha böyle *bir şeye* kalkışırsan, hiçbir şey beni senin sonunu getirmekten vazgeçiremez. Anladın mı?"

Davian izlerken ürperdiğini hissetti. Sözler Tal'den gelebileceğini düşünemeyeceği ağır bir tehditle söylenmişti. Yüzeyin hemen altında yatan bir şiddet vaadi.

Ayron gözlerini kocaman açarak başını salladı ama Tal çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Davian yutkundu, sonra sessizce arkasından koştu.

Bölüm 35

Davian, kimsenin onu göremeyeceğini bilmesine rağmen her zamanki gibi biraz gergin bir şekilde demirhanenin köşesinden sıvıştığında ilk zil henüz çalmıştı.

Isstharis'le olan olayın ertesi sabahıydı ve o ana kadar gördüğü kadarıyla Bane'in ölümünün ciddi bir sonucu olmamıştı. Yine de uyandığında Tal'in uyuduğunu ve Niha'nın gittiğini görmüş ve doğrudan derslerine dönmek yerine biraz sohbet etmeye ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Neyse ki Raeleth her zaman istekli bir kulak olmuştu.

Şaşkınlıkla yaklaşırken sesler ona doğru süzülüyordu.

"Peki ya Jordyn? Beş Sazlık'ın kahramanı gibi, gelmiş geçmiş en cesur adam," dedi Raeleth.

"Adını hiç duymadım. Sıradaki!" Davian sesin Niha'ya ait olduğunu fark edince küçük bir irkildi. Neredeyse tanınmayacak kadar hafif ve neşeliydi. Eğlenceli.

Raeleth homurdandı. "Rian mı?" "Bir Rian tanıyordum ve... hayır."

Raeleth sesli ve dramatik bir şekilde içini çekti. "Ne önerirsiniz?" "Peki ya Sandin?"

Raeleth hemen bir tavırla homurdandı. "Bu bir isim bile mi? Korkunç. Sadece korkunç."

"Bu benim babamın adı. Ve onun babasının."

Bir anlık bir duraklama oldu ve ardından hem Raeleth hem de Niha kahkaha attı.

"Pekâlâ," dedi Raeleth sonunda. "Dışarı çıktığında hangi ismi kullanacaksın?"

Davian'ın eğlenen gülümsemesi soldu; sessizce geri çekildi ve ikisini konuşmalarıyla baş başa bıraktı. Onlar adına mutluydu ama... ona çok fazla *güveniyorlardı*. Onları buradan çıkarabileceğine.

Başarısızlıklarının ve bunların üstesinden hissini ona ağırlık yapmasına izin vermemek zordu.

Bir süre kulenin çevresinde yürüdü, bacaklarını esnetti ve sonunda demirhaneye döndü. Niha gitmişti; şu anda orada sadece Raeleth vardı ve çoktan çalışmaya başlamıştı.

Davian etrafına bakındıktan sonra görünmezlik kalkanını indirdi. Raeleth hareketi yakaladı ve Davian'a neşeyle gülümseyerek yaptığı işi durdurdu. Raeleth

Adam Davian'ın aniden ortaya çıkmasına artık şaşırmıyordu.

"Davian! Aslında ben de tam onu görmeyi umuyordum."

Davian bir kaşını kaldırdı. Bu sabah Raeleth'te bir tür gergin enerji vardı. "Dünden sonra nasıl olduğunu görmek istedim."

Raeleth nefes aldı. "Pek de hoş bir karşılaşma değildi," diye itiraf etti, bakışları Isstharis'in şişlendiği yerde gezinirken. Özle güçlendirilmiş mızrağın saplandığı delikten başka bir şey kalmamıştı. "Ben iyiyim. Ama sanırım iyi bir hatırlatma oldu."

"Hatırlatma mı?"

"Bize ne olacağını sadece El biliyor. Burada sonsuza kadar kalmayacağız." Raeleth ciddiyetle konuştu. "Geçtiğimiz birkaç ay... şaşırtıcı derecede neşeliydi, Davian. Bu yerde bulmayı hiç beklemediğim bir şey. Ama bu uzun sürmeyecek."

Davian başını salladı ve Raeleth'in Niha'yla yaptığı konuşmanın diğer adamda bu düşünceleri uyandırıp uyandırmadığını merak etti. "Doğru." Diğer adam gergin bir ifadeyle dudaklarını yalarken Davian kaşlarını çattı ve Raeleth'in ne demek istediğini anlamaya çalıştı. "Bir sorun mu var? Karanlık enfeksiyonun yine kötüleşiyor mu?"

Raeleth huzursuzca kıkırdadı. "Hayır, hayır. Hiçbir sorun yok. Niha ve senin aranda, enfeksiyon kontrol altında," diye çabucak onu temin etti. Çenesini ovuşturdu. "Ben sadece... ah. Kap haline getirmen için başka bir eşyam var."

Davian başını kaşdı. ", " dedi yavaşça.

Raeleth ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Mesele şu ki... bu özel bir şey. Bana göre. Yani... bir Gemi olması gerektiğini biliyorum, çünkü her şeyin bir Gemi olmasına ihtiyacımız var, ama..."

Sustu, sonra kendi saçmalıklarına sinirlenerek başını salladı ve elini uzatarak içinde ne olduğunu gösterdi.

Davian, Raeleth'in avucunda parıldayan gümüşü görünce ürperdi. Yüzük çok güzel yapılmıştı, birbirinin içine geçen üç çizgi vardı. Ay ışığını yakaladığında kırmızı renkte parlıyordu.

"Bunu *sen* mi yaptın?" Davian sessizce sordu, yüzüğü aldı ve hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. Tam olarak hatırladığı gibiydi. Onu son gördüğünde Gassandrid -şimdi anlaşılır bir şekilde- ona neden bu kadar değerli bir Gemi'ye sahip olduğunu sormuştu. "Bunu sen mi *yaptın*?"

Raeleth biraz şaşkın bir ifadeyle, "Öylece ortaya çıkmadı," dedi. "Anahtarımdaki metali erittim."

Davian başını salladı, hâlâ şaşkıındı. Raeleth Zvaelar'daki ilk haftasından beri o anahtarı elinde tutuyordu. Gedik'in kuzeyine geldiklerinden beri... tam olarak bir tılsım olmasa da ona yakın bir şey haline gelmişti. Onu dar'gaithin'den saklamak Raeleth'in küçük, sürekli bir meydan okuma eylemiydi.

"Bu yüzüğü biliyorum," dedi. "Benim zamanımdan."

Raeleth baktı ve sonra Davian'ı şaşırtarak gülümsedi.

"Mükemmel. Bu mükemmel," diye mırıldandı. Davian detaylandırmak için ağzını açtığı anda elini kaldırdı. "Hayır. Koşulları bilmek istemiyorum. Bu... yapmak istediğim şeyi değiştirebilir. Önemli olan bu korkunç yerden çıkmayı başarması." Mücevher parçasını işaret etti. "Onu işe yarar bir şeye dönüştürebilir misin?"

Davian şaşkın bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Hemen şimdi yapacağım."

Raeleth garip bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim." Tereddüt etti. "Ya Davian? Lütfen... Niha'ya bundan bahsetme."

"Neden olmasın?" diye sordu Davian dalgınca, hâlâ yüzüğe bakıyordu. "Çünkü bu onun için," dedi Raeleth tereddütle.

Davian başını salladı, sonra Raeleth'in ne söylediğini anlayınca durdu. Başını kaldırıp kendisini gerginlik ve beceriksizlik karışımı bir duyguyla izleyen diğer adama baktı.

"Oh. Oh!" Yüzüne yavaş bir sırıtış yayıldı. "Gerçekten mi?"

Raeleth omuz silkti ve sırtıtmaktan kendini alamadı. "Ben onu seviyorum. O da beni seviyor." Davian'a alaycı bir bakış attı. "Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim. Dün hayatımı kurtarmasıyla hiçbir ilgisi yok. Bunu günlerdir hazırlıyordum."

Davian başını eğerek kıkırdadı. Dört ay kulağa çok uzun gelmiyordu ama burada bu kadar yakın bir yerde yaşamak, neredeyse uyanık olduğu her saniyeyi birlikte geçirmek sonsuzluk gibiydi. Bu korkunç yerde Tal, Niha ve Raeleth'le kurduğu bağlar kimsenin anlayamayacağı kadar güçlüydü.

"Ne olursa olsun, umarım evet der," dedi neşeyle ve Raeleth'in sırtını sıvazladı. "Bunun seni yaşayan en cesur adam yapacağını düşünsem bile."

Raeleth buna gülümsedi. "Ya öyle olacaktı ya da denemezsem en aptal ben olacaktım," diye gözlemlledi. "Onu burada bulmak... pisliğin arasında bir mücevher bulmak gibiydi. Bir dilencinin fincanına düşmüş bir zümrüt."

Davian kıkırdadı. "Söz ustası Raeleth yine iş başında."

Raeleth yüzünü ona çevirdi. "Bu şaka ilk haftadan sonra eskidi, biliyorsun."

Davian hafifçe, "Sadece senin buna verdiği tepkiyi görmek hoşuma gidiyor," diye karşılık verdi.

Bir süre daha dostça konuştular ama her zaman olduğu gibi Davian çok geçmeden sorumluluğun ağırlığını hissetti. Çok geçmeden Raeleth'e veda etti ve görünmezlik gemisini tekrar aktive ederek parlayan çelik kuleye geri döndü.

Tal'in masasına oturdu ve cebinden yüzüğü çıkardı, ona baktı, aynı yüzük olduğuna inanmaya cesaret edemedi. Yine de yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. O

O yüzüğü aylarca takmıştı; çizgileri Asha'nın uzun zaman önce ona verdiği yüzükle tıpatıp aynıydı. Tal'in onu kendi zamanına geri göndermek için Deilannis'te yok ettiği yüzükle.

Sonunda gözlerini kapattı ve odaklanma kabını tekrar aktive edip kan'ı kavrarken sağ bileğinde belli belirsiz bir sıcaklık hissetti. Davian'ın buradaki güce neden erişebildiğini hâlâ belirleyememişlerdi. Tal, kendi odaklanma kabıyla bile karanlık enerjiyi tamamen hissedemediğini iddia ediyordu.

Çalışırken zaman su gibi akıp geçti. Son zil gecenin başladığını haber vermek için çaldı ama Davian bunu fark etmedi bile. İnce çizgiler belirledi, onları yok etti ve sonra tekrar belirledi, kan yapılarını dikkatle iç içe geçirdi ve birbiri üzerine ördü. Daha önce böyle bir Kap yaratmamıştı ama bu tür yapıları metale yerleştirmek o kadar da zor değildi: kan, Özü farklı bir enerji biçimine dönüştürmekten başka bir şey yapmıyordu - bu durumda, yoğunlaştırılmış bir rüzgâr patlaması. Gemi'nin büyüklüğü bunu zahmetli bir süreç haline getirmiş, birçok kez yeniden başlamayı gerektirmişti ama Davian buna aldırmamıştı. Yaratmaktan, bilgisini gerçekten hayata geçirmekten, çalışmaktan çok daha fazla keyif alıyordu. Ve eğer Tal bunu öğrenir ve şikâyet ederse, o zaman bunun iyi bir pratik olduğunu her zaman savunabilirdi.

İki sarsıntı daha onu çalışırken duraklamaya zorladı. Bunun üzerine aklının bir köşesinde endişe oluşmaya devam etti ama şimdilik bu duyguyu görmezden geldi. Zvaelar'ın tamamen çökmeye yaklaştığını ve bu gerçekleşmeden önce herkesin yarıktan geçen yolculuğa dayanmasına yardımcı olacak bir çözüm bulması gerektiğini zaten biliyordu. Bunun üzerinde durmanın bir faydası olmayacaktı.

Küçük İnisiasyon uç noktasını halkaya eklemeyi bitirdiğinde, ilk çanın son sesi de kaybolmuştu.

Davian ortaya çıkan sonucu gizlemediği bir memnuniyetle inceledi. Davian buraya geldiğinden beri başka pek bir şey değişmemiş olsa da, kendini kesinlikle farklı hissediyordu. Çalışmalarında kaydettiği ilerleme, temel düzeyde de olsa kan kullanma becerisi ve bedenine eklenen Damarlar, buranın korkunç doğasını yönetilebilir bir şeye dönüştürmüştü.

İsteksizce, odaklanma kabına Öz akışının azalmasına izin verdi ve kafasına ağrı saplanırken dişlerini sıktı. Damarı çok fazla kullanmanın sağlıklı olmadığını biliyordu - Tal bir keresinde ona Cyr'in bir yıl boyunca bir tane kullandığını ve bunun sonucunda hayatının geri kalanında baş ağrısı çektiğini söylemişti. Yine de bu kadar aşırı bir şey yapmayacaktı.

Şimdilik tek ihtiyacı olan biraz uyumaktı.

Davian uyandığında Tal dönmüştü.

Sabahın henüz erken olduğunu keşfetmekten memnundu; odak aracını kullanmanın faydalarından biri de aksi takdirde ihtiyaç duyacağı kadar uykuya ihtiyaç . Esnedi, görünmezlik kalkanının düşmesine izin verdi ve ayağa kalkıp gerinirken Tal'i onayladı.

"Her şey mi?" diye sordu.

Tal homurdandı. "Olabildiği kadar iyi. Kule artık yozlaşmayı engellemek için her gün daha fazla Öz alıyor. Ve bu sarsıntılar..." Başını iki yana salladı, sesi de en az kendisi kadar bitkin geliyordu. "Sanırım daha önce söylediğimden daha az zamanımız var."

Davian'ın kalbi sıkıştı. "Ne kadar ?"

"Aylar." Davian daha dik otururken Tal uyarıcı bir hareket yaptı, içinden bir panik ipliği geçiyordu. "Bundan henüz diğerlerine bahsetmedim, çünkü emin değilim. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm, çünkü..." Omuz silkti.

"Çünkü herkesin kurtulup kurtulmayacağı bana bağlı," dedi Davian. Sorumluluk ona ağır gelse de, bu ifadeye kendine acıma duygusu katmamıştı. Bu sadece bir gerçektir.

"Bunu yakın zamana kadar önermemiştim ama bence zaman gemisini kendine eklemelisin," dedi Tal. Davian'ın itiraz edeceğini tahmin ederek bir elini kaldırdı. "Burada test edemeyeceğini biliyorum ama her şey için alıştırma versiyonları yaratma ihtiyacını geride bıraktın Dav. Ayrıca şu anda her an geri dönebilirsin. Ilshan Gathdel Teth'e döndüğünde bunu yapmak için zamanın olmayabilir ve kaçmak istiyorsan buna ihtiyacın olacak."

Davian duraksadı ama isteksizce başını salladı. Zaman manipülasyonu Zvaelar'da işe yaramıyordu - en azından onun için. Bu mantıklıydı; tüm şehir zaten devasa bir zaman balonunun içindeydi ve Davian'ın Deilannis'te okuduğu her şey 'iç içe' zaman manipülasyonunun imkânsız olduğunu söylüyordu. Gerçi o ve Tal'in al'goriat'ın bunu neden yapabildiğine dair sadece teorileri vardı.

Davian sonunda çenesini ovuşturarak, "Sanırım Gassandrid'le dövüşürken vardı," diye itiraf etti.

Tal homurdandı. "Bunu anlamlandırmak için daha fazla şansın oldu mu?"

Davian pişmanlıkla başını salladı. Gördüklerini Tal'a daha önce açıklamış ve ikisi de onu geri götürecek kişinin Theshesseth olması gerektiği konusunda hemfikir olmuştu. Ama o dövüşü basitçe kazanma, kendi isteğiyle kaçma ve diğer herkesi geri getirmek için gerekli Gemileri yapma şansı vardı. O halde neden Gassandrid'in kazanmasına izin vermiş, Nethgalla'yla konuşmak için kendi yolundan sapmıştı? Tal, Nethgalla'nın İlkeler Gemisi'ni yaratarak kendisini hedef haline getirmiş olacağını açıklamıştı -Davian'ın akli hâlâ buna takılmıştı; o ve Scyner yıllar önce Wirr'in babasına geminin kökeni hakkında yalan söylemiş olmalıydılar- ama Tal ondan uzak durmak için ikna edici bir argüman düşünmüştü.

ona yardım için.

"Boş . Eminim iyi bir nedeniniz vardır," dedi Tal sessizce.

Davian, Tal'in ses tonundaki içten güven karşısında hafifçe, minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. İkisi de Deilannis'teki rollerine kolayca geri dönmüşlerdi ama fazladan geçirdikleri zaman ve şimdi aralarındaki ilişkinin tamamen dürüst olması, aralarında daha da güçlü bir bağ oluşmasına yardımcı olmuştu.

"Gerçekten de Venerate'in beni Talan Gol'den ayrılmadan Asha'yla konuşmam için zamanda geri gönderebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Davian. Gassandrid'in imgeleminde gerçekleşeceğini söylediği şey buydu. Asha, Davian'ın böyle bir şey yaptığına dair hiçbir şeyden bahsetmemişti ama Davian onu böyle bir şey yapmaması konusunda uyaracaktı. Ve Gassandrid'le olan dövüşüne dair imgeleminden de ona tam olarak bahsetmemişti.

O ve Tal, böyle bir şey olursa ona söylenmesi gereken en önemli şey konusunda anlaşmışlardı: kısa bir süreliğine bile olsa Haraç'tan ayrılıp onun yanına gelmeye kalkışmaması. Davian, olası sonuçları göz önüne alındığında bunu yapacağını sanmıyordu ama Tal, Venerate'in aralarındaki ilişkiden haberdar olması halinde bunu kesinlikle kullanmaya çalışacaklarını söylemişti. En azından onun mesajı, doğru kararı verdiği konusunda Davian'ı bir nebze olsun rahatlatılabildi.

Tal ona acımasızca başını salladı.

"Bahsettiğiniz escherii oradaysa, öyle olduğunu tahmin ediyorum - zamanı geldiğinde onu bağlamak için ne yaparsam yapayım güçlü olacaktır. Ve Gassandrid'in nerede ve ne zaman olduğumuz göz önüne alındığında bunu yapacak mekanik bilgiye sahip olduğu açık. Sadece Asha senin için çok önemli olduğu için işe yarayacak, ama bunu zaman akışında hayatta kalma yeteneğinle birleştiren... evet. Yeterince kolay olacağını söyleyebilirim."

Davian yavaşça başını salladı. Bu mantıklıydı-Zvaelar Andarra'dan kıtalar kadar uzaktaydı ve geçmişte de öyleydi. "Sence bunu nasıl yapacaklar?"

Tal ses tonundaki merakı duyarak ona baktı.

"Bunu kendi başına yapabileceğini düşünüyorsun. Geri döndüğünüzde Ilshan Gathdel Teth'i tamamen atlayın." Davian omuz silkerek kabul ettiğinde Tal başını salladı. "Yarığa girdikten sonra bu mümkün olabilir," diye kabul etti, ses tonunda bolca ihtiyat vardı. "Geçitlerle uzayda seyahat etmek için yarığı kullandığımız doğru ama onları sadece Gassandrid, Nethgalla ve benim yapabilmemizin bir nedeni var. Karmaşıklar. Yüzyıllar boyunca çalışmak gibi karmaşık ve o zaman bile bunun için bir içgüdüye ihtiyacınız var," diye vurguladı. "Zamanda yolculuk etmek zihin için yeterince zordur. İkisini birden ve herhangi bir doğruluk derecesiyle yapmak..." Başını iki yana salladı. "Denemeyi önermememin iyi nedenleri var."

Davian isteksizce konuyu kabul etti ve dalgın bir şekilde ellerini

Cepler.

"İyi nedenlerden bahsetmişken," dedi aniden küçük bir sırıtışla, soğuk metali parmaklarında hissederek, "Raeleth dün yeni bir Gemi için malzeme olmadığı konusunda *tamamen* dürüst değildi." Cebinden gümüş yüzüğü çıkarıp Tal'a fırlattı ve Tal'ın şaşkın ifadesi yavaş yavaş gerçek bir gülümsemeye dönüşürken hızlıca açıkladı.

Davian sözlerini bitirdiğinde sevinçle başını salladı. "Bu harika bir haber, Davian. O ikisinin burada bir nebze de olsa mutluluk bulması harika bir şey. Ve kim bilir? Belki de artık onunla her dalga geçtiğimizde ölüm tehditleri almayız."

Davian homurdandı. "Ben olsam buna güvenmezdim."

"Muhtemelen haklısın." Tal kıkırdayarak başını salladı. "Cesur adam." "Ben de öyle dedim." Davian yüzüğü neşeyle havaya kaldırdı. "Ve daha fazlası Daha da önemlisi, bu Niha'nın büyük olasılıkla geri döneceği anlamına geliyor."

Tal'in gülümsemesi bu düşünceyle genişledi. "Doğru." Yüz ifadesi biraz değişti. "Belki de onlara önümüzde yıllar değil aylar olduğunu söylemem gerekiyordur. Eğer ilişkileri bu kadar ciddiye..."

"Bilmek isteyeceklerdir," diye kabul etti Davian, bu düşünce karşısında hüzünlendi. Hepsini dışarı çıksa bile, kendi zamanlarına dönmüş olacaktı. Ve Raeleth ile Niha birbirlerinden binlerce yıl ayrı doğmuşlardı.

Tal yüzüğü inceledi. "Rüzgâr Gemisi'ne girmeyi başardın mı?"

"Bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Niha için bir silah ve işe yarayacağını zaten biliyordum."

Tal onaylayarak homurdandı ve metali parmaklarının arasında çevirdi. "Başka bir tahmin mi? Henüz bu kadar... agresif bir konuyu ele aldığımızı sanmıyordum."

"Onun gibi bir şey." Davian omuz silkti. "Zaman manipülasyon makinelerine kıyasla pek de karmaşık sayılmaz."

"Yine de." Tal yüzüğü Davian'a geri verdi. "Sanırım sen o zaman gemisi üzerinde çalışırken biz de senin eğitiminin bir sonraki aşamasını ele almaya başlayacağız."

Davian ona soru sorarcasına baktı. "Sonraki aşama mı?"

"Saldırı ve savunma gemileri." Tal hafifçe gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Önce savunma. Okuma ve Kontrolü engellemek için Gemiler yaratabiliriz. Özün sizden çekilmesini önlemek için. Konsantrasyon gerektirmeyen bir Bozma kalkanı oluşturmak için. Ondan sonra..." Gülümsemesi genişledi. "Pekala. Şimdiye kadar gördüğünüz Gemilerden herhangi birini çalışırken hayal edin. Eğer mekanizmaları öğrenebilerseniz..."

Davian yutkundu, nabızı hızlandı. Elbette bu olasılıkları daha önce de düşünmüştü ama odaklandığı Gemi aklını büyük ölçüde elindeki görevlere vermesini sağlamıştı.

"Peki ya şu siyah zincirler? Kan kullanmamızı engelleyenler?" diye sordu aniden. "Onları durdurmanın bir yolu var mı?"

Tal bir an için düşündü. "Belki de. Onlar Cyr'in , ama..." Omuz silkti. "Kesinlikle deneyebiliriz."

Davian başını salladı. "Ne zaman başlıyoruz?" Tal masayı işaret etti.

"Hemen şimdi başlayabiliriz," dedi neşeyle. "Seni nasıl bir silaha dönüştüreceğimizi bulalım."

Bölüm 36

Wirr, Yönetici Ithar'la arasındaki haritayı sıkıntıyla inceledi, fener dışarıda solan alacakaranlıkla savaşıyor, yaşlı adamdan fiziksel bir dalga gibi yayılan şüpheyi görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Bir şeyleri atlıyor olmalıyız," dedi Wirr kararlı bir şekilde. Gözleri Devliss'in çizgisini takip etti. "Gözcülerin göremediği *bir yer* olmalı."

Ithar'ın gözlerindeki bakışı yakaladığında midesi sıkıştı. Caeden'in üç tarafı Menaath Dağları ve diğer tarafı Devliss olan beyaz dereye doğru uzanan devasa geçitle çevrili bu yoğun ormanlık vadiye açtığı geçitten çıkmalı bir günden biraz fazla olmuştu. Vadi haritalarında vardı - ne de olsa Desriel sınırının bir parçasını oluşturuyordu - ama normal yollarla ulaşılması neredeyse imkânsızdı.

"Belki de su altını kontrol etmelerini istersiniz, efendim?" Ithar'ın ses tonundaki hayal kırıklığı açıktı. "Saklanmak için bu ormanlar olsa bile, dağların yamaçlarında bulduğumuz geçitler vadinin mükemmel bir görüntüsünü sağlıyor; oradaki herhangi bir gözcü kilometrelerce uzağı görebilir. Nehrin *Desriel* tarafında bile bir ordu fark edilirdi. *Burada kimse yok.*"

Wirr dudağını çiğnedi, Caeden'in bir hata yapmış olmasının mümkün olup olmadığını ilk kez düşünmüyordu. Kesinlikle ihanete uğradıklarını düşünmüyordu - güvenlerini kötüye kullanmanın onları yanlış yere göndermekten çok daha etkili yolları vardı - ama Desriel burada sınırı geçmek üzereyse ya da yakın gelecekte geçmeye niyetliyse, o zaman mutlaka işaretler olurdu.

Andarralıları gelmeden önce yollarını bulmuş ve çoktan dağ geçitlerine girmiş olmaları mümkün müydü? O da durumun böyle olduğunu düşünmüyordu, Ithar da öyle. Önemli büyüklükteki ordular geçişlerinin tüm izlerini saklayamazdı.

Taeris'in yanında dikkat çekmeden oturan Scyner kıpırdandı. "Eğer Tal'kamar bir saldırı olacağını söylüyorsa, o zaman bir saldırı olacaktır," dedi sakince.

"Öylece . Caeden bizi buraya sebepsiz yere göndermezdi," diye kabul etti Taeris.

Ithar hem Augur'u hem de Yetenekli'yi görmezden geldi. "Belli ki buna güveniyorsun

Tal'kamar. Caeden. Adı her neyse," dedi ses tonunu biraz değiştirerek, "ve adamın size verdiği bilgiye inandığından şüphem yok. Ancak bilgi -özellikle de tek bir kaynaktan gelen bilgi- *yanlış* olabilir, Majesteleri."

Wirr uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Hayatta kalan en kıdemli Yöneticisinin sesindeki endişe sebepsiz değildi: Ithar Tol'dan talep edebileceği kadar çok erzak getirme öngörüsüne sahip olsa da, bunlar uzun sürmeyecekti. Orduda eski bir yüzbaşıydı, hatta yıllar önce General Oran'la birlikte çalışmıştı. İçinde bulundukları durumun pratikliğini herkes kadar iyi anlıyordu.

"Burada ne kadar kalabiliriz?" Wirr sonunda sordu.

Ithar içini çekti. "Askerlerin çoğu kendileri için yiyecek aramaya alışkın. Bazı Üstün Yetenekliler ve Yöneticiler de yapabilir. Ve Üstün Yeteneklilerin yemeleri gereken miktarı azaltmak için Rezervlerinden biraz fedakarlık edebileceklerini biliyorum. Ama bu durumda bile... bir hafta mı? Belki on gün?"

"O zaman yapacağımız şey bu. Bize vadinin karşısından bir tür saldırı olduğunu varsayan bir savunma pozisyonu bulun ve yarın orada kamp kuralım. Yerleştikten sonra hiçbir şey olmadıysa ve daha fazla bilgi ortaya çıkmadıysa, Caeden'in olduğu yere bir portal açmak için Seyahat Taşlarını kullanma riskini almamız gerekecek. Bakalım daha fazlasını öğrenebilecek miyiz?" Wirr Scyner'a baktı, o da onaylarcasına hafifçe başını salladı.

Ithar da isteksizce başını salladı. "Efendim." Ayağa kalktı, sonra durakladı.

"Efendim, bir şey daha söyleyebilir miyim?" Wirr ona devam etmesini işaret ettiğinde nefes aldı. "Bizimle gelen bu adamlar... onlara liderlik edecek güvendikleri insanların çoğunu kaybettiler ve aptal değiller. Yetecek kadar yiyecek olmadığını biliyorlar. Neskian istilasını, Talmiel'deki huzursuzluk ve orada toplanan güçlerin görölmesi hakkındaki raporları duydular. Ve Desriel'in şu anda bulunduğumuz yere saldırmasının mümkün olmadığını biliyorlar. Birçoğu ölkelerini korumaktan çok maaş kazanmak için bu işe girdiler ama... sorumlu olması gereken kişinin mantıksız emirler veriyor gibi görünmesi onları yine de rahatsız ediyor. *Özellikle* de gerçek bir deneyimi yoksa."

Wirr cevap vermeden aceleyle devam ederek rahatsızca kıpırdandı. "İlin Illan'da aileleri ve evleri var. Yetenekliler ve benim halkım da, sende de *bu olduğu için*, gerginler." Wirr'in boynunda asılı duran Yemin Taşını gösterdi. "Elinizde tam anlamıyla bir iç çatışma çıkacağını söylemek istemiyorum. Ama şimdiden insanların mırıldandığını duydum. Burada sahip olduğunuz bu grup... birbirlerinden hoşlanmıyorlar ve çoğu sizi sevmiyor ya da size güvenmiyor. Bir gün iyi olur, ama bundan daha uzun bir süre tek bir yerde oturmak... hırslı , tüm söylediğim bu," diye beceriksizce bitirdi.

"Anlıyorum," dedi Wirr basitçe. "Lütfen herkesi bir arada tutmak için elinizden geleni yapın. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

Ithar yarı mahcup, yarı rahatlamış bir şekilde başını eğdi ve hazırlıklarını yapmak üzere çadırdan ayrıldı.

Köşede, Scyner yer değiştirdi.

"Tal'kamar hata yapmazdı," dedi sessizce.

"Katılıyorum." Wirr, Augur'un bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Ama savaşmamız gereken insanları bulamadıktan sonra bunun pek bir önemi yok."

Bu açıklamayı kasvetli bir sessizlik izledi. Caeden ona Cyrarium'un tam yerini ama Desrielitlerin bir şekilde oraya ulaşip ulaşmadıklarını anlamak için keşif kollarının oraya gidip dönmesi birkaç gün . Ve Caeden, Alaris'i okuması her ayrıntıyı vermemiş olsa bile, Desriel'in giriş noktası konusunda emindi.

Wirr ayağa kalktı, aklı bir kez Tol'a gitti. Midesi bulandı; varışlarının yarattığı kaos ve savaşacak bir düşman olmadığının anlaşılmasıyla birlikte, bu anı son birkaç saattir rahatsız edici bir şekilde zihninin arka tarafına yerleşmişti. Deldri hâlâ oradaydı ve savunmalar şimdiye kadar eletai tarafından neredeyse kesinlikle yok edilmişti.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Seyahat Taşı'nı şimdi kullanmak erken olurdu; taşlar bir kez kullanıldıktan sonra tekrar çalışabilmeleri için aynı kişi tarafından Öz ile yüklenmeleri gerekiyordu - bu da pratikte Caeden'e geri dönmek için portalı sadece bir kez açabilecekleri anlamına geliyordu. Bu yüzden sadece önündekilerle uğraşmak ve Caeden ile Ishelle'in Ilin Illan'da bir şeyler bulmuş olmalarını ummak zorundaydı.

"Yanılmış olma ihtimali olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu sonunda. "Ne de olsa bilgiyi başka bir Venerate'den almış. Caeden'in bizi kandırdığına inanmıyorum ama en azından kandırılmış olma ihtimalini de göz önünde bulundurmalıyız. Bu açıdan, Ithar haklı." Başını iki yana salladı. "Tüm ülkenin kaderinden bahsediyoruz."

"Dünyanın kaderi hakkında konuşuyoruz, Majesteleri," dedi Scyner. "Bu konuda hata yapmayın." Wirr'in boynundaki zinciri işaret etti. "Eğer iş o noktaya gelirse..."

"Taeris ciddiyetle ekledi: "Bu gücü kullanırken gösterdiğin itidale ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun ama Üstün Yetenekliler ve Yöneticiler hizada kalırsa, eminim askerlerin çoğu da kalacaktır. Bu gücü bir arada tutmak söz konusuysa

."

"Biliyorum." Wirr bu insanları bir şey yapmaya zorlama düşüncesinden hoşlanmıyordu ama bu ya da dünyanın yok olmasına izin vermek arasında bir seçim yapmak gerekirse, hangi yönde karar vereceğini biliyordu. "Ne yapacağım. Sana söz veriyorum."

Yaralı adam bir şeyler daha söylemek için ağzını açtı.

Çadırın ortasında parlak beyaz bir Öz çizgisi belirdi.

Wirr geri sıçradı, Taeris de öyle; Scyner da hareket etti, öfkeyle cebinde bir şey arıyordu. Beyaz çizgi döndü, genişledi.

Havada bir delik açtı.

Taeris ve Wirr, Scyner nihayet elini cebinden çıkardığında, avucundaki beyaz taş ıslıl ıslıl parlarken gerilerek Öz'e dokundu.

"Sorun yok," dedi diğerlerine çabucak, ancak yüz ifadesi havadaki delikten adım atan figürü görene kadar temkinli kaldı. Geçit yeni gelenin arkasından göz kırptı ve Taeris ile Wirr'in saldırmaya hazırlandığını gördüğünde eğlenerek ellerini havaya kaldırdı.

"Teslim oluyorum," dedi Ishelle yorgun bir sırıtışla ve elindeki siyah taş şaşkın bakışlı Scyner'a fırlatıp yakındaki bir koltuğa doğru yürüdü.

Ishelle kendini rahat hissetmeye başladığında tam beş saniye boyunca şaşkın bir sessizlik oldu.

"Ishelle. *Ne oldu?*" Wirr sonunda sessizliği bozarak sordu. Son birkaç saattir uykuda olan korkuları geri geldiğinde kalbi burkuldu. "Neden başka kimse seninle gelmedi? Onlar-"

"İyiler," diye çabucak güvence verdi Ishelle. "Herkes... evsiz ama iyi."

Wirr ne demek istediğini sormak için ağzını açtı ama çadırın girişinde bir kargaşa oldu ve Erran aniden dışarıda nöbet tutan muhafızların sinirli itirazlarına aldırmadan içeri doğru ilerlemeye başladı.

"Ishelle?" Erran şaşkın şaşkın ona bakıyor, mutlu mu yoksa endişeli mi olduğundan emin olamıyordu. Kaynak tahsisini denetliyor ve kamptaki liderlik yapılarını organize ediyordu; Elocien'le olan bağlantısından gelen anıları işe yaramıştı, kullanıldıkları bilgisi Wirr'i hâlâ rahatsız etse bile.

Erran'ın sol bileğinde şu anda görünen İşaret de bir dereceye kadar öyleydi. Onlar gelir gelmez kendisini İlkeler'e bağlayacak kadar Öz'ü kasten çekmiş, Wirr'in kendisiyle doğrudan iletişim kurabilmesinin bunu yapmaması için çok önemli olduğunda ısrar etmişti. Wirr aynı fikirde değildi ama yine de.

Erran'ın bakışları Scyner'ın elindeki iki taş a gitti. "Sanırım az önce hissettiğim şey buydu? Burada ne yapıyorsun?"

Ishelle omuz silkti. "Arkadaş isteyebileceğini düşündüm."

Erran yüzünü ona çevirdi. "Tol'da ne oldu?" Erran Kanal'daki kesintiyi görmemişti -o aşamada zaten Geçit'ten geçmişti- ama Wirr'den öğrenmişti. "Ve sen neden..." Başını işaret etti.

"Caeden eletai'yi engelledi. Beni bir şekilde onlardan sakladı," dedi Ishelle. "Bunun uzun sürmeyeceğini ama en azından bir süreliğine burada yardımcı olabileceğimi söyledi." Sesi güçlüydü ama Wirr konuşurken gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

"Eğer yardım edilecek bir şey varsa," dedi Wirr acımasızca. Ishelle'in sorgulayan ifadesi karşısında omuz silkti. "Gil'shar'dan ya da Baneler'den hiç iz yok. Ya henüz burada değiller ya da çoktan gitmişler."

Ishelle yavaşça, "Bu... doğru olamaz," dedi.

"Doğru," dedi Erran kasvetle.

"Hayır." Ishelle başını salladı. "Yani, onları *hissedebiliyorum*." Gözlerini kapattı, tekrar açmadan önce nazıkçe titredi. "Şu taraftalar." Batıyı, vadinin olduğu yönü işaret etti.

"Öyle değiller." Wirr kaşlarının çatıldığını hissetti. "Gözcülerimizden daha yirmi dakika önce bir rapor aldık. Gözcülerin buraya geri dönmesi için geçen yarım saat içinde daha da yaklaşmadılarsa, orada hiçbir şey yok demektir."

Ishelle'in kaşları çatıldı ve nefesini içine çekerek gözlerini tekrar kapattı.

"Nehrin yakınındalar," dedi usulca. "Karaya oturmuşlar. Gözden uzak duruyorlar. Onlar..." Başını iki yana salladı. "Onlar... zihinlerini yeniden düzenliyorlar. Uyum sağlıyorlar, kayıp bilgileri kapatmaya çalışıyorlar."

Wirr diğer üçüyle dalgın bakışlar alışverişinde bulundu. "Ne?"

"Zihinleri tek bir varlık olarak çalışıyor," dedi Ishelle, gözleri hâlâ kapalıydı. "Caeden Ilin Illan'ı yok ettiğinde, Kovan'dan daha önce hiç yaşamadıkları kadar çok kişiyi öldürdü. Kafaları karışmış, şaşırmış durumdalar."

Bir sessizlik daha oldu, bu seferki inanmazcaydı. "Ne?" diye tekrarladı

Wirr. Ishelle gözlerini açtı ve onların yüz ifadelerine baktı. "Ah. Doğru."

Onlara Ilin Illan'dan, Dirençli Kapı'nın düşüşünden ve Caeden'in şehri didik didik etmesinden bahsetmeye başladı.

"Ama Tol'u ihlal etmediler mi?" diye sordu Wirr, sesi hafifçe titreyerek.

Ishelle sorulmamış soru karşısında başını salladı. "Dediğim gibi. İçeride kimse zarar görmedi."

Wirr tuttuğu nefesi bıraktı, en azından bu için minnettardı. Ilin Illan gitmişti ama şimdi bunu düşünemezdi. "Demek eletai'ler yakındalar," dedi kasvetli bir sesle ve zihnini en acil tehlikeye geri döndürdü. "Gil'shar'ı mı bekliyorlar?"

"Hayır." Ishelle bir kez daha batıya doğru baktı.

"Anladığım kadarıyla onlar da çoktan buradalar," dedi sessizce.

Onları en iyi yere götürebilecek bir izci bulmak sadece birkaç dakika sürdü.

Nehir için bir görüş noktası ve çok geçmeden kamptan uzaklaştılar, dalların arasından geçtiler ve kadın kalın çalılıkların arasından kendinden emin bir şekilde ilerlerken rehberlerinin yolunu takip ettiler.

Yarım saat daha dar bir patikada ilerledikten sonra Kısa bir tırmanıştan sonra izci belli belirsiz sinirli bir ifadeyle eliyle işaret etti. "Kendiniz görün," dedi.

Wirr gözlerini ısıltılı Devliss'e dikti ve uçurumun dibinde akan mavi-beyaz suyu görünce kalbi sıkıştı.

Ithar haklıydı: Burada kilometrelerce uzağı görebiliyordu ve hiçbir şey yoktu. "İşte orada." Ishelle Devliss'in keskin bir şekilde eğildiği bir noktayı işaret etti. "Orası orada eletai var. Onları hissedebiliyorum."

Wirr gözlerini kıstı. "Uzak taraftaki ağaçların altında mı?" Vadinin karşısındaki orman sıkı ve eğer yeterince dikkatli olurlarsa büyük bir grubu saklayabilecek potansiyele sahipti. Yine de o bölgede herhangi bir koruma sağlayan tek yer orasıydı.

"Hayır. Kenara daha yakın. Karaya oturmuş ama kesinlikle suyun görüş alanında." Titredi ve sessizliğe gömüldü.

Taeris Wirr ile bakışlarını değiştirdi. "Belki de bir anıdır?" diye düşündü. "Çoktan geçmiş olabilirler mi?"

"Ishelle?" Wirr genç kadını dikkatle izledi. Caeden'in eletai'ye direnmesine yardım ettiğini iddia ediyordu ama buraya gelirken bile dikkatinin dağıldığı, boş boş baktığı ve dikkatini çekmek için adının birkaç kez tekrarlanmasına ihtiyaç duyduğu zamanlar olduğunu fark etmişti.

"Hayır. Eminim. Gördüğüm şey şu an," diye ısrar etti Ishelle, ses tonunda aciliyet ve hayal kırıklığı vardı. "Şu anda ne *gördüğümüzü* biliyorum ama... bu bir tür illüzyon. Öyle olmak zorunda."

Wirr daha fazlasını söylemek üzereydi ki bir parıltı geldi. Durakladı ve döndü. "O da neydi?"

Yüzünü nehre dönmüş olan Taeris de onun bakışlarını takip etti. "Ben görmedim..."

Sözünü yarıda kesti. "Ne?"

Taeris grubun aşağı inmesini işaret ediyordu; Wirr diğerlerinin de onu taklit ettiğini görünce rahatlamış bir şekilde bunu yaptı. Bir süre sonra Taeris'in ağaçların arasından gördüğü şeyi fark etti: Üç Gil'shar'dan oluşan bir müfreze, Andarralıların sadece birkaç dakika önce geçtiği yamaçtan yukarı doğru ilerliyordu. Wirr ve adamlarını henüz fark etmemişlerdi ama belli ki bölgeyi incelemek için aynı noktayı hedefliyorlardı.

"Geri," diye mırıldandı Wirr, başını arkalarındaki ağaç sırasına doğru sallayarak. Onları buraya getiren gözcüye döndü. "Etrafında dön. Orada olduğundan emin olun"

yakınlarda başka kimse yok."

Diğerleri ağaçlara doğru elli adım geri kaçarken kadın soru sormadan uzaklaştı. "Yönetici Ithar. Yönetici Kestig. Yaşlı Tanavar. Bilmesi gerekenlere Devliss'in bu tarafında Gil'shar askerleri olduğunu söyleyin," dedi Wirr sessizce, onlar siper alırken, adamların görüntüsünü zihninde sıkıca tutarak. "Onlara düşmanın nehre bakan mevziden keşif yaptığını söyle." Tüm orduyu uyarmak için artık çok geç olduğunu biliyordu. Andarralıların kamp kurduğu ağaçların arasında çoktan ateşler yanmaya başlamıştı. Uzaktaydılar ama kolayca fark edilebiliyorlardı.

Gil'shar askerleri birkaç dakika sonra tepeye tırmanırken tüm kasları gergin bir şekilde nefes verdi. Havadaki basınçta ani ve tuhaf bir artış oldu ve Wirr üç adamdan birinin bir Tuzak taşıyor olması gerektiğini fark etti.

"Bunlar da nereden çıktı?" diye mırıldandı Taeris, dışarıya dikkatle bakarken.

Ishelle fısıltıyla, "Sana söylemiştim," diye karşılık verdi.

Taeris kaykıldı ve endişeyle adamları izledi. "Onlarla başa çıkmamız gerekecek," dedi. "Yapabilirsek belki en azından birini esir alabiliriz. Neler olup bittiğini anlamamız gerek."

Wirr başını salladı. "Bir tuzakları var. Ben burada işe yaramam." En azından insanlara komuta etme yeteneği bir Tuzak aracılığıyla çalışıyordu; bu daha önce denedikleri bir şeydi.

Tereddüt etti, Scyner'ın engellediği suikast girişimini hatırladı, şimdi bir ömür gibi geliyordu. "Onları kontrol edebilir misin? Birbirlerine düşman olmaya zorlayabilir misin?" diye fısıldadı Ishelle'e. "O zaman birini geri gönderebilir ve bizi görmediklerini rapor etmelerini sağlayabiliriz."

Ishelle düşündü. "Tuzak beni durduramaz," diye kabul etti. Boynunu ovuşturdu. "Ama kan onların dikkatini çekebilir. Eletai'lerin," diye huzursuzca açıkladı.

Wirr gözlerini kapadı, keşke Erran da onlarla gelseydi, hatta Scyner da gelseydi diye düşündü. "Hâlâ istekli misin?" Bu bir riskti ama gözcüleri basitçe öldürürlerse -bunu yapabileceklerini varsayarsak- düşman askerleri kısa sürede gözden kaybolurdu. Neredeyse varlıklarını duyurmak kadar iyi olurdu.

"Onlardan sonsuza dek korkamayız herhalde," dedi Ishelle, sesindeki neşenin zorlama olduğu belliydi.

Gözle görülür bir şekilde kendini toparladı, sonra uçurumun kenarında kendi aralarında heyecanla işaret etmeye ve mırıldanmaya başlayan bir grup adama odaklandı. Aşağıda bir şey görmüşlerdi ve Wirr vadide Andarran ordusu dışında ilgi çekici bir şey olduğundan şüpheliydi.

Arkaya en yakın asker aniden kaskatı kesildi.

Kılıcı parlak bir kavis çizerek döndü ve adamlardan biri boğazındaki yarıktan kan fışkırarak yere düşerken sadece şok olmuş bir hırıltı çıkarabildi. Askerin diğer arkadaşı telaşla döndü, kılıcı kınından yarıya kadar çıkmıştı ki böğrüne inen bir ayak onu savurdu ve uçuşunun kenarına çarptı.

Wirr irkildi. Kayaların üzerine elli metreden düşmüştü. "Aferin," diye mırıldandı.

"Fates." Ishelle memnun görünmüyordu; hatta dehşete düşmüş gibiydi. Alnında boncuk boncuk terler göze çarpiyordu, bu da son askerın kontrolünü elinde tutmak için kullandığı konsantrasyonun bir kanıtıydı. "Onu okuyorum. Desrielitler burada," diye fısıldadı. "Ve bir rapor bekliyorlar. Beni takip edin. Çabuk olun."

Hiçbiri tepki veremedenden o koşmaya başladı, Gil'shar askeri de onun önünde koşuyordu.

Wirr bir küfür savurdu ve onun peşinden fırladı.

Kovalamaca yavaş ilerliyordu, Ishelle onların bir açıklama için fısıltıyla yalvarışlarını duyamayacak kadar odaklanmıştı ve Wirr ona durması için daha yüksek sesle seslenmeye cesaret edemiyordu. Taeris'le sürekli endişeli bakışlar atması, ikisinin de Ishelle'in artık kendini kontrol edebildiğinden tam olarak emin olmadığını .

Yamaçtan hızla inerek kamplarına doğru eğik bir açıyla vadiye ve vadinin kenarında çürümeye yüz tutmuş terk edilmiş Darecian kalesine doğru ilerlediler. Birkaç dakika sonra bir parıltı oldu ve Wirr ile Taeris'in nefesleri kesildi, garip bir his üzerlerine çökerken Ishelle'in yanında durdular.

Wirr'in kanı, görüşü netleşip aniden gürültü ve hareketle canlanan sahneyi algıladığında dondu.

"Fates. *Kaderler*," diye fısıldadı Taeris, sesindeki dehşet Wirr'in duygularını mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Bir tür görünmezlik baloncuğuna benzeyen bir şeyin kenarından geçmişlerdi - Devliss'in tüm genişliği boyunca uzanan devasa bir baloncuk. Birkaç dakika önce aşağıda sadece su akarken, şimdi üç geniş, parlayan Öz köprüsü geçidi kaplıyordu.

Dıştaki iki köprü, uzak taraftaki ormanlardan sürekli olarak çıkan askerlerle dolup taşıyordu.

Daha da kötüsü, aralarına Baneler serpiştirilmişti, yüzlercesi. Daha fazlası. Dar'gaithin, Gil'shar askerlerinin arasında sürünerek ilerliyordu; askerler bazen onlara rahatsızlıkla baksa da varlıklarını kabul etmekten memnun görünüyorlardı. Cesetlerin akışı durmaksızın kaleye doğru ilerledi ve Wirr

içerideki hareketlilikten çok sayıda askerin zaten içeride olduğunu söyleyebilirdi.

Wirr, Ishelle'in peşinden aceleyle koştu, devasa baloncuğun kenarındaki varlıkları, sık çalılıkların arasına saklandıkları için fark edilmedi.

"Bu da ne?" diye mırıldandı şaşkınca.

Ishelle cevap vermedi, odak noktası hâlâ kampa geri dönen askeri kontrol etmekte.

"Daha da önemlisi, neden kimse orta köprüyü kullanmıyor?" diye sordu Taeris usulca.

Cevabını neredeyse anında aldı.

Devliss'in uzak tarafındaki sık, kasvetli orman sallandı ve ağaçların arasından kalabalık bir grup kadın ve erkek belirdiğinde Wirr bir korku dalgasını yuttu.

Bir şey taşıyorlardı. İçinden çıktığı gölgelere karşı neredeyse görünmez olan, ıslak ve hastalıklı siyahlıkta, mükemmel kare taştan koyu bir sütun. Wirr izlerken, taşıma işini yapanlardan bazıları yere düştü; yürüyen diğerleri yerlerini almak için hızla hareket etti, tüm güçlerini sütunu ilerletmeye harcarken düşenleri görmezden geldiler.

Wirr'in ne olduğunu öğrenmek için sormasına gerek yoktu.

Gözlerini kapattı. "Kestig. Herkese istilanın doğrulandığını söyle. Onlara Desrielitlerin kendilerini görünmez kılan bir tür Gemileri olduğunu ve Özden yapılmış köprülerden geçtiklerini söyle. Tam eski Darecian kalesinin yanından." Bu basit ifadenin sonuçlarını düşünürken yutkundu. Gil'shar, Gemileri kullanıyor. Öz kullanıyorlardı. Caeden onu uyarmıştı ama yine de.

Desrielitlerin yanında hiç Üstün Yetenekli olmasa bile, bu her şeyi değiştirdi.

"Yeterince gördün mü?" Ishelle'di, kelimeleri dişlerini sıkarak söylüyordu. "Zaten bir şey görmediklerini bildirdi. Şimdi gidersek onu bizimle birlikte geri getirebilirim ama bu bağlantıyı sonsuza dek sürdüremem."

Herkes başını salladı ve temkinli bir şekilde geri çekildiler, kubbenin sınırını geçtiklerinde korkunç görüntü kayboldu. Ormanın içinden kamplarına doğru aceleyle ilerlerken Wirr'in ensesindeki deri diken diken oldu.

Koşarken zihni hızla çalışıyordu. Gil'shar'ın çoğunluğu karşıya geçmeden önce o köprülere derhal bir saldırı düzenlemeleri gerekiyordu. Kesinlikle tüm Sütunlar geçmeden önce.

"Asha," diye mırıldandı aniden, hafifçe nefessiz kalarak. "Eğer Caeden'le birlikteysen, ona Desrielitlerin saldırdığını söyle ve

Sütunlar." Yutkundu. "Ona burada alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu söyleyin."

Erran bir süre önce Asha'nın Mührü'nün Dere'ye girmeden önce geri döndüğünden bahsetmişti ama Wirr yine de her şey planlandığı gibi gitse ve Asha tekrar dışarı çıksa bile, Caeden'e diğer adamın zaten bildiği şeyi doğrulamaktan başka bir şey yapamayacağını biliyordu. Yine de şu an için yapmayı düşünebildiği tek şey buydu. Karşılarında dar'gaithin ve eletai varken, Desriel'in elindeki diğer Gemilerden bahsetmeye bile gerek yok, bu Wirr'in en kötü kâbuslarında bile göremeyeceği kadar umutsuz bir durumdu.

Yine de savaşacaklardı, tabii ki . Başka seçenekleri yoktu. Ama nasıl kazanabileceklerini anlamıyordu.

Bölüm 37

Wirr bir kenarda oturan Ishelle'i endişeyle izledi.

Kampa geri döndüklerinde Gil'shar askerinin kontrolünü Erran'a devretmişti; ama eletai'lere karşı koymanın verdiği gerginlik açıkça etkisini göstermişti; düşmüş bir kütüğün üzerinde uyuşuk bir şekilde otururken bakışları donuklaşmıştı. Onu savaşa götürmeye cesaret edebilirler miydi? Wirr şu anki haliyle ne kadar işe yarayabileceğinden bile emin değildi ama daha da endişe verici olanı, eletai Caeden'in engellerini aşıp ona gerçekten ulaşırsa ne olacağını hiçbiri bilmiyordu. Eğer yaratıklar bir şekilde onu dönüştürmeyi başarırlarsa...

"Burada bir müfrezeye ihtiyacımız var." Ithar bölgenin kaba haritalarından birini inceliyordu; Darecian kalesinin yan tarafına, Öz köprülerini iyi görebilecek bir nokta sapladı. "Yüz Üstün Yetenekli bu işi görür. Yükseklikten faydalanabilir, takviye yapmaya çalışan Gil'shar'ları hedef alabilirler."

Wirr yavaşça başını salladı. Erran yakaladıkları askeri okumuştı; adam pek bir şey bilmiyordu ama en azından neyle karşı karşıya olduklarına lojistik bir genel bakış sunabilmişti. On bin adam. Çoğunluğu dar'gaithin olan en az iki bin Banes, ama yine de Desrielite esirleri kullanarak sayılarını artırmaya devam ettikleri anlaşılan yüzlerce eletai de dahil.

Ve tabii ki Gil'shar'ın kutsal Mahzeninden gelen Kaplar. 'Tanrılarından' biri - Alar- iki bin yıl sonra mühürlü Mahzenden çıkarak onlara görünmüş ve zamanın geldiğini ilan etmişti. Alar'ın kendisinin onlara liderlik etmek için geri dönmesi gerekiyordu ama Gil'shar sonunda onsuz hareket etmeye karar vermişti. Yakalanan asker ordunun özel hedefini bilmiyordu ama Caeden'in Wirr'e açıkladığı her şeye dayanarak, amaçları yeterince açıktı.

En azından bazı iyi haberler *vardı*. İstila daha yeni başlamıştı ve dar'gaithinlerin çoğu hâlâ geçidin Desriell'in tarafındaydı; Taeris esirlerinin gözlemlerinden, pullarının Öz'ü emme şeklinin köprülerin aynı anda çok kişinin geçişini kaldıramayacağı anlamına geldiğinden şüpheleniyordu. Ve bu köprüleri oluşturan Gemiler, görünüşe göre, enerjilerini doğrudan gönüllü askerlerden çekiyorlardı - onları ayakta tutmak için saat başı tüm mangalar döndürülüyor ve boşaltılıyordu ve bu erkek ve kadınların iyileşmek için muhtemelen en az bir tam güne ihtiyaçları olacaktı.

deneyim.

Muhtemelen bu yüzden Gil'shar, karşıt bir gücün yakınlarda olma ihtimalinin son derece düşük olmasına rağmen, devasa görünmezlik kalkanını güçlendirmek için daha fazla enerji harcamayı tercih etmişti. İstilalarının bu aşaması Andarra'nın onları durdurmak için en iyi -ve belki de tek- fırsattıydı.

Ithar konumlanmanın ana hatlarını çizmeye devam etti. Ishelle'e göre, şimdilik eletai hakkında endişelenmelerine gerek yoktu; İlin İllan'a saldırmayanlar hâlâ Kovan'ın oradaki kaybının şokunu atlatmaya çalışıyorlardı. Ve görünüşe göre Desrielitler henüz başka gözcü gönderme zahmetine girmemişlerdi. Andarralılar sık ormanı siper olarak kullanmaya devam ettikleri sürece, birkaç saat daha tespit edilmekten kaçınabilirlerdi.

Muhtemelen ellerindeki tek şey buydu.

Ithar, Wirr ve Erran en iyi hareket tarzlarını planlarken, Taeris, Scyner ve Ishelle de ekleyecek bir şeyleri olduğunda katkıda bulunurken zaman hızlı ve gergin tartışmalarla geçti. Birkaç önemli avantajları vardı ama günün sonunda sayıca çok azdılar ve geciktikleri her an daha fazla Desrielit ve dar'gaithin Andarra'ya geçiyordu. Daha önce gördüklerine bakılırsa, Sütunlar da muhtemelen çoktan Andarra tarafına geçmişlerdi. Eğer biraz daha erken davranmış olsalardı -hatta bir gün bile- geçidin kendi taraflarını tutabilir, Augur'ların Öz köprülerini yıkmasını sağlayabilir ve muhtemelen tüm bunları daha başlamadan durdurabilirlerdi.

Ama olabileceklerin yasını tutacak zaman yoktu. Şimdi gerçek bir savaş olacaktı ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Plan nihayet şekillenmeye başladığında Wirr endişeyle "Karanlık çökene kadar bekleyebilir miyiz?" diye sordu. "Eğer savunmalarını Sütunların etrafına inşa etmeye niyetliyseler..."

"Sadece birkaç saat; zaten pozisyon almak için o kadar zamana ihtiyacımız olacak. Karanlık tepki vermelerini zorlaştıracak ve umarım -burada olduğumuzu bilmediklerini düşünürsek- savaşa çoğu uykudayken başlayacağımız anlamına gelir. Gil'shar bağınazdır ama nesillerdir gerçek bir savaşa girmediler. Disiplinlerinin o kadar da iyi olmadığını ummak zorundayız." Ithar yorgun bir şekilde yüzünü ovuşturdu. "Gerçi bundan daha fazla vaktimiz de yok - esir düşen arkadaşımız keşif grubunun geri kalanının gece karanlığında tahliye edilmesi gerektiğini söylüyor. Ve muhtemelen bir sonraki grubu kontrol ederek daha fazla zaman kazanabilecek olsak da, sonsuza dek saklı kalacağımıza dair bahse girmek istemem. Bin kişi bunun için çok büyük bir güç, arazi bizim lehimize olsa bile."

Kimse konuşmadı ve sonra Ithar tekrar öne doğru eğilerek endişeyle haritaya baktı.

"Bu görünmezlik gemisiyle nasıl başa çıkacağız?" diye sordu sessizce, sadece bu kavramdan bile rahatsız olmuş görünüyordu. "Koordineli bir saldırıyı neredeyse imkânsız hale getirecek. Onu yok edebilir miyiz?"

Scyner tereddüt etti. "Eğer onu bulabilirsek, o zaman belki. Gerçi yapabildiklerine bakılırsa, şimdiye kadar gördüklerimden daha büyük ve karmaşık olacak," diye itiraf etti. "Görünüşe göre ordu gelmeden önce orada ne varsa ona da uyum sağlıyor -çimenler, ağaçlar, kale, *her şey*- ve sadece sonradan gelen her şeyi gizliyor." Başını salladı, hayranlığı endişesinden bile belli oluyordu.

Erran öne doğru eğildi. "Köprüler ne olacak?" Alnını ovuşturdu. "Onları kesebileceğimizden emin misin?"

"Kan tarafından tutuluyorlar ama dinamik olarak yaratılıyorlar. Sertleştirilmiş kan ile korunmalarının bir yolu yok," dedi Scyner kendinden emin bir şekilde. "Eğer mahkûmun söyledikleri doğruysa, Alaris'in bu saldırıyı yönetmesi gerekiyordu ve eğer yönetmiş olsaydı, köprüleri koruyabilir ve bunu neredeyse imkânsız hale getirebilirdi. Ama Tal'kamar buraya gelmeden önce onun icabına baktı. Bu konuda çok şanslıydık."

Tartışmalar çok uzunmuş gibi gelse de Wirr zaman dolmadan halledebilecekleri her detayın üzerinden geçmenin önemli olduğunu biliyordu. Burada hataya yer yoktu. Sayıca bire on üstündüler ve başarısızlık hâlâ zar zor kavrayabildiği ölçekte bir felaket anlamına geliyordu.

Sonunda küçük tartışmalar tatlıya bağlandı, adamların pozisyonları belirlendi ve plan yapıldı. Ithar, adamın tüm kusurlarına rağmen, tehlike artık aşikâr olduğu için sakin ve metodikti, dinlemeye istekliydi ve kendi düşüncelerini açık ve net bir şekilde özetliyordu. Wirr, Yönetici'nin orada olmasından gerçekten memnun olduğunu fark etti.

Çadırın dışında güneş ufkun altına inmeye başlamıştı. Wirr ayağa kalktı.

"Adamlarınızı hazırlayın," dedi gruba, göğsünde sıkı bir endişe düğümü vardı.

"Herkes yerini alır almaz saldıracağız."

Wirr, Devliss'in ay ışığıyla aydınlanmış sularına baktı, yakınlarda olduğunu bildiği binlerce askerden herhangi bir iz ararken kalbi çarpıyordu.

Desrielitler akşama kadar geçmeye devam etmişlerdi; Wirr'in en iyi gözcüsü yine kalkanın içine gizlice girmiş ve düşmanın nehrin bu tarafında dar'gaithin de dahil olmak üzere en az üç bin asker olduğunu rapor etmişti. Ve daha fazlası da gelmeye devam ediyordu, her biri

Sütunların kontrolünü ele geçirmek için baypas edilmesi gerekir.

Wirr aşağıdaki aldatıcı derecede sakin manzarayı izlerken kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kaldı. Desrielitler tarafından gönderilen keşif grupları yakında geri dönecekti. Wirr'in adamları onları keşfedecek olanların hepsini durdurmuştu -en azından söyleyebildikleri kadarıyla- ama düşman askerlerinin çoğu öldürülmüştü ve yoklukları fark edilmeyecek değildi. Andarralıları bu gerçekleşmeden önce kesinlikle saldırmak zorundaydı.

Erran ve Scyner aşağıda bir yerlerdeydi. İki adam şimdiye kadar kalkanın içinde olmalıydı, umarım Sütunlardan en azından birini yok etmenin bir yolunu bulmuşlardır - hatta bir tanesini Gil'shar'ın onu geri almasının kesinlikle imkânsız olacağı vadiye atmışlardır.

Ancak bu konudaki başarıları ne olursa olsun, öncelikli görevleri görünmezlik kalkanını yaratan Gemiyi aramaktı.

Riskliydi ama her iki adam da yetenekli Augur'lardı ve düşman kampının ortasında bile kendi başlarının çaresine bakabilmeliydiler. Geminin yeri hakkında daha fazla bilgi edinmek için askerleri okumaları gerekecekti; nerede olduğunu öğrendiklerinde, Erran onu indirecek, Scyner ise köprülerin yanında konumlanacaktı.

Eğer kalkan düşmezse, Wirr ne olursa olsun saldıracaktı. Yine de verebilecekleri hasar çok daha az olacaktı. Kampı körü körüne bombardıman etmek ve Gil'shar organize olmadan önce kalkanın içine girmeyi umarak gözcüleri tarafından işaretlenen bölgelere saldırmak zorunda kalacaklardı.

Mükemmel bir plan değildi ama bu kadar kısa yapabileceklerinin en iyisiydi.

Wirr yüzükoyun yatıp acımasızca izlerken sessizlik uzadı. Birkaç dakika sonra Ithar'a baktı, o da başını salladı.

"Taeris, yerinde ve hazırsan işaret ver," diye mırıldandı.

Bir an hiçbir şey olmadı ve sonra doğudan, Darecian kalesine bakan yamacın yarısından bir Öz parıltısı geldi.

"Nora, yerinde ve hazırsan işaret ver." Cevap veren bir parıltı.

Üç kez daha komut verdi ve üç kez daha istediği cevabı aldı. Her şey ayarlanmıştı.

Derin bir nefes aldı. "Erran. Kalkanı indir." Aşağıdaki manzaraya baktı.

Hiçbir şey olmadı.

Wirr'in dehşeti saniyeler dakikaları kovaladıkça artmaya başladı. Aşağıda neler oluyordu?

Yanı başındaki Ithar kıpırdanarak Wirr'e baktı. Konuşmadı ama yüz ifadesi yeterince şey anlatıyordu.

Wirr başını salladı. "Onlara daha fazla zaman vermiyiz."

"Desrielite gözcüleri gecikti." Ithar kelimeleri yumuşak bir şekilde söyledi.

"Eğer onlar

Şüphelenirsek, saldırmadan önce organize olursak, başarısız oluruz."

Wirr kaşlarını çatarak aşağıya baktı ve bir şeyler olmasını diledi.

Sanki emir verilmiş gibi, bir ışık titremesi karanlığı yardı. Işık soluklaşırken Wirr'in nefesi kesildi ve bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra bir enerji dalgalanması oldu, siyaha karşı beyaz ve keskin, kubbe bir dalga halinde geri sıyrılıp aşağıdaki sahneyi yıkarken ve düşman kampını ortaya çıkarırken bir hareket ipliği.

Wirr yutkundu.

Aşağıda binlerce çadır kurulmuştu. Baktığı her yerde kamp ateşleri vardı, bazıları parlak bir şekilde yanıyor ve askerler tarafından çevreleniyordu, diğerleri ise sönüyordu. Uzaktan gelen kahkaha sesleri ve hatta belli belirsiz, yabancı bir müzik sesi kulaklarına ulaşıyordu ama bu sesler, bulundukları yere doğru yankılanmaya başlayan ve kalkanlarının çalışmayı durdurduğunu fark eden insanların şaşkınlık çığlıklarıyla azalıyordu. Wirr kalenin içinde, duvarları aydınlatan şiddetli, keskin Öz parıltılarını görebiliyordu. Yakındaki adamların katılmak için yapıya doğru akın ettiği bir savaş.

Kampın ötesinde, üç Öz köprüsü parlıyor, ışıkları aşağıdaki Devliss'in coşkun suları tarafından kırılıyordu. Üzerlerinden hâlâ insanlar akıyor, Wirr'in dar'gaithin olduğunu düşündüğü daha karanlık şekiller serpiştiriliyordu.

Aşağı bakarken yüreği burkuldu. Bu bir savaştı ve bu istilacılara, hepsini yok etmek isteyen bu adamlara karşı haklı bir öfke duyuyordu.

Ama aynı zamanda onlar için üzüntü de duyuyordu. Birçoğunun Venerate tarafından kandırılmış olmasına, kavrayışlarının ötesindeki güçler tarafından bu ana yönlendirilmiş olmalarına üzülüyordu.

Wirr gözlerini kapadı ve mesajının alıcılarını olabildiğince net bir şekilde hayal etti.

"Şimdi," diye fısıldadı.

Karanlık, Öz tarafından parçalara ayrıldı.

Yukarıdan ve yanlardan ölüm yağarken Desrielite kampı kaosa sürüklendi; çadırlar arasında yangınlar çıktı ve erkekler ve kadınlar silahlarını bulmak için çabalarken, birlikler bir araya gelmeye çalışırken ve askerler saldırıların kaynaklandığını düşündükleri yere doğru koşarken çığlıklar vadide yankılandı.

Haber açıkça köprülere yayılmıştı; Wirr kadın ve erkeklerin vatandaşlarına destek olmak için köprülerden akın izledi. Kendini hasta hissederek köprüler dolana kadar bekledi. Üstün Yeteneklilere ilk saldırıda kullanabildikleri kadarını kullanmaları talimatı verilmişti; etkili ama

bunu sürdürebilmek.

"Şimdi işaret ver, Nora," dedi ağır bir sesle.

Anında güçlü bir Öz patlaması gökyüzüne fırladı ve aşağıdaki her şeyi bembeyaz bir ışığa boğdu. Birkaç saniye geçti; Wirr aşağıdakilerin çoğunun yavaşladığını, bunun yeni bir saldırı olup olmadığını merak ederek yukarıya baktıklarını görebiliyordu.

Ardından üç köprünün yanan Özü yok oldu.

İnsanlar ve dar'gaithinler beyaz tepeli nehre doğru daldıkça, çaresiz çığlıklardan oluşan boş bir koro havayı doldurdu; çırpındıkça su ay ışığında gümüş renginde çalkalanıyor, zırhları onları hızla aşağı çekiyordu.

Yüzlerce hayat, işte böyle. Wirr bakışlarını ayırıp savaşa geri döndü ve bunu düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Savaş devam ettikçe daha fazla emir verdi, zayıf noktaları tespit etti, ara sıra Ithar'dan tavsiye aldı ama genellikle uygun gördüğü şekilde tepki verdi. Aşağıdaki manzara karanlıkta karmakarışık ama adamlarıyla ayarladığı hızlı sinyaller herkesi takip etmesine yardımcı oldu ve onları karşı saldırıya geçmeye çalışacak kadar aptal olan Desrielitleri pusuya düşürmek için en iyi pozisyonlara

Hâlâ sayıca azdılar - nehrin bu tarafında muhtemelen iki bin Desrielli kalmıştı, dar'gaithin'den bahsetmiyorum bile - ve şimdi Wirr, Öz'ün girerken basitçe öldüğü boşlukları görebiliyordu. Tuzaklar nihayet aktif hale geliyordu.

Boğazı düğümlendi ama dişlerini sıktı ve Gil'shar kuvvetleri saflarında ilk örgütlenme belirtilerini göstermeye başlarken yönetmeye devam etti.

Asıl mücadele daha yeni başlıyordu.

"Taeris, sağ kanadına odaklan!" diye hırladı Wirr, Gil'shar askerinin kılıcından kaçarken bir gözü aşağıdaki savaştaydı.

Yakınlarda herhangi bir Tuzak olmadığını görünce rahatlayarak Öz'ünü savurdu ve adamı göğsünden yakalayıp otuz fitten fazla uzağa fırlattı. Asker kalın bir ağacın gövdesine sertçe çarptı ve boynu vücuduna doğal olmayan bir açı yaparak hareketsiz yattı.

Wirr kılıcını havada tuttu, gözlerini yakındaki ağaçlara dikerek başka tehditler aradı. Hiçbiri gelmedi. Bu, bulundukları yere yapılan ilk saldırı değildi ama etraflarındaki çalılıkları siper olarak kullanarak daire çizmek için zaman ayıran bir grup tarafından yapılan ilk saldırıydı.

İşe de yaramıştı.

Gece gökyüzüne cam gibi bakarken Ithar'ın göğsünden hâlâ kan sızıyordu; adamın hareketsiz bedeni Wirr'in durduğu yerden sadece birkaç adım ötede yatıyordu. Wirr ona sessiz, kederli bir baş selamı verdikten sonra kendini tekrar

Aşağıda neler olduğunu. Şu anda gösterilecek tek saygı buydu.

Aşağıdaki dövüş iyi gidiyordu -olması gerekenden daha iyi- ama Wirr'in müfrezelerinden hiçbiri beş Sütun'a yaklaşmadığı için durum hâlâ bir çıkmazdaydı. Desrielitler savunmalarını onların etrafında yoğunlaştırmış, Andarralıların onlara ulaşma çabalarına kolayca direnmişlerdi.

Zaten onları nasıl yok edecekleri de tam olarak belli değildi. Wirr uzun kare sütunların Özü emdiğini çoktan gözlemlemişti. Etraflarında geniş bir alanda tuzaklar da aktif hale getirilmişti ve onlara başka fiziksel nesneler fırlatma girişimlerini bile engelliyordu. Daha önce birkaç Gil'shar Sütunlara doğru koştuğunu görmüştü, hatta bir grup, arkadaşları tarafından kesilmeden önce bir tanesini kaldırmayı başarmıştı. Erran, Scyner ya da her ikisi de belli ki aşağıda ellerinden geleni yapıyorlardı.

Gerçi bu yarım saat önceydi. Başka bir girişimde bulunulmaması en hafif tabirle kaygı vericiydi.

Ve şimdi, adım adım, Andarralılar geri püskürtülüyordu. Sürpriz unsuru ve karanlık onların lehine çalışmıştı ama şimdi Desrielitler uyanmış, organize olmuş ve kayıplarına adapte olmuşlardı.

Wirr ve halkı kaybediyordu.

Arkasındaki hareket onu döndürdü, kendisine yaklaşan herkesi patlatmaya hazırlanırken parmak uçlarında Öz parlıyordu. Ishelle'in yüzünün karanlıktan çıktığını görünce elini hızla bıraktı, aşağıdaki sahneye geri döndü ve aradan geçen saniyeler içinde kaçırmış olabileceği önemli değişiklikleri umutsuzca taradı.

"Prens Torin." Ishelle onun yanına tırmanırken sesi nefes nefese çıkmıştı; Ithar'ın cesedini gördüğünde sesindeki duraksamayı neredeyse duyabiliyordu. "Fates. Sen..."

"Ben iyiyim." Wirr gözlerini aşağıdaki manzaradan ayırmadı. "Arkamı kollayacak biri işime yarayabilir ama senin aşağıda savaşıyor olman gerekirdi. Neden buradasın?"

"Sana başka nasıl mesaj ileteceğimi bilemedim." Ishelle'in sesi korku doluydu. "Eletai kıpırdanıyor."

Wirr bu kez yüzünü ona döndü, konsantrasyonu bozulmuştu. Gözleri koyu, bulanık bir griye dönmüştü.

"Kader," diye mırıldandı ve tekrar arkasını döndü. "Üzgünüm Ishelle. Onlar saldırmadan önce kadar vaktimiz var?"

"Uzun sürmez." Ishelle katliama bakarken yüzü solgundu. Muhtemelen ilk kez ne kadar az ilerleme kaydettiklerinin tamamen farkındaydı. "Fazladan zamanın bir önemi olacak mı ki?"

"Muhtemelen hayır." Eletai'lerin savaşa katılması, onların yok olması anlamına gelirdi.

Andarran kuvvetleri. "Nora, nehre doğru yüz metre ilerle ve askerlerini öne çıkar. Ekibine Gil'shar'dan bir müfrezenin o yönden dolaşmaya çalıştığını ve muhtemelen bir tuzakları olduğunu söyle."

Ishelle dalgın dalgın onu izledi. "Ne zaman geri çekiliyoruz?"

Wirr aşağıdaki manzaraya dikkatle bakmaktan kızarmış ve kurumuş olan gözlerini ovuşturdu. Ne kadar zaman ? Saatler, kesinlikle. Doğuda aydınlanan gökyüzü ona şafağın yaklaşmakta olduğunu söylüyordu. Ellerinde kalan küçük avantaj -Gil'shar'ın düşmanlarının sayıları konusundaki belirsizliği -Yakında o da yok olacaktı.

"Şimdi," dedi usulca, umutsuzca. "Eğer söylediklerin doğruysa, o zaman şimdi olmalı."

Mucizevi bir şekilde iyi iş çıkarmışlardı -düşmanlarından ölen her bir kişi için on kişi öldürmüşlerdi, diye düşündü- ama yine de yeterli olmamıştı. Bu onların en iyi şansıydı. Şimdi geri çekilmek, yeniden toparlanmak ve bunun yerine Cyrarium'a giden yol boyunca savaşmanın bir yolunu bulmak zorundaydılar.

Ama Desrielitler burada olduklarını bileceklerdi. Bu gece sahip oldukları avantajlara bir daha asla sahip olamayacaklardı.

Kendisine öğretilen her şeyi uygulamaya çalışarak emirleri vermeye başladı, kuvvetlerini metodik bir şekilde geri çekti, böylece kendilerini herhangi bir sert karşı saldırıya maruz bırakmamak için savaşın en kötüsünden kasıtlı olarak uzaklaştılar. Yine de beklediği gibi, Desrielitler geri çekilmelerine izin vermekten memnundu. Wirr kadar onlar da kendilerini fazla zorlamamaları gerektiğini biliyorlardı ve muhtemelen bir tür ikincil tuzaktan da çekiniyorlardı. Onların bakış açısından bu saldırı son derece koordineli görünebilirdi. Birkaç saat içinde bir araya getirilmiş olduğunu bilmeleri çok zordu.

Birkaç dakika boyunca izledi, ara sıra ayarlamalar yaptı ama geri çekilme sırasındaki kayıplarının minimum olduğunu görmekten memnun oldu. İlk tercihi olan iletişim alıcılarından ikisi, ikincil alıcılarından biriyle birlikte öldürülmüştü ama diğerlerini bu gruplara yeterince hızlı bir şekilde yönlendirmeyi başarmıştı, böylece herkes senkronize kalmıştı.

Yanında, Ishelle'in nefesi kesildi.

Ona döndü, sorunun ne olduğunu soracaktı ama onun yerine dehşete düşmüş bakışlarını takip etti.

Şafak arkalarındaki dağları aydınlatıyordu ama nehrin öte yakasında, Desriel'deki ormandan yükselen, yukarı doğru dönen koyu lekelerden oluşan bir bulutu aydınlatıyordu.

Wirr uyuşmuş bir şekilde baktı, bunun ne anlama geldiğini biliyordu ama neredeyse tam olarak algılayamayacak kadar yorgundu.

"Kaç kişi?" diye fısıldadı. İçeride en az iki yüz eletai olmalıydı.

Sürü, belki daha fazla.

". Geride kalanların hepsi." Ishelle'in sesi boştu. "İstemiyorlar ama mecbur bırakıldılar."

Ona baktı, bakışlarını karşıladı. Onunla tanıştığından beri ilk kez huzurlu görünüyordu. Tamamen berrak, kontrollü.

"Davian'a kaçırdığını söyle," dedi, gözlerindeki hüznün ses tonundaki hafifliği yalanlıyordu. Tereddüt etti. "Ve tabii ki bir kahraman olarak öldüğümü de. O kısmı unutma."

"Sen neden ?" Wirr şaşkınlıkla sordu.

Ishelle gözlerini kapattı, sol gözünden bir damla yaş süzüldü. Alnı konsantrasyon içinde çatıldı.

Yere yığıldı.

Wirr bir an için donakaldı. Sonra kendini öne attı, Ishelle'in gevşek formunun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve onu sırt üstü çevirdi. Görmeyen gözleri giderek aydınlanan gökyüzüne bakıyordu ve göğsü hareket etmiyordu. Hâlâ karşılayabildiği az miktardaki Özü ona akıttı ama düzeltilecek bir şey yoktu.

Sanki basitçe... pes etmiş gibiydi.

Orada diz çökmüş, kızın bedeninin üzerine eğilmiş, umutsuzca bakarken ellerini saçlarında gezdirdi. Az önce ne olmuştu?

Desrielitler Ishelle'in bir dakika önce gördüğü şeyi fark , aşağıdaki askerlerden aniden gürleyen, dalgalanan bir tezahürat yükseldi, eletai nehir boyunca ilerlerken şimdi gökyüzünü karartıyordu. Wirr yerinden kalktı ve aceleyle uçuşunun kenarına geri dönerek, hâlâ dar'gaithin tarafından taciz edilmekte olan geri çekilen kuvvetlerine baktı. Bunun emirlerden mi yoksa kana susamışlıktan mı kaynaklandığı konusunda Wirr'in hiçbir fikri yoktu.

Gil'shar üniformalı kadın ve erkekler, eletai alçaktan ve hızla uçarak tepelerinden geçerken silahlarını zaferle havaya kaldırdılar.

Bu manzara karşısında Wirr'in midesi bulandı. Yaratıklar çok hızlıydı. Düzenli bir şekilde geri çekilseler bile, Andarralıların bundan nasıl kurtulabileceklerini anlamıyordu.

Zihninde subaylarının bir görüntüsünü tutuyordu. "Herkes ağaçlardan uzak dursun ve gökyüzünü izlesin. Siper altında kalmak için elinizden geleni yapın..."

Panik çılgınlıkları aşağıdaki tezahüratlara karışmaya başlamıştı.

Gözlerini kısarak aceleyle sesin kaynağını aradı ve hemen buldu.

Eletai ana sürüden ayrılmıştı ve Desrielite kampının uzak tarafındaki hedeflere sertçe saldırıyorlardı -dar'gaithin, Wirr şaşkın bir şokla fark etti. Yılan benzeri yaratıkların kendileri de aynı derecede şaşkın görünüyordu,

Etrafta tedirgin bir şekilde sürünüyor ve yanlarına eletai'lere saldırıyordu, ancak eletai'ler uzaktan saldırmaya niyetli görünüyordu, parlayan mızrak benzeri uzuvları vücutlarından acımasızca fırlıyordu. Wirr'i hayrete düşüren bu mızraklar dar'gaithin'in zırhını delip geçiyordu. Yılanımsı yaratıkların çoğu çoktan hareketsiz kalmıştı.

Bakışları ana eletai grubuna yöneldi, halkını takip eden dar'gaithin'e dalan yaratıkları gördüğünde kalp atışları hızlandı, öfke ve şaşkınlık çığlıkları ona doğru yankılandı. Bu saldırılar eletai'daha pahalıya mal oluyordu çünkü ağaçların altında alçalıyorlardı ve birçoğu yapraklı gölgeliklerin altında kaybolduktan sonra bir daha yükseleliyordu.

Desrielitler olanlara tepki verirken aşağıda kaos hüküm sürüyordu, saldırıları durma noktasına geldi ve aceleyle daha savunulabilir pozisyonlara çekildiler. Eletai tehdidi altında gibi görünmüyorlardı ama mucizevi bir şekilde Wirr'in halkı da değildi.

Boğazındaki düğümü yuttu ve Ishelle'in bedenine bir kez daha baktı.

Bu onun olmalıydı. Yaratıkları etkilemesini sağlayan son bir fedakârlık. Eletai hakkında pek bir şey bilmiyordu -hiçbiri bilmiyordu, gerçekten- ama aklına gelen tek açıklama buydu.

Aşağıdaki savaş alanını hızla yeniden değerlendirdi. Gil'shar artık baskı yapmıyordu, dar'gaithin'in eletai'lerle savaşmasına yardım etmek niyetindeydiler ama insanlar savaşa katılsa bile, eletai'ler sadece diğer Ban'ları öldürmeye niyetli görünüyordu.

Sütunlar hâlâ kalenin girişinde duruyordu ve hem dar'gaithin hem de askerlerden oluşan bir kalabalık tarafından korunuyordu. Çatışmanın en yoğun olduğu yer , öfkeli bir hareket telaşı. Wirr'in kimin kazandığını anlamasına imkân yoktu.

Gözlerini kapattı. Halkı yorgun, incinmiş ve tükenmişti. Üstün Yetenekliler enerjilerinin büyük çoğunluğunu harcamışlardı. Onlardan tekrar saldırılarını istemek haksızlık gibi geliyordu... ama yine de bu ellerinde kalan en iyi fırsat olabilirdi.

Emir vermek için ağzını açtı. Nehrin karşı kıyısından ışıklar yükseldi.

Wirr'in kalbi, üç geniş katı Öz çizgisi vadiden dışarı doğru sürünmeye başladığında, köprüler amansızca yeniden şekillenirken, askerler daha tamamlanmadan üzerlerine yürürken düştü. Umutsuzca baktı, tekrar sönmelerini diledi. Erran ve Scyner neredeydi? Bu köprüleri yıkmamak onların başlıca görevlerinden biriydi; tek yapmaları gereken gözden uzak durmak ve köprüleri yeniden yapma girişimlerini engellemekti.

"Herkes geri çekilsin." Askerlerle buluşmak için nehrin kenarına gidilemezdi ve gidilse bile *binlerce* kişi akın akın karşıya geçecekti.

Bir süre sessizce izledi, yorgunluğu daha sonra ne olduğunu anlama ihtiyacıyla savaşıyordu. Eletai ve dar'gaithin arasındaki mücadele yavaş yavaş çözüldü; dar'gaithin'in önemli bir kısmı çatışmada ölmüş gibi görünüyordu, ancak eletai'nin büyük çoğunluğu da ölmüştü. Aşağıdaki ağaçların arasındaki zemin parçalanmış siyah bedenlerle doluydu.

Sonunda eletai'lerin sonuncusu -belki bir düzine- havaya sıçradı, hareketleri yavaş ve düzensizdi. Bir ok ve mızrak yağmuru onları kovaladı, geri kalanlar geri çekilmeden önce birkaç tanesini daha yere serdi; Wirr belirsiz bir endişeyle Desriel'e dönmek yerine kuzeye doğru çekildiklerini fark etti. O yönde kilometreler boyunca kimse olmayacaktı ama yine de yaratıkların hiçbirinin Andarra'da herhangi bir yere sığınmamasını tercih ederdi.

Desrielitler, takviye kuvvetlerine rağmen Andarralıları takip etmeye çalıştıklarına dair hiçbir işaret göstermediler, bir kez daha sadece Sütunları kuşatmakla yetindiler. Wirr onların tedirginliğini bu kadar uzaktan bile hissedebiliyordu ama bu onu pek rahatlatmıyordu.

Ishelle'in cesedine son bir kez minnet dolu bir bakış attı ve Andarra'nın kuvvetlerinden geriye kalanlara katılmak için aceleyle uzaklaştı.

Bölüm 38

Asha temiz deniz havasını derin bir nefesle içine çekti, uçurumun kenarında oturmuş titreşen Sınır'a bakıyor, Caeden arkasındaki Kol'da çalışırken çevresine uyum sağlamaya çalışıyordu.

Özgürdü. Artık Vardiyalar yoktu. Artık nerede olduğunu her hatırladığında çaresiz hissetmeyecek, burada işlerin nasıl gittiğini merak etmekle bunu düşünmemeye çalışmak arasında sıkışıp kalmayacaktı. Güneşin kavurduğu adaya ve ötesine, hafif dalgalı mavinin üzerinden Talan Gol'ü gözden saklayan parlak bariyere bakarken bile bunu kavramak zordu.

Dalgınca koluna dokundu ve çoktan kaybolmuş yaralarını yokladı. Ilseth ona bağlandığında da aynı hızla iyileşecek miydi? Kol'un onun Rezervinden tam olarak ne kadar aldığını ölçmenin bir yolu yoktu ve Caeden'in onu uyardığı gibi, aktarım sürecinde çürümeyle ne kadar Öz kaybedeceğini de bilmiyordu. Caeden onun hâlâ en azından herhangi bir Üstün Yetenekliyle boy ölçüşebileceğinden emindi ama ne derece güçlü olacağı hâlâ belirsizdi.

Arkasına baktı, tabutu andıran açık Tributary'nin içinde yığılmış yatan, yuvarlak gözlükleri gitmiş, gözleri boş boş hiçbir şeye bakmayan Ilseth'in solgun, gevşek çeneli ifadesini görünce midesi çalkalandı. Sadece göğsünün düzenli olarak inip kalkması içinde herhangi bir yaşam olduğunu gösteriyordu. Arkasında, iğneler geri çekilmiş olsa da, kapsülün içini kirleten koyu kırmızı lekeleri hâlâ görebiliyordu.

Caeden, Asha'nın yokluğu Sınır'da herhangi bir kesintiye yol açmadan önce birkaç saatlik süreleri olduğunu söyledi; Cyrarium'da halihazırda depolanmış olan Öz'ün en azından o kadar süre için yeterli bir tampon sağlayacağına dair ona güvence vermişti. Akış, verimlilik ve destek makineleri hakkında da bir süre konuşmuştu ama bu daha çok hesaplamalarını sözlü olarak ifade ettiği için kendisiyle ilgiliydi ve daha fazla açıklama yapmasını isteyerek dikkatini dağıtmanın bir anlamı yoktu.

Bakışları pavyonun içindeki Caeden'e kaydı, dok'en'i makinelerden ayırmaya çalışırken parlak ışık parlamaları içeriyi aydınlatıyordu. Kadın onu izlerken Caeden tatmin olmuş bir homurtu çıkardı, avuç içi büyüklüğünde yassı bir disk çıkardı ve cebe atmadan önce ona baktı.

Döndü, onu izlediğini gördü ve sıkı bir gülümseme verdi. "Tamamdır." O

gözlerini kısarak ona baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "Hâlâ biraz kafam karışık," diye itiraf etti Asha.

"Bu çok doğal." Caeden basamaklardan aşağı indi, bunu yaparken yerden bir çift tork aldı.

Asha onlara tedirginlikle baktı. Caeden, Lyth'in yarattığı Gemileri çoktan incelemiş, söz verildiği gibi göründüklerini onaylamış ve başka türlü olmalarının Lyth'in çıkarına olmadığını belirtmişti. Endişelerini tamamen ortadan kaldırmaya yetmese de yararlı bir hatırlatmaydı.

Caeden durakladı, sonra torclardan birini uzattı. Asha onu aldı ve kaşlarını çatarak inceledi. Basitçe yapılmıştı, yer yer pürüzlüydü ve som demirden inşa edilmişti. Her bir ucunda, küçük bir metal küpün üzerinde tanımadığı bir dilde küçük yazılar vardı.

Asha gemiyi ellerinin arasında çevirdi. "Neden torclar?"

Caeden alnını ovuşturdu. "Şekli bir Kap için uygun. Çok fazla malzeme gerekmiyor ama bir bilezik ya da yüzükten daha büyük ve aradaki boşluk her iki tarafta da çapaları olan bazı karmaşık kanlara izin veriyor. Aslında bunu ilk fark edenler Darecialılar oldu. Torcları özellikle seçtiler, çünkü halkları arasında bir statü işaretiydi. Dareci'nin eski prensleri onları giyerdi..." Sustu.

Asha bilgiyi değerlendirdi, Caeden'in söylediklerini anladığını fark edince belli belirsiz şaşırdı. Geçtiğimiz yıl boyunca kan'ın doğası ve kullanım alanları hakkında en azından temel düzeyde mantığı takip edebilecek kadar çok şey okumuştı.

"Sanırım giymeniz gereken her şey için mantıklı bir tasarım," diye sözlerini tamamladı Asha. Koluna doğru kaldırdı. "Yani tıpkı bir Kelepçe gibi mi?"

"Hayır." Caeden başını salladı. "Bu boynuma dolanıyor." Kadının yüz ifadesi karşısında hafifçe gülümsedi. "Merak etme. Sana bir Kelepçe gibi yapışmaz; Garadis fiziksel yapısını değiştirecek kadar karmaşık bir şey yapmaya zahmet etmemiş. Sadece takacaksın."

Asha tereddüt etti. "Nasıl hissedeceksin?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama acıtmamalı," dedi Caeden nazikçe.

Asha başını salladı, sonra Caeden'in cesaretlendirici bir hareketiyle demiri dikkatle boynuna geçirdi.

Teni soğuktu ve temas edince irkildi ama takarken hiçbir şey olmadı. Caeden sessizce onu izliyordu ve Asha biraz rahatsızlık duyarak Caeden'in bunu takmanın bariz bir tehlikesi olmadığından emin olmaya çalıştığını fark etti.

Sonra tekrar Ilseth'e doğru yürüdü. "Hazır mısın?" Asha kendini çelikleştirdi. "Hazırım."

Caeden, Ilseth'in topal bedenini hafifçe öne doğru çekti ve diğer elini

Torc'u adamın boynuna doladı. Sonra yana doğru hareket etti ve elini Tributary'nin çelik kenarına bastırdı.

Jilet inceliğindeki iğneler Ilseth' içine doğru fırladı, vücudunu yumuşak bir şekilde itti ve çıkıntı yaptı, vücudu yerinde tutmak için kenarlarında kötü kancalar oluştu. Açılan delik eriyerek kapanıp Ilseth'i içeriye hapsederken, metal parçalarının kayarak yavaş yavaş kurdun kafasının devasa görüntüsünü oluşturmasıyla birlikte alçak bir gıcırta eşliğinde bu tüyler ürpertici manzara hızla gözden kayboldu.

Kısa bir an için hiçbir şey olmadı.

Sonra Öz, kasıtlı olarak, yumuşak bir şekilde ondan uzaklaşmaya başladı ve Dere ürkütücü bir mavi renkte parlamaya başladı.

Nefesi kesildi ve kendini sakinleşmeye zorlayarak gözlerini kapadı ve akışı inceledi. Damlama şeklinde başlamıştı ama on saniye içinde güçlenerek sabit bir akıntıya dönüşmüştü.

Ve sonraki on dakika içinde, huzursuz edici bir sel.

İçindeki Öz okyanusu kararmaya başladı. Küçüldü.

Gözlerini tekrar açtı ve Caeden'a baktı. "Çok fazla giden var. Rezervim giderek küçülüyor." Ses tonundaki endişeyi saklayamadı.

"Cyrarium yeniden doluyor. Bu bir Vardiyaya eşdeğerdir - hafifleden önce tamponu . Normalleşmesi birkaç dakika sürecek," dedi Caeden kendinden emin bir şekilde.

Asha kafasını kaldırıp pavyona baktı; içeride, parçalar yer değiştirip yeniden ayarlandıkça Tributary periyodik olarak gıcırdama sesleri çıkarıyor, ürkütücü mavi ışık bir an parlak bir şekilde titreşiyor, sonra tamamen kayboluyordu. Dudağını ısırды ama kızıl saçlı adama güvenmesi gerektiğini kendi kendine kabul etti. "Eğer eminsen." Sakinleştirici bir nefes daha aldı. "Wirr'e geçit açmak ne kadar sürer?"

"Birkaç saat daha." Caeden çoktan işinin başındaydı. "Her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığından emin olmadan ayrılmak istemezdim zaten."

Asha ifadeyi onayladıktan sonra uçurumun kenarına doğru yürüdü ve aşağıdaki köye giden patikadan aşağıya baktı. Sanki bir ömür önce buradan atlamış, ağaçların arasına dalmış ve Gölgeyi savunmak için Tek'ryl'leri mümkün olan her yere fırlatıp öldürmüş gibiydi. "Hâlâ aşağıdalar mı?"

"Buraya geldiğimde etrafta dolaşan insanlar gördüm," diye Caeden onu rahatlatı.

Asha dalgınca başını salladı, bakışları köy ile okyanus arasındaki devasa açıklığa gitti. Köylüler onun yerle bir ettiği tarlalara açıkça bazı ürünler ekmişlerdi ama çoğunlukla toprak çıplak ve yaşamdan yoksun kalmıştı.

"Yani Tek'ryl..."

"Daha fazla olmadı." Caeden kenarda ona katıldı. "Emin olmak için ara sıra kontrol ediyorum. Bütün Baneler arasında en az zekâyâ sahip olanlar onlar. Kendi başlarına düşünmek şöyle dursun, talimatları bile zor alırlar ama duyuları mükemmeldir. Muhtemelen haftalardır bu adayı merak ediyorlardı ve bu yüzden sen ve Erran buraya ilk geldiğinizde o köprüyü aktive ettiğinizde, bu onları kalabalıklaştırmak için yeterli olmuş olmalı." Başını kaşdı. "Yine de Venerate bunu bilemez. Yaratıkların ortadan kaybolduğunun farkında , hatta öldüklerini bile düşünebilirler.

-Ama bunun neden ya da nerede olduğunu bilemezler. Sınır'dan çok fazla Yasaklı geçti ve öldürüldü; bunun Ilshan Gathdel Teth'te herhangi bir alarma yol açacağından şüpheliyim."

Asha binalara bakmaya ve düşünmeye devam etti. "Aşağı inip onlarla konuşmak istiyorum. Gölgelerle."

Caeden şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?"

"Çünkü siz bir geçit yaparken bizim zamanımız var. Ve çünkü neler olup bittiğini bilmeyi hak ediyorlar. Bunun mümkün olmasının bir nedeni de onlar, unutmayın." Adamın kuşkulu ifadesi karşısında omuz silkti. "Yardım etmeye de istekli olabilirler - bizimle gelmeye. Muhtemelen Körlerle savaştıkları zamandan kalma o Gemiler hâlâ onlarda."

Caeden düşündü. "Onlara Venerate hakkında çok özel bir şey söyleme. Ya da benim hakkımda," diye ekledi, neredeyse utanarak. "İstilayı ve Gil'shar'ın Sınır'ı yıkmaya çalıştığını bilebilirler. Ama daha fazlasını paylaşmak... açıklama gerektirecektir."

Asha sertçe başını salladı. Caeden'in endişelerini anlıyordu.

Caeden görevine geri dönmek için hamle yaptı, sonra duraksadı. "Ve eğer bir şey hissedersen. Garip bir şey," diye vurguladı, "buraya geri dön ve hemen bana söyle."

Asha talimatın kendisini endişelendirmesine izin vermemeye çalışarak tekrar başını salladı.

Caeden'den ayrılıp dik patikadan aşağı indi, geçen seferki hızlı inişinde bıraktığı devasa krateri fark edince gözlerini kırıştırdı. Aşağıdan gelen bir çığlık fark edildiğini gösterdiğinde yolu yarılamıştı; aşağıya ulaştığında küçük, endişeli görünen bir kalabalık toplanmıştı. Shana'nın tanıdık yüzü -Asha'nın onu son gördüğünden biraz daha yaşlı- en öndekiler arasındaydı.

"Ashalia?" Gözleri tekrar dağa, Kol'un bulunduğu yere doğru gitti. "Bir sorun mu var?" Ses tonunda belirgin bir gerginlik vardı.

Asha hemen, "Hayır," diye cevap verdi. Tereddüt etti. "Ya da... şey, evet. Ama Sınır hâlâ güvenli."

Toplanan kalabalıktan rahatlamış bir mırıltı yükseldi. Shana, diğerlerinden daha az ikna olmuş görünse de Asha'ya sıkı bir gülümseme verdi. "Nasıl?" Kollarını kavuşturdu, savunmacı bir duruştan ziyade endişeli bir duruştu bu. "Ne değişti?"

Asha sonraki on dakikayı durumu açıklamakla geçirdi. Gil'shar istilasını durdurma ihtiyacı. Sınır'a hâlâ tedarik sağlıyordu ama bunu artık uzaktan yapıyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Shana düşünceli görünüyordu.

"Hâlâ gemilerimiz var. Buradaki başka kimse adına konuşamam," dedi, "ama ben de sizinle geleceğim." Sesini yükselterek etrafına bakındı. "Haber yay. Sadece... bir saatiniz mi var?" Asha'ya sorgulayan bir bakış attı, o da hemen onayladı. "Yardım etmek isteyip istemediğinize karar vermek için bir saat. Ama kalırsanız utanılacak bir şey yok."

"Shadraehin'den ne haber?" diye seslendi biri aniden. "Ondan bir haber var mı?"

Asha kaşlarını çatmasını güçlkle bastırabildi. Bunca zaman sonra bile Gölgele hâlâ Scyner'ın Nethgalla için bir kukladan biraz daha fazlası olduğunu bilmiyorlardı ve daha da kötüsü onu hâlâ örnek alınacak biri olarak görüyorlardı. Bir kahraman.

Daha önce yaptığı gibi bu yanlış anlamayı düzeltmeyi düşündü... ve bir kez daha bunun boşuna olduğunu fark etti. Bunun en iyi sonucu Gölgele'ın Scyner'a daha az güvenmesi olurdu ama bunun yerine Asha'ya olan inançlarını kaybetmelerine de yol açabilirdi. Scyner daha Sığınak'ın içini bile görmeden yıllar önce onlara yardım eden, yiyecek, barınak ve umut veren kişi olmuştu. Eğer bu insanları onunla kendisi arasında bir seçim yapmaya zorlarsa, işlerin hangi yöne gideceğini tahmin etmek kolaydı.

"Shadraehin de savaşıyor," dedi, yanlış anlamalarını kullanarak onları cesaretlendirdiği için belli belirsiz kirli hissediyordu. "Zaten savunmada Prens Torin'le birlikte."

Bir mırıltı daha yükseldi, bu seferki daha coşkuluydu, birkaç kişi kendi kendine başını salladı.

"Gidin ve diğer herkese haber verin. Bunu ailelerinizle tartışın," dedi Shana yüksek sesle. "Savaşmak isteyen herkes bir saat içinde burada olsun."

Asha insanların dağılışıını izledi. "Sence kaç kişi gelecek?"

Shana omuz silkti, yüz ifadesi umutlu değildi. "Yardım etmek istiyorlar ama... Tek'ryl'den beri burada geçinmek için daha çok çalışmak zorundayız. Bazılarının aileleri, onlara bağımlı çocukları var. Kalmayı seçerlerse onları suçlamayacağınızı umuyorum."

"Tabii ki hayır." Shana'ya baktı. "Bize katılmak istediğine emin misin?" Asha doğru hatırlıyorsa, Shana'nın bir ailesi vardı. Bir kocası ve çocuğu.

Shana sessizce, "Parth ile bu konuyu defalarca konuştuk," dedi. "Bu günün gelebileceğini hep biliyorduk -tam olarak bu koşullar altında değil ama sonsuza dek burada saklanamayacağımızı biliyorduk. Ve ben... *lider* demek yanlış olur ama Shadraehin'in yokluğunda kararların çoğu bana kalmış gibi görünüyor. Eğer gitmezsem, bu iyi bir emsal olmaz." Dudağını ısırды. "Sed'den önce muhtemelen bunu hiç düşünmezdim. Ama şimdi... Bunu en başta Sığınak'ı seçmekten farklı bir şey olarak görmüyorum. Onun büyüyeceği dünya için bir fark yaratma şansım varken bunu denememeyi tercih etseydim kendimi affedemezdim."

Asha başıyla onayladı. Shana'nın sesindeki isteksiz kararlılığı duyabiliyordu.

Herkes dağıldıktan sonra Shana Parth'la konuşmak üzere ayrıldı ve Asha'yı kendi haline bıraktı. Bir süre binaların ötesinde ve hâlâ yanmakta olan tarlalarda dolaştı, bir yandan da bir gözünü sürekli olarak çekilen enerjiden ayırmıyordu. Görünüşe göre Caeden ilk hücum konusunda haklıydı: kendisinden akan miktar rahatsız edici derecede yüksek kalmaya devam etse de, artık çekebileceği Öz havuzunun azalmasına neden olmuyordu. Aksine, akış hafiflediğinden beri, bu havuz aslında yeniden artmıştı.

Yarım saat sonra, stabil olduğundan emindi ve sonuç... sevindiriciydi. Şu anda dokunabildiği Öz miktarının azaldığını kesinlikle görebiliyordu, ancak Rezervi hala diğer Yeteneklilerin en çılgın hayallerinin ötesindeydi.

Önce dağın tepesine, sonra da okyanusun üzerinde yükselen Sınır'a baktı. Yakında Wirr'e katılacaktı. Savaşa girecekti. Vücudu Sınır'ın kötü muamelesinden sonra hızla iyileşmişti ama ortaya çıktığından beri -aslında son bir yıldır- Öz kullanmamıştı.

Artık akış sabit olduğuna göre, bir dövüşe atılmadan önce en azından bir kez pratik yapmak akıllıca olabilirdi.

Çorak arazinin ortasında durdu, gözlerini kapattı ve içindeki birbirine kenetlenmiş Öz havuzlarını inceledi. Dok'en'de onlara eriştiği zamankinden farklı değildi.

Dikkatle Öz'e dokundu ve gözünü eterde kaybolan miktardan ayırmadı. Bocalar gibi görünmüyordu, bu yüzden biraz daha çekti, enerjiyi sol elinin etrafında odakladı ve döndürdü, narin teller büküldü ve sıkı oturan, altın bir eldiven haline geldi.

Elini esnetti, zırh onunla birlikte hareket ederken dudaklarına yavaş ve heyecanlı bir gülümseme yayıldı, tıpkı dok'en'de olduğu kadar güçlü ve esnekti. Teoride dok'en'deki her şeyin tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi çalışması gerektiğini biliyordu ama yine de bir parçası şüphe duymuştu. Yaptığı tüm araştırmaların, kaydettiği ilerlemenin, geçen yıl boyunca harcadığı tüm emeğin

bir yanılısamadan başka bir şey değildi.

Gülümsemesi artarken, bu kez kendini sınırlamaya çalışmadan Rezervine tekrar dokundu.

Etrafındaki güç canlandı, zırh kendini ona göre şekillendirdi ve tanıdık, heyecan verici bir sıcaklıkla tenine yerleşti. İçgüdüsel olarak elinde bir Öz kılıç belirdi ve gerindi, vücudunda akan saf yaşam hissi ona enerji verdi. Ufukta küçük bir ağaç kümesi gördü ve koşmaya başlayarak ona nişan aldı.

Memnuniyetle, hızı dok'en'de olduğu gibi azalmamıştı.

Sonraki birkaç dakikayı Elli'nin ona gösterdiği bazı basit egzersizleri heyecanla uygulayarak geçirdi, Rezervini yakından takip etti, her bir fiziksel sınırını test ederek beklediğiyle nasıl karşılaştırıldığını gördü. Birkaçı biraz farklı hissettirdi - örneğin dok'en'de yapabildiği kadar yükseğe sıçrayamıyordu - ama tepki süreleri, hızı ve gücü, hepsi sağlam görünüyordu.

Ve tüm bunlara rağmen Rezervi tamamen sabit kaldı.

Birkaç dakika sonra göz ucuyla bir hareket yakaladı; durakladı, sonra köyün kenarında küçük bir kalabalığın toplandığını ve büyük çoğunluğun şaşkın ifadelerle onu izlediğini fark edince yüzü kızararak durdu.

Öz zırhını bırakmadan önce, her şeyden çok inatçılığından dolayı birkaç egzersiz daha yaptı. İlgi odağı olmaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı ve bir yılı sadece Elli'yle birlikte geçirdikten sonra, kendisini bir izleyici kitlesi karşısında belirgin bir şekilde rahatsız hissediyordu.

Gruba doğru koşarak geri döndü ve Shana'yı birkaç düzine kişiye ulaşmış olan kalabalığın kenarında gördü. Yarı mahcup bir gülümsemeyle kadına yaklaştı.

"Bunun bir gösteri olması gerekmiyordu," dedi hayıflanarak.

Shana sırttı. "Sen öyle diyorsan öyledir. Ve işe yaradı," diye ekledi, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Bu onlara -hepimize- sen buraya geldiğinde neler olduğunu hatırlattı. Fates, on beş dakika önce buradaki insanların yarısı beni kimsenin gitmesine izin vermemem gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu. Şimdi ise seninle daha güvende olacaklarına ikna olmuş durumdalar."

Asha kaşlarını çattı. "Kesinlikle doğru değil," diye Shana'ya güvence verdi.

"Biliyorum," dedi Shana küçük bir kıkırdamayla. "Ama onlara karşı karşıya kalacakları tehlikelere odaklanmak yerine birlikte savaşacakları gücü göstermek bir fark yarattı."

Yaralı tarlalardan oluşan açık alana baktılar. Birkaç yama

bir yeşiller çıkıyordu ama onlar bile kahverengiyle noktalanmıştı. Ekinlerin zor durumda olduğu açıktı.

"Burada yeterince yemek yiyor musun?" Asha sessizce sordu.

"İdare ediyoruz," dedi Shana, ses tonundaki kaçamak cevap yeterliydi. "Önümüzdeki kış... yine de ilginç olacak. Zor olacak. Toprağı işledik, adanın diğer bölgelerinden getirebildiklerimizi ektik. Ama bu bölge bizim en verimli tarım arazimizdi. Eski haline dönmesi birkaç yıl alacaktır." Asha'nın özrünü engellemek için eliyle işaret etti. "Senin suçun değil."

"Evet öyle," dedi Asha hayıflanarak. Patlamış toprakta büyümeye çalışan bitkilere baktı, birinin yanına çömeldi ve elini toprağa koydu.

Bunun teorisini boş bir öğleden sonra dok'en'de öğrenmişti; bir tarım uzmanının yazdığı, konusuna bakılırsa şaşırtıcı derecede ilginç bir kitaptı. Birini iyileştirmekten çok da farklı değildi.

Özün dikkatlice toprağa, mücadele eden bir bitkinin köklerine akmasına ve enerjiyi emmesine izin verdi.

O izlerken, yapraklarına yeşil geri döndü ve ince yeni dallar dışarı doğru uzanmaya başladı.

Asha tereddüt etti, sonra gözlerini kapadı ve Yedek'ine daha fazla dokundu. Zırhını yaratmak için kullandığından daha fazlasını, Dere'den çıktığından beri kullandığından daha fazlasını. Bunu dikkatlice, nazikçe yaptı ama yine de Ilseth'e giden akışı bozmuş gibi görünmüyordu.

Toprağa Esans dökmeye başladı.

Arkasından gelen soluk soluğa sesleri, heyecanlı konuşmalar takip etti. Asha Öz'ün kendisinden akıp gitmesine izin verdi, tarlaları enerjiyle doldurdu, toprağı aşıladı ve tohum ve kökleri hayata döndürdü. Bu Öz'ün basit bir kullanımıydı; bunu tecrübeli birinin yapabileceği kadar verimli yapmasa bile, erişebildiği gücün genişliği bunu önemsiz kılıyordu.

Arkasındaki mırıltı, neşeli haykırışlara dönüşene kadar büyüdü.

Asha nihayet gözlerini açtığında, yeşil tarlalar neredeyse görebildiği kadar yayılıyordu.

Döndü ve Shana'nın yüzündeki ifade -ve arkasındakiler- uzun zamandır ilk kez yüzüne gerçek bir gülümseme getirdi.

Shana sonunda bakışlarını yemyeşil tarlalardan ayırdı ve Asha'ya minnettar bir şekilde başıyla selam verirken gülümsedi.

"Bu yardımcı olacaktır," dedi onaylayarak.

"En azından bunu yapabildim." Gölgeler'in yüzlerindeki heyecanı izledikçe içine sıcak bir başarı hissi yayıldı. Sifon'a bağlandığı andan beri yaptığı her şey

Savaşmak. Andarra'nın kazanmasına yardım etmek için.

Bu... bu *doğru* hissettirdi, hiçbirinin hissettirmediği bir şekilde.

Arkalarında daha fazla insan toplanırken Shana ile bir süre daha konuştu; yeni gelenler okyanusa doğru uzanan yeşil denizi gördükçe şaşkınlık ve sevinç çığlıkları arasında mırıldanmalar devam etti.

Yine de çok geçmeden zamanları dolmuştu. Asha, Shana'nın küçük oğlunun yanında diz çöküp onu uzun bir veda kucaklamasıyla sarmalamasını izlerken Parth da onunla aynı şeyi yaptı. Başka yerlerde aileler vedalaşırken omuzlar sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Asha tüm bunları tedirginlikle izledi, az önce kendisine katılmaya ikna ettiği bu insanlardan bazılarının muhtemelen eve dönmeyeceğini fark ettikçe yüreği burkuldu.

Herkes hazır olduğunda, dağın tepesine giden uzun patikadan yukarı doğru ilerlediler. Belki yüz kadar Gölge ve Gemi vardı: Shana'nın beklediğinden çok daha fazlaydı. Shana bile kalabalığı değerlendirirken belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesi takınmıştı.

Köşkün dışındaki üst platoda toplandıklarında Caeden -Görevini henüz tamamlamış olduğu anlaşılan bir adam, onaylayan bir ifadeyle gözlerini üzerlerinde gezdirdi.

"İşe yarayacaklar," diye kabul etti Asha. Onu inceledi. "Aşağıda ne yaptığını gördüm," diye ekledi sessizce. "İyi işti."

Asha iltifat karşısında başını hafifçe eğdi.

Caeden dönerek eliyle işaret etti ve hazırladığı Geçit yanıp söneren canlandı.

Mavi ışık dönüp genişleyerek bir daire oluştururken Gölgeler geri çekildi ve içinden sadece havadaki geçitten görülebilen bir orman puslandı. Buraya geldiklerinde hepsi benzer bir şey görmüşlerdi -Scyner onları Mabet'ten getirmek için Seyahat Taşları kullanmıştı ne de olsa- ama bunun bir Gemi kullanılmadan gerçekleştiğini görmek yine de sessiz, huşu dolu mırıldanmalara yol açtı.

Caeden Gölgeler'e ilerlemeye başlamalarını işaret etti. "Burası güvenli," diye Shana'ya güvence verdi. "Prens Torin'i gönderdiğim yerden bir milden fazla uzakta, ormanın ıssız bir yerinde çıkacaksınız. Etrafta kimse olmamalı."

Shana başını salladı ve kendi talimatlarını verdi. Gölgeler temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı.

İşlem uzun sürmedi ve çok geçmeden platoda sadece Caeden ve Asha kaldı.

"Gitme zamanı," dedi Caeden.

Asha etrafına son bir kez daha baktı, bakışları dağın tepesinin en ucundaki pavyona takıldı. Hâlâ masmavi parlıyordu ve Sınır'ın ötesindeki titreşen beyaz ışıkla çerçevelenmişti.

Bu manzarayı kaçırmayacaktı.

Derin bir nefes aldı ve Kapı'dan içeri adımını attı.

Bölüm 39

Davian gürültülü çarpışmalar ve düşme hissiyle uyandı.

Kollarını çılgınca savurdu, yan tarafının kulenin çelik zeminine çarpmasını engelleyemedi, bu da korkunç bir şiddetle sallanmaya ve patlamaya devam etti, odadaki mobilyalar devrildi, dağıldı ve her yere çarptı. Çömelmeye başlamadan önce bir anlık şokla yattı ve bunu yaparken Güç Damarını harekete geçirdi.

Enerji uzuvlarına aktı, Damar artan gücünü ve çevikliğini optimize etmek için Öz akışını geliştirdi ve düzenledi. Bir sarsıntı daha. Zvaelar'a geleli sekiz ay olmuştu ve sarsıntılar artık gün gelse de, bu seferki şimdiye kadar yaşadıklarının hepsinden daha kötüydü. Kendini hâlâ titreyen çelik zemine dayadı ve ihtiyatla çatıya baktı. Tal ona bu yapıların sarsıntılara dayanacak şekilde özel olarak tasarlandığını söylemişti - Gemilerin içine yerleştirilmişti - ama belki de ilk kez, kısa bir süre için kulenin kendi üzerine çökmek üzere olduğundan korktu.

Gürültünün azalmasını bekledi ve sonra sorunsuzca ayağa kalktı, kapıdan aceleyle çıkmadan önce Özünü görünmezlik Gemisinin uç noktasına yönlendirdi.

Merdivenlere çarpmadan önce çığlıklar kulaklarına ulaştı.

Kalbi durdu ve dolambaçlı merdivenlerden cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde indi, aşağıya ulaştı ve geçidin bulunduğu odanın dışında durdu.

İçeride göz kamaştırıcı bir kaos vardı.

Tal ve Niha kapının hemen girişinde durmuş, ikisi de tamamen odaya odaklanmışken parlak metal plakalar bulanıklaşarak yeniden şekilleniyordu. Davian'ın midesi, örtmeye çalıştıkları şeye kısa bir bakış attığında çalkalandı: Karanlık bir havuz, yerdeki bir boşluktan sızıyor ve çeliğin üzerinde sürünüyor, dokunduğu her yerde Özü içiyordu. Zeminin neredeyse yarısını kaplamıştı.

Çığlıklar kesilmişti ama Davian kıvranan ıslak siyahın altında insan şekline benzeyen tümsekler görebiliyordu. Tam da Üstün Yetenekliler'in vardiyalarını alırken yatıyor olabilecekleri yerde. Portal hâlâ uzak duvarda parıldıyordu, şimdi sürünen karanlıktan sadece on adım ötedeydi.

Görünmezliğinin düşmesine izin . "Ne yapabilirim ki?" Bu adamlardan herhangi birinin

Yetenekliler başka yerlerde hâlâ hayattaydı ama şimdi tedbirli olmanın zamanı değildi. "Çık dışarı." Tal'in sesindeki gerginlik belirgindi.

Davian itiraz etmedi; bu gemilerin işleyişi hakkında pratik bir yardımda bulunacak kadar bilgisi yoktu ve Tal bir fark yaratacağını düşündüğünde yardımını reddedecek bir tip değildi. Hızla kapıdan çıktı, sonra dönüp birkaç adım daha attı ve huşu içinde olanları izledi.

Çatıdan ve duvarlardan parıldayan kırmızı çelikler uçuyor, kulenin üst kısmı yavaş yavaş kendini parçalıyor, bir başka sarsıntı -bu daha az şiddetli ama yine de fark edilebilir- altındaki zemini sarsarken plakalar baş döndürücü bir hızla yeniden düzenleniyordu. Tal'in odasındaki masanın devrildiğini ve ardından Karanlık havuzun yattığını bildiği yerde kaybolduğunu gördüğünde belli belirsiz, sersemlemiş bir kayıp duygusu hissetti. Birkaç yeni plan üzerinde çalışıyordu ve hepsi de o çekmecelerde saklanıyordu.

Şimdi Tal ve Niha'yı görebiliyordu, acı verici bir yavaşlıkla geri adım atıyorlardı, kulenin duvarları onlar çalışırken baş döndürücü bir hızla dağılıyor ve yeniden şekilleniyordu. Gerçekten de artık bir kule değildi. Daha çok çelik bir kubbe gibiydi, daha önceki yüksekliğinin yarısından daha azdı.

Sonunda çeliğin son parçası da çatırtılı bir tıslamayla yerine oturdu ve Tal'in omuzları çöktü. Davian sendeleyerek Tal'a omuz vermek için yanına koştu. Davian'ın onu hiç görmediği kadar yorgun görünüyordu.

"Dayanacaktır." Tal parlayan çelik tümseğe baktı, dizlerinin üzerine çökmüş, bitkin olduğu her halinden belli olan Niha'ya kısa bir süre baktıktan sonra alnındaki terle tekrar Öz dökmeye başladı. "Şimdilik."

"Ne oldu?"

"Sarsıntı bir bozulmaya neden oldu. İki plakanın düzgün bir şekilde bağlanmadığı bir an," dedi Tal dikkati dağılmış bir şekilde, başka bir sarsıntının gücü altında sallanırken yüzünü buruşturarak, Zvaelar'ın gürlemesi şiddetlendi. "Karanlık kırıldı, mekanizmanın bir kısmını çözdü. Her şey çok hızlı oldu."

"Az önce dışarıdaydık," diye ekledi Niha, sendeleyerek tekrar ayağa kalkarken. "Neredeyse bizim vardiyamızdı. İçeride kimsenin şansı yoktu," diye bitirdi sözlerini, gürültüyü bastırmak için daha yüksek sesle konuşarak.

Davian daha fazlasını söylemek için ağzını açtı ama Raeleth'in hâlâ ayakta olduğu anlaşılan demirhanenin olduğu yönden sendeleyerek onlara doğru geldiğini görünce durdu.

"Niha," diye nefes nefese bağırdı, yavaşlayarak durdu ve kulenin kalıntılarını görünce ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Neler oluyor?"

Niha, Tal'in Davian'a söylediklerini hızla tekrarladı. Raeleth'in yüzü soldu. "Ne kadar sürecek?"

Tal başını salladı. "Çökmeden birkaç saat önce; eskisinden daha fazla Öz alıyor ve uzun süre yetecek kadar sağlayamıyorum. Bu bir yama,

Başka bir şey
değil." "Peki
ya sonra?"

Bir başka gürültülü çatırtı şehirde yankılanırken Tal irkildi. "Her şey bitecek.
Yapmamız gereken-"

Acı.

Davian'ın zihni, yüzünü keserek onu kör eden yakıcı ateşle bomboş kaldı, acil bağırışlar duyduğunda ve ardından kollarını kavrayan ve onu geri sürükleyen eller hissettiğinde darbe onu sersemletti. İçgüdüsel olarak çırpındı, yanağından sıcak kan fişkırdığını hissetti, sonra aniden Esans geldi ve acı hafifledi, etler tekrar birbirine örüldü.

Ensesindeki ağırlık kesiciyi aktive etti ve nefesi kesildi, dik oturmak için mücadele etti, görüşü yavaş yavaş geri gelirken yapışkan kanı umutsuzca sildi. Damarın sönümlenme etkisi aktif olsa bile, yaraya dokunmak hâlâ hassastı. Kap'ı tekrar kapattığında hiç hoş olmayacaktı.

"Ne..."

"Al'goriat." Niha konuştu; o ve Raeleth onun yanında diz çökmüşlerdi. "Hepimiz kuleye o kadar odaklanmıştık ki onları izlemek aklımıza gelmedi."

"Zaman bozulmasının bastırılması artık o kadar güçlü değil. Yaklaşabilirler," diye ekledi Tal arkalarından, hâlâ çelik yığınının Öz çalışıyordu.

Davian bir dirseğinin üzerine dayanarak, yeni yapılan çelik kubbenin sadece yirmi metre uzağında bulunan al'goriat denizine baktı. Yaratıklardan birkaçının cesedi hareketsiz bir şekilde, diğerlerinin ileriye doğru yığıldığı yerden oldukça uzakta yatıyordu.

Niha elini kaldırdı ve gümüş yüzüğün takılı olduğu parmağını salladı. "Denemenin zamanı gelmişti," dedi küçük bir gülümsemeyle. Çabucak soldu. "Ama sadece bir ya da iki patlamaya daha yetecek kadar param kaldı. O kuleyi onarmaya yardım etmek rezervimin çoğunu aldı."

Davian sersemlemiş bir halde başını salladı, hâlâ tedirgin Banes yığınının odaklanmıştı. Burada devriye gezen yaratıkların sayısı, özellikle de metal gelmeyi bıraktıktan sonra artmaya devam etmişti. Tal, yeni al'goriatların muhtemelen leş yiyici gruplardan geriye kalanlar olduğunu, dar'gaithin'in şehrin temizlendiğine kanaat getirdikten sonra kurban edildiğini düşünüyordu ve Davian da buna gönülsüzce de olsa katılıyordu.

İnledi. "Kullanacağımız çelik," dedi Niha'ya. "İçerideydi."

Niha kolunu sıvayıp kolundaki üç bandı çıkaran Tal'a baktı.

"Bunları yeniden yapabilirsin," dedi ve Raeleth'in alması için salladı.

Niha öne doğru eğildi ve Davian'ın yanağındaki kanı sildi. "Bu kesik düzgün iyileşmiyor," dedi, sanki içine daha fazla Öz koyacakmış gibi hareket ederek.

Davian onun elini nazıkçe itti. "Önümüzdeki birkaç saat içinde bulabileceğin her şeye ihtiyacın olacak," dedi ve ayağa kalkıp Raeleth'ten metal bantları aldı. Metali koluna geçirip gömleğinin altına gizlerken kendinden emin hareketler yapıyordu ama başına gelecekleri düşündükçe midesi çalkalanıyor ve içini yavaş yavaş bir korku kaplıyordu.

Hazır değildi. Bunca zaman sonra, aylar ve aylar süren çalışma ve pratikten sonra, *hâlâ* Gemileri Karanlık Diyarlara dayanacak kadar mükemmel hale getirememişti. Bu *mümkün değildi*.

Tal onlara baktı, sonra başıyla uzakları işaret etti. "Theshesseth."

Davian, Bane'in formunun al'goriat'ın içinde hızla kaydığını gördü. Theshesseth Zvaelar'da kalan üç dar'gaithin'den biriydi, diğerleri yiyeceklerle döndükten sonra idam edilmişlerdi. Yine de kraterde sık sık bulunmayan tek kişi Theshesseth'ti. Tal bunun sebebinin muhtemelen yarattığın hâlâ Davian'ı bulmak için şehri araştırıyor olması olduğunu düşündü.

"Pekâlâ. Sanırım bunu daha fazla erteleyemeyiz," dedi Davian yüzündeki kanın geri kalanını temizlemek için kolunu kullanırken. "En iyisi sen geride dur ve beni geçide götürmesine izin ver. Bunu olması gerekenden daha karmaşık hale getirmenin bir anlamı yok." Metal kubbeye baktı. "İçeri girmenin bir yolu var mı?"

"İhtiyacın olduğunda bir tane açarım," diye güvence verdi Tal.

"Teşekkürler. Gitme vakti o zaman." Davian sakinleştirici bir nefes aldı. "Onlara göz kulak ol," diye ekledi Niha'ya.

Niha kıkırdadı ama Davian'ı şaşırtacak şekilde seste hafif bir duygu kırılması vardı.

"Geri döner dönmez o Gemilerinizi aktive etmeyi unutmayın. Muhtemelen yarıktan geçerken devre dışı kalacaklar." "Biliyorum."

"O kesiğe de göz kulak ol. Gerçekten de düzgün iyileşecek gibi görünmüyor."

"Yapacağım."

"Ve Nethgalla'ya dikkat edin. Tal'in söylediğine göre, o-"

"Hadi aşkım," dedi Raeleth, Niha'nın kolundan tutup onu uzaklaştırarak. "O yetişkin bir adam." Niha'nın başının üzerinden geriye doğru bir bakış atarak Davian'a gözlerindeki endişeyi gizleyen bir göz kırptı.

Tal takip etmek için hamle yaptı, sonra omzunun üzerinden baktı.

"Eğer haklıysak, o zaman aynı noktaya geri geleceksin."

Buradan ayrılın, ama çevre boyunca herhangi bir yerde olabilir," diye hatırlattı Tal ona. "O al'goriat'lar buradaki nemlenme zayıfladıkça daha da yaklaşabilecekler ve kulenin altındaki Karanlık da daha da kötüleşecek, yani... bilirsin. Çok uzun sürmesin."

Davian ona gergin bir sırıtışla karşılık verdi. "Elimden geleni yapacağım."

Diğerlerinden uzaklaştı ve neredeyse al'goriat'ın iç kenarına gelmiş olan Theshesseth'e doğru yürüdü. Dar'gaithin onu fark etti ve endişe verici bir hızla sürünerek ilerlemeden önce şaşkınlıktan donakaldı.

"Dizlerinin üzerine çök," diye tısladı Theshesseth bir başka gümbürtünün üzerine, duyma mesafesine girdiğinde.

Davian diz çöktü.

"Sanırım sonunda beni yakaladın," dedi sakince.

Geri döndüğünde, zaman akışı Deilannis'te olduğu gibi değildi.

O zamanlar akıntıda manevra yapmak bir nehirde yüzmek gibiydi; bu ise bir şelalenin üzerinden sürüklenmek gibiydi. Tal onu durumun böyle olabileceği konusunda uyarmıştı: zaman burada kendini düzeltmek için zaten çok çalışıyordu, muhtemelen yerinde olmayan her şeye şiddetle yapışacaktı. Davian bir yandan denge duygusunu korumak için umutsuzca mücadele ederken, bir yandan da ilerlemesi gerektiğini bildiği ışığın işaretini gözlüyordu. Son sekiz ay boyunca yaptığı tüm odaklanma alıştırmalarına rağmen, sağa sola savrulurken her şeyi düzgün tutmak zordu.

Hâlâ Theshesseth'i de hissedebiliyordu, bir şekilde tüm bunlar boyunca ona tutunmuştu. Yaratık onu bir rehber olarak kullanıyor, kendisinden önceki tüm diğer dar'gaithinler gibi zamanda kaybolmadığından emin oluyordu. Bu mantıklıydı; Davian hayal meyal Rethgar'ın yarattığı bu kısım hakkında önceden uyarmasını söylediğini hatırlıyordu. Theshesseth'in Davian'ı ararken bu kadar saplantılı olmasının nedeni de buydu kuşkusuz; zihni bozulmadan geri dönebilmesinin tek yolunun onu bulmak olduğunu biliyordu.

Tabii ki Theshesseth geri döndüklerinde ne olduğunu bilmiyordu. Bu kısa düşünce Davian'ı ürpertti ve neredeyse konsantrasyonunu kaybetmesine neden olacaktı. O kadar uzun zamandır, zamanda geriye gidip Tal'in elinde ölmeden önce, hâlâ gerçekleşmesi gereken bir şeyler olduğunu bilerek yaşamıştı.

Bu olay geçmişte kalmak üzereydi.

Uzaktaki ışık aniden belirdi, grinin içinde neredeyse kör ediciydi.

Kendini ileriye, azgın akıntıyı geçerek ona doğru yönlendirdi.

Sonra yerdeydi, sırtında soğuk çelik vardı, keskin bir acı onu kesiyordu.

yanak, gözler o kadar yorgun ki onları açamadı. Hareket edemiyordu. Yakınlarda bir yerde bir hareket hissettiğini düşündü ama bu uzak bir düşünceydi, bulanıktı.

İçgüdüsel olarak uzandı.

Birdenbire içine Esans doldu, enerjisini geri kazandı; gittikçe daha fazla çekti, gücün içinden geçtiğini ve her uzvuna yeniden hayat verdiğini hissetti. Yanağındaki ateş hafifleyerek donuk bir ağrıya dönüştü; sol kolundaki hafif yanma hissi ona kendini iyileştirme eyleminin Mührünü de geri getirdiğini söyledi. Rahatsız edici ama kaçınılmaz bir durumdu.

Hâlâ kaskatı kesilmişti, her yeri ağrıyordu ama ağrı damarını yeniden çalıştırmasını gerektirecek kadar değil. Sonunda gözlerini açtığında yılan gibi bir yüzün kendisine baktığını gördü.

"Ayağa kalk," diye tısladı Theshesseth, ses tonunda hâlâ kin ve öfke vardı, görünüşe göre sağ salim geri getirildiği için minnettarlık göstermeye hiç niyeti yoktu.

Davian nefes verdi, kendine geldi, sonra yavaşça ayağa kalktı, havanın ağır titreyişini ve kulaklarına yapan uğultuyu fark etti. Henüz zaman manipülasyon aracını denemek için portalın çarpıtmasına çok yakındı. Bunun yerine kendini sabitlemek için dikkatlice odaklanma gemisini çalıştırdı ve ardından Kan'a uzandı.

Neredeyse tökezliyordu.

Kan oradaydı - her *yerdeydi* - kavraması o kadar kolaydı ki neredeyse komikti. Karanlık enerjiyi manipüle ederken kendine rağmen gülümsedi, zahmetsizce başka bir Augur için bile görünmez olacak kadar ince çizgiler yarattı.

"Neredeydin?" diye hırladı dar'gaithin, yüzü Davian'ınkinden birkaç santim ötedeydi. Theshesseth'in gözlerindeki öfke apaçık ortadaydı. "Nereye saklandın?"

Davian bir nefes aldı ve sakince arkasına baktı. "Etrafta. Gerçekten o kadar da zor değildi."

Theshesseth ters ters bakmaya devam etti. "Arkadaşlarını ölüme terk ettiğin düşünülürse, umursamaz görünüyorsun." Bir tepki bekledi ve tepki alamayınca tiksinti dolu bir ses çıkardı ve Davian'ı iterek tünelden aşağı, geçitten uzağa doğru yürümeye zorladı. "Saygısız tavrını tekrar gözden geçirmen akıllıca olur. Lord Gassandrid buna müsamaha göstermeyecektir ve dönüşümüzün bu kadar gecikmesine şüphesiz şaşıracaktır."

Davian Theshesseth'in pullu elini dalgınca silkti, hâlâ etrafına odaklanmıştı. "Ona orayı sevdiğimi açıklamam gerekecek. İyi insanlar, ilginç bir yer. Harika bir egzersiz. *Çok* çabuk ayrılmanın bir anlamı yok."

Theshesseth kaşlarını çatı, sürüngen suratıyla ne kadar mümkünse o kadar. "Bundan korkman gerekenden daha az korkuyorsun," diye hırladı, sesindeki dizginlenmiş öfke belliydi. Davian'ın gözünün korkmamasından rahatsız olmuşa benziyordu.

onu. Davian'ın yaratığı öldürmesine çok az kaldığını bildiği düşünülürse, bu garip bir düşünceydi.

"Komik. Ben de aynısını sana söylemek üzereydim," dedi Davian dikkati dağılmış bir şekilde, hâlâ etraflarını saran metali inceleyerek. Zvaelar'dan gelen metal. Belki de kendisinin topladığı metaller.

"Neden burası, Theshesseth? Bu lanetli şehrin her yerinde kara taş var ama bu koridorlarda asla paslanmayan bir metal var. Ne amaçla?"

Nedenini çok iyi biliyordu; bu sözler kısmen cahil numarası yapmak için, kısmen de aval aval bakması, çeliğe bakarken telaşsızca yürümesi için bir bahane olsun diye söylenmişti. Kan'a doğru ilerledi, Theshesseth'in sesini duydu ama yaratığın cevabını pek dinlemedi, onun yerine etraflarını saran plakaların alt yapısını inceledi.

Rahatlamış bir gülümsemeyi dizginledi. Buraya ilk gelişini hatırlıyordu; metalin içinden geçen kan çizgilerine bakmış ve tüm bunların ezici karmaşıklığı karşısında şaşkına dönmüştü. Ama bu... bu artık anlaşılabilirdi. Hâlâ ince çizgilerden oluşan bir ağ, ama mantıklı bir şekilde düzenlenmiş, hatta yer yer basit. *Bunun* kavrayışının ötesinde olduğunu hiç düşünmüş müydü?

Kan'ın çoğu, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, zamanla ilgiliydi: bir bastırma mekanizması, portalın etrafında bir bariyer oluşturuyordu. Zvaelar'daki kule gibi bir güvenlik önlemi - portaldan yayılan zaman bozulması dengesizdi ve bu yayılmasını önlemek içindi.

Makinenin diğer kısımlarının çelik üzerinde küçük fiziksel manipölasyonlara izin verdiğini hemen fark etti. Görünüşe göre burada gizli ama doğru uç noktalar dizisini etkinleştirerek kolayca açılabilen alternatif geçitler vardı. Bunların nereye çıktığını tespit edememişti ama faydalı bir bilgiydi. Buraya geri dönerken bunları kullanırsa muhtemelen daha az trafik olacak ve keşfedilme çok daha az olacaktı.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, Davian hâlâ etrafındaki mekanizmalara odaklanıyordu. Bazı plakalar birbirlerine çok özel bir şekilde yerleştirilmişti; içlerinden geçen kan daha büyük, birbirine bağlı bir sistem oluşturuyordu. Yavaş yavaş, Zvaelar'ın etkilerinin dışarı sızmasını engellemek için ne kadar çaba sarf edildiğini anlamaya başladı. Burada ne kadar metal varsa, hiçbiri boşa gitmemiştir.

Gassandrid'in başarısızlıkla sonuçlanan deneyinin tam bir felakete dönüşmesini engellemek için çok şey yapılmıştı.

Bunu kullanmanın bir yolu var mıydı? Muhtemelen yoktu. Burada ölmekte olan bir Zvaelar'ın etkileri serbest bırakılırsa muhtemelen çok uzaklara yayılacak, Ilshan Gathdel Teth'teki herkesi ve belki de ötesini öldürecekti. Düşman olsun ya da olmasın, bunu yapmak üzere değildi.

Düşüncelere daldı. Elbette en büyük sorunu Gemiler olarak kalmıştı.

yaratması gerekiyordu. Sol pazusunun etrafında rahatça duran Zvaelar dövmesi üç metal bandı kontrol etme dürtüsüne direndi. Buradaki kan'a erişme ve onu kontrol etme yeteneği önemli ölçüde daha iyiydi, neredeyse gülünecek kadar. Yine de... üç Gemi için de gereken mükemmellik seviyesine hâlâ ulaşamamıştı.

İç geçirdi ve Theshesseth'e dalgın dalgın baktı. Keşke o pulları kopyalamanın bir yolu olsaydı; görünüşe göre dar'gaithin'i zamandan geçiş sırasında mükemmel bir şekilde korumuşlardı.

Sonra aklına geldi.

Kesinlikle

yapabilirdi.

Yürürlerken kalbi hızla çarpıyor ve zihni hızla atıyordu. İşe yarayacak mıydı? Hatta mümkün müydü? Doğru Taşıyıcı'ya sahip olduğunu varsayarsak Tal için yeterince basit olacağını biliyordu. Ama Niha ve Raeleth için? Davian endişeyle dudağını çiğnedi, olacıklara dair beklentileri değişiyordu.

Demek *bu* yüzden Gassandrid'le dövüşmeyi seçmişti. Venerate'in kazanmasına izin vermek için.

Bir dizi dolambaçlı merdiveni tırmandılar, ayaklarının altındaki zemin hızla kirli halden lekesiz hale dönüşüyordu. Davian sonunda Kan'ı serbest bıraktı ve etrafına bakındı. Zvaelar'ın tozu toprağı içinde geçirdiği onca zamandan sonra, temizliğe hayran kalmaktan kendini alamadı.

"Burayı temizleyen kişiye şu merdivenlerden bahsetmeniz gerekiyor. Burası *çok* daha güzel," dedi neşeyle, gerginliğini gizlemeye çalışarak. Önceden her şey çok basitti. Gassandrid'le buluşacağını, Theshesseth'i öldüreceğini ve sonrasında Nethgalla'yla konuşacağını biliyordu. Ondan kendisini dışarı çıkarmasını istediğinde, ondan isteyeceği tek şeyin bu olduğunu varsaymıştı.

Şu anda düşündüğü şey *çok* daha zordu.

Öfkeyle düşündü. Nethgalla sadece Caeden'in nerede olduğunu açıkladığı için onun için gerçekten bu kadar riske girer miydi? Bu mesajı Asha'ya ilk ileten Tal olmuş, Ath'ı Davian'a yeterince borçlandırmanın tek yolunun bu olduğunu söyleyerek Asha'nın yardımını güvence altına almasını sağlamıştı. Görünüşe göre Tal'i bulmak onun takıntısıydı, gerçekten önemseddiği tek şeydi, Davian'ın tanıyacağını düşündüğü tek para birimiydi. Ve Tal'in de belirttiği gibi, ona amacının kendisini kurtarmak olduğunu söylemek işe yaramayacaktı. Şu anda, yardım etse de etmese de Zvaelar'dan çoktan kaçmıştı.

Davian hâlâ Tal ve Asar'ın planını riske atma konusunda tereddütlüydü ama arkadaşının da belirttiği gibi, eğer Asha Kol'daysa, bu Kuyular'da bir şeylerin çoktan ters gittiği ve Asar'ın muhtemelen öldüğü anlamına geliyordu. Eğer bu zaten olacaksa, o zaman Nethgalla'ya bilgiyi veren kişi olmanın faydalarından da yararlanabilirlerdi.

Kapıya yaklaştıklarında Theshesseth ona tekrar baktı. O da

Yaratık belirgin bir şekilde tedirgin görünüyordu; her şey düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Davian'ın ondan nasıl saklandığı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu. Muhtemelen Davian'ın Zvaelar'da geçirdiği zamandan sonra kırılmış olmasını, dışarıda olduğu için minnettar olmasını ve Venerate'lerden biriyle tekrar karşılaşmak zorunda kalmanın gözünü korkutmasını bekliyordu.

Theshesseth kapıyı açtı ve Davian sakince göz kamaştırıcı, temiz bir şekilde aydınlatılmış odaya girdi.

Tıpkı hatırladığı gibiydi: tamamen çelik plakalardan oluşuyordu, küçük boşluklarda mavi Öz titreşiyor ve yapıyı mevcut konfigürasyonunda bir arada tutuyordu. Davian yavaşça hareket etmeye özen gösterdi, kan'ı tekrar itti ve çevresindeki plakaları hızla inceledi. Tasarımın basitliği karşısında bir kez daha şaşırdı, birkaçı gizemini korusa da uç noktaların çoğunun amacını daha önce fark edememiş olması onu şok etti. İmgeleminden zaten bildiği gibi, oda kolayca yeniden yapılandırılabilirdi.

Gassandrid'e elinden geldiğince saygısızlık etmek için kendini yürümeye zorladı. Tal sık sık Gassandrid'in kibrinden bahsetmiş ama aynı zamanda adamın yaşayan herkes kadar zeki olduğu konusunda onu uyarmıştı. Venerate'nin kızgın ve dikkati dağılmış olmasına ihtiyacı vardı. Davian'ın bir planı olduğunu ya da artık gerçekten neler yapabileceğini göremiyordu.

Gassandrid'in bir düzine kuklası o içeri girdiğinde hep birlikte ayağa kalktı. Bu görüntü -ne olduklarını bilmek- Davian'ın hâlâ ürpermesine neden oluyordu.

"Gassandrids," dedi neşeyle ve metal plakaları dikkatle incelemeye devam etti. Zaman Gemi'sinden sonra onları hızlı bir şekilde arka arkaya aktive etmesi gerekecekti. Gemi'nin etkinliğinden emindi ama bir kez başladıktan sonra hangi uç noktaların ne işe yaradığını anlayamazdı.

Gassandrid onunla konuşuyordu ama Davian çoğunlukla konuşmayı duymazdan geliyor, sadece mecbur kaldığında cevap veriyor ve cevaplarını olabildiğince hafif ve çileden çıkarıcı tutmaya çalışıyordu. Daha çok 'haklıymış' gibi davranmakla birleşen tehditleri hatırlıyordu. Tal, Gassandrid'in doğru şeyi yapan tarafta olduğuna gerçekten inandığını söylemişti ama bu konuşmalar... zorlama gibiydi. Davian, Raeleth'in Gassandrid'i Davian'dan ziyade *kendini* ikna etmeye çalışan bir adam olarak tanımlayacağını . Başkalarını ikna ederek kendi eylemleri hakkında daha iyi hissedebilecek bir tip.

Davian ne yapması gerektiğini bildiğine kanaat getirdikten sonra tekrar önündeki, kendisine umutla bakan boş yüzlere odaklandı.

"Herhangi bir düzen var mı?" diye sordu, az önce ne söylendiğini tam olarak hatırlamıyordu. Çok da önemli değildi.

"Düzen mi?" Konuşan çocuktü. Davian ona baktı, içi burkuldu ama bunu belli etmemeye özen gösterdi. Gassandrid onun canını almıştı,

Çünkü bunun hiçbir şeye değmeyeceğini düşünüyordu. Davian'ın bu dövüşle ilgili anıları, gördüğü görüntüler çoğunlukla bulanıktı ama onu her zaman hatırlıyordu.

"Sen konuştuğunda," diye açıkladı Davian sabırla, "anlayamıyorum. İnsanları rastgele mi seçiyorsun? Peki ya şuradaki adam? Tüm konuşma boyunca hiçbir şey söylemedi-"

Adamlardan en ufak bir işaret geldi ve Davian omuzlarına büyük bir ağırlığın çarpmasıyla homurdandı. Kaslı cüssesine rağmen bu darbe onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

"Küstahlığı görmezden gelebiliriz. Yine de zamanımızı boşa harcarsanız cezalandırılırsınız."

Davian homurdandı, imgeleminden şimdi ne sorduklarını hatırlıyordu. Bunca zaman sonra bile hâlâ Shadraehin'i arıyordu. Tal, Venerate'in onun gerçekten Nethgalla olduğunu zaten biliyor olması gerektiği konusunda hemfikirdi.

-Ve son yirmi yıldır olup bitenlerin çoğunda onun parmağı olduğunu biliyordu. Görünüşe göre onu bulmanın tek güvenilir yolu kimlikleri üzerinden izini .

Ve -eğer yakalanırsa- Tal onun Shammaeloth'un huzuruna çıkarılacağını söylemişti. Doğası gereği konuşmak zorunda kalacaktı. Bildiği her şeyi açıklamak için.

Bu da onun burada, Talan Gol'ün kalbinde ve Venerate'in burnunun dibinde bulunmasını daha da endişe verici kılıyordu.

"Sana söyleyip duruyorum. Onun kim olduğunu *bilmiyorum*. Bu 'Shadraehin' ile hiç temasım olmadı. Neye benzediğini, sesinin neye benzediğini, kokusunun neye benzediğini ya da..." Kendini ayağa kalkmaya zorladı, mücadele ediyormuş gibi yaptı ama gerçekte aldığı darbe Zvaelar'ın sertleştirdiği bedeninin kaldıramayacağı bir şey değildi. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Biliyoruz," dedi sol taraftaki yaşlı kadın. "Söyleyebilecek olanları tanıdığınızı da biliyoruz."

"Asha'dan mı bahsediyorsunuz?" Davian sanki gerçekten ne sorduklarını anlamamış gibi eğlenmiş gibi görünmeye özen gösteriyordu. "Shadraehin'i istemenizin tek nedeni de bu değil mi zaten? Asha'nın nerede olduğunu söyleyebilmesi için mi? Kafam karıştı. Yani Shadraehin'in neye benzediğini söyleyebilmesi için Asha'yı bulmamı istiyorsun, böylece Asha'nın nerede olduğunu söylemesini sağlamak için Shadraehin'i bulabilirsin?" Teatral bir şekilde iç çekti. "Bence bu süreci gereksiz yere karmaşık hale getiriyorsun. Muhtemelen orada bazı döngüsel mantıklar var. Gerçekten-"

Darbeyi bekliyordu ama bu seferki hâlâ canını yakıyor, görüşünde dans eden siyah noktalar bırakıyordu.

"Geri dönebilirsiniz." Gassandrid'in kuklaları şiddetten etkilenmemişti,

Yine de hepsinin gözlerine yansıyan bir kızgınlık parıltısı gördü. "Onun nerede olduğunu bildiğiniz bir zamana. Bu kadar korunaklı olmayacağı bir zamana."

Davian cahil numarası yapmaya devam etti. "Sınır'a bir şey olmadıkça - ilshara, adına ne dersiniz deyin- beni Deilannis'e nasıl götüreceğinizden tam olarak emin değilim."

"Sizi buradan geri gönderebiliriz."

"Burada mı?" Davian zoraki bir kahkaha attı. "Zihnini böldüğünde, Gassandrid, sanırım bir kısmını unuttun." Kendisinin de aynı sözcükleri aynı imgelemle söylediğini duymak garipti: geçen sefer kontrol kendisinde değildi, ama bu sefer... bu sefer her şey o şekilde ortaya çıkmıştı. Kontrolün kendisinde olduğunu *hissediyordu* ama sözcükleri söyler söylemez, onları tam da bu şekilde söylediğini hatırladı.

Gassandrid'in kuklalarından biri kanla güçlendirilmiş bir hızla ona doğru ilerleyip şaşırtıcı bir güçle onu duvara çarparken, Öz'ün kendisini arkasındaki levhaya yönlendirdiğini ve onu kaldırdığını hissetti. Davian muhtemelen onu durdurabileceğini düşündü ama bu kısmı çok iyi hatırlıyordu. Bunu değiştirmeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Değiştirmek *istemiyordu*.

"Yapılabilir. Ölümler için çok az şey imkânsızdır," diye fısıldadı adam.

"Eminim bu kuklanızın içini rahatlatmıştır," diye soludu Davian.

Adam homurdanarak Davian'ı serbest bıraktı ve ayağa kalkmasına izin verdi. "Ashalia Chaedris'e geri döneceksin. Onu işaretleyeceksin; fiziksel temas zaman içinde yankılanacak ve sha'teth onu bulacak."

"Bunun mümkün olduğuna inandığımı söylesem bile. Ki inanmıyorum," diye ekledi Davian, cehaleti fikrini çok mu ileri götürdüğünü merak ederek, "beni tehdit edebileceğin hiçbir şey yok. Beni öldüremeyeceğini biliyorum."

"Yapamaz mısın?" İçlerinden sadece biri konuşsa da hepsi alay etti. "Kellen yakında mızrağın ucunda olacak. Sağduyulu olmayı acizlikle karıştırma, hain."

Davian gözlerini kırptırdı; bu şakayı unutmuştu. Bu sefer çok daha rahatsız ediciydi.

Yine de fark etmezdi. Harekete geçme vakti gelmişti; Gassandrid yakında Zvaelar'da geçirdiği zaman hakkında baskı yapmaya başlayacaktı ve Davian Saygıdeğerlerden herhangi birinin onu okumaya çalışması riskini almak istemiyordu. Eğer yaparlarsa, onun dahili Damarlarını keşfetmeleri meselesi olurdu.

"O zaman bunun doğru olup olmadığını öğrenelim," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldı ve sol kolundaki Damar'ı ilk kez aktive etti. Zaman durdu.

Etrafındaki her şeyin birdenbire ve kolaylıkla donup kalması onu şok etmişti, zaten bunu bekliyordu. Ilshan Gathdel Teth'te bu her zaman çok *zor* olmuştu ama şu anda kendisi bile kan kullanmıyordu.

Nefes verdi, sonra yanındaki dar'gaithin'döndü.

En önemli kısım önce geldi: Theshesseth'i öldürmek.

Midesi biraz çalkalandıktan sonra dar'gaithin'den bir pul kopardı, keskin kenarını bıçak olarak kullandı ve yaratığın gözüne . Döndüğünde koyu renkli kan fışkırmaya başladı ve solundaki adamın Özünü emdi. Gassandrid'in vekillerinin her biri aynı Öz imzasıyla titreşiyordu; Davian bu odanın uç noktalarının herhangi birinin kurcalamasına karşı korunduğunu biliyordu ama Gassandrid'in Özünün onlarla uyumlu olacağını varsaymak zorundaydı.

Bir dizinin üzerine çöktü ve elini üzerinde durduğu plakaya vurarak Gassandrid'in Özünü en yakın Başlatma uç noktasına yönlendirdi. Mavi çizgiler ondan dışarı doğru uzandı.

Birdenbire odanın kontrolü Davian'ın eline geçti.

Hemen Gassandrid'in vekillerinin altındaki metal plakaları kaydırarak dengelerini bozdu. Bu dövüşü kazanmayı hedeflemiyordu ama Gassandrid'i kazanmaya çalıştığına ikna etmesi gerekiyordu.

On birin altındaki zemin -on ikincisi artık sadece bir toz yığınıydı- düşerek üzerinde durduğu çelikle aynı seviyeye geldi. Birkaç dakika sonra, düşmeye başladıklarında hepsinin yüzünde endişe ve şok ifadesi belirdi.

Sonra bir şeyler değişti. Belli ki zaman hala onun etrafında akıyordu.

-Siyah kan gayzeri Theshesseth'in yüzünden çıkmaya devam ederken odadaki diğerleri birden daha hızlı hareket etmeye başladı. Hâlâ Davian kadar hızlı değillerdi ama ona yakınlardı.

Birkaçı kedi gibi ayağa kalktı ama geri kalanlar tökezleyip yere düşecek kadar dengesizdi. Davian onlar toparlanamadan ileri atılarak dar'gaithin pulu ile sağa sola kesmeye başladı. Kestiği her boyunda parlak kırmızı kan belirdi; pul, tuttuğu yerden damlayan siyah kök hariç her yerde jilet keskinliğindeydi. Asit elini yaktı ama aldırmadı.

Kızıl saçlı bir adam -ayağa kalkanlardan biriydi- ona soldan saldırdı. Davian yana doğru hareket etti ve saldırganı sol kolundan yakalayarak tüm gücüyle döndürdü ve fırlattı. Tuttuğu kol kırıldı; adam havada zarif bir şekilde uçtu, yaşlı bir kadınla çarpıştıktan sonra çelik bir duvara sertçe çarptı ve bir yığın halinde yere yuvarlandı.

Davian daha fazla Öz kaptı ve avucunu tekrar yere vurdu; zemin bir kez daha dalgalandı ve ona doğru koşan bir adamla bir kadının ayaklarının altında yukarı doğru kırıldı. İkili dengelerini kaybettikten sonra plakalar yükselmeye devam etti ve onları inanılmaz bir güçle çatıya doğru bastırdı.

Hoş olmayan bir gıcırdama sesi duyuldu. Çelik zemin tekrar alçaldığında geriye sadece parlak kırmızı iç organlar kaldı.

Sıradaki rakibiyle yüzleşmek için döndü ama tereddüt etti.

Genç kız nihayet ayağa kalktıktan sonra adamın önünde durmuş, gözlerini kocaman açmış onu izliyordu.

Gassandrid'in tek ihtiyacı olan tereddüttü. Hiçbir uyarı olmadan Davian'ın altındaki zemin büküldü; çelikten çıkan zincirler gövdesini sararken Davian tökezledi. Yandılar; Davian'ın Öz duygusu anında kayboldu. Kısmen hayal kırıklığıyla kükredi ama bu çoğunlukla kendini kurtarmaya çalışıyormuş gibi yaptığı bir numaraydı.

Sonra kendini sakinleştirdi ve gözlerini kapattı. Nefes aldı.

Damarına akan içsel Özü durdurdu ve zamanın onu tekrar yıkamasına izin verdi.

Tam bir sessizlik vardı.

"Harika!" Odanın uzak bir köşesine fırlatılmış olan kızıl saçlı adam ayağa kalktı ve yüzünü hafifçe buruşturarak şekilsiz kolunu düzeltti. Bir Öz parlaması oldu ve parmaklarını esnetti, kırık iyileşmişti. "İlerlemeniz etkileyici. Hayal edebileceğimden çok daha iyi."

Davian yüzünü pürüzsüz tuttu. Gassandrid onun Zvaelar'da eğitim alıp almadığını merak ediyor olmalıydı - muhtemelen Davian içeri girer girmez kan engelleyici zincirleri kullanmamasının nedeni de buydu. Yine de Davian'ın Gemi kullandığından haberi olmadığı açıktı. "Onayladığına sevindim."

Önündeki çocuk giysilerini fıçaladı, ancak burada ne toz vardı ne de kirden söz edilebilirdi. "Yarın, Davian. Yarın geri döneceksin ve Ashalia Chaedris ile buluşacaksın." Elini çelik plakalardan birine dayadı; bir an için mavi ışıkla titreşti ve sonra duvarın bir kısmı kenara kayarak başka bir kapıyı ortaya çıkardı.

"Aniria. Lütfen arkadaşımıza yeni kalacağı yere kadar eşlik et ve sonra da burayı temizle," dedi ses tonundaki memnuniyetle.

Nethgalla -Davian onun Nethgalla olduğundan emindi; onu en son gördüğü zamanki halini hâlâ taşıyordu ama skandal yaratacak kadar açık saçık giysileri kesinlikle farklıydı- odaya başını eğerek girdi. Belli ki etrafındakiler onu atlatacak kadar sıra dışı değildi. "Elbette Lord Gassandrid."

Davian'ın kanlı elini tuttu, diğer elindeki dar'gaithin ölçeğini görmezden geldi ve onu sakince çıkışa doğru götürdü.

İşlerini bitirdiklerinde, uzun sarı saçlarından bir tutamı geriye doğru süpürürken, "Bu oldukça iyi bir performans olmalı," diye mırıldandı. "Ama itiraf etmeliyim ki merak ediyorum. Bu maskaralık niye? Neden seni geri göndermelerine izin verdin?"

Davian onu inceledi. Yeteneğini en azından bazı konuşmaları dinlemek, hatta belki de izlemek için kullanıyor olmalıydı. Gassandrid'in yapmadığı halde Davian'ın kendini tuttuğunu bir şekilde fark etmiş miydi, yoksa Davian'a karşı gösterdiği performanstan sonra Davian'ın yetenekleri hakkında bir varsayımını mı bulunuyordu?

Metaniel?

"Çünkü bana hiçbir şey borçlu olmadığını söylemiştin," diye yanıtladı Davian. "Ama artık bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Benim adım -gerçek adım- Davian." Nethgalla'nın gözlerinin açılmasını bekledi ve sonra başını salladı. "Şimdi beni buradan çıkarmanın bir yolunu bul, Nethgalla."

Nethgalla ona baktı, açıkça şaşırmıştı.

"Şey," diye mırıldandı. "Demek onun Wells'te olacağını böyle biliyordun. O borcun vadesinin ne zaman geleceğini merak ediyordum." İç çekti. "Ve ödeyeceğim. Ama sizi Talan Gol'den öylece çıkaramam. Bir Geçit açarsam Venerate bunu anlar-"

"Ben Talan Gol'den bahsetmiyorum. Hatta şehirden bile," dedi Davian açıkça. "Sadece yarın Asha'yla konuştuktan sonra birkaç günlüğüne *buradan* gitmem gerekiyor." Son kısmın gerçekleşeceğini artık biliyordu, yoksa Nethgalla böyle tepki vermezdi. "Güvenli ama yakın bir yere. Beni bulamayacakları ve Zvaelar'a geri gönderemeyecekleri bir yer. En azından sen bana yardım etmeyi bitirene kadar."

Nethgalla'nın kaşları kalktı ama şaşkınlıktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Peki senin için tam olarak başka ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Birinin -herhangi birinin- belirli bir şekle dönüşmesini sağlayacak bir Gemiyi nasıl yapacağınızı bulmanızı istiyorum."

Nethgalla ona boş boş baktı. "Bu çok kurnazca ama bana neden ihtiyacın olduğunu hâlâ anlamış değilim."

Davian kendini topladı, sonra onun gözlerinin içine baktı.

"Çünkü o formun bir dar'gaithin olmasını istiyorum," dedi acımasızca.

Bölüm 40

Nethgalla durdu, Davian'a boş boş bakıyordu, tamamen sessizdi. "Ne?" dedi sonunda, sesini yeterince kısık tutmasına rağmen çelikle kaplı koridorda çok fazla ilerleyememişti. Davian cevap vermeden önce etrafına bakındı, endişe ve şaşkınlık arasında sıkışmış görünüyordu. Sonra onu kolundan tutup öne doğru çekti. "Bunu burada konuşamayız. Benimle gel."

Davian bir an için direndi, sinirleri aniden ona bundan sonra ne olacağını bilmediğini hatırlattı. Artık henüz gerçekleşmemiş bir vizyonun rahatlığına yaslanamıyordu. Yine de sonunda pes etti ve Nethgalla'nın ona rehberlik izin verdi. Burada rahat görünüyordu, kendinden emin bir şekilde dönüşler yapıyor, yanından geçen kadın ya da erkeklere başını sallıyor ve karşılığında yeterince dostça onaylar alıyordu.

Nethgalla birkaç dakika sonra yavaşladı, etrafına bakındı ve yakınlarında başka insan olmadığını fark etti. Gittikçe azalan trafiğe bakılırsa, kompleksin daha az nüfuslu bir bölgesine doğru gidiyorlarmış gibi görünüyordu.

Nethgalla, "Dışarı çıktığınızda, buraya dönüş yolunu bulmanız gerekecek," diye mırıldanarak, geçmekte oldukları bir koridoru neredeyse belli belirsiz işaret etti. Davian onlar yürürken çelik koridorun sonunu görebiliyordu, kaba yontulmuş kara taştan bir geçit devam ediyordu. "İkinci sola dönün; bir süre sonra duvarda bir delik göreceksiniz; sürünmeniz gerekecek ama sığarsınız. Tamamen izole edilmiş küçük bir odaya açılıyor. Güvenli. Orada bekle, seni bulacağım."

Anladığını kontrol etmek için durakladı, sonra onu bir kez daha ileri doğru itti.

"Seni hâlâ burada bu halde gördüğüme şaşırdım," dedi Davian koridorun boş olmasından yararlanarak yürürken. "Sekiz ay, Gassandrid'in bu kadar yakınında bir yalanı sürdürmek için uzun bir süre. Özellikle de o seni arıyor gibi görünürken."

Nethgalla ona baktı. "Sekiz ay mı?" Başını iki yana salladı. "Daha bir ay bile olmadı."

Davian'ın adımları duraksadı. Tal onu gerçek dünyada zamanın farklı bir hızda geçeceği konusunda uyarmıştı -ne de olsa Zvaelar'da zaman durmuştu- ama bu yine de bir şok etkisi yaratmıştı.

Yutkundu. Bunun iyi bir haber olduğunu . Çok büyük bir şey öğrenmişti.

Zvaelar'daki miktarı: Odak Gemisi'ni de düşünülürse, muhtemelen yıllarca süren bir çalışmaya eşdeğerdi. Yine de Tel'Tarthen'den alındığından beri, sonsuzluk gibi görünen o zamandan beri fazla zaman kaybetmemişti.

Hücrelere vardıklarında hâlâ bu düşünceyle boğuşuyordu.

Davian onları hemen tanıdı; diğer her şey gibi çelikten yapılmış olsalar da, hızlı bir inceleme mekanizmaların sertleştirilmiş kan ile bloke edildiğini gösterdi, biri içeri girdiğinde tamamen erişilemezdi. Nethgalla onu kapıya doğru itti ve sonra kendisi içeri girerek kapıyı arkalarından kapattı. Hemen doğruldu, belli belirsiz itaatkâr duruşu kayboldu.

Kollarını kavuşturmuş, onu inceliyordu.

"Umarım bunun benim için ne kadar tehlikeli olduğunun farkındasındır," dedi. Adam konuşmaya başladığında bir elini kaldırdı. "Ve umursamadığını iddia etmeden önce, Licanius'u hareket ettirmeleri için bir yol bulmaya çalıştığımı bilmelisin. Tal'in kaybettiğin kılıcı geri almasına yardım etmeye çalışıyorum," diye ekledi.

Davian homurdandı; iğneleme biraz haksızdı ama en azından Nethgalla'nın neden burada olduğunu biliyordu. "İşleri daha da zorlaştırmak niyetinde değildim," diye sertçe gözlemledi. "Yani nerede olduğunu biliyorsun?"

Nethgalla yüzünü buruşturdu, kendinden emin görüntüsü bir kez olsun kayboldu.

"*Onunla... onunla*," dedi. Son kelimeyi söyleme şekli, sesinin rahatsız edici bir fısıltıya yaklaşması, kime atıfta bulunduğunu açıkça ortaya koydu. "Şehrin altındaki sığınağında. Şimdilik bu kadarını anlayabildim."

Davian bu bilgiyi dosyaladı. "Ve seni gönderen Tal miydi?" "Evet."

Davian alnındaki ani acıya ters ters baktı, bu kadının yalan söylediğinin ve bunu kendisinden saklamaya çalıştığının kesin bir göstergesiydi. Yine de bir şey söylemedi. Eğer yeteneği hakkında bir şey bilmiyorsa, bunu açığa vurmanın bir anlamı yoktu - en azından önemli olduğundan tam olarak emin olmadığı bir şeyi tartışmak için değil. Licanius'u Tal'e götürmenin bir yolunu arıyordu. Bu yeterince iyiydi.

"Şimdi," dedi Nethgalla ona dik dik bakarak. "Tam olarak *ne* yapmak için yardımımı istiyorsun? Çünkü seni ilk seferinde doğru duymadığımdan oldukça eminim."

Davian derin bir nefes aldı.

"Bir dar'gaithin'e şekil değiştirmenin mümkün olup olmadığını anlamak istiyorum," dedi . Bu plan çılgıncaydı - bunu o bile kabul etmek zorundaydı - ama aklına gelen tek şey buydu. "Ve eğer öyleyse, başkalarının da bunu yapabilmesini sağlayacak üç Gemi inşa etmek istiyorum. Artık Theshesseth'in Künye'sine sahibim ama bilgiye sahip değilim. Bildiğim kadarıyla şekil değiştirmenin farklı türleri olmalı."

uç noktalar-farklı kan yapıları. Henüz olmadığım yapılar."

Nethgalla'nın kaşları düşünceli bir hal aldı.

"boş durmuyordun, değil mi?" diye mırıldandı ve ona yeniden değerlendiren bir bakış attı. "Sadece daha güçlü değilsin. Sana *öğretilmiş*."

Davian düşündü. Nethgalla Tal'a aşıktı. Tüm bunların ona yardım etmek için olduğunu bilmesi muhtemelen onu ikna etmesine yardımcı olacaktı.

Zvaelar'da geçirdiği zamanı, neden geri döndüğünü ve neden dönmek istediğini kısaca anlattı. Şimdiye kadar aldığı eğitimin üzerinden geçerken Nethgalla onu sessizce dinledi.

"Yine de bana şekil değiştirme öğretilmedi," dedi. "Bu açıkça farklı. Bunu mümkün kılan kan yapılarını bilmiyorum. *Yapabiliyorum* ama bu içgüdüsel bir şey. Ve kendi bedenimde harekete geçerken çizgileri gözlemleyebileceğim gibi değil."

Nethgalla onu inceledi. "Yani daha önce şekil değiştirdin mi?" "Evet."

"Güzel. Bu da bir başlangıç." Nethgalla'nın ifadesi şimdi düşünceliydi. "Bu konuda başka ne biliyorsun?"

Davian tereddüt etti.

"Künye'sini almak için birini öldürmen gerektiğini biliyorum," dedi isteksizce. Uzun zamandır bundan şüpheleniyordu ama Zvaelar'da Tal ile yaptığı görüşmeler bunu doğrulamıştı. "Bunun dışında pek bir şey yok. Tal bile bunu tam olarak anlamamış gibi görünüyordu. Bu..." Çaresizce omuz silkerek sözlerini tamamladı.

"Bu kan'ın kirli sırrıdır," diye bitirdi Nethgalla. "Kimse anlamıyor çünkü anlamak *istemiyorlar*. Onların kan'ın nasıl çalışması gerektiğine dair anlayışlarına uymuyor, aynı temiz, mantıksal kuralları takip etmiyor. Herkes kan'ın saf mekanik olduğuna inanmayı seviyor. Bu işin içinde bir bilinmeyen olduğu fikri bile onları huzursuz ediyor." Ona ciddiyetle baktı. "Yapmak istediğiniz bu Geminin gerçekten mümkün olduğundan emin olamamamın nedeni de bu."

Davian'ın nefesi kesildi. "Ama denememe yardım edeceksin," dedi, sorgulamaktan ziyade onaylamaya çalışarak.

"Evet. Tal'in Zvaelar'dan çıkmasının başka bir yolunu düşünemediğim için işe yarayabileceğine inanmaya bile meyilliyim. Ve hiçbir şey olmasa bile, bu... ilgi çekici bir proje." Nethgalla öne doğru eğildi, dudaklarına dokundu, Davian'a delici mavi gözlerle bakarken düşünceli görünüyordu.

"Kaynak anahtardır," dedi, ses tonu öğretici bir hal aldı. "Bir kan kullanıcısı bir kaynağı söndürdüğünde, onunla bir bağlantı anı yaşar. Bu bir şey..." İç çekerek eliyle işaret etti. "Buna ruhani demekle tereddüt ediyorum, ama bu onun için en iyi kelime olabilir. Bu, kurallara uyan bir bağdır, ancak kurallar hala tam olarak anlayamadığımız şekillerde uygulanmaktadır. İçinden

bizim anlayışımızın ötesinde işleyen mekanizmalar."

Davian'ın kalbi bu açıklama karşısında biraz burkuldu. "Yani birinin kaynağına olan bu bağlantı, onun şekline dönüşmeni sağlayan şey mi?"

"Bunun gibi bir şey. Bağlantı sadece bir anlıktır ama size diğer kaynağın bir tür... derin hatırasını verir. Gerçek bir anlayış. Biz buna İz diyoruz." Nethgalla yüzünü buruşturarak süreç hakkında bildiklerini açıklama şeklinden memnun olmadığını belirtti. "Bu kişinin fiziksel bir tanımı değil -bu hafızanızdan gelir ve kusurlu olabilir- daha çok... o kişinin kim *olduğuyla* ilgili. Şekil değiştirme en öze inen bir dönüşümdür ve Künye buna izin veren şeydir. Venerate'den bu kadar uzun süre saklanabilmemin nedeni de bu. Şekil değiştirme İzleri etkiler; yeni bir bedene dönüşmek Öz imzanızı etkilemez ama İzin uyum sağlaması ve tekrar iz sürmede işe yarar hale gelmesi birkaç gün sürer. Ve eğer İz, Öz örneğinden sonra alınmışsa, şekil değiştirmiş birini hiç takip edemez."

Davian başını salladı. Bu mantıklıydı; Deilannis'te okuduklarıyla ve Tal'in o zamanlar diğer Venerate'lerden saklanmak için şekil değiştirmeyi kullanmasıyla örtüşüyordu. Gerçi Tal o zamandan beri bunun Talan Gol'den kaçmak için aldığı eğitimin bir parçası olduğunu, hafızası yok olmadan önce hızlı ve güvenilir bir şekilde yeni, izi sürülemez bir bedene geçecek kadar pratik yaptığını itiraf etmişti.

"Yani bu 'kaynak belleği' benden bir Gemiye nasıl aktaracağımızı bulmamız gerekiyor," dedi yavaşça. "Ve sonra onu aktive etmek için gerekli kan'ı bulmalıyız."

Nethgalla düşündü. "Evet, bundan daha karmaşık ama... evet," dedi sonunda. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf plan ama yine de... işe yarayabilir."

Davian nefes verdi. Ath'ı yardım etmeye ikna edebileceğini düşünmüştü - Tal'in kurtarılması yeterince basit bir motivasyon olmuştu- ama bu garanti bir şey olmaktan çok uzaktı.

"Ve kan yapılarını çözebileceğini mi düşünüyorsun?"

Nethgalla başını salladı, artık kendinden daha emindi. "Onları daha önce hiç kodlamamıştım.

-Bir Gemi için değil. Ancak istekli katılımcılar olduklarını varsayarsak, başkalarını şekil değiştirmek mümkündür. Hatta Augur'larınızdan birine bunu nasıl yapacağını gösterdim ve o da birkaç kez başarıyla yaptı. Ancak başlamadan önce riskleri anlamanız gerekiyor." Nethgalla ona ciddiyetle baktı. "Böyle bir değişim için çok fazla bilinmeyen var. Dürüst olmak gerekirse, benim için bile şekil değiştirme sürecinin kendisi hakkında çok fazla bilinmeyen var - ve eğer cüretkâr olabilirim, muhtemelen bu konuda yaşayan herkesten daha fazla şey biliyorum."

Davian dudağını çiğnedi. Ath'ın, tüm insanlar arasında

bu konudaki uzmanlığını tamamlamıştı. "Ne ?"

Nethgalla eliyle işaret etti. "Örnek olarak zihinlerimizi ele alalım. Şekil değiştirdiğimizde fiziksel bedenlerimiz *değişir* ama zihinlerimiz aynı kalır. Ancak zihin ruhani bir varlık değildir: o fiziksel formun bir parçasıdır ve ipuçlarını bedenden alır. Bir insan ciddi bir kafa travması geçirirse, düşünme yeteneğinin bir kısmını kaybedebilir - zihni fiziksel bir hasar alır. O zaman siz onun şekline bürünürseniz ne olur?"

Davian kaşlarını çatı. "Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti Nethgalla. "Tecrübelerime göre, kafatasının etrafında yer değiştirmesine rağmen zihnin - kafanızdaki gerçek, fiziksel maddenin - değişmemesi muhtemeldir. Dönüşüm geçirdiğimde hiçbir şeyi unutmadım ya da kendimi öncekinden daha zeki ya da daha az zeki hissetmedim." Durakladı. "Yine de, *daha net* düşündüğümde emin olduğum ve duygularımdan *daha* fazla etkilendiğim bazı bedenler olduğunu da söyleyebilirim. Bazı bedenler keyif verici, bazıları ise iç karartıcı. İkisi arasında kesinlikle bir ortak yaşam düzeyi var, Davian." Öne doğru eğildi. "Şimdi ne yapmak istediğini bir kez daha düşün. Bunu yapan birinin bir şeyleri kaybetme olasılığı olduğunu düşünün - örneğin, geri dönmek için Gemi'yi nasıl kullanacağına dair bilgiyi. Ya da bunu yapma arzusunu."

Davian yutkunarak soluklaştı. Bunu kısa bir süre düşünmüştü ama çok ayrıntılı olmadığını kabul etmek zorundaydı. Nethgalla haklıydı. Bir dar'gaithin'e dönüşmek insana ne *yapardı*? Zekalarında önemli bir düşünüş yaşarlar mıydı? Sadece o bedene sahip oldukları için bir şekilde Venerate'in emirlerine bağlanırlar mıydı?

Nethgalla onu izledi ve yüz ifadesini görünce hafifçe başını salladı. "Yani. Devam etmek istiyor musunuz?"

Davian biraz düşündü. "Bu riski göze alacağım," dedi sessizce.

Nethgalla başını eğdi.

"İlginç zamanlar," diye mırıldandı, çoğunlukla kendi kendine. "O halde gemilere geçelim. Yolculuğa dayanacak bir şey isteyeceksiniz. Yolculuğa çıktıktan sonra bozulmayacak bir şey..."

Davian kolunu sıvayıp pazusunun etrafındaki üç çelik bandı gevşetirken sözlerini yarıda kesti.

"Peki kaç tane yapmak istiyorsun?" Nethgalla kuşkuyla sordu.

"Üç tane."

"Hayır." Nethgalla başını salladı. "Eğer bunları birleştirirseniz, gerekli kan miktarına ulaşma konusunda yine de şanslı olursunuz."

Davian inatla, "Göreceğiz," dedi.

Nethgalla içini çekti. "Ne olursa olsun. Pratik yapmam gerekecek ve bunlar deney yapmak için çok küçük." Omuz silkti. "Bir şeyler bulacağım, çalışacağım

önümüzdeki birkaç gün içinde üzerinde çalışacağız."

Davian gergin bir şekilde kıpırdandı. "Günler mi?"

"Bu acele etmemi istediğin bir iş değil," dedi Nethgalla, biraz da sinirli bir şekilde. "Yarın Ashalia'yla konuşmak için geri dönüyorsun - bu da benim *en azından* yarın akşama kadar vaktim olduğu anlamına geliyor. Onunla konuştuktan sonra kaçarsın ve sana bahsettiğim odaya gidersen, bu sana yeterli zamanı kazandırır." Başını kaşdı. "Rethgar muhtemelen seni geri göndermekten sorumlu olacak, biliyorsun. İkinizin bir... geçmişi olduğunu duydum." Onun gözlerinin içine baktı. "Onun kaybı Venerate'e zarar verir."

"Yani sadece escherii'yi mi öldürmeliyim? Kulağa kolay geliyor," dedi Davian acı acı, Rethgar'ın adı geçtiğinde içinde yükselen öfke dalgasına rağmen. Tal ona Rethgar'ın gerçekte ne olduğunu açıklamıştı: Sha'teth ve insan karışımı, Forge'a bağlı. Adı dışında her şeyiyle bir Augur'du ve Venerate için çalışıyordu. Shammaeloth için.

Ne olursa olsun, aradan geçen sekiz ay Davian'ın adamın yaptıklarına dair hafızasını köreltmemişti.

Nethgalla onu inceledi, sonra omuz silkti.

"Artık kesinlikle yeteneklisin ve onun ne olduğunu biliyorsun, yarığı kapatmak istiyorsak bunun zaten yapılması gerektiğini de biliyorsun. Ben üzerime düşeni yapacağım. Sen de en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yap ve nasıl gideceğini görelim." Bir nefes aldı, sonra hücreye giderken takındığı uşak yüz ifadesini takındı.

"Kader yarın seninle, Davian."

Bununla birlikte, dışarı çıktı ve hücre kapısını duyulabilir bir klik sesiyle arkasından kilitleyerek Davian'ı bir kez daha yalnız bıraktı. Orada öylece durmuş, bundan sonra ne olacağını düşünüyordu.

Sonra metal bantlardan ilkinin tekrar eline aldı ve kan çizgilerini dikkatle inceledi. Onları nasıl temiz bir şekilde yok edeceğini ve çeliği yeni bir mekanizma seti için hazır bırakacağını düşündü.

Yapması gereken bazı hazırlıklar vardı.

Penceresiz hücrelerinde bunu söylemek imkânsız olsa da, Rethgar onu almaya geldiğinde sabah olmuş gibiydi.

Nefret dolu adam Davian'ın onu hatırladığından farklı görünmüyordu. Davian'ı siyah zincirlerle bağlarken suratı asıktı, Rethgar kapıdan girer girmez zincirlerin ağırlığı Davian'ın omuzlarına çökmüştü.

Bir kez olsun rahatladığını belli etmemeye çalışsa da bu iyiydi. Davian, Tal ile birlikte geliştirdikleri Gemi'yi test etmek için bir fırsat istemişti; zincirlerin etkilerini nasıl aşacaklarına dair fikirlerinin işe yarayıp yaramadığını görmek için.

gerçekten işe yaradı.

Dikkatli bir şekilde Kan'a uzandı. Kan hâlâ oradaydı ama ona dokunduğunda kafasına bir acı saplandı ve konsantrasyon yeteneğini yok etti.

Sessizce Rethgar'ın peşinden gitti, sonra Özünü bedenine akıttı - zincirlerin engelleyemediği bir şeydi bu. Odak Damarını aktive etti.

Ve sonra .

İkincisi bu ikisi arasında açık ara daha tehlikeliydi: acıyı emiyordu. Bunu acıyı tamamen yok etmek için yapmamıştı - Tal'in de kesin bir dille açıkladığı gibi, bu çok riskliydi. Normalde bedenin zihni acıya karşı uyarmasının bir nedeni vardı. Bunu tamamen kapatmak felaket olabilirdi.

Gemi aktive olurken yumruklarını gergin bir şekilde sıktı, sonra tekrar Kan'a dokunmaya çalıştı.

Bu sefer hafif bir rahatsızlık. Hepsi bu kadar.

Gözünü Rethgar'dan ayırmayan Davian dikkatle kan'ı tuttu.

Escherii'nin fark edemeyeceği kadar küçük, ince bir akıntıyı manipüle etti.

İşe yaradı.

İçinden rahat bir nefes aldı. Tal bu siyah zincirlerin kan'a erişimini engellemekten ziyade kan'ı kullanma yeteneğini etkilediğini açıklamıştı; bu iki seçenekten daha basit olanıydı. Ne İnşaatçılar'ın Tol Shen'in altına inşa ettikleri hücreler kadar zarif, ne de kara taştan yapılmış odalar kadar etkili.

Yine de yeterince etkiliydi. Zincirlerin dış Özü engellemesi, etkiyi aşmak için Damarların kullanılmasını da engelledi.

En azından kendi bedeninde Damarları olmayanlar için. Davian sessizce birkaç saniye daha denedi ve sonra kan'ın tekrar düşmesine izin vererek dikkatini zincirlerin kendisine çevirdi. Koridor boyunca yürürken analiz etmesi zor olan sertleştirilmiş kan ile kaplanmışlardı, ancak tanıdığı çeşitli mekanizmaları görebiliyordu. Kendini zincirlerden kurtaramıyordu ama eğer zincirleri çözebilirse Gemi'nin etkilerini daha da azaltabileceğini düşündü. Yapmak zorundaydı.

Davian kısa süre sonra bir kapıdan geçerek, çelik zemini hafifçe aşağı doğru eğimli, odanın ortasında bir tür çanak oluşturan boş, dairesel bir odaya itildi. Rethgar onu işaret etti.

"Ortada durun," dedi kararlı bir şekilde.

Davian etrafına bakındı ve odada başka kimsenin olmadığını fark etti. "Venerate nerede?"

"Meşgul."

Zincirler aniden onu öne doğru çekerek tökezlemesine neden oldu. Öfkesini dikkatle bastırdı, kendini saldırmaktan ve Rethgar'ın sandığı kadar kısıtlı olmadığını göstermekten alıkoymdu.

"Şimdi," dedi Rethgar, odanın kenarında bir pozisyon alıp kollarını kavuşturarak Davian'a bakarak. "Kurallar basit. Ashalia'ya ne olacağını söyleyemezsin, hatta ima bile edemezsin - nereye gideceğini ya da onunla neden bağlantı kurduğumuzu. Söylediklerini duyabileceğim Davian ve duyduklarım hoşuma gitmezse seni hemen geri çekeceğim. Ayrıca ne söylemen gerektiği konusunda sana talimat vereceğim. Lord Gassandrid bu fırsatı hukuki bir hüküm vermek için kullanmak istiyor ve bunun tam olarak yerine getirilmesi önemli." Davian'a sabit bir şekilde baktı. "Aksi takdirde Ashalia için işler kötü gidecek. Sana söz veriyorum."

Davian çenesinin sıkıştığını hissetti ama başını salladı.

Rethgar bir şeylerle meşguldü -Davian yakındaki bir levhanın içinde kaybolan Öz ve kan çizgilerini görebiliyordu- ve Davian sessizce kendisi de kan'ı iterek ayaklarının altındaki metali inceledi. Uç noktalarına bakılırsa bu plakalar açıkça zamanla ilgiliydi ama... karmaşıktı. Şimdiye kadar gördüğü her şeyden çok daha karmaşıktı.

"Demek insanları zamanda geriye gönderebiliyorsun," dedi Rethgar'a, kaşlarını çatarak başını sallayarak. "Neden kendin geri gitmiyorsun? Ya da güvendiğin birini göndermiyorsun?"

Rethgar homurdandı. "Birçoğu benim zamanımdan önce, birkaçı da ben geldikten sonra gönderildi. Yaşayanlar zaman akışında hayatta kalamazlar, ne de Lord Gassandrid vekilleriyle olan bağlantısını zaman akışı aracılığıyla sürdürebilir."

Alçak bir havayı doldurdu, giderek yükseliyordu ve Rethgar sonunda başını kaldırıp baktı. "Onunla fiziksel temas kurmanız gerekecek," dedi sakince, duyulmasını sağlamak için biraz daha yüksek sesle. "Lord Gassandrid şu anda onu bulamadığımızı, çünkü onun Kol'un içinde olduğunu varsayıyor. Sizi temin ederim ki eğer sebep bu değilse -eğer direnirseniz- Madenlere geri dönmeden önce Tel'Tarthen' size yaptığım şey binlerce kez tekrarlanacaktır." Gözleri zorlukla dizginlenen bir öfkeyle parlıyordu.

Davian başını salladı ve sessizce kendine bu adamı öldüreceğini hatırlattı. Bu şeyi.

"Eğer Tributary onu bulmanızı engelliyorsa, o zaman ne anlamı var?" diye sordu aniden.

"Güvence." Rethgar'ın gözleri kısıldı ve sanki istemediği bir şeyi ele vermiş gibi sinirli görünüyordu.

Davian adamı izledi. "Onu buradan nasıl bulmam gerektiğini anlamıyorum."

"Uzayda seyahat etmek için Markaathan'ı kullanmak, bunu zamanda yapmaktan biraz farklı," dedi Rethgar, dudağı küçümseyerek kıvrıldı. "Bu... duygu gerektirir. Gittiğiniz yerde olma *arzusu*. Bir şey - ya da bu durumda, gerçekten bağlı olduğunuz biri. Sizin için çok şey ifade eden biri." Kolunu salladı.

"Seyahat edeceğiniz zamanı çoktan kilitledim; Tal'kamar'ın Licanus'a sahip olmadığından emin olduğumuz en geç zaman bu. Tek yapmanız gereken Ashalia'yı bulmak."

Rethgar çalışırken boş boş konuşuyordu, neredeyse . Belli ki Davian'ın zincirlerini kırabileceğine dair bir endişesi .

"Tal'in Licanus'a sahip olması neden bir fark yaratıyor?" diye sordu Davian, kısmen escherii'nin dikkatini dağıtmak için ama aynı zamanda gerçekten merak ettiği için.

Rethgar sanki aniden çok konuştuğunu fark etmiş gibi ona baktı.

"Unutma, Ashalia'ya odaklan Davian," dedi sertçe. "Ve sadece sana söylediklerimi söyle."

Özü çatırdadı ve etrafında döndü, parlak mavi. Odanın yarısı bükülen bir boşluğa dönüştü.

Davian aniden siyah zincirlerle geriye savrulmadan, grinin içine itilmeden, Rethgar ve odanın geri kalanı yok olmadan önce tepki verecek zamanı ancak bulabilmişti. Boşlukta asılı kaldı, bedensizdi, bu his artık neredeyse tanıdıktı ama yine de bu farklıydı. Bir nehirde yüzmüyordu, akıntılar bir hedefe doğru hızlanıyordu. Bu daha çok bir göldü. Dalgalı, dalgalar onu sallıyordu belki ama... belirgin bir akışı yoktu.

Yönünü bulmak için bir an durdu ve sonra etrafına bakınmaya başladı. Rethgar bunun zamanda yolculuk etmekten farklı olmadığını söylemişti.

Grinin tonlarına karşı titreşen küçük ama parlak bir ışık. Uzak.

Kendini oraya doğru yönlendirdi; gri, burada fiziksel bir varlığı olmamasına rağmen sanki şiddetle yana doğru yalpalıyormuş gibi etrafında dönüyor gibiydi.

Ve sonra başka bir yerdeydi.

Karanlıktı, ancak yakınlardaki belli belirsiz çizgiler ağır, kapalı perdeleri olan bir pencereye işaret ediyordu. Davian duvara yığıldı, etrafındaki zincirler takırdıyor, odaklanmaya çalışırken başı dönüyordu. Bu, zamanda yolculuk yaptığı diğer zamanlara benzemiyordu. Buradaydı ama yine de bir parçasının hâlâ Ilshan Gathdel Teth'te olduğunu *hissedebiliyordu*. Siyah zincir onu bir şekilde oraya daha güçlü bir şekilde bağlıyordu. Kan mekanizmasının anlamadığı parçasıydı bu.

Gözlerini kapattı, nefesi kısa ve keskin soluklarla geliyordu. Geçiş sırasında Özü bir kez daha yok olmuş, Damarları işlevini yitirmişti. Kan'a uzandığında panikledi ve sadece korkunç, kör edici bir acıyla karşılaştı.

Umutsuzca, uzuvlarını güçlkle hareket ettirerek sağ elini gömleğinin altına soktu ve işaret parmağını kalbine dokundurdu. Damarın iki yarısını birleştirerek onu aktive etti.

esans akmaya başladı.

Nefes nefese kaldı, hemen boynundaki ağrı damarına yönlendirdi, sonra baş dönmesiyle kan'ı kavradı. Sessizce uzandı, yakındaki bir odada bir ateş ve birkaç başka enerji kaynağı hissetti. Her birini boşalttı, sertleştirilmiş kan kullanarak Özü zincirlerin çürütücü etkisinden geçirdi.

Nefes verdi, sonunda elini tekrar göğsünden çekti ve Öz boşaltan Damar'ın bağlantısını kesecek kadar sağlam hissetti. Fazla bir şeye ihtiyacı yoktu - burada uzun süre kalmayacaktı - ve onu kullanmaya devam etmesi yakınlardaki herkes için tehlikeli olabilirdi.

Sonra odanın kapısı açılıp dışarıdaki koridordan gelen ışık içeri sızınca ürkererek gölgeli köşeye geri çekildi.

Yutkundu.

Asha dalgın görünüyordu. Beklediğinden de gençti; bu sadece birkaç yıl önce olmuş olsa da, zihnindeki görüntüsü her zaman kendi yaşında biriydi. Yine de onu tekrar görmek için kalbi sızladı, son bir buçuk yıldır bir kenara itilmiş olan duygular hızla yüzeye çıktı. Yüzündeki siyah lekeler gülümsemesini, gözlerinin parıltısını, çok iyi tanıdığı tüm tuhaflıklarını ve ifadelerini asla gizleyememişti.

Asha onu fark etmedi, odada başka birinin olduğunu fark etmedi. Kapıyı tekrar kapattı ve derin bir iç çekerek yatağına uzandı.

"Asha," dedi Davian biraz rahatsız bir şekilde. Onu korkutmak istemiyordu ama buradaki zamanının kısa olduğunu da biliyordu. Toplayabildiği az miktardaki Öz'ünün de tükenmekte olduğunu hissedebiliyordu.

Asha vurulmuş gibi ayağa fırladı, yatağının yanındaki lambaya doğru telaşla koştu ve titreyen eliyle lambayı yaktı. Davian yüzünü buruşturdu ve sonra kendini tekrar ileri atmaya zorladı, loş ışığa doğru ilerlerken zincirleri iğrenç bir şekilde şingirdiyordu.

"Seni görmek güzel Asha," dedi Davian yorgun bir sırtışıla, ama nabızı hızla atıyordu. Bu mesajı iletmesi ve ardından Rethgar'la ilgilenmesi gerekiyordu.

"Bu bir rüya mı? Sen... sen gerçek değilsin. Öldüğünü söylediler. Caladel'de." Sesi titriyordu.

"Yalan söylediler." Asha yataktan kalkmaya çalışırken Davian ayaklarını sürüyerek geri çekildi. "Lütfen, daha fazla yaklaşma. Bu tehlikeli," diye ısrar etti.

Acı hemen kafasına vurdu, o kadar keskindi ki, onu hafifletmek için kullandığı Damar'a rağmen zar zor kontrol edilebiliyordu.

Hayır, Davian. Bu bir hataydı, ama düzeltmek için hala zaman var. Şimdi ona Shadraehin'i sor.

"Neden?" diye sordu Asha, kafası karışmış bir halde.

"Açıklamak için zamanım yok. Söyleyebileceklerim kısıtlı." Davian

ağır bir şekilde itiraf etti. Konuşurken tekrar siyah zincire odaklandı ve Rethgar'ın bu olayları görmesini sağlayan mekanizmayı aradı. Bunu birkaç dakikalığına bile olsa durdurursa, gerçek mesajını iletip oradan ayrılabilirdi. "Shadraehin kim?" Asha'nın bu noktada bilmediğini biliyordu, bu yüzden sormak güvenliydi.

"Scyner adında bir adam. Neden?"

Yalan söylüyor.

"Doğruyu söylüyor. Bilmiyor," diye yüksek sesle cevap verdi Davian. Siyah zincirler etrafını sardığında rahatsız bir şekilde soludu. Eğer acıyı azaltan Damar'ından bu kadarını hissedebiliyorsa, o zaman amaçlanan acı neredeyse dayanılmaz olmalıydı. "Sana söz veriyorum Rethgar," diye hırlayarak ekledi.

"Dav? oluyor?"

Çok iyi. Aşağıdakileri tekrarlayın, sadece bunu. "Shadraehin ile görüştüğünüzü biliyoruz. Ona yardım ettiniz."

Davian kendisine söyleneni yaptı, hâlâ umutsuzca zincirleri inceliyordu. İşte orada yararlanabileceği bir zayıflık olmalıydı.

"O mu?" Asha şaşkın görünüyordu. "Scyner bir erkek."

Davian derin, titrek bir nefes aldı. Bir şey gördüğünü sandı.

Deneme zamanı.

"Scyner sadece Shadraehin'in teğmeni. Bir savaş öncesi. Ona güvenmeyin."

Zincirler esnedi ve acı bir kez daha içini parçaladı, bu Rethgar'ın duyduğunun kesin bir göstergesiydi. *Uyarıldın, Davian. Tekrar et. "Ashalia Chaedris, Gölgeler'e yardım ettiğin için suçlu bulundun. Cezan ölümdür."*

"Dav-" Asha onun acı çektiğini açıkça görmüştü, gözlerinde yumuşak bir endişe vardı.

"Geri çekilin." Davian bir başka ıstırap dalgası üzerine çökerken bile kelimelere olabildiğince çok emir verdi. Rethgar ya bunun ne kadar acı vermesi gerektiğini anlamıyordu ya da Davian'ın buna nasıl dayandığını merak ediyor olmalıydı. İsteksizce Rethgar'ın sözlerini tekrarlardı. Bu belli ki Venerate'in Asha'yı öldürmeye çalışmalarını meşrulaştırma girişimiydi -onların gözünde bunu 'yasal' kılıyordu- ve yine de ona geleceği hakkında bir şey söylemekten kaçınıyordu.

"Ben bir Gölge'yim Dav," dedi Asha ve sesindeki acı, Rethgar'ın ona şimdiye kadar yaptıklarından kötüydü. Fenerini hafifçe kaldırdı, sanki Rethgar'ın yüzündeki siyah lekeleri bir şekilde fark etmemiş olmasından endişe ediyormuş gibi.

Davian yavaşça, titreyerek bir nefes daha aldı, sonra gülümsemeye zorladı.

"Yine de her zaman öyle olmayacaksın," diye ona nazikçe güvence verdi.

Yine acı, bu sefer neredeyse çok fazlaydı, sönümleyici Kap'la bile. Davian inledi. "O hiçbir şey bilmiyor. Ve bu Tal'kamar'dan önce gidebileceğimiz en uzak nokta-"

Başka bir acı dalgası, ama bu sefer Davian onu gördü. Aktive edilen son noktanın titreşimi, kan'ın birkaç farklı hat boyunca birlikte gerilmesi.

Uzandı ve bağlantıyı acımasızca sıktı. Tıpkı bir kuklanın iplerine yumruğunu kapatıp kukla ustasının çabalarını boşa çıkarır gibi.

Kıvrılan siyah zincirler grileşti. Dondu. Acı yok oldu.

Davian gözlerini kapalı tuttu, tamamen bağlantıyı Rethgar diğer ucundan ne kadar çekerse onu etkilemeyecek kadar sıkıca kavramaya odaklandı. O bunu yaparken, Rethgar'ın bağlantısı kesildi. Tamamen kör oldu. "Artık bizi duyamazlar ama bunu da uzun süre yapamam." Onun yüzünü görebilmeyi, onunla konuşurken onu izleyebilmeyi diledi. Onu özlemişti. Yine de aynı odada, yalnız olmak... şimdilik yeterliydi. "Bunun kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama açıklayacak zaman yok, bu yüzden bana güvenmek zorundasın. Yakında Shadraehin ile bir anlaşma yapacaksın, gerçek bir anlaşma. Bunu , ona Tal'kamar'ın Licanius'u

Wells ve bu bilginin benden bir hediye olduğunu. Bunu yapabilir misin?"

Ath için değerli olduğunu bilse de Nethgalla'ya bu bilgiyi vermek... yanlış geliyordu. Tal en zayıf halindeyken onu umutsuzca arıyordu ve bu Tal'in arkadaşı Asar'ın ölümüyle sonuçlanabilirdi.

Yine de, sorumlu o olsa bile, her şey çoktan olmuştu. Çoktan verilmiş bir karardı.

Asha'nın mesajı kelimesi kelimesine tekrarlamasını dinledi, sonra da memnun bir şekilde başını salladı.

"Güzel. Teşekkürler Ash. Şimdi, bu da aynı derecede önemli. Ilshan Gathdel Teth'te olduğumu öğrendiğinizde, peşimden gelmeyin. Ben iyiyim. Venerate beni öldüremez ama seni öldürecekler, istedikleri kişi sensin. Ben sadece yemim. Bunu unutma." Gassandrid ve Diara ilişkilerini açıkça biliyorlardı, kaçınılmaz olarak Asha'yı ortaya çıkarmak için onun varlığını kullanmaya çalışacaklardı. Asha güçlüydü ve bunun olmasına izin vereceğine inanmıyordu ama bunu ona söylemek umarım kararlılığını güçlendirir ve belki de Venerate'nin ona yüklemeye çalıştığı suçluluk duygusunu hafifletirdi.

Gözlerini tekrar açtı, Rethgar'ın diğer uçtaki sarsıntısı gittikçe daha çılgınca bir hal alırken kan bağlantısını kavraması da kaymaya başlamıştı. Siyah kan zincirlere geri akmaya başladı ve birden kendini çok ama çok yorgun hissetti.

Bir başlangıçla, daha önce çektiği Öz'ün tamamen yok olduğunu fark etti.

"Beni gördüğünü kimseye söyleme. Özellikle de bana. Okudular... artık çoğumuzu okudular. Bugünlerde kimin zihninin güvende olduğu belli değil," diye itiraf etti, Gassandrid'in ona söylediklerini düşünerek. Onun şaşkınlığını görünce başını salladı. "Çok özür dilerim. Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

Kan'ı tutuşu sonunda kaydı ve zincirler siyaha büründü. Asha'nın bakışlarıyla karşılaştı, bir anlığına onun görüntüsünü içine çekebildi, yüzünü bir kez daha hafızasına sabitledi.

Sonra çelikle kaplı odaya doğru geriye doğru yalpaladı, Asha odayı hâlâ ikiye bölen boşluğun grisinde kayboldu.

Yere yığılırken inledi, uzuvları kaldırılamayacak kadar ağırdı, acı Damarını bir kez daha etkinleştirirken bile bilinci yerinde değildi.

Yine de işe yaramıştı. Mesajı iletmişti.

Asha'nın bununla yaşadığını düşünmek. Körlerin istilasından önce kimseye söyleyemediği, şifreli ifadeler gibi görünen şeylerle yaşıyordu. Mesajını Nethgalla'ya da iletmişti, ancak amacını merak etmiş olmalıydı.

İlk kez değil, hayatında ona sahip olduğu için nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti.

Ağır bir çizme göğsüne çarptığında kaburgaları çatladı.

"Seni aptal," diye tısladı Rethgar, Davian güçsüzce yuvarlanmaya çalışırken bacağına geri çekti ve kasıtlı, acımasız bir tekme daha attı. Siyah zincirler şingirdayarak Davian'ın zayıf hareketlerini kısıtladı. "Seni *apтал*. Seni uyarmıştım. Sana yalvardım."

"Gassandrid beni canlı isteyecektir," diye soluk söylendi Davian.

"Seni canlı yakalayacak. Bunu zaten biliyoruz," dedi Rethgar küçümseyerek. "Seni bütün gün öldürmeye çalışsam da hayatta kalacaksın." Eğildi, sertçe nefes alıyordu, gözleri siyah ve soğuktu. "Ama El denemekten zevk alacağımı biliyor."

Bir sonraki tekmesi Davian'ın suratına geldi, bastırıcı Damarı hâlâ aktif olmasına rağmen yanağı sıcak bir acı patladı. Kendini sürüklemeye çalıştı ve kustu, sırtına, yanına, bacaklarına daha fazla darbe yağmaya başladığında başı dönüyordu. Bastırmadan dolayı bu kadar acı çekiyorsa, vücudu kötü durumdaydı. Öze ihtiyacı vardı.

Umutsuzca elini tekrar göğsüne götürdü ve çevresinden beslenen Damar'ı aktive etti; vücuduna temas eden çelik plakadan hemen Öz akmaya başladı, hazırda bulunan enerji akışı hızlı ve istikrarlı hale getirdi.

Ve sonra, aniden, .

Başını çevirecek kadar güç topladı ve Rethgar'ın yüzünde manik bir gülümsemeyle kan kalkanını Esans'la arasına kaydırıldığını gördü.

"Zincirleri nasıl atlattığınızı bilmiyorum," dedi escherii, "ama bu kadar yeter. İyileşmek yok. Acıdan kaçış yok, Davian. Eğer anılar seni kırmaya yetmiyorsa, o zaman belki de bu konuda yanlış yapıyoruzdur. Belki de tek ihtiyacın olan biraz *fiziksel cesaretlendirmedir*."

Zincirler vücudunu acı verici bir şekilde sıktı; kemikleri gıcırdadı ve kasları inledi, sonunda daha fazla dayanamadı, kolundaki kemik kırılırken çığlık attı, ardından bacağı doğal olmayan bir açıyla büküldü. Rethgar tüm bunları memnun bir hırıltıyla izliyordu ve Davian onun durmayacağını biliyordu - Davian ona her şeyi anlatmayı teklif etse bile.

Yan tarafına yuvarlandı. Gri boşluk hâlâ orada asılı duruyordu; Rethgar ya onu kapatamamıştı ya da henüz zahmet edemeyecek kadar kızgındı. Davian gözlerini kapadı, sonra tüm enerjisini kol ve bacaklarına aktararak kaçmaya çalıştı. Eğer kaçabilirse...

Zincirler onu durmaya zorladığında neredeyse oraya varmıştı.

"Hayır." Rethgar zincirleri acımasızca çekiştirdi ve Davian'ın vücudunda alev alev bir acı yayılmasına neden oldu. "Hayır, o kadar kolay değil." Daha fazla acı. "Lord Gassandrid'in Tel'Tarthen'den sonra beni nasıl cezalandırdığını biliyor musun? Geçtiğimiz yıl boyunca nasıl *korunduğun* hakkında bir fikrin var mı?" Bir başka acı ürpertisi.

Davian zincirleri çekiştirme, zaman akışının son birkaç metresine girmeye çalışma dürtüsüne direndi. Bunun işe yaramayacağını biliyordu. Toplamayı başardığı Öz'ün son kalıntıları da akıp gidiyordu.

Çaresizce, onu Odak Gemisini etkinleştirmek için kullandı.

Kan'ı kavraması hemen kolaylaştı; zincirleri itti ve tekrar inceledi, karmaşık mekanizma karmaşasını anlamaya çalıştı. Uzaktan, vücudunun zayıfladığını hissedebiliyordu.

Şurada.

Rethgar'ın göremeyeceği kadar ince bir kan çizgisi çizdi.

Darbeler devam etti ama Rethgar öfkesinden fark etmemişti.

Davian zincirlerin kontrolünü ele geçirmişti.

Onları zihinsel olarak daha sıkı kavradı ve *çekt*i.

Siyah zincirler aniden Rethgar'ın bedeninin etrafına dolanmaya başladı, diğer adamın tepki vermesinden daha hızlıydı. Şok içinde haykırdı, açıkça kan tutma yeteneğini kaybetmişti; Davianın etrafındaki kalkan yok oldu ve Öz tekrar içine akarken nefesi kesildi, vücudunun hasar gören bölgelerine hemen aktı. Ki bunlar her yerdedi.

Rethgar zincirlere karşı mücadele ederken uludu, geri çekilmeye çalıştı.

Ama artık Davian'ın elindeydi. Yavaşça, santim santim, zincirleri ona doğru sürükledi. Kendi vücudunun etrafındaki zincirleri gevşetti. Rethgar'ı bir adım daha yaklaşmaya zorladı.

Sonunda gri nehrin kenarında birlikte durdular, Rethgar'ın gözleri öfke ve inançsızlıkla şişmişti.

Davian dişlerini sıkarak öne doğru eğildi. Escherii'yi Öz ile güçlendirilmiş sağ koluyla kavradı, onu yukarı kaldırdı ve gri boşluğun yarısına gelecek şekilde döndürdü.

Escherii olsun ya da olmasın, Rethgar'ın bir kaynağı vardı. Yarığa herkesten daha fazla dayanamazdı.

"Caladel için," diye fısıldadı Rethgar'ın kulağına kısık sesle. Bıraktı.

Rethgar çığlık attı; bir an için Davian'la göz göze geldi, gri akıntı onu içine çekerken yüzündeki ifade saf bir panikti.

Sonra da gitti.

Zincirler çelik zeminde eriyerek yok oldu ve Davian, yan taraftaki boşluk nihayet kaybolurken açlıkla Öz emdi. Kemikleri tekrar birbirine kaynamaya başladığında paniği azaldı, nefesi daha kolay geliyordu, kafası daha berraktı.

Sonunda titreyerek ayağa kalktı ve Rethgar'ın kaybolduğu yeri inceledi. Artık iş bittiğine göre üzerine bir boşluk hissi çökmüştü.

Kapıya doğru ilerledi, bunu yaparken hâlâ biraz tökezliyordu. Rotayı dikkatle not etmişti, Nethgalla'nın ona gösterdiği güvenli odaya geri dönüş yolunu biliyordu.

Yirmi dakika sürünerek, fark edilmemek için görünmezlik gemisini kullanarak, tökezleyerek ve dikkatini toplamak için elinden geleni yaparak yirmi dakika sürdü. Ama önce karanlık taş geçide, sonra da Nethgalla'nın ona bahsettiği duvardaki deliğe ulaşmayı başardı. Bir ayaktan daha az yükseklikte ve belki de üç ayak genişliğindeydi; yüzüstü yatmak ve küçük tünelin daha da küçülmemesi için dua ederek içeriye doğru ilerlemek zorunda kaldı. Bir dakika boyunca el yordamıyla ilerledikten sonra, yolu aydınlatmak için önüne bir parça Öz gönderme riskini göze aldı. Etrafta bu kadar karanlık taş varken bunu yapmak zordu ama sonunda sabit bir ışık tutmayı başardı.

Birkaç dakika sonra penceresiz, kapısız, özelliksiz mağaraya çıkıyordu.

Duvara yığıldı ve ışığının tekrar sönmesine izin verdi, karanlık onu sararken sadece nefes alıyordu, olan her şeyin duyguları sonunda eve çarpıyordu.

Başı ellerinin arasında uzun süre kaldı.

Bölüm 41

Caeden dirseğini Desrielite askerinin omzuna sertçe vurdu ve sonra kafasının arkasına daha dikkatli bir darbe indirdi, adamın yüzündeki donuk ifadeyi görmezden gelerek bir sonraki düşmana doğru ilerledi.

Küçük açıklığı çevreleyen orman -ve Caeden'ın karşısındakiler- o çalışırken neredeyse hiç kıpırdamıyor, küçük asker müfrezesini biçiyor, her klinik hareketle kemikleri kırıyor ve adamları bayıltıyordu. Sert bir esinti olduğu tahmin edilen rüzgar yukarıdaki dalları salladıkça gölgeler yer boyunca ilerliyor, temiz öğle güneşi yaprakların arasından süzülüyor, parçalanmış burunlardan ve diş kusan ağızlardan ağır çekimde fişkırان kırmızıya çarptığı yerde parlıyordu.

Yarattığı parlak, donmuş acı tablosuna dönüp bakmak için bir an durdu. Bu basitçe öldürmekten çok daha fazla odaklanma gerektiriyordu. Her vuruşun gücüne dikkat etmesi, zaman baloncuğunun içinden ne kadar sert vurabileceğini her zaman değerlendirmesi, darbeleri dışarıdaki hareket hızına göre ölçmesi gerekiyordu. Fiziksel efordan olduğu kadar konsantrasyondan da alnında boncuk boncuk ter birikmiş ve gözlerine damlamıştı.

Ama *iyi* hissettirdi. İnsanları incittiği için değil ama daha kötüsünü yapmamayı seçtiği için iyi. Ne zamandır böyle dövüşmemişti? Ölüm öylesine sürekli bir yoldaş olmuştu ki, yüzyıllar boyunca onun kaçınılmaz varlığını kabullenmiş, onu getirmesinden rahatsız olan zihninin bir parçasını kapatmıştı.

Şimdi öldürmeyi reddetmek -şimdi, daha kolay olacağı, birçokları tarafından haklı görüleceği zaman- özgürleştiriciydi. Sanki küçük bir şekilde geçmişteki benliğinin zincirlerini kırıyor, hayatın önemli olduğunu yeniden teyit ediyordu. Sadece sevdiği ya da ihtiyaç duyduğu insanların hayatları değil, *tüm* hayatlar.

Yakın çevresindeki son adam da düştü ve Caeden zaman baloncuğunun düşmesine izin verdi, soluk soluğa, zihinsel soluklanma için minnettar bir halde. Açıklığın sesleri üzerine akın etti: kuşlar ve hayvanlar bölgeyi terk etmişti, sadece ağaçların arasından gelen yumuşak esinti ve başka yerlerdeki savaşların uzaktan gelen gürültüsü duyuluyordu. Arkasına baktı, yerdeki düzinelerce formun her birini değerlendirdi. Bazıları ağır yaralıydı. Ama hepsi hâlâ nefes alıyordu.

Ellerini dizlerinin üzerine koyarak nefesini tuttu. Ateş ve rüzgar kükredi

Tepenin aşağısında bir yerde, Gölgeleli Tuzaksız Desrielitlerin icabına bakmaları için bıraktığı yerde. Solunda, kısa bir mesafe ağaçların arasında parlayan ışıklar, alarm halinde bağırarak erkekler ve kadınlar vardı; bir adamın kısa bir süreliğine havada belirlediğini, bir ağacın gövdesine sertçe çarpmadan önce etrafına sarılmış kalın bir Öz filiziyle dalların arasından savrulduğunu görünce irkildi. Onun bağırışları da diğlerleriyle birlikte hızla sessizliğe gömüldü.

Bir saniye sonra Asha havada süzölerek açıklığa girdi, onun birkaç metre önüne indi ve Öz zırhı göz kamaştıracak kadar parlak bir şekilde titreşirken kayarak durdu. Ona dönmeden önce etrafı inceledi.

"Onların icabına bakıldı," dedi, sesi Caeden'in hissettiği kadar şaşkın çıkıyordu. Tepeden aşağıya baktı, Gölgeleli onlara doğru ilerliyordu, görünüşe göre savaşlarını da kazanmışlardı. "İyi gitti."

Caeden başını salladı ve Asha'nın zırhına bir kez daha saygıyla baktı. Bunu yapmak sadece büyük miktarda Öz değil, aynı zamanda önemli bir beceri de gerektiriyordu. Kız dok'en'de geçirdiği zamanı gerçekten de iyi kullanmıştı. "Daha fazlası da olacak," dedi ayık bir sesle.

Wirr'in Asha aracılığıyla gönderdiği mesaj onları biraz uyarmıştı ama yine de işlerin bu kadar ilerlememiş olabileceğini ummaya cesaret etmişti. Yine de Geçit'ten ormana geçtikten hemen sonra saldırıya uğramışlar, neredeyse kendilerini organize etmeye fırsat bulamadan büyük bir düşman askeri birliğine rastlamışlardı.

Gil'shar'ın Devliss'in bu tarafında olması, Wirr ve halkının yeterli olmadığı anlamına geliyordu.

Shana ve her biri elinde bir Kap tutan bir düzine Gölge daha koşarak yaklaşırken doğruldu. Caeden'in arkasındaki açıklığı tararken kadının yüzü sertti.

"Onları canlı mı bırakıyorsun?" diye sordu aniden.

"Hiçbir yere gitmiyorlar. Ölmelerine gerek yok," diye yanıtladı Caeden.

Shana birkaç saniye sessiz kaldı. "Yani onları daha sonra tekrar savaşmaları için bırakıyorsun," dedi sonunda kesin bir ifadeyle. "Savaşta olmamıza rağmen."

"Savaşamayacaklar. Hepsi oldukça ağır yaralı. Gil'shar'ın kaynaklarını zorlamaktan başka bir işe yaramayacaklar," dedi Caeden kararlı bir şekilde.

Shana'nın gözlerinin içine baktı ve orada ne gördüğünü anladı. Bu saldırıyla ilgili değildi. Gil'shar hayatı boyunca onu öldürmeye çalışan grup olmuştu. Hem Üstün Yetenekli bir öğrenci hem de bir Gölge olarak geçirdiği zamanlarda, Desriel'in Avcıları -aslında ülkenin yaşam biçimi- muhtemelen bildiği en tedirgin edici, tehdit edici kavramlar arasındaydı.

Şimdi cevap verme şansı varken, merhamet onun eğilimli olduğu bir şey değildi.

"Savaşta öldürmek bazen gereklidir. Bu demek değildir ki savaş

öldürmeyi gerektiriyor," dedi Caeden, diğer Gölgelelerin duyabilmesi için sesini biraz yükselterek.

Asha'nın yüz ifadesini gördü ve yüzünü buruşturarak arkasını döndü. Grupta onun kim olduğunu, geçmişini bilen tek kişi oydu.

Gölgeleler neredeyse hep birlikte Asha'ya döndüler ve Caeden'in belli belirsiz kızgınlığına rağmen ona ters ters baktılar. Görünüşe göre Asha'nın da.

"O haklı. Elbette haklı," dedi Asha öfkeyle, Öz zırhı titreşerek. "Hayatlarınızı riske atmanıza gerek yok ama amacımız Desrielitleri öldürmek değil. Burada yapmaya çalıştıkları şeyi durdurmak."

Gölgelelerden birkaç mırıldanma geldi ama sonunda isteksizce başlarını salladılar.

Shana bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra gözleri büyüdü ve tepenin aşağısını işaret etti.

"Peki ya onlar?" diye sordu.

Caeden onun hareketini takip etti ve yarım düzine dar'gaithin'in küçük bir kadın ve erkek grubunu takip ederek bulundukları yere doğru ilerlediğini gördü. Caeden Andarrans'ı görünce rahatladı. Henüz hepsi ölmemişti.

Caeden homurdandı.

"Onları sadece öldürebiliriz," dedi acımasızca.

Gölgeleler aceleyle dizildiler ama kaçan Andarralıları yollarına çıkmıştı.

Caeden zamanın dışına çıktı ve harekete geçti.

Andarralıların yanından hızla ilerledi, bacaklarına Esans aşıladı, bıçağı önce birini gözünden sonra da diğerini ağzından mızraklarken yaratıkların kuyruklarından uzak durdu. Dar'gaithin'in artık onun farkında olduğu ve istediği kadar yavaş hareket etmediği gerçeğine dikkat ederek gruptan uzaklaştı. Saatlerdir hararetle konsantre olmuştu - önce Geçit'i burada inşa etmiş, sonra da hemen bu savaşa atılmıştı. Zaman baloncuğu artık bildiği kadar etkili değildi.

Tekrar saldırdı; sonraki iki vuruşu mükemmel bir şekilde indi, yaratıklar onun olacağını düşündükleri yerde çılgınca çırpınırken zor olsalar da.

Üçüncü vuruş dar'gaithin'siyah kaplamasını keserek hareketini bozdu.

Hafifçe tökezledi, yaratıklardan birinin hareketlerinin izini kaybetti - sadece bir an için, ama bu yeterliydi. Kuyruğu ayağına çarptı ve zaman balonunu deldi.

Ve sonra her şey normal hızına geri döndü.

Kuyruklar ve pençeler etrafında dönerken Caeden yana doğru kaçtı.

ölüm kasırgası. Bane'in zırhındaki sertleştirilmiş kan, aceleyle yaptığı kan yapısını bozmuş ve her şeyi çökertmişti. Odaklanmak için bir saniye bulabilirse tekrar ayağa kaldırabilirdi.

Bir darbe onu sırtından vurdu.

Mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuldu ve hemen ardından kaburgalarına ikinci bir darbe geldi, bu seferki kemiği paramparça etti. Yere yığıldı, ateş gibi, kör edici bir acı içini parçalayıp geçerken zihni bomboştı. Öz önce parçalanmış kaburgalarına doğru akmaya başladı, sonra ciğerini doldurdu ve hırıltılı bir nefes almasını sağladı.

Hareket etmeye çalıştı. Bacakları çalışmıyordu.

Dar'gaithin'in kuyruğunu göğsüne dayamış, aşağıya doğru baktığını görebilmek için tam zamanında görüşü açıldı.

Yanan bir çizgi ve yaratık ortadan kayboldu.

Yakındaki diğer dar'gaithin ona doğru kayarken Caeden umutsuzca kırık sırtına Öz akıttı. İlki ona doğru savrulmaya başladığında Caeden yana doğru yuvarlanmayı başardı, darbe kafasını birkaç santimle ıskaladı ve toprağa çarptı.

Bir ışık çizgisi daha ve sonra Ashalia yine oradaydı; son dar'gaithin Caeden'in görüş alanından uçtu, boynu Asha'nın onu uzaklaştırmak için kullandığı kaya tarafından kırıldı.

Caeden bir dirseğinin üzerinde debelenirken, kadın onun üzerinde belirdi ve kalkmasına yardım etmek için bir elini uzattı.

Caeden inledi. "Uzun ölüme bu kadar yaklaşmamıştım," diye mırıldandı. "Senin ölemeyeceğini sanıyordum," dedi Asha.

Caeden ayağa kaldırılmasına izin verdi. "Başının kesilmesi sakıncalı olurdu," diye teminat verdi ona, bacaklarını temkinli bir şekilde test ederek. Hâlâ iyileşiyordu -böyle yaralanmalar görmezden gelinemezdi- ama tekrar yürüebilmesi için yeterince iyiydi. Kadının bakışını elinin tersiyle itti. "Bu kadar yorgun olmadığım zaman açıklarım. Sadece... evet. Eğer kafamın kesileceğini düşünüyorsanız, lütfen durun."

Asha onun güldüğünü sanarak homurdandı. "Elimden geleni yapacağım."

Caeden gücü kol ve bacaklarına geri döndüğünde şaşkınca etrafına bakındı, devasa bir meşenin yarısına kadar dallara dolanmış bir dar'gaithin'in parçalanmış kalıntılarını gördüğünde kaşları kalktı. "Nasıl?"

"Ayaklarının altındaki zemini kullandım ve sadece..." Omuz silkti ve bir fırlatma hareketi yaptı.

Caeden şaşkınlıkla başını salladı. "Yine de *hızlıydın*."

"Sana söyledim. Pratik yapıyordum." Asha dalgın dalgın konuşurken bakışları başka tehditler için ormanı tarıyordu. Hiçbir şey göremeyince, az önce kurtardıkları ve Gölgelerle hararetli bir şekilde konuşan Andarralılara baktı.

"Gidip işlerin ne kadar kötü görelim," dedi ağır bir sesle.

Sonunda tökezleyerek kampa girdiklerinde bir saat geçmişti ve Caeden Andarran birliklerinin ağır kayıplar verdiğini hemen görebiliyordu.

Diğerleri küçük gruplar halinde kümelenmiş endişeyle konuşurken, kenarda bitkin görünümlü Üstün Yetenekliler dikkatle yaralar üzerinde çalışıyorlardı. Kampın üzerinde ağır bir kaçınılmazlık duygusu vardı; Caeden'in olanları duyduktan sonra ummaya cesaret ettiğinden çok daha fazla insan hâlâ hayatta olsa da, manzara hâlâ içinde bulundukları kötü durumun gerçekliğini ortaya koyuyordu.

Açıklığın uzak tarafındaki bir çadırdan biri çıktı ve birkaç dakika içinde herkes yaptığı işi bırakıp bilinçli ya da başka bir şekilde karşıdaki figüre bakmaya başladı.

Wirr Caeden ve Asha'ya aldırmadan kamp alanında kararlı adımlarla ilerledi, dikkati onu bekliyormuş gibi görünen bir grup askerdeydi. Biriyle hızlıca konuştu, o da dönüp bir emir verdi. Wirr onların yürüyüşünü izledi ve Caeden onun kararlı ifadesinin altındakilerden saklamak istediği bir dizi duyguyu maskelediğini hemen anladı.

Herkesin ona bakışına bakılırsa, bu da işe yarıyordu. Sadece birkaç yıl önce kamp ateşi etrafında birlikte oturduğu -ve Caeden'in bildiği gibi, sadece kim olduğu yüzünden çok fazla nefretle uğraşan- genç adama böylesine umutla bakıldığını görmek garip hissettiriyordu. Ona bu bakışları atan Üstün Yetenekliler ve Yöneticiler de vardı, sadece askerler değil.

Son birkaç gün pek çok insanın onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmişti, bu çok açıktı.

"Wirr!" Asha ileri doğru koşuyor ve yüzünü aydınlatan kocaman bir gülümsemeyle el sallıyordu.

Wirr sanki bu ismi kendi ismi olarak tanımıyormuş gibi tepki vermedi. Sonra hafifçe kaşlarını çattı ve döndü, kendisine seslenenin kim olduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ash?" Konuşmasını yarıda kesti, arkadaşını gördüğünde yüzündeki soğukkanlı ifade yerini kısa süreliğine saf duygulara bıraktı. Yüzünde sevinç vardı ama Caeden aynı zamanda endişe, yorgunluk ve kederin de orada savaştığını gördü, sonra bunlar tekrar kayboldu ve maske kendini yeniden gösterdi.

İki arkadaş şiddetle kucaklaştı, Asha yarı hıçkırarak ağlıyor, Wirr onu coşkuyla yerden kaldırırken yarı gülüyordu. "Fates, Ash! Gerçekten sen misin?" Bakışları Asha'nın yanından kayarak Caeden'e kaydı ve Caeden ona yorgun bir gülümsemeyle başını salladı. Wirr takdir ve saygı ifadesi olarak başını salladı. "O

Seni gerçekten dışarı çıkardı," diye bitirdi sevinçli bir inançsızlıkla.

"Mesajınızı aldım," dedi Asha, çevrelerini hatırladıkça yüzündeki neşenin bir kısmı sızıyordu. "Yönetici Terris ve ekibiyle de konuştuk." Eliyle kurtardıkları grubu işaret etti. "Bize durum hakkında biraz bilgi verdiler."

"Umarım sadece iyi kısımlarıdır?" dedi Wirr hafifçe, ama ciddiyet çabası hemen kayboldu. Kendisini takip etmelerini işaret etti. "Fazla vaktimiz yok ama daha iyi bir manzaraya ihtiyacım var. Yolda konuşabiliriz." Kararsızca onları izleyen Gölgelere baktı. "Gemileri var mı?" Asha onaylayınca yakındaki bir askere işaret etti. "Vashan, Yönetici Kestig'i Gölgeler'e ata." Tekrar Asha'ya döndü. "Onlara Kestig aracılığıyla emirler vereceğimi ve bu emirlere harfiyen uymaları gerektiğini söyleyebilir misin?"

Asha, Vashan'ın aceleyle uzaklaşmasını izledi. "Bir Yöneticiden talimat almaktan pek hoşlanmayacaklardır."

"Bunu atlatırlar ya da kendi başlarının çaresine bakabilirler." Wirr sözleri yumuşatmak için ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Yöneticiler ve Üstün Yetenekliler de asker değiller ama yapmaları gerekeni yapıyorlar. Artık kine yer yok."

Caeden, Asha'nın konuyu kabul edip Gölgeler'in yanına koşarak Shana'yla kısa ama hararetli bir tartışmaya başlamasını sessizce izledi.

"O mi?" diye sordu Wirr, sadece Caeden'in duyabileceği kadar sessiz bir şekilde, gözlerini Asha'dan ayırmadan.

"Olması gerekenden daha iyi," diye itiraf etti Caeden. "Sınır onun Rezervini tüketirken bile hâlâ inanılmaz derecede güçlü. Eğer sorduğun buysa, onun için endişelenmene gerek yok."

Wirr sadece başını salladı ama Caeden onun duruşunun değiştiğini görebiliyor, ondan yayılan rahatlamayı hissedebiliyordu. Onun için endişeleniyordu ama bunu belli etmek istemiyordu. İkisi de Asha'nın gerçek dünyaya dönmeye nasıl tepki vereceğini bilmiyordu; Caeden dok'en'de yaşamasının geçişi kolaylaştıracağını ummuştu ama o zaman bile bunun sorunsuz gitmeyebileceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Asha'nın dayanıklılığı başka her şey kadar karakteriyle de ilgiliydi.

Asha kısa süre sonra, görünüşe göre gelişlerini yeni duymuş olan Taeris ile birlikte onlara katıldı. Yaralı adam hem Asha'yı hem de Caeden'i sevinçle kucakladı ve Caeden onu mutlulukla kucakladı, Yaşlı'nın hâlâ hayatta ve iyi olduğunu görmek rahatlatmıştı. Taeris, Caeden'in ilk zamanlardaki en sadık müttefiklerinden biriydi ve geçmişi hakkında bilgi edinmeyi çok kolay kabullenmiş görünüyordu. Anıları geri gelmiş olsa bile, Caeden adamın tanıdık, istikrarlı varlığını rahatlatıcı buluyordu.

Wirr grubunu ve bir araya getirerek hemen yola çıkardı, acele etti

Kuzeye, ormana doğru.

Wirr, görünmezlik kalkanının keşfinden umutsuz saldırıya ve sonuçlarına kadar, gelişinden bu yana neler olduğunu sakın ve kısa bir şekilde anlatırken hızlı adımlarla yürüdüler. Ishelle ölmüştü. Erran ve Scyner da gitmiş, ya yakalanmış ya da ölmüşlerdi. İnsanlarının yarısından fazlası öldürülmüştü.

Ve Sütunlar hala sağlam ve nehrin bu tarafında.

"Burada küçük bir mucize gerçekleştirdin, Wirr," dedi Caeden, arkadaşı sustuktan sonra, açıkça ekleyecek başka bir şeyi yoktu. Abartmıyordu. Eğer Wirr'in tarif ettiği rakamlar biraz bile doğruysa, Gil'shar'ı şu anki konumlarında tutması gerçekten dikkate değerdi.

Wirr, "Bana bunu önemli kılacak bir yol gösterin, ben de mutlu olayım," diye cevap verdi. Özellikle küçümseyici ya da acımasız değildi, sadece sahte duygularla cevap veremeyecek kadar yorgun ve odaklanmış görünüyordu. Yorgunluğuna rağmen kendini ileri atıyordu. Caeden işaretleri çok iyi tanıyordu.

Daha iyi bir dünyada olsa, ona dinlenmesini söylerdi.

Bir süre yürüdüler; birkaç dakika sonra Caeden kendini Taeris'le aynı hizada, diğer ikisinden biraz uzakta buldu. Taeris ona şöyle bir baktı.

"Artık anıların geri geldi... Bilmek zorundayım," dedi usulca, belli belirsiz rahatsız görünüyordu. "Sen... Davian'ı bana getiren kişi misin? Çocukken?"

Caeden boş gözlerle Taeris'e baktı, o kadar şaşırmıştı ki yolundaki bir kökü kaçırdı ve neredeyse ayağı takılıyordu.

"Ne? Hayır." Taeris'in sorgulayan bakışları karşısında başını sertçe salladı. "Hayır. Böyle bir şeyi hatırlardım. Onun Caladel'de olacağını biliyordum ve Venerate'in oraya bakmadığından emin olmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama bundan önce nereden geldiğini hiç bilmiyordum."

Taeris ağır ağır başını salladı. "Sormaya değer," dedi hayıflanarak. "Onu kimin terk ettiğini bile görmedim. Sadece ortaya çıktı. Her zaman Jakarris'in anıları yüzünden bana emanet edilmiş olabileceğini düşünmüşümdür. Yaşayan herkes arasında Alchesh'in vizyonlarını en iyi ben biliyordum - Davian'ın yıllar boyunca onun ve diğer Augur'lar tarafından görüldüğünü ve kaderinde özel biri olmak olduğunu biliyordum. Korunmaya ihtiyacı olan biri. Tek mantıklı açıklama buydu, çünkü çocuklar hiçbir zaman..." Yüzünü ovuşturdu ve aldığı kararların ağırlığı hareketinden belli oluyordu.

Caeden birkaç saniye hiçbir şey söylemedi. Alchesh Davian hakkında çok şey yazmıştı, çünkü en başta Augur olmasının nedeni buydu. Caeden onun hakkında daha fazla şey öğrenebilmek için Sever'i kullanmak için bastırmış, bastırmış, ertelemiş ve ertelemişti. Alchesh'in Davian'ın

Kontrolünü kaybediyordu ve yine de itiyordu.

"Neden senin yanına bırakıldığını bilmiyorum," dedi sonunda, "ama senin yanına bırakılması gerektiğine eminim. Belki senin bilgin yüzünden, belki de sadece... birileri senin doğru kişi olduğunu bildiği için. Davian'ın böyle bir adam en azından bir nedeni sensin." Taeris'in omzuna vurdu. "Hatalar yaptığını biliyorum ama... hatanın *sen* olduğunu sanmıyorum."

Taeris bir an düşündü, sonra Caeden'a küçük bir gülümseme verdi.

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi hafifçe genişledi. "Ve eğer küçük bir çocuğu bıraktığınızı hatırlarsanız..."

Yolun son kısmını tırmanıp uçurumun tepesine çıktıklarında Caeden kıkırdadı. "İlk öğrenen sen olacaksın."

Kenarda Wirr ve Asha'ya katıldılar ve Caeden dehşet içinde manzaraya bakarken gülümsemesi kayboldu.

Wirr'in değerlendirmeleri neredeyse tamamen doğrudu ama Caeden'in bir yanı hâlâ genç adamın deneyimsizliğinin durumun çaresizliğini abartıyor olabileceğini umuyordu. Yine de artık ondan şüphe etmek mümkün değildi. Üç köprü berrak sabah güneşinde bile pırıl pırıl yanıyordu, askerler hâlâ karşıya geçiyordu ama bu sadece bir damlaydı, hatta bazıları mesajlarını iletme ya da daha fazla erzak taşımak için geri dönüyorlardı. Eğer köprüler şimdi kesilirse, bu Gil'shar için bir rahatsızlık olacaktı ama daha fazlası değil.

Kamp aşağıda, askerler ve kalan dar'gaithin olduğu anlaşılan kişilerle kaynayan devasa Darecian harabesinin etrafına yayılmıştı. Yüzlerce çadır kurulmuş ve binlerce asker düzenli görünen kampın etrafında amaçlı bir şekilde hareket ediyordu. Rahatça kurulmuş.

Her şeyin ortasında, kalenin hemen yanında Sütunlar vardı.

Caeden onlara bakarken bir mide bulantısı dalgası hissetti. Hayal mi görüyordu, yoksa bu mesafeden bile onlardan yayılan ölüm ve karanlığı hissedebiliyor muydu? Desrielitler her hareket ettirildiklerinde adamlarını kurban ediyorlardı, onları taşıyan askerler sadece temasla Özlerini kaybediyorlardı. Ve bu onlar *hareketsizken bile* böyleydi.

Ürperdi, Dareci'nin görüntüleri zihnini doldurdu. Diğerleri bunu nasıl yapabilişti? Yaşadıkları onca şeyden, gördükleri onca şeyden sonra, bu silahı tekrar yapmayı nasıl kabul edebilmişlerdi? Gassandrid bile, adamın tüm kusurlarına ve bağınazlığına rağmen, kesinlikle bunu tavsiye etmemişti. Bunu planlamamıştı.

Mide bulantısına karşı yutkundu. "Eğer Alaris'te Bilme'yi kullanmamış olsaydım, buraya öylece... girerlerdi. Kimse daha ne olduğunu anlamadan Cyrarium'u yok ederlerdi."

Yanında Asha kıpırdanarak Wirr ve Taeris'e baktı. "Tuzakları mı var?"

Taeris kesin bir ifadeyle başını salladı. "."

"Ve Sütunların etrafında da Öz kullanamayacaksın," dedi Caeden ağır bir sesle. "Onlar da hemen hemen aynı şeyi yapıyorlar."

Taeris, Asha ve Wirr Sütunlar'a nasıl ulaşabileceklerini tartışmaya başladıklarında onları dinlemeden sessizce yere bakarken kalbi sıkıştı. Buna ihtiyacı yoktu. Bunu zorla yapmanın hiçbir yolu yoktu, gerçekçi olarak değil.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu ama bu hiç hoşuna gitmiyordu.

"Oraya gidip onlarla konuşmam gerekiyor," dedi aniden.

Diğer üçü durdu ve sanki doğru duymadıklarını düşünerek ona baktılar. "Ne?" diye sordu Asha, kafası karışmış bir halde. "Bunun ne faydası olacak ki?"

"Çünkü bütün bunları tanrıların emriyle yapıyorlar," dedi Caeden. "Ve ben de onlardan biriyim." Eliyle işaret ederek kurt başı sembolünün önünde havada kısa bir süre parlamasını sağladı. "Ne söyleyeceğimi biliyorum. Onları Talkanor olduğuma ikna edebilirim."

Taeris düşünceli bir şekilde kabul etti ama ne Asha'nın ne de Wirr'in ifadesi değişti.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Wirr, sesinde yoğun bir şüphe vardı. "Eğer Venerate o Sütunları yapmak için onca zahmete katlandıysa, bunca zaman onları sizden sakladıysa..."

"Biliyorum. Muhtemelen benim müdahale edeceğimi tahmin etmişlerdir," dedi Caeden kasvetle. "Ama Alaris'in burada olması, onlarla birlikte savaşması, onlara rehberlik etmesi gerekiyordu. Eğer durum böyle olsaydı onları asla ikna edemezdim. Ama şimdi?" Nefesini içine çekti. "Alaris yok. Eletai onlara sırt çevirdi. Burada zafere giden görkemli bir yürüyüşten başka bir şey olmayacağını düşündüklerinde direniş. Bunu kullanabilirim."

Tereddüt etti. "Ve denemek zorundayım," diye bitirdi. "Shammaeloth Deilannis'e ulaşmadan önce Licanus'u yakalayıp yarığı kapatabilsek bile, binlerce hayattan bahsediyoruz."

"Gil'shar'ı kim olduğu konusunda ikna edebilirse onu dinleyeceklerdir," dedi Taeris sessizce Wirr'e.

Wirr yavaşça başını salladı, gözlerinde umut parlıyordu. "Peki onlara ne söyleyeceksin?"

"Neyin işe yarayacağını düşünürsem." Caeden omuz silkti. "Olduğum kişi olup olmadığımı ölçen testler var - bu onları ikna etmek için uzun bir yol kat edecektir. Ondan sonrasını göreceğiz."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Tüm bunları senden sakladılarsa, diğer Venerate neden seni panteona etti?" diye merakla sordu Asha.

"O zamanlar hâlâ büyük ölçüde onların tarafındaydım. Bunu benden saklamayı bir iyilik olarak görürlerdi, sadaketime karşı bir önlem olarak değil," dedi Caeden basitçe. "Bunu yapmak onlar için de çok kolaydı. Desriel'in kuruluşuna ben dahil olmadım - başlangıçta Darecianlara karşı bir direnişti ve bu hoşnutsuzluğu askerileştiren de Gassandrid'di." Onların bakışları karşısında omuz silkti. "Burayı ilk işgal edenler Darecialılar oldu, biliyorsunuz. Biz geldiğimizde nesiller sonraydı ama pek çok Andarralı biz geldiğimizde hâlâ işgal edilmiş bir toprakta yaşıyormuş gibi hissediyordu ve işgalcileri de Öz kullanma yetenekleriyle tanımlanıyordu. Bu yüzden Gassandrid bu Andarralılara anti-Esans silahları verdi ve batıda, şimdi Desriel olan yerde üslenmelerini önerdi. Onları bir ayak takımından bir güce dönüştürdü. Ve biz kuzeyden istila ederken, Darecianların bununla başa çıkacak zamanı yoktu."

"Yani Desrielitler ayrıldılar ve sizin tanrı olduğunuzu kabul mü ettiler?"

Caeden homurdandı. "Hayır. Bunun gerçekleşmesi nesiller aldı ve aslında bunu biz yapmadık. Gassandrid bizi tek gerçek tanrının müjdecileri olarak tanıttı - El'den bahsetmedi, çünkü o Darecialılarla çok yakından ilişkiliydi - ve Esans kullanımına karşı kurallar koydu. Geriye dönüp baktığımda, bunun da Shammaeloth'un talimatlarından etkilenmiş olabileceğini düşünüyorum," diye ekledi acımasızca. "Ama Sınır yükseldikten sonra, Gil'shar kalan Darecialılardan bağımsızlığını ilan etti ve Andarra'yı böldü. Ve tüm bunların sonucunda, yıllar içinde, Gassandrid'in söyledikleriyle ilgili ritüeller ve yeni kanunlar yapıldı. Sözleri çarpıtıldı veya yanlış yorumlandı ve Venerate hakkındaki diğer dış hikayeler de kanona girdi. İnsanlar onun kurallarına eklemeler yapmaya, onları genişletmeye başladı. Genellikle kendi güç pozisyonlarını ilerletmek için."

"Hiçbirimiz -ben bile- bunu umursamadık. Aksine, Sınır aşağı indiğinde dikkat dağıtmak için daha kolay kullanılabilecekleri anlamına geliyordu." Garip bir şekilde omuz silkti. "Ama anlaşılan diğerlerinin aklında onlar için çok daha fazlası varmış. Geçen yıl Talan Gol'den ayrılmanın güvenli olduğunu öğrendiklerinde yaptıkları şeyin bir parçası da bu olmalı. Gil'shar'ı organize etmek. Onlara Yasaklılara nasıl emir vereceklerini, Sütunları nasıl kullanacaklarını öğretmek."

Başını hüznle salladı. "Ama bu kadar yeter. Gizlice gireceğim -ortalarında belirirsem çok daha etkili olur. Ve sanırım kaybedecek zamanımız da yok," diye neşeyle sözlerini tamamladı.

"Şimdi mi?" Wirr ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

"Biraz daha aşağıda güvenli bir yer bulduğumda önce bir Geçit inşa edeceğim," dedi Caeden. "Bu başarılı olsun ya da olmasın, sonrasında mümkün olduğunca çabuk Ilshan Gathdel Teth'e ulaşmam gerekiyor. Davian çok yakında Zvaelar'dan ayrılacak."

İçini kemiren bir suçluluk duygusuyla durakladı. Otuz yıl bile

Sonunda orada yaptıklarından dolayı hâlâ derin bir utanç .

"Ama ondan sonra, evet-hemen. Ve yalnız gideceğim," diye ekledi bir sonraki soruyu tahmin ederek. "Tanrıların desteğe ihtiyacı yok ve zaten başka birini riske atmaya da gerek yok. Bunun yerine, Yeteneklilerinizi kampın dış çevresinde güvenli bir mesafede konumlandırın. Yapabildiğiniz herkesi." Wirr'in bakışlarını tuttu. "Eğer başarılı olursam gece olmadan dönmüş olurum. O zamana kadar benden haber alamazsanız, işaret verdiğimi görene kadar bekleyin ve sonra onlara biraz Öz ateşleyin." Gözlerini kısarak kampa baktı ve düşündü. "Bir dürbünle beni buradan seçebilmeniz gerekir. Doğru yerlere saldırırsan dikkatlerini dağıtarak tekrar dışarı çıkmamı sağlayabilirsin."

"Ben de geleceğim. Bir kişiyi daha gizlice içeri sokmayı başarabilirsin." Asha itiraz etmeye çalışırken ona kaşlarını çattı. "Eğer Gil'shar seni yakalarsa, işte o zaman kaybederiz. Sen onları ikna etmeye çalışırken ben bir yerde saklanırım, işe yaramazsa da kaçmana yardım etmek için orada olabilirim." Kadın kararlı bir şekilde ona baktı. "Wirr'in söylediğine göre aşağıda pek çok yeni silahları varmış. Bunu tek başına yapmak akıllıca değil."

Asha'nın gözlerindeki kararlılığı gören Caeden bocaladı.

"Eğer bir savaş çıkarsa, o bile güvenemeyeceksin.

Sadece Öz'ün sana verdiği ekstra güce ve reflekslere sahip olacaksın." "Zırh derime sabitlenmiş durumda. Temelde içsel," diye yanıtladı Asha sıkıca. "Tuzaklar onu etkilemeyecek. Ben iyi olacağım."

Caeden içini çekti ama sonunda başını salladı. Hem kendisini hem de Asha'yı riske atma fikrinden hoşlanmamıştı -şu anda Andarralıların en güçlü silahları tartışmasız onlardı- ama Asha haklıydı. Bir kişi daha onunla birlikte kolayca içeri sızabilirdi ve içeride böylesine zorlu bir müttefike sahip olmak büyük fark yaratabilirdi.

Wirr dudağını çiğnedi, Caeden'in Asha'ya boyun eğdiğini fark edince iç geçirdi ama itiraz etmedi. "Akşam karanlığı mı?"

"Akşam karanlığı," diye onayladı Caeden. "Eğer o zamana kadar bir şey duymazsanız, bir tür sinyal için gözünüzü dört açın. Görürsen anlarsın."

"İzliyor olacağız," diye söz verdi Wirr, Taeris de aynı fikirde olduğunu ekledi. Caeden ona onaylarcasına gülümsedi, sonra Asha'ya işaret etti.

Tepeden aşağı inmeye başladılar.

Bölüm 42

Caeden ağaçların arasından Gil'shar askerlerini inceledi, sonra odaklandı ve zamanın dışına çıktı.

Etrafı neredeyse hareketsiz kalacak kadar yavaşladığında sakın ama hızlı adımlarla ilerledi, Asha'yı da yanına alarak muhafızların yanından geçip Gil'shar kampının dış çemberine doğru ilerledi. Kan, Sütunlar'a yakın oldukları için burada zaten biraz dengesizdi ve henüz endişelenmese de bunu uzun süre yapamayacağını kabul etmek zorundaydı. Özellikle de kaleye yaklaştıkça.

"Kıyafet bulmamız gerek," dedi yumuşak bir sesle.

Alanı ölçüp biçtiler ve daha izole çadırların bazılarının içini kontrol etmeye başladılar. Çok geçmeden iki üniforma topladılar ve ikisi de hızla Desrielite kıyafetlerini giyerken Caeden kibarca arkasını döndü.

İşleri biter bitmez Caeden kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve zaman balonunun düşmesine izin verdi.

Çadırların arasındaki derme çatma caddede yürüyüp doğrudan kaleye doğru ilerlerken kimse onları durdurmadı ya da iki kez bakmadı bile. Caeden ilerlerken kamptan gelen sesler kulağına çalınıyordu. Askerler gülüyor, küfrediyor, kumar oynuyorlardı. Subaylar sinirli ses tonlarıyla emirler yağıdırıyordu. Erkekler ve kadınlar birbirlerine çadır kurarken ya da tuvalet kazarken görevlerinin angarya oluşundan yakınıyor ya da Andarralılarla yüz yüze geldiklerinde ne yapacaklarından bahsederek kabadayılık taslamaya çalışıyorlardı.

Genel olarak bakıldığında, Caeden'ın gördüğü çoğu askeri kampla aynıydı. Sadece bir insan topluluğu. Yanlış yönlendirilmişlerdi ve bazıları -her orduda olduğu gibi- şüphesiz bencil nedenlerle buradaydı. Ama kötülükten uzaktı.

Asha'nın kolunu uyarıcı bir şekilde sıktı ve bir sonraki kontrol noktasında - belki de kaleden birkaç yüz metre ötede- zaman baloncuğunun bu kez etrafında nasıl titrediğinin farkında olarak onları tekrar zamanın dışına kaydırdı. Yine de burada düşmesine izin vermeye cesaret edemedi; burası açıkça kampın daha güvenli bir alanıydı ve görüş alanındaki herkes bir subayın işaretlerini taşıyordu.

Yıkılmakta olan yapıya doğru hızlı adımlarla ilerlediler, Caeden zaman baloncuğunun dışında daha hızlı hareket eden titreşimleri görünce irkildi. Sütunlar, aktif olmadıkları durumda, kan'ı kavramayı çok daha zorlaştırıyor, ancak mevcut kan yapılarına biraz daha az müdahale ediyor gibi görünüyordu. Tek yapması gereken

zaman manipölasyonu.

Kalenin kendisi uzaktan göründüğünden daha iyi durumdaydı. Gri taş duvarların üst kenarları parçalanıyor olsa da, avlu ve iç binalar sağlam bir şekilde duruyordu ve yukarıda nöbet tutan askerler, ayaklarının altındaki taşın yerinden oynamasından korkmadan rahatça hareket ediyorlardı.

Devasa bir kaleydi, en az bin asker barındırabilecek kapasitedeydi, gerçi yaşlılıktan kaynaklanan bazı hasarlar bu sayıyı şüphesiz azaltıyordu. Darecianlar burayı inşa etmek için yıllarını harcamış olmalıydılar, ama dünyanın bu terk edilmiş bölgesinde ne amaçla yapıldığına dair Caeden'in hiçbir fikri yoktu.

Kapılardan geçtikten sonra, kampı iyi gören, bir tarafı yıkılmış bir kule buldu. Kalenin iki bölümü arasında bir yol olmasına rağmen, bağlantı koridoru pek kullanılmış gibi görünmüyordu. Asha'nın beklemesi için iyi bir yerdi.

Oraya giden yolu bulmaları sadece birkaç dakika sürdü; uygun olacağından emin olduktan sonra Caeden Asha'yı küçük bir yan odanın köşelerinden birine yönlendirdi. Pencereden dışarıyı ve karşı taraftaki eksik duvarı görebileceği bir konuma.

"Bu iş bittikten sonra hiçbir yere gidemezsin," diye mırıldandı görünmezlik kalkanına başlarken. "Duvara sabitlenmiş durumda. Bir adımdan fazla atarsan seni görebilirler."

"Biliyorum." Asha Caeden'in işini bitirmesini izlerken dalgın görünüyordu ama sesi yeterince sakindi. Her ne kadar basit olsa da planın üzerinden birkaç kez geçmişlerdi.

Caeden sonunda geri adım attı, Asha görünmezlik kalkanının etkisiyle gözden kayboldu. Kısa bir memnuniyetle başını salladı.

"El seninle," diye mırıldandı.

"Sen de," diye fısıldadı Asha'nın sesi yanıt olarak.

Caeden zaman balonunu sadece kendisini kapsayacak şekilde küçülttü ve sonra yoluna devam etti.

Gil'shar'ı bulması neredeyse on dakika sürdü - odak noktası kırılma noktasına yakındı. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, tartışmaları için devasa ana salonu. Kapıdaki muhafızları atlattı ve içeride yaşları yirmiden en az seksene kadar değişen birkaç adam olduğunu fark etti. Yine de her biri rütbelerini gösteren altın düğümü taşıyordu.

Baş rahipler. Meclis'in Desriel'deki karşılığı.

İçini bir rahatlama kapladı. Wirr ona orada olduklarını söylemişti - Erran'ın Okuduğu askerden alınan bilgi - ve Caeden en azından çoğunun bir araya toplanıp bir sonraki hamlelerini planladıklarını varsaymıştı. Ama bunun hiçbir garantisi yoktu.

Adamların konuşmakta olduğu kürsünün üzerine çıktı ve iki yan duvarda ve arkasındaki duvarda kendi sembolünü (kurt başı) oluşturmak için Öz'e dikkatle dokundu. Sonra odanın çift kapısını çarparak kapattı ve daha fazla Özle mühürleyerek muhafızları dışarıda bıraktı.

Giydiği kılık değiştirmiş elbiseyi yakarak onu çıplak bıraktı.

-İnsan yapımı hiçbir şey tenine değmiyordu; bu önemliydi ve zaman balonunun düşmesine izin verdi.

"Rahipler." Özünün, kör edici bir ışık dalgası halinde kendisinden dışarı çıkmasına izin verdi. Caeden'in sesi salonda doğal olmayan bir şekilde gürlerken aşağıdaki adamlar sanki fiziksel bir saldırıya uğramış gibi sıçradılar; sesin azalmasına izin verirken duvardaki sembollere daha fazla Öz akıtarak adamların dikkatini onlara çekti. "Diz çökün."

Adamlar büyük bir hevesle diz çöktüler. Caeden sekiz kişi olduklarını fark etti. Biri eksikti. Ne yazık ki -bunun için hepsinin hazır bulunması en iyisi olurdu- ama bunlar kolayca yeterli olacaktı.

"Bize emret, ey Talkanor," diye seslendi öndeki adam. Daha yaşlıydı, saçları ağarmıştı ve yüzünde itidal ve ciddiyet okunuyordu. Düğümü onun Alar'ın Baş Rahibi olduğunu gösteriyordu.

Bu sahnede Caeden'ı rahatsız eden bir şey vardı ama ne olduğunu bulamıyordu. "Hayır." Bakışlarını sertleştirdi. "Caeden'in istediği işaretleri unuttun mu?

ilahiyat kabul edilmeden önce kanun?"

En genç adam konuşurken sesi titriyordu. "Bize daha önce gösterdiğin gizli işaretler, ey Talkanor. Ve... bedeninde yazılı olan ilahi işaretler." Bocaladı, açıkça konuyu zorlamak istemiyordu.

"Güzel. O zaman silahını getir," diye homurdandı Caeden, sesi odanın içinde yankılanıyordu. "Sana kim olduğumu kanıtlamama izin ver, *sonra* beni dinlersin."

Sözler henüz sessizliğe gömülmemişti ki rahiplerden biri odanın kenarındaki büyük bir sandığa doğru koşturmaya başladı. Caeden de bunu bekliyordu: ayinlerde kullanılan kutsal eserler yüksek rahiplerden nadiren uzakta olurdu ve ne yazık ki Gil'shar ayinlerinde silahlara çok sık ihtiyaç duyulurdu.

Adamın titreyen elleri sonunda uzun ve zarif bir mızrak tutarak ortaya çıktı. Caeden mızrağa küçümseyici bir bakış attı ve daha fazla bakmayı reddetti, gerçi bir sonraki bölümü ipe çekmiyordu.

"Ne yapacağını biliyorsun," dedi.

"Elbette, ey Talkanor," dedi adam, başı öne eğik. "Son Tanrı'nın yüceliği için."

Caeden ellerini yanlara, omuzlarının biraz yukarısına uzattı ve yüzünü sakın tuttu. Bu canını acıtacaktı: Mızrak kalbini delecek ve orada bırakacak, kanın yaradan akmasına izin verecek, her bir Saygıdeğer'in sembollerini oluşturmak için vücudunun etrafında yönlendirecekti. A

İğrenç bir ritüel, ama ikna edici ritüel.

"Saldırı," dedi sakince, sözcük salonun her köşesinde gürleyerek yankılandı.

Mızrak kalbine saplandı ve Caeden bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

Çenesi sıkıştı ve göğsünden çıkan uca baktı, koyu renkli kan şimdiden derisinden çıplak karnına doğru akıyordu. Mızrağın ucu siyahtı, metal değildi. Bu yanılttı.

Kanı kendi kurt sembolüne akıtmaya başladı ama yarısında duraklamak zorunda kaldı, acı araya girdi; Öz Rezervine dokundu, baskıyı hafifletmek için bir kısmını hızla yaraya akıttı.

Öz dağıldı.

Caeden bir panik ürpertisi hissetti, zihni aniden bulanıklaştı. İlk kez başını kaldırıp rahiplere baktı ve sonunda daha önce görmesi gereken şeyi fark etti. Korku, ama başka bir şey de vardı.

Heyecan.

Caeden bir iniltiyle tökezledi, dizlerinin üzerine çöktü, mızrağı tutup çekmeye çalıştı ama başaramadı.

"Alar senin geleceğin konusunda bizi uyarmıştı. Kendine ilahi deme cüretini gösteren bir adam. Sahte bir tanrı," dedi yaşlı adam. "Kendi baş rahibinizin nerede olduğunu merak etmediniz mi?" Caeden'e doğru yürüdü, belli ki kendine güveni artmıştı ve onun önünde çömeldi. "Onun çılgınlıklarını duymadın mı? Ya da yandaşlarının yarısınınkini? Büyük Silah'ı kefarete olarak taşıdılar, biliyorsun. Bazıları isteyerek, bazıları istemeyerek. Ama onlar acı çektiler ve öldüler ve sen neredeydin, ey Denge Tanrısı?"

Caeden cevap olarak hırıltılı bir ses çıkardı, duvardaki devasa sembollerin yok oluşunu izlemekten başka bir şey yapamadı. Mızrak bir Kap'tı. Yaranın etkilerinden kurtulma yeteneğini engelliyordu. Bu yüzden ölmeyecekti ama o şey vücudundan kadar başka bir şey de yapamazdı.

Alaris bunu tahmin etmişti. Ya da Gassandrid veya Diara. Onlardan biri Gil'shar'ı tam da bu amaçla bu mızrakla donatmıştı. Bu tür silahların hepsinin yok edilmiş olması gerekiyordu ama anlaşılan diğer Venerate onun farkında olmadığı pek çok şey yapmıştı.

"Sen... bir hata yapıyorsun," diye soluk soluğa bağırdı, tanrılığının artık sona erdiğini biliyordu. "Sana ihanet eden... Alar'dır."

Bunu farklı mı yapmalıydı? Dürüst olup onlara Dareci'nin düşüşünün anısını, Sütunlar'ın yaşamı tüketen gölgesinde ölen milyonları en başından gösterseydi bir fark yaratır mıydı? Eninde sonunda bunu yapmaya niyetliydi ama bunun kendisinden değil Talkanor'dan gelmesi gerektiğini düşünmüştü.

Muhtemelen hiçbir şeyi değiştirmezdi. Yine de elini uzattı, umutsuzca onlara görüntüleri aktarmaya, fikirlerini değiştirmeye çalıştı.

Artık çok geçti. Her şey
solmuştu.

Caeden inlemeye çalıştı ama hiç ses çıkmadı.

Yavaşça farkındalığa geri döndü, dağlardan süzülen esinti yanağına buz gibi çarptı ve başka herhangi bir duygunun gerçeküstü yokluğuna karşı dikkatini dağıttı. Ne olduğunu hatırlaması kısa ve şaşkın bir anını aldı.

Gözleri aşağıya kayarken kalbi hızla çarpmaya başladı ve önünde bir karış kadar uzanan mızrağı gördü.

Hareket ettirilmifiti. şimdi boynundaydı.

Omurgasının kopmuş olduğunu belli belirsiz fark etti. Birinin onu tekrar giydirdiğini anlayabiliyordu ama yaranın altındaki kumaşı ya da başka bir şeyi hissedemiyordu.

Vücudunun uyum sağlayamaması göz önüne alındığında, mızrak Andrael'in silahlarından biri olmalıydı. Onu tanıyamamıştı -en azından beş Kılıç'tan biri değildi- ama bu daha önceki bir deneme olmalıydı. Andrael'in yüzlerce yıl boyunca Venerate'i sona erdirmenin yollarını denerken yarattığı başka bir şey.

Gözlerini kapadı ve kendine aşırı güvendiği için lanet okudu. Alaris her zamanki gibi ileriye düşünmüştü. Gil'shar'ı Caeden'e karşı zehirlemesi sürpriz değildi; Caeden buna hazırlıklıydı, söylenen yalanların üstesinden gelmek için kullanabileceği pek çok yol düşünmüştü. Ama silahı  ng rememişti. Alaris onun Desrielitleri ikna etmek için 'tanrılığını' kullanmaya çalışacağını tahmin etmiş ve buna göre plan yapmış olmalıydı.

Başını hafifçe yana kaydırđı, acı çok şiddetli olsa da bunu yapabildiğini görünce rahatladı. Yaralanma boğazının dibine doğru olmalı. Gözlerini tekrar kapattı ve Kan'a doğru uzandı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Kaşlarını çattı ve endişeyle karanlık enerjiyi aradı. Mızrağın onu engellemesini anlayabiliyordu ama bu...

Neyin yanlış olduğunu anlayınca kalbi sıkıştı.

"Bu rahatsız edici görünüyor."

Caeden ses üzerine gözlerini tekrar açtı, gözlerini sola çevirdi ve sonra kimin konuştuğunu görünce belli belirsiz bir gülümseme takındı. Cevap vermek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey bir gargara oldu.

Erran yüzünün sol tarafını kaplayan kurumuş kan maskesinin ardından gülümsedi. Başından aldığı yara belli ki biraz yukarıdaydı,

Saçlarının çoğu keçeleşmiş, yapışkan kahverengiyle kaplanmıştı. Bağlı değildi.

"Üzgünüm, çıkaramıyorum. Denediğimde pek hoşlarına gitmiyor," dedi. özür dileyerek yüzündeki kanı işaret etti. Yukarı doğru baktı, sonra hızla bir açıyla arkasını döndü, artık Caeden'a bakmıyordu. "Hareket etmemeye çalış. Uyanık olduğunu anlarılarsa muhtemelen beni başka bir yere gönderirler."

Caeden homurdanarak cevap verdi ve başını oynatrafına bakmak için elinden geleni yaptı. Görebildiği kadarıyla, Erran'la birlikte avluda yaklaşık yarım düzine kadın ve erkek vardı. Diğerleri uzak tarafta bir araya toplanmış, alçak sesle konuşuyor ve ara sıra endişeyle Caeden ve Erran'a bakıyorlardı ama hiçbirisi onun bilincinin yerinde olduğunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Hapsedildikleri alan en az yüz fit uzunluğunda ve belki de üçte biri genişliğindeydi. Parke taşlarının arasında otlar birbirine karışmış ve yabani bir şekilde büyümüşü, ama bunun dışında iyi durumdaydı, sağlam görünümlü kapılar sadece iki girişi engelliyordu. Duvarlar her iki tarafta da keskin bir şekilde yükseliyordu, en az on beş metre yukarıya kadar. Caeden'in bakışları yukarı doğru ilerlerken, ağır zırhlı, dikkatli bakışlı muhafızların aşağıya baktığını gördü, yayları hazırda.

Erran onun bakışlarını takip etti. "En iyi konaklama yeri değil," diye sessizce kabul etti. "Sütunlar şu duvarın hemen diğer tarafında, eğer beni buraya getirdiklerinde tamamen dönmediysem. Kan ya da Esans kullanamamamızın kader tarafından lanetlenmiş sebebinin onlar olduğunu varsayıyorum."

Caeden onaylarcasına tekrar homurdandı, hâlâ bölgeyi değerlendiriyordu. Yakınlarda yerde yüzüstü yatan yalnız bir figür vardı ve Caeden ona baktıkça nefes almadığından daha da emin oluyordu.

Ceset yüzüstü yatıyordu ama Caeden koyu renk saçların altındaki boyunda siyah damarları görebiliyordu, adamı kim olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Bu tanıma karşısında hafif, içi boş bir sızı hissetti. Adamı sevmemişti ama bir müttefikti.

Ve bu da garipti. Eğer Venerate'ler belli ki aldıkları önlemleri almış olsalardı, Desrielite'leri Augur'ları canlı tutmaları konusunda mutlaka uyarırlardı.

Gözlerini soru sorarcasına Erran'a çevirdi.

Sessizlik oldu, Caeden'ın ne sorduğunu anladığında genç adamın yüzünde savaşılan duygular uçuştı. Beceriksizce kıpırdandı.

"Onun bir Augur olduğunu biliyorlardı," dedi usulca. "Beni yakaladıklarında Sütunlara çok yakındım ve diğerlerinden sessiz kalmalarını istedim, bu yüzden hâlâ Yetenekli olduğumu düşünüyorlar" -sol kolundaki kırmızı İşarete hafifçe dokundu- "ama Scyner onun hakkında bilgi sahibi olmalarını *istedi*. Onu Desriel'e geri götürmelerine izin verecekti. Kaçıp o madalyonu kullanma şansı için her şeyi riske atacaktı." Caeden'in hafifçe kaydığını gördü ve başını salladı. "Evet. Bana

Sanırım bir çeşit itiraftı. Bunu neden yaptığını açıklamak istedi." Başını iki yana salladı. "Bu beni öldürmeye çalışmasından hemen önceydi."

Caeden gözlerini kapadı, Erran'ın acısını hissediyordu. Scyner Alchesh'in madalyonunu kullanarak Forge ile olan bağı koparmayı, kendini feda etmektense Augur olmayı bırakmayı . Bu yüzden idamla karşı karşıya kaldığında, kendisini kurtarmak için yapabileceği tek şeyi yapmıştı - bu arada kalan diğer Augur'un da öldüğünden emin olmuştu.

Erran birkaç uzun saniyenin ardından, "Diğerlerinin senin için geleceğini varsayıyorum - sen olmadan Licanus'u geri alamazlar," dedi. Sesi yorgun geliyordu. Üzgün.

Caeden gözlerini tekrar açtı ve Erran'a Asha'nın akşam karanlığında geleceğini söylemek için konuşmaya çalıştı ama boğazına saplanan mızrak onu sadece sert bir hırıltıyla baş başa bıraktı. Erran huzursuzca kıpırdandı ve yukarıdaki muhafızlara baktı.

"Konuşmaya çalışmayın. Gerçek şu ki, benim için fark etmez. biliyorum. Burada ne olduğunu biliyorum."

Yukarıdan endişeli bir bağırış geldi; Caeden gözlerini devirerek muhafızlardan birinin onu işaret ettiğini ve acilen el kol hareketi yaptığını gördü.

Caeden dişlerini sıktı. Erran'a akşama kadar dayanmasını söylemesi gerekiyordu. Asha'nın buralarda bir yerde olduğunu. Birinin yakında onun için geleceğini.

Erran'a umutsuzca gargara yaptı, ama tek yaptığı yukarıdan daha fazla bağırmak oldu.

Erran etrafına bakındı, soluk soluğaydı, sonra aniden Caeden'a doğru yürüdü ve avluda daha fazla muhafız belirip onlara doğru koşarken onu kucakladı. Caeden boynuna ağır bir şeyin dolandığını hissetti.

"Ishelle'in üzerinde kullan," diye fısıldadı Erran, ağzı Caeden'in kulağının hemen yanındayken. "En azından birimizi kurtar."

Caeden bağırdı ama sesi tıslayarak çıkıyordu, Erran muhafızlar hemen önce geri çekilirken hayal kırıklığının gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Augur Caeden'e hafifçe başını salladı ve kabaca sürüklenmeden önce neşeyle cesurca sırttı.

Diğer Üstün Yetenekliler de avludan çıkarılıyordu ve hatta Scyner'in cesedi bile götürülüyordu. Ama Caeden'in kalbini kıran şey genç adamın yüzündeki küstahça güven ifadesiydi. Erran ona asla yerine getiremeyeceği bir istek bırakmıştı.

Augurlar arasında kurtarılabilecek son kişi oydu ve şimdi - söylediklerine ve söyleyiş tarzına bakılırsa - ölüme gidiyordu.

Caeden gözlerini gökyüzüne çevirdi, göğsündeki ağrı kalan ışığı fark ettikçe daha da derinleşti. Güneşi göremiyordu ama alacakaranlığa da yakın değildi.

Erran uzaktaki kapı aralığında geçerek gözden kayboldu, muhafızların itip kakmalarına rağmen başı dik yürüyordu. Caeden gözlerini sıkıca kapattı, nefes alıyor, acısını bastırmak için elinden geleni yapıyordu.

oldu.

Artık tek yapabileceği beklemektir.

Bölüm 43

Başka bir grup asker açık odanın önünden geçerken Asha nefesini tuttu ama hiçbiri ona doğru bakmadı bile.

Kale duvarları içindeki adamların çoğu gibi onlar da rahat ama amaçlı görünüyor, kalenin bir bölümünden diğerine yürürken kendi aralarında sessizce konuşuyorlardı. Düzenliydi ve asla oyalanmıyorlardı ama bu yıkık bölümden geçerken hareketlerinde aciliyetten ziyade bir amaç vardı. Hepsi de -doğrusunu söylemek gerekirse- burada güvende olduklarını varsayıyordu.

Asha onlar geçtikten sonra tekrar nefes almasına izin verdi, Caeden'in derme çatma Taşıyıcısına bir kez daha güvenmek zorunda kalmıştı. Arkasındaki teoriyi yeterince iyi anlıyordu -kan, Öz'ü maskeleyip korumanın yanı sıra görünmezlik yanılması yaratıyordu- ama sorun şu ki, şimdiye kadar kimsenin alarm vermediği gerçeğinin ötesinde, gerçekten işe yarayıp yaramadığını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Huzursuzca yakındaki pencereden dışarı baktı. Güneş bir süredir amansızca aşağı doğru süzülüyordu ve Devliss'in Desriel tarafındaki uzak, karla kaplı dağlara dokunmak üzereydi.

Bu rahatsız ediciydi. Başrahiplerin toplanmasına zaman tanısı bile, Caeden'in şimdiye kadar duruşmasını bitirmiş olması gerekirdi - ya onları kendisini dinlemeye ikna etmeli ya da kaçmalıydı. Her iki seçenek de onu bulmak için geri gelmesini gerektirecekti.

Birkaç dakika daha pencereden dışarı baktı, kalbi güneşten daha hızlı batıyordu. Bir saat önce bir sorun olduğundan şüphelenmişti ama bu kesine oldukça yakındı. Hareket etmek için can atıyordu; bu çok daha tehlikeli olsa da, son birkaç saat içinde kalede serbestçe dolaşan pek çok kişi görmüştü. Desrielite'den çok Andarran'a benzeyen hiçbir yanı yoktu, özellikle de üniformasıyla. Kendinden emin davranırsa ve diğer insanlarla karşılaştığında nereye gittiğini biliyormuş gibi görünürse, bir sorun çıkacağını düşünmüyordu.

Yine de. Plan bu değildi - bir saat daha değil. Çok erken davranmaması gerektiğini iyi biliyordu. Caeden meşru bir nedenden dolayı gecikmişse, etrafta gizlice dolaştığı ortaya çıkarsa her şey mahvolabilirdi.

Zaman acı verici bir şekilde ağır aksak ilerliyordu.

Ne zaman yanından biri geçse tedirginlik, aksi halde can sıkıntısıyla karışık endişe. Dışarıdaki gölgelerin uzamasını izledi, ancak pencereye yaklaşmadıkça yıkık kulelerin ötesini pek göremiyordu ve bunu riske atmaya hiç niyeti yoktu.

Sonunda güneşin son ışıkları da dağların ardına dalarak kayboldu ve Asha kaskatı kesilmiş kaslarını temkinli bir şekilde esnetmeye başladı.

Bir şeyler ters gitmişti ve şimdi tam olarak ne olduğunu bulması gerekiyordu. Bir nefes aldı ve görünmezlik kalkanının arkasından çıktı.

Kulenin küçük yan odasından çıkıp Caeden'le birlikte geldikleri merdivenlerden uzaklaşırken içini bir endişe kemiriyordu. Sütunlar kalenin batı tarafında tutuluyor, bazıları kalenin kalın dış duvarının tepesinde bulunan yüzlerce asker tarafından korunuyordu. Caeden onu koyacakları herhangi bir hapisanenin muhtemelen yakınlarda olacağını söylemişti: Sütunlar hem Esans hem de kan için açık ara en etkili tuzaktı.

Yine de Asha onu açıkta tutacaklarından şüpheliydi. Bu da batı duvarı boyunca ya da ona yakın bir yerde bir hücre anlamına geliyordu. Kalenin en iyi onarılan kısmı orasıydı; yakınlarda güvenli bir yer varsa, o bölümde olmalıydı.

Ne yazık ki en çok askerin bulunduğu bölge de burasıydı.

Koridorun sonunda beliren üç kişi ona doğru yürürken Asha'nın kalbi küt küt atmaya başladı ve zihni bomboş kaldı. Kendini sakın olmaya ve eskisi gibi hareket etmeye zorladı.

Adamlar yaklaşırken onlara dikkatle baktı, kalbi çarparken bile ilgili bir soğukkanlılık sergileyerek Breshada'nın yapacağı gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Desrielite ordusu hakkında onun bir parçasıymış gibi davranacak kadar bilgisi yoktu ama bir Avcı *olabilirdi*. Bütün gün yaptığı gibi, bir Avcı'nın -bir 'Arayıcı'nın- nasıl davranması gerektiğini gözden geçirdi. Statüleri, referans alabilecekleri tanrılar, haftalar süren eğitiminden ve Breshada ile konuşmalarından bildiği her şey.

Adamlar ona bakmadan yanından geçip gittiler.

Şaşkınlıktan neredeyse tökezliyordu ama içgüdülerine rağmen arkasına bakmayı ya da hızını artırmayı reddederek yoluna devam etti. Buradaki herkesin yapacak bir işi, bulunacak bir yeri vardı; bu kale bir mola yerinden, ilk Andarran saldırılarına karşı uygun bir kaleden başka bir şey değildi. Kimsenin tanımadığı her yüze dikkat edecek vakti yoktu - özellikle de buradaki ordu binlerle ifade edilirken ve burası onun korunan merkeziyken.

Batıya doğru ilerlemeye dikkat ederek labirent gibi koridorlarda ilerledi. Sonraki birkaç dakika içinde dört asker grubunun daha yanından geçti, hiçbirinin onun varlığına gözünü bile kırpmadı. Görünüşe göre

Bir amaç için bir yere gidiyormuş gibi görüldüğü sürece durdurulamazdı.

Çok geçmeden havadaki basıncın değiştiğini hissetti, her şey aniden ağırlaştı ve rahatsız edici, tiksindirici bir hal aldı. Yalnız olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı, sonra dikkatlice parmağının ucunda bir Öz kıvılcımı yakmaya çalıştı.

Hiçbir şey olmadı.

Yüzünü buruşturdu. Gittikçe yaklaşıyordu. Ayrıca şimdi çok daha fazla tehlike altındaydı.

Asha kısa süre sonra kendini aşağıdaki geniş avluya bakan dar bir galeride ilerlerken buldu; bu avlu iyi aydınlatılmış, meşalelerle çevrelenmişti. Belli ki kullanılıyordu, etrafını çevreleyen gri taş duvarlar diğer yerlerden daha sağlam görünüyordu, erzak ve silahlar yan tarafa istiflenmişti.

Bir dizi figür görüş alanının kenarına gelince Asha irkildi, hızla atan nabızı ancak onların aşağıdaki darağacına asılı bir şekilde esintide hafifçe sallandıklarını fark ettiğinde biraz hafifledi. Yutkundu ve aceleyle bu tüyler ürpertici manzaranın yanından geçmek için harekete geçti. Caeden Sütunlar'ın menzilinde bile olsa ölümler arasında olamazdı.

Bir rüzgâr meşalelerin titreyip parlamasına neden oldu ve Asha durakladı. Bu insanlardan bazıları yırtık pırtık kırmızı pelerinler giyiyordu.

Yavaşlayarak durdu ve gözlerini kısarak çoğunlukla karanlığın içinde gizlenmiş olan cesetlere baktı. Asha'nın Gölge olduğu zamanlarda kütüphaneyi sık sık ziyaret eden Tol Athianlı bir Üstün Yetenekli olan Tiala'yı tanıdığında midesi bulandı. Kendine özgü beyaz saçları yüzünün yarısını gizliyordu ama Asha onun o olduğunu hemen anladı.

Darağacını taradı ve bakışları son sıradakine takılınca kalbi durdu. Rüzgârda hafifçe kıvrılan yüz derin bir gölge içindeydi ama giysileri ve şekli tanıyordu.

Otomatik olarak hareket ederek aşağı inen yolu gördü. Kontrol etmesi gerekiyordu. Emin olmalıydı.

Asha merdivenleri hızla indi ve sessiz avluya doğru koştu, bakışları donup kalmıştı, Erran'ın şişmiş yüzü karanlıktan çıkarken şaşkınlık yavaş yavaş anlayışa, sonra da titreyen, soluk soluğa bir kedere dönüştü. Meşale ışığı cansız gözlerinden yansıyor; başı, ani düşüş ve kısa duruş nedeniyle boynunun kırıldığı doğal olmayan bir .

Asha titreyen elini uzatıp hafifçe ayağına dokundu, umutsuz ve boş bir an için onu canlandırıp canlandıramayacağını merak etti. Vücudu tepki olarak hafifçe büküldü; gözlerini kapadı ve kolunun yanına düşmesine izin verdi, gözyaşlarını tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Burada olmaz. Henüz değil. Nerede olduğunu hatırlaması gerekiyordu.

Ama Erran... Erran onun arkadaşıydı. Tüm dünyadaki en tehlikeli insanlardan biri olan bir Augur'dan bahsetmiyorum bile. Ve şimdi o sadece... gitmişti.

Korku derisinin altına, kemiklerinin içine sızdı. Mide bulandırıcı bir baş dönmesi dalgası hissetti.

"Sen. Orada ne yapıyorsun?"

Asha başladı, sersemliği onu yenmekle tehdit ediyordu.

Sonra nefesini verdi, her şeyi dışarı atmaya zorladı. Acı veren üzüntüyü, korkuyu. Şimdi kırılmayı göze alamazdı.

Döndü ve sakince kendisine doğru yürüyen yarım düzine askere baktı. En öndeki adam daha yaşlıydı ve üniformasının keskinliğinden ve tavırlarından önemli biri olduğu anlaşıyordu.

"Sadece gaa'vesh'e hayranlıkla bakıyordum," dedi Asha neşeyle, sesi çatlamadığı için içten içe şükrederek. "Meldier bugün herhangi bir eğlence olacağının bana söylenmediğini biliyor." Adama belli belirsiz bir küçümseme olduğunu umduğu bir tavırla baktı. "Haberdar olmak için kiminle konuşmalıyım?"

Adam ona şaşkın bir bakış attı. "Bu bölge bölge. Bilseydiniz bile izlemenize izin verilmezdi." Gözlerini kısarak ona baktı. "Gençsiniz."

Asha bir kaşını kaldırdı. Breshada on altı yaşında bir Arayıcı olmuştu; Asha geçebilecek yaşıydı. "Sen... benim kim olduğumu biliyor musun?" Adam başını sallayınca içini çekti ve eliyle küçük bir işaret yaptı. Breshada-Nethgalla'nın kızgınlığını belirtmek için sık sık yaptığı küçümseyici bir hareketti bu. "Alar üzerine yemin ederim ki terogeşim haklıydı. Biz Arayıcılar hak ettiğimizden daha az saygı görüyoruz." Ona meydan okurcasına baktı ve bir elini hafifçe yanına bağladığı kılıcına dayadı.

Bu kadar agresif olmak bir riskti ama Breshada bu şekilde davranmıştı ve hem onun hem de Wirr ve Davian'ın anlattıklarından, çoğu Arayıcı'nın böyle olduğu anlaşıyordu. Onlar Gil'shar'ın seçkinleri olarak kabul edilir, ilahi olarak seçilir, en yüksek rütbeli askerin bile ötesinde yeteneklerle kutsanırlardı. Resmi olarak ordudaki herhangi birinden daha yüksek bir rütbeye sahip olmasalar da - aslında hiçbir rütbeye sahip değillerdi- genel olarak herkesin üzerinde görüldüklerinden emindi.

Adam ona baktı ve herkes sustu.

Sonra kıkırdadı, arkasındaki grup tarafından tedirgin bir.

"Elbette, elbette. Ben Sares. Özür dilerim..." "Edesha."

"Edesha," diye tekrarladı asker hafifçe eğilirken, gerçi Asha bunu yapmanın onu kızdırdığını söyleyebilirdi. "Savaşın telaşı içinde bazen misafirperverlik unutuluyor."

Asha burnunu çekerek başıyla özrü kabul ettiğini işaret etti.

Saresh doğruldu ve grup yoluna devam etmek istedi.

Asha düşünmedi. Tereddüt etmedi.

"Hepsi bu kadar mı? Daha fazlası olmasaydı hayal kırıklığına uğradım," dedi yüksek sesle.

Askerin yüzündeki neredeyse belli belirsiz gülümsemeyi gördü. Şansını zorluyordu ama bilgiye ihtiyacı vardı.

Saresh, "Bugünkü tek mahkûmlar bunlardı," dedi.

"Peki ya diğeri?" Öne çıkan daha genç bir adamdı, hevesli bakışı liderinin ters bakışlı cevabı karşısında büzüşmüştü. "Ben sadece... Arayıcı'nın ilgisini çekebileceğini düşündüm," diye bitirdi sözlerini ve Asha'ya sıcak bir gülümseme gönderdi.

Asha başıyla onu onayladıktan sonra Saresh'e baktı. "Eee?"

Saresh yardımcısına bir kez daha ters ters baktı ama eliyle işaret etti. "Korkarım ki görevimize devam etmek zorundayız ama Garis sana yolu göstermekten onur duyacaktır. Daha önce hiç görmediğin bir şey olacak, Arayıcı Edesha. Muhtemelen bir daha asla göremeyeceğin bir şey," diye söz verdi ona, gözlerinde kısa bir heyecan kıvılcımı vardı.

Bu sözler Asha'nın midesini bulandırdı.

"İşte bu benim zamanıma degecek gibi görünüyor." Sesine olabildiğince neşeli bir coşku kattı. "Yolu göster."

Garis'in ikinci bir davete ihtiyacı yoktu, onu hızla darağacından uzaklaştırdı, Asha da onları kendi isteğiyle takip etti. Bir dakika sonra -genç asker yol boyunca ölmeyi reddeden mahkûm hakkında parlak bir şekilde gevezelik etti- bir köşeyi dönerek yükseltilmiş bir yürüyüş yolunun başlangıcına geldiler ve Garis sustu, aşağıya doğru işaret ederek durdu.

Asha dar avluya bakarken dehşete kapılmak yerine büyülenmiş gibi görünmeye çalıştı.

"Ve hâlâ hayatta olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu, sesindeki inançsızlık tamamen yapmacık değildi. Caeden boğazına saplanmış bir mızrakla duvara sabitlenmişti, hareketsizdi, gözleri kapalıydı. Ne olduğunu bilse bile bir ceset gibi görünüyordu.

"Öyle diyorlar. Ben onun hareket ettiğini görmedim ama başkaları görmüş." Garis, Asha'nın hoşuna gitmeyecek kadar ona yakın duruyordu ama Asha karakterine sadık kaldı ve uzaklaşmak yerine onu tamamen görmezden geldi.

Asha homurdandı. "Hiçbir erkek bundan sağ çıkamaz."

"Söylentilere göre o bir erkek değilmiş." Garis, karşısındakinin büyüleyici bulacağından emin olduğu bir sırrı anlatan birinin soluksuz fısıltısıyla konuştu. "Kendisinin bir tanrı olduğunu kanıtlamak için bizzat Baş Rahiplerin huzuruna çıktı. Ve başarısız oldu," diye zaferle bitirdi, gözleri heyecanla parlıyordu.

Asha başını yana eğdi, zihni hızla akarken bile isteksizce etkilenmiş gibi yaptı. Yani Caeden Baş Rahipleri

ama sonra başarısız mı oldu? Nasıl? "Daha yakından bakmak istiyorum."

Garis gözlerini kocaman açarak ona döndü. "Yapamayız," dedi panik içinde fısıldayarak. "Buraya kadar izin var ama muhafızlar kesin emir altında. Eğer onların dikkatini görevlerinden uzaklaştırırsak..."

Asha genç adama küçümseyerek baktı. "Bana ilginç bir şey vaat etmiştin. Uzaktan görülen bir ceset ve neden orada olduğuna dair yarım yamalak söylentiler değil."

Garis'in yüzü düştü ve Asha onun pes edeceğini düşündü.

"Pekâlâ," dedi sonunda, sesi alçaktı. "Ama hızlı olmalıyız. Eğer sorun çıkarırsak..."

"Eğer sorun çıkarırsak, bununla ben ilgilenirim." Avlunun köşesindeki yükseltilmiş, üstü kapalı geçitteydiler; Asha karşı taraftaki kemerlerde duran muhafızları görebiliyordu ama bu taraftakileri görmesi taşlarla engellenmişti. Kaç adamın nöbet tuttuğunu bilmesi gerekiyordu.

Elleri arkasında, rahat bir yürüyüşle yürüyordu, Garis biraz geriden takip ederken Caeden'e merakla bakıyordu. Muhafızlardan biri onlara sorgulayıcı, yarı kızgın bir bakış attı ama Asha onu kısaca onayladı ve sonra görmezden gelmeye devam etti. Adam başını salladı ve avluyu izlemeye geri döndü.

Bir dakika içinde geçidin en ucuna varmışlardı, Caeden artık göğsünün hafifçe inip kalkışını görebileceği kadar yakındı.

Kendini çelikleştirdi. Altı muhafız. Hepsi yaylı tüfekli altı muhafız, artı Garis. Ve Caeden etkisiz hale geldi. Bunun zor olacağını biliyordu ama bu...

Muhafızların gözlerindeki kararlılığı görmüş, görünürde bir tehlike olmamasına rağmen bakışlarının aşağıdaki avluyu nasıl temkinli bir şekilde dolaştığını görmüştü. Bu adamlar Caeden'i başıboş bırakmayacaklardı, nasıl bir hikaye uydurursa uydursun, nasıl bir dikkat dağıtmaya çalışırsa çalışsın.

O ve Garis geçitten ayrıldılar, uzaktaki kapıdan çıkıp yeni ve tamamen boş bir koridora girdiler.

"Ee," dedi Garis, artık azarlanmadıkları için hevesli görünen bir gülümsemeyle ona dönerek. "Sen ne düşünüyorsun?"

Asha koluna Öz enjekte etti ve adamın tam çenesine vurdu. Darbe onu taş duvara doğru uçuracak kadar güçlüydü; sertçe vurdu ve yere yığıldı, bayıldı.

Garis'in kolunu bir omzuna attı ve vücudunu Öz ile doldurarak ona güç verdi, algısını arttırdı. Sonra genç adamı kapıdan geçit yoluna geri çekti.

En yakındaki iki muhafız Garis'i gördüklerinde döndüler, yaylarını ona doğrultmuşlardı.

"Meldier al şunu, buraya gel," diye soluk soluğa bağırdı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, tökezledi ve Garis'i yavaşça duvara yasladı. Bunu yaparken yüzünü buruşturmuş gibi yaptı.

"Ne oldu?" Adamlar aceleyle nöbet tutan diğerlerinin görüş alanının dışına çıkarken silahlar önce sallandı sonra indirildi.

"Yüzüne yumruk attım," dedi Asha, Öz'ün derisinin hemen altında ve üzerinde örülmesine izin verirken. Bir an -sadece bir an- Öz'ün havadaki çürümeye karşı zorlandığı bir an oldu ve enerji sadece vücudunun içinde olması gerektiği gibi dururken bile Sütunların etkisinin çok güçlü olacağından korktu.

Sonra altın zırhı etrafında alev yanmaya başladı.

Şok geçiren askerlerin haykırmasına fırsat vermeyecek kadar hızlı hareket ederek her ikisini de yakaladı ve Özü ile güçlendirilmiş bir güçle birbirlerine çarptı. Her iki adam da gevşekçe yere düştü.

Dört kişi kaldı ve şu ana kadar alarm yok. Ancak diğer muhafızlar, nerede olduklarını göremeseler bile, geçidin kenarından kaybolan iki kişiyi çoktan fark etmiş olmalıydılar. Ve bu alan açıkça kapalı olsa da sonsuza kadar trafikten arınmış olmayacaktı.

Yürüme yolundan aşağı, kendi tarafındaki üçüncü muhafıza doğru koştu.

Avlunun diğer tarafından yarı şaşkın bir ses geldi, kör edici ışığı kemerler arasından kolayca fark ediliyordu ama yaylı talihsiz adam için artık çok geçti. Dönmeye bile fırsat bulamadan bayılmıştı.

Gerçi diğer taraftaki üç muhafız artık tehdidin farkındaydı.

Bir yaylı tüfek mermisi koluna saplanıp derisinin en üst katmanlarını sıyrınca irkildi. Acıya aldırmadı, avludan olabildiğince uzaklaştı, sonra kendini toparladı ve ileri doğru koşmaya başladı.

Zıpladı.

Özle güçlendirilmiş bacakları, iki yürüyüş yolu arasındaki otuz fitlik açık havayı kat etmek için ona fazlasıyla güç verdi. Hedeflediği muhafız, kendisine doğru savrulan alev alev yanan figürü görünce şok içinde donakaldı; Asha adama çarptı, zırhının çarpma kuvveti kemiklerini kırdı ve onu geriye doğru savurdu. Asha yuvarlandı -dok'ende geçirdiği zamanlardan beri hızlı hareket etme konusunda oldukça deneyimliydi- ve askerinin yanında ayağa kalkarken kafasına sağlam bir tekme indirdi. Asker kıpırdamadan yerde kaldı.

Zırhına art arda iki ok daha isabet edince irkildi ve normalde olduğundan çok daha belirgin olan darbenin etkisiyle sendeleyerek geriye savruldu. Yara izleri bırakıyorlardı ama hiçbirisi ciddi şekilde yaralanmamıştı. Sütunlar'ın çürütücü etkisi açıkça azalıyordu

zırhının etkinliği.

Hırladı ve son iki muhafıza saldırdı.

Her iki adam da yeniden doldurmaya çalışmanın beyhudeliğini anlayınca yaylı tüfeklerini bir kenara fırlattı ve bunun yerine kılıçlarını çekti.

Sonra ondan en uzakta ve kapıya en yakın olan bağırarak çıkışa doğru koştı.

Asha'nın kendi kılıcı kınından tıslayarak çıktı, hem Nethgalla'nın Breshada versiyonuyla hem de dok'en'de geçen yıl boyunca aldığı eğitim ona fazlasıyla güven vermişt . Usta bir kılıç ustası olmadığını ve muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağını biliyordu ama özü'yle güçlendirilmiş hızıyla iki asker onunla boy  l   mezdi.

Sertçe saldırdı, ilk Desrielite'in darbesini yumuşak bir şekilde atlattı ve bıçağının adamın karnında kaymasına izin verdi, keskin  elik kısır bir yara açtı. acı çığlığını duymazdan geldi ve ikinci adamın peşinden fırladı; adam son anda kapıya ulaşamayacağını anlamış gibi yarım döndü ama artık çok geçti. Asha'nın darbesi adamı yürüyüş yolunun kenarından aşağıdaki avluya yuvarladı, ağır bir inişin göstergesi olan donuk bir çıtırtı.

Asha aceleyle korku ve çaresizlik içinde inleyen son adama döndü, karnına yakın taşların üzerinde kan birikiyordu. İyileşebileceği bir yara değildi.

Tereddüt etti, sonra başını iki salladı. Diz   kt .

"Kapa  eneni ve kıpırdama," diye homurdanarak adamın kafasını yakaladı ve sertçe yere vurdu. Muhafızın gözleri başının arkasına yuvarlandı.

Sonra ellerini sıcak, fışkıran yaraya bastırdı -hoş olmayan hissine rağmen sıkıca- ve adama özünü akıttı.

Doğrudan temas halinde bile enerjinin büyük bir kısmının çürüdüğünü hissedebiliyordu; neyse ki muazzam Rezervi sayesinde bunun bir önemi yoktu. Birkaç saniye içinde asker daha rahat nefes almaya başladı ve yarası artık kanamıyordu.

Asha tekrar ayağa fırladı ve avluya doğru sıçrayarak Caeden'in önüne indi, ayaklarının toprağa değdiği yerden küçük bir toz püskürdü.   melip ellerindeki kanı yakınlarda duran terk edilmiş bir pelerine silerken endişeyle onu inceledi.

Adamın gözleri kadına doğru döndü ve bir şeyler söylemeye çalıştığı belli olan bir şekilde nefesi kesildi.

Asha sıçradı -bir cesedin kıpırdadığını görmekten çok da uzak değildi- ve sonra ona başını salladı. "Bu şeyi çıkarırsam iyileşebileceğini varsayıyorum. Ve eğer iyileşemezsen... şey. Eğer olursa bunun için endişeleniriz."

"Diaria adına ne?"

Yukarıdan gelen bu telaşlı ses sadece avlunun sessizliği sayesinde duyulabiliyordu; Asha döndüğünde başka bir askerin daha yeni geldiğini gördü,

Görünüşe göre, neyse ki yalnızdı ve onu dehşet içinde izliyordu. İkisi de donakaldı ve sonra adam ölü muhafızlardan birinin yayına uzandı.

Asha tereddüt etmedi. Sağ kolunu Öz'le doldurdu, mızrağı sıkıca kavradı ve tüm gücüyle çekti. Silah bir ürpertiyle duvardan ayrıldı, Caeden hoş olmayan bir şekilde üzerinden kayd, boynundan kan damlıyordu.

Asha onu görmezden geldi ve yaylı tüfek ona doğrultulduğunda dönerek mızrağı fırlattı.

Silah adamı göğsünden vurarak geriye doğru fırlattı, atışından çıkan ok geniş bir alana yayıldı ve başını birkaç santimle ıskaladı. Bacaklarına Öz akıttı ve yürüyüş yoluna doğru sıçradı ama adam çoktan ölmüştü.

Asha midesindeki bulantı hissini görmezden geldi ve duraklamadan aşağı atlayarak -çok rahatlamıştı- sendeleyerek ayağa kalkmaya çalışan Caeden'in yanına gitti. Caeden'in önüne inerek onu dikkatle inceledi. Boğazındaki delik çoktan kapanmıştı. "Beni takip edebilir misin?"

Caeden sallandı ve sonra durdu. "Öyle san," diye homurdandı. Asha dönerken elini aceleyle salladı. "Erran," diye soludu, gözlerinde endişe vardı.

"Öldü." Asha bu kelimeyi olabildiğince soğukkanlı bir şekilde söyledi ve üzerinde düşünmesine izin vermedi.

Caeden'in yüzü buruştu ama başka bir şey söylemedi, üzgün bir ifadeyle onun önden gitmesini işaret etti.

Asha tereddüt etti, sonra bir kolunu Caeden'a doladı, yürüyüş yoluna baktı ve vücudunu bir kez daha Öz'le güçlendirdi. "Dayanmaya çalış."

Zıpladı.

Duvar sadece on beş metre yüksekliğindeydi ama Caeden'ın ağırlığı onu aşağıya sürükledi ve boştaki eliyle çıkıntıyı zar zor tutmayı başardı, tüm gücünü toplayıp Caeden'ı patıkaya fırlatmadan önce tehlikeli bir şekilde asılı kaldı. Kızıl saçlı adam çoktan iyileşme belirtileri göstermeye başlamıştı, yolun geri kalanını kendi başına tırmanıp güvenli bir yere yuvarlanmayı başardı.

Asha avluya geri indi, tekrar atlamadan önce nefesini toparlamak için kısa bir an ayırdı. Bu kez atlayışı rahatça yaptı, Caeden'e katılmak için kendini yukarı çekmeden önce çıkıntıya neredeyse hiç tutunmak zorunda kalmadı.

Durakladı, sonra aceleyle Garis'in baygın bedenine doğru koştu, üzerindeki üniformayı çıkardı - üzerinde kan olmayan tek üniforma olduğundan şüpheleniyordu - ve giysileri hızla giyinen Caeden'a fırlattı. Neyse ki iki adam beden olarak birbirine benziyordu.

Sonraki birkaç dakika oldukça iyi geçti. Akşam, kaledekilerin çoğunun uyuduğu anlamına geliyordu ve etrafta olan birkaç kişi de erkenden fark edilip kolayca atlatılabiliyordu. Asha rahat bir nefes aldı

Sütunların baskıcı varlığının nihayet kaybolduğunu hissetti ve yanı başındaki Caeden'in da aynı şeyi hissederek omuzlarının biraz gevşediğini görebiliyordu.

"Hâlâ kan kullanamıyorum," dedi, yüzünde bir acı parıltısı belirdi. "O mızrak bir tür Gemi..." Ayrıntılara girmenin anlamsızlığını fark etmiş gibi sözlerini yarıda kesti. "Bir süre kan kullanamayacağım. Muhtemelen bir ya da iki saat."

Konuşmasını bitirdiğinde, arkalarında uzaklarda bir yerde bağırışlar başladı.

Asha ve Caeden hızlandılar.

Bir dakika kadar koştular ve Asha tam kaleden görünmeden çıkabileceklerini düşünmeye başlamıştı ki ileride bir hareket oldu. Yarım düzine asker koşar adımlarla tam yollarının üzerinde belirdi.

Asha Öz'e dokundu ama Caeden çoktan ileri atılmıştı, bıçağı parlıyordu; bir anda bulanıklaştı, karşıdaki askerlerin arasında yumuşak bir şekilde ilerliyor, onların hamlelerinden dans ederek kaçıyor ve kendi hamlelerini ölümcül bir isabetle yapıyordu. Asha şaşkınlıkla izledi. Eğer zamanı yavaşlatmak için kan kullanmıyorsa, o zaman en azından reflekslerini geliştirmek için Öz kullanıyor olmalıydı.

On saniye içinde yerde altı ceset vardı ve hiçbiri hareket etmiyordu.

Caeden derin bir nefes aldı, Asha aceleyle yanına gelirken kılıcını kınına soktu. "Çok daha iyi," diye mırıldandı sağ omzunu deneysel olarak yuvarlarken, sesi artık boğuk değildi. "Devam edelim."

Asha yutkundu ama başını salladı.

Etraflarındaki bağırışlar yayılmaya başladı, kızgınlık ve panik eşit ölçüde yayılırken, meşaleler -her zamanki turuncu değil, kendine özgü beyaz- kale duvarları boyunca canlanmaya başladı.

Asha ve Caeden sonunda molozların arasında, yerden otuz metre yükseklikte, kalenin dışına açılan bir boşluğa ulaştılar. Caeden tereddüt ederek Asha'yı durdurdu.

"Muhtemelen en iyi çıkış yolumuz burası," dedi aşağıdaki karanlık zemini göstererek. "Wirr'e işaret vermenin zamanı gelmiş olabilir."

Asha kabul etti, yüreği geldi. Kolunu gece gökyüzüne doğru uzattı.

Parmak ucundan göz kamaştırıcı parlaklıkta bir Öz fışkırdı ve göklere doğru fırladı.

Kalenin etrafındaki bağırışmalar bir anda hem ses hem de aciliyet olarak artarken Caeden, "Bu işe yaramalı," diye mırıldandı. "Gidelim mi?"

Sıçradılar.

Asha yere yumuşakça vurdu, tökezleyen Caeden'a hızla uzanıp onu sabitledi. Başını sallayıp dik durmadan önce bacağını hızla bükte.

Asha ilerideki kampı tarayarak olası bir geçiş yolu görmeye çalıştı. Daha fazla asker ortaya çıktıkça bağırışlar yayılıyordu, meşaleler Asha ve Caeden'in geçmesi gereken alanı aydınlatıyordu.

"Caeden. Asha. Seni görüyorum," dedi Asha aniden. "Köşede doğudan gelen bir devriye var. Kımıldayın."

Asha ve Caeden aynı anda tepki vererek bir taş yığınının arkasına eğilip kendilerini yere bıraktıklarında Asha şaşkınlıkla ağzını oynattı. Birkaç saniye sonra bir ışık belirdi ve üç asker kalenin kenarından koşarak geçtiler, etrafı tararken tetikte görünüyorlardı ama yüzükoyun yatan iki kişiyi fark etmediler.

"Güzel. Şimdi bir dakikamız var," dedi Asha askerler uzaklaşırken, kendi iradesi dışında konuşmanın verdiği rahatsızlıkla. "Bu hiç kolay olmayacak. Kamp şu anda bir karınca yuvası gibi. Eğer bu işe yarayacaksa, Caeden yakın durman ve Asha'nın yaptıklarını aynen kopyalaman gerekecek; sana bu şekilde talimat verecek vaktim olmayacak. Anladıysan ve hazırsan ayağa kalk."

Caeden bir elini saçlarında gezdirerek Asha'ya baktı. "Sanırım artık her şey Wirr'e bağlı," diye fısıldadı ona.

İkisi de ayağa kalktı.

Aniden ileri atıldı, bir grup asker yanından geçerken yarı dikilmiş bir çadırın arkasına kaydı, sonra tekrar ayağa fırladı, bu sefer sanki oraya aitmiş gibi kendinden emin adımlarla yürüyor, çadır labirentinin içinden batıya doğru . Caeden onu aynen taklit etti, sessizdi, yüzündeki gerginlik odaklandığını gösteriyordu.

Birkaç asker onlara doğru baktı; biri ayağa kalkmaya başladı ama aniden kampın başka bir yerinde, onların biraz gerisinde bir Öz kükremesi duyuldu. Adamların ikisi de ayağa fırladı ve koşarak oraya doğru gitti.

Asha'nın kalbi göğsünde neredeyse acıyla çarpıyordu. Kampın pek çok yeri hâlâ karanlıktı; binlerce asker, her küçük alanda meşale yakmak için çok fazla alan kapladığı anlamına geliyordu. Wirr onları çoğunlukla bu ceplere doğru yönlendiriyor, bazen gölgelerin arasından koşuyor, bazen yürüyor, bazen de dakikalarca bir yerde saklanıyordu. Yollarını kesen askerlerin dikkatini dağıtmak için uygun anlarda daha fazla Öz saldırısı geliyordu, ancak Wirr Gil'shar'a belirli bir düzen gösterme riskini almamak için bunları kampın tamamına açıkça yayıyordu.

Yine de Desrielitler artık daha organize oluyorlardı, Asha ve Caeden hareket ettikçe hata payları gittikçe daralıyor, ikisi de her seferinde tam askerler onları fark edecekken bir çadırın arkasında ya da gölgelerin içinde kayboluyorlardı. Bazen eğik, hatta geriye doğru hareket etmeleri gerekiyordu ama kampın sınırı giderek yaklaşıyordu. Birkaç kez Asha

Tuzakların ağırlığının üzerine çöktüğünü hissedebiliyor ve etkilerini başının üzerindeki eterde dağılan Öz patlamalarında görebiliyordu.

Neyse ki aramanın büyük kısmı kalenin etrafında yoğunlaşmaya devam etti, Desrielitler kimsenin kaleden gizlice kaçmasının mümkün olmadığına ikna olmuş görünüyorlardı. Asha bir kez daha hızla ilerlerken bir umut ışığı hissetti, sonunda kayarak bazı çadırların arasında nispeten güvenli bir noktada durdu ve kampın en ucuna kadar geldi.

O küçük alev hemen söndü.

"Bu kısımla ilgili bir şey yapabileceğimi sanmıyorum," diye fısıldadı, bir kez daha istemeden konuşarak. "Daha yeni organize oldular ama her taraftalar ve Tuzakları var gibi görünüyor." Bir duraklama oldu. "Bir ya da iki dakika içinde bulunduğunuz yere biraz Esans ateşleyeceğim - bundan daha fazla beklemeniz gerektiğini sanmıyorum. dağıtmak için elimden geleni yapacağım ama yapabileceğim tek şey bu. Üzgünüm." Bir duraklama daha. "İkinizin de kaderi."

Caeden önlerindeki sırayı kasvetli bir şekilde inceledi. Arbalet kullanan askerler dar'gaithinlerle omuz omuza duruyordu; burada toplanan Baneler tüm ordudan geriye kalanlar olmalıydı. Gözün görebildiği kadarıyla hiç boşluk yoktu ve Öz güçlerini bile, Asha ve Caeden'in bir delik açarak geçebilmeleri mümkün değildi. "Düşünceleriniz?"

Asha gergin bir nefes aldı, konuşmak için kendine zar zor güveniyordu.

"Onları aceleye getiriyoruz," dedi. "Dövüşmek yok. Sadece üstlerinden atlayıp ormana doğru koşacağız. Biz onlardan daha hızlıyız."

Caeden dişlerinin arasından hava emdi. "Atlamak mı? Arbaletleri var. A *bir sürü* tatar yayı."

"O zaman kafamıza darbe almayalım," dedi Asha acımasızca. "Zırhım Tuzaklar sayesinde hâlâ işe yarayacak, yani bayılmadığım sürece iyileşebilirim. Ve gördüğüm kadarıyla, hemen hemen her şeyden sonra iyileşebiliyorsun."

Caeden nefes verdi. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "Ama kendini içten de olabildiğince güçlendir ve *hızlı* gitmeye hazır ol. Eğer o oklardan biri seni bacağından ya da sırtından vurursa, tökezlemekten başka bir şey yapmayacağından emin olmalısın. Eğer hazır değilsen seni sağa sola savururlar ve sen de kendini toparlayabilmelisin çünkü o dar'gaithin'ler üzerimize çullanır." Dudağını çiğnedi. "Hızla ne kadar yükseğe zıplayabilirsin? Öz yardımcı olacaktır elbette ama ne kadar çok olursa olsun fiziksel sınırlar var. Dar'gaithin, tepki verecek kadar hızlıysa, boylarının iki katına kadar kolayca ulaşabilir."

Asha yutkundu. Onları temizlemek için tam yirmi metre yukarı çıkmalıydı. Bunu daha önce de yapmıştı -hatta daha fazlasını- ama sadece dok'en'de, o zaman bile zar zor yapmıştı.

"Yapabilirim," dedi, hissettiğinden daha fazla bir güvenle. Burada başka seçenek yoktu, oturup daha iyi bir plan düşünme şansı yoktu. Kampta kalırlarsa, Wirr'in yardımıyla bile yakalanmaları an meselesiydi.

"Yeterince iyi," dedi Caeden. "Bir kez biz-"

Askerlerin ve dar'gaithin'in arkasındaki orman alevler içinde patladı.

Adamların ve Ban'ların çoğu gürültü ve ışık karşısında içgüdüsel olarak döndüler, askerler ağaçların arasından parlayan kör edici Öz'e karşı gözlerini siper ettiler. Ne Asha ne de Caeden tereddüt etmedi, ayağa fırlayıp ileri doğru koşmaya başladılar, Asha vücudunu Öz'le doldurup zırhını tekrar aktive etti.

Zaman yavaşlıyor gibiydi, düşman hattıyla aralarındaki mesafeyi geçmek sonsuza kadar sürüyordu. Askerler onları fark ettikçe uyarı çığlıkları alan boyunca uçtu, yaylar yükseldi, dar'gaithin

İnsanlık dışı bir hız.

Asha en yakın Bane'den yirmi adım uzaklaşana kadar bekledi ve *atladı*.

Aniden yükselirken midesi bulandı, dar'gaithin tıslayarak dışarı fırladı ve ayak bileğini zar zor sıyırdı. Caeden'la birlikte onların üzerinde süzülürken ağzı açık izleyen askerlere bir an göz attı.

Sonra bir yaylı tüfek mermisi omzuna, bir diğeri de yanına isabet edip yere düşmeden önce onu döndürünce acı içinde bağırdı. Yere düştüğünde yuvarlandı, en yakındaki Desrielite'den iyice uzaklaştı ve alev alev yanan ormana doğru koşmadan önce ayağa fırladı.

Caeden başarmış mıydı? Arkasına bakma riskini göze aldı, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Caeden hemen arkasındaydı ama onun ötesinde bir duvar dolusu adam nişan almıştı.

Havadaki ağırlık kayboldu ve Asha koşarken Öz'e dokundu.

Desrielitlerle aralarında kalın bir bariyer oluştu; bir an sonra koruyucu kalkandan seken oklar yüzlerce farklı yerde parladı. Caeden'in ona minnettar bir bakış attığını görmesine rağmen Asha durmadı. Adamın gömleği ve pantolonu artık kandan yapılmış gibi görünüyordu; kaç kez vurulduğu belli değildi ama devam edebilecek gibi görünüyordu.

Konuşmadan, Desrielitlerin öfkeli ulumalarını arkalarında bırakarak yanan ormana doğru koşmaya başladılar.

Asha, Wirr ve Caeden sessizce oturuyorlardı, başarılı kaçışlarının heyecanı şimdi önlerinde duran gerçekliğin altında kayboluyordu.

Erran ölmüştü. Asha'nın boğazında bir yumru oluştu ve gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı; onun ölümünün yarattığı ham duygu, Desrielitleri durdurmadaki başarısızlıkları, yorgunluğu... neredeyse çok fazlaydı. Wirr boş görünüyordu,

Caeden bile dok'en'e girdiğinden beri onda gördüğü kararlılık kıvılcımına artık sahip değildi. Özü Rezervine geri aktı

-kullanabildiği kısmı- ama ekstra enerji hissi bile zar zor bir fark yarattı.

"Burada kazanamayız," dedi Caeden sessizliğin içinde. "Gil'shar'ın çok çok fazla silah, çok fazla asker."

Wirr başını salladı, gözleri yorgunluk ve kederden kızarmıştı. Erran'ın ölümü onu da derinden etkilemişti. "Elinden geleni yaptın Caeden."

Yine sessizlik oldu, Asha saldırma dürtüsüne direndi. Aynı fikirde değildi. Diğer Venerate'in Desriel'i bu şekilde kullanabileceğini fark etmediği için Caeden'i suçladı. Bu savaşı başlattığı için onu suçladı. Davian'ın ölümü için onu suçladı.

Ama bunların hiçbirisi verimli değildi. Yorgundu, yas tutuyordu ama kontrolünü kaybetmeyecekti.

Bunu , bir daha geri alabileceğinden emin değildi.

"Yani Sınır düşecek," diye devam etti Caeden içi boş bir sesle. "Kuzey Andarra kaybolacak." İsteksizce Wirr'e baktı. "Ama... geri kalanını hâlâ durdurabiliriz."

"Biliyorum." Wirr yüzünü ovuşturup derin bir nefes verdikten sonra Asha ile göz göze geldi. "Ve bunu yapmak zorunda olanlar da siz ikinizsiniz. Gidip onu almalısınız."

Yorgunluk ve üzüntünün sisi içinde Asha'nın onun ne dediğini anlaması birkaç dakika aldı.

"Ne? Hayır." Asha ses tonunu sertleştirdi. "Eğer Licanius'u yakalayacaksak, sen de geliyorsun. Ve eğer gelmiyorsan, o zaman savaşmana yardım etmek için kalıyorum."

"Kim kalırsa kalsın kaçınılmaz olanı geciktirmek için burada," dedi Wirr sessizce. "Caeden'in bu işi bitirmek için olabildiğince çok zamana ihtiyacı var ama sen boşa harcanamayacak kadar değerli bir varlıksın." Sözlerini soğukkanlılıkla söyledi.

"Saçmalama." Asha onun ses tonundaki çaresizliği duyabiliyordu ama umursamadı. Erran'dan bu kadar kısa bir süre sonra bunu kabul edemezdi. "Sağlıklı düşünemiyorsun. Kendini öylece feda edemezsin. Ülkenin sana *ihtiyacı var*. Yeteneğinin çok değerli olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Emredecek biri olmadan olmaz, değil mi?" Wirr ona nazik bir gülümseme verdi. "Ve eğer Desrielitlerin geçmesine izin verirsek ülkenin pek bir değeri kalmaz. Burada olmamız onları bir ya da iki gün, hatta belki birkaç gün geciktirebilir. Tam olarak nereye gittiklerini biliyoruz. Avantajsız değiliz." Ses tonu hafıftı ama Asha onun gözlerinden bu konuda son derece ciddi olduğunu görebiliyordu. "Öyleyse git ve Licanius'u bul. Davian'ı kurtar. Yapılması gerekeni yapın."

Asha ona baktı ve bu kez gözlerindeki yaşlar istemeden geldi. Kadın

Ona bağırmak, aptallık ettiğini, kendini kurtarmak için tek yapması gerekenin onlarla birlikte gitmek olduğunu söylemek geldi içinden.

Ama o da tıpkı Caeden ve onun gibi bunun en iyi hareket tarzı olduğunu biliyordu. Belki de geriye kalan tek seçenekleri.

Bu yüzden öne çıktı ve onu uzun, sıkı bir sarılışla sardı, gözyaşları omzunda nemli bir yama oluşturdu. Adam sessizce ona sarıldı; hıçkırıkları dindiğinde derin bir nefes aldı ve gözlerini silerek uzaklaştı.

"Kendini öldürtürsen Dav çok kızacak," dedi sesi titreyerek.

Wirr bir kahkaha attı. O da duygularıyla savaşıyordu. "Aynı şey senin için de geçerli."

Onu yanağından öptü, sonra geri çekildi ve elini Caeden'e doğru uzattı.

"Geçmişte ne yapmış *olursan* ol, sen benim arkadaşımsın," dedi. Caeden durakladı, sonra ona küçük bir gülümseme verdi ve elini sıcak bir şekilde sıktı. "Tek isteyebileceğim bu," dedi usulca. Cebini karıştırdı, sonra da Wirr'in eline bir şey tutuşturdu. "Bunları tekrar şarj ettim. Fırsatın olursa kullan."

Wirr beyaz Seyahat Taşı'nı cebine koyarken Asha bir anlığına gözüne ilişti.

Caeden Wirr'in sırtını sıvazladı. "Diğerlerinin yanına dönme vaktin geldi. -Sana ihtiyaçları var. Elinden geleni yap. Bunun boşa gitmediğinden emin olacağız."

Wirr acımasızca başını salladı ve bir an tereddüt etti.

Sonra dönüp ağaçlara doğru ilerlemeye başladı.

Asha o uzaklaşırken onu izledi. Yırtık pırtık giysileri içinde, yorgun olsa bile *asil* görünüyordu. Onu gören hiç kimse, ilk kez bile olsa, onu liderden başka bir şey sanmazdı.

Omzunun üzerinden baktı, onunla göz göze geldi ve ona son bir kez gülümsedi.

Sonra da gitti.

Yutkundu, sonra Caeden'in Ilshan Gathdel Teth'in kalbine açılan Kapıyı açmaya başlamasını izlemek için döndü.

Bölüm 44

Davian, Nethgalla'nın sağladığı Öz-ışığında çelik bandı elinde yavaşça çevirmesini ve metale özenle yerleştirdiği inanılmaz ince, ayrıntılı kan yapılarını incelemesini izledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizliğe daha fazla dayanamadığında.

Nethgalla bandı incelemeye devam etti; metalin bir kısmını kestikleri için artık bir meşaleye daha yakın bir şekle bürünmüştü ve bu da Öz kullanmadan daha kolay bir aktivasyon yöntemi sağlıyordu.

"Görünüşe göre... doğru," diye kabul etti, küçük mağarada hafifçe yankılanan sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık . "Bunun işe yaramaması için bir neden göremiyorum."

Davian nefes verdi, omuzları çöktü, sonunda son birkaç günün yorgunluğunu hissetmesine izin verdi. Nethgalla'nın getirdiği taş gibi sert ekmekten kutlama amaçlı bir ısırık aldı, yutmadan önce birkaç saniye çiğnedi, başarısının ışıltısı içinde onun bile tadı güzeldi. Bu onun sekizinci Gemi yapma denemesiydi: son denemeler yakındı ama her seferinde Nethgalla, Davian'ın sorunlu olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı bir hataya işaret edebilmişti. Gereken hassasiyet seviyesi normal bir Gemi'nin ihtiyaç duyacağının çok ötesindeydi.

Bu küçük, siyah mağarada uykuya karşı savaşıırken ve odaklanma kabını neredeyse sürekli aktif tutarken, bu durum Rezervinin giderek azalmasına neden olmuştu. Burada geçireceği zamanın kısa olduğunu biliyordu, her ne kadar tam ayrıldığı anda Zvaelar'a dönecek olsa da. Nethgalla onu Gassandrid'in kaçışına ve Rethgar'ın ölümüne öfkeli olduğu konusunda uyarmıştı ama Davian'ın henüz kompleksten çıkmadığından da emindi. Eşkali elden ele dolaşıyordu ve insanlar içlerinde bir hain olabileceği endişesiyle ; Nethgalla şimdiye kadar ona az miktarda yiyecek ve su kaçırabilmişti ama bu sonsuza dek süremezdi. Saklandığı yer daha fazla dayanamazdı.

Nethgalla hâlâ çelik banda bakıyordu. "Pekâlâ," dedi yavaşça. "İşe yarayıp yaramadığını görme zamanı."

Döndü ve Davian'a beklenti içinde baktı.

"Sen... onu kullanmamı mı istiyorsun?" diye sordu Davian, birdenbire midesinin dibi düşmüştü. "Şimdi mi?"

Nethgalla sabırsızca içini çekti. "Evet. Şimdi." Onun yüz ifadesi karşısında sabırsızca ayağını yere vurdu. "Sadece mantığı takip et. Eğer test edersen işe yaraması gerekir, çünkü ikimiz de burada ölmediğini biliyoruz. Oysa burada test etmezsen, pekâlâ işe *yaramayabilir* ve bunun sonucunda Zvaelar'daki diğer arkadaşların ölebilir."

Davian dudaklarını yaladı. "*Yarısı* çalışırsa ne olur?"

Nethgalla onun bakışlarını sakince tuttu. "Normalde ölüm derdim. Korkunç, acı dolu bir ölüm." Başını yana doğru eğdi. "Ama senin durumunda, sanırım sadece korkunç, acı verici bir yaralanma olmalı."

Davian kaşlarını çatarak ona baktı. "Umursuyormuş gibi davranabilirsin."

"Yapabilirim." Nethgalla ona omuz silkti, sonra da eliyle işaret etti. Davian parmak uçlarından ince bir kan çizgisinin aktığını ve yavaşça duvarların içine yerleştiğini görmek için odaklandı. Kaşlarını çatı.

"Odayı mı susturuyorsun?"

"Korkunç, acı verici bir yaralanma," diye tekrarladı Nethgalla.

Davian ters ters baktı, sonra dişlerini sıkarak Gemi'yi ondan aldı, elinde olmadan Kan'ı itip tekrar inceledi. Çizgiler neredeyse görünmezdi, asıl yapı ise hâlâ tam olarak anlamakta zorlandığı karmaşık bileşenlerden oluşan bir karmaşaydı. Eğer buradaki durumları bu kadar vahim olmasaydı, Davian Nethgalla'nın kendisini tamamen başka bir şey yapması için kandırmaya çalıştığından şüphelenebilirdi. Ama Nethgalla mekanizmaların çoğunun biçim değiştirmeye -sadece ufak tefek fiziksel değişimlerle değil, anatominin tüm parçalarının biçim değiştirmesiyle- ilgili olduğunda ısrar etmişti. Başarılı olsa bile bunun dayanılmaz olacağına dair onu neşeye temin etmişti.

"Muhtemelen sen de kıyafetlerini çıkarmalısın." Nethgalla onun yüz ifadesi karşısında gözlerini devirdi. "Giydiğin o paçavraların yerine sana bir şeyler almak için epey çaba sarf ettim, utandığın için bunu tekrar yapmamı bekleme benden. Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim," diye ekledi. "Başka tarafa bakmayacağım."

Davian sinirli bir şekilde homurdandı ama soyunmaya başladı. Nethgalla haklıydı - dar'gaithin insanlardan çok daha büyüktü. Kıyafetlerini üzerinde tutmak onları mahvetmekten başka bir işe yaramazdı.

İşini bitirdi ve tekrar ona baktı, başını hafifçe sallayarak onu cesaretlendirdiğinde şaşırdı. Hissettiği kadar utangaç görünmemeye çalışarak Kabı aldı, boynuna yerleştirdi ve -kasları gerilerek- kesik çelik bandın iki noktasını tekrar birleşene kadar büktü.

Kap aktive olup Davian'dan küçük bir miktar Öz çekmeye başladığında küçük bir ışık parlaması oldu, soğuk çelik Davian'ın tenine bastırırken enerji Davian'ın boğazının etrafında canlandı.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve Davian bencilce bir umut titreşimi hissetti

Belki de bu işe yaramayacaktı. Belki de elinden geleni yapmıştı ama bu mümkün değildi ve başka bir yol bulmaları gerekecekti.

Acı onu parçaladı.

Bu, Deilannis'te şekil değiştirdiği zamanki gibi değildi, her ne kadar son derece tatsız olsa da. Bu sanki her şey parça parça koparılmış gibi hissettiriyordu. Kanı, damarlarının içini yakıp kavuran bir ateş gibi hissediyordu. Yere düştü, aniden sıcak, tuzlu sıvıyla tıkanan boğazından fokurdayan bir çığlık koptu; kırmızı sisin içinden kollarının gerilmeye başladığını gördü, sonra keskin siyah şeritler derisinden yukarı doğru sürünmeye başlarken kan sızdı. Gözleri bile yuvalarında acı verici bir şekilde kaynamaya başladığında gözlerini sıkarak kapattı.

Sonra, bir yaş sonra, bitti.

Gözlerini temkinli bir şekilde açtı ve hemen paniğe . Göremediğinden değil ama her şey... parlak görünüyordu. Renk yoktu, sadece her yerde ışık çizgileri, görüntüler ve ana hatlar oluşturunuyordu.

Kendine bakmak için döndü. Orada

hiçbir şey yoktu.

"İşe... yaradı mı?" Bakışları Nethgalla'ya döndü; garip görüşü daha ince özellikleri görmesine izin vermiyordu ama bu oydu. Sözleri sert çıktı ve sesle irkildi, neredeyse son kelimeyi şaşkınlıktan boğulacaktı.

Nethgalla köşedeki uzanmış pozisyonundan kıpırdandı, ancak onun gergin olduğunu görebiliyordu. "Öyle görünüyor." Ses tonunda endişe ve hayranlığın bir karışımı vardı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Nasıl hissediyorum?" Davian bir öfke dalgası hissetti ve kelimeleri tıslarken ayağa kalkmaya çalıştı, ancak hiçbir şeyinin olmadığını fark edince tekrar geri düştü. "Nasıl hissettiğimi *sanıyorsun*, seni aptal..."

Öfke parıltısını bastırmaya çalışarak sözünü kesti. "Özür dilerim."

Nethgalla hareket etmemişti ama ondan bir şeyler sezmişti. Dikkat. Bu onu rahatsız etti.

"Kim olduğunu biliyor musun? Ne yaptığını hatırlıyor musun?" Nethgalla bir süre sonra sordu.

"Evet," diye tersledi.

Nethgalla yavaşça başını salladı. "Ama başka şekillerde de etkileniyorsun."

Davian sinirli bir cevapla yutkundu. "Söylediğin her şey beni sinirlendiriyor," diye elinden geldiğince sakın bir şekilde onayladı.

"Bunu her duyuyorum." Nethgalla şaka yaptığını göstermek için , ama Davian'da hiçbir eğlence izi görmeyince yüzündeki ifadeyi hemen yuttu. "Fizyolojiden kaynaklanıyor olmalı. Zihnin sana onların sahip olduğundan daha fazla kontrol sağlıyor ama içgüdülerin o bedende olduğun sürece devam edecek."

Davian bu ifadeyi sertçe onayladı ve ayağa kalkmaya çalıştı, ama hemen tekrar yere savruldu, garip bir şekilde sırt üstü yere düştü ve kendini sakinleşmeye zorlamadan önce birkaç öfkeli saniye boyunca öfkeyle çırpındı. Etinin her yerine batan pullardan, tuhaf görüşüne ve artık bacaklarının olmadığı gerçeğine kadar her şey yanlıs hissettiriyordu. Her şey çok *kafa karıştırıcıydı* ve bu da öfkesini kaybetmemesini daha da zorlaştırıyordu.

"Nasıl ayağa kalkacağım?" diye hırladı.

Nethgalla ona yardım etmek için hiçbir hamle yapmadı. "Kaslarınız bir insanınkinden farklı. Yeterince güçlü olacaksınız -bunu bedeninden miras almış olacaksınız- ama onları doğru kullanmayı öğrenmen gerekecek." Belli belirsiz çaresiz görünerek eliyle işaret etti. "Bir dar'gaithin'in nasıl hareket ettiğini hayal et ve onu taklit etmeye çalış. Ben yeni bir bedene bu şekilde çabucak adapte oluyorum - Künye'nin yaptığı gibi hareket etmeye çalışıyorum. Bu özel sorun için size verebileceğim tek tavsiye bu."

"Hiçbirinin yerden kalkmak zorunda kaldığını hatırlamıyorum," diye tükürdü Davian. Yine de hareket etmeyi bıraktı ve gözlerini kapattı. Isstharis ve Theshesseth ile etkileşime girmiş ve uzaktaki diğer dar'gaithinleri birçok kez görmüştü. Yaratıkları hareketlerini hayal edebilecek kadar iyi tanıyordu.

Garip bir şekilde, dikkatle kendini yukarı itti, şaşırtıcı derecede güçlü kollarıyla vücudunu kaldırarak kuyruğunu -düşündüğünde biraz ürperdi- altına kıvrımayı başardı. Şaşırtıcı bir şekilde, bir kez yerine oturduğunda, denge gelmiş gibi görünüyordu. Ancak bunu düşünmeye başladığında kendini tekrar sallanırken buldu ve yakındaki bir duvara dayanmak zorunda kaldı.

Nethgalla'nın onu sessizce izlediğini görmek için döndü. Yüz hatlarını tam olarak seçemediği için ne düşündüğünü anlamak zordu ama sonunda başını salladı.

"Tıpkı onlardan birine benziyorsun," dedi belli belirsiz. "Bunun mümkün olmasından dolayı rahatlamalı mıyım yoksa dehşete mi düşmeliyim bilmiyorum ama..." Eliyle işaret etti. "Artık biliyoruz."

Davian homurdandı. "Yani tekrar dönüşebilir miyim?" Dönüşümün acısını tekrar çekme düşüncesi içini korkuyla doldurdu ama bu şekilde kalma düşüncesinden daha fazla değil. Bu formda kaldığı her an *yanlıs* hissediyordu.

"Henüz değil." Nethgalla'nın sesi neredeyse özür diler gibiydi ama daha çok büyülenmiş gibiydi. "Biraz yürümen... sürünmen... gerekiyor. Vücuduna ne kadar alışabildiğini görmelisin. Yavaş etki eden olumsuz etkiler olup olmadığını anlamak için bir süre bu şekilde kal. Ve diğerlerinin nelerden geçmesi gerekeceğini taklit etmek için" diye ekledi.

Davian sinirli bir şekilde tıslayarak Nethgalla'nın dikkatli bir adım atmasına neden oldu

ama başını sallayarak kabul etti.

Sonraki bir saat mide bulandırıcı bir rahatsızlık içinde geçti. Davian Nethgalla'nın önerilerini uyguladı, hareket etmeyi öğrendi, dar'gaithin bedeninin güçlü ve zayıf yanlarına uyum sağladı. Fiziksel kontrolü önemli ölçüde gelişti ama bunların hiçbirisi daha iyi hissetmesini sağlamadı. İçinde sürekli fokurdayan, mantıksız ve güçlkle bastırılmış bir öfke vardı. Her saniyesinden nefret ediyordu.

Dikkat edilmesi gereken başka şeyler de vardı. Kan'a dokunmak son derece zordu, ancak ruh halinden mi yoksa siyah pulların engel olmasından mı kaynaklandığına tam olarak karar veremiyordu. Kollarına yerleştirilmiş olan Damarlar da gitmişti; Nethgalla bunların vücudundaki dövmeler gibi fiziksel değişikliklere benzediğini ve bu yüzden form değiştirdikçe kaybolup yeniden ortaya çıkacağını öne sürdü. Bu ilginç bir düşünceydi ama hemen kullanabileceği bir şey değildi.

Sonunda Nethgalla isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Bu yeterli olacaktır," diye kabul etti. "Tal'e bu formda bir saatin güvenli olduğunu söyleyebilirsin. Bunun ötesinde ne olacağı bilinmez."

Davian tek kişinin Tal olduğunu belirtme zahmetine girmede. Dikkatlice uzandı ve boynundaki metal bandın iki noktasını birbirinden ayırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Saniyeler ilerledikçe Davian'ın kalbi çılgınca çarpmaya başladı. "Geri dönmeyeceğim," diye homurdandı dehşet içinde.

"Yapacaksın." Nethgalla'nın sesi yatıştırıcıydı. "Sadece beklemeniz gerekiyor." "Senin için söylemesi kolay," diye hırladı Davian, kuyruğunun çılgınca sallandığını hissederek

Öfke.

Sonra bir şey oldu. Kuyruğunda bir kayma, omurgasında seken bir acı.

Pullar geri çekilmeye başladığında bir bıçaklanma hissi
dalgası.

Sonraki birkaç dakika korkunç kırmızı bir
bulanıklık içinde geçti.

Daha sonra Davian bir süre gözleri kapalı, nefes alarak, kollarını ve bacaklarını hafifçe hareket ettirerek öylece yattı. Kabusun bittiğine inanmaya cesaret edemiyordu.

".. görünüyor muyum?" diye sordu gözlerini açarak.

Nethgalla'nın kolları çaprazdı. "Bu sübjektif," dedi, "ama evet. Eski halinize geri döndünüz."

Davian ürpertici bir nefes alarak kan'ı itti ve tekrar dokunmanın çocuksu bir şekilde kolay olduğunu görerek rahatladı. Vücudundaki Rezervi ve kollarındaki Damarları inceledi. Sağlam görünüyorlardı.

"Hiçbir şey zarar görmedi," dedi, kıyafetlerini alıp yeniden giyinmeye başlarken bu kez kendini mahcup hissetmeyecek kadar rahatlamıştı. "Gemiler

yeniden oluştu. Hatta Rezervimde aynı seviyede Öz var gibi görünüyor."
Nethgalla düşünceli bir şekilde başını salladı. "Tıpkı diğerk fiziksel özellikler gibi.

İlginç." İcini çekti. "Sadece bu bile bir yıllık deneyime bedel, peşine düşmeyi çok isterim."

Davian gömleğini giyerken ona ters ters baktı. "Hayır, teşekkür ederim."

Nethgalla gülümsedi. "Biliyorum." Onu incelerken yüzündeki ifade soldu.

"Nasıl hissediyorsun? Duygusal olarak yani?" Davian durakladı, düşünüyordu.

"Daha iyi," diye kabul etti. "Hareket eden her şeye saldırmak istemediğim kesin."

"Güzel. Tamamen fiziksel bir etki o zaman." Nethgalla Davian'ın dönüştükten sonra yere bıraktığı metal banda doğru bir adım attı, onu aldı ve rahatsız edici bir şekilde okşamaya benzeyen bir hareketle parmağını üzerinde gezdirdi. "Burada eşsiz bir şey yaratmışsın Davian. Gerçekten çok güzel bir şey."

Davian cevap vermeden izledi. Aynı fikirde olup olmadığını da bilmiyordu. Nethgalla bir konuda haklıydı; şekil değıştirme, kan kullanan başka hiçbir şeye benzemiyordu. Sert açılar ve düzgün çizgilerle çok daha az ilgileniyordu; mekanizmaları inşa ederken karmaşık biçimler yaratmışlardı ama bunlar benzersizdi, dikkatle yerleştirilmiş olsalar bile dağınıklık izlenimi veriyorlardı. Sonuç gelişigüzel bir karmaşıklık labirentiydi. Eğer kendisi bir araya getirmemiş olsaydı - konumlandırmanın ne kadar hassas olması gerektiğini anlamamış olsaydı

-Bir sanat eserinden çok bir çocuğun çizimine benzediğini söylerdi. "Gördüğüm diğerk her şeyden kesinlikle farklı," diye kabul etti. "Eğer uç noktaları göremeseydiniz, bunun bir sanat eseri olarak tanımlanabileceğinden bile emin değilim.

bir Gemi."

"Haklısınız. Kan'ın diğerk formları, onları ayırt edebilmek bile, tanınabilir şekilde ilişkilidir. Binalar gibi. Biri ev, diğerk kilise, bir başkası dükkan, bir diğerk de ahır olabilir ama hepsi yapıdır. Biz öyle düşünsek de de hepsi belirli kurallara uyar." Nethgalla Davian'ın eserini işaret etti. "Bu... daha önce gördüğüm hiçbir Gemi'ye benzemiyor. Sadece tanınmaz bir yapı değil, bir yapı *olarak da tanınmaz*. Venerate'lerden biri onunla karşılaşsa bile, onu aktive etmedikleri sürece ne olduğunu anlayabileceklerini söyleyemem." Davian yavaşça başını salladı. "Peki benim tek bir Künye vermemin hepsinde işe yarayacağından emin misin? Dar'gaithin'i öldürenlerin onlar olması gerekmez mi?" Niha ve Tal bu senaryoda bir sorun teşkil etmezdi ama Raeleth'in gerçekten bir dar'gaithin öldürüp öldürmediğı konusunda hiçbir fikri yoktu. yaratıklar.

"Eminim. Bir kez işe yararsa, herkes için işe yarayacaktır." Kadın ayağı kalktı,

Germe. "Bu kadar hassas bir şeyi sahip olduğunuz zaman içinde nasıl iki kat daha fazla yapmayı planlıyorsunuz bilmiyorum ama ben olsam bir an önce başlardım. İnsanlar yokluğumu fark etmeye başladı. Bitirmek için en fazla birkaç gününüz var."

Davian tereddüt etti. "Buraya geri dönme şansım olmayacağından emin misin, eğer sadece-"

"Hayır." Nethgalla kelimeyi basit, sakın bir güvenle söyledi. "Gassandrid Tal'in geldiğini biliyor, Davian. Venerate'in bu kompleksin etrafındaki korumaları muazzam; zaten içeri girmesine izin verilen birinin kimliğini kullanmamış olsaydım ben de asla geçemezdim. Eğer Zvaelar'a geri dönmek istiyorsan, bu senin tek şansın."

Davian'ın anlayıp anlamadığını kontrol etmek için bekledi, sonra isteksizce çalışan metal bandı ona attı. "Bunu referans olarak kullanın. Eğer bir şey birazcık bile yanlışsa..."

"Biliyorum." Davian çoktan Odak Gemisini harekete geçirmeye hazırlanıyordu. Bu kadar zaman baskısı altında bunu başarmak zor olacaktı ama kontrolü muazzam derecede gelişmişti ve artık çalışan bir prototipe sahip olduğu için kendine güveni vardı. Bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Eğer , Zvaelar'daki arkadaşları orada sıkışıp kalacaklardı.

Dikkatini bir sonraki banda verdi ve metalde kesik açmaya hazırlanırken parmak uçlarına daha fazla Öz akmasına izin verdi.

Hâlâ yapılacak çok iş vardı.

Davian orijinal çelik bandın kan yapısını inceledi, sonra dikkatlice üçüncü ve son çizgiye aynı, fısıltı inceliğinde bir çizgi daha ekledi.

Bittikten sonra nefes verdi ve sonuçları eleştirel bir gözle karşılaştırdı. Geminin bu son bölümü yönelime bağlı değildi, yüzden ana mekanizmaya göre nereye yerleştirdiği önemli değildi, yine de her şeyi tutarlı tutmaya çalışmıştı.

Kendi kendine başını salladı. Kopya kusursuza yakındı, en azından ilk bakışta; gurur duyduğunu hissetti ama bunu çabucak bastırdı. Bir buçuk gün boyunca hiç uyumadan çalışmıştı ve neredeyse bitirmek üzereydi.

Nefes verdi, sonra metal bandı orijinaliyle tekrar kontrol etmek için zahmetli bir sürece başladı. Her karşılaştırma özenliydi; bazen bir kan çizgisini biraz kısaltmaya veya uzatmaya ya da bir diğerini düzeltmeye karar veriyordu, ama bunun dışında iyiydi. Koşullar ve yapması gereken hız göz önüne alındığında, olabildiğince yakındı.

Elbette asıl soru, bunun hâlâ işe yarayıp yaramayacağıydı.

Nethgalla'nın mantığını hatırlayarak, çoktan şu görevi üstlenmişti

ikinci bandı test ediyordu. Bu süreç de ilki kadar tatsız geçmişti ama sorunsuz çalışmıştı. Şimdi -hiçbir şeyi değiştirmedeği ikinci bir titiz kontrolden sonra nihayet üçüncüyü deneme zamanı gelmişti.

Dar ve alçak tünelden mağaraya doğru ilerlerken çıkan ses Nethgalla'nın duvardaki delikten çıkan artık tanıdık formunu görmeden önce irkildi ve kalbi yerinden fırladı.

"Erkencisin," dedi suçlayıcı bir ifadeyle, kalbi düzenli atışını yavaşlatarak.

Nethgalla onun sözlerini elinin tersiyle itti, yüzü heyecandan kızarmıştı. "A Şehirde kapılar yeni açıldı."

"Ne?" Davian ona bakakaldı. "Yani..."

"Tal. Öyle olmak zorunda. Gassandrid'in burada bir tane açması gerekmezdi ve başka hiç kimse onları yaratma yeteneğine sahip değil." Gözleri beklentiyle parlıyordu. "Hazır olun. Gassandrid de bunu hissedecektir. Buradan çıkmalı, Tal'i bulmalı ve ona yardım etmeliyiz."

Davian kaşlarını çattı. "Hayır, planımız bu değil," dedi kararlı bir şekilde. "Geri dönmek zorundayım."

"Bunun artık bir önemi yok," dedi Nethgalla sabırsızlıkla. "O *burada*, Davian! *Her şey şimdi* oluyor! Eğer Zvaelar'da olursan Licanius'u geri getirmesine yardım edemezsin." Tartışma çıkmayacağını düşündüğü her halinden belli olan bir işaret yaptı. "Hadi ama. Artık kimliğimi gizlememin bir anlamı yok. Onu bulacağım, sen de öyle."

Davian tünele bakarak tereddüt etti. Çok cazipti. Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu ve Nethgalla bir konuda haklıydı - eğer Caeden buradaysa, o zaman Licanius'u almak için buradaydı. Davian'ı kurtarmaya çalışmasından bahsetmiyorum bile.

Nethgalla'nın da onu beklemeyeceği açıktı. Bu muhtemelen etrafı gerçekten bilen biriyle kaçmak için tek şansıydı.

Ama o an çabucak geçti. Tal bir şekilde Zvaelar'dan kurtulacaktı; geri dönse de dönmese de bu kesindi. Ama Raeleth ve Niha? Kapana kısılmış olacaktı. Davian olmadan, az önce yarattığı şey olmadan, onlar için *hiçbir şans yoktu*.

Onları tanıyalı sekiz aydan biraz fazla olmuştu ama sanki çok daha uzun zaman olmuştu. Bir ömür gibi gelmişti.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle.

Nethgalla ne dediğini anlamamış gibi boş gözlerle ona baktı.

"Hayır mı?" diye tekrarladı, sesi alçak ve tehlikeliydi.

"Geri dönmek zorundayım." Davian onun bakışlarını kararlılıkla karşıladı. "Sadece Tal değil. Orada arkadaşlarım var. Yardıma ihtiyaçları var. *Onlara yardım edeceğime söz verdim*."

"Onlar anlarlar!" diye haykırdı Nethgalla inançsızlıkla. Her

Onu incelerken yüz ifadesi daha da karardı. "Kendini dinle Davian. Dünyanın kaderi yerine gidip arkadaşlarını korumak istiyorsun. Hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız. Bu kadar bencil olmayı bırak." Tünele doğru başını salladı ve sanki konuşmanın sonu buymuş gibi bekledi.

Davian başını salladı.

"Ben onun gibi değilim. Tal gibi," dedi. "Gerekirse kendimi feda ederim - buna hazırım - ama diğer insanları feda etmem. Her şeyin yolunda olduğunu düşünsem bile. Onları kurtarmak mümkün olmasa bile -ki *öyle*," diye ekledi kararlılıkla, Nethgalla'nın ağzını açmasını engelleyerek. "Tal-Caeden benim arkadaşım. Yaptığı şeyi neden yaptığını anlıyorum. Ama..." Yorgun bir ifadeyle eliyle işaret etti. "O her zaman *etkili* bir adam olmuştur, Nethgalla. Kazanan bir adam. Ama sanırım bunun yeterli olmadığını biliyordu."

Nethgalla onu düşündü. "Herkes ölecekse ne anlamı var? Ahlaki değerlerin hepsi iyi ve güzel Davian, ama bu *gerçek*. Doğru olan için gerçekten *savaşacak* insanlara ihtiyacımız var."

Davian tekrar başını salladı, Raeleth'in söylediği bir şey aklına geldi. "Doğru taraf için savaşmak yeterli değil. Doğru *şekilde* nasıl mücadele edeceğinizi de bulmalısınız. Eğer gerçekten önemli olan tek şey kazanmaksa, o zaman kaybettik demektir.

en başta neyin doğru neyin yanlış olduğunu göremiyorsunuz."

Nethgalla sessizce ona baktı, ifadesi okunamıyordu.

"Bunları getirdiğin gibi koluna doladığından emin ol," dedi sonunda, üç çelik bandı göstererek. "Eğer yakalanırsan, en azından onlar görünmeden tekrar kaçabilirsin. Yine de çok fazla zorluk çekmezsiniz. Şimdiye kadar her yerin ayağa kalkmış olması gerekirken, herkes hâlâ hiçbir gibi davranıyor." Son kısımda endişeyle başını salladı.

Davian şaşkınlıkla ona baktı. "Bu mı?"

"Seni kaçmaya zorlamaya çalışmayacağım," dedi Nethgalla sert bir sesle. "Bence sen aptalsın - muhtemelen bir yüksün. Ama sana olan borcum ödendi, bu yüzden seni beklemeyeceğim. Eğer Talan Gol'den çıkmak istiyorsan ya Tal ve bana yetişmen ya da kendi yolunu bulman gerekecek."

"Anlaşıldı." Davian bantları kolunun altına kaydırды. "Onu nasıl bulacaksın? Burası büyük bir şehir ve nerede olduğunu belli edeceğinden şüpheliyim."

Nethgalla ona "Bir İzim var," diye güvence verdi. Sanki fikrini değiştirdiğini itiraf etmesini bekliyormuş gibi bir an daha durakladı.

Sonra bir iç çekiş ve keskin bir baş sallamayla tünelin içinde kayboldu.

Davian karanlık deliğe baktı, sakın bir nefes almadan önce bir panik tomurcuğu çiçek açmakla tehdit ediyordu. Nethgalla'ya söylediği şey doğrudu:

o

onlar gibi olamazdı. Onlar -Tal de dahil, muhtemelen- bu seçime katılmazlardı. Buna zayıflık diyelim.

Gassandrid ve diğer Venerate gibi.

Ve mesele de buydu. Asha, Wirr -hatta *Caeden*, diye düşündü- bunu güç olarak değerlendirecekti. Raeleth haklıydı: savaşıması gerektiği tartışılmazdı ama *nasıl savaştığı* da çatışmanın sonucu kadar önemliydi.

Tal'ın tüm geçmişi bunun bir kanıtıdır.

Karar verilmişti zaten. Şimdi kendini tekrar sorgulamanın bir yararı yoktu.

Son bir haftadır evi olan mağaradan sürünerek çıktı ve parıldayan çelik geçitlere geri döndü.

Bölüm 45

Davian açtığı ısıltılı geçitlerin en yenisinde sessizce ilerliyor, tüm duyuları herhangi bir tehlike işaretine karşı tetikte bekliyordu.

Nethgalla, Tal'in gelişine tepki gösterilmediği konusunda yanılmamıştı: ana koridorlar neredeyse boştu, kesinlikle bir hafta öncesinden daha kalabalık değildi. Koridorlarda seyahat edenler de belli belirsiz bir ilgisizlikle sakin görünüyorlardı; sadece günlük işlerini yapıyorlardı. Tam da söylediği gibi, sanki hiçbir sorun yokmuş gibiydi.

Yine de Davian birkaç kez geçitlerden aşağı eğilmek ve geçide giden yolundan sapmak zorunda kalmıştı: Görünmezlik Aracı çoğu insanın yanından geçip gitmesine izin verse de, bazı yollar dardı ve kazara bir çarpışmanın onu ele verme ihtimali çok yüksekti. Bir noktada, koridorun tüm genişliğini kaplayan ve geçmeyi imkânsız hale getiren Telesthaesia'lı bir grup adamdan kaçınmak için geri çekilmek zorunda kalmıştı. Tedirgin edici miğferlerini de takmışlardı, düzenli bir grup halinde hareket ediyorlardı ve arkada görüşü bozulmamış tek bir asker onlara eşlik ediyordu. Tal'in bu mangalar için gerekli olduğunu söylediği komutan bu olmalıydı, zırhın zihinsel bağlantısı tüm ekibe koordinasyon ve görüş sağlıyordu.

Çok geçmeden Nethgalla'nın bildiği ve kullanmasını önerdiği çelik duvarların arkasına gizlenmiş geçitlere girmenin yolunu bulmuştu. Bu koridorlar çok genişti, diğerlerinden yalıtılmış metal koridorlardan oluşan bir labirentti ve istenildiği zaman tamamen yeniden yapılandırılabilirdi. Girişlerini açıp kapatmak için doğru uç noktalara hızlı bir şekilde Öz uygulamak yeterliydi.

Durakladı ve ilerleyişini değerlendirmek için tekrar kan'a bastı. Geçide geri dönüş yolunu hatırlamaya çalışmak pratik değildi ama geçidin kendisi, aradaki yolu kapatan sayısız diğer Gemiye rağmen gözden kaçırılması imkânsız, kendine özgü, titreşen bir kan izi yayıyordu. Tek yapması gereken bu enerjinin yayıldığı noktaya doğru yönelmeye devam etmekti.

Kendi kanını hazırda tutuyor, sürekli olarak ileriden gelen birileri olup olmadığını kontrol ediyor, sadece görünmezlik gemisinin güvenliğine güvenmek istemiyordu. Yine de şimdiye kadar kimse ortaya çıkmamıştı.

Aceleyle ilerlerken dakikalar sessizlik içinde geçti. Birkaç kez, görünüşe göre sadece belirli bir kişinin Özüne göre ayarlanmış alanların etrafındaki yolları açmak zorunda kaldı, önündeki çelik plakalar yerinden oynatılamazdı. Bunlardan birinde, içeri bakmak için Kan'ı ittikten sonra, karanlık enerjiyle neredeyse kıvranıyor gibi görünen bir kılıç da dahil olmak üzere, zamana kilitlenmiş metalleri sayesinde kolayca görülebilen birkaç Kap gördü. Bir diğerinde, her yerinden kan iplikleri çıkan uyuyan bir kadın vardı, ancak ipliklerin amacını belirleyemeyecek kadar uzaktaydı.

Aceleyle geçti. Artık geçidi kolayca hissedebiliyor, etrafındaki metali - Venerate'in inşa ettiği bu dev Gemi- zamanın yozlaşmasını engellediğini neredeyse görebiliyordu. Bu kavram karşısında hâlâ ürperiyordu. Bunun nedeni Zvaelar'ın yozlaşmasının gerçek dünyaya ulaşması fikri mi, yoksa Saygıdeğer'in bunu engelleyebilecek kadar bilgili ve güçlü olması mıydı, emin değildi.

Solundaki plakanın yanıp sönmesi ve titremesi sahip olduğu tek uyarıydı.

Çelik, çatırdayarak karşı duvara çarparken öne doğru atladı, ikisinin birleştiği yerden mavi enerji fışkırdı. Yavaşça ayağa kalktı, hızla çevresini kontrol etti ama kan saldırgana dair hiçbir iz göstermiyordu. Zaman Gemisini çalıştırmayı denedi.

Hiçbir şey olmadı. Artık geçidin çarpıtıcı etkisine çok yakındı.

"Bu kadar uzun süre saklanmayı başarmış olman beni çok etkiledi Davian," dedi duvarda yeni açılan delikten bir kadın sesi.

Davian'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Kadını gördüğünde o olmadığını hemen anladı; buradan bile ölü gözlerini fark edebiliyor, doğal olmayan konuşma şeklinden anlayabiliyordu. Yara izleri tüm vücudunu kaplamıştı, et parçalarının tamamı yoktu.

Durdu ve tam olarak onun durduğu noktaya baktı. "Fessi," diye fısıldadı, kararsızlık ve şoktan oluşan bir ürperti

Omurga.

"Ölümüne çok üzüldüm," dedi Gassandrid, Fessi'nin ağzından çıkan sözcükler groteskti. "Ve onun senin arkadaşın olduğunu biliyorum, bu yüzden bu bedeni senin önünde sergilememek için gerçekten elimden geleni yaptım."

Bunun üzerine öfke alevlendi, sıcak ve karanlık. "Ama onun cesedini kullanmaktan memnunsunuz tabii," diye tükürdü Davian. Yumruklarını sıkıca yanlarına bastırıp duygularını kontrol altına almadan önce bilinçsizce öne doğru yarım adım attı. Gassandrid hiç şüphesiz onu sinirlendirmeye çalışıyor, aceleci davranmaya etmeyi umuyordu.

Görünmezlik kalkanını indirdi. Venerate kan kullanarak hareketlerini kolayca ve doğru bir şekilde takip edebilirdi ve muhtemelen zaten ediyordu, bu yüzden şimdi sadece Özünü tüketiyordu.

"El'in bana verdiği hediyeleri reddedecek biri değilim Davian ve nihayetinde bedenlerimiz sadece birer Kap. Bunu kullanıyorum çünkü o da bir zamanlar Forge'a bağlıydı ve bunun faydaları var. Diğerleri gibi çürümüyor, bağlantım çok daha güçlü ve Kan..." Gassandrid iç çekerek sözlerini bitirdi, Fessi'nin boş mavi gözleri Davian'inkilere kilitlenmişti. "Ama anlamamı beklemiyorum."

Davian bu kez nefes alış verişini sabit tuttu ve çevresel görüşünden etrafındaki plakalarda herhangi bir kayma olup olmadığını izledi. Sessizce güç ve odaklanma damarlarını harekete geçirdi. Gassandrid muhtemelen onu Zvaelar'a geri atmayı planlıyordu ama Davian yakalanırsa, kolunun etrafına sakladığı Kaplar şüphesiz bulunacak ve önce ondan alınacaktı. Buna izin veremezdi.

"Haklısın," dedi yüzünü ekşiterek. "Hiçbir zaman anlayabileceğimi sanmıyorum."

Koridor boyunca Esansla güçlendirilmiş bacaklarıyla dönerek ve sıçrayarak, Fessi'nin tedirgin edici bakışlarından uzaklaşıp Zvaelar'a açılan kapının beklediğini bildiği yere doğru kör edici bir hızla ilerledi.

Arkasında öfkeli ve şaşkın bir bağırış duydu; Gassandrid muhtemelen onunla yüz yüze gelmesini, dövüşmesini bekliyordu. Bunu yaparak çok değerli birkaç saniye kazanmıştı.

Bu yeterli olmalı.

Sonraki dakika tam bir çılgınlıktı; yer değiştiren, parıldayan çelik ve çatırdayan Öz'den oluşan tam bir karmaşa. Her yerdeki plakalar titremeye ve dönmeye başladıkça koridor bir hareket bulanıklığına dönüştü, birbirine çarptı, onu ezmek, yolunu kesmek için acele ettikçe bir hareket karmaşası oldu.

Yine de onları nasıl manipüle edeceğini biliyordu.

Sahip olduğu her şeyle koştu, bazı plakaların üzerinden atladı ve hareket ettiklerinde diğerlerinin altından kaydı, arkasından gürleyen Öz patlamalarından kaçmak için değişen duvarları tekmeledi. Odaklanma Gemisi onu sakin tuttu, her adımı atmadan bir saniye önce hesaplamasına izin verdi. Momentumunu çeliği itmek için her kullandığında, uç noktalara Öz gönderdi ve önündeki yolu açmaya devam ederek yaklaşan plakaların hareketini tersine çevirdi veya durdurdu.

Yine de Gassandrid'in deneyim konusunda üstün olduğu açıktı: önündeki yol gittikçe daralıyor, plakaların öfkeli hareketliliğinden kaçmak gittikçe zorlaşıyordu. Sonunda portalın siyah boşluğuna bir göz attı, ilerideki çelik bir plaka onu engellemek için pozisyonunu alçaltıyordu. Çoktan zeminin yarısına gelmişti.

Özünü bir uç noktaya zorladı -sadece plakanın hareketini yavaşlatmaya yetecek kadar- ve son bir umutsuz dalışla kendini kayan çeliğin altına attı. Alçalan metal kenar yüzünü kıl payı sıyırdı.

Yine de kolunu yakaladı. Bir çekme hissi ve ardından arkasında bir takırtı duyuldu.

Metal bandın olduğu yeri tutarken hayal kırıklığı içine saplandı. Gemi çarpışmanın etkisiyle kopmuştu, bunun tek nedeni yeni, açık uçlu şekliydi.

Hızla toparlandı, yuvarlandı ve geri çekilmeye çalıştı ama artık çok geçti ve grup çok . Çelik plaka mavi bir enerji çatırtısıyla yere yapıştı ve Gemi'yi görüş alanından gizledi.

Durdu, zihni hızla çalışıyordu, soluk soluğa nefesi etrafındaki tabakların öfkeli uğultusundan duyulabiliyordu. Geçit tam buradaydı. Hâlâ iki Gemisi vardı. Belki Zvaelar'dayken bir tane daha yapabilirdi. Belki birini Niha'ya, diğerini de Raeleth'e verirse Tal başka bir çıkış yolu bulabilirdi...

Ama hayır. İkisi de işe yaramayacaktı. İlkini çoktan göz ardı etmişti; yeterli zaman yoktu ve işin gerektirdiği incelik, Odak Gemisine ne kadar yaslanırsa yaslanırsın bunu imkânsız kılıyordu. Ve diğeri... diğeri gerçekleşmeyecekti. Tal açıkça Damarlardan birine sahip olmuştu. Kendini göstermeyi bekleyen mucizevi bir çözüm yoktu.

Avucunu şiddetle titreşen zemine bastırarak bir son noktayı etkinleştirdi ve çelik levhanın tekrar yükselmesini emretti.

Fessi-Gassandrid-diğer tarafta sabırla durmuş, yoğun bir merakla metali inceliyordu. Arkadaki tünelde bir plaka yerine oturarak onu ve Davian'ı geçidin bulunduğu odanın içine kapattı.

"Bu nedir?" diye sordu Gassandrid çeliği havada tutarken, Fessi'nin yüzündeki ifade neredeyse bir hoşnutsuzluk ifadesiydi.

"Neden aktive edip öğrenmiyorsun?" Davian konuşurken seçeneklerini değerlendirdi. Gassandrid plakaları manipüle etme konusunda daha iyiydi ama Zvaelar'a sürüklenmekten de çekinirdi. Bu Davian'ın kendi avantajına kullanabileceği bir şeydi.

Gassandrid karşılık vermek için ağzını açtı ve Davian saldırdı.

Doğruca Gassandrid'in üzerine atladı, orada olacağını bildiği Bozma kalkanına çarptı, buna eşlik eden baş dönmesi ve mide bulantısı dalgası onu sert bir şekilde vurdu. Yine de odaklanma ve acı damarları bu hissi çabucak düzeltti; Davian bunları tekrar kapattığında son derece tatsız olacağını biliyordu, hatta belki de tehlikeli olacaktı ama şu anda umurunda değildi.

Gassandrid'i yere yıktı ve yüzüne sert bir dirsek attı, saldırdığı bedenin bir insan olmadığını hatırlamak için elinden geleni yaptı.

artık onun arkadaşıydı. Gassandrid şok içinde haykırdı, şüphesiz hamlenin hem doğrudanlığı hem de etkinliği karşısında afallamıştı. Bozma kalkanları özellikle bu tür kaba fiziksel saldırıları bertaraf etmek için yapılmıştı ve kan kullanan herkes kural olarak onlarla uğraşmaması gerektiğini bilirdi.

Davian tekrar vurdu, sonra Gemi'yi Gassandrid'in elinden çekip aldı ve yana doğru yuvarlanarak avucunu altındaki plakaya çarptı.

Gassandrid sersemlemiş bir ne yaptığını çok geç fark etti.

Çelik, korkunç bir çatlama ve gıcırdama sesi eşliğinde bacaklarına çarparken çığlık attı. Davian ayağa fırladı ve kalbi küt küt atarak geri çekildi.

Gassandrid'in bilinci her nasılsa hâlâ yerindeydi, Fessi'nin yüzü ise acıdan bir maskeye dönüşmüştü.

"Beklediğimden... daha iyisin Davian... ama hâlâ... kaçış yok." Gassandrid, Fessi'nin yüzünde görmek yürek parçalayıcı bir ifade olan acıya rağmen soğuk bir şekilde gülümsedi. "Artık Tal'kamar'a yardım edemezsin."

Davian Gassandrid vekiliyle göz göze geldi, sonra elini duvara dayayarak son noktayı buldu.

"Bunu yapmaya çalıştığım zaman değil," dedi suratsızca.

Gassandrid'in gözleri fal taşı gibi açıldı; Fessi'nin eli onu durdurmaya çalışır gibi uzandı ama artık çok geçti.

Tabak düşünülemez kadar sert bir şekilde yere çarparak vekili kırmızı bir lekeye dönüştürdü.

Davian gözlerini kapadı, zorlukla nefes aldı, durdu ve artık her şeyin bittiğini hissetmesine izin verdi. Fessi'nin bir yıldır ölü olduğunu bilmesine rağmen keskin, derin bir keder. Az önce tanık olduğu, yapmak zorunda bırakıldığı şey karşısında dehşete düşmüştü.

Midesi nihayet yatıştı ve kendini çelikleştirerek metali dikkatlice kolunun üzerine geri itti. Şu anda, hâlâ yardım edebileceği kişilere odaklanmak zorundaydı.

Döndü ve bir kez daha siyah geçide adım attı.

Davian, Zvaelar'ın donuk kırmızı ışığına daldığında dizlerinin üzerine tökezledi, yer sarsılırken her şey titriyor ve tanıdık gümbürtü, çatırtı sesi havayı dolduruyordu.

Hemen kolunu kontrol etti ve oradaki üç bandı hissedince rahat bir nefes aldı. Neyse ki acı ve odaklanma damarları aktif kalmıştı; Gassandrid'in Bozma kalkanına çarptığı için hâlâ midesi bulanıyor ve başı dönüyordu, bu da damarları olmadan muhtemelen bir şey yapamayacağı anlamına geliyordu

harekete geç.

Bir ciğer dolusu hava emdi ve netleşmek için başını salladı. Kuleye geri dönmesi, diğerlerinin yanına gitmesi gerekiyordu. *Hızlıca.*

Tam olarak neredeydi? Önünde uzanan gölgeli, kırık dökük şehri taradı, son sarsıntı temellerine son bir baskı uyguladığı için birkaç bina hâlâ yere çakılıyordu. Bir çöpçü olarak iyi bildiği bölgeler, tüm bu sarsıntıların artan şiddeti göz önüne alındığında, son zamanlarda çok değişmiş olmalıydı. Aslında, Tal ve diğerlerine kraterde beri, bir zamanlar işaret olarak kullandığı yüksek binaların evrensel olarak yıkılmış olması gerektiğini söyleyebilirdi. Bu da buradaki manzaraya dair aylar öncesine dayanan hafızasını önemsiz kılıyordu.

Gedik'in konumu hariç . O hala gökyüzüne ölümcül bir sarı saçıyor, sonsuz Zvaelar gecesinin kırmızı ve siyahına karşı kolayca fark ediliyordu.

Köprüyü aramak için yol boyunca bir patika izledi ama görünüşe göre o da artık yoktu. Yüzünü buruşturdu ve etrafına bakındı, sonra gözlerini kapattı. Şehre tepeden bakan ormanlık bir yükseltideydi. Ayın konumuna bakılırsa, neyse ki Gedik'in kuzeyindeydi. Böyle birkaç yükselti vardı ama eğer düşündüğü burasıysa...

İşte orada. Krateri işaret eden boşluğu, binaların tamamen yokluğunu fark etti.

Güç kabını aktive etti ve koşmaya başladı.

Sarsıntılar artık her dakika zeminin titremesine neden oluyordu, şehir yapıdan çok moloz yığınının dönmüştü ve o da bu moloz yığınları arasında savrularak ilerliyordu, binalar ve yürüyüş yolları sürekli ve şiddetli bir hareketle etrafına yıkılıyordu. Tünellerden tamamen kaçınıyor, bunun yerine olabildiğince hızlı hareket ederek ve bir gözünü al'goriatlara karşı açık tutarak mümkün olduğunca moloz yığınlarının üzerinden atlamayı tercih ediyordu. Yine de hiçbirini yoktu, onlardan bir iz bile yoktu. Bu garipti.

Kraterin kenarına umduğundan daha hızlı ulaştı, kısa yokuşu tırmanırken garip, gürleyen bir koro kulaklarını selamladı.

Sesin kaynağını görünce rengi soldu.

Davian bir an için her şeyin kaybolduğunu düşündü; aşağıda yüzlerce al'goriat vardı; her biri hırlayarak, umutsuzca kraterin merkezine doğru itiliyordu, kalın bir kol ve bacak yığını ve kırmızıya çalan dişler. Davian'ın sonunda hâlâ ayakta olduğunu fark ettiği metal kulenin kalıntılarının oluşturduğu görünmez bariyere doğru sertçe bastırıyorlardı, ancak kulenin kenarı ile en yakındaki kudurmuş Baneler arasında sadece birkaç metre vardı.

Çeliğe yaslanmış üç figürü gördüğünde kalbi biraz gevşedi, arada sırada boşuna bir çabayla ateşlenen Öz'ün parıltıları

yaratıkları inceltti. Al'goriat patlamaların önünde yere yığıldı ama yerlerini hemen diğerleri aldı; biraz daha yaklaşabilmek için diğer Banelerin cesetlerini çiğniyorlardı, gözleri metal kuleye takılmıştı.

Davian dondu kaldı, düşündü, odaklanma gemisi zihninin paniğe kapılmasına izin vermek yerine elindeki göreve odaklanmasını sağladı. Geçebilir miydi? Yaratıklar onu göremeyecekti ama yine de bir yol açması gerekecekti. Güç Kabıyla bile, içinden geçemeyeceği ya da üzerinden atlayamayacağı kadar çok yaratık vardı. Özü vardı ama onunla işe yarar bir şey yapmak için yeterli olmaktan çok uzaktı.

"Eh, ölemem," diye mırıldandı kendi kendine. Başka bir şey için zaman yoktu. Zekice bir plan yoktu.

Diğerlerine geldiğini haber vermek için ölü gökyüzüne hızlı bir Esans fişegi fırlattı ve ardından kraterin içine sıçradı, güçlenen bacakları darbeyi emdi.

Koşmaya başladı.

Düşünmek için durmadı, durursa tereddüt edeceğinden endişe ediyordu. Tereddüt edecek zamanı yoktu. Açık alana doğru koştu ve salyalarını akıtan, inleyen al'goriat kalabalığının arkasına doğru ilerlemeye başladı.

Yaklaşırken yutkundü, kendine rağmen yavaşladı. Onlara dokunmadan geçmek imkânsızdı: çok yakın duruyorlardı, neredeyse omuz omuzaydılar.

Son birkaç adımı yürüdü ve kalbi ağzında, uzanıp ilk ikisinin arasına girmeye çalıştı. Derileri nemli ve ellerine yapıştıyordu, yaşayan bir şey için inanılmaz derecede soğuktu. Kıpırmızı aya göre konumunu dikkatle not etti; yaratıkların her biri ondan en az bir kafa daha uzundu ve bu kalabalığın içine girdiğinde, aksi takdirde doğru yöne gidip gitmediğini bile anlayamaması gibi ciddi bir tehlike vardı.

Dokunduğu al'goriat gözsüz bakışlarını aşağıya ve ona doğru çevirdi. Dişlerini gösterdiler ve hırıltılarının tınısı daha da saldırgan ve vahşi bir şeye dönüştü.

"Davian!" Bu Niha'nın sesiydi, zayıftı ama hırıltı korosunu delmeyi başarıyordu. "Eğer dışarıdaysan, yere yat ve hazırlan!"

Davian midesine gitti.

Bir an sonra, muazzam bir al'goriat kalabalığı, muazzam derecede güçlü bir rüzgârla savrularak, bulunduğu yerin hemen sağındaki metal kubbeden dışarı ve uzağa doğru patladı.

Davian tereddüt etmedi, ayağa fırladı ve tüm yeni yaratılan boşluğa doğru koşmaya başladı, hatta al'goriat onun önünde göz kırpmaya başlayıp geçide yakın olma hevesiyle boşluğu doldururken bile. O

Yaratıklardan bazılarına sürtünürken birkaç irkilmiş çığlının belli belirsiz farkındaydı ama bir saniyeliğine bile omzunun üzerinden bakmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda kule ile al'goriat arasında hâlâ açık olan boşluğa girdi. Üç metre kadar.

"Dav!" Davian ellerini dizlerinin üzerine koymuş, kolları titriyor, hem efordan hem de gerginlikten nefes nefese kalırken Tal sendeleyerek ona doğru yürüdü, metal kuleye hâlâ Öz veriyordu ama artık sadece bir damlaydı. Niha ve Raeleth hemen arkasındaydı.

Davian tekrar doğrulurken onlara sırtıttı ve Raeleth'ten rahatlamış bir alkış aldı. "Açılış için teşekkürler."

Niha yüzük parmağındaki gümüş bandı ayarlayarak, "El'e şükür son bir patlama için yeterince para biriktirdim," dedi.

"Buna bile daha fazla dayanmam," dedi Tal açıkça, acele etmesi için acımasız bir uyarı niteliğindeydi bu sözler. Davian'ın kolundaki üç çelik bandı çıkarmasını gözlerinde umutla izledi. "Başardın mı?"

Davian öksürdü. "Tam olarak... değil," diye itiraf etti.

Açıklaması uzun sürmedi: ne de olsa karmaşık bir plan değildi ve özellikle Tal, Davian'ın başarmaya çalıştığı şeyin mantığını hemen kavradı. Sersemlemiş görünse ve bu durumdan pek hoşnut olmasa bile.

"Bu delilik," diye mırıldandı, bantlara sanki üzerine basması istenen sıcak kömürlermiş gibi bakıyordu. Ya da belki de yemesi. "Bunu *yapabilecek* bir Gemi inşa etmek bile delilik. Ama bizi onlardan birine dönüştürmek... bu gerçekten işe yarıyor mu?"

"Öyle. Kendim test ettim. En az bir saat boyunca güvenli." Davian kendisine rağmen yüzünü buruşturdu. "Hoş değil ama seni bir dar'gaithin'e dönüştürecek ve diğer tarafta tekrar eski haline döndürecek. Yine de arada zihnin senin olarak kalacak. Onların yaptığı gibi zaman akışında kaybolmayacaksın." Son kısmı inanarak söyledi ve kimse itiraz etmedi, ancak hepsi de durumun gerçekten böyle olduğundan emin olmanın bir yolu olmadığını biliyordu.

Davian iki uç noktayı işaret ederek hızla ilerledi. "İşlemi başlatmak için bu iki kenarı birlikte zorlayın. Sonra diğer tarafı temizledikten sonra onları birbirinden ayırın. İhtiyacı olan Özü çevreden çekecektir."

"Peki ya Raeleth?" diye sordu Niha endişeyle.

Davian başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," dedi basitçe, Raeleth'e hitaben. "Dar'gaithin formu Karanlık'tan etkilenmez ama geri döndüğünde..." Omuz silkti ve Tal'a baktı.

"Karanlık, Zvaelar'a özgü bir şeydir.

gerçek dünya. Sağlıklı zaman akışı onu basitçe kovacaktır. Ama," dedi Tal usulca, "eğer yapmazsa..."

Raeleth başını sallayarak nefes aldı.

"Eğer hâlâ enfekte olursam, geri döneceğim," dedi basitçe. Neredeyse dalgın bir şekilde Niha'nın elini sıktı; Niha elini sıktı ve endişe ile gurur karışımı bir duyguyla Niha'ya baktı ama ona karşı çıkmadı. "Sırf hayatta kalmak için kesinlikle bir dar'gaithin olarak kalmayacağım ve bu... şeyin gerçek dünyaya çıkmasına izin verme riskini göze alamam. Onu kaybetmeyeceğim," diye sözlerini bitirdi Tal, kelimeler bir söz niteliğindeydi.

"Ama eğer birkaç Üstün Yetenekli bulabilirsen..." Davian başladı.

"Nerede?" Raeleth kelimeyi nazikçe söyledi, garip bir şekilde Davian'ı rahatlatmaya çalışıyormuş gibiydi. "Ben hâlâ ilshara'nın arkasında hapsolmuş olacağım ve benim zamanımda Öz kullanabilenler Cyrarium'a yerleştirildi. Ve görünüşe göre bir isyan başlatmış olsam da, bu nasıl iletişim kuracağımı bilmediğim bir isyan." Onun gözlerinin içine baktı. "Eğer El isterse, ben iyi olacağım. Ve eğer benim zamanım geldiyse, o zaman benim zamanımdır."

Davian başını eğdi. Bu Raeleth'in kararıydı ve tartışacak zaman yoktu.

"Sadece birkaç dakikamız daha var. Bu ikisinin vedalaşmasına izin vermeliyiz," dedi Tal sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi ve elini Davian'ın omzuna koydu. "Ve senin döneminde neler olup bittiğini duymam gerek."

Davian yutkundu, Raeleth Tal'a minnettar bir bakış atarken onayladı; o ve Niha el ele kısa bir mesafe uzaklaştılar. Tal sırtı kıpkırmızı ışıklı metal kubbeye dönük bir şekilde yere yerleşti, köleleşen al'goriat'ı seyrediyordu, arkasındaki devasa Kap'a hâlâ bir damla Öz akıyordu.

"Ee," dedi sessizce. "Ne bilmem gerekiyor?"

Davian gerçek dünyada geçirdiği zaman öğrendiği her şeyi hızlıca açıkladı. Nethgalla'nın Licanus'un yeri hakkındaki ifşası, zaman farkı, Rethgar ve ölümü, Davian'ın Asha'ya mesajı. de sıra Licanus'u Ilshan Gathdel Teth'ten almaya geldiğinde Tal'ın hafızasını geri kazanıp kazanamayacağını bilmiyordu ama onu mümkün olduğunca çok bilgiyle donatmak akıllıca görünüyordu. Ve -Tal'ın özür dileyerek birkaç kez belirttiği gibi- eğer hatırlarsa, bu Davian'ı kurtarmak için neden beklediğini açıklayabilirdi. Buraya geleceğini bilerek, Zvaelar'dan ayrılana kadar onu kurtarmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını bilerek.

Tal ise Licanus'un nerede tutulduğuna dair haberi soğukkanlılıkla karşıladı ama Davian onun duruşundaki gerginliği fark etmekten ve diğer adamın gözlerindeki korku titreşimini görmekten kendini alamadı. Bunun bir olasılık olduğunu açıkça tahmin etmişti ve buna karşı umutsuzca umutlanmıştı.

Tal kendini çabucak toparladı ve hemen Shammaeloth'un mabedini ve Seclusion'dan oraya nasıl gidileceğini anlatmaya başladı. Birkaç dakika sonra Davian aceleyle odaklanma kabını çalıştırdı ve sol koluna birkaç ince kan çizgisi yerleştirerek gitmesi gereken yolun geçici bir haritasını oluşturmaya başladı. Eğer Nethgalla haklıysa ve Tal çoktan Ilshan Gathdel Teth'e varmışsa, o zaman gideceği yer burasıydı ve bu aşamada Davian'ın onunla orada buluşmaya çalışacağını da biliyor olabilirdi.

Niha ve Raeleth, Tal konuşmasını bitirdiğinde nihayet ayrıldılar; Raeleth'in yanaklarında gözyaşları vardı ve soğukkanlı Niha'nın gözleri bile parlıyordu. Elleri hâlâ kenetlenmiş halde ona ve Tal'e doğru aceleyle geri dönerlerken Davian göğsünde bir sızı hissetti. Ayrıldıklarında, iki bin yıl ayrı kalmış olacaktı.

Nihayet Niha isteksizce Raeleth'in elinden kurtuldu ve Davian'a şiddetle sarıldı.

"Asla unutulmayacaksın," dedi ona, Davian'ın kaburgaları kucaklamayla birlikte gıcırdadı.

Davian sırtarak karşılık verdi. "Sen de öyle."

Raeleth Tal'in önüne geçti ve iki adam birbirlerine bakarken garip bir sessizlik oldu.

Sonra Raeleth elini Tal'a uzattı ve diğer adamın elini sıkıca kavradı.

"Geçmişinizin sizi tanımlamadığını unutmayın - sonuçları ne olursa olsun," dedi nazikçe. "Seçim, sonuçları olmadan anlamsızdır ve onlarla yüzleşmezsek hak etmediğimiz bir ayrıcalıktır. Sen onlarla yüzleşiyorsun Tal'kamar. Sen değiştin." Tereddüt etti. "Sadece kendim için konuşabilirim," diye ekledi, duyguları sesini boğuyordu. "Ama bilmeni isterim ki - çünkü bunu daha önce yüksek sesle söylediğime inanmıyorum. Seni affediyorum. Yaptığın şeyden her zaman nefret edeceğim. Ama *seni affediyorum*." Tal'in aniden duygusallaşan yüz ifadesine gülümsedi. "Affedilmesi önemli olanın ben olmadığımı unutma."

Tal öksürdü; saklamaya çalışsa da duyulandığı belliydi.

"Bu benim için önemli," diye mırıldandı sonunda, belli belirsiz utanmış görünüyordu. "Senin bildiğinden daha fazla."

Raeleth gülümsedi ve başını salladı. Davian onu izledi ve bir kez daha adamın gücüne hayran kalmaktan kendini . Davian kendi konumundayken, Tal'in fikrini değiştirmesini kabul etmeyi başarsa bile, Raeleth'in gösterdiği türden bir zarafetle tepki verip veremeyeceğini bilmiyordu.

Raeleth ona döndü, bir başka gümbürtü -şimdiye kadarki en şiddetlisi- yeri sarsarken gülümsemesi artık hüznüydü.

"Niha haklı. Sen asla unutulmayacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Bize çok şey verdin."

"Bu her iki taraf için de geçerli," dedi Davian içtenlikle. Duygusallıktan boğazı düğümlendi. "Keşke ikinizi de aynı zamana geri gönderebilseydik."

Raeleth ne diyeceğini bilemez bir halde Niha'ya baktı. Bir damla gözyaşını sildi.

"Hiçbir şey burada geçirdiğimiz zamanı ortadan kaldıramaz. Ayrıca birbirimizi tekrar göreceğiz," diye ekledi. "Bir gün."

Davian'a döndü ve onu omzundan kavradı. "Umarım biz de öyle oluruz," dedi ciddiyetle. Davian'ın bakışlarını tuttu. "Hâlâ araştırdığını, hâlâ düşündüğünü biliyorum ama ikimiz de neyin gelmekte olduğunu biliyoruz. O yüzden bu soruları başka bir güne bırakma." Derin bir nefes aldı. "El seninle, Davian. Her zaman."

Davian boğazındaki yumruyu yuttu. "Ve sen."

Niha Tal'a bir şeyler söylemeyi bitiriyordu; ikisi kucaklaştı ve sonra Niha ve Raeleth bir kez daha birbirlerinin kollarındaydı. Öpüşmeleri şiddetliydi, uzun sürdüğü kadar çaresizdi de.

Tal bir adım öne çıkarak Raeleth ve Niha'nın ellerine dikkatle birer Gemi yerleştirdi. "Vakit geldi."

Raeleth ve Niha birbirlerine baktıktan sonra Kapları boyunlarına yerleştirdiler. İki noktayı dikkatlice birbirine ittiler.

Raeleth titreyerek yere düştü, acı dolu bir çığlık koptu.

Niha, metal bandın iki ucunu tekrar ve tekrar birbirine dokundururken bile dehşet içinde izledi.

Hiçbir şey olmadı.

"Hayır," diye mırıldandı Davian, göğsünde yükselen panikle. Bunları test etmişti. İşe yaramışlardı. Şu anda bile Raeleth siyah pullar çıkarıyor, bacakları yavaş yavaş deforme oluyor ve tek, uzun bir kuyruğa dönüşüyordu.

"Benimkini al," dedi Tal hızla, öne doğru bir adım atarak. Kadın duraksadı ama Tal bandı ona doğru itti; kadın kabul etti ve boynundaki ilk bandı çıkardı, hızla Tal'dan aldığı çelikle değiştirdi ve iki noktayı birbirine bastırdı.

Raeleth'in çığlıkları al'goriat'ın hırıltılarının üzerine yükselirken, giysileri genişleyen bedeninden ayrılmaya başladı ama Niha hâlâ orada öylece duruyor, şaşkın ve giderek dehşete kapılmış görünüyordu.

Davian umutsuzca, "Onları test ettim," dedi.

Yanında, Tal tereddüt etti. Gözlerinde bir şey parladı ve bir anda kayboldu.

"dur." Bir adım öne çıktı, sonra bir elini Niha'nın başına, diğerini karnına koydu ve gözlerini kapattı. Niha irkildi, yüzü solgunlaştı.

"O da neydi?"

Tal ısrarla, "Bir dene," dedi.

Niha kaşlarını çattı ama itaatkâr bir şekilde boynundaki çelik bandın iki ucunu birbirine geçirdi.

Bir Öz parlaması oldu ve dönüşümün başlamasıyla yere yığıldı.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Davian şaşkınlıkla, bantlar işe yarıyor gibi görüldüğü için yeniden nefes alıyordu.

"Onu ben kurtardım." Tal onun soru soran bakışlarına aldırmandan eliyle işaret etti. "Bu önemli değil."

Bu yalan üzerine Davian'ın kafasında bir acı parıltısı yankılandı; Tal'i daha fazla sorgulamayı düşündü ama gerçek şuydu ki, arkadaşları dışarı çıkacaktı. Şu anda önemli olan tek şey buydu.

Raeleth için sürecin son aşamaları başlarken arkasını döndü, bunun yerine en yakınları bir adım daha atmayı başaran al'goriatlara bakmayı tercih etti. Şimdi sadece bir metre uzaktaydılar. İğneye benzeyen dişlerindeki tek tek tükürük damllarını görebiliyordu.

Geri döndüğünde, iki dar'gaithin önünde duruyordu.

"Alışmak için zaman yok," dedi Tal hızlıca, ikisi sarhoş bir şekilde yana doğru ilerleyip destek için birbirlerine tutunurken. "Kuleye yakın durun."

Elini çeliğe bastırdı.

Kubbedeki plakalardan biri yana kaydı; Davian etraflarından gelen bir dalgalanmayla irkildi, bir al'goriat dalgası tekrar durdurulmadan önce uğursuz bir adım daha yaklaşıyordu.

Bu sefer dört ayak. Yaratıklar neredeyse uzanıp onlara dokunabilirdi.

Davian bilinçsizce, karanlık iç kısımda bir şekilde hâlâ duran, gri boşluğun girdap gibi geçip gittiği portala doğru eğildi.

"Zaman akışı seni geri göndermeli... ne? Ayrılmanızdan beş ya da altı hafta sonra mı?" Tal Davian'a baktı, o da başını salladı; matematik mantıklı geliyordu. "Portalda insan olmayacak; her zaman ya dar'gaithin'in bize rapor vereceğini ya da delirmiş olacaklarını ve gelişlerinin çok geçmeden belli olacağını varsaymıştık. Seclusion'dan uzaklaşır uzaklaşmaz, giyinebileceğiniz bir yerde tekrar eski halinize dönmek için Gemi'yi kullanın. Sonra da saklanın," diye ciddiyetle devam etti Tal. "İsimlerinizi değiştirin. Venerate'in buradan birinin kaçtığını fark etmesine izin vermeyin, yoksa peşinize düşerler." İkisine de baktı, gözlerinde acı dolu bir şey vardı. "Sadece... buradan uzaklaşın. Hayatınızı yaşayın."

"Yapacağız," diye tısladı Niha -Davian onun Niha olduğunu düşündü; bunu söylemek zordu- ve Raeleth de aynısını işaret etti.

El ele tutuştular -iki dar'gaithin'in bu şekilde hareket ettiğini görmek gerçeküstü bir manzaraydı- ve birlikte gri akıntıda kayboldular.

Davian gri hiçliğe baktı, sonra Tal'a döndü. "Sıra sende."

Kelimeler dudaklarında can verdi. Diğer adamın gözleri parlıyor, yüz ifadesi suçluluk duygusuyla dolup taşıyordu.

"Elbette," diye mırıldandı Tal bir sonra, yanaklarından süzülen nemi sinirli bir şekilde temizlerken.

"Mutlu görünmüyorsun," dedi Davian sessizce.

Tal başını ne eğdi.

"Raeleth yanılıyordu. Ben değişmedim." Davian nedenini anlayamasa da, ses tonunda şimdi kendinden nefret etme vardı. "Değişmek istiyorum. El hakkındaki tüm bu bilgilere sahibim ve O'nun gerçek olduğuna inanıyorum. Ama O'na *inanmıyorum*." Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Nasıl ? Beni bu hale getiren bir güce nasıl inanabilirim..." Boğazı düğümlendi, bir gözyaşı daha kontrolsüzce yüzünden aşağı aktı. "Raeleth bunun kabullenmekten çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Bu onurlandırmakla, O'nun planına gerçekten güvenmekle, *sevgiyle* ilgili. Ama beni yapmaya zorladığı korkunç seçimler bunlarken bunları nasıl hissedebilirim? Sadece fke hissediyorum ya da *hiçbir şey hissetmiyorum*."

Davian'ın kalbi kt küt atmaya başladı. "Neden... neden bütün bunları söylüyorsun Tal? Dışarı mı ıktılar?"

Tal soruyu elinin tersiyle iterek kendini tekrar kontrol altına aldı.

"Bildiğim kadarıyla," dedi yumuşak bir sesle. "Evet. Onları kurtardın Davian. nemli olan da bu."

Davian kaşlarını çattı ama zaman yoktu; bir başka gümbürtü metal kubbeyi sarstı, her şey gıcırđıyor ve titriyordu, her an çökme tehdidiyle karşı karşıyaydı. Büyük atırtılar kraterin dışındaki şehrin üzerinde gürledi, al'goriat'ın acil hırılıtlarından duyulabiliyordu.

"Yani Licanius için geliyorum. Senin zamanında," dedi Tal, canını sıkan her neyse ondan uzaklaşacak kadar iyileşmişti. Davian başıyla onayladığında, sersemlemiş bir halde başını sallayarak nefes verdi.

"O zaman buraya kadar," dedi, grleme ve hırılıtların arasından ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Görünüşe göre eğitimin sona erdi."

"İşte bu," diye tekrarladı Davian.

Tal sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra son Gemi'yi kendine taktı.

Geçişi izlemek acı vericiydi ama çabucak bitti; çok geçmeden Davian başka bir dar'gaithin ile yüz yüze geldi. Gördüğü manzara karşısında içini saf, katartik bir rahatlama kapladı. Üçü de işe yaramıştı.

Tal elini uzattı, rahatsız edici derecede kısa ve kaslı bir kolun ucundaki uzantı. Davian uzun bir süre bunu düşündü.

Onu kavradı. "Yakında görüşürüz."

Tal başını eğdi ve sürünerek geçitten geçti.

Davian son bir kez etrafındaki kırmızıya boyanmış, yırtıcı yaratık denizine baktı ve Zvaelar'ı son kez arkasında bırakarak bir kez daha gri nehre adım attı.

Bölüm 46

Wirr, Taeris ve Shana ile birlikte geri çekilerek gölgeli, ay ışığıyla aydınlanmış ormanın içinden geçti.

Ağaçlar kanla lekelenmiş görüşünden bulanık bir şekilde geçerken, dallar ve kuru yapraklar kollarını ve yüzünü tırmalıyor, arkasında rahatsız edici, sürünen bir takip sesi duyabiliyordu. Bu sefer yarım düzine dar'gaithin vardı; bir süredir ilk kez görüyordu. Desrielitler bazılarını geride tutuyor olmalıydı.

Üçü sıg bir vadiden atlayıp dik bir tepeye tırmandılar; Wirr keskin bir hareketle arkasındaki kuru, ölü çalılıklara bükülmüş bir Öz çizgisi fırlattı. Alevler hemen yükseldi ve sert esintiyle birlikte yangın hızla yayıldı.

Bu tehlikeli bir taktikti ama aynı zamanda ellerinde kalan en etkili taktikti. Ateş, dar'gaithinleri tamamen kör bile kafalarını karıştırmak için iyi bir iş çıkarıyor gibiydi - görüşlerinin çalışma şekliyle ilgili bir şey olduğunu varsaydı. Desrielitlerin bu gibi alevlerin yayılmasını önlemek için savaşırken yavaşladıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Taşıdıkları devasa Sütunlar genellikle hasarı en aza indiriyor, yangının enerjisini alevlerle suyla savaşmaktan daha etkili bir şekilde emiyordu ama Sütunların kendileri hantaldı ve yangın kontrolden çıktığında manevra kabiliyetinden uzaktı. Sadece tehdit bile yardımcı olmuştu.

Sadece yeterli olmamıştı.

Caeden'in haritada gösterdiği konumdan yarım gün uzaktaydılar. Sütunların Cyrarium'a ulaşmasına ve Sınır'ın düşmesine yarım gün kalmıştı. Desrielitler kamptan ayrılmış ve Caeden ile Asha'nın ayrılmasından sadece saatler sonra yürüyüşlerine başlamışlardı. Wirr'in onları yavaşlatma çabaları -ateşlerin yanı sıra Gölgeler, Üstün Yetenekliler, Yöneticiler ve askerler arasında koordine edilen, orduyu yaran ve tekrar geri çekilen hızlı saldırılar- boşa gitmişti. Düşmanın kayıpları kendilerinininkinden kat kat fazlaydı ama sonuçta daha fazlasını yapmaları gerekiyordu. Daha fazla *zamana* ihtiyaçları vardı.

Ve çok ama *çok* yorgundu. En son ne zaman uyumuştular? İki günden fazla, bundan emindi. Rezervi, dinlenmeye ihtiyaç duymadan önce onu ancak bir süre idare edebilirdi ve birkaç dakika bile dinlenmeyi göze alamayacak tek kişi oydu. Güçlerinin etkili bir şekilde

İletişim kurun. Eğer uyuyakalırsa, insanlar hayatlarını kaybederdi.

Bu düşünce onu çelikleştirdi, yorgunluğunu geride bırakmaya zorladı ve dünyayı yeniden odak noktasına getirdi.

"Taeris, alçakta kal, sola git ve saldırıya hazır ol," diye nefes nefese bağırdı, Yemin Taşı'nı göğsünde hissederek. Yetenekli, alevlerin ani ve patlayıcı kükremesinden onu duyamayacaktı ama itaat edecekti. Wirr hızla Shana'ya işaret etti, o da başıyla onayladı ve sağa doğru fırladı.

Döndü ve burun deliklerine ulaşan keskin duman kokusunu duymazdan gelerek bir çalının arkasına karnının üzerine atladı. Bu onu tedirgin ediyordu - şimdiye kadar neredeyse iki kez alevlerin arasında kalmıştı- ama rüzgâr batıya, ondan uzağa ve yaklaşmakta olan orduya doğru esiyordu. Panik yapmaya gerek yoktu.

Peşindeki dar'gaithin grubu alev duvarından içeri girerken vücudu gerildi.

Ateş, Banes'in pullarına değdiği her yerde fisıldadı; yaratıklar yavaşladı, avlarını ararken yılan gibi kafaları bir o yana bir bu yana çılgınca sallanıyordu. Nefesini tuttu. Wirr'in halkı artık keşif yapma lüksüne sahip değildi, sayıları çok azalmıştı. Desrielitlerin ana güçlerinin önüne dar'gaithin gönderdiklerini bilselerdi, daha temkinli olurlardı.

Yine de pişmanlık için artık çok geç.

"Taeris, sana en yakın olanı mızrakla."

Wirr konuşurken kılıcını havada savurdu, Öz ile yakaladı ve ilk dar'gaithin'in gözüne kuvvetle fırlatırken, Öz ile taşınan bir mızrak yaratıklardan bir diğerini soldan ağzına aldı.

Bir an sonra -geriye kalan dört yaratıktan üçü hırlayarak saldırının kaynağını ararken- dördüncüsü tökezledi, gözleri şişti ve arkadaşları tarafından fark edilmedi. Wirr kılıcını dar'gaithin'in düşen bedeninden kurtarmak için Öz'ü çekti ve ardından sıradaki yaratığa sapladı. Yaratık artık temkinliydi, çok hızlı hareket ediyordu ve çelik yüz pullarından kaydı. Wirr kaşlarını çatarak kılıcını hızla kendine doğru çekti ve Taeris'in de mızrağıyla aynı şeyi yaptığını gördü.

Boğulmakta olan dar'gaithin sonunda yere yığıldı, düşüşüne yoldaşlarından gelen bir dehşet tıslaması eşlik etti. Shana'nın Gemi'si Gölgeler'in getirdiği en kullanışlı şeylerden biriydi ve küçük bir alandaki havayı tamamen emmesini sağlıyordu. Taeris'e göre aslında amacı bir odanın duvarlarındaki havayı almaktı, bu da Susturma'nın daha ilkel bir versiyonuydu. Dar'gaithin'in de tıpkı insanlar gibi nefes almaya ihtiyacı vardı. Onlara karşı etkili olduğu kanıtlanmış birkaç silahtan biriydi.

Üç tane kaldı.

Dar'gaithin şimdi ayrılıyor, kör edici bir hızla birbirlerinden uzaklaşıyor, çevredeki çalılıkları aramaya başladıklarında alev alev yanan ağaçlar tarafından dramatik bir şekilde silüetleniyorlardı.

"Taeris. Sağındakini yere indir. İşaretimle." Diğer ikisi Shana'ya doğru yönelmişti ama onun Damarı Taeris ve Wirr'in Özlerinin toplamından bile çok daha etkiliydi. Kendi başının çaresine bakabilirdi. "Şimdi."

Dar'gaithin'in altındaki toprak yukarı doğru patladı ve yarattığı çırpınarak havaya savurdu. Yere çakılmadan önce yarı takla attı, darbenin çoğunu kafası aldı.

Wirr kılıcını tekrar savurdu ve bu sefer dar'gaithin tepki veremeyecek kadar sersemlemişti. Çelik onu tam gözünden yakaladı.

Bir kez seğirdi, sonra hareketsiz kaldı.

Wirr saklandığı yerden fırladı, yaralı adam da ortaya çıkarken Taeris'le sıkı bir gülümsemeyi paylaştı, Wirr'in sıcaklığını hissedebileceği kadar yakın olan alevli ağaçlar tarafından kırmızıya boyanmıştı. Wirr'in Özü neredeyse tükenmişti

-Yine de Gil'shar'ın elinde çok fazla Yasaklı kalmış olamaz. Bu kadar çok yarattığı ortadan kaldırmak iyi bir sonuçtu.

Geceyi bir çığlık böldü ve Taeris'le birlikte Shana'nın gittiği yöne doğru dönerken Wirr'in kalbi durdu.

Hep birlikte koşmaya başladılar, alev alev yanan ormandan hafifçe uzaklaşarak sese doğru yöneldiler. Wirr daha hızlıydı gerçi, yaprak ve dal karmaşasından geçip küçük bir açıklığa çıktı ve hemen yerde ölü yatan dar'gaithin'in üzerinden atlamak zorunda kaldı.

Diğerinde Shana vardı.

Genç Gölge, devasa yılanın boğazına doladığı yumruğa güçsüzce vuruyor, yılan onu yerden bir karış yüksekte tutarken ayakları sallanıyordu. Shana'nın Gemisi -taş bir çubuk- arkasındaki çimenlerin üzerinde görünüyordu.

Wirr tüm gücüyle saldırdı ama artık çok geç olduğunu biliyordu. Wirr meydan okuma, yorgunluk ve öfkeyle çığlık atarak ileri atılırken, yaratık Shana'yı mide bulandırıcı bir kemik kırılmasıyla ağaca fırlattı.

Kılıcı mucizevi bir şekilde yılanı ağzına aldı. Yılan çırpınarak Wirr'in elindeki çeliği kopardı ve omzunu burktu; kuyruğu çılgınca savrulurken Wirr acı dolu bir çığlık atarak kaçtı.

Sonra yere yığıldı ve sonunda hareketsiz kadar birkaç saniye daha seğirdi.

Wirr, Shana'nın buruşmuş bedenine doğru koşarken Taeris onun arkasında bir yerden açıklığa fırladı. Kadın hâlâ hayattaydı ama nefesleri kesik kesik geliyordu ve kendini ayağa kaldırmak için umutsuzca çabalarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

"Bacaklarımı hareket ettiremiyorum," diye fısıldadı, gözlerinde dehşet vardı.

Nefes alışı

gittikçe .

Wirr yutkundu. "Dayan," dedi ona nazikçe ve rezervini kontrol etti. Neredeyse hiç kalmamıştı. Kırık bir sırtı iyileştirmeye yetecek kadar bile değildi -tam güçle bunu yapabilse bile- diğer hasarlardan bahsetmeye bile gerek yoktu.

Yine de denedi, Öz'ün kendisinden çıkıp Shana'nın göğsüne akmasına izin verdi.

Bir an için kızın çırpınışları bunun işe yaradığını düşündü.

Sonra kadının göğsünün hareketsizleştiğini fark etti.

Tekrar nefes almasını isteyerek denemeye devam etti. Sağlam omzuna bir el dayandı.

"İlerlemeye devam etmeliyiz Torin," dedi Taeris. Çömeldi ve taş çubuğu yavaşça yerden aldı. "Diğerleri bekliyor olacak."

Wirr derin bir nefes almak zorunda kaldı. Kendini sabitledi. Ayağa kalktı.

Ormanın sınırı çok uzakta değildi; yayılan ateş onlara zaman kazandıracaktı ama fazla değil. Boynundaki Yemin Taşı'nı sıkıca kavradı.

"Garron. Denn. Takımlarınızı kampa geri getirin," dedi sessizce ve kalan iki gruba mesajı gönderdi. Taeris'e döndü.

"Burada yapabileceğimiz her şeyi yaptık," dedi acımasızca. "Cyrarium'a gitme zamanı geldi."

Wirr önündeki dağınık gruba baktı, her biri en az kendisi kadar bitkin görünüyordu.

Yüz kişi. Binlerce kişilik bir orduya karşı kalan yüz kişi. Bir araya getirdiği her takımdan bazıları hayatta kalmıştı ama her biri de bu son saldırıda ağır kayıplar vermişti, Desrielitlere gerçekte olduklarından daha güçlü olduklarını düşündürmek için yaptıkları son umutsuz girişim. Yedi yüz istekli askerle yola çıkmışlardı. Geriye sadece bu kalmıştı.

Gözlerini kapadı ve geri dönmeyi başaran yaralıların yumuşak iniltilerini duymamaya çalıştı. Birkaçında ordu ve ateş arasında kaldıkları için yanıklar vardı; daha fazlasında çatışmalardan kaynaklanan yaralar vardı, ancak hepsine tam gelişmiş çatışmaları minimumda tutmaları söylenmişti. Esansla sertçe vurun ve geri çekilin, bekleyin ve sonra tekrarlayın. Büyük grupları ateşe ver, küçükleri rahatsız et ve dikkatlerini dağıt. Elinden geldiğince iyi koordine etmişti ve yeteneğinin direnişlerinin olması gerekenden çok daha uzun sürmesini sağladığını biliyordu.

Ama artık her şey bitmişti. Buraya kadarmış. Tek seçenekleri bu nispeten zararsız platoyu Desrielitlere karşı tutmaya çalışmaktı. Geri çekilmek anlamsızdı, çünkü Sütunlar bir kez buraya yerleştirildiğinde, hepsi - birkaç yüz mil içindeki her şey ve herkes - zaten ölmüş olacaktı.

Bir parçası hâlâ bir mucize olmasını umuyordu. Caeden ve Asha'nın ve

Davian bir şekilde ortaya çıkacaktı, Caeden elinde Licanus ile, tıpkı iki yıl önce Ilin Illan'da yaptığı gibi. Yine de bu küçük, titrek ışığı kendine sakladı. Bunu istemenin çok fazla olduğunu biliyordu, Caeden ve Asha başarmış olsalar bile bir sonraki adımlarının kalan Venerate'leri öldürmek olduğunu biliyordu. Bu savunmanın bir oyalama taktiğinden başka bir şey olmadığını bilerek gitmişlerdi. Geri dönmek -Caeden doğrudan buraya bir geçit açmayı bilse bile- en iyi ihtimalle göze alamayacakları bir zaman kaybı olacaktı.

Nefes verdi ve gözlerini açarak bölgeyi inceledi. Eğim düzleşti. Burada yaklaşık beş yüz metre boyunca neredeyse düzlükte, çimen ve çorak taş karışımından oluşuyor, sonra tekrar dağın zirvesine doğru keskin bir şekilde yükseliyordu. Menaath Dağları'nın bu bölümünde özel, farklı bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Eğer Caeden burayı bu kadar mükemmel tarif etmemiş, haritasında bu kadar kesin bir şekilde işaretlememiş olsaydı, Wirr doğru yerde olduklarından bile şüphe edebilirdi.

Bir süre sonra, başını dik tutmak, kendinden emin ve enerjik görünmek için elinden gelen her şeyi yaparak, zeminin tekrar yukarı doğru eğimli olduğu yere doğru ilerlemeye başladı. İnsanlar önünden geçerek ona yol verdiler ve saygıyla başlarını salladılar. Yaptıklarına inanıp inanmadıklarını bilemiyordu ama Üstün Yeteneklilerden, Yöneticilerden, askerlerden ve Gölgelerden gelen küçük onaylar ona yardımcı oluyordu. Onu biraz olsun güçlendirdi.

Sonunda keskin bir şekilde yükselen yamacın dibine ulaştı ve tüm grubu görmesini sağlayan büyük bir kayanın üzerine tırmandı. Herkes sessizleşti ve onu izlemeye başladı.

"İşte bu," diye fısıldadı, bekleyen yüzlere bakarken kendi kendine gerçeği kabul etti. Şu anda bile umutlu görünüyorlardı. Buna gülse mi ağlasa mı bilemedi.

Doğruldu. Yüzünü kalabalığa doğru kaldırdı.

"İşte burası," diye yüksek sesle tekrarladı. "Özel bir şey gibi görünmediğini biliyorum ama durduğumuz yer burası. Eğer burada düşersek, bir adım bile geri atarsak, Gil'shar'ın hiçbirimizin hayal bile bir yıkımı serbest bırakmasına izin vermiş oluruz." Bunun sorumlusunun Gil'shar'dan çok Venerate olduğunu biliyordu ama bu adamların ve kadınların şu anda bu bilgiye ihtiyacı yoktu. Bir düşmana ihtiyaçları vardı. Bir amaca. "Ilin Illan gitti ama biz hâlâ buradayız. *Hâlâ buradayız.*"

Durakladı. Aşağıda mutlak bir sessizlik vardı, bütün gözler onun üzerindeydi. "Sana yalan söylemeyeceğim. Şimdi senden her şeyi istiyorum. Geri çekilmek yok. Burada benim emrim altında kalan herkes, biz kazanana ya da ölene kadar burada kalacak." Sesini sert ve sabit tuttu. "Yani bu sizin son şansınız. Şansımız çok az. Amacımız zaman kazanmak, hepsi bu. Biz gecikmeyiz. Biz fedakarlıgız."

Yutkundu. "Eğer kalırsanız, her birinize geri çekilmemeyi *emredeceğim*. Teslim olmamanızı. Son nefesinize kadar savaşacaksınız. Eğer bunu yapmaya hazır değilseniz, şimdi gidin ve hiçbir yargılama olmayacak. Gil'shar'ın silahlarının menzili dışında bir portal yaratacak bir Gemim var - yine de gideceğiniz yerin daha iyi olacağına dair söz veremem." Sıkıca, şiddetle gülümsedi. "Ama eğer kalırsan, sana bir söz veriyorum. Gil'shar bizi unutmayacak."

Dinleyenlerin, gitmeyi seçen hiç kimsenin yargılanmayacağını söylerken ne demek istediğini gerçekten anlamış olmalarını umarak sustu. İnsanlardan savaşmalarını, hatta ölmelerini istemek başka bir şeydi. Ama bu başka bir şeydi. Askerler bile kırılabilirdi. Aralarındaki en cesur olanlar bile kendini koruma içgüdüsünün onları bir adım geri atmaya zorlamasına izin verebilirdi, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha.

Bunun olmasına izin veremezdi. Bugün değil, savaşın ortasında değil; etrafındaki herkesin aynı şeyi yapması için sadece bir adamın kalbini kaybetmesi gerektiğini çoktan öğrenmişti.

Ancak onlara bu konuda bir seçim hakkı da tanımazdı.

Boğazında bir yumru oluşurken bakışlarını sabit bir şekilde gruptan ayırmadı. Kimse kımıldamadı.

"Sizinleyiz Prens Torin," diye bağırdı arkadan biri.

Düzensiz bir tezahürat yükseldi - aslında daha çok coşkulu bir anlaşıma mırıltısı, ama Wirr yine de bir an durdu, başını eğdi, duygular aniden konuşma yeteneğini boğdu. Aşağıdakilerin yüzlerinde korku vardı ama aynı zamanda şiddetli bir kararlılık da vardı.

Tezahürat azaldı ve umutsuzca gülümsedi, takdirinin ne kadar içten olduğunu ifade etmek için bir şey yaptığını umuyordu.

"Öyleyse hepimizin kaderi bizimle olsun," dedi ve aşağıdaki insanlara Andarran selamı verdi.

Sonraki birkaç saat çok çabuk geçti.

Wirr, Mühür taşıyan her erkek ve kadınla zaman geçirdi, isimlerini öğrendi ve her birine aynı emri verdi. Geri çekilmemek ya da teslim olmamak. Kırılmamak. Baştan sona odaklanmak, asla korkuya teslim olmamak. Düzenli olmak.

Ve geldiğinde ölümden korkmamak için.

Onlardan sonra diğer herkesle konuştu ve onları yeni Yöneticiler olarak bağlamak için Yemin Taşı'nı kullandı. Askerler. Gölgeler. Rahatsızlıkları açıkça belli olsa da her biri kolayca boyun eğdi. Onlara da aynı emirleri verdi ama bunu yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Yine de bunların hiçbirini halkına göstermedi. Gülümsedi, cesaretlendirdi, öğüt verdi. İhtiyaç duydukları lider olmak için elinden gelen her şeyi yaptı.

O daha olduğunu anlamadan son adam da büyük gruba katılmak üzere uzaklaşıyordu. Wirr rahat bir nefes aldı, sonra yorgunluğunu bir kez daha geri itti ve platoya çıkan yumuşak ama sık ağaçlı yamaca bakan gözetleme noktasına doğru acele etti. Kendilerine zaman kazandırmak için ormanı ateşe vermişlerdi ama alevler çoktan sönmüş, geriye sadece büyük Arkalarında duman bulutları ve kararmış, pörsümüş ağaçlar bıraktılar.

Kalan askerlerinin en yüksek rütbelileri araziden en iyi şekilde yararlanmak için insanları düzenlemeye başlamıştı bile ama Wirr işin içine girince süreç daha hızlı ilerledi. Artık herkes gözünün önünde ve doğrudan onun kontrolü altında olduğu için her şey çok daha kolaydı ama yine de askerlere ve Gölgelere -bazılarıyla yeni tanışmıştı- emirler yağdırmak hâlâ tuhaf geliyordu.

Nefesinin altında, nadiren boş kaldığı anlarda, güneyde en çok endişelendiği kişilere de hukukun üstünlüğünü korumalarını, sorumluların hayatlarına saygı göstermelerini ve korumalarını emretmeye devam etti. Özellikle, kendisi gittikten sonra Karaliene ve Deldri'ye karşı örgütlenecek kadar vicdansız olduğunu düşündüğü Üstün Yeteneklileri ve Yöneticileri hedef aldı. Kraliyete sadakatlerini açıkça talep etme isteğine direndi -kuzeni ve hatta kız kardeşi zaten politikayı idare etmekte fazlasıyla yetenekliydi- ama Andarra bundan sağ çıkarsa, gelecek yıllar boyunca kaos yaşanacaktı ve böyle ortamda suikast girişimlerinin ötesinde olmayan pek çok erkek ve kadın vardı. Kalan ailesini güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını bilerek bu savaşa daha kolay girebilirdi.

Yarım saatten az bir süre sonra Desrielite ordusunun ilki yanmış ağaçların arasından çıkmaya başladı.

Karşılarındaki güçlerin boyutunu zaten biliyor olmasına rağmen, kararmış ormandan daha fazla asker akın ettikçe, Wirr'in güçlerinin menzilinin hemen dışında kendilerini düzenleyerek kasıtlı bir şekilde yürüdükçe kalbinin sürekli olarak battığını hissedebiliyordu. Onlara bakan pek çok yüzde öfke, nefret ve birkaç tane de inançsızlık ifadesi gördü.

Bu sonuncusu muhtemelen Andarralıların gerçekte ne kadar az olduğunu fark etmemiş olmalarından kaynaklanıyordu. Bundan gurur duyduğunu hissetti.

Ama bunun bir önemi yoktu. Kömürleşmiş ağaçların arasından daha fazlası, daha fazlası ve *daha* fazlası çıkıyordu. Sütunların ilki ortaya çıktı, siyah ve pırıl pırıl parlıyordu, bitkin görünen kadın ve erkekler onu tepeye taşımak için çabalıyordu.

İki grup bir süre birbirini izledi; Desrielitler muhtemelen gözdağı verdiklerini düşünüyorlardı, Wirr'in halkından her birinin şu anda korkuya boyun eğecek durumda olmadığını bilmiyorlardı. Wirr de olduğu yerde kaldı, beklemekten memnundu. Burada geçirdikleri her dakika

Caeden, Asha ve Davian için ekstra dakika.

Sonunda tek bir figür öne doğru ilerledi, ellerini silahsız olduklarını belirtmek için kaldırmış, yamaçtan gruba doğru yürüyordu.

Wirr tereddüt etti. Bir haberci, konuşmak isteyen biri. Yine de kendini riske atamazdı - koordinasyonu çok önemliydi ve konumunu terk etmek aptallık olurdu.

"Taeris, onunla yarı yolda buluş," dedi. Haberci bir Tuzak taşıyor gibi görünmüyordu ve Kolon'un etki alanının dışında görünüyordu. Bu da bir şeydi.

Bir an sonra Taeris'in formu aşağıda belirdi ve telaşsızca adama doğru yürümeye başladı. Wirr Öz'e dokunarak yaralı adama bir şerit gönderdi ve onu omzuna ilişti. Taeris Öz'ün teline bir göz attı, sonra onaylarcasına başını salladı, ancak akıllıca bir hareketle dönüp Wirr'in konumuna bakmadı.

Öz kullanarak kulak misafiri olmak yeterince kolaydı. Bu, Wirr için bir müzakere yürütmenin en iyi yoluydu - her ne kadar müzakere edecek çok şey olacağından şüphe etse de.

"Bu Başrahip Koresh," diye mırıldandı Taeris yaklaşırken, diğer adamın duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle. "Kendisi Meldier'in Gil'shar temsilcisi."

Wirr kıpırdandı. Adamın kendisi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama konumu onu Desriel'deki en önemli insanlardan biri yapıyordu. "Ona ne istediğini sor."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Taeris konuşma menziline girdiğinde.

"Konuşmak istediğim tek bir şey var, gaa'vesh.

Teslim ol." Gil'shar liderinin gözleri Taeris'i, perişan görünümünü ve arkasındaki küçük kuvveti incelerken parıldadı.

"Güzel," dedi Taeris, Wirr'in yönlendirmesine gerek duymadan. "Yapmamız gereken ilk şey şu sütunu geri çekmenizi sağlamak. Sonra adamlarına silahlarını bırakıp sıraya girmelerini söylersen, biz de-"

"Teslim oluyorsunuz," diye hırladı baş rahip. "Silahlarınızı bırakın ve biz de size hızlı bir infaz sağlayalım."

Wirr kımıldadı. "Ne yaptıklarını açıklamaya çalış."

Taeris başını salladı. "Cezbedici," dedi Desrielite'a sert bir şekilde. "O Sütunları aktive ederek ne yaptığınızı farkındasınız, değil mi? Askerlerinin her birini öldürmek mi? Onların ekmeğine yağ sürmek-"

Koresh döndü ve alay ederek uzaklaştı.

Wirr iç çekti. Bunun bir anlamı olmadığını biliyordu - Gil'shar buraya kadar geldikten sonra aniden geri adım atacak gibi değildi - ama denemek zorundaydı.

"Savaşmak bu," diye mırıldandı kendi kendine. "Taeris, pozisyonuna geri dön."

Desrielitler arasında sadece birkaç dar'gaithin görmesi onu rahatlattı; şüphelendiği gibi, yaratıkların safları eletai tarafından ciddi şekilde seyretilmişti. Yine de gerçek şu ki, artık bunun pek bir önemi yoktu. Burada nispeten savunulabilir bir konumda olsalar bile, karşılarında çok fazla ceset vardı. Birkaç dakika, en fazla on ya da on beş dakika dayanabilirlerdi. Bundan daha fazlasını ummak saf iyimserlikti.

Gil'shar kuvvetleri metodik olarak kendilerini düzenlemeye başlarken birkaç dakika daha geçti. Wirr bir şeyleri kaçırmadığından emin olmak için dikkatle izledi ama beklenmedik bir şey fark etmedi. Olabildiğince hazırды.

Aşağıda birileri adamlarına öğüt veren sözler haykırmaya başladığında hava beklentiyle ağırlaştı.

Ve sonra Desrielitler saldırdı.

Wirr hemen sessiz ve sakin bir şekilde emirler yağdırmaya başladı; bir manga ilk saldırıya karşı kalkan oluştururken, diğeri saldırıya geçerek yamacın daha yukarisından taş koparıp Desrielitlerin üzerine yağdırdı. Taşlar kemikleri ve kafataslarını parçaladıkça çığlıklar havayı dolduruyor, askerler düşüyor ve güvenli bir yere çekiliyor, ancak yerlerini bir sonraki dalga alıyordu. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki.

Wirr elinden geldiğince yardım etti; bir an kalkanı güçlendirirken, bir an sonra kimsenin fark etmediği bir açıklık gördüğü yerde saldırıya yardım etti. Ama zaten az olan Rezervinin tükenmeye başlaması sadece birkaç dakika sürmüştü ve diğeri Yeteneklilerden bazılarının ellerinde kılıçlar, boş gözlerle yaklaşmakta olan güce baktıklarını görebiliyordu, artık Esans katkısı da yapamıyorlardı.

Tıpkı Wirr'in bildiği gibiydi: Düşman üstesinden gelinemeyecek kadar çoktu. Sonuna kadar burada duracaklardı ama kesilip biçileceklerdi.

Çatışma yavaş ama emin adımlarla yaklaşıyor, Wirr'in pozisyonuna doğru hızla ilerliyordu, ta ki sonunda Wirr tüm bunların ortasında kalana dek... Çaresizce savunurken kılıcını çıkarmış, kendini birden fazla rakibin parıldayan çeliğinden korumak için kalan az enerjisini kullanıyordu. Kollarında ve bacaklarında kesikler açılmış, bir tanesi de göğsünde boğazına tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Yedeğindeki Öz neredeyse tükenmişti, kolları uyuşmuştu, isteksiz adımlarla geri çekilirken nefes almakta zorlanıyordu.

Her şey bitmişti. İçinde bir boşluk hissetti. gelen her şeyi yapmıştı ama yeterli olmamıştı.

Sınır düşecekti. Kaybetmişlerdi. Ve o ölmek üzereydi.

Bir dar'gaithin belirip Wirr'in müttefikleri arasında bir yarık açarak bakışlarını ona sabitlediğinde içgüdüsel, hayvani bir korku içini kemirdi. Wirr tökezleyerek geri çekildi ve yorgunluğu ayağa kalkmasına izin vermedi. Beceriksizce düştü, kılıcını sürükleyerek yerine oturttu ama bunun bir önemi olmayacağını biliyordu.

Yaratık ona doğru hamle yaptı. Gözünden bir ok çıktı.

Dar'gaithin geriye doğru sallandı, tısladı ve çılgınca çırpındı, elleri şaftı tırmaladı ve onu serbest bıraktı. Açık yaradan siyah kan fışkırdı; bir an sonra yaratık yere yığıldı ve etrafındaki Desrielite askerleri -bir saniye önce son sürat hücum etmişlerdi- Wirr'in arkasından gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakarak duraksadılar.

Yerdeki yüzüstü pozisyonundan başını çevirdi ve kısa bir mesafe arkasında duran kişiyi gördü.

Çok fazla kan kaybettiğini biliyordu; bu bir serap olmalıydı. Zihninin kavradığı bir şey, her şeyden çok görmek istediği bir görüntü. Ölümden önce son bir yanılısama.

Sonra onu kollarının altından yakalayan eller vardı. Onu sürüklüyorlardı. Kısa bir süre mücadele etti, konuşmaya çalıştı, onlara ayakta durmaları gerektiğini, geri çekilmenin hepsini öldüreceğini haykırmaya çalıştı.

İşe yaramadı. Her şey karardı.

Bölüm 47

Caeden Asha'ya işaret etti ve sonra geçitten geçerek karanlık, boş bir sokağa girdi, etrafındaki sivri siyah mimari rahatsız edici, yürek parçalayıcı bir şekilde tanıdıktı.

Durdu, herhangi bir hareket belirtisi için etrafı tararken durakladı ve Ilshan Gathdel Teth'in tanıdık, boğucu havasını soludu. Ne yapmak üzere olduklarını bilmenin getirdiği gerginliğin ortasında garip bir rahatlık duygusu yerleşti. Çirkinliğine rağmen ve başka nasıl düşünmeye çalışırsa çalışsın, burası hayatının yarısı boyunca yaşadığı yerdı.

Yüzleşmek üzere olduğu şeye rağmen, eve dönüyormuş gibi hissetmemek zordu.

Asha ona katıldı ve o da kenara çekilip hafifçe döndü ve geçidin mekanizmasını kanla keserek geçidin yok oluşunu izledi. Sonra sessizce sola, dar bir sokağa doğru ilerlemesini işaret etti; gölgelerin içine doğru ilerlerken Asha ona yetişmek için yarı koşar adımlarla ilerledi. Shammaeloth'un onu burada istediğine dair çok az şüphe olsa da, bu açık bir saldırıyı dışlamıyordu ve Gassandrid onun şehre girişini yine de tespit edebilirdi. Oyalanmamaları hayati önem taşıyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler, Caeden onları Örs ve Mezarlık gibi akşamın geç saatlerine kadar açık olan yerlerden uzak tuttu; saat gece yarısını geçmiş olmasına rağmen bu yerler hâlâ kalabalıkları çekiyordu. Bunun yerine onu ıssız pazar yerlerinden ve uzak lambaların belli belirsiz aydınlattığı sokaklardan geçirdi, sesler ara sıra kulaklarına ulaşıyor ama asla yaklaşmıyordu.

Ilshan Gathdel Teth için bu alışılmadık bir durum değildi. On katı için tasarlanmış bir şehirde sadece yirmi bin kişilik bir nüfus bolca alan sağlıyordu. Kendilerini kolay hedef sanan ayak takımları tarafından saldırıya uğrama konusunda da endişelenmelerine gerek yoktu. Venerate'in evinde suç işlemek sağlıksız derecede riskli bir girişimdi. Çok az kişi rahatsız oluyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Asha sonunda, bilgi edinme ihtiyacı durumun korkutucu doğasının önüne geçmişti.

Caeden yönünü bulmak için sol taraflarındaki Hisar'a baktı. "Yeraltı. Shammaeloth'un... sığınağı, sanırım siz öyle diyorsunuz."

"Licanius'un orada olduğuna emin misin?" "Evet. Güven bana."

Asha kolunu sıkıca kavrayınca Caeden sarsılarak durdu.

"O zaman korunmayacak mı?" diye sordu ciddi bir şekilde, onun bakışlarını tutarak. "Sence kaç kişiyle savaşmak zorunda kalacağız? Gassandrid orada olacak mı? Oraya indiğimizde ne beklemeliyim? Sana güveniyorum Caeden ama yardım edeceksem bana söylediklerinden daha fazlasını bilmem gerek."

Caeden yüzünü buruşturdu. Kasıtlı olarak belirsiz davranmıştı, çünkü onu doğru dürüst aydınlatmak -yüzleşmek üzere oldukları şeyi gerçekten anlayabileceği kadar ayrıntıya girmek- saatler alabilirdi. Hatta şüphelendiği kadar meraklı biriye günler bile sürebilirdi. Binlerce yıllık efsane ve şüphecilik Shammaeloth'u çevreleyen yarı gerçeklerle karışmış, onun gerçek doğasını çözmeyi o kadar karmaşık bir görev haline getirmişti ki Caeden bunu henüz tam olarak tamamladığından emin değildi.

Ne de olsa bu, düşmanlarının en büyük güçlerinden biriydi.

"Bu... Shammaeloth'un istediği bu, Asha," dedi. "Muhafızlar , çünkü onunla yüzleşmemi istiyor. Önce bana *sahip* olmaya çalışmadan beni öldürmeyecektir."

Asha kaşlarını çatı. "Ama neden Licanius'u gerçekten saklasın ki-"

"Çünkü şu anda ondan istediğim tek şey bu," dedi Caeden basitçe. "Ona gitmemi garanti eden tek şey bu. Bu savaşmadan *vazgeçeceği* anlamına *gelmiyor* ama içeriye geçişimiz neredeyse kesinlikle engelsiz olacak." Elini kolundan nazikçe kaldırarak işaret etti. "Diğer sorularınızı yürürken cevaplayabilirim."

Asha dudağını ısırdı ama kabul etti ve bir kez onunla aynı hizaya geldi.

İssız sokaklarda hızla ilerlediler ve Caeden yüzleşmek üzere oldukları şeyin resmini çizmek için elinden geleni yaptı. Shammaeloth fiziksel olarak dünyayı etkileyemiyordu; bunu açıklamak ve aynı zamanda Asha'yı, onlara karşı dizilmiş olabilecek diğer güçlerin değil, hâlâ en acil ve tehlikeli tehdidin kendisi olduğuna ikna etmek, zaten bildiği gibi, çok zordu.

Bu Asha'nın suçu değildi. Shammaeloth'un varlığını henüz tecrübe etmemiş biri için, düşmanın gerçek silahlarının sadece kelimelerden ibaret olduğunu, kolayca üstesinden gelinebilecek tanıdık bir şey olduğunu düşünmemek imkânsızdı. Onun odaklanmış dikkatine sahip olmanın, söylediği her şeyin zihninizin gözeneklerine sızmasının, sonraki her düşüncenizi renklendirmesinin nasıl bir şey olduğunu kimse hayal edemezdi. *Bundan sonra sahip olacağınız* her düşüncüyü. Shammaeloth'un tüm gücüyle sizinle konuşması, başka bir insanı dinlemeye hiç benzemiyordu. O, bu dünyadaki herhangi birinin kendi başına deneyimlemeden doğru düzgün tasavvur etmeyi umabileceğinden daha yaşlı, daha zeki ve daha derinden güçlüydü.

Tam da bu yüzden Ashaya ihtiyacı vardı.

"Yani... Öz'ün onu zayıflattığına inanıyorsun. Etkisini azaltıyor," dedi Asha sessizce, başka bir köşede durduklarında, Caeden önlerindeki caddeyi hızlıca kontrol ettikten sonra onlara devam etmeleri için el salladı. Yüzünü buruşturdu, ikna olmamış görünüyordu. "Bu yüzden mi buradayım? Shammaeloth'un daha az ikna edici olması için mi tüm o Öz'e ihtiyacın var?"

"Ve ona boyun eğmediğimde kaçınılmaz saldırı için." Caeden bu sözleri kendinden emin bir şekilde söylemişti ama hissettiklerini yansıtmıyordu. "Ama evet. Esasen."

Bir köşeyi daha dönüp Kürenin görüş alanına girdiklerinde, devasa küredeki titreşen mavi çatlaklar etrafındaki boş alanı aydınlattığında kalbi biraz durdu. Davian yoktu. Arkadaşının zamanı gelince onlara ulaşacağını umuyor, bundan hâlâ emindi. Ama onu bekleyecek zamanı yoktu.

Asha Kürenin belli belirsiz tehditkâr ışıltısını fark edince duraksadı.

"Nedir o?"

"Bir geçit." Caeden anıta doğru yürüdü, ellerini üzerine koydu ve Öz'ünden bir damlanın Kap'a akıp gitmesine izin verdi. Mavinin çatlakları -altında parlayan çeliğin ışığının parladığı yer- karşılık olarak kısa bir süre parladı, küre yana yuvarlanmaya başladığında aniden alçak, gıcırtilı bir uğultu duyuldu ve merdiven boşluğunun Ilshan Gathdel Teth'in karnının derinliklerinde kaybolduğu ortaya çıktı.

İlk basamağa çıkmaya başladı. "Tal!"

Ses meydana yankılandı, alçak ve aceleci, heyecanlı ve gergin bir karışımdı. Caeden ve Asha sesle birlikte döndüler.

Genç bir kadın aceleyle onlara doğru geliyordu, koyu kahverengi gözleri Caeden'a kilitlenmişti. Onu daha önce hiç görmemişti ama yine de -yüz ifadesinden, gözlerindeki ışıktan, ona bakarken uzun sarı saçlarını geriye savuruşundan- kim olduğunu hemen anladı.

"Nethgalla," diye mırıldandı bu isim karşısında kaskatı kesilen Asha'ya.

Şekil değiştiren yaklaştı ve sonunda Caeden'ın arkadaşını fark etti.

"*Ashalia*?" Sesi yükselirken bile Nethgalla'nın yüzündeki kan çekilmişti. panik içinde.

"İlshara hâlâ duruyor." Caeden sesini sessiz ve soğuk tuttu. "Ne istiyorsun, Nethgalla?"

Nethgalla vurulmuş gibi irkildi. "Licanius'u geri getirmenize yardım etmek istiyorum."

Caeden anlamlı anlamlı merdivenlere baktı. "Şimdi oraya gidiyorum. Ve senin de beni takip etmek istemeyeceğinden emin olduğum tek yer orası."

Nethgalla ona baktı ve Caeden başını hafifçe eğdi, çünkü kadının yüzünde dehşet dolu bir anlayış yavaş yavaş yayılıyordu.

"Kendin mi giriyorsun?" diye fısıldadı inanamayarak.

"Başka seçeneğim yok," dedi Caeden yumuşak bir sesle. "Başka türlü ondan almanın bir yolu olduğunu düşünsem bile, ilshara düşecek, hem de yakında. Cyrarium'a giden yolu izlemek için Isiliar'ın Kolu'nu kullandılar - nasıl olduğundan emin değilim.

-Ve Desrielitleri Dareci'deki gibi Sütunlarla silahlandırıdılar. Onları durduramadık." Onun dehşet dolu bakışları karşısında başını salladı. "Artık bu konuda yapılacak bir şey yok, bu yüzden ilshara batmadan *önce* Licanius'a ihtiyacımız var. Deilannis'e ulaşma şansı olmadan önce."

Nethgalla ağır bir sesle, "Demek bu yüzden alarm ," dedi.

Caeden kısa bir süre başını salladı, tedirginliğini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu. Her ne kadar ondan nefret etse de, Nethgalla onun ne yapmak üzere olduğunu herkes kadar iyi anlıyordu. "Davian nerede?"

Yan tarafta, konuşma boyunca buz gibi bir sessizlik içinde kalan Asha

-Ani beklentisini gizleyemeyerek hafifçe kıpırdandı.

Nethgalla kaşlarını çatı. "Zvaelar'a geri döndü."

Caeden nefes verdi, olayların sırasını yerleştirirken, oradaki son anları düşündükçe utanç içini kemiriyordu. "O... uzun sürmez. Eğer yardım etmek istiyorsan, geri gelmesini bekle. Ona neler olduğunu anlatın."

Nethgalla'nın Caeden'in inişe başlamasına izin verme konusundaki isteksizliği açıktı. "Licanius'u yakaladığını varsayarsak," dedi. "Sonra ne olacak?"

"Diara ve Gassandrid'i bulup öldüreceğiz."

"Nasıl? Diara haftalardır kendini gizliyor ve Gassandrid hâlâ vekiller aracılığıyla çalışıyor."

Caeden kararlı bir tavırla, "Bırakın bunu ben düşüneyim," dedi. Hâlâ Nethgalla'yı soğuk bir şekilde izleyen Asha'ya işaret etti. "Yakında görüşürüz."

"Tal." Nethgalla'nın sesindeki bir şey onu duraklattı. Güzel genç kadın - muhtemelen Ilshan Gathdel Teth'in talihsiz bir sakininin kopyası- ona ciddiyetle baktı. "Ben de seninle geliyorum. Kan kullanabilen başka birine ihtiyacın var. Onunla birlikte yüzleşebiliriz."

Caeden arkasına baktı, sonra hafifçe omuz silkti.

Döndü ve merdiven boşluğundan aşağı, karanlığa doğru inmeye başladı.

Asha ve Nethgalla'nın kendisini takip ettiğini duyduğunda arkasına bakmadı, Yedek'ine vurdu ve küçük bir Öz topunun canlanmasına izin verdi. Açıkta kalan her Öz, karanlık taşın yakını olduğunda bunu yapma eğiliminde olduğu için ışık titredi ve azaldı ama dar taş merdivenlerden kafa üstü düşmemelerini sağlamaya yetti.

Arkalarında Küre tekrar kapandı. İçindeki zamana kilitlenmiş küçük metal parçaları şu anda Gemi'yi çalıştıran şeydi, ancak Gemi bir zamanlar Darecianların bir eseri olan taşın içine yerleştirilmişti. Elbette İlshara'nın yetiştirilmesinden sonraki aylar içinde bozulmuştu.

"Neden halka açık bir meydanın ortasına gizli bir giriş inşa ettiniz?" diye sordu Asha aşağı inerlerken.

"Burası her zaman halka açık bir meydan değildi. Şehir iki bin yıl içinde çok değişti," diye güvence verdi Caeden.

"Yani Sınır yükseltildiğinden beri burada mı?"

"Neredeyse tamamen." Taag'ın Zirvesi'ndeki o geceyi düşünerek yüzünü ovuşturdu. Burada geçirdiği onca yıl boyunca, Shammaeloth'un ortaya çıktığından emin olduğu tek zaman olarak kalmıştı. "İlshara'nın yakınına gelmek onu... azaltıyor gibi görünüyor."

"Bu ona acı veriyor. Yakınlarda ne kadar çok Öz varsa, etkisi o kadar zayıflıyor." Nethgalla ilk kez konuşuyordu, sessizce olsa - neredeyse kendi kendine. "Eğer başka bir yerde ortaya çıktıysa, bu sadece bir tür... projeksiyon olurdu. Bir yanılsama. Burayı gerçekten terk etmesinin tek nedeni Deilannis üzerine yürümek olurdu."

Caeden homurdandı. "*Şimdi* de onun hakkında konuşmak mı istiyorsun?"

Nethgalla başını çevirdi ama Caeden onun gözlerindeki korku parıltısını görmeden önce değil.

"Bilmen gereken her şeyi biliyorsun," dedi. "Ve burada olduğumuz sürece, kesinlikle gerekli olmadıkça daha fazla konuşmamalıyım. Onun etkisi..." İç çekti. "Kendi dilime güvenebileceğimden emin değilim."

Caeden Nethgalla'ya baktı ve isteksizce de olsa hak verdi.

Aşağı doğru ilerlemeye devam ederken bir süre kimse konuşmadı, Asha'nın yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Genç kadının hakkını vermek gerekirse, söylenen her şeyi olduğu gibi kabul ediyor gibiydi, gerçi Caeden bu aşamada pek bir seçeneği olmadığını düşünüyordu.

Bir süre sonra taş duvara dokundu. "Sen, yani Venerate
-"Burayı onun için mi yarattın?"

"Zaten buradaydı. En azından..." Caeden bu eski anıları canlandırmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu ama onları görmezden gelmenin kimseye faydası olmayacaktı. "Küre vardı ve bu gizli merdiven boşluğu - sanırım şehir boyunca inşa edilmiş bir dizi geçitle birleşiyor. Ama tam olarak nereye gittiğimizden hiçbirimiz emin olamadık. Shammaeloth burayı kendisi yapmış olamaz, ama biz Andarra'ya gelmeden önce çok benzer bir yerde kalmıştı. Tahmin etmem gerekirse, bir şekilde yapılmasını ayarladığını söyleyebilirim."

"Yani bir şekilde özel mi?"

"Evet. Kan orada yok gibi görünüyor, en azından bizim için. Sadece kapalı değil. Tamamen yok oluyor," dedi Caeden sessizce. "Dürüst olmak gerekirse, hepimiz bunun onun gücünün daha fazla kanıtı olduğunu düşünürdük. Ama Zvaelar'a gittiğimde, orada da aynı deneyimi yaşadığımı fark ettim-

Ve buradaki sığınağı muhtemelen geçide oldukça yakın bir yerde bulunuyor ve bizim kurduğumuz tüm mekanizmalar oradan sızan yozlaşmayı engellemek için."

Teorisini doğrulayacak bir ipucu bulmak için Nethgalla'ya baktı ama kadın acımasızca ilerliyordu ve yüzü düşüncelerine dair hiçbir belirti vermiyordu. Başını hayıflanarak salladı. "Bu hâlâ sadece bir tahmin ama eğer Zvaelar'ın zaman yozlaşmasını bir şekilde kullanıyorsa, bu muhtemelen mabediyle ilgili diğer garip şeyi de açıklar - bazen orada zaman *kaybedebilirsiniz*. Saatler. Günler. Bu, zaman akışının normal manipülasyonunun tam tersi ve tutarlı da değil, bu yüzden bunun sadece kan'ın gizli bir kullanımı olduğuna inanmıyorum." Gözlerini ona dikti. "Doğası hakkında haklı olup olmadığımdan bağımsız olarak, Licanus'u tutabilecekleri en güvenli yerlerden biri olduğu kesin."

Merdivenlerin dibine vardılar ve birden Asha'nın adımları durakladı. Caeden ona döndü, yüzündeki garip ifadeyi fark edince kasvetli bir şekilde başını salladı. "Onun varlığını hissetmeye başlıyorsun."

"Hayır, hayır, öyle değil," dedi Asha nazikçe, dudaklarında küçük bir gülümseme oynatıyordu. "Aslında kendimi... harika hissediyorum. Sakin, sanki... her şey yoluna girecekmiş gibi." Yumuşak, inançsız bir kahkaha attı. "Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi."

Caeden omuzlarını rahatsız edici bir şekilde yuvarladı. Yan taraftaki Nethgalla kaşlarını çattı ama sözüne sadık kalarak hiçbir şey söylemedi.

"Bu o. Seni uyarmıştım, bu onun çalışma şeklinin bir parçası, Asha," dedi Caeden sonunda, önlerinde uzanan uzun, karanlık koridorda ilerlemeye devam etmesini işaret ederek. Henüz bir şey hissetmiyordu ama yakında hissedeceğini biliyordu ve bir parçası -her zaman orada olan o bencil, ilkel parçası- bunu hissetmek için zorlanıyordu. "Bu gerçek değil."

Asha bu ifadeyi isteksizce kabul etti. Tekrar yürümeye başladılar. "Nasıl bu kadar *emin* olabiliyorsun?" diye sordu aniden. Bir elini onunkine doğru salladı.

ifade. "Sana inanıyorum, ama bu güvence çok... derin. Neden *Shammaeloth* kimsenin hissetmesini ister mi?"

Caeden yüzünü ovuşturdu. "Çünkü arzuladığımız şeyler harika göz bağlarıdır," dedi. "Kaymaya başladıklarında, onları tekrar yukarı çekmesinden başka bir şey istemeyiz."

Asha ona baktı, sonra yutkunarak yavaşça başını salladı.

Bir süre sonra "Senin için ne var?" diye sordu.

Caeden uzun bir süre sessiz kaldı.

"Huzur," dedi usulca.

devam ettiler; sağında Nethgalla'nın adımları sürüklenmeye başlamıştı, solunda ise Asha'nın bilinçsiz bir hevesle önüne bakarken gözlerinin parladığını görebiliyordu. Asha için çok fazla endişelenmiyordu.

Zamanı geldiğinde Shammaeloth'un çekimine herkesin direnebileceği kadar direneceğini bilecek kadar onu tanıyordu ama yine de bu iki farklı tepki karşısında bir tedirginlik hissetmekten kendini alamıyordu. Bu, yüzleşmek üzere oldukları şeyin bir başka hatırlatıcısıydı.

Asha'ya "Rezervine dokun ve Öz'ün vücudundan akmaya devam etsin," dedi. "İyi hissettirmeyecek ama duyularını keskinleştirecek. Odaklanmanı kolaylaştıracak."

Asha onun önerdiği gibi yaptı ve Shammaeloth'un etkisi azalmaya başladıkça Asha'nın gözlerindeki ışığın söndüğünü görebiliyordu.

Birkaç dakika boyunca devam ettiler, Caeden tünellerin çeşitli kollarında yanılmaz bir şekilde ilerliyordu. Sonunda tanıdık, düz çelik kapıya geldiler ve Caeden tereddüt etti. Yanındaki Nethgalla -şimdi korkusu yüzüne yansımıştı ama hâlâ konuşmama amacını sürdürüyordu- kararlı bir şekilde hazır olduğunu belirtti.

"Unutma. Yerimizi alır almaz onunla aramızda bir bariyer oluştur," diye tekrarladı Asha'ya. "Burayı Esans ile aydınlatman gerekiyor. Kendini tutma."

Anladığından emin olmak için durakladı, sonra elini metale dayadı.

Bir parıltı oldu ve kapı açıldı.

Yarım daire şeklindeki platforma çıktılar, platform yüz metreden daha az bir mesafede aniden sona eriyordu; ondan sonra sadece karanlık vardı, Caeden'in titrek Öz topunun ışığı uçsuz bucaksız boşluk tarafından yutulmuştu. Çıkıntıyı dikkatle incelerken yumuşak, soğuk bir rüzgâr yanağına bastırdı ama her zamanki gibi tamamen çıplaktı. Sadece düz kara taş, kenarın ötesindeki boşluk dipsiz bir çukur gibi görünüyordu ve her iki tarafta da siyahın içinde kaybolan pürüzsüz, dik duvarlar vardı.

Kenara doğru ilerlemeye çalışan Asha'nın omzuna uyarıcı bir el koydu. "Çok yaklaşmak istemezsin." Kapıyı arkasından kapattı ve adet olduğu üzere diz çökme dürtüsüne direndi. Sonra kısa bir süreliğine kan'a uzandı, rahatsız edici yokluğunu teyit eder etmez durdu. "Kalkan zamanı, lütfen."

Öz etraflarında canlandı, kalın ve parlak bir kubbe yanıyordu ama ışığı devasa alanı onun küçük Öz topunun aydınlattığından daha fazla aydınlatmıyor gibiydi. Caeden bariyeri kısaca inceledi ve etkilendi. Karataş enerjinin çoğunu emiyor olmalıydı, bu da kalkanın tutarlılığını korumanın oldukça zor olduğu anlamına geliyordu; Asha ise kendini zorluyor gibi bile görünmüyordu.

İleri doğru tek bir adım attı.

Işık her şeyi yaktı, gözlerindeki acı sendelemesine neden oldu. Arkasında

Asha'dan bir soluk sesi, Nethgalla'dan ise alçak bir dehşet olduğunu düşündüğü bir ses duydu.

Tal'kamar.

Ses her şeydi. Sakin ve yine de ezici. Nazik ve yine de bir kükreme. Son birkaç dakikadır zihninin kıyısında gezinen huzur hissi aniden orada, yoğun bir şekilde onu sarmıştı.

Dişlerini sıkarak onu geri itti.

"Shammaeloth," diye soluk soluğa kaldı, sadece bu isim bile ağzından kan akıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. "Sende istediğim bir şey var."

Ona baskı yapan his daha üzücü bir şeye dönüştü. Derin, yalnız, kederli bir SIZI.

zaman alacaksın.

Bu açıklamanın ardından bir sessizlik oldu ve Caeden nefes almakta zorlandı. Asha'nın bariyeri hâlâ açık mıydı? Bunu anlamamanın hiçbir yolu yoktu, gözlerini açıp bakma şansı da yoktu.

"Hangi fiyata?"

Dikkatine, Tal'kamar. Seninle konuşmak ve son bir kez beni gerçekten duymanı istiyorum. Bir duraklama. Sonra seçim yapacaksın. Dünyanın ve içindeki herkesin kaderini seçeceksin. Ama bu senin seçimin olacak, benim değil.

Solunda, Asha'nın ağır ağır nefes aldığını duydu. Başını yana çevirip gözlerini kısarak açtı ve Asha'dizlerinin üzerine çökmüş, gözlerini korumaya çalışırken yüzünü yere eğmiş olduğunu gördü. Sürünerek yanına gitti, bir elini sırtına koydu ve ona doğru eğildi.

"Onun Öz'den nefret ettiğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı Asha.

"Bu bir yanılsama," diye yanıtladı Caeden, kendi sözcükleri zorlanarak. "Eğer yapabilirsen kalkanı daha büyük yap. Burayı daha fazla Öz ile doldurun."

Işığın içinde bir hareket hissi vardı ve Caeden'in gözlerindeki acı aniden biraz olsun hafifledi.

Asha'nın omzunu sıktı ve sonra kör edici parlaklığa bakarak, acıyı kabul ederek ayağa kalkmaya çalıştı. "O zaman konuş," diye hırladı.

Licanus'u Andrael'in istediği gibi kullanırsanız, bir seçim yapmış olursunuz. Daha önemli bir seçim hiç yapılmamış olabilir. Ses nazikti. Ve eğer bilinçli değillerse seçimlerimiz bir hiçtir, Tal'kamar. Çok daha az bir şeye dönüşürler.

"Haberim var," diye tükürdü Caeden. "Senin gerçek formunu ve gerçek doğanı hatırlıyorum. Artık beni kandıramazsın. *Her şeyi* hatırlıyorum."

Her şeyi değil. Sadece kendinize izin verdiğiniz şeyler.

Shammaeloth'un ne demek istediğini anlayan Caeden'in kalbi küt küt atmaya başladı. "Diğer anıları tekrar yaşamadım çünkü utanıyordum. Senin için yaptığım şeylerden utanıyordum," dedi sonunda.

Onlardan kaçtınız çünkü sizi belirsiz hissettirdiler. Şüphe duymanıza neden oldular. Varlıkları acıma hissi veriyordu. **Doğru tarafı seçip seçmediğin konusundaki belirsizliğe Tal'kamar.** Bu yüzden yenik düştün. Bir duraklama. **Sana soruyorum: Eğer haklı olduğundan bu kadar eminsen, neden bilgiden korkuyorsun?**

Düşünmek zordu. Tekrar Asha'ya bakmaya çalıştı ama onun yüz ifadesini göremedi. "Bilgiden korkmuyorum. Anılardan korkmuyorum ve onlara sahip olmak fikrimi değiştirmez," diye mırıldandı, kendisi için olduğu kadar onun için de.

O zaman onları geri getirmeme izin verin. Seçimi *senin* yaptığını bana kanıtla. Licanius için fiyatım bu.

Aşırı güçlü ışık aniden söndü; gözlerine uygulanan baskı hafifledi ve gözlerini geçici olarak açtı.

Şimdi Shammaeloth'tan eser yoktu ama ağır varlığı hâlâ karanlığın ötesinde geziniyordu. Yine de Caeden'in bakışları hemen platformun kenarına doğru çekildi.

Bariyerin hemen dışında, yerde duran bıçak Asha'nın kalkanının ışığını büktü. Büktü.

Sanki bir rüyadaymış gibi yavaşça ilerledi. Ayak sesleri taşa yankılanıyordu ama kulaklarındaki kan uğultusundan onları zar zor duyabiliyordu.

"Ashalia," dedi. "Kalkanı biraz daha uzat."

"Yapma." Bu Nethgalla'ydı, sesinde panik vardı. "Ashalia, onu dinleme."

Hiçbir şey olmadı; Caeden döndü ve Asha'nın ona baktığını gördü. Sessizce ona tek bir güven verici baş selamı verdi.

Enerji kabarcığı genişledi. Kılıcın içeri girmesine izin verecek kadar.

Caeden bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Korkudan mı yoksa pişmanlıktan mı olduğunu bilmiyordu.

. Licanius'u aldı. Anılar geldi.

Aralarında neredeyse hiç duraklama olmadan, her biri bir sonrakine geçerek birbiri ardına ona çarptılar. Bunlar geçen yıl boyunca aklına gelen, büyük ölçüde donuklaşmış, bilgisel hatıralar değildi. Canlı ve parlak, yoğun ve duygusaldılar.

Binlerce anı, binlerce kararı tekrar tekrar yaşadı. Bazıları haftalar sürüyordu ve Theria Savaşı, Jereth'in yok edilmesi ya da Li Teroth'un yok edilmesi gibi uyuşturucuydu. Diğerleri sadece dakikalar sürüyordu ve yoğun bir şekilde kişiseldi, manipülasyonlar, yalanlar ve çirkin öfke kayıpları. Öfkesinin genç Elina'yla alay etmesine yol açtığı zaman

Devries, onu dansa kaldıracak cesareti bulduktan sonra gözyaşları içinde herkesin önünde ona ders vermişti. Caeden'e neredeyse tapan Damon Rel'i oğlunu hapse göndermeye ikna etmek için söylediği yalanlar. Siara Calethi'nin evliliğini parçalamak için kullandığı dört kelime, hepsi de algılanan bir hafiflik yüzünden.

Bir tartışmayı tırmandırmayı seçtikten sonra Ell'e bağarmak, onu bembeyaz, titreyen ve gözyaşlarına boğulmuş bir halde bırakmak. Ve sonra çekip gitmek.

Binlerce an, binlerce karar ve her biri bir hançer. Her biri utanç ve pişmanlıktı, derin, kıvrımlı ve sefil.

Yine de, yaptığı tüm korkunç şeylerin bunlar olmadığını biliyordu. Bunlar sadece en kötüleriydi.

Bir noktada daha uzun bir duraklama oldu, nefesini tutması için birkaç saniye geçti, mağara tekrar görüş alanına girdi. Sersemlemiş bir halde döndüğünde, Asha'nın ve Nethgalla'nın yüzlerinden akan gözyaşlarını görünce dehşete kapıldı.

"Onlara ne gösteriyorsun?" diye nefes nefese kaldı.

Tam olarak size gösterdiğim şey.

"Hayır," diye fısıldadı, Asha'nın keder ve umutsuzluk dolu gözlerini izlerken aşağılanmışlık panikle savaşıyordu.

Başka bir anının başlangıcı onu gözünün önünden silmeden önce sadece onun sıkıntısını anlayacak zamanı vardı.

Zamanın nasıl geçtiğini, nerede olduğunu ve bunun neden olduğunu unutmuştu. Utanç içini kemirdi, bağırsaklarını kurtlandırdı, özüne sızdı. Bu bir aldatmaca, Shammaeloth'un onu dönüştürmek ya da kırmak için tasarladığı zihinsel bir hile değildi. Bu *oydu*. *Olduğu kişi* buydu. Bu bir rüyaydı. Bir kâbustu. Sadece acı görebiliyordu ve tüm bunlardan kendisi sorumluydu.

Ve sonunda, dakikalar ve yıllar sonra, her şey bitmişti.

Şimdi dizlerinin üzerindeydi. Bu sadece hatırlamaktan daha kötüydü, basit bir bilgiden daha kötüydü. Kendini lekelenmiş hissediyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca orada diz çöktü, çevresini unutmuştu. "Geçmiş geçmişte kaldı," diye fısıldadı, sonunda gözyaşlarını silmek için uzandı

sol eliyle yüzünü kapattı. Licanius hâlâ sağ elindeydi ve kabzayı sıkıca kavramıştı. "Geçmiş geçmişte kaldı." Buna inanması gerekiyordu. "Geçmiş geçmişte kaldı ve beni onunla yıkamazsın. Artık üzerimde hiçbir etkisi yok."

Sözler kendi kendine söylenmişti ama Shammaeloth yine de cevap verdi.

İnandığın şey bu mu?

"Gerçek bu," diye boğuldu Caeden. , değil mi? "Onu geride bıraktım."

Onu geride bırakmayı seçtin. Ama uğruna savaştığın dünyada Tal'kamar, bunun çok az anlamı var. Sizin dünyanızda geçmiş, asla özgür olamayacağınız bir şeydir.

Mağara tekrar soldu. Son bir kez anı oldu.

Ama bu... bu onun değildi.

Saray koridorları. Bir tepsi yemek taşıırken midesinde çirkin, sıcak ve ağır bir öfke yanıyordu. Bir kapıyı çaldı.

Karaliene cevap verdi, onu içeri aldı.

Kadın neşeyle konuşuyordu ama adam onu dinlemiyordu; sesi sinirlerini bozuyor ve sakar gülümsemesi öfkesini körüklüyordu. O mu? Sadece onu görmüyordu. Tepsiyi yere bıraktı ve kapıyı arkasından kapattı, Karaliene'den kapıyı kilitlediği gerçeğini de sakladı.

Prenses dönmüştü. İki adım. Bir el ağzını kapadı. Prenses çırpındı, adamın tutuşuna karşı direndi, ama Öz ondan ve adamın içine akarken hareketleri hızla zayıfladı. Cildi solmaya, solmaya ve çatlamaya başlarken onu sabit tuttu. Başı arkaya düştü ve o tanıdık, garip memnuniyet ve utanç karışımıyla gözlerinin önce donuklaşıp sonra büzüşmesini izledi.

Cesedi yere indirdi ve ince gri tozdan başka bir şey kalmayana kadar boşaltmaya devam etti.

Ellerinin tozunu aldı ve ardından prensesi hayal ederek odaklandı. Kan akışına izin verdi ve değişimin hassas ıstırabını kucakladı.

Kemikler kırıldı ve yeniden şekillendi, deri kıvrandı, kaslar yırtıldı ve sonra bitti. Ayağa kalktı, hizmetkârların odasından birini çağırmak için kapının yanındaki Gemi'ye dokunmadan önce aynanın önünde o sinir bozucu, kız gibi gülümsemelerden ve tavırlardan birkaçını hızla uyguladı.

Yapılması gereken bazı temizlik işleri vardı.

Caeden kendini bir kez daha soğuk taşın üzerinde diz çökmüş bulurken kolları bacakları titriyordu.

Hafızası onunki kadar pürüzsüz değildi, olaylar ve duygular hareketli görüntülerin şiddetli flaşlarıyla aktarılmıştı ama yeterliydi.

"Yalan söylüyorsun," diye homurdandı. Kelimelerin içi boştu; kendini tamamen tükenmiş hissediyor, bu inkâra bile herhangi bir tutku katamıyordu. "Hep yalan söylüyorsun. O ölmedi. Her zaman yalan söylüyorsun."

Sana yanlış bir şey göstermedim, Tal'kamar. Bunu biliyorsun.

Caeden orada diz çökmüş, başını eğmiş, keder, öfke ve utanç kırmızı bir sise karışmıştı.

Tökezleyerek ayağa kalktı. Nethgalla'ya döndü.

Gerçeği anlamak için onun gözlerini görmesi yeterliydi. "Ne zaman?" diye sordu, sesi çatlayarak.

Nethgalla bir an cevap bulmakta zorlandı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı

Asha'nın kalkanı tarafından aydınlatıldı.

"Şehrin kuşatılmasından bir ay sonra, sen Mash'aan ve adamlarını öldürdüğünde. Yapmak zorundaydım. Yaptığım Gemi için bir İz alabilmek için yaklaşmak zorundaydım - Aşına senin için geliyordu ve senin Öz imzanı güçlendirmek gerçek imzanı bir süreliğine maskeleyebilmemin tek yoluydu," dedi kararsızca. Uzun bir süre durakladı ve düşünceli bir şekilde onu izledi. "Bu senin hayatını kurtardı, Tal. Ve... öyle olmasaydı bile, sanırım onunla yaşadığınız şeyin gerçek olmadığını biliyorsunuz. O çok gençti..."

Sözünü kesti, gözleri irileşmişti. Caeden ona doğru yürüyordu ama bacaklarına hareket etme talimatı verdiğini hatırlamıyordu.

"Tal." Geriye doğru çabalamaya başladı. "Tal."

Derisi kıvrandı ve kemikleri çatladı; ona ulaşmadan, Ell açık bir korkuyla ona bakıyordu.

Gözyaşları ve acıyla her şey bulanıklaşmıştı. Kederi sadece Karaliene için değildi. Onun hayatına dokunduğu herkes içindi. Kendisi içindi.

Kolunu Öz ile doldurdu ve Nethgalla'yı kavradı. Karısının görüntüsü ona bağırdı, yumruklarıyla onu dövdü, durması için yalvardı, ona olan aşkını itiraf etti. Darbeler güçlüydü ama onu ürkütmedi. Artık fiziksel acının ötesine geçmişti.

Safrayı ve daha fazla gözyaşını bastırdı ve onu kalkanın kenarına sürükledi. Öz onun için yarılmıştı; Licanius'la birlikte mi yarmıştı yoksa Asha mı onun için bu boşluğu yaratmıştı, tam olarak emin değildi.

Tüm gücünü, tüm öfkesini topladı.

Nethgalla'yı karanlığa fırlattı.

Nefes nefese orada durup Ath'ın uçurumda kaybolan çılgınlıklarını dinlerken Öz kalkanı tekrar etrafına kapandı. Her uzvu titriyordu; zihni hem öğrendikleri hem de az önce yaptıkları karşısında sade, ham duygulardan oluşan bir karmakarışıktı.

Tal'kamar. Ses nazikti. Acını hissediyorum ve bunun için üzgünüm. -Ama sana ulaşmanın tek yolu buydu. Derinlerde bir yerde, hatanın sana ait olmadığını biliyorsun. Hiçbiri için değil. Kader tarafından hapsedilmişken olmaz.

Caeden göz ucuyla Asha'ya baktı. Bir şekilde onun şu anda konuşulanları duyamadığını biliyordu.

Adamın bakışlarıyla karşılaştığında yüzünde beliren şok ve tiksinti ifadesi çok fazlaydı.

Onu suçlamadı - nasıl suçlayabilirdi ? O da aynı şeyi hissediyordu. Her şey utanç vericiydi, derin, karanlık ve kırmızıydı.

Yaptığı şeyler. *Yaptığı* şeyler.

"Sorumlusu benim," diye fısıldadı Caeden. Aksini söylemek için duyduğu ezici arzuya rağmen bunu biliyordu. "Bana gösterdiğin her şeyin yanlış olduğunu bir parçam biliyordu. Hiçbir gerekçe yok, sadece bahaneler var. Ben *seçtim*." Bıçak gibi keskin bir utanç göğsünü yırttı ve artık Asha'ya bakamıyordu bile. "Fikrimi değiştirmedin, Shammaeloth."

Gereksiz acıların kalbimi kırıyor Tal'kamar, ama seni seçiminden mahrum etmeyeceğim. Sesinde kederin yankıları vardı. **Kalbinin değişmesini ummaya devam edeceğim, çünkü seçimlerin ne olursa olsun sana olan sevgim sürecek. En derin dileğim, sana verdiğim sözü hala yerine getirebilmemdir.**

-Seni geri göndermek için. Sana bir şans daha vermek için.

Licanus Caeden'in elinde titredi. Yaptıkları kafasının içinde dönüp duruyordu. Karaliene'nin ölürken yüzündeki ifadeyi gördü. Alchesh'in. Isiliar'ın. Davian'ın.

Shammaeloth haklıydı. Kim olduğundan kaçamazdı; bu anılar bunu kanıtlıyordu.

O halde bu işi olması gerektiği gibi bitirmek için kendine nasıl güvenebilirdi?

Shammaeloth zihnine bir tohum ekmeye çalışıyor, onu tüm bunları geri alabileceğine inandırmaya çalışıyordu. Son engelde tökezlemesini sağlamaya çalışıyordu.

Ve içten içe, bunun işe yarama ihtimali olduğunu biliyordu.

Onun varlığı bir riskti. Asha'nın Licanus'u alıp Davian'ı bulması ve diğer Venerate'lerle ilgilenmeleri daha iyiydi. Güçlüydüler, yetenekliydi. *İyiydiler*. Sonuna kadar takip edeceklerdi.

Ertelemişti, ertelemişti ve ertelemişti. Ama belki de bekleme zamanı, sabır zamanı geçmişti.

"Caeden," dedi Asha, sesinde uyarı niteliğinde bir endişe vardı. "Ne yapıyorsun?"

Caeden sağ elindeki bıçağa baktı. Kenarı sol bileğinin hemen üzerinde duruyordu.

"Ne gerekiyorsa," dedi yumuşak bir sesle.

"Sana hâlâ ihtiyacımız var." Asha bir adım öne çıktı ama sanki ani bir hareketin onu kızdırabileceğinden endişelenmiş gibi temkinli bir şekilde.

Onu dinle, Tal'kamar.

"Sessiz ol!" diye bağırdı Asha boşluğa öfkeyle, Öz kalkanı daha fazla enerji akıttıkça alevleniyordu. Başını salladı ve Caeden'e doğru nazikçe bir el uzattı. "Onu görmezden gel. *Sana ihtiyacımız var*."

Caeden'in kasları gerildi, kılıcı titredi. "O haklı, Tal."

Asha ve Caeden girişten gelen sesle irkildiler.

İkisi de büyük çelik kapının tekrar açıldığını duymamıştı.

Davian girişte durdu, yüzündeki sert ifade altın Esans tarafından aydınlatılmıştı.

Caeden doğruldu, elindeki kılıç hafifçe düştü ama yine de onu hazır tutuyordu. Davian yaşlı görünüyordu. Ölçülemeyecek kadar yorgun. Yüzünü ve vücudunu yeni yara izleri kaplamıştı ama vücudu artık daha zayıf ve kaslıydı. Platforma doğru ilerlerken hareketleri yumuşak ve kendinden emindi.

Caeden'in onu Zvaelar'dan hatırladığı gibiydi.

Davian'ın Asha'ya bakarken gözlerindeki neşe açıldı. Caeden'in içinden bir şey geçti. Rahatlama. Arkadaşı için mutluluk.

"Tal." Davian'ın Asha'ya gülümsemesi Caeden'a döndü ve o ifade -o neşe- Caeden'ın beklediği gibi kaybolmadı. Olması gerektiği gibi. "Licanus sende. Hadi gidelim."

Davian. Seni öldüren adamla çalıştığın için cesursun.

Caeden'in elleri titriyordu, çünkü anılar onu tekrar boğmakla tehdit ediyordu. Onları geri çekilmeye zorladı.

"Burada olmana sevindim, Dav." Caeden acıya rağmen gülümsemeye zorladı. "Ama... zamanı geldi. Eğer bunu şimdi yapmazsam..." Eliyle işaret etti ve titreyerek nefes verdi. "Yapmamak için her zaman sebeplerim olacak. Her zaman yapabileceğime inandığım daha fazla şey olacak."

"Sadece düşün. O bir aldatmaca," dedi Davian sakince. "O yalan söylüyor - bunu bana kendin söyledin. Onun istediği de bu, Tal."

"Karaliene öldü." Caeden başını eğdi, kelimeler boğazında düğümlendi. Asha'dan hafif bir dehşet soluğu duydu ama devam etti. "Onu Nethgalla öldürdü. Onu öldürdü çünkü ben *varım*, Dav. Ne yaparsam yapayım, nasıl değişirsem değişeyim, geçmişimden kaçamam. Tehlikelerinden. Sonuçlarından. Yani ben burada olduğum sürece, sen ve sevdiğin herkes için her şey daha da kötü olacak. Sevdiğim herkes için. Ve ben buna katlanamam."

Davian bir an sessiz kaldı.

"Raeleth'in sonunda sana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce. "Sonuçları hakkında mı?"

Caeden gözlerini kapadı, bıçak hâlâ bileğinin üzerinde duruyordu. "Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı.

"Çünkü seni tanıyorum." Davian'ın sesi emindi. "Çünkü sen benim arkadaşısın. Çünkü ben ve seni seven bizler bu sonuçları kabul *edeceğiz*. İçindeki bu karanlık, sen gidersen daha iyi olacağımızı söylüyor, bu o. Bu o, Tal. Tuzak *bu*."

Caeden yavaş, titretilen bir nefes aldı.

Yavaşça başını salladı.

"Teşekkür ," dedi belli belirsiz, bıçağı indirirken. Utanç hâlâ üzerindeydi.

orada, bunaltıcı, ama... karanlığın boğucu perdesi yavaş yavaş geri çekiliyordu. Tekrar nefes aldı, biraz olsun berraklığa kavuşmuştu.

Bu şekilde bitmek zorunda kaldığı için üzgünüm Tal'kamar.

"Tal!" Davian kıpırdandı ve Asha ona doğru irkildi, ikisi de arkasındaki bir şeye odaklanmıştı.

Dönmeye çalıştı ama inanılmaz derecede güçlü bir tutuşa yakalandı. Her şey çok hızlı oldu; kollarını Öz'le doldurdu ama Licanius'u tutan el saldırgan tarafından zorlanıyordu ve Caeden'in tepki verecek, onu durduracak zamanı yoktu.

Çelik karnına saplandı.

Caeden düşerken iki büklüm oldu, sıcak bir acı onu bıçak gibi kesiyordu. Bir al'goriat tepesinde belirdi, iğneye benzeyen dişleri koluna inerken salyalı ağzı genişledi; devasa bir Öz parçası havada süzüldü ama yaratık çoktan gitmişti, bir an sonra pençelerini yüzüne geçirerek yeniden ortaya çıktı.

Sonra Davian oradaydı, bıçağı göğsüne gömülmüştü. Çeliği tekrar çekip çıkardı ve sert bir tekme atarak cesedi yere yığılana kadar geriye itti. Onun ötesinde daha fazla hareket vardı, gölgeli duvarlar Asha'nın Özü'nün ışığının hemen ötesinde aniden hareketle doldu.

Davian tedirgin edici görüntüyü görmezden gelerek Caeden'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

Caeden donuk bir ifadeyle ona baktı.

"Fates, Tal." Davian gömleğinden bir parça ve yaraya Öz dökerken bile umutsuzca yaraya bastırdı.

"Al'goriat," diye soluk soluğa kaldı Caeden. Yaratık, Nethgalla'yı öldürdüğünde Öz kalkanının içine girmiş ve Shammaeloth'un ona ihtiyacı olana kadar zamanın akışının dışında saklı kalmış olmalıydı.

"Fark ettim." Davian'ın ifadesi kararlıydı. "İçeri girdiğimde zaman bozulmasını izliyordum -Zvaelar'daki kadar güçlü değil ve sadece burada. Diğerleri bu kapıyı geçemeyecek. Yani şu anda tek yapmamız gereken seni iyileştirip buradan çıkarmak."

"Bırak beni." Davian'ın tüm çabalarına rağmen yarasının iyileşmediğini görebiliyordu.

Davian kaşlarını çatı. "Tal, eğer vazgeçersen, ölürüz."

"Artık çok geç." Caeden gözlerini kapadı, hızlı bir kontrol zaten içgüdüsel olarak bildiği şeyi doğruladı. "Licanius tam olarak yapması gerekeni yaptı. Kaynağım gitti. Bu... bu." sersemlemiş bir şekilde, belli belirsiz söyledi, onlara tam olarak inanamıyordu. Bunca zaman sonra.

Davian eğildi. Licanius'u aldı.

"Ash, onu kurtarmalısın. Bariyerinin bile bu şeyleri uzun süre durdurabileceğini sanmıyorum ama ben onları uzak tutabilirim."

Asha tereddüt etti ve Caeden onun içindeki çatışmayı görebiliyordu.

Sonra başını salladı.

Davian, dört ayak üzerinde sürünen, duvarlar boyunca ilerlerken pençeleri bir şekilde pürüzsüz kara taşta tutunacak yer bulan al'goriat ışığa doğru akarken döndü.

Caeden nefes almakta zorlanıyordu ama kalbi bu manzara karşısında yine de sıkışmayı başardı. *Yüzlerce* vardı.

Davian omuzlarını dikleştirdi. Ortadan kayboldu.

Öz bariyeri titredi ve ardından al'goriat ölmeye başladı.

Her şey o kadar çabuk oldu ve Caeden hâlâ o kadar bulanıktı ki gördüklerine zar zor inanabiliyordu. Yaratıklar tıslıyor, çığlık atıyor ve feryat ediyorlardı, uzuvlar ve kafalar art arda kesiliyor, görünmez bir ölüm dalgası dışarıya doğru dalgalanıyor, siyah kan ve parçalanmış etten oluşan bir patlama meydana geliyordu. Zamanın dışına çıkmış olan al'goriat bile ölümcül yaralarla aniden yeniden ortaya çıkıyordu; bazıları görünmeyen, güçlü darbeler onları diğerlerine ve platformun kenarına doğru savururken çırpınıyor ve çığlık atıyordu.

Asha bir an gözlerini kocaman açarak onu izledi, sonra Caeden'a döndü. Gözlerini kapatmadan önce gözlerindeki isteksizliği görebiliyordu. Artık ona zahmet etmemesini söyleyemeyecek kadar güçsüzdü.

Özün içine aktığını, Licanus'un yarası tarafından yenildiğini hissetti. Vücudu hayat veren enerjiye açlıkla uzandı ama bir şey iyileşmesini, olması gerektiği gibi bir araya gelmesini engelledi.

Gözlerini . Çok yorulmuştu. Asha'nın bedenine giderek daha fazla enerji yüklerken yüzünün gerildiğini görebiliyordu; Esans bedenine dolmuş, her gözeneğine işlemişti. Yara iyileşiyor muydu? Bunu söylemek zordu. Artık bir şey hissedebildiğinden emin değildi.

Hayal meyal, al'goriat'ın ortaya çıkmaya devam ettiğini ama Davian'ın bir şekilde, imkânsız bir şekilde hâlâ onları tırpanladığının farkındaydı. Her birini geride tutan bir ölüm ateşi. Caeden'in başı yana doğru eğildi ve Asha'nın kalkanının inceldiğini, zayıfladığını ve onu canlandırmak için her şeyini ortaya koyarken küçüldüğünü gördü.

Ve sonra -mümkün olduğunu düşündüğünden bile daha fazla Öz'le dolu olarak- Caeden onun ötesini, uçurumun karanlığını gördü.

Platformun üzerinde devasa, ağır bir kütle yükseliyordu, inanılmaz derecede uzun, şekilsiz, kıvranan ve ıslak karanlıkla kaygan. Siyah çibanlarla kaplı sarmallar mağaranın duvarları boyunca savruluyor ve sürünüyordu; bazı çibanlar zonklıyor ve damlayan gölgelere dönüşüyordu, sanki hevesle, heyecanla eğilmiş, aşağıda tanık olduğu şeyi içiyor gibiydi.

Asha onu izliyordu ve işaret etmeye, gördüklerini dile getirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Çok ileri gitmişti. Licanus işini yapmıştı.

Mağara soluklaştı.

Bölüm 48

Asha'nın nefesi kısa, keskin soluklarla geliyordu, çünkü Rezervinin derinliklerine iniyor, yapabileceği her şeyi Caeden'e döküyordu.

Etrafını bir kâbus sarmıştı. Öz kalkanının ötesinde Shammaeloth'un karanlığın içindeki varlığını hissedebiliyordu ve buraya ilk geldiğinde hissettiği neşe çoktan yok olmuştu. Şimdi sadece tehdit hissediyordu, yaklaşan ve beklentiyle ağırlaşan.

Bir de Baneler vardı.

Risk alarak yukarı baktı, havada uçuşan daha fazla ceset gördüğünde konsantrasyonu neredeyse bozuluyordu. Canavarlar pençeli elleri ve ayaklarıyla, kanlı, iğneye benzeyen dişlerini açmış, gözsüz bakışlarını ona ve Caeden'e sabitlemiş halde kaçışırken karanlık hareketle dolup taşıyordu. Al'goriat. Onlarla savaşırmıştı ama dok'en'in güvenliği dışında hiç savaşımamıştı.

Al'goriat ne kadar hızlı hareket etse de Davian daha hızlıydı.

Onu göremiyordu ama neler olduğunu biliyordu, yaratıkların uçuşuma doğru dağılma çizgisini takip edebiliyordu. Siyah kan bolca püskürüyor, Öz'ün temiz beyaz ışığında parılıyordu, Davian bir şekilde onu ve Caeden'i çevreleyen küçük bir sükûnet cebini korumayı başarmıştı.

Ama yaratık seli durma belirtisi göstermiyordu. Licanius'u kullansa bile Davian bunu daha ne kadar sürdürebilirdi?

Odağını tekrar Caeden'a çevirdi, yarayı incelerken çaresizlik ve korku göğsünü yırtıyordu. Yaraya Öz *döküyordu* - elinden gelen her şeyi yapıyordu - ama yara çok *yavaş* iyileşiyordu. Sanki yara Öz'ü emiyor, yutuyormuş gibiydi.

Yine de et yavaş yavaş, uyuşuk bir şekilde tekrar bir araya geliyordu. "Onu hareket ettirebilir miyiz?"

Davian çömelmiş bir halde belirttiğinde Asha başladı, sesi gergin. Davian yukarı baktı ve Asha cevap veremeden tekrar gözden kayboldu, daha fazla ceset bir kan ve uzuv dalgası içinde uçup gitti, hayvan hırıltıları kısa kesildi.

Yeniden ortaya çıktı ve Asha başını salladı. "Bizi takip etmeyecekler mi?" "Hayır." Davian'ın sesi kesin gibiydi.

"O zaman gidelim."

Kollarını Öz ile güçlendirdi ve Caeden'in gevşek formunu yerden kaldırdı, hem hızlı hem de nazik olmaya çalışarak

ona hayat ver.

Kalkanı bıraktı -artık koruması çok zordu- ve Davian önünde bir yol açarken koşmaya başladı, her nasılsa *hâlâ* zamanın dışındaydı ve hiçbir zayıflama belirtisi göstermiyordu. O yaklaşırken çelik kapı açıldı ve Davian saldırganın icabına bakarken hırıltısı kanlı bir gargaraya dönüşen bir pençe yüzüne umutsuzca yaklaşırken irkilerek içeri daldı.

Omzunun üzerinden riskli bir bakış attı, yüreği ağzına geldi. Artık Esans kalkanı yoktu, platform zar zor aydınlanıyordu ve kapıya doğru damlayan dişler, hırıltılar ve uzanmış pençelerden oluşan bir yığın halinde bulanıklaşan al'goriat ile sürünüyordu.

Sonra kapı kapandı ve Davian oradaydı, elleri dizlerinin üzerindeydi ve diğer taraftan gelen ağır, öfkeli darbelerin sesiyle zor nefes alıyordu. Bir saniye öyle kaldı, sonra başını kaldırıp Asha'ya yorgun bir gülümseme verdi.

"Bu çok yakındı."

Asha şaşkın şaşkın baktı, bakışları onunla kapı arasında gidip geliyordu. "Sadece-"

"İçeri girseler bile burada hayatta kalamazlar." Davian doğruldu. "O mağarada bir tür zaman bozulması var, onunla yaşıyorlar. Buna bağlılar," diye açıkladı çabucak. "O nasıl?"

Asha başını salladı. "Bilmiyorum." Davian'ın kararına güvenerek çömeldi ve Caeden'i yere yatırdı. Göğsü inip kalkıyordu ama solunumu sığıdı. "Yara henüz kapanmadı," dedi, kana bulanmış elini eski Venerate'in karnına bastırarak ve hasarlı bölgeye Öz'ü zorlamak için çabalarını iki katına . "Olması gerektiği gibi iyileşmiyor."

"Belki de sadece karanlık taş müdahale ediyordur," dedi Davian ama sesindeki şüpheyi gizleme zahmetine girmede. Caeden'in yanında diz çöktü ve bir elini diğer adamın omzuna koydu. "Haydi Tal," diye mırıldandı, sanki uyanmasını istiyormuş gibi Caeden'e bakarak. "Sana ihtiyacımız var."

Asha yutkundu. Caeden'in teni mumsu bir hal almıştı ve nefes alış veriş i rahatsız edici derecede sığıdı.

"Licanius'tu," dedi Asha endişeyle çalışırken. "Ya yapamazsak..."

"Yapmak zorundayız." Davian'ın ses tonundan onun korkusunu paylaştığı anlaşılıyordu.

Sonraki birkaç dakika sanki saatler gibi geçti. Çelik kapıya vuran öfkeli sesler hiç kesilmedi ama Asha ara sıra endişeyle kapıya bakmaktan kendini alamasa da kapının kendisi hiç kıpırdamadı.

Caeden'in yarası yavaşça, amansızca kapandı. Solunumu derinleşti, sabitleşti. Yanaklarına renk gelmeye başladı.

"Daha iyi görünüyor," diye belirtti Davian.

"Öyle." Asha yine de kelimelerden emin olamadı. Yaranın kendisi yok olmuştu ama Caeden'e akıttığı Öz hâlâ yok oluyor gibiydi. Bu kesinlikle normal değildi.

Yavaş yavaş, dikkatlice, yakından izleyerek akışı azalttı. Hiçbir şey olmadı. Kaşlarını çatarak akışı tamamen kesti.

Caeden seğirdi ve sonra şiddetle titremeye başladı.

Asha hızla Öz'e dokunmaya devam etti; Öz tekrar Caeden'e akmaya başlar başlamaz titremesi durdu, nefes alıp vermesi neredeyse anında sakinleşti.

"Kader," diye mırıldandı Davian, neler olduğunu görüyordu. Gözlerini kapadı ve bir elini kısa bir süreliğine Caeden'in göğsüne koydu.

"Ne oldu?" diye sordu Asha.

"O haklıydı. Kaynağı gitmiş. Rezervi de." Davian'ın sesi boştu. "O... o benim gibi, Ash." Ellerini saçlarında gezdirdi. "İçgüdüsel olarak Öz almaması dışında."

"Ne yapacağız?"

"Uyanana kadar onu Esansla beslemeye devam edeceğiz. Bu gerçekleşene kadar yapabileceğimiz başka bir şey yok. Ve *olacak*," diye kararlılıkla vurguladı.

"Sana inanıyorum." Asha'nın omuzları çöktü, sonunda bir an için gardını indirip duvara yaslandı, Caeden'e olan akışın sabit kaldığından emin olsa bile. Davian'a küçük, bitkin bir gülümseme verdi. "Seni görmek güzel Dav, bu arada."

Bildiği bir sonraki şey Davian'ın orada olduğu, bir zamanlar olduğundan çok daha güçlü olan kollarının sıkı ama nazik bir kucaklamayla onu sardığıydı. Davian'a sıkıca sarıldı, onun tanıdık kokusundan keyif aldı ve omzuna yarı hıçkırık, yarı kahkaha attı. Bunun mutluluktan mı, rahatlamadan mı, kederden mi yoksa üçünün karışımından mı kaynaklandığından kendisi de emin değildi.

Bir süre öyle durdular ve sonra Davian hafifçe kıpırdandı, alnını onunkine dayadı ve bakışlarını kilitledi. Onun da gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"Seni görmek de güzel Ash," dedi sırtarak ve ortaya çıktığından beri ilk kez yüz ifadesinde Caladel'den gelen çocuğu tekrar gördü.

Onu derinden ve tutkuyla öptü ve Asha şimdi bile onca şeyden, onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ettiği onca zamandan sonra- gerçekten olduğuna inanmaya cesaret edemediği bir kucaklaşmanın içine gömüldü.

Ona şiddetle ve karşılık olarak onun kollarının güven verici bir şekilde sıkıldığını hissetti.

Sonunda ayrıldılar, gözleri hâlâ kilitliydi, az önce yaşadıklarının gerginliğinin bir kısmı birbirlerinin varlığının verdiği rahatlığın ve birbirlerini tekrar görmekten duydukları ortak mutluluğun altına sızıyordu. Davian eliyle işaret etti ve omuz omuza, soğuk kara taş duvarın dibine oturdular. Asha Caeden'e Öz beslemeye devam ederken ikisi de Caeden'in yüzükoyun yatan formuna baktı.

"Dav," dedi huzursuzca. "Onun hakkında bilmen gereken bir şey var. Geçmişte sana yaptığı bir şey. Yapacak."

Davian sıkıntılı bir gülümsemeyle ona baktı. "Beni öldürüyor. Biliyorum."

Asha ağzını açtı, sonra kapattı ve kendini ona daha sıkı bastırdı.

"Bütün bunları orada nasıl yaptın?" diye sordu. "Bu... inanılmazdı."

"Damarlar. Vücuduma yerleştirildi," diye cevap verdi Davian neredeyse dalgın bir şekilde, bakışları Caeden'in üzerindeydi. Dudağını çiğnedi. "Artık onun kaynağı yok, bunu yapmamız mümkün olabilir.

onun için de aynısı. Ama buna zamanım olduğundan emin değilim."

Asha gözlerini kırptırdı. Aklına yüzlerce yeni soru geldi ama onları sormadı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

"Wirr?" Davian sessizce sordu.

Asha acıya karşı yutkundu. "Onu son gördüğümde hâlâ hayattaydı. Yine de..."

Başını sefilce salladı ve Davian'ın yüzü düştü.

Bir süre konuştular, Asha Davian'a tutsaklığı sırasında olan önemli her şeyi anlattı, olabildiğince tarafsız konuşuyor ve içinde bulundukları durumun çaresizliğini azaltmaya çalışmıyordu. Davian ise sakince dinledi, Asha yaşadıkları kayıpları sıralarken gözlerinde derin bir hüznün vardı. Kaybettikleri arkadaşlarını. Her isimde Davian'ın içinde sessiz bir kederin kıpırdadığını gördü ama Davian her birini sessiz ve kabullenici bir kederle onayladı ve onun konuşmasına izin verdi.

Sonunda onun bilmesi gerektiğini düşündüğü her şeyi anlatmayı bitirmişti. Bundan sonra bir süre daha başlarını öne eğerek konuştular. Artık konuşmanın hiçbir aciliyeti yoktu, hayati bilgiler vermeleri gerektiği hissi de yoktu. Sadece birbirlerinin neler yaşadığını anlama arzusu vardı. Bir tür dertleşme.

Sonunda hırıltılı bir öksürük onları böldü ve ikisi de dönüp Caeden'in kıpırdadığını, kendini bir dirseğinin üzerine kaldırdığını gördüler. Asha hemen Öz akışını kontrol etti. Hâlâ sabitti.

"Yaşıyorum," dedi Caeden sersemce, inanamayarak, bakışları Davian'ın yanında asılı duran bıçağa kaydı.

"Pekala," dedi Davian, ayağa sırtmaya zorlayarak ve elini uzatarak

Asha'nın da aynısını yapmasına yardım et. "*Tam olarak* değil."

Davian'ın ne demek istediğini anlayan Caeden'in gözleri büyüdü. Yutkundu ve kendini duvara yaslayarak sabitledi, nefes alış veriş aniden tekrar sığılaştı.

"Kaynağım." Bakışları Asha'ya sabitlendi. "Beni hayatta tutuyorsun."

Asha ona kısa bir baş sallama hareketi yaptı, bu ifadeden çok Caeden'in gözlerindeki minnettarlığa bir yanıtı. Bunu kendine itiraf etmek ona acı veriyordu ama o mağarada, Shammaeloth'un varlığı üzerine bastırırken, tüm o korkunç anılar gözlerinin önünde yanıp sönerken... bunu düşünmüştü. Sadece onu terk etmeyi. Kısa bir saniyeden daha uzun bir süre, Davian'la birlikte geri kalanını kendi başlarına çözüp çözemeyeceklerini merak etmişti.

Bir parçası bundan derin bir utanç duydu.

Diğer bir kısmı hâlâ Caeden'in yaptıklarını görüyor ve yanlış bir karar verip vermediğini merak ediyordu.

"Sen devralabilir misin?" diye sordu Caeden'a, iç çatışmasını belli etmeden. "Benim akışı sürdürmem yerine benden Öz çekebilir misin?"

Caeden yapabileceğini belirtti ve Asha bağlantının kesilmesine izin verdi. Bir an sonra, ince bir Öz damlası ondan uzaklaşmaya başladı. Rezervine kıyasla çok az bir şeydi ama yine de onu... rahatsız ediyordu.

"Dışarı çıktığımızda başka kaynaklardan bulabilirim. Ama uyurken bunu yapamam," dedi Caeden endişeyle, ayağa kalkmaya zorlanırken inleyerek.

"Gerekirse vardiyalı olarak uyuyabiliriz." Asha ve Davian bunu zaten konuşmuşlardı.

Caeden başını onaylarcasına eğdi ve Davian'a baktı. "Sanırım uzun sürmesi gerekmiyor," dedi kasvetli bir sesle. Tekrar çelik kapıya baktı. "Biz içerideyken ne kadar zaman geçtiğini bilemeyiz. Olabildiğince çabuk çıkmalıyız."

Üçü uzun geçitten şehre doğru geri başladılar, Asha ve Davian Caeden'in zayıflamış durumuna göre hızlarını değiştirdiler. Asha gözünü Rezervinden akan Öz'den ayırmıyordu ama Caeden miktarı orada burada değiştirip genellikle artırırken şikâyet etmedi. Ona sadece canlı değil, sağlıklı da ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Bir süre hiçbir konuşmadı ve sonra Caeden garip bir şekilde öksürdü. "Özür dilerim," dedi usulca. Bu sözler Davian'dan çok ona yönelikti.

Asha'ya. "Beni etkilemesine izin verdim. Ne biliyordum, kendimi hazırlamak için çok zamanım vardı ve ben yine de..." Başını salladı, hayal kırıklığı ve utanç yüzünde savaşıyordu. "Ölmeye hazır olduğumu biliyordu ve bunu kullandı."

Davian hiçbir şey söylemedi. Anlayışlı olmak ister gibi görünüyordu ama açıklamadan etkilenmediğini gizleyemiyordu.

"Nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin Dav," diye ekledi Asha. Hatırladıkça midesi kendini boşaltmakla tehdit ediyordu.

Davian'ın kaşları çatıldı ama yavaşça başını salladı.

"Bunun bir önemi olmamalıydı." Caeden kararlı bir ifadeyle önüne baktı. "Ashalia haklı, ama bu bir mazeret değil. Kontrol değildi. Hâlâ kendi seçimlerimizi yapıyoruz."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

"Ve sen yaptın." Davian'ın sesi kararlıydı, yüz ifadesi nihayet sempatiye yaklaşan bir şekilde gevşedi. "Baştan ama sonunda doğru kararı verdin. Önemli olan da bu."

"Sadece senin yüzünden."

"Senin seçimlerin, Tal. Her zaman senin seçimlerin. Etkileyenler suçlanamaz ya da itibar görmez."

Caeden aniden sırtıttı, konuşmanın iki adamın da aşına olduğu bir alana kaydığı belliydi. Sonra durdu ve Davian'ın omzuna bir el koyarak onu da durdurdu.

"Caeden," dedi kararlı bir şekilde, derin bir nefes alarak. "Caeden her zaman benim en iyi versiyonum oldu. Tal... Tal orada öldü."

Davian ona orantısız bir gülümseme verdi ve hafifçe sırtını sıvazladı. "Caeden."

Yürümeye devam ettiler.

"Raeleth ve Niha'nın iyi olup olmadıklarını öğrenebildin mi?" diye sordu Davian aniden. Ses tonunda biraz gerginlik vardı; Asha bu isimleri tanımıyordu ama belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı. Caeden üzüntüyle başını salladı. "Hayır. Uzun süre Raeleth'le ilgili herhangi bir haber aradım ama... onunla ilgili hiçbir kayıt yoktu. Hiçbir iz yoktu."

Biz de ona bunu yapmasını söyledik," diye Davian'a hızlıca hatırlattı.

Davian alnını ovuşturdu. "Ya Niha?"

"Niha, Andarra'da her şey başladıktan kısa bir süre sonra kaçmış olacaktı. İsyan, Gölgelelerin ve sha'tethlerin ortaya çıkışı... çok fazla şey oluyordu ve üzerimde çok fazla göz vardı. Ne kadar istesem de onu . O da bana hiç yaklaşmadı. Bu da -yine- tam olarak ona yapmasını söylediğimiz şeydi," diye ekledi kararlılıkla. "İkisinin de başaramadığına inanmak için bir neden yok."

Davian konuyu kabul etti ama Asha onun bu cevaptan pek de memnun olmadığını görebiliyordu.

"Bulucunuz hazır mı?" diye sordu Caeden.

Davian başını salladı. "Sağ el. Sadece bir İz'e ihtiyacım var."

Birlikte yürüyüşlerinde, rahat konuşmalarında, bilinçsiz hareketlerindeki aşinalıkta bir şeyler vardı. Onlarda sanki

Mükemmel bir uyum içinde olan iki adam, o kadar sık birlikte çalışmışlardı ki iletişimsizlik ihtimali yoktu, ilişkilerinin nasıl yürüdüğü konusunda hiçbir tereddüt ya da şüphe yoktu.

Davian'ı inceledi. Daha yaşlı ve sertti. Verdiği cevaplarda eskisinden daha da düşünceliydi.

Ama yine de oydu. Kendisini endişelendiren bir şeyi düşünürken yüzünü buruşturma şekli. Sessiz gözlemini fark ettiğinde ona dalgınca gülümseyerek bu endişeyi örtbas etmeye çalışması.

Çok geçmeden merdiven boşluğunu çıktılar ve girişe geldiler, Caeden Davian'a Kürenin kenara yuvarlanması için elini nereye koymasını gerektiğini işaret etti, kesinlikle gerekenden daha fazla Öz kullanmak istemiyordu. Taş, Talan Gol'un gece gökyüzünü ve onun altındaki sessiz, boş meydana ortaya çıkararak topraktan uzaklaştı.

Dikkatli bir şekilde dışarı çıktıklarında Asha yavaşladı, diğer ikisi onun tereddütünü fark etmedi, ikisi de herhangi bir hareket belirtisi için etraflarını taramaya devam ederken bile sessiz bir sohbete daldılar. Farklı olan neydi? Her şey normal görünüyordu ama yine de...

Hava daha taze hissettiriyordu. Daha temiz.

Tekrar gökyüzüne baktı ve yutkundu. "Dav.

Caeden."

Diğer ikisi kekeleyerek durdular ve ona dönüp baktılar. "Sorun nedir?" Davian sordu.

Asha titredi.

"Yukarı bak," diye fısıldadı.

Her iki adam da gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve uzun bir tepki vermedi.

Binlerce yıldız bulutsuz gökyüzünde parıltıyor, siyah geceye karşı keskinleşiyordu.

Caeden omuzları çökmüş bir halde, ağır ağır, "El al," dedi. Asha'ya baktı. "Belki de içeri girdiğimizde hâlâ açık olduğunu düşünmüştüm..."

Asha sessizce başını salladı, boğazında bir yumru vardı. Kıpırdamadan duran Davian'a baktı, çenesi sıkılmıştı. Gil'shar'a ne olduğunu, buraya gelmek için Wirr'den nasıl ayrılmak zorunda kaldıklarını anlatmıştı. Davian da Sınır'ın düşmesinin ne anlama geldiğini en az onun kadar iyi biliyordu.

Davian bakışlarını gökyüzünden ayırdı. "Hadi ," dedi, sesi sertti.

Asha kendi duygularını bastırarak kabul etti. Kederlenmek için zaman yoktu. Kısa bir süre için, eğer Wirr bir şekilde kaçmadıysa, Deldri'nin en azından güneyde bir yerlerde güvende olduğunu umdu. Karaliene öldüğüne göre tahtın başka varisi kalmamıştı ve bir varis olmadan, dünyanın sonundan kaçınmayı başarsalar bile iktidar mücadelesinin kanlı geçeceğini biliyordu.

Üçü karanlık şehre doğru yola koyuldular, Caeden önden gidiyor ve bilinçsiz bir rahatlıkla yollarını buluyordu. Zvaelar'dan kaçtıktan sonra tüm Venerate'ler için İzler'i sakladığı ve tam da bu an için hazırlandığı anlaşılan İnziva'ya doğru .

Özellikle Gassandrid'in ve Diara'nın ki ne ihtiyaçları vardı ama Caeden Gassandrid'in ki ne işe yarayacağından emin değildi. Yine de Diara'nın ki ne yararlı olacağından emindi: dok'en'deyken yemek yemeden hayatta kalmak için vücudunu Öz'e batıracaktı ve Öz imzasını korumaya çalışmak için hiçbir nedeni yoktu. Davian'ın eline yerleştirilmiş olan Damar ellerinin altındayken, onun yerini tespit etmeleri yeterince kolay olacaktı.

Karanlıkta bile gizlenemeyecek kadar açık olan yırtık pırtık ve kana bulanmış giysileriyle gölgelerde kalmaya özen gösterecekler de yolları çoğunlukla engellenmemişti. Saatin ilerlemesine rağmen bazı bölgelerde kalabalıklar toplanmış görünüyordu, bağırırları çevredeki sokaklarda yankılanıyordu. Çığlıklar sevinç ve şaşkınlığın, şok ve sevincin bir karışımıydı. Belli ki Sınır'ın gerçekten inmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmemişti.

Caeden onları gürültünün içinden ustalıklarla geçirdi, ta ki ileride devasa siyah bir kapı belirene kadar ve Caeden ile Davian duraksadılar.

Onların yüz ifadelerini görünce Asha'nın kalbi küt küt atmaya başladı. "Seclusion'ın girişi bu mu?" Ona ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmışlardı. Davian, Gassandrid'in Fessi'nin öldüğünü iddia ettiği yerin orası olduğunu söylemişti.

Asha, Davian tarif eder etmez bunun gerçek olduğunu anlamıştı. Fessi'nin imgelemelerini okumuştı ve Davian'ın tarif ettiği yer tesadüf olamayacak kadar benzerdi. Davian'ın anlattıklarına bakılırsa, Fessi hapisteyken etrafını fark etmiş, paniğe kapılmış ve kaçmış olmalıydı.

Doğrudan inzivaya. Doğrudan ölüme.

Asha'nın odağını bir hüznün daha tehdit etti ama başını kendi kendine salladı, kök salmasına izin vermedi. Bu bir bakıma gittikçe kolaylaşıyordu. Yas tutmak istediği o kadar çok şey vardı ki, şu anda bir şey daha fark etmiyor gibiydi.

Caeden'in dokunuşuyla kapı açıldı ve içeri süzuldüler, Caeden onları sessizce ilerlemeleri için işaret etmeden önce kapıyı tekrar kapattığından emin oldu. Buradaki sokaklar fiziksel olarak şehrin ana kısmındakilerden farklı değildi ama burada gerçek bir terk edilmişlik hissi vardı. İlshan Gathdel Teth'in diğer yerlerine göre daha ağır ve karanlık olan tehditkâr bir durgunluk.

İki kez yakındaki binalara sığınmak zorunda kaldılar ve kan ve Öz karışımını kullanarak kendilerini gizlediler, sessizce garip, korkunç görümlü kurtların geçip gitmesini izlediler, neredeyse atlar kadar büyüktüler, gözleri bir yandan diğer yana tararken ürkütücü derecede zekiydi. Çirkin siyah bir çürüklük onları yer yer kaplamıştı ve Asha bunun içinden çiğ et ve beyaz kaburgaların görüldüğünü görebiliyordu

aracılığıyla.

Caeden bu yaratıkların tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ama tehlikeli olduklarından hiç şüphesi yoktu.

İlerlemeye devam ettiler, Caeden onları dış görünüşü çevredekilerden farklı olmayan bir eve götürdü. İçeri girdiklerinde doğrudan küçük bir yan odaya yürüdü ve ellerini duvara dayayarak eğildi.

Taş yerinden oynadı ve ötesinde metal bir kutu parıladı. Caeden onu çıkardı ve Davian'a baktı.

"Bunu kullanmaktan nefret ediyordum," dedi ona.

"Biliyorum," dedi Davian sessizce. Asha'nın şaşkın bakışlarını yakaladı ve yüzünde hüznün olsa da ona gülümsedi. "Burada gördüğün tüm gemilerin bedeli kanla ödendi," dedi usulca. "Tanıdığımız insanların kanıyla."

Asha bir elini onun koluna koydu ve hafifçe sıktı.

Caeden kutunun tepesine Öz damlattı; kenarları mavi renkte parladı ve tepesi yana kayarak kum saati benzeri birkaç kabı ortaya çıkardı. İkisi Öz'ün sarı parıltısıyla dönüyordu ve üçüncüsü de enerji ile zonkluyordu, ama kıyaslandığında daha sönüktü. Asha üç imzayı dikkatle inceledi, aralarındaki farklar -nabız atış hızları, renk ve yoğunluklarındaki hafif değişimler- artık onun için aşikârdı.

Diğer kaplar boş görünüyordu. Caeden gördüğü manzara karşısında donakaldı.

"Bu... doğru olamaz," diye mırıldandı.

"Ne oldu?" diye sordu Asha.

"Cyr." Caeden karanlık şişelerden birini işaret etti. "Bu da parlıyor olmalı."

"Kendini bir şekilde bundan koruyor olabilir mi?" Davian sordu.

"Hayır. Öz..." Caeden başını salladı. "Öz yaşamdır; çürüyene kadar geldiği kişiye ayrılmaz bir *şekilde* bağlıdır. Kalkan ya da şekil değiştirme ya da Oda'dan geçme, bunların hepsi onu bulmak için kullanılmasını engelleyebilir. Ama bu..." Şaşkınlıkla şişeye baktı ve sanki bu bir şekilde Öz'ün yeniden uyanmasını sağlayacakmış gibi şişeyi hafifçe salladı. "Bu onun öldüğünü söylüyor."

"İstedikimiz bu değil mi?"

"Evet, ama..." Caeden şaşkınlıkla başını salladı. "Bu mümkün değil. Licanius'un *yakınında* bile bulunmadı."

Bir sessizlik oldu ve sonra Caeden yüzünü buruşturdu. "Yapacak bir şey yok," dedi ve şişeyi yerine koyduktan sonra sönük bir şekilde parlayan şişeyi cebine koydu. Parlak bir şekilde yanan iki şişeyi Davian'a uzattı. "Diara ve Gassandrid. Ama Diara ile başla. Garadis'in koruması geçmeden ona ulaşmamız gerek."

Davian başıyla onayladı ve şişeyi dikkatle açtı. Öz aniden serbest kalarak Davian'ın elinin etrafında dönmeye, parmaklarının arasında gezinmeye, sanki elinden kaçmaya çalışıyormuş gibi titreşmeye ve gerilmeye başlayınca camda küçük çatlaklar oluştu. Asha hayranlıkla izledi. Öz'hızla çürümesi gerekiyordu ama Davian'ın içindeki Damar bunu açıkça engelliyor, bunun yerine onu kaynağına doğru yönlendirmek için kullanıyordu.

Davian bir süre sonra ses tonunda şaşkınlıkla, "Çok yakın," dedi. "Burada, Seclusion'da."

Caeden düşündü, sonra homurdandı.

"Elbette," diye iç geçirdi. "Sanırım nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum. O Öz'ün çürümesine izin verme. Ona ihtiyacımız olacak."

İssız sokaklarda tekrar yola koyuldular. İki kez daha kendilerini devasa, çürüyen kurtlardan gizlemek zorunda kaldılar; biri onları fark etmiş gibi görünüyordu ama Davian kısa bir süre için onları bir zaman baloncuğunun içine hapsetti ve çok geçmeden birkaç sokak öteye gittiler, takip edildiklerine dair hiçbir işaret yoktu.

Caeden sonunda onları yeryüzüne inen başka bir merdivene yönlendirdi; Davian'ın ifadesinden bunu tanıdığını anladı. Sessizce indiler, her kasları gergindi. Her an bir direnişle karşılaşabileceklerini anlaması için diğerlerinin bir şey söylemesine gerek yoktu.

Aşağıya ulaştılar ve Asha önlerinde uzanan, Öz'ün aydınlatığı, parlayan çelikten geçide bakarken adımları tekledi.

İlerlemeye başladıklarında Davian "Her bir plaka bir Kap," diye açıkladı. "Tek tek hareket ettirilebilir ve yeniden yapılandırılabilir, ama aynı zamanda çok daha büyük bir bütünün parçasıdır - Zvaelar'dan gelen zaman bozulmasının etkilerini engellemek için tasarlanmış bir bütün." Asha onun ses tonundaki isteksiz saygı ifadesini duyabiliyordu. "Eğer binlerce insanın hayatına mal olmasaydı, muhtemelen oldukça zekice olduğunu söylerdim."

Koridorda rastgele gibi görünen bir noktaya ve Davian ellerine bakarak durdu. "Şimdi yakınlarda. Şu tarafta bir yerde." Sol taraflarındaki duvarı işaret etti.

Caeden ifadeyi onayladı ve elini çelik levhaya dayadı. "Senden biraz daha fazla Öz alacağım," diye Asha'yı uyardı.

Çelik mavi renkte parladı ve koridor... dönüştü.

Asha hayretler içinde çeliğin kopup tekrar bir araya gelişini izledi; plakalar kör edici, dehşet verici hızlarda hareket ediyor, hareket ve çatırdayan mavi ışığın baletik, kaleydoskopik dansında yumuşak bir şekilde yer değiştiriyorlardı. Saniyeler içinde önlerinde yeni bir koridor uzandı.

"Bu taraftan," dedi Caeden öne doğru adım atarak.

Asha Davian'la bakıştı, o da omuz silkip onu takip etti.

Yeni oluşan koridorda bir dakika daha yürüdükten sonra ileride parıldayan metal bir sokağa işaret etti. Caeden durakladı

tıkanıklık, Davian'ın eline başını sallayarak.

"Bunu çeliğin içine bırakmanız gerekiyor" dedi.

Davian homurdandı, elini kapıya bastırırken gözlerinde tanıdık bir ifade vardı. "Burası daha önce yolumu kesen odalardan biriydi. Bir Esans imzasına anahtarlanmış olabileceklerini düşündüm." Parmaklarının etrafında dönen güç dağıldı ve metalin içine çekildi.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı ve sonra çelik yumuşak bir şekilde kenara kaydı.

İçeride herhangi bir direniş belirtisi olmamasına rağmen, üçü de ihtiyatlı bir şekilde ötedeki odaya girdiler. Asha mekânı sıcak bir şekilde dekore edilmiş bulunca şaşırdı. Hatta ev gibi. Kilimler zemindeki çeliği kaplıyordu; duvardaki bir plaka Öz ile parlak bir şekilde titreşiyordu, görünüşe göre odaya ısının yanı sıra sıcak, ateş benzeri bir ışık da . Raflarda iyi okunmuş kitaplar sıralanmıştı.

Köşedeki büyük, rahat görünümlü yatak doluydu ve Asha'nın Diara'yı tanıması için yakından bakmasına gerek yoktu. Kadın düzenli nefes alıyordu, yüz ifadesi huzurluydu. Sadece yakındaki bir tabaktan vücuduna akan Esans'ın belli belirsiz parıltısı onun sadece kestirmedeği gerçeğini ele veriyordu.

Caeden tereddüt etmedi. Yatağa doğru yürüdü, Licanus'u çekti ve dikkatlice -neredeyse nazikçe- Diara'nın kalbine doğru itti.

Asha gözlerini kaçırdı, tüyleri diken diken olmuştu. Yaptıkları şey ne kadar gerekli olursa olsun -Diara ne yapmış olursa olsun- eylemin sessiz çirkinliğinden kaçış yoktu. Davian'ın izlemeye devam ettiğini fark etti, yüz ifadesinde derin bir keder vardı.

"Onun için fazla üzülme, Dav," diye mırıldandı

Asha. Davian başını iki yana salladı. "Bu onun için değil."

Asha geriye döndü ve Caeden'in öne doğru eğilmiş, kılıcın kabzasına yaslanmış, başını cesedin üzerine eğmiş halini izlerken sessizliğe gömüldü. Bedeni sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Sonunda doğruldu, Licanus'u Diara'nın göğsünden nazikçe çıkardı ve bıçağı tekrar kınına sokmadan önce ciddiyetle sildi.

"Bitti." Caeden onlara yorgun bir ifadeyle baktı ve Asha bu basit hareketin onun üzerinde yarattığı etkiyi görebiliyordu. Diara'nın gevşek elini kaldırdı ve işaret parmağındaki yüzüğü gösterdi. "Bu Isiliar'ın dok'en anahtarıydı. Diara bunu benimkine erişmek için değiştirmiş olmalı. O her zaman çok zekiydi," diye usulca bitirdi.

Girişe doğru ilerlemek üzereydi ki, yan taraftaki masanın üzerinde duran bir şeyi fark ederek durakladı. Başını hafifçe sallayarak masaya doğru yürüdü ve elini uzatarak aldığı şeyi Asha ve Davian'a gösterdi.

Asha, Davian'a uzun zaman önce verdiği gümüş yüzüğü tanıyınca şaşkınlıkla bakakaldı. Davian onun yanında hüzünle gülümsedi. "Esir alındığım gün onu benden aldılar," diye açıkladı. Elini uzattı.

Caeden tereddüt etti, sonra başını salladı ve Gemi'yi cebine attı. "Şimdilik bende kalsın." Davian'ın yüz ifadesi karşısında omuz silkti. "Onu alana kadar geri dönmüyorsun, yani..."

Davian homurdandı. "İyi bir noktaya değindin."

Asha değış tokuşu sessizce izledi, başına gelecekleri hatırladığında her zaman olduğu gibi yüreği burkuldu. Caeden yüzüğü Davian'ın cesedinden almıştı, bunu kendisi de görmüşü. Yani eğer Davian'da değılse, bu henüz zamanda geri gidemeyeceği anlamına geliyordu.

Bu onun için tamamen iyiydi.

"Şimdi Gassandrid'i bulmamız gerekiyor," dedi Caeden. Başka bir Öz şişesi çıkardı - donuk, cansız bir şişe - ve Davian'a uzattı. "Bak bakalım ne yapabiliyorsun."

Davian şişeyi açtı ve enerjinin bir kez daha parmaklarının etrafında dans etmesine izin verdi. Ama bu sefer Öz, halsiz görünüyordu. Uyuşuk.

Davian gözlerini kapatıp odaklanırken kimse konuşmadı.

"Onlar..." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Her yerde. Dağınk. Yakınlarda birkaç nabız var ama diğerleri... Onları zar zor hissedebiliyorum. Talan Gol'de değıller, bundan eminim." Durakladı. "Yine de... hala bir arada olan bir grup *var*. Güneyde bir yerde."

Caeden yüzünü ovuşturdu. "zaman Deilannis'e gitti," dedi şaşırmamış bir sesle.

"Bunun düşünmüş müydün?" diye sordu Asha.

"Evet, Sınır düştükten sonra beklediğim buydu," diye itiraf etti Caeden üzüntüyle. "Öyleyse Deilannis'e gidiyoruz. Shammaeloth'un içeri girmesini engellemek için zaten oraya gitmemiz gerekecek. Ve..."

Davian'a özür dileyen bir bakış attı.

Asha'nın nefesi kesildi ve neredeyse içgüdüsel olarak Davian'ın elini kavradı. Geri sıktı, bu hareket hem bir güvence hem de bir rahatlama arayışydı.

"Muhtemelen Shammaeloth ona bunu söylemenin bir yolunu bulacaktır.

Benim öldüğümü varsaysalar bile Licanus da yine bir tehdit," diye devam etti Caeden. "Gassandrid ne olursa olsun Deilannis'e gidecektir - geri gönderileceğine inanıyor ve bu başka bir yerden olamaz. Ama bizim geldiğimizi görürse, orada uzun süre kalmayacaktır."

Davian yavaşça başını salladı. "Geçidi senin yapmana izin vereceğim," dedi, iki adam arasında paylaşılan küçük gülümseme bir iç şakadan söz ediyordu.

"Tributary'den de geçmemiz gerekecek," diye ekledi Caeden, neredeyse

sonradan düşündüm.

Asha kaşlarını çattı. "Neden?"

"Tenvar'dan o bağlantı Gemisini alabilir, onun yerine aramızdaki Öz akışını sürdürmek için kullanabiliriz. Eğer bir itirazın yoksa," diye ekledi Caeden. Kadının yüz ifadesi karşısında omuz silkti. "Tenvar'ın kendisini Gölgelerle bırakacağız; Tol'da olduğundan daha kötü durumda olmayacak. Ama eninde sonunda ayrılmamız gerekecek ve Deilannis Öz'ün tükenmesini göze alamayacağım bir yer. İş dövuşe gelirse, sadece kan değil, güce de ihtiyacım olacak. Ve sen," dedi belirgin bir şekilde, "Deilannis'in tamamında bir ilshara sağlamak için alabileceğin her ekstra şeye ihtiyacın olacak. Shammaeloth'u dışarıda tutmak için geriye kalan tek yol bu."

Asha boş gözlerle ona baktı. "Ne?" Başını iki yana salladı. "Ben... Ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Neler yapabildiğini gördüm, Ashalia." Caeden neredeyse neşeyle konuşuyordu, sözleri güven doluydu. "Merak etme. Bunu fazlasıyla yapabilecek kapasitedesin."

Davian bir eliyle onun koluna dokundu. "Ben de elimden geldiğince yardım etmek için orada olacağım," diye ona güvence verdi.

Sorumluluk Asha'nın omuzlarına ağır geldi ama başını salladı. Zaten artık önlerinde başka bir seçenek de kalmamıştı.

"Yani gizlice gireceğiz. Gassandrid'i öldürürüz. Shammaeloth'u durdurmak için tüm şehir üzerinde bu ilshara'yı yaratırım," diye tekrarlardı belli belirsiz. "Sonra ne olacak?"

Caeden elini cebine sokup son şişeyi çıkardı. Uzun bir süre içindeki dans eden enerjiye baktı.

"O zaman buna bir son verelim," dedi yumuşak bir sesle.

Bölüm 49

Wirr inledi, halsizce kendine gelirken vücudunun her parçası yanıyormuş gibi hissediyordu.

Ona ne olmuştu? Zihni toparlanmaya çalışıyordu. Günlerdir Desrielitlerle savaşıyorlardı. Kaybediyorlardı. O çaresiz, nafile son direniş, öleceğini bilerek.

Ve sonra.

Gözleri birden açıldı, nefesi sığlaştı ve panikledi. Sütunlar. "Sakin ol," diye mırıldandı sağındaki derin, yabancı bir ses.

Döndüğünde kamp ateşinin karşısında, yerdeki yüzüstü pozisyonundan bir kütüğün üzerine tünemiş ve onu dikkatle izleyen bir yabancıyla karşılaştı. Geceydi, yıldızlar odun dumanının puslu havasında parılıyordu ama Wirr batıda hâlâ solmakta olan alacakaranlığın son kalıntılarını görebildiğini düşündü. Yüksekte gibiydiler; Wirr aşağıda bir yerlerde başka insanların seslerini duyabiliyordu ama kamp alanının küçük platosunun kenarı aşağıya doğru görüşünü engelliyordu.

Çıtırdayan ateş yabancıнын yüzünü kırmızıya boyadı. Teni soluktu, burnu sivriydi, saçları alışılmadık bir şekilde örülmüştü. Wirr bir an için onu tanımlamakta zorlandı.

Sonra gerildi. "Sen Neskian mısın?" diye mırıldandı.

"Ben Neskian'ım," diye yanıtladı yabancı sakince. Alai Dağları'nın kuzeyindeki tüm ülkeler tarafından paylaşılan Andarran dilini kavrayışı şaşırtıcı derecede iyiydi, Wirr'in Nesk'in yerlisi olan birinden beklediği kalın, geveleyici aksanın çok azı vardı. "Ve sen de Andarran'sın. Ama en azından bugün bunu sana karşı kullanmayacağım."

Adam hafifçe konuştu; Wirr'in gözleri kısıldı ve Neskian'ın kendisiyle dalga geçtiğinden emin oldu. Kafasını toparlamaya çalışarak gözlerini kırptırdı. "Kimsin sen? Neredeyiz biz?" Kalbi neredeyse başı kadar sert çarpıyordu. "Ne zamandır baygınlımda?"

Adam elini koruyucu bir hareketle kaldırdı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Benim adım Ankalat. Seni bulduğumuz yerden çok uzakta değiliz ama neredeyse bir gündür uyuyordun. Çok kötü yaralanmışsın *Dhan*. Hareket etmeye çalışma."

Şok, Ankalat'ın uyarısına rağmen Wirr'in oturmak için mücadele etmesine neden oldu. "Bu

Desrielites," diye nefes nefese kaldı.

"İlerlemelerini durdurduk. Onları tutuyoruz."

"Onları tutmuyorsun," dedi Wirr umutsuzca. "Onlar tam olarak olmak istedikleri yerdeler."

Ankalat, Wirr'in bilincinin henüz tam olarak yerine gelmediğini düşünmüş gibi ona baktı ama arkasından gelen kadınsı bir ses daha fazla bir şey söylemesini engelledi.

"Wirr?"

Wirr'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Yavaşça döndü, kulaklarının onu yanılttığını görmekten korkuyordu.

Dezia ateşin kenarında durmuş, gözlerindeki ışıkla ona bakıyordu.

Kız ona sırtırken ağzı açık bir şekilde baktı; aniden yanında diz çökmüş, onu öyle sıkı kucaklamıştı ki, zaten ağrıyan kaburgaları gıcırdayarak sadece onun olduğu gerçeği kaçmasını engelledi. Şaşkınlıkla ona sarıldı.

"Ne... nasıl?" diye fısıldadı.

Dezia güldü ama bu gülüş küçük bir hıçkırıya benzeyen bir sesle bastırıldı. "Bu uzun bir hikâye."

Dezia onu öptü ve o da Ankalat'ın varlığını görmezden gelerek hevesle karşılık verdi. Sonunda Dezia'nın omzunun üzerinden yarı beceriksiz, yarı sinirli bir öksürük duydu ve isteksizce tekrar uzaklaştı. Bir süre sonra Ankalat gitmiş ve yerini başka bir figür -bu tanıdıktı- almıştı.

"Aelric?" Wirr ateşin karşısında duran genç adamı tanıdığına yüz hatlarında bir sırtış daha hissetti. Wirr'in onu gördüğünden bu yana geçen bir yıldan çok daha yaşlı görünüyordu, vücudu olduğundan daha zayıf ve sertti. Alışılmadık görünümlü siyah kollar ve eldivenler giymişti. "Fates! Seni görmek ne güzel!" Wirr, Aelric'in gitmesine izin verdiği ve çok geç olana kadar Dezia'ya bundan bahsetmediği için uzun zamandır pişmanlık duyuyordu. Onu burada, canlı ve görünüşe göre iyi bir halde görmek gerçek bir sevinç ve rahatlama anıydı.

Aelric tereddüt , sonra gülümsedi.

"Seni görmek de güzel Torin," dedi, ama duruşundaki tuhaf gerginlik . "İyileşiyor gibi " Yüzü kızaran kız kardeşine alaycı bir bakış attı.

Wirr uzuvlarını teker teker test etti, sert kaslarını esnetti ve çürükleri yokladı. "Savaşabilirim." İçini bir endişe sarsıntısı kapladı; acıyı görmezden gelerek ayağa fırladı. "Peki ya diğerleri?"

Aelric başını salladı. "Sen, Taeris ve diğer birkaç kişi sadece şanslı olanlardı."

"Taeris mi ?"

"Henüz uyanmadı ama şifacılar söylüyor."

Wirr gözlerini kapatıp nefes verdi. Kayıpların olacağını zaten biliyordu.

yüksek olabilirdi ama Taeris'in hayatta kalması harika bir haberd. "Desrielitler. Neler oluyor?"

Aelric omuz silkti. "Biraz geri çekildik, bir şeye başlamadan önce yönümüzü bulmaya karar verdik. Neden orada savaşıyordunuz? Neden geri çekilmediniz?"

"Onları görüyor musun?" Wirr ses tonundaki gerginliği gizleme zahmetine girmeden sordu.

"Evet, elbette," dedi Aelric yavaşça. "Gözcüler her saat başı dönüyorlar ama şu ana kadar hiçbirileri ilerlediklerine dair bir işaret bildirmedi. Aksine, oldukları yerde kalmaktan tamamen memnun görünüyorlar. Hatta kamplarının ortasına tür yapı bile kurmuşlar."

Wirr bir ürperti hissetti. "Siyah sütunlar mı?"

"Evet." Wirr'in yüz ifadesini gören Aelric'in bakışları keskinleşti. "Nedir onlar?"

"Gemiler. Ve eğer onları harekete geçirirlerse, birkaç yüz mil boyunca herkes ve her şey bir gün içinde ölmüş olacak." Wirr yüzünü ovuşturdu, Dezia ve Aelric'in şaşkın ifadelerini görmezden gelerek kendini toparlamaya çalıştı. Umutsuzca Dezia'ya nerede olduğunu, iyi olup olmadığını, koşulların onu buraya nasıl getirdiğini sormak istiyordu ama buna zamanı yoktu. "Birlikte olduğun bu insanlar Neskians mı? Yetkili sen misin?"

Aelric öksürdü. "Tam olarak değil."

"Savaş Lordu Amar'ın kulağı bizde," diye ekledi Dezia hızla, "ama onlar bir nevi... müttefik, sanırım?" Dezia yardım için Aelric'e baktı ama Aelric alaycı bir tavırla omuz silkmekle yetindi.

Wirr kaşlarını çatı. "Savaş Lordu mu? Burada bir Neskian *Savaş Lordu* mu var?" Tüm Nesk'te bunlardan sadece dört tane vardı; ülkelerindeki en yüksek mevkiydi. Wirr diğerlerinin yüzlerine baktı, sonra döndü ve kalbi sıkışarak küçük platonun kenarına doğru yürüdü.

"Bekle!" Aelric onu durdurmak istercesine elini uzattı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu.

Wirr uçuşuma ulaştı ve aşağıdaki manzaraya inanamayarak baktı.

"Aşağıda binlerce asker olmalı," diye fısıldadı, kanı . Kamp ateşleri yaklaşmakta olan vadinin derinliklerine doğru uzanıyordu, her birinin etrafı kendine özgü kırmızı-siyah üniformalar giymiş adamlarla çevriliydi. "Bin *Neskian* askeri."

Dezia zayıf bir sesle, "Sürpriz," dedi.

"Nasıl? Neden?" Wirr bir elini saçlarında gezdirerek hesap yaptı. "*Bekle*, hakkında sürekli raporlar aldığımız istila gücü bu muydu? O kadar yer varken *buraya* gelmeyi nereden bildiniz? Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildiniz?"

"Cyr," dedi Aelric. "Venerate'lerden biri."

"Öyleydi," diye düzeltti Dezia, yüz hatlarında kısa bir süreliğine hüznü belirdi. "Ve birliklerimizi hızlı bir şekilde hareket ettirebiliyoruz. İhtiyacınız olan tek şey bu biliyorum."

Yeni bir ses Dezia ve Aelric'in arkasındaki havayı yardı; Wirr döndüğünde Ankalat'ın ateşin kenarında durduğunu gördü, görünüşe göre bir anda cisimlenmişti. Yakışıklı genç adam dikkatle Wirr'i izliyordu ve Wirr onun bakışlarının onaylamayan bir bakış olduğu izlenimine kapıldı.

Bir an sonra Ankalat'ın bakışları Dezia'ya kaydı ve Wirr aniden nedenini bildiğini düşündü. Göğsünde kıpırdanan mantıksız, kıskanç güvensizlik duygusuna direndi.

"Ülkeniz için hiçbir tehdit oluşturmayacağız ve babam Desrielite istilasını geri çevirmeye yardım etmeyi kabul etti," diye devam etti Ankalat. "Lord Aelric'in topraklarının mülkiyetinin barışçıl bir şekilde devredilmesini garanti ettiğiniz sürece, artık o bir Nesk vatandaşı."

"Ne?" Wirr şaşkınlıkla başını salladı ve Aelric'e baktı. "Bir Neskian vatandaşı mı?"

"İnanın bana, olan en tuhaf şey bu değil," diye güvence verdi Dezia Wirr'e, bir elini hafifçe koluna koyarak. "Dediğim gibi. Uzun hikâye. Hâlâ sizinleyiz," diye ekledi usulca, diğer ikisinin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Wirr hayal kırıklığı içinde eliyle işaret etti. "Andarran topraklarını öylece Nesk'e bırakamam. Böyle bir yetkim yok." Böyle saçmalıklar için zaman olmadığı gibi, evrak işleri teknik olarak devam ediyor olsa bile Aelric'in henüz resmi olarak bir toprağı *yoktu*.

Ankalat sakince, "Tahtın ikinci sıradaki varisi olarak babam için sözünüz yeterli olacaktır," dedi. "Gerisi teferruat."

Wirr amcasını düşündükçe kederli bir sızı hissetti. "Varis, aslında." "Ne?"

Dezia ve Aelric aynı anda konuştu ve Wirr onların bakışlarıyla karşılaştı, Başını sallayarak.

"Amcam Ilin Illan'dan çıkmayı başaramadı," diye açıkladı ağır ağır, yüzlerindeki şaşkınlık ve üzüntüyü izlerken. Kevran onlar için bir baba gibiydi.

"Ne... Karaliene ne olacak?" diye sordu Dezia, sesi çatlamak üzereydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Wirr. "Şehir düştüğünde o kuzeydeydi. Saldırıya uğradı. Umarım şimdiye kadar Prythe'a gitmeyi akıl etmiştir."

Bir sessizlik oldu ve sonra Dezia ve Aelric başlarını salladılar, yüzlerine taze, neşesiz bir kararlılık yapışmıştı. Wirr de başını salladı. Bu bakışı biliyordu. Sonra yas tutarsın.

Wirr Ankalat'a döndü. "Savaş Lordu Amar ile ne zaman konuşabilirim? Eğer bu anlamayı istiyorsa, o zaman *şimdi* olmalı." Bu onun en az korkunç olanıydı

korkunç seçenekler vardı ve tartışacak ya da pazarlık edecek zaman yoktu. Neskian ordusuna ihtiyacı vardı ve buna hemen ihtiyacı vardı.

Ankalat sanki bir gibi bir belge ve kalem çıkardı, onları yakındaki bir kalkanın pürüzsüz yüzeyine düz bir şekilde yerleştirdi ve geniş bir şekilde işaret etti. "Gerek yok. İmzalayın ve Desrielitler yenilgiye uğratılana kadar adamlarımız sizin emrinizde olsun."

Wirr kaşlarını çattı -adamdan hoşlanmadığı sonucuna hızla varıyordu- ve kâğıdı tarayarak yanına yaklaştı. Andarran dilindeydi ve her şey yolunda görünüyordu ama bunun pek de önemli olmadığını biliyordu. Şu anda, eğer Desrielitlerin durdurulması anlamına gelecekse, Andarra'nın yarısını teslim eden bir anlaşmayı kabul edebilirdi.

Derin bir nefes vererek imzaladı ve belgeyi Ankalat'a geri verdi. "İşimiz bitti mi?" diye sordu soğuk bir sesle.

Ankalat ona, "İşimiz bitti," diye güvence verdi.

"O zaman adamlarını hazırla. Fazla zamanımız yok." Wirr hareket etmeye çalışırken biraz tökezledi.

Dezia ona değerlendirici bir bakış attı. "Buna hazır mısınız?"

Wirr homurdandı. "Desrielitlerden birkaç gün beklemelerini ve iyileşmeme izin vermelerini isteyebiliriz ama..."

Aelric ona hafifçe sırtınca Dezia ellerini kaldırdı. "Pekâlâ." Aelric'in yanına ilerledi ve ona yaslanması için omzunu uzattı. Aelric minnetle kabul etti.

"Gidelim ve yeni arkadaşlarımızın hepimizin ölmeye ne kadar yakın olduğunu anlamalarına yardımcı olalım," dedi acımasızca.

Wirr, önündeki Neskian izcinin adım attığı yeri tam olarak takip ettiğinden emin olarak, her yorgun kası gergin, kurumuş yapraklar ayaklarının altında hafifçe çıtırdarken, sık ağaçlı sırt boyunca süründü.

Desrielite kampından fark edilmeyi beklemeyecekleri kadar uzaktaydılar ama Gil'shar çevrelerine bir dizi tuzak kurmuştu. Görünüşe göre Venerate'den gelen bir başka hediye: cihazlar üzerlerine basan herkesi yanan bir Öz parıltısıyla eritiyor, bu da talihsiz kurbana eşlik eden herhangi birinin konumunu güvenilir bir şekilde göstermeye yarıyordu. Neskialılar Kapları izlemeyi çabucak öğrenmişlerdi, ancak aygıtlar genellikle yarı gömülüydü ve genellikle yapraklar ve çalılarla örtülüydü. En yetenekli gözcünün bile bir tanesini gözden kaçırması çok kolay olurdu.

Bu hazırlık seviyesi, Dezia ne kadar asker getirmiş olursa olsun, karşı saldırı şansları için iyiye işaret değildi.

Onlara eşlik etmesi için seçilen izci - zayıf bir adam

Sol elinin iki parmağı eksikti ve onları ileri doğru hareket ettirdi. Dağ yamacının kalın, dikenli yaprakları Wirr'i tırmalıyor, Wirr temkinli adımlarla ilerlerken askerlerin sesleri yankılanıyordu. Aşağıdaki kampı net bir şekilde görebilecekleri çıkıntılı bir tepeye ulaştıklarında Dezia'nın yanında durdu.

Herhangi bir muhafıza kendini belli etmemek için son birkaç adım daha ilerledi ve sonunda Desrielite'lere iyice bakabildiğinde solgunlaştı.

Sütunlar bir halka şeklinde ve hepsi dik olarak dizilmişti.

Nefesi kesildi. Devasa siyah sütunların durduğu yer düzensiz görünse de, sabit görünüyordular ve Wirr'in daha önce orada olmadığından emin olduğu bir şeyi çevreliyorlardı. Obsidiyenden bir daire, diye düşündü, bir çeşit görüntü oluşturmak için derin çizgilerle kesilmişti. Daha önce üzeri toprak ve otlarla örtülmüş olmalıydı ve Desrielitler hepsini temizlemişti.

Wirr gözlerini kısarak baktı, sonra baş aşağı baktığını fark edince bir ürperti hissetti.

Bir kurt kafasıydı. Caeden'in sembolü. Sınır'ın sembolü. "Bu Cyrarium olmalı," diye fısıldadı Dezia'ya ısrarla. O da buraya yaptıkları kısa yolculuk sırasında Sütunların amacını zaten açıklamıştı. "Ve bana öyle geliyor ki onu yok etmeye hazırlar. Saldırmamız gerekiyor. *Şimdi.*"

Dezia ona baktı ve gözlerindeki tereddütü görebiliyordu. Onu suçlayamazdı. Ondan kadınları ve erkekleri ölümün kucağına atmasını istiyordu.

Sonunda başıyla kısa bir selam verdi. "Ankalat şimdiye kadar onları harekete hazır hale getirmiştir. Sen burada kal, sadece bizi yavaşlatırsın," diye mırıldandı. Sözlerinde yargılama yoktu, sadece basit bir gerçek vardı. Hızlı hareket edemeyecek kadar zayıftı. "On dakika."

Gözcüye işaret etti ve ikisi aceleyle uzaklaştı.

Wirr onların ormanın içinde kayboluşunu izledi ve sonra kalbi boğazında, uzun, dik yokuşun dibindeki sahneye geri döndü. Desrielitler aşağıda karıncalar gibi hareket ediyor, Sütunların etrafına üşüşüyor, hem savunma hem de büyülenmiş bir izleyici kitlesi oluşturuyorlardı. Wirr buradan bile onların bekleyişini hissedebiliyordu.

Kalabalığın kendinden emin adımlarla ringin ortasına doğru ilerleyen birkaç adama yol açtığını görünce gerildi. Oraya vardıklarında, toplanan askerlerle yüzleşmek için döndüler; birkaç dakika sonra Wirr, kelimeleri seçemese de kendisine doğru süzülen yansıtılmış sesleri duyabildi.

Bir çeşit konuşma. Bu pek hayra alamet değildi.

Neskian'ların saldırması gerektiğini bildiği yöne baktı, Dezia sadece birkaç dakikalığına gitmiş olsa da onların ortaya çıkmasını istiyordu. Birkaç saniye boyunca özlemle baktı, sonra bakışları

Sütunlara geri sürüklendi. Bir şeyler oluyordu.

Kıpkırmızı bir ışık, obsidyen çemberin kenarı boyunca bir sütundan diğerine süzülüyordu, ilk başta neredeyse görünmezdi ama kanlı bir lav deresi gibi kalınlaşıyordu. Bir tezahürat -neşeli bir kutlamayla yükselen binlerce ses- ona doğru yankılandı.

Sütunlar aktif hale getiriliyordu.

"Hayır," diye fısıldadı, ayağa fırladı, aniden görülüp görülmediğini umursamadı. "Hayır, hayır, *hayır*."

Kırmızı ışık yerde sürünmeye devam etti, ilk sütundan dışarı doğru yayılarak kurdun başını amansızca çevreledi. Sanki izleyen Desrielitler bir yarıştaymış ve ışığı bitiş çizgisine doğru ilerlemeye teşvik ediyormuş gibi beklenti çılgınlıkları kulaklarına ulaştı. Wirr, siyah sütunlardan alçak, rahatsız edici bir tını yayılmaya başladığında nefesinin daraldığını hissetti; kırmızı enerjinin her dokunuşunda ses artıyordu.

Süreç şu ana kadar sadece birkaç dakika sürmüştü; Wirr yine Nes kian kampının bulunduğu yöne bakarak askerlerin ortaya çıkmasını diledi. Bunun boş bir umut olduğunu biliyordu: Dezia bırakın bu kadar büyük bir gücü bu kadar çabuk harekete geçirebilmeyi, kampa son sürat bile zor ulaşırdı.

Kendini toparladı ve ayağa kalkarak Rezervinde kalan tüm Özü topladı. Sütunların arasında muzaffer bir şekilde duran ve ürkütücü kırmızı ışıltıyla yıkanan Gil'shar liderlerine odaklandı. Bunun pek bir işe yaramayacağını biliyordu - en iyi ihtimalle bir işaret - ama belki de bir şekilde olanları geciktirebilirdi.

Serbest bıraktı.

Öz'ünden yaptığı ok aşağıya doğru fırladı; kör edici, bükülen, erimiş bir ışık huzmesi.

En yakın sütuna yüz metre kala ortadan kayboldu.

Wirr yere yığıldı, kol ve bacaklarındaki güç tükenmişti. Askerlerin çoğu parıltıya baktı, onu fark etti. Birkaçı işaret etti ve güldü.

Hiçbiri yokuşu tırmanmaya çalışacak kadar bile endişeli görünmüyordu.

Wirr tekrar ayağa kalkmaya çabaladı, önceki yaralarının acısı, Özü tükendiği için aniden çok daha kötü hissettirdi. Başka ne ki? Tepeden aşağıya doğru önce bir, sonra bir adım daha attı. Onu ilk fark eden askerler çoktan önlerindeki gösteriye geri dönmüş, seslerini onay kükremesine katarak onu görmezden gelmişlerdi.

Aşağı doğru tökezlerken kabus gibi uzun bir dakika geçti ama vücudunun toparlanmak için yeterli zamanı yoktu; Rezervinden geriye kalanlar onu sadece yere yığılmaktan koruyacaktı. Şimdi o lanetli, sürünen kırmızı ışığa karşı bir yarış yürütüyordu ama en başından beri biliyordu ki

kaybedeceği bir şeydi.

Daha yolun yarısına gelmeden kırmızı çizgi ilk sütunla birleşti ve çember tamamlandı.

Metalin büyük bir güç tarafından parçalanması gibi bir çığlık sesi duyuldu. Obsidyen kurdun kafası kırılmaya ve sonra parçalanmaya başladığında gök gürültüsünü andıran bir çatırtı duyuldu.

Wirr'in daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen beyaz bir Öz sütunu gökyüzüne doğru çığlık attı.

Nefes nefese kaldı, yuvarlanıp tepenin yamacına , artçı görüntü onu birkaç saniyeliğine kör bırakırken gözleri acıyla yırtıldı. İlk şok geçerken elini gözlerinin üzerine kapatıp onları korudu ve aşağıya, ısıll ısıll yanan Desrielitlere baktı; çoğu yere yığılmış ve yüzlerini tutuyordu, anlaşılan enerji patlamasını Wirr kadar az tahmin etmişlerdi.

Sütunlar parıltıyı emiyor gibi görünürken ışığın yoğunluğu çoktan azalmaya başlamıştı, alçak uğultu Wirr'in kulaklarına sertçe bastırıyor ve midesini düğüm düğüm ediyordu. Enerji sütunu yavaş yavaş beyazdan koyu, çirkin bir kızıla dönüştü.

Desrielitlerin ilahileri ve tezahüratları şaşkın bir sessizliğe bürünmüştü. Wirr Sütunların ortasında duran Gil'shar liderlerine ne olduğunu göremiyordu. Hararetle hareket etmemiş olmalarını umuyordu.

Birden bağırışlar duyuldu, paniğe kapılmış çığlıklar Wirr'e kadar yankılandı. Oturur pozisyona yuvarlandı ve gözlerini kısarak bakarken, ormandan dışarıya, sersemlemiş Desrielitlere çarpan bir dalga halinde, keskin bir ışılla aydınlatılmış bir ceset seli yayıldı.

Neskianlar gelmişti.

Wirr'i şok eden bir vahşet ve istekle kendilerini savaşa attılar. Işğın etkisiyle hâlâ sersemlemiş olan Desrielitler pek iyi karşılık veremediler. Herhangi bir organizasyon duygusuyla değil, kesinlikle.

Ama ışık arkalarında olduğu için -ne kadar parlak olduğu düşünöldüğünde önemli bir avantajdı- Neskianların Sütunlara doğru ilk hamlesine direnerek tutunmaya yettiler. Artık tüm sahne cafcacflı bir kırmızıya bürünmüştü, bıçaklar ve mızraklar ete çılgınca saplanırken savaşçıların vücutlarından yukarı doğru püsküren renkle eşleşiyordu.

Wirr kendini bir kez daha ayağa sürükledi ve dik yamaçtan olabildiğince hızlı bir şekilde aşağı indi, bıçağını çıkarmıştı; zar zor bir etki ama bunun elindeki en iyi seçenek olduğunun da acı bir şekilde farkındaydı. Cyrarium hızla boşalıyordu ve Caeden Sütunlar onu boşalttıktan sonra ne olacağını tam olarak açıklamıştı. O cihazı durdurmak *zorundaydılar*.

Neskian askerini gördüğünde neredeyse çatışmaya girmek üzereydi.

Telesthaesia giyyordu ama bu zırh Wirr'in daha önce gördüğü hiçbir zırha benzemiyordu. Plakalarını oluşturan pullar, kırık Cyrarium'un kanlı, sönmekte olan ışığında parıldarken siyah değil, belirgin bir şekilde kırmızı görünüyordu. Miğferde gözler için bir yarık vardı ve üzerinde Kör'ünkinden farklı bir sembol yazılıydı. Wirr bunu tam olarak seçemiyordu ama bir dairenin içindeki dalgalı çizgiler olmadığından emindi.

Wirr, kızıl ışıkta bunu anlamak zor olsa da, elinde tuttuğı devasa kılıcıyla savaşçı ilerlerken Neskianlar hızla kenara çekildiler. Geniş bir kılıca benziyordu, tek elle kullanılamayacak kadar büyüktü ama asker ön saflara ulaştığında kılıcı rahatça savurdu.

Temas kurduğı her yerde düşman parçalanıyordu.

Wirr, kılıç ustasının rakiplerini ezip geçmesini dilsiz bir şaşkınlıkla izledi; Desrielitler ona karşı hücumla geçti ama o sadece ilerledi, her hareketi akıcı ve her ölümcül vuruşu bir sonrakine zarıfçe akıyordu. Aralarında ve içlerinde dans etti, öfkeli düşmanların titreşen denizi arasında parıldayan bir ışık olarak Sütunların en yakınına doğı ilerledi. Kırmızı Öz artık donuk bir parıltıya dönüşmüştü ve tam olarak ne olduğunu takip etmeyi zorlaştırıyordu.

Wirr kekeleyerek durdu, izliyordu, umut etmeye bile cesaret edemiyordu.

Arkasında, kırmızı askerin açtığı alanı dolduran bir grup Neskian askeri akıyor, kılıçları neredeyse şampiyonlarıninki kadar bale dansıyla yanıp sönüyor ve Telesthaesia'daki adamın etrafında koruyucu bir alan açıyordu.

Ve sonra aniden, imkânsız bir şekilde, asker oradaydı - tek başına, Sütunlardan biriyle birlikte en küçük ceplerde. Desrielite ordusu onu gördü, öfkelendi, kabardı ve kırmızıya çalan bir hiddetle saldırdı ve Neskianlar bir şekilde savaşçılarını korudular.

Kırmızı asker yumruğunu geri çekti ve Kolon'a bir yumruk attı.

Tuhaf bir ses duyuldu, sanki uğultu bir anlığına kesilmiş gibi bir yankı. Ama Sütun hareket etmedi.

Kırmızı ışık artık neredeyse kaybolmuştu, öyle ki her şey kıızıla çalan bir karanlık içinde kalmıştı. Sadece Sütunları birbirine bağlayan ilk kırmızı halka parlak kalmıştı.

Çığlıklar başladı.

Savaş alanındaki neredeyse herkes bocalarken Wirr'in kanı bu sesle dondu. Dehşet içinde bakakaldı.

Sütunların hemen yanındakiler... parçalanıyordu. Tıpkı Ilin Illan'da Caeden Licanus'u kullandığında Körlerin yaptığı gibi. Derilerini umutsuzca yırttılar ama parçalandılar, bu görüntü rahatsız edici ışıkta bir şekilde daha korkunçtu. Kırmızı asker bir şekilde hâlâ ayaktaydı ama herkes

etrafındaki diğer herkes düşüyordu. Ölüyordu.

Fısıltılar başladığında Wirr'in kanı buza dönüştü. Savaş alanını süpüren, ölenlerin çılgınlıklarına karışan bir susurru, sözsüz, tehditkâr ve aç.

Gölgelerden bir şekilde daha karanlık olan şekilsiz karanlık şekiller Sütunlardan çıkmaya başladı. Eller uzandı ve ölmekte olanları açgözlülükle kavramaya başladı, okşadı, derilerini ve kemiklerini çekip kopardı. Çatışmalar durma noktasına gelirken, her iki tarafın savaşçıları da dehşet içinde olan biteni izliyordu.

Ve sonra Sütunların etrafındaki boşlukta sadece kırmızılı asker duruyordu, karanlık formlar sürükleniyor ve etrafında fısıldaşıyordu.

Yumruğunu geri çekti ve tekrar yumrukladı; yine tınıda garip bir uyumsuzluk vardı ama yine hiçbir şey değişmedi. Tekrar yumrukladı. Tekrar. Sütunların etkisi yayılmaya başladıkça, her iki taraftan da daha fazla asker düşüyor, fısıltılar daha da yükseliyordu. İnsanlar geri çekilmeye başladı. Sonra kaçmaya, yaklaşmakta olan ölüm duvarından ani bir sel gibi uzaklaşmaya başladılar. Korku ve çaresizlik kreşendoya ulaşırken bazıları düştü ve ezildi.

Bir yumruk daha ve bu mesafeden bile görülebilen siyah bir taş parçası -Sütundan uzaklaştı.

Wirr orada öylece durdu, koşamayacak kadar yorgundu, neyse ki hâlâ yüksek bir konumdaydı ve çoğunun gittiği yolun dışındaydı. Yaklaşmakta olan şeyden kaçmanın mümkün olmadığını biliyordu. Bunun yerine, göğsünde ufacık bir umut titreşimiyle olanları izledi.

Yalnız asker bir çılgık atarak tekrar yumrukladı, tekrar ve bir kez daha. Wirr kolundaki kırmızı zırhın son darbeye paramparça olup yere düşmesini şaşkınlıkla izledi.

Altında hiçbir şey yoktu. Et yoktu.

Asker geriye doğru tökezleyerek yere düştü, bitkin olduğu belliydi. Wirr'in kalbi sıkıştı.

Bir gıcırdama, çatlama sesi duyuldu.

Sütun titredi.

Ortaya çıkan fısıltılı gölgeler feryat ederken havayı bir çılgık sesi doldurdu.

Sütun, tam da askerin vurduğu noktada, tabanının etrafında parçalanmaya başladı. Wirr, sütunun eğilmesini ve ardından yavaşça, imkânsız bir şekilde devrilmesini, kıpkırmızı bir toz bulutu içinde yere düşmeden önce tepelerde yankılanan bir çatırtıyla kırılmasını gözlerini kırpmadan izledi.

Yerdeki parlayan kırmızı halka söndü.

Gürültü kısa bir an için sert, ahenksiz, cırtlak bir notaya dönüştü ve sonra kayboldu, geriye sadece parçalanmış taşların yankıları kaldı.

Sütun yuvarlanıp gitti. Wirr sadece durup izledi, tanık olduğu şeye inanmaya cesaret edemedi, ses çevredeki tepelere doğru gürleyerek uzaklaşırken nefesi kısa nefesler halinde geliyordu.

Ve sonra sessizlik oldu.

Wirr sonunda Dezia'yı tekrar bulduğunda şafak ufku aydınlatıyordu.

Onu Neskian çadırlarından birinin dışında iki askerle derin bir tartışmanın içinde görünce göğsünde bir şey hafifledi. Onun Sütunlar'a yapılan saldırıda ön saflarda yer aldığına inanmak için hiçbir nedeni yoktu ama onu tanıdığı için bu onu şaşırtmazdı da.

Aceleyle ona doğru koştu ve Dezia onu fark edince sevinç ve rahatlama dolu bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Wirr!" Kollarını ona doladı ve birkaç saniye boyunca onu kendine çekti. Adam onu hafifçe geri çekip öptü ve çevredeki adamların birkaç ıslık çalmasına neden oldu. İkisi de onları görmezden geldi.

Sonunda ayrıldılar, Dezia hâlâ sırtıyordu. "Bana öldüğünü düşündürmeyi bırakmalısın," dedi biraz da hiddetle.

Wirr güldü. "İkimiz de bu konuda daha iyisini yapmaya çalışalım." Etrafına bir göz attı. Her şey düşünüldüğünde kamp oldukça düzenli görünüyordu. "Kaç kişi kaybettiler?"

"Yeter." Dezia'nın gülümsemesi soldu. "Gil'shar kadar çok değil ama o Gemiler..." Titreyerek konuşmasını sonlandırdı.

"Orada mıydın? Gördün mü?"

Dezia başını salladı. "Gördüm," diye tekrarladı usulca. "Yani Sınır..."

"Gitmiş olacak." Bu sözleri söylerken Wirr'in midesi bulandı, sanki itiraf etmek sonunda gerçek olmuş gibi. "Ve eğer Caeden'in söyledikleri doğruysa, Shammaeloth'un kendisi şu anda Deilannis üzerine yürüyor olacak."

Dezia ürperdi. "Bir zamanlar bana bunu söyleyen birine gülerdim. Ama dün gecedен sonra... Buna inanabilirim."

Sessiz kaldılar ve sonra Dezia Wirr'e işaret etti. "Bundan sonra ne olacağını konuşmalıyız. Ankalat bekliyor olacak."

Wirr, Dezia kampta kendinden emin bir şekilde dolaşırken onu takip etti ve görünüşte düşman askerlerinin arasında bu kadar rahat görünmesinden etkilendi. Wirr kendi adına, yanından geçen her silahlı adama dikkatle bakmaktan kendini alamadı. "Aelric iyi mi?" diye sordu sonunda düşünceli bir şekilde.

"O yaşıyor." Dezia'nın ifadesi endişesini ele veriyordu. "Yine de ağır yaralı. Taeris onun için elinden geleni yapıyor, Savaş Lordu Amar'ın en iyi doktorlarından bazıları da öyle. Çok geçmeden hepimizi nasıl kurtardığını anlatıp böbürlenmeye başlayacak," diye sözlerini tamamladı ama Wirr onun kendinden emin mi yoksa sadece deniyor mu olduğundan emin değildi.

kendini ikna etmek için.

Kaşlarını çattı. "Ne demek 'hepimizi kurtardı'?"

"Peki. Ne yaptığını gördün. O sütunu yok etti," dedi Dezia şaşkınlıkla karşıya bakarak.

Wirr'in zihni bulanıklaştı.

"Kırmızılı asker," dedi yavaşça. "O Aelric'ti. *Aelric*. Kardeşin Aelric," diye açıkladı, biraz da gereksiz yere.

Dezia onu etrafındakilerden biraz daha büyük olan bir çadıra doğru götürürken hafifçe gülümsedi. "Sana söylemiştim. Uzun hikâye."

Girişin önünde hazır olda bekleyen iki adama yaklaştıklarında konuşmaları kesildi. Muhafızlar Dezia'yı görünce saygıyla kenara çekildiler ama Wirr onunla birlikte içeri dalarken ikisi de bakışlarını gizleme girmede.

Çadırın içi genişti; kenarlara birkaç masa yerleştirilmişti ve askerler ortadaki başka bir masada bir haritayı inceliyorlardı. Ankalat yakınlardaki bir sandalyeye yorgun bir şekilde çökmüştü, yaşlı bir adam omzundaki bir yarayı bağlama . Boşta kalan eliyle Wirr ve Dezia'yı görünce tembelce onlara el salladı.

"Prens Torin," dedi bakışlarıyla değerlendirerek. "Hayatta kaldığınızı gördüğüme sevindim. Artık pazarlığın Nesk'e düşen kısmı yerine getirildiğine göre, imzanızın arkasında sizin sözünüzün olması çok daha iyi olacak."

Wirr yüz ifadesinin sertleştiğini hissetti.

"Desrielitler bitmiş olmaktan çok uzaklar," dedi kararlı bir şekilde. "Kırıldılar, liderlikten yoksunlar ama Andarra'da kontrolsüzce hareket etmelerine izin verilirse hala anlatılamayacak kadar zarar verebilirler. Ve eğer tüm bunlardan sağ çıkarsak, *Desriel*'le savaşacağız - eğer hâlâ bir orduları varsa. Bu yüzden onların peşinden gitmeliyiz."

"Yani adamlarımın onların peşinden gitmesi gerektiğini söylüyorsun," dedi Ankalat yumuşak bir sesle. "Anlaşmamızda bu yoktu. Desrielite ordusunu geri püskürteceğimize söz vermiştik ve bunu yerine getirdik."

"Bir savaş kazandın." Wirr şu anda duygularını gösteremeyecek kadar yorgun olduğu için memnundu. Ankalat'ın haklı olduğunu biliyordu -imzaladığı belge teknik olarak yerine getirilmişti- ama başka bir seçenek de göremiyordu. "Minnettarım ama anlamayı bu ruh haliyle kabul etmedim."

"Buna saygı göstermeyeceğinizi mi ima ediyorsunuz?"

Bu sözler üzerine çevredeki herkesin duruşunda ani ve fark edilir bir gerginlik oldu ve Wirr masanın yanındaki bir grup askerin yaptıkları işi bırakıp dikkatle izlediklerini görebiliyordu. Çabucak hesapladı. Dört adam, artı kapıda iki kişi ve yaralı bir Ankalat. Eğer Dezia yardım ederse

muhtemelen dışarı çıkarabilir-

"Onun dediğini yapacaksın Ankalat."

Çadırın girişinden gelen sert sesle birlikte şaşkın bir sessizlik oldu.

Wirr döndüğünde Aelric'in yanağında yeni ve çirkin bir yara izi olan ama onun dışında sağlıklı görünen yorgun görünümlü Taeris'e yaslandığını gördü. Aelric ise ölümcül derecede solgundu ve gözleri korkutucu derecede çukurdu.

Dezia, Taeris'in kardeşini içeri sokmasına yardım etmek için çabalarken Wirr yutkundu. Bakışları Aelric'in koluna, en azından olması gereken yere gitti. Uzun kol şimdi orada öylece asılı duruyordu.

Ankalat kaşlarını çattı, sözünün kesilmesine sinirlenmiş görünüyordu.

"Babam-" "Baban o araziye yasal olarak güvence altına almak için ne gerekiyorsa yapacaktır. O

orayı ya da başka bir Andarran toprağını zorla almanın İddia'ya aykırı olacağını biliyor. Ve o aptal değil. Güney'in hâlâ bir ordusu var." Aelric, kız kardeşi onu yere oturturken minnetle başını salladı. "Ama her şeyden önemlisi, bunu yapacaksın çünkü yapılması gereken doğru şey bu. Ve eğer bunu kabul etmeye istekli değilsen, o zaman seninle yollarımız ayrılacak."

Wirr, Taeris'le sessiz bir bakış alışverişinde bulundu; Taeris de küçük bir omuz silkme hareketiyle bu konuşma hakkında en az Wirr kadar az şey bildiğini gösteriyordu.

Ankalat'ın gözleri Wirr ve Aelric arasında gidip geliyor, endişesi ile konuyu zorlama arzusu arasında bir savaş yaşıyordu.

Sonunda nefes verdi.

"Elbette, elbette." Ayağa kalktı ve Wirr'e elini uzattı. "Gil'shar'ın peşine düşeceğiz ve onları yok edeceğiz. Ülkelerimizin süregelen ilişkilerinin iyiliği için."

Wirr Ankalat'ın elini tutarken şaşkınlığını belli etmemeye çalıştı. Neskianlar *herhangi bir* konuda pazarlık yapmakla tanınmazlardı... gerçekten.

"Ama," diye ekledi Ankalat, bırakmayı reddederken gözleri parlıyordu, "Söz vermeni istiyorum. Bu anlaşmanın son... *yeniden yorumlanması*. Şerefınız üzerine," diye ekledi ciddiyetle.

"Şerefim üzerine," diye kabul etti Wirr.

Ankalat Wirr'i inceledi, Wirr'in ifadesinde gördüklerinden tatmin olmuş görünüyordu. Sonra Aelric'e baktı.

"Adamlar seni uyanık gördüklerine sevinecekler," dedi

kabaca. Ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden gitti.

Wirr, Taeris'e dönüp sırtımadan önce aniden gidişini izledi. İkisi kucaklaştı.

"Kader, Majesteleri," dedi Taeris gülerek. "Siz ve Davian arasında, bir daha asla kimsenin gerçekten öldüğünü düşünmeyeceğim. Asla."

Wirr kıkırdadı, sonra Taeris'in ne demek istediğini anlayınca durakladı.

Taeris'in gülümsemesi

yüz ifadesi genişledi.

"Delikanlı hâlâ hayatta," dedi, yanağındaki yara izini işaret ederek, bu basit ifadenin ona getirdiği rahatlama ve sevinci gizlemeden. "Onu tekrar hissedebiliyorum. Kuzeyde bir yerde."

"Talan Gol?"

"Daha yakına." Taeris tereddüt etti. "Deilannis, belki."

Wirr öneriyi isteksizce kabul ederek gözlerini kapadı. Davian'ın Caeden'le birlikte olduğunu varsayarsak, bu mantıklı geliyordu. İster şehri korumak ister Caeden'in yarığı kapatmasına yardım etmek için olsun, bir sonraki hedefleri her zaman orası olacaktı.

Asha'nın söylediklerine bakılırsa, bu büyük olasılıkla Davian'ın sonuncusuydu.

"O zaman olmamız gereken yer orası," dedi ağır bir sesle. "Hemen yola çıkmalıyız."

Aelric nazikçe, "Oraya zamanında varıp yararlı olamazsın," diye ekledi. "Buradan olmaz."

"Bu bende. Diğer Caeden'de," dedi Wirr, son birkaç gündür mucizevi bir şekilde üzerinde güvenle duran beyaz Seyahat Taşı'nı kaldırarak. Onunla oynadı, sonra Dezia'ya döndü. "Ankalat'ın benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama eğer açıklarsak-"

"Size hiç asker vermeyecek. Ona dünyanın buna bağlı olduğunu söylemeniz bile," dedi Dezia. "Yaptığını yaptığın için memnun ol. Onu daha önce hiç bu kadar eğilirken görmemiştim."

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Bu bükülme miydi?"

"Hiçbir fikrin yok."

Wirr içini çekti. "Düzenli askerler muhtemelen pek işe yaramaz zaten," diye Aelric'e baktı. "Öte yandan sen. Dün gece hepimizi tam olarak nasıl kurtarabildiğini anlamak için sabırsızlanıyorum diyelim. Bunun için teşekkürler bu arada." Diğer adama hafifçe sırtıttı, o da hemen karşılık verdi. "Yakında ayrılmalıyız, ama önce bakıma ihtiyacınız olursa-"

"Seninle gelmeyeceğiz Wirr," diye sözünü kibarca kesti Dezia. Wirr gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neden olmasın?" dedi şaşkınlıkla.

"Sanırım..."

"Bu biraz karışık. Ama sonuç , Ankalat size *herhangi bir* borç vermeyecektir. askerler. Buna biz de dahiliz."

"Ama sen değilsin..." Wirr anlayarak sözünü kesti. "Neskian vatandaşı olayı."

"Neskian vatandaşı olayı." Dezia öne doğru eğilip onun elini tuttu. "Wirr, elimden gelse seninle geleceğimi biliyorsun," dedi ciddiyetle, onun gözlerinin içine bakarak. "Ama ben gidersem -eğer Aelric giderse- Ankalat onunla yaptığın anlaşmayı bozmuş sayacak."

Wirr bir an için cevap vermedi, zihni bir yol bulmaya çalışıyordu

durumu atlatmak için. Onu tekrar terk etmek istemiyordu - şimdi değil, bir şekilde, mucizevi bir şekilde tekrar bir araya gelmelerinden bu kadar kısa bir süre sonra değil.

"Başın belada mı?" diye sordu. "Kalırsan tehlikede mi olacaksın? Kalmam-"

"Biz değiliz." Bu Aelric'ti, zayıf durumuna rağmen ses tonu kendinden emindi. "Bizim yüzümüzden buradalar, Torin. Bizi seviyorlar. İnan bana, muhtemelen onlarla birlikte gitmek üzere olduğun yerde olacağımızdan daha güvendedeyiz."

"Ve anlaşma tamamlandıktan sonra ayrılmamıza izin verilecek," diye ekledi Dezia. Onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Davian ve Caeden'e yardım etmeyi bitirdiğinde gel ve beni bul."

Wirr ona bakarken göğsünde bir sızı hissetti. "Elbette." Elindeki beyaz taş baktı, sonra isteksizce onu Öz kullanmak için çok daha iyi durumda görünen Taeris'e uzattı. "Gecikemeyiz," diye ekledi usulca.

Bir nefes aldı, sonra Yemin Taşı'nı boynundan çıkardı ve sıkıca kavradı.

"Ash," dedi arkadaşını hayal ederek. "Ben hayattayım. Eğer bunu güvenli bir şekilde yapabiliyorsan, diğerlerine birkaç dakika içinde Seyahat Taşı aracılığıyla geleceğimi söyle." Deilannis'e yakınlarsa -ya da gerçekten kuzeyde herhangi bir yerde- Banes'e yakın olma ihtimalleri vardı. Gelişinin onları uygunsuz bir zamanda şaşırtmasını istemiyordu.

Hem Dezia'nın hem de Aelric' şaşkın ifadelerini görmezden gelerek Yemin Taşı'nı tekrar sakladı ve ardından Dezia'yı sert bir şekilde kucakladı.

"Çok fazla sorum var," diye fısıldadı.

"Sadece sen değilsin," dedi Dezia ona sıkıca sarılarak. "Yani kader, tüm bunlar sona erdiğinde onlara cevap vermek için etrafta olman gerektiğini biliyor."

Dudaklarını onunkilere değdirdi ve geri adım atarak gözlerinde parlayan yaşları örtmek için ona sıkı bir gülümseme verdi.

Taeris Seyahat Taşı'na Öz dökmeye başlarken Wirr de gülümsedi. Aelric ayağa kalkmaya çabaladı ve kolunu Dezia'ya doladı ama bunun onu rahatlatmak için mi yoksa kendi desteği için mi olduğunu Wirr anlayamadı. Yine de yüz ifadelerinden ikisinin de çaresizce onunla gitmek istedikleri belliydi - Aelric zar zor ayakta durabilse bile.

Döndü ve Seyahat Taşı'ndan çıkan ışık diskinin dönerek portal tamamen açılana kadar genişlemesini ve diğer tarafta açık, inişli çıkışlı yeşil tepelerden oluşan bir manzara göstermesini izledi.

Ve Caeden, Asha ve Davian, hepsi de şaşkın bir sevinç ifadesiyle ona bakıyorlardı.

Taeris ve Wirr onlara gülümseyerek karşılık verdi, ardından Taeris Dezia ve Aelric'e başıyla veda ederek beyaz taş Wirr'e fırlattı ve hızlı adımlarla ilerledi.

Wirr Gemiye düzgünce yakaladı ve yola çıkmak için kendini hazırladı.

"Ya Torin?" Aelric sessizce konuştu, dudaklarında aniden küçük bir gülümseme belirdi, ölümcül solgun yüzündeki şakacı ifade yerinde değildi. "Davian'a söyle, duruşunun biraz çalışmaya ihtiyacı var." Wirr'in şaşkın ifadesine neşeyle omuz silkti, sonra döndü ve Davian'a portaldan rahat bir selam verdi. Davian da ona sırtarak karşılık verdi ama bu her şeyden çok şaşkın bir mutluluktu.

Wirr bir kez daha Dezia'ya baktı ve sevdiği kadının son bir kez daha zihninde canlanmasını sağladı. Gülümserken gözleri onu içine çekti.

Döndü ve havadaki delikten içeri adım attı. Geçit arkasından göz kırparak kapandı.

Ve sonra arkadaşları tarafından şiddetli bir kucaklamayla sarılıyordu.

Bölüm 50

O, Asha ve Caeden siyah Seyahat Taşı'na beklentiyle bakarken Davian kıpırdandı.

Menaath Dağları'nın eteklerindeki inişli çıkışlı ovalar sessiz ve sakindi, sabahın erken saatlerinde güneş ışığıyla yıkanıyordu. Asha'nın aniden konuşmasının üzerinden sadece bir dakika geçmişti ama bu süre şimdiden sonsuzmuş gibi geliyordu.

Davian bir nefes aldı ve konuşmak için ağzını açtı.

Taş parlamaya başladı.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve öne doğru eğildi, havada bir ışık çemberi oluşup dönmeye, yumuşamaya ve genişlemeye başladığında beklentisi ve gerginliği aynı ölçüde arttı.

Ve sonra Wirr'in hırpalanmış, sırttan yüzünü görebiliyordu.

Kimsenin tepki vermediği sersemlemiş bir an yaşandı; sonra o ve Asha bu manzara karşısında sevinçle bağırıp gülmeye başladılar, hatta Caeden bile beklenmedik bir heyecan çılgılığı attı. Davian şaşkınlıkla açıklıktan daha tanıdık yüzler görebiliyordu -Dezia ve Aelric, Wirr'le birlikte duruyorlardı ve Taeris de hemen yan taraftaydı.

Taeris ilk geçen oldu ve hem Asha hem de Caeden tarafından hemen kucaklandı; Davian, Aelric'in ona başını sallayıp neşeli bir selam verdiğini görünce sırttı, sonra diğer ikisi uzaklaşırken yanına gidip Taeris'i omzundan alkışlamadan önce bir an tereddüt etti.

"olduğunuzu görmek güzel," dedi ve yaralı adama küçük bir gülümseme verdi.

Taeris içtenlikle, "Sen de," dedi.

Asha'nın sonunda onlara katılan Wirr'i karşılamak için koşmaya başlamasıyla yan taraftaki bir hareket bulanıklığıyla bölündüler. Davian döndü, Taeris o an için unutulmuştu, Asha Wirr'e şiddetle sarılırken.

"Fates, Wirr." Aceleyle ilerlerken boğazında bir yumru oluştu ve Caeden'la birlikte kucaklaşmaya katıldılar. "Bizi korkuttun."

Wirr, arkadaşlarının tutuşları nedeniyle nefes alamamasını abartarak, "Sıra bana gelmişti," diye soludu.

Caeden ve Asha gülerken Davian homurdanarak sarı saçlı adamın sırtına sertçe vurdu. Wirr gerçekten buradaydı. Gerçekten hâlâ hayattaydı. Birdenbire, hatırlayabildiği kadar uzun zamandır ilk kez, kendini

gölümsemeden duramıyordu.

Yeniden bir araya gelmenin ilk sevinci yatıştığında Caeden Wirr'den beyaz taşı aldı, sonra yürüyüp siyah taşı tekrar yerden aldı ve cebine koydu. "Dezia ve Aelric neden gelmedi?"

"İstediler ama... bu uzun bir hikaye. Çoğunu ben de bilmiyorum." Wirr etrafına bakındı, belli ki ayrıntılara girmek istemiyordu. "Neredeyiz biz?"

"Deilannis'ten yaklaşık yarım saat uzaklıkta. Şanslıyız, çünkü daha yakın olsaydık Gassandrid'in geçidi algılama riskini almış olurduk," dedi Caeden, birkaç saat önce Ilseth Tenvar'dan aldığı meşaleyi boynunda düzelterek. "Geldiğimizi anlamadan önce onu bulmalıyız."

"Kaçacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Taeris şaşkınlıkla.

Caeden Licanus'u kaldırdı, sabah ışığı kılıcın etrafında garip bir şekilde bükülüyordu. "Kaçacaktır," dedi kendinden emin bir şekilde. "Yapılacak en akıllıca şey bu. İki bin yıl boyunca ilshara'nın arkasında sabırla bekledi, çünkü Licanus'la birlikte vurulma riski çok büyüktü. Gerekirse biraz daha beklemeye razı olacaktır." Licanus'u tekrar kılıfına soktu ve batıya doğru başını salladı. "Böyle bir lüksümüz yok, yola koyulmalıyız. Yolda konuşuruz."

Bu sözler Davian'ın içine bir huzursuzluk ateşi düşürdü ama elinden geldiğince görmezden geldi. Caeden'in değerlendirmesine göre, Shammaeloth ve Talan Gol'den gelen Yasaklılar'ın Deilannis'e ulaşmasına bir günden az bir süre kalmıştı. Asha'nın muazzam gücü onlara biraz zaman kazandırabilirdi ama sonuçta o zamana kadar yarığı kapatmaları .

Son kez geri dönmesine bir günden az kalmıştı.

Asha'nın kendisine doğru endişeli bakışını görmesine rağmen gibi davranarak diğerlerinin yanına gitti. Hiçbiri bunun üzerinde durmayı göze alamazdı. En azından bunu yaparsa fikrini değiştirme ihtimalinin çok yüksek olduğunu biliyordu. Arkanı dön ve ters yöne git.

Bunun olması gerektiğini kabul etti ama ölmek istemiyordu.

Olacakları görmezden gelme çabalarına rağmen Wirr ve Taeris, Desrielitlere karşı direniş sırasında neler olduğunu, Neskian ordusunun gizemli ve mucizevi görünümünü anlatırken dikkati dağıldı, sadece yarım yamalak . Asha ve Caeden'in büyük ölçüde Ilshan Gathdel Teth'e yapılan yolculuğu ve Licanus'un geri getirilişini anlatmasıyla bilgi akışı değiştiğinde o da pek katkıda bulunmadı. Davian hapsedilmesiyle ilgili kısa bir açıklama yaptı elbette ama bunu sadece ilgili ayrıntılarla sınırlı tuttu. Wirr ve Taeris, belki de onun ruh halini sezmiş olacaklar ki, ısrar etmediler.

Bunun için minnettardı. Zvaelar'da geçirdiği zamandan bu yana çok şey olmuştu ama arkadaşlarına veda edeli sadece saatler olmuştu

Orada. Başarmışlar mıydı? Caeden bilmiyordu, yani şu anda bunu söylemenin bir yolu yoktu. En azından Raeleth, ne olursa olsun binlerce yıl önce yaşamış ve ölmüş olacaktı.

Bu düşünce pek rahatlatmadı.

Karaliene'nin kaderini Wirr'e açıklayan Caeden oldu; Davian ve Asha'ya daha önce söylemiş olmasına rağmen, sesindeki bastırılmış acı bunu tekrar açıklamanın hiç de kolay olmadığını gösteriyordu. Yine de hiçbir şeyi saklamadı, Nethgalla'nın ne kadar zamandır prensesin yerine geçtiğine dair acı gerçeği ve Scyner'ın Ilshan Gathdel Teth'e sızması sırasında Nethgalla'yı korumuş olması gerektiği sonucunu sessizce ortaya koydu. Sahte raporlar başka bir şeydi ama çok fazla güvenilir insan prensesi kuzeye yaptığı sözde yolculukta güvende ve iyi gördüğünü iddia etmişti. Bunu sadece bir Augur gerçekleştirebilirdi.

Wirr bu ifşaatı ve diğerlerinin taziyelerini metanetle karşıladı, yürümeye devam ederken sadece başını eğdi ve sonunda ağır ağır başını sallayarak bir kez daha doğruldu, gözleri parlarsa da ifadesi kararlıydı. Konuşmayı hızla başka konulara taşıdı. Kuzeninin ölümü ve bunun Wirr'in konumu için ne anlama geldiği, şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdiği bir ağırlıktı.

Bir süre sonra Davian kendini Taeris'in yanında, onlar konuşurken diğerlerinden ayrı yürürken buldu. Düşüncelerini toparlıyormuş gibi dalgın görünen yaralı adama baktı.

Kısa ve garip bir sessizlik oldu.

"Sana... bir özür borçluyum," dedi Taeris yumuşak bir sesle. "Ve bir açıklama." Davian hiçbir şey söylemedi ama içten içe göğsü aniden gerildi, beklenti gerginliği. Bunun şu anda önemsiz olduğunu biliyordu ama bunu uzun zamandır merak ediyordu. Aslında tüm hayatı boyunca.

Her şey bitmeden önce nasıl başladığını bilmek güzel olurdu.

"Driscin'in sana benim hakkımda anlattıkları, onunla tanıştığın zaman. Bu... doğru," diye yavaşça devam etti Taeris, kelimeleri söylemekte zorlandığı belliydi. "Hepsi doğru."

"Demek beni Caladel'de bırakan sendin." Davian'ın kalbi küt küt atıyordu. Karşısındaki Üstün Yetenekli'ye baktı ve birden ses tonundaki sessiz, özlem dolu yakarışa engel olamadı. "Ailem kimdi, Taeris?"

Taeris onun bakışlarını karşıladı, gözleri sempatik bir kederle doluydu.

"Bilmiyorum. Kader üzerine yemin ederim ki Davian, bunu bilseydim sana çoktan söylerdim." Taeris'in sesi ciddiye, Davian'a anlaması için yalvarıyordu. "Seni Augurs'un görülerinden ve Alchesh'in yazılarından biliyordum ve seni arıyordum. Tarihin o noktasında olabileceğimize inanıyordum. Ama ben seni bulamadım. Sen beni buldun."

Davian'ın yüz ifadesi değişti, şaşkınlığı ani ve sürünen bir ifadeyle karıştı.

Hayal kırıklığı. "Ne?"

"Özür dilerim. Duymak istediğin şeyin bu olmadığını biliyorum ama..." Taeris ona daha fazlasını veremediği için üzgün görünüyordu. "Antlaşma imzalandıktan ve okullar yeniden kurulduktan kısa bir süre sonraydı. Seni aramak için yola çıkmayı planlıyordum ama İlkeler'in bazı detaylarını tamamlamamız gerekiyordu. Müzakereler için sarayda kalıyordum. Ve sen... sen bir akşam odamda beliriverdin. İsminizin yazılı olduğu bir not, sizinle ilgilenmemi söylüyordu. Ve yeni yasalara göre küçük bir servet değerinde olan ve soru sormamaları için muhafızlara vermek zorunda kaldığım bir Gemi."

Davian'ın omuzları çöktü. "Hepsi bu kadar mı? Her şey... bu kadar mı?" Başını salladı, bir yanı burada bulunacak daha fazla cevap olmadığına inanmayı reddediyordu. "Davian'ın gerçekten benim adım olduğunu nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum. Aslında, o akşamın büyük bir bölümünde, bunun özenle hazırlanmış bir tür eşek şakası olduğunu düşündüm. Diğer Büyükler zaten Alchesh'e çok fazla takıntılı olduğumu düşünüyorlardı ve..." Garip bir şekilde omuz silkti. "Ama o kadar küçük çocuklar birileri fark etmeden kaybolmazlar. Yapabileceğim tüm araştırmaları yaptım ve kimse seni aramayınca her şeyi ciddiye almak zorunda kaldım. Senin hakkında yaşayan herkesten daha fazla bilgiye sahiptim, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ve tehlikede olacağını, Sınır'ın diğer tarafındaki güçlerin senden korkacağını biliyordum, eğer gerçekten... *sen isen*." Konuşurken gözlerini yere dikti, kelimeler ağzından dökülüyordu. "Bu yüzden sınır bölgelerindeki okulları denetlemek için gönüllü oldum ve seni Caladel'e götürdüm."

Davian başını eğdi, son umut ışığı da . Kendine rağmen odaklanıyordu ve Taeris'in ağzından siyah duman çıkmamıştı. Davian'ın alnında da en ufak bir sızı bile yoktu.

"Bu kadar uzak bir okul seçmişsin," diye ağır bir şekilde fark etti. "Biri beni arıyor olabilir diye."

"Wirr'in oraya gönderilmesiyle aynı sebepten," diye kabul etti Taeris. "Gerçi bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu."

Davian yavaş, titrek bir nefes aldı ve en eski yara izlerine dalgınca dokundu. "Peki ya saldırı?"

Utanç Taeris'in yüz ifadesini gölgeledi. "Sınır'da neler olduğunu biliyordum ve kimse beni dinlemiyordu," dedi yumuşak bir sesle. "Ve sen... Bunu söylememin hiçbir yolu yoktu. Asla emin olamadım ama geçen her yıl Alchesh'in bahsettiği kişinin sen olup olmadığından daha fazla şüphe duydum ve bunu bilmem gerekiyordu. Eğer gerçekten sen değilsen başka bir yere bakmaya başlamam gerekiyordu. Bu yaptığım şeyi mazur göstermez ama... nedeni budur."

Bundan sonra sessizlik oldu, Davian kendini boşlukta hissediyordu.

"O gün neler olduğunu şimdi hatırlıyorum. Ne yaptığımı," diye itiraf etti bir süre sonra. Taeris'e belli belirsiz baktı ve yüzündeki korkunç çizgi yığınının inceledi. En azından bir tanesi kızgın ve taze görünüyordu. "Yara izlerin. Benim hatam mı?"

"Onlar benim hatam," dedi Taeris kararlılıkla. "Ama evet, o gün kurduğun bağlantı... devam etti. Bana biraz acı verdi ama aynı zamanda seni Desriel'de bulmamı da sağladı. Başka türlü bilmem mümkün değilken, senin hâlâ hayatta olduğundan emin sağlayan şey buydu. Yani faydaları oldu. Ve bedeli... bedeli hak ettiğim bir şeydi."

"Yine de. Durdurmaya çalışabilirim-"

"Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var." Taeris başını sallayarak gülümsedi ve sözleri yumuşattı. "Ayrıca. Eğer ayrılırsak, nerede olduğunu bilmenin bize yardımcı olma ihtimali var."

Davian bir süre daha düşündükten sonra başını eğdi. Bir sessizlik daha oldu ama bu nedense daha kolaydı. Belki biraz daha hüzünlüydü ama daha az tedirgindi.

İsteddiği cevapları bulamamış ama ilk kez aralarındaki havanın temizlendiğini hissetmişti.

"Neden sadece bana söylemiyorsun?" Davian sonunda sordu. Ses tonunda artık yargılama yoktu, sadece gerçek bir merak vardı.

Taeris iç çekti.

"Gurur. Utanç. Ne kadar yardım etmek istesem de hatalarımı kabul etmemin sizi bana karşı kışkırtacağı endişesi. Gerçi geriye dönüp baktığımda, onları örtbas etmeye çalışmak açık ara daha kötü bir hamleydi." Eliyle işaret etti. "Hep düşündüm ki... sen benim bakıma bırakılmıştın ve Desriel'e geldiğinde bunun kader olduğunu düşündüm. Sana rehberlik etmenin, Alchesh'in vizyonlarını yerine getirmeni sağlamanın benim sorumluluğum olduğunu düşündüm." Yorgun bir şekilde gülümsedi. "Bazen çok geç olana kadar kibrinin boyutunu görmek zordur."

Davian açıklamayı isteksizce kabul etti. "Hepsi bu mı?"

Bana söyleyebileceğin her şeyi?" "Evet."

Davian birkaç dakika hiçbir şey söylemedi, sonra derin bir nefes alarak Taeris'e küçük bir gülümseme verdi. "Yine de teşekkür ederim," dedi sessizce. "Bunu daha önce duyduğuma sevindim..."

Batıya, Deilannis'e doğru bakarak sözlerini tamamladı. Taeris onu inceledi.

"Sonunda size gerçeği söylemek benim için bir zevk. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi içtenlikle. "Asha bize neler olabileceğinden bahsetti. Zamanda tekrar geri gitmen hakkında. Emin misiniz-"

" de gördüm." Davian'ın sesine acı ve bastırılmış bir sıcaklık sızarken

tüm çabalarına rağmen Taeris'in sözünü kesti. Bunu tartışmak istemiyordu, bunu düşünmek zorunda kalmak istemiyordu. "Caeden bunu hatırlıyor ve yarık zaten ben buradayken kapanmayacak. Ayrıca bu senin, Nihim'in ve Laiman'ın başından beri düşündüklerine de uyuyor. Alchesh'in öngördüğü kişi benim. Aarkein Devaed'i durduran benim. Bunu böyle yapmak zorundayım," diyerek kasvetli bir şekilde sözlerini tamamladı.

Bunun ne kadar adaletsiz hissettirdiğinden bahsetmedi. Caeden'in anısının onu nasıl rahatsız ettiğini ve en kısa düşüncesinin bile kanını nasıl buza çevirdiğini, Deilannis'e yaklaşıkları her adımda onu dönüp kaçmaya teşvik ettiğini eklemedi.

Taeris'e yaşamayı ne kadar çok istediğini söylemedi.

Taeris bir an düşündü ve sonra tek bir ciddi baş hareketiyle onayladı. Harekette saygı vardı ama aynı zamanda içten bir keder de.

"Alchesh'in yazılarından herhangi birini gerçekten okudun mu?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Davian başını iki yana salladı. Taeris'le tanışana kadar Alchesh'in adını bile duymamıştı ve Tol Shen'in kütüphanesinde ilk Augur'un yazılarına dair hiçbir şey yoktu. Eski Din'le olan bağlantıları -ne kadar zayıf olursa olsun- düşünüldüğünde, bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Gördükleri tuhaf şeyler," dedi Taeris yürürken, sabahın temiz sıcağı sırtlarına vuruyordu. "Delirmeden öncekiler çok spesifik, detay odaklı, tıpkı modern Augurs'un Günlüğü'nde bulabilecekleriniz gibi. Ama bunların hepsi açıkça onun bunları görmesinden sonraki yüz yıl içinde gerçekleşmiş." Başını kaşıdı. "Diğerleri ateşli rüyalar gibi okunuyor. Belirsiz ve şiddet içeriyorlar ve garip bir şekilde... neredeyse şiirsel. Garip, rahatsız edici imgeler. Yorumlanmaları o kadar zor ki, önemli bilgiler içerdiklerine inananlarımız arasında bile, hangilerinin onun zamanıyla bizim zamanımız arasında meydana gelen olaylara işaret edebileceği konusunda pek çok tartışma var. Kullanılan dile bakılırsa net olan tek bir şey var, o da hepsinin Alchesh'in geleceğindeki olaylara işaret ettiği."

"Yani şimdi yanılmış olabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır," dedi Taeris sabırla. "Diyorum ki Alchesh Sınır'ın yükseltilmesine yardım edene kadar delirmedi - ve eğer tarihim yanlış değilse, bu Deilannis yok edildikten sonraydı. Sen öldükten sonra Aarkein Devaed'i durduracağını öngörmüştü Davian." Diğer ikisiyle derin bir sohbete dalmış olan Caeden'e baktı. "Bana göre, öngörülerin bu kısmı çoktan gerçekleşti. Anıları geri gelmiş olsa bile, onda senden daha çok şey görüyorum. Senin ölümün bir kıvılcım olabilir ama ondaki farkı yaratan şey sensin, onunla olan arkadaşlığın."

Davian dudağını çiğnedi ama başını salladı. Taeris'in o sırada

Doğru ama en azından bu kavram onu biraz daha iyi hissettirdi.

Yaşlı adam daha fazla ısrar etmedi ve sonunda diğerlerine katıldılar, Caeden Asha'ya bir ilshara yaratmanın inceliklerini anlatıyordu. Davian ilgiyle dinledi, Caeden onun varlığını kaydedip Banelerin zırhının emici etkisine karşı bariyeri korumak için kan kullanarak yardımcı olabileceği yolları not etmeye başladığında başını sallayarak eşlik etti. Yine de bu Asha için çoğunlukla bir konsantrasyon egzersizi olacaktı. Ve ne kadar yorulursa yorulsun bir saniye tereddüt edemeyecekti. Diğerlerinin ara sıra attığı endişeli bakışları görmezden geldi, midesinde giderek artan korku hissini görmezden geldi. başka bir yere odaklanmaya çalıştı.

Lantarche'in uzaktan gelen uğultusu kulaklarını tırmalamaya başladığında ve kendilerini Deilannis'e bakan yüksek sırtlardan birine doğru kısa bir tırmanış yaparken bulduklarında her şey çok erken olmuştu.

"Aşağı," diye fısıldadı Caeden, kendisi de yere düşerek. Davian ve diğerleri de onu takip ederek uzun otların üzerine yattılar ve dik düşüşün üzerinden aşağıdaki tanıdık sislere bakmak için temkinli bir şekilde sürünerek ilerlediler.

Lantarche'in gürlemesi bir anda daha yüksek, daha ani oldu. Tanıdıktı. Başka koşullar altında Davian bunu rahatlatıcı bile bulabilirdi. Görüşlerini büyük ölçüde engelleyen kıvrımlı yaprakların arasından Davian, uçurumun üzerinden geçen uzun, pürüzsüz, raysız beyaz köprünün yoğun sisin içinde kaybolduğunu görebiliyordu, sadece daha uzaktaki binaların belli belirsiz dış hatları köprünün bir yere gittiğini gösteriyordu.

Ya da en azından köprünün bir kısmını görebiliyordu. Büyük bir bölümü Banes tarafından tıkanmıştı.

Davian dar'gaithin ve Asha ile Caeden'in tariflerine bakarak tek'ryl olduğunu düşündüğü karışımı incelerken kalbi sıkıştı. Çoğunlukla hareketsizdiler, sadece ara sıra sanki uyuyorlarmış gibi yer değiştiriyorlardı. Yine de tetikte oldukları açıktı; o izlerken, bir düzine daha dar'gaithin aniden sislerin arasından sıyrıldı ve bekleyen Baneler hep birlikte onlara doğru döndü. Çok uzakta olmasına rağmen Davian pulların taşa sürtünme sesini duyabildiğini hayal etti.

Yeni grup, köprünün yakın ucunda nöbet tutan meslektaşlarına bir şeyler söyledi; bazıları batıda devriye gezmek üzere ayrılırken, diğerleri Deilannis'e doğru yöneldi ve hızla karanlıkta kayboldu.

Davian yüzünü buruşturdu. Dar'gaithinlerden eskisi kadar korkmuyordu - Zvaelar'da bunun için çok uzun süre kalmıştı- ama yine de güçlerine ve hızlarına karşı sağlıklı bir saygı duyuyordu.

Bakışları yana kaydı ve etrafta dolaşan diğer siyah formları izlerken ürperdi. Tek'ryl. Akrep benzeri yaratıklar üç taneydi.

Dar'gaithin'den kat kat büyüktüler ama zekâları ya da zırhlarının bütünlüğü yoktu. Yine de şüphesiz tehlikeliydiler, özellikle de aşağıda gördüğü sayılarda.

"Bu bir sorun," diye gözlemledi Caeden, boynundaki sade görünümlü meşale güneş ışığında parıldarken. "Birbirlerine çok yakınlar. Licanius'la zamanı yavaşlatsak ya da kendimizi görünmez yapsak bile hepsini fark edilmeden geçmemizin imkânı yok."

"Yasaklıların Shammaeloth'la birlikte geleceğini söylediğini sanıyordum," dedi Davian düşünceli bir ifadeyle.

Caeden başını salladı. "Geçitleri kullanamazlar ama Shammaeloth belli ki burada değil, o halde bunlar bir yıl önce geçmeyi başaranlardan kalanlar olmalı. Buralarda bir yerde saklanıyor olmalılar. Bekliyorlar." Kuzeye doğru huzursuzca baktı ama görececek bir şey yoktu. "Bu da demek oluyor ki yolda daha pek çok kişi olacak. Shammaeloth kendine bir yol açmak için onları kullanacaktır."

Davian bu açıklamayı kasvetli bir şekilde onayladı. Caeden, Shammaeloth'un Yasaklıları onun önüne süreceğini ve onları Talan Gol ile burası arasında mümkün olduğunca çok şeyi yok etmek için kullanacağını zaten açıklamıştı. Yolundan olabildiğince çok Özü kaldıracaktı.

Taeris, "Önlerine çıkan her şeyi yok etmek zorunda kalırlarsa buraya bu kadar çabuk gelebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" diye sordu.

"O yaratıkların çılgına döndüğünü gördüm. İnanın bana. Bir günden az vaktimiz var." Caeden bu sözleri acımasız bir kesinlikle söyledi. "O zamana kadar Gassandrid'i öldürmeli ve bir ilshara bulmalıyız."

"Henüz burada olup olmadığını bile bilmiyoruz," diye endişeyle gözlemledi Asha.

"O burada, aksi takdirde Ban'lar şehri bu şekilde koruyamazdı. Herhangi bir saldırıyı önceden haber almak için onları kullanıyor." Düşünerek nefesini içine çekti. "Jha'vett'te olacak. Muhtemelen öldüğümü sanıyor ama Davian ve Asha'nın Licanius'a sahip olduğunu biliyor - bir tehlike olduğuna dair en ufak bir ipucu alırsa ortadan kaybolur." Hayal kırıklığı içinde yumruğunu sıktı. "Tedbirli biri. Baneler ölmeye başlarsa bunu hemen anlayacaktır."

Davian duraksadı ve Caeden'a baktı. "Şekil değiştirebilirim. İçeri tek başıma girerim."

"Hayır." Caeden Davian'ın neyi kastettiğini hemen anlamıştı ama başını salladı. "Bu seni içeri sokar ama Licanius'u değil. Yasaklılar bile bunun normal bir kılıç olmadığını anlayacaktır."

Davian belli belirsiz bir rahatlamayla yavaşça başını salladı, sonra da diğer üçünün meraklı bakışlarını savuşturdu. "Başka zaman," dedi sertçe.

"Sorun değil. Zaten hepimizin nasıl içeri girebileceğini biliyorum." Asha bu sözleri kendinden emin bir şekilde sislere bakarken söyledi.

Davian ve Caeden şaşkınlıkla ona baktılar. "Nasıl?" diye sordu Caeden, ses tonunda kuşku vardı. Davian onun şüphesini anladı. Caeden Deilannis'i herkesten daha iyi tanıyordu.

Asha hafifçe gülümsedi. "Bu... *en kolay* yol değil," diye kabul etti. Batıya, köprüdeki Banes kitlelerinden uzağa, Lantarche'in bulunduğu uçuruma doğru eliyle işaret etti.

"Beni takip edin."

Beşi de uçurumun kenarında durmuş, yüzlerce metre aşağıdaki gürleyen beyaz suya bakıyorlardı.

"Hayır," dedi Wirr, çalkalanan kütleye bakarken gözleri kocaman açılmıştı. "Kaderler, hayır."

"Her şey yoluna girecek," dedi Davian, çoğunlukla kendi gerginliğini örtmek için. "Bize güvenin," diye ekledi Asha.

"Endişelenecek bir şey yok," diye ekledi Caeden.

Kuzey Köprüsü'nden bir mil kadar uzaktaydılar, konumları kayalar ve sık çalılıklarla gizlenmişti. Yasaklılar bölgede devriye geziyordu ama hareketleri yeterince düzenli ve tahmin edilebilir görünüyordu. Fark edilmeden önce birkaç dakikaları vardı.

Wirr ters ters baktı. "Sizin için söylemesi kolay," diye .

Caeden ona doğru baktı. "Güvende olduğundan emin olacağız. Buradaki en zayıf kişinin sen olduğunun hepimiz acı bir şekilde farkındayız."

"Biraz garip," diye onayladı Asha.

"Prens olduğun için şanslısın, gerçekten," diye devam etti Davian dalgın dalgın, kenarın üzerinden azgın beyaz suya bakarak. "Eğer sahip olmasaydın, senin için pek bir şey olmazdı-"

"," diye homurdandı Wirr.

Davian Asha'yla sırtıttı, kısa bir süreliğine de olsa bu şakalaşma ona Caladel'e geri dönmüşler gibi hissettirdi.

"Tek'ryl yakında bu tarafa gelecek," dedi Caeden isteksizce araya girerek. "Eğer bunu yapacaksak, hemen gitmeliyiz." Taeris bir kenarda ayaklarını sürüyerek çalkalanan derinliklere biraz da rahatsızlıkla baktı. Bir şey söylememiştii ama yapmak üzere oldukları şeyden hoşlanmadığı da açıktı.

Davian ciddiyetle Asha'ya baktı. "Ash, hepimizle başa çıkabileceğinden *emin* misin?"

Asha omuz silkti. "Sanırım ." Davian ona ters ters baktı ve Asha etrafına bakmadan önce ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Herkes hazır mı?"

Diğerleri isteksizce başlarını salladı ve Davian da tam başını sallayacaktı ki kuzeydeki gökyüzü gözüne ilişti.

"Bu nedir?" diye sordu, işaret ederek.

Sabahın temiz ışığı uçuşunun kenarındaki konumlarını aydınlatmaya devam ediyordu ama Deilannis'in sağındaki kuzey gökyüzü... *soluyordu*. Yaklaşmakta olan bir fırtınanın karanlığı değil de, sanki ışık tüm dünyadan kan kaybediyordu. Gölgele gökyüzünde yılan gibi kıvrılıyor, duman benzeri karanlık dalları maviyi gölgeliyor, rengini ve ışıltısını emiyordu.

Davian'ın kalbi, daha önce hiç görmediği kadar büyük bir ölçekte de olsa, bu manzarayı tanıdığına durdu.

Birinin yalan söylediğini gördüğünde ortaya çıkan aynı gölgeli siyah dumandı.

"Bu o. Saatlerimiz var. Eğer öyleyse," diye onayladı Caeden ağır bir sesle. Diğerlerine işaret etti. "Gitme zamanı."

Taeris Asha'ya doğru yaklaştı ve endişeyle ona baktı. "Bu konuda tamamen emin misin?"

Asha gözlerini devirdi ve onu kenardan itti.

Taeris'in alarm çığı, Asha'nın Öz'ünden bir iplikçik fırlayıp onu yere düşmeden yakalayıp ağzını kapattıktan sonra diğerleriyle yüzleşmesi için döndürmesiyle sonuçsuz kaldı. Yaralı adam ona öfke ve dehşet karışımı bir bakışla baktı, havada asılı dururken gözleri şişmişti.

Asha diğerlerinin bakışları karşısında omuz silkti, Öz çizgileri yanıp her etrafını sardı. Davian ayaklarının hafifçe yerden kesildiğini hissetti.

Asha iki adım geri attı, sonra uçuşunun kenarına doğru koştu ve sıçradı.

Aşağıya doğru savrulma hissi Davian'ın midesini bulandırdı; bir çığlık attı ve dişlerini sıktı, doğru şekilde kalmaya ve iyileştirici Damarını harekete geçirmeye hazırlanmaya odaklandı. Lantarche'nin beyaz, çalkantılı sisi onu karşılamak için, tahmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde yukarı fırladı.

Beyaz bir parıltı oldu ve sonra aniden yavaşça aşağı doğru süzölmeye başladı. Buz gibi soğuk suya çarptığında nefesi kesildi, onu yukarıda tutan enerji sonunda yok oldu.

Çırpındıkça derisinin uyuştüğünü hissetti, dondurucu su onu savuruyordu; altına çekildi ve birkaç saniye boyunca yön duygusunu kaybetti, vücudunu hızla kendi Özü ile doldurarak güçlü akıntıyla savaşmasını sağlayan bir panik tohumu büyüdü.

Sonunda başı su yüzeyine çıktı ve Asha'nın gitmelerini istediği yer olduğunu fark ederek alçak bir mağaraya doğru debelendi. Kendini sudan çıkardı, Taeris'in yardım elini kabul ederek kendini sürükledi

Yolun son küçük kısmında.

"Hepimiz burada mıyız?" diye nefes nefese kaldı, titriyordu.

Asha ve Caeden, onu çok kızdıracak şekilde, düşüşten pek etkilenmemiş görünüyorlardı.

Wirr çoktan kurumuştı ve ona sırtıyordu.

Asha giysilerini kurutmak için Öz'ünü kullanıp vücudunu hızla kabul edilebilir bir sıcaklığa geri ısıtırken Davian, "Tek kelime etme," diye mırıldandı.

Kısa süre sonra Asha'yı takip ederek Deilannis'in derinliklerinde uzanan dar açıklık ağına doğru yola koyuldular. Caeden tünellerin tasarımını incelerken takdirle mırıldandı. Boş boş, yüksek sesle yaptığı gözlemlerden, bunun bir tür ısı yayma mekanizması olduğunu düşünüyor gibiydi, ancak konuşma tarzından daha önce karşılaşmadığı bir tasarım olduğu da anlaşılıyordu.

Çok geçmeden ana kayaya oyulmuş bir merdiven boşluğunu tırmanmaya başladılar ve kısa bir süre sonra Davian kendini alnındaki boncuk boncuk terleri silerken buldu.

Hava gittikçe ısınıyordu.

Merdivenler sonunda ve pürüzsüz bir taş platforma çıktı. Şaşkınlıkla bakarak kekeleyerek durdu.

Parlak, siyah, elmas biçimli taş kaplar, devasa kürenin merkezini ikiye bölen bir Öz sütununun etrafında dönüyor, sarı-beyaz enerji çatırdıyor ve aralarında, parlayan sütun ve duvarlar arasında şaklıyordu. Davian kör edici ışığa karşı gözlerini kısıtı, hafifçe başını çevirdi ama izlemeden duramadı. Büyüleyiciydi.

"Yani bu bir Cyrarium mu?" diye yüksek sesle merak etti, sesini gürültünün üzerine yükselterek. Sivri uçlu bir enerji onlara doğru çarparken irkildi, ancak bir tür görünmez kalkan tarafından engellendi.

Caeden platformun kenarına en yakın yerde durmuş, kollarını kavuşturmuş, etrafı inceliyordu.

"O bir Cyrarium'du," diye yanıtladı. "Bu... bir kabuk. Neredeyse boş."

Davian inanamayarak Caeden'e baktı, sonra bakışlarını kürenin içine çevirip yeniden değerlendirdi. Küre doluyken nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu.

Asha onları diğerlerinden daha az etkilenmiş görünen ikinci bir merdiven setine doğru işaret etti ve onlar da ilerleyerek daha yukarı tırmandılar, Cyrarium'un sıcaklığı yavaş yavaş azalıyordu. Artık çoğunlukla sessizdiler, her adım giderek artan bir gerilimle yüklüydü. Zirveye ulaştıklarında onları neyin beklediğini hepsi biliyordu.

Merdivenler daralarak uzun bir geçide dönüşürken Davian'ın nabızı hızlandı, geçidin sonunda tek bir taş kapı vardı. Kapıya yaklaştıklarında Caeden homurdandı, yüzünde sinirli bir ifadeyle bakıyordu.

"El take it. Aylarca aradım ve bunun burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," dedi sesini alçaltarak. "Kan'dan bile gizlenmiş olmalı. Cyrarium'un nerede saklı olduğunu aşağı yukarı biliyordum ama bu kadar kolay erişim olduğunu bilseydim..." İç çekerek omuz silkti. "Muhtemelen bir fark yaratmazdı."

Caeden elini kapıya dayadığında bir duraklama, bir anlık sessizlik oldu. Kızıl saçlı adam diğerlerine döndü.

"Buradan geçtikten sonra geri dönüş yok," dedi ciddi bir şekilde. "Eğer Gassandrid kaçarsa, kaybederiz. Eğer onu öldüremezsek, kaybederiz. Shammaeloth buraya gelmeden önce yeni bir ilshara yetiştiremezsek, kaybederiz."

"Huzzah," diye mırıldandı Wirr.

Caeden ona alaycı bir sırıtışla karşılık verdi. "En iyi motivasyon konuşmam değil," diye itiraf etti, "ama... işte bu. Eğer birbirinize söylemek istediğiniz bir şey varsa, şimdi tam zamanı."

Davian'a baktı, ne demek istediği açıktı.

Davian'ın kalbi çarpmaya başladı, uzun zamandır içinde tuttuğu korku bir an için onu yenmekle tehdit ediyordu. Jha'vett ve yarık hemen ötesinde uzanıyordu.

Bir el onunkini sıktı ve Asha'nın gözleri parlayarak ona baktığını görmek için döndü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, başını aşağı çekerek alnını onunkine yasladı. "Ve seni kaybetmeye hazır değilim. O yüzden beni orada bırakmaya cüret etme."

Davian ona yumuşak bir gülümseme vererek paniğinin bir kez daha azalmasını sağladı. Hiç arkadaşlarının iyiliği için cesur bir yüz ifadesi takınmak zorundaydı. "Ben de seni seviyorum Ash." Titrek bir nefes aldı, sonra onu omuzlarından tuttu ve ciddiyetle gözlerinin içine baktı. "Ve ben de seni kaybetmeye *asla* hazır olmayacağım. Ama ikimiz de ne biliyoruz. Eğer şimdi olacaksa..." Eliyle onun yanağını kavradı. "Şunu bil ki hiç pişman değilim. Konu sen olunca olmaz."

Asha onu öptüğünde gözyaşlarının tadını alabildi. Onun mu yoksa kendisinin mi olduğunu bilmiyordu.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Wirr onu kucakladı.

"Orada dikkatli ol, Dav," dedi, sırtına her zamankinden daha sert vurarak. Davian onun boğazındaki yumruyu yuttuğunu gördüğünü sandı.

"Sen de," dedi Davian kabaca, arkadaşına hayalet gibi sırtarak, sonra Taeris'i de onayladı, yaralı adam onu beceriksizce omzundan alkışlarken, yaralı yüz hatlarındaki melankoliyi tutamıyordu.

Sakin görünmeye çalışarak döndü. Caeden vedalaşmaları -diğerleri ne yaparsa yapsın, bunlar vedalaşmaydı- sessizce izliyordu, yüzünde esrarengiz bir ifade vardı.

"El bizimle," dedi sonunda acımasızca ve Davian'a anlamlı bir baş selamı verdi. Licanius'u çekti ve kapıyı açtı.

Davian Jha'vett'e en son geldiğinde, devasa oda karanlık, boş ve sessizdi; sadece tek bir ışık huzmesi tam ortadaki sunak benzeri bir masanın bulunduğu alanı aydınlatıyordu.

Şimdi, o alan bükülmüş ışık ve çığlık atan kaostan oluşan bir kasırgaydı.

Davian olanları anlamaya çalışırken kekeleyerek ve sarsılarak durdu. Devasa odadaki sütunların her biri neredeyse fark edilemeyecek kadar ince Öz çizgileriyle yanıyordu, ancak bazılarının hâlâ karanlık kalan kısımları vardı. Erkekler ve kadınlar bu bölümler üzerinde hararetle çalışıyordu ve Davian birkaç saniye sonra onların Gassandrid'in vekilleri olduğunu anladı, son toplantılarından birkaç tanesini fark etmişti. Tamamen odaklanmışlardı, kimse yeni gelenleri fark etmemişti. Sütunlar arasında da çizgiler uzanıyordu ama bunlar odanın ortasındaki kâbusa doğru çekilen beyaz alevler gibi bulanıktı.

Davian'ın başı, bir zamanlar sunağın bulunduğu alanı tanımlarken döndü. Gri bir zaman dumanı kasırgasıydı, görünmez duvarlara karşı öfkeli ve gürültülü, baş döndürücüydü. Figürler ve yüzler, Davian'ın onları hayal etmediğinden emin olmasına yetecek kadar gerçek ve katı olan dehşete düşmüş ifadelerden oluşan bir karmaşayla, hortumların arasında koşturuyordu.

Daha da kötüsü seslerdi. Feryatların, çığlıkların, iniltilerin, fısıltıların ve bir karışımı, her biri bir anda kesiliyor ve aynı zamanda çok uzun süre , kulakta rahatsız edici bir şekilde kalıyor, zihin diğerlerine karşı sesin izini sürmeye çalışıyor ama her zaman başarısız oluyor.

Anında acı verdi, hiçbirinin -yüzündeki ifadeden Caeden'in bile- hazırlıklı olmadığı, duyulara yönelik bir saldırıydı. Hepsi dehşet içinde hareketsiz duruyordu.

Sonra Caeden büyüü bozdu. Onlara döndü ve odanın uzak tarafındaki bir figürü işaret etti. Gassandrid'i bulmuştu.

Davian diğerleriyle birlikte başını salladı, kolundaki zamanın dışına çıkmasını sağlayan Damar'ı aktive ederken her kası gergindi.

Hiçbir şey olmadı.

Solgunlaştı, Başlatma uç noktasına tekrar vurdu ama yaramadı. Karşıdan Caeden'a baktı, o da hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Diğer adam sessizce başını salladı. Açık yarığa çok yakındılar.

Caeden omuzlarını dikleştirdi ve Licanius'u çekti, kılıç Öz'ün çizgilerini kendine doğru büküyordu. İleriye doğru yürüdü.

Gassandrid vekillerinin çılginca çalışmaları bir anda durdu.

Yanı başında bir ışık parladı; Davian döndüğünde Asha'nın Öz ile parladığını gördü,

Enerji kalın, koruyucu bir tabaka halinde hızla etrafını sarıyordu. Güç zerrecikleri ondan uzaklaşarak odanın ortasındaki boşluğa doğru çekildi ama zırh hâlâ etkili görünüyordu.

Gözlerini kırptırdı, Asha'nın zaten ne yapması gerektiğini anlamadan önce gördüğü manzara karşısında irkildi

Bu yerin, Deilannis'in diğer her yerinde görülen süzülme etkisinden korunmuş olmasıydı. O daha kıpırdayamadan, Gassandrid'in vekillerinden ilkiyle muhteşem bir ışık yağmuru içinde karşılaştığında elinde canlanan bir Öz bıçağıyla ileri atıldı.

"İşte " diye mırıldandı Davian, kalbi göğsünde sıkışarak.

Kolundaki Güç Kaynağı'nı harekete geçirdi, kendi kılıcını çekti ve Caeden'in peşine düştü.

Sütunların arasından hızla geçerken etrafındaki her yerde esans parladı ve kükredi, Gassandridler - burada dokuz tane var, diye düşündü - önünü kesmek için sıçırıyorlardı. Caeden'e yetişmek için depar atarken kan kalkanına çarpan cıvatalar cızırdadı, diğerlerinin kılıçlar ve beyaz enerjiyle karşı koyduklarının sadece belli belirsiz farkındaydı. Şiddetli, yakıcı parıltılardan işin büyük kısmını Asha'nın yaptığını anlayabiliyordu ama görmek için etrafına bakmaya cesaret edemedi.

İleriye, Caeden'in yöneldiği adama odaklandı. Gassandrid iri yarı bir adamdı, kaslı ve uzun boyluydu, simsiyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Silahsız olduğu belli olmasına rağmen kavga seslerine tepki olarak dönerken bakışlarında şiddetli bir ışık yanıyordu.

Caeden'in ona doğru yürüdüğünü görünce duraksadı.

"Tal." Gassandrid Caeden'i inceledi ve sesi sakin olmasına, gürültüden zar zor duyulmasına rağmen, gözlerindeki şok açıktı. Geri başladı, odanın ortasındaki çığlık atan gri deliliğe doğru döndü.

"Gass." Caeden ileri doğru adım atmaya devam etti. "Kaçacak yer yok." "Sen öldün," dedi Gassandrid.

"Doğru." Caeden hareket etmeyi bırakmadı, diğer adama doğru ilerliyordu. Arkalarındaki öfkeli Öz parıltıları durmuştu, savaşın çoktan bittiği belliydi; Davian omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı, diğer üçünün hâlâ ayakta olduğunu görünce rahatladı.

"Çok geç değil, Tal. Bak!" Gassandrid kendini yarığa sırtını dönmüş halde bulana kadar geri geri gitmişti; aceleyle arkasında dönen dehşet kütesini işaret etti. "Bana bunu nasıl düzeltereğimi gösterdi. Hatalarını düzeltmek için. Kapıyı ben açtım!" Sonunda geri çekilmeyi bıraktı, onun yerine meydan okurcasına Caeden'a baktı. "Artık geri dönebilirsin. Tek yapman gereken beklemek, sonra geri dönüp onu kurtarabilirsin. Elliavia'yı kurtar. *Herkesi* kurtar!"

Caeden sonunda yavaşladı, sonra Gassandrid'den birkaç adım ötede durdu, sanki

adamın sözleri fiziksel bir engeldi. Davian aniden huzursuzlanarak arkadaşına baktı. Caeden hareketsiz kaldı, bakışları Gassandrid ile açık yarık arasında gidip gelirken hiçbir şey söylemedi, kafasından geçenlere dair hiçbir şey belli etmiyordu.

"Hayır," dedi sonunda.

Öne doğru bir adım attı ve diğer adamın onu savuşturma girişimini savuşturarak Licanus'u Gassandrid'in midesinin derinliklerine daldırdı.

Bıçak etini ısırdığında silahsız adamın nefesi kesildi, gözleri büyüdü, kırmızı kaplı çelik vücudunun diğer tarafından dışarı çıktı.

Sonra doğruldu.

Caeden kaşlarını çatarak Licanus'u tekrar dışarı çekmeye çalıştı ama Gassandrid Caeden'in ellerini kendi elleriyle kavrayıp sıkıca tutmuştu. Yarıktan gelen fısıltılar ve çığlıklar aniden yoğunlaştı; Davian, Gassandrid'in arkasındaki grinin içinden, karanlık şekillerin şekillendiğini, ellerin uzandığını görebiliyordu. Gassandrid'in bedenine uzanıyordu. Onu dengeliyor ve hiç gücü olmaması gerekirken ona güç veriyordu.

Gassandrid özenle başını tekrar kaldırdı ve Caeden'e dişlerini gösterdi, gözleri yanıyordu, yüzleri birkaç santim ayrıydı.

"O'nun başarılı olması için sadece birimizin olması gerekiyor," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve seni tanıyorum Tal'kamar. Beni en sona bırakmadığını biliyorum."

Geriye, kasırgaya doğru bir adım attı ve bir şekilde zorlanan Caeden'i da kendisiyle birlikte isteksiz bir adım atmaya zorladı.

"Dav!" Caeden umutsuzca onun adını haykırdı. "Asha!"

İleri atıldılar, Davian bedenini Öz ile güçlendirdi ve Gassandrid'in kolunu kavradı. Arkasından göz kamaştırıcı bir Öz sarmalı fırladı, devasa adamı kuşatmaya çalıştı ama ona dokunur dokunmaz buharlaştı.

Davian tüm gücüyle çekti ama daha fazla siyah, parlak el belirdi, pençeler Gassandrid'in omuzlarının derinliklerine battı, dokundukları yerden kan sızıyordu. Wirr ve Taeris de ona katıldı, kasları geriliyordu ama sanki bir fark yaratmamıştı.

Gassandrid bir adım daha geri çekildi, hareket amansızdı. Bir adım daha. Davian kılıcını çekip yarıktan çıkan uzuvları keserken yarı güldü, yarı hırladı; bazı eller geri çekilirken odanın içinde uhrevi çığlıklar yankılandı.

Gassandrid bir adım daha geri çekildi, vücudunun yarısı artık gri dumanın içindeydi. Yan ve sırtındaki açık yaralardan kan akıyor, düzinelerce pençeli el vücuduna gömülüyordu. Çılgınca gülümsemesi bir zafer gösterisiydi.

Döndü. Bir şekilde, imkansız bir şekilde, geriye yaslandı ve ayağını kaldırdı.

Caeden'in karnına tekme attı.

Caeden'in eli kaydı ve Gassandrid bu boşluğu kullanarak Caeden'in suratının ortasına bir yumruk indirdi.

Caeden tökezleyerek geri çekilirken duyulabilir bir çatırtı oldu; Davian sağ eliyle umutsuzca Licanus'un kabzasını yakalamak için atladı, onu yakalayıp destek alırken Güç Gemisi koluna ve bacaklarına akıtabildiği kadar Öz akıtıyordu. Gassandrid'in gri duman tarafından yarı yarıya gizlenmiş olan ifadesi duraksadı.

Sonra hırladı. Bir adım daha geri çekildi ve Davian'ı ileri doğru sürüklerken, parlayan siyah pençeleri Venerate'i daha derine çekti.

Davian arkasından gelen panik dolu haykırışları duydu; Asha'nın onu bırakması için yalvardığını duyduğunu sandı ama gri duman artık gözlerinde ve kulaklarındaydı, çığlık atıyor, feryat ediyor, fısıldıyor ve duyularını dolduruyordu. Yine de Licanus'un kabzasını tüm gücüyle kavradı, Özü akıp gidiyor, çağıran gri nehir tarafından açlıkla emiliyordu.

Artık sadece o vardı. Diğerleri onu geri çekemezdi, onun yapabildiği şekilde yarığa dokunmayı göze alamazlardı. Onlar ölebilirdi. O ölmeyecekti.

Gitmesine izin veremezdi. Licanus'u kaybederlerse, kaybederlerdi.

Azgın dumana karşı kükredi; hâlâ yarığın ufkundaydı, hâlâ bedenini hissedebiliyordu. Siyah pençelerden bazıları ona ulaştığında, uzun parmaklar etinin derinliklerine girdiğinde, deriyi eritip kemiği nazıkçe sıyırdığında, acı kollarından yukarı doğru hırladı.

Gri dumanın içinde bir yerde Licanus serbest kaldı.

Davian döndü, son gücünü kullanarak bıçağı döndürdü ve geri fırlattı, metalin taşa çarptığını duyunca zihninin bir kısmı rahatladı.

Gevşedi. Yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Gözlerini kapadı ve gri sislere teslim oldu. Bir el onu kavradı.

Bir an için bunun kendisine saldıran pençelerden farklı olduğunu fark etmedi, girdabın ortasında neler olduğunu anlamadı. Kafası karışmış bir halde gözlerini tekrar açtı.

Bir anlık bir denge oldu; askıda kaldığını hissetti, eşit bir güç onu her iki yöne doğru çekiyordu.

"Dav!" Asha'nın sesiydi, korku, yalvarış ve çaresizlik vardı içinde. "Çek!"

O çekti.

Pençeler derisini parçaladı ama her nasılsa hâlâ derisi vardı.

Ve sonra sert bir şekilde taş zemine düşüyordu, etrafındaki diğer dört form, sonunda aniden serbest kalırken geri yuvarlanıyordu.

Kollarından ve boynundan serbestçe kan fışkırırken inledi, Asha'nın ona doğru sürünerek geldiğini ve bir elini göğsüne koyarak onu Öz ile doldurduğunu sadece belli belirsiz fark etti. Yaşam tekrar içine doldu, yaraları kapanıp acı mucizevi bir şekilde azalmaya başladığında bile Rezervi sağanak akıştan süzülerek tekrar doldu.

"Ne..." Davian'ın sesi bir törpüden biraz daha fazlasıydı. "Nasıl?" Başını kaldırıp, rahatlama ve üzüntünün garip bir karışımıyla kendisine bakan Asha'ya baktı.

Kadının bakışları yana kaydı ve Davian bakışlarını birkaç metre ötede yerde yatan figüre doğru çevirdi.

"Fates. Taeris!" Asha'nın onu durdurmaya çalışmasına rağmen çabaladı, yaralı adama doğru süründü ve bunu yapacak durumda olmasa da Özünü kullanmaya hazırlandı.

Sadece Taeris'in kül rengi, solmuş yüz hatları ve boş gözleri onu durdurdu.

Bir el omzuna hafifçe yaslandı. Başını kaldırdığında Wirr'in yanına çömeldiğini gördü.

"Seni tutan oydu. Gitmene izin vermedi," dedi, sesinde yoğun bir duygu vardı.

Davian hareketsiz forma baktı, sonra omuzlarının çökmesine izin verdi. Kendini Taeris'in başının yanına oturttu ve gözlerini yavaşça kapattı.

"Neden?" diye fısıldadı. Taeris geri dönmesi gerektiğini biliyordu. Bunun olmasına izin verebilir ve yaşayabilirdi.

Yarığın uğultuları onun tek cevabıydı.

Uzaktaki sütunlardan birinin yanında Caeden sendeleyerek ayağa kalktı. Çoktan iyileşmiş olmasına rağmen burnunun kırıldığı yerden ağzına kan bulaşmıştı.

Yavaşça Licanius'un yerde yattığı yere doğru yürüdü. Silahı aldı ve kınına soktu, her hareketi ağırdı.

Davian derin ve titrek bir nefes alarak Taeris'in ölümünden duyduğu üzüntüyü çalışırken, dördü kakofoni yüzünden bağırarak zorunda kalmayacakları kadar yakın bir şekilde birbirlerine sokuldular. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi, siz üçünüzün olabildiğince çabuk şehrin dışına çıkmanız ve ilshara'yı kaldırmanız gerekiyor. Buradaki Yasaklılar sizin için gelecektir ama dayanabildiğiniz kadar dayanmalısınız. Shammaeloth çok uzakta olmayacak." Caeden'in bakışı hepsini kapsıyordu ama Asha'da karar kıldı; Asha başını eğerek onayladı ama bu ihtimal karşısında gergin olduğu anlaşılıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Ve bunu bitireceğim," diye yumuşak bir sesle sözlerini tamamladı.

Bölüm 51

Asha yoğun sislerin arasından Esansla güçlendirilmiş bir sıçrayışla fırladı, çelik kılıcını önündeki dar'gaithin'in yüzüne sertçe indirirken bir tek'ryl pençesi tehlikeli bir şekilde kafasına yaklaştı.

Yaratık tısladı, darbe başını geriye atmasına yetecek kadar sertti ama metal gerçek bir hasar vermeden pullarını sıyırdı. Yine de darbe yeterince işe yaramıştı; Davian aniden oradaydı, silahı yaratığın açık ağzından içeri saplanmıştı. Yaratık yere yığılırken bile gözlerini kırptırıyor, bir sonrakine geçiyordu.

Asha bir sonraki hedefine odaklanamadan kendini aniden sola doğru dalarken buldu, kendi isteğiyle değil; bir an sonra devasa bir tek'ryl iğnesi aşağıya ok gibi fırladı ve yankılanan bir çatırtıyla durduğu taşı deldi. Akrep benzeri yaratık çığlık atarak ayağa kalktı ve karşılık olarak yükseğe sıçrayarak boynunun açıkta kalan bölgesini sertçe kesti. Yaratık kaskatı kesilirken siyah kan tısladı ve ardından zırhını yere çarparak devrildi.

Asha, Davian'ın Andarran köprüsünün bu tarafını koruyan iki düzine kadar Ban'ın sonuncusunu da ortadan kaldırdığını görünce nefes verdi; omzunun üzerinden Wirr'e baktı ve minnettar bir baş hareketiyle onu selamladı. Üçü arasında Wirr bu yaratıklarla başa çıkmak için en az donanımlı olanıydı ama Jha'vett'ten ayrıldıklarından beri onu birden fazla kez ciddi yaralanmalardan kurtarmıştı.

Ellerini dizlerinin üzerine koyup nefesini tuttu. Şehirden çıkmak için acele ederken Yasaklıların çoğundan kaçmayı başarmışlardı, Davian'ın zaman balonu yaratma yeteneği bunu yapmalarında çok değerliydi. Yine de Gassandrid'le karşılaşması yüzünden hâlâ nispeten zayıftı ve bedenindeki Gemi sadece kendi zaman geçişini değiştiriyordu. Köprüyü koruyan bu grup çok büyüktü ve onları kolayca geçemeyeceği kadar tetikteydi.

Ama artık bitmişti. Andarra'ya dönüş yolu açıktı.

"Herkes iyi mi?" Davian zorlukla nefes alarak belirdi.

Yaptığı işin yorgunluğu kendini göstermeye başlamıştı.

"Yaşıyor," dedi Wirr.

"Yaşıyor," diye kabul etti Asha.

Başka bir şey yapmadan merdivenlerden yukarı çıktılar ve Andarran köprüsünün pürüzsüz beyaz taşına çıktılar.

Temkinli bir koşuyla ilerliyorlardı, Caeden'ın ne kadar az zamanları olduğuna dair korkunç uyarıları Asha'nın aklından hiç çıkmıyordu. Gözlerini ilerideki yoğun, girdap gibi dönen sislerden ayırmıyordu ama bir yandan da eski Venerate'in ona verdiği talimatları gözden geçirmeye devam ediyordu. Bir ilshara yaratmak aşırı zor olmamalıydı; özünde basitçe bir Öz kalkanıydı ve bir alanı tamamen kaplıyordu.

Ancak bu onun ilk denemesiydi, bölge kendisine çok yaklaşan herhangi bir Özü koca bir şehirdi ve yanlış bir şey yapmak dünyanın sonuyla sonuçlanacaktı.

Sisin içinden hızla geçerken köprü -şehrin içinde dolaşmak zorunda kaldıkları Baneler'in baskısı düşünülüşünde biraz mucizevi bir şekilde- boştu ama Asha'nın tüm kasları gergindi. Buraya en son ne zaman geldiğini hatırlamadan edemiyordu.

Sonra aniden sislerin kenarından geçmeye başladılar. Asha dehşet içinde kekeleyerek durdu, diğer ikisi de hızla ona katıldı.

sonları olmalıydı, belki de öğleden biraz sonraydı, güneş neredeyse tam tepesindeydi. Güneşin temiz sıcaklığı Asha'nın tenine baskı yapıyordu; sisin nemli, kavrayıcı dallarından sonra hoş bir duyguydu bu.

Yine de kuzeye doğru baktığında, gökyüzünün keskin maviliği bir anda kayboldu. Bir yanı, gördüklerini hızla yaklaşan yoğun bir fırtına, sadece gökyüzünü kaplayan kara bulutlardan oluşan alışılmadık bir hava durumu olarak geçiştirmek istiyordu. Ama ne kadar uzun süre bakarsa, bu manzara o kadar imkânsız hale geliyordu. Hiç bulut yoktu. Ne gri, yükseklik, ne derinlik, ne de son. Sadece gölge vardı, çalkalanıyor ve çalkalanıyor, gözü büküyor ve ötesindeki her şeyi karartıyordu. Karanlıktan bir duvar göklere kadar uzanıyor, öfkeleniyor, daha önce hiç yaşamadığı bir tedirginlik yaratıyordu. daha önce hiç hissetmemiştim.

Ve izledikçe, yaklaştığını fark edebiliyordu. "Kaderler," diye fısıldadı Davian.

"Tek sorunumuz bu değil. Hareket etmemiz gerekiyor. Şimdi." Wirr'in sesi Asha ve Davian'ın şaşkınlığını yarıp geçti.

Asha'nın bakışları ileriye sabitlendi. Köprü tamamen boş değildi; yarım düzine dar'gaithin onlarla köprünün sonu arasında duruyordu ve üç insanı fark ettiklerinde kuyrukları beklentiyle çılgınca sallanıyordu.

Ötede -belki bin metre daha geride- köprüye inen yamaç, hücum eden Banes'larla doluydu.

Davian onun yanında dişlerini sıktı ve koşmaya başladı.

Asha onun peşinden fırladı, köprünün uzunluğu boyunca göz kamaştırıcı hızla ilerledi; yaratıkların ilkinde ulaşmalarından birkaç saniye önce Davian ortadan kayboldu, ancak en uzaktakinin önünde yeniden belirdi, onun

Bıçak sağ gözüne saplanmıştı. Asha en yakındaki ikisine saldırmak için sıçradı ve üç yılan daha aniden köprü'nün kenarından fırlayıp düşerken giderek azalan çığlıklar atarak onları oyaladı, Davian'ın Özü ile güçlendirilmiş tekmeleri zaman baloncuğu sayesinde daha da güçlü hale gelmişti.

Asha son iki Yasaklı'nın saldırısını da sorunsuzca savuşturdu ve tekrar geri çekildi. Gerekirse onlarla kendisi de başa çıkabilirdi ama burada, Öz'ün havayla temas ettiği anda çürüdüğü Deilannis'te, Davian'ın yetenekleri çok daha etkiliydi.

Davian bir görünüp bir kaybolurken, her iki seferde de dar'gaithin ağzından siyah lekeli kılıcını çekerken köprü'nün ötesindeki tepelere odaklandı. Asha kendilerine doğru akın eden Yasaklılar sürüsüne bakarken, son iki yaratık hep birlikte soğuk taşa yığıldı.

Şu anda birkaç yüz metre içinde en az elli kişi vardı ve arkalarında yüzlerce kişi daha vardı.

Yükseliş boyunca her saniye daha da fazlası ortaya çıkıyor.

Wirr onlara yetişti ve köprü'nün sonuna doğru hızla ilerlediler, Asha nihayet Andarran topraklarına adım attıklarında nefes nefese kaldı. Davian gerilirken elini omzuna koydu, sanki yaklaşmakta olan ordunun tamamıyla tek başına başa çıkmaya hazır gibiydi. Davian ona döndü ve Asha başını salladı.

Sıkı bir gülümsemeyle "Siz eğlendiniz," dedi. "Sıra bende."

Kendini çelikleştirdi. Rezervine dokundu.

Yer titremeye başladı.

Davian ve Wirr'in kendilerine doğru akan yaratıklardan bazıları tökezlemeye başladığında soluk soluğa kaldıklarını duydu; ayaklarının altındaki tepe aniden parçalanmaya başladığında yaklaşmakta olan kâbuslar belirsiz bir şekilde titriyordu.

Üç insan ve Yasaklılar arasındaki zemin boyunca devasa bir yarık açıldı ve hemen ardından sürekli yükselen altın bir Öz duvarı ile doldu. Kaya gıcırtılı bir sesle yırtıldı ve Öz'ün onu kestiği yerde kırmızıya dönerek eriyip cüruf haline geldi. Ham güç aşağıya doğru kesilip kendini sabitlerken yeryüzü tekrar titredi; bir an sonra yirmi fit kalınlığında bir duvar havaya doğru yükselmeye başladı, dalgalanıyor ve kör edici sarı ışıkla titreşiyordu. Lantarche'in Andarran tarafı boyunca duvar yukarı doğru süzüldü, gözden kaybolana kadar uzandı, yavaş ama emin adımlarla tüm şehri çevreledi.

O tehditkâr, her şeyi kuşatan karanlık şimdi her zamankinden daha yakındı, kuzeyde görebildiği kadarıyla mavi gökyüzünü karartıyor, kaynayan gölgeler Yasaklıların peşinden gidiyordu. Asha odaklanırken titredi ve sahip olduğu her şeyi kalkana akıttı, Deilannis'i duvar için bir rehber olarak kullandı, Öz'ün ona daha da yaklaşmasına izin verdi ve sonra şehrin boşalmasının ilshara'yı etkilemeye başladığını hissettiğinde tekrar uzaklaştı.

"Kaderler," diye fısıldadı Davian onun yanında, parlayan bariyere doğru bakarken, sesinde saf bir hayranlık vardı.

Asha gözlerini kapatıp içinden daha fazla Öz akmasına izin verdikçe altın duvar daha da yükseliyordu. Yasaklıların kendilerini bariyere doğru atmaya başladıklarını belli belirsiz hissedebiliyordu. Çok az ilerleme kaydediyorlardı ama her çabaları -özellikle de Öz emici zırhları düşünüldüğünde- Asha'nın enerjisinden küçük bir miktar çalıyordu, bunu zar zor fark etse bile. Küçük bir kesik, ama çok fazlası kesik bir boğaz kadar etkili bir şekilde kanını kurutacaktı.

"Dav." Adını usulca, dikkati dağılmış bir şekilde söyledi. "İlshara'yı kanla koruyabildiğin kadar korumanı istiyorum. Eğer korumasız kalırsa Yasaklılar çok fazla emecek."

Davian başını salladı; kalkanın içinde neredeyse fark edilemeyecek kadar küçük bir delik açıldı ve Asha bariyerin üzerindeki küçük baskının hafiflemeye başladığını hemen hissetti. Birkaç saniye sonra delik tekrar dolmaya başladı ve içinden geçen kan kayboldu.

"Sertleştirilmiş kan'ı oraya buraya yamalayabiliyorum. Özellikle de düzgün bir şekilde sabitleyebildiğim yerlerin etrafına," dedi Davian acımasızca, "ama en iyi ihtimalle dengesiz. Uzun süre dayanmaz."

"İşe yaramak zorunda." Konsantre olmaya çalışırken Asha'nın sözleri kesik kesikti. Caeden'in tüm tavsiyeleri, dok'en'deki tüm eğitimi, onu bu kadar *muazzam* bir şeyi manipüle etmeye ve sürdürmeye hazırlamaya yaklaşmamıştı.

Tepenin üzerinde hızla ilerleyen ve hâlâ saldırıya katılmak için koşuşturan Baneler'e dair görüşünü yutan öfkeli gölge duvarını gördükçe, akışa daha fazla Öz katmak için kendini zorladı. Neredeyse gelmişti.

Son bir gayretle altın kubbe Deilannis'in üzerinde mühürlendi. Birkaç dakika sonra karanlık, ilkel bir öfke ulumasıyla bariyere çarptı.

Asha darbenin ilshara'yı boşaltması için hazırlandı ama bunun yerine - belirsiz ve rahatlamış bir şaşkınlıkla- hiçbir şey olmadı. Kıvranan gölge duvarı tam oradaydı, şimdi kubbeyi tamamen kaplıyordu ama parlayan Öz'ün birkaç santim üzerinde duruyor gibiydi. Kubbenin dışındaki ışığı emiyor ama bariyerin kendisine saldırmıyor ya da saldıramıyordu.

Ancak ses başka bir konuydu.

Karanlık, boğucu bir bulut halinde şehrin korumasını sararken, feryatlar ve çığlıklar havayı delmeye başladı. Her açık alanı fiziksel bir varlık gibi dolduran, birbirinden ayrı ama yine de tek bir korkunç kakofonide birleşen lanetli, ıstıraplı seslerden oluşan bir koro. Gürültü Asha'nın konsantrasyonuna saldırdı, kafasının içinde kurtlanmaya başladı.

"Wirr," dedi dişlerini sıkarak, sesi çatlayarak. "Bana odaklanmamı söyle."

Davian'la birlikte tehditkâr gölgeye dehşet içinde bakan Wirr hiç tereddüt etmedi. Elini göğsüne, Asha'nın Yemin Taşı'nın asılı olduğunu bildiği yere koydu. "Asha, odaklanmaya devam et. Güçlü kal. O sese aldırma ve bariyeri yerinde tutmak için elinden geleni yap," dedi acilen, Asha'nın duymasına yetecek kadar yüksek sesle, kesinlikle ihtiyacı olmasa bile.

Zihninin üzerindeki baskı hemen hafifler gibi oldu ve titreyen bariyerin bir bölümünü hızla ayarlayarak sabitlendi. Nefes verdi.

Bunu yapabiliirdi.

Üçü orada durdu, Asha nefes alış verişini sabit tutuyor, devasa küreyi şehrin kenarlarında sabit ve sıkı tutmaya çalışıyordu. Wirr'in talimatları kafasının içinde yankılanırken bile bu bir mücadeleydi; karanlığın bariyerin üzerinden sızarak herhangi bir çatlak aradığını hissedebiliyordu. Gürültü onu rahatsız ediyordu ve belli belirsiz bir yanı, eğer dikkatini verirse bu sesin kısa sürede dayanılmaz hale geleceğinin farkındaydı.

"Şimdi ne olacak?" diye bağırdı Wirr, gözleri sadece yüz metre yaratıkların çılgınca saldırılarına takılmıştı, her şeyin üzerinde gezinen azgın karanlığa karşı zar zor . İlshara'sı artık kubbenin içinde ışık veren tek şeydi ve her şeyi yumuşak bir sarıya boyuyordu.

Davian, Deilannis'i işaret ederek cevap verdi. Yasaklıların altın sarısı sislerin içinden kaynayarak kendilerine doğru geldiğini gören Asha'nın midesi bulandı.

Caeden haklıydı. İlshara'nın gerektirdiği muazzam enerji onları sinek gibi çekmişti.

Davian ona döndü, elini omzuna koydu ve gözlerinin derinliklerine baktı. Bir şey söylemedi ama aralarında bir anlayış geçti. Kız ona zorla gülümsedi ve o da başını salladı.

Wirr'e döndü ve siyah Seyahat Taşı'nı Asha'nın yanına, yere attı.

"Şimdi tutuyoruz," diye bağırdı, sesinde kararlılık vardı.

O ve Wirr sakince uzaklaşıp köprüde yerlerini aldılar ve yaratık selinin kendilerine ulaşmasını beklediler.

Caeden, Licanus'un sıkıca kavradığı ıssız tünellerde yürürken Mor Aruil'in alacalı damarları renk ve ışıkla dalgalanıyordu.

Geldiği anda zamanın dışına çıkmıştı, Licanus'un elinde olması bu süreci daha da kolaylaştırmıştı ama yine de cesaret edebildiği kadar hızlı hareket ediyordu. Çok rahat davranmayı, gardını düşürmeyi ve Alaris'in pususunu kaçırmayı göze alamazdı. Ama Shammaeloth'un Davian ve Asha ile birlikte

ve Wirr şüphesiz bir Ban sürüsünü uzak tutmak zorunda - burada geçirdiği her saniye de potansiyel olarak çok uzun bir saniye olabilir.

Yolu onu Asar'ın eski odalarına götürdü; orada bulmuştu En son Alaris'e gittiğinde, diğer adam orayı yerle bir etmiş olsa da, burası Wells'teki tek yaşanabilir alanlardan biri olarak kalmıştı. Etrafındaki pürüzlü çizgilerden değişik tonlar sızıyor, Licanius enerjiyi ve ışığı emerek geçtiği her yerde onu büküyordu.

Asar'ın odasına açılan ve geçen sefer kırılmış olan kapı şimdi onarılmıştı ve hafifçe aralıktı. Caeden içeriden gelen ve giderek titreşen Öz ışığını fark edince gerildi.

Ayağıyla kapıyı iterek açtı, bıçağı hazırды.

Alaris odanın en ucunda oturmuş, gözleri kapalı bir şekilde uzanıyordu; şu anda oturduğu sandalyeyi toplamış, temizlemiş, hatta onarmıştı. Caeden kaşlarını çatı. Alaris onun burada olduğunu Kapı açıldığı andan beri biliyor olmalıydı. Şiddetli bir muhalefet bekliyordu, bunu değil.

Odayı şüpheyle taradı, hem kan tuzaklarına hem de -imkânsız olduğunu bildiği halde- pusuda bekleyen başka birine karşı.

Ama hiçbir şey ve hiç kimse yoktu.

"Alaris," dedi ve içeri adım atarak zaman balonunun düşmesine izin verdi. Yine de gergin kaldı, gerekirse anında tekrar yükseltmeye hazırды.

Alaris gözlerini açmadan nefes verdi.

"Savaşmaktan yoruldum Tal," dedi, sesi yenilginin ağırlığını taşıyordu. "Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok."

Caeden sözlerle rağmen, Alaris'in doğruyu söylediğini hissetmesine rağmen tetikte kaldı. Licanius'u da alçaltmadı.

Alaris sonunda gözlerini açtı ve kılıcı içine çekti.

"Demek kazanıyorsun," dedi kasvetli bir şekilde. "Beni öldürmek için mi buradasın?" Caeden tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Şart değil, dostum."

Licanius'u sağ elinde tutarak -ve bir Bozma kalkanını öfkeyle döndürerek- cebine uzandı ve Erran'ın ona verdiği tılsımı buldu. Tılsımı Alaris'in görmesi için havaya kaldırdı.

Alaris'in gözleri açılmıştı. Bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Tüm Venerate'ler biliyordu.

Birkaç saniye sessizlik oldu. Alaris sessizce, "Hayır," dedi.

Caeden kalbinin hissetti. "Neden olmasın?" diye fısıldadı.

"Çünkü bunu senin için kolaylaştırmayacağım." Öfke sonunda Alaris'in yüz hatlarında parladı, ancak bir anda kayboldu. "Ve çünkü kendi eylemlerimi asla kontrol edemediğim bir dünyada yaşamaktan yoruldum."

Caeden kendi hayal kırıklığını ve öfkesini bastırmak için elinden geleni yapmasına rağmen kaşlarını çatı. "Demek ölmeyi seçiyorsun," dedi acı acı.

"Kaderimde ölmek var. Tıpkı arkadaşın gibi. Tıpkı Davian gibi." Alaris Caeden'i karanlık bir şekilde inceledi. "O benim neden savaştığının mükemmel bir örneği, biliyorsun. Değişmez olup olmadıklarına bakmaksızın gelecekteki kararlarımızın bize ait olduğunu söyleyip duruyorsun. Yine de senin huysuzluğun yüzünden onun hayatı sona erecek ve sen onu kurtarmaya çalışmıyorsun bile. Onun da kurtarmak için yapabileceği bir şey yok. İsteddiği bu mu? Başka bir yol olmadığına inanmasaydı bu yolu seçer miydi? Hayır," diye tamamladı Alaris tiksintiyle, kendi sorusuna cevap vererek. "Bunun kaçınılmaz olduğunu, ikinizin de hizmet etmekte acele ettiğiniz bu görünmeyen, kayıtsız tanrının planladığı bir sonuç olduğunu kabul etmediği sürece hayır."

Caeden yutkundu, bu gözlem ona istediğinden daha yakın gelmişti.

"Davian seçimini *yaptı*. Defalarca, başına gelecekleri bile bile," dedi. "Bazen seçim, önemli olduğuna inandığımız bir şeyi, ona *rağmen* yapmaktır."

Bilinçsizce Licanus'u biraz daha sıkı kavradı.

Alaris bıçağa baktı.

"El'inden bu kadar emin misin?" dedi usulca.

"Hayır," diye itiraf etti Caeden. "Ama El dediğiniz yaratığın göz korkutucu olduğunu biliyorum. İkna edici. Hepimizin daha zeki." Caeden arkadaşına , dinlemesini istiyordu, ama bu konuşmanın çeşitlemelerini dinleyeceğine inanmak için çok fazla kez yapmışlardı. "Ve eminim ki o bir tanrı değil."

İleri doğru yürüdü. "Sana göstereyim," diye ekledi, iki parmağını Alaris'in başına bastırarak.

Arkadaşı şaşkınlıkla irkildi ama çok geçti; anılar onun içine işliyordu. Caeden Shammaeloth'un Taag'ın Zirvesi boyunca sürünerek ilerleyişini izledi, yaratık Talan Gol'den ayrılmasını engellemek için umutsuzca son bir girişimde bulunurken illüzyonları başarısız oluyordu. Asha'nın Özü'nün Ilshan Gathdel Teth'in altındaki boşlukta parlak bir şekilde yanarak, ikisinin de uzun süredir takip ettiği yaratığın gerçek pisliğini ve çirkinliğini ortaya çıkarmasını izledi. Gizleyen karanlığı bile yok ederek Shammaeloth'un gerçekte nasıl bir hastalık olduğunu gösterdi.

Her şey bir anda olup bitmişti; Caeden geri çekildi, neredeyse o olayları gerçekten yaşadığı zamanki kadar duygusal olarak tükenmiş hissediyordu. Alaris'in yüzü bembeyazdı ve sessizdi, ağır ağır nefes alıyordu.

Sonra diğer adamın kaşları çatıldı. Başını salladı, önce yavaşça ama giderek artan bir öfkeyle.

"Bu seviyelere ineceğini düşünmemiştim Tal'kamar." Onun sesi

alçak ve soğuktu. Öfkeli.

Caeden ona boş boş baktı. "Ne?"

"bir şey uydurmak." Alaris yine başını , bu kez inanmayarak. "Bu kadar gitmek... *iğrenç* bir şey Tal. Olan onca şeye rağmen senden daha iyisini beklerdim."

Caeden gözlerini kırıştırdı, mide bulandırıcı bir şok geçti.

"El , Alaris," dedi, ses tonuna çaresizlik sızıyordu. "Bu... bu bir numara değil. *Tam olarak* böyle oldu. Bunun bir anı olduğunu *biliyorsun!*"

Alaris ters ters baktı. "Yani herkesin aydınlık gördüğü yerde sen karanlık mı görüyorsun? Bu benimkinden çok senin sorunlarına işaret ediyor. Senin *bakış açını* zaten biliyorum Tal. *Kanıt* ihtiyacın var."

Caeden kendine rağmen inanmayan bir kahkaha attı. "Kanıt mı? *Kanıt mı?*" Sonunda anladığında bir elini saçlarında gezdirdi.

Alaris bile - onun inanılmaz, zeki, düşünceli arkadaşı bile - bunu göremedi. Göremezdi.

"Yani teklifimi kabul etmeyecek misin?" Caeden cevabı zaten biliyordu ama sormak zorundaydı. Son bir kez daha.

"Hayır," diye fısıldadı Alaris. Caeden'in önünde durmuş, kollarını iki yana açmış, kararlılıkla ona bakıyordu. "Öyleyse seç Tal'kamar, eğer yaptığının gerçekten bu olduğunu düşünüyorsan. Ya arkadaşın ya da inancın."

Caeden bir damla gözyaşının yanağından aşağı yuvarlandığını hissetti.

Bir adım öne çıktı ve Licanus'u Alaris'in göğsüne sapladı.

Kılıç kaburgaların arasından kolayca geçti; Alaris kılıcın girmesiyle nefesini tuttu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki Caeden'in bunu yapacağını gerçekten düşünmemişti.

Caeden Alaris'i sıkıca kavradı, ona sarıldı, alnını arkadaşının kine dayadı. Alaris mücadele etmedi, Gassandrid'in yaptığı gibi savaşımaya çalışmadı.

Alaris'in nefes alış veriş yavaşladı, sonra durdu. Yere yığıldı.

Caeden onunla birlikte gitti, Alaris'in başını kucağına aldı. Ağladı.

Arkadaşı için ağladı. Tüm bunların adaletsizliğine ağladı. Alaris pek çok açıdan haklıydı: Bunu yapmaya zorlanması yanlıştı, olayların bu şekilde gelişmesi yanlıştı. Tüm bunlar, umutsuzca uyanmak istediği bir kâbus gibi geliyordu ona.

Sonunda Alaris'in gözlerini kapattı; Mor Aruıl onun mezarı olacaktı. Daha iyi koşullarda Caeden onu gömerdi ama zaman yoktu; Asha şekilde ilshara'sını tüm şehrin etrafında tutuyor olsa bile, Deilannis'te bulunan her Bane doğrudan onun için geliyor olacaktı.

Ayağa kalktı ve Alaris'in başını nazikçe yere koydu.

Sonra beyaz Seyahat Taşı'nı çalıştırdı ve içinden geçerek

Deilannis'in çığlık atan girdabı.

Bölüm 52

Wirr, bir tek'ryl uzvu omzuna çarptığında homurdandı ve onu pürüzsüz, beyaz Andarran köprüsünün yerle buluştuğu yerden geriye doğru savurdu.

Ayağa kalkmaya çabaladı, yaratıkla tekrar yüzleşmek için dönmeden önce bıçağını geri almak için tökezledi. Yaratık ağır yaralıydı, birkaç uzvu iş göremez haldeydi ama yine de kendini Asha'nın bulunduğu yere doğru sürüklemeye çalışıyordu.

Wirr aceleyle yaklaştı, bu kez güçlü ve süpürücü hamleden kaçtı ve akrebe benzeyen yüzüne hızlı bir hamleyle tek'ryl'in hayatına son verdi.

Sendeledi, yaratığın darbesiyle omzuna saplanan taze acı, son on dakika içinde aldığı sayısız diğer yaranın acısına . Davian'ın ölüm kasırgasını geçme tehdidinde bulunan diğer Baneler'i izlerken bile kendine gelmek için biraz zaman ayırdı.

Yaratıkların ilk dalgası sislerin arasından kaynadığından beri bir çeşit ritme girmişlerdi: Davian yetenekleriyle köprüyü tutuyor, Wirr ise Asha'nın yanında kalıyordu; Davian'ı kendi yeteneği aracılığıyla geçip gidecek gibi görünen yaratıklar konusunda uyarıyor ve Davian'ın işini bitirmeye vakti olmayan, tam olarak ölmemiş yaratıklara karşı son bir savunma sağlıyordu.

Çok uzun sürmeyecek olsa bile işe yarıyordu. İlshara'nın altın Esansı'nın aydınlattığı bedenler köprüden devrilmeye devam ederken, daha fazla Yasaklı ölümlerin arasından ve üzerinden geçmeye çalışıyordu; düşen figürlerden bazıları, hâlâ hayatta olan yaratıklar devasa Esans kalkanının kaynağına ulaşma telaşıyla itilip kakılırken çırpınıyordu. Davian'ın kendisi köprü'nün bir noktasından diğerine sürekli göz kırpmıyor, görüldüğü her yerde çelik parlıyor ve canavar üzerine canavar gönderiyordu.

Ancak vücuduna yerleştirilmiş Damarlara rağmen Wirr yoruluyor olması gerektiğini biliyordu.

"Tek'ryl'in aşağıya inmesini engelle," dedi aniden, yaratıklardan birinin daha gizlice geçmeye çalıştığını görünce kaskatı kesildi. Örümcek gibi bacakları sayesinde yanlara tutunup baş aşağı sürünerek neredeyse tamamen köprü'nün altına girebilmişler ve yukarıda her iki tarafta sadece birkaç ayakları görünmüştü. Davian'a görünmez değillerdi ama köprü'nün altından geçerken gözden kaçırması çok daha kolaydı.

Kaos.

Yemin Taşı göğsünde ısındı ve sonra yaratık düşmeye başladı, köprünün sol tarafına tutunmak için kullandığı bacakları vücudundan ayrılmıştı. Wirr o sırada Davian'ın saldırısını görmemişti bile.

Bir sonraki kuduz yaratık sürüsünü taradı, her siniri gergindi, sislerin içinden hücum eden her Bane'in sonuncusu olmasını dilerken kulaklarında kan çalkalanıyordu. Saldırıların çılgınlığından, kendilerini ölüm girdabına atarkenki akıl almaz öfkelerinden, güdülendikleri belliydi.

Wirr yana doğru tedirgin bir bakış attı, manzara hâlâ tam olarak kavranamayacak kadar gerçeküstüydü.

Sürüşü neyin yaptığını tahmin etmek zor değildi.

Asha'nın altın ilsharasının dışındaki dünya azgın bir karanlık tarafından yutulmuştu; uğuldayan, sürünen ve kendini tekrar tekrar Deilannis'i çevreleyen kubbeye çarpan girdap. Kalkan, Wirr'in yerde görebildiği her yerde sürekli ve endişe verici bir yoğunlukla parlıyordu, çünkü daha fazla köleleşmiş Ban kendini ona doğru fırlatıyor, kendini ona doğru itiyor, onu dövüyordu. Wirr baktıkça, arkadaki yaratıkların öndekileri öldürecek kadar sert bir şekilde bastırdığı kenarına cesetleri görebiliyordu.

Wirr, Asha'nın bu tür bir baskı altında bariyeri korumak için ne kadar ham Öz kullandığını hayal bile edemiyordu.

"et Ash," diye mırıldandı nefesinin altından, yine Yemin Taşı'nın sıcaklığını teninde hissederek. "O ilshara'yı bir bütün olarak tutmaya odaklan ve gerisi için endişelenme. Davian ve benim işimizi yapacağımızdan emin ol." Arkadaşına yardım ettiğini umarak genç kadına baktı.

Asha ise ilshara canlandığından beri neredeyse hiç hareket etmemişti. Alnındaki boncuk boncuk terler ruhani ışıpta altın renginde parlıyordu ama başka hiçbir zorlanma belirtisi göstermiyordu. Baneler neredeyse iki kez ona ulaşmıştı, Wirr sonuncusunu saldırmadan sadece bir kalp atışı önce yere sermişti. Fark etmemiş gibiydi, ya çok odaklanmıştı ya da tepki veremiyordu. Eğer ikincisi ise bu onu şaşırtmazdı.

Dikkatini tekrar köprüdeki savaşa çevirdi ve sadece yüz metre ötede zemini yarararak üzerlerine uzanan devasa Öz duvarının dikkatini dağıtmaması için elinden geleni yaptı.

"Sağından atlayan tek'ryl'i durdur," dedi çabucak, yaratığın kenara doğru göz kamaştırıcı bir hızla koştuğunu fark etmişti. Davian pozisyonunu koruyordu ama dar'gaithin'den çok daha çevik olan tek'ryl için köprünün Andarran tarafına çok yakındı.

Tek'ryl sıçradı ve Wirr'in kalbi boğazına kaçtı.

güvenli bir şekilde inmesini sağlayacak bir kavis çizerek havalandı.

Sıçrayışının doruğunda bir dar'gaithin'in çırpınan bedeni Davian'ın bulunduğu yerden fırlayıp ona çarptı, onu şiddetle yana savurdu ve her ikisini de Lantarche'in kükreyen beyaz sularına doğru aşağıya gönderdi.

"Kaderler," diye mırıldandı Wirr takdirle.

Davian kısa bir an için köprüde belirdi ve ona anlaşılmaz bir şeyler bağırdı; Wirr kendilerini köprünün altına atan ve şimdi ona ve Asha'ya doğru endişe verici bir hızla ilerleyen iki tek'ril daha fark etti.

Yanıt olarak bir adım öne çıktı, kanı kulaklarına hücum ediyordu.

"Köprüde kal Dav," dedi yumuşak bir sesle, kılıcını kaldırarak. Davian biraz daha geri çekilirse, pozisyonundaki tek avantajlarını kaybedeceklerdi. Wirr'in bunlarla kendi başına başa çıkması gerekecekti.

Göğsünü aniden kemiren korkuyu bastırmaya çalıştı. Ayıracak çok az Özü vardı ve bu yaratıklar... devasaydılar.

Davian'ın hüsrana dolu bir çığlık attığını duydu ama onu dikkate alacak zamanı yoktu; akrebe benzeyen devasa Ban'lara saldırdı, ilk saldırıyı beklerken tüm sinirleri gergindi.

Tek'ryl'ler şaşırtıcı bir hızla üzerine atıldılar, devasa siyah iğneleri sırtlarının üzerinde duruyordu ve Esans ışığında parlayan siyah bir sıvı damlatıyorlardı. İlki vurdu ve Wirr kalın iğnenin durduğu yere saplanmasıyla yana savruldu, hemen ardından gelen ikinci tek'ryl saldırısı kafasını kıl payı ıskalayınca yuvarlandı.

Wirr yuvarlanışının ivmesini korudu ve kılıcıyla saldırarak yaratıkların her birinin dizlerinin etrafındaki küçük, zırhsız zayıf noktalardan birini hedef aldı. Iskaladı, çeliği sert kabuktan sekti ve bunun yerine kolundan aşağı bir şok gönderdi.

Dehşet içinde ayağa fırladı ve hafifçe geri çekildi. Çok yetenekli bir kılıç ustasıydı ama bu... bu onu aşıyordu.

Büyük bir Öz patlaması yaratıkları uçurumun kenarına ve ardından içine sürükledi, aşağıya ve Lantarche'in buzlu sularına yuvarlanırken uzuvları çırpınıyordu.

Wirr şok içinde donakaldı, sonra döndü, yarı yarıya Asha'nın içinde bulunduğu durumu fark ettiğini ve bir şekilde değerli Özünü yardım etmek için yönlendirdiğini görmeyi bekliyordu.

Onun yerine Caeden'in çoktan köprüye doğru ilerlediğini gördü, Licanius ışığı büküyor, geçit arkasından göz kırptıyordu.

Umut aniden içinde kabardı ve köprüdeki savaşı hızla değerlendirerek tekrar ayağa kalktı. Davian hâlâ ayakta idi, hâlâ Ban'ların arasında göz kırptıyordu, yaratıklardan oluşan bir sel ölüyor ve düşüyordu ve

çığlık atıyordu. Ama Wirr'in dikkati sadece birkaç saniyeliğine dağılmış olsa da Davian'ın yüzündeki taze kesikleri görebiliyor, hareketlerinin ağırlaştığını anlayabiliyordu. Gassandrid'le karşılaşmasından sonra zayıf düşmüştü. Rezervi muhtemelen artık tükenmek üzereydi.

Sonra Caeden oradaydı.

Licanus ellerinde bulanıklaştı ve yaratıklardan oluşan bir dalga koparak köprü'nün kenarlarına dağıldı. Davian'ın yanında yerini alan Caeden'in ifadesi sakindi ama şimdi hareketlerinde bir şeyler vardı. Wirr'in onda daha önce hiç görmediği, zorlukla gizlenmiş bir öfke. Yönlendirecek bir yer aradığı için kaynayan bir öfke.

Yasaklılar yeniden saldırıya geçtiklerinde, bu çıkışın nerede olmasını istediği hemen anlaşıldı.

Davian'ın son anda savunmaya geçtiği yerde Caeden... *saldırgandı*. Wirr şaşkın şaşkın bakarken, Caeden bir adım ileri, köprüye doğru bir adım daha attı. Sonra bir adım daha. Sonra bir adım *daha*. Davian onun yanına doğru ilerledi ama Wirr'in arkadaşı bu noktada açıkça tükenmişti.

Yukarıdan gelen uğultular Caeden'in başarısı karşısında öfkelenmiş gibi arttı ama bu sadece eski Venerate'i daha da cesaretlendirdi. Licanus Baneler'in zırhlarını sanki hiç yokmuş gibi kesip ve Caeden sık sık yaratıkları bedensel olarak yakalayıp yan tarafa fırlatarak düşmeye başlamadan önce onları şok edici bir mesafeye uçurdu.

Şiddet fırtınası saatlerce sürmüş gibi görünse de Wirr bunun sadece birkaç dakika olduğunu biliyordu. Yasaklar kaynayan sislerin arasından sıyrılıp beyaz taştan geniş bir alana yayıldılar ve her seferinde çelik ve öfkeyle karşılaştılar. Wirr Davian'ı yönlendirmek için elinden geleni yaptı, bu sefer onu Caeden'i en iyi şekilde destekleyecek şekilde kaydırmayı amaçlıyordu, ancak Wirr bunun gerekli olduğundan bile emin değildi.

Akıntı yavaşladı - ilk başta neredeyse fark edilmeyecek kadar. Yasaklar hâlâ Deilannis'in beyazından akıyordu ama artık omuz omuza değillerdi, pozisyon almak için itişip kakışmıyorlar ve birbirlerini uçurumun kenarından atmakla tehdit etmiyorlardı.

Sonra görünen yaratıklar daha da seyreldi. Arka arkaya üç. İki.

Birkaç kişi sislerin arasından koşarak çıktı.

Ve sonunda -mucizevi bir şekilde- yukarıdaki karanlığın boş uğultusundan ve onu tutan ilshara'nın parlayan altından başka bir şey yoktu.

Wirr derin bir nefes aldı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, gördüklerini güçlükle kavrayabiliyordu. Köprü'nün beyazı neredeyse tamamen gitmiş, siyah balçık ve cesetlerle kaplanmıştı. Caeden ve Davian köprü'nün ortasında tek başlarına durmuş, sislere bakıyorlardı; göğüs kafesleri bir yükselip bir alçalıyor, vücutlarının her bir zerresi geriliyordu; sanki onlar da daha fazlasının gelmeyeceğine inanamıyorlardı.

Sonra döndüler. Andarran sınırına doğru yol almaya başladılar.

Wirr bir süre daha izledikten sonra onlarla buluşmak için koşmaya başladı; önce Asha'ya, sonra da dışarıdan hâlâ ilshara'sına saldıran öfkeli kalabalıklara temkinli bir bakış attı. Buradaki Baneler yenilmişti ama dışarıda onları parçalamak için bekleyen binlercesiyle yüzleşmek zorunda kalırlarsa bunun bir anlamı kalmayacaktı. Yine de omuzları biraz gevşedi ve arkadaşlarına doğru ilerlerken içinden bir heyecan geçti, az önce başardıkları şeyi düşündükçe yüzünde bir gülümsemenin başlangıcı belirdi.

Sonra Davian ve Caeden'in yüzlerinin bariyerin keskin altın rengiyle aydınlandığını gördü ve kalbi burkuldu, zaferlerinin sevinci kısa sürdü.

Tabii ki.

Yavaşlayarak durdu ve kendisine doğru kararlı ve acımasızca yürüyen iki adamı bekledi. İkisi de konuşmadı.

Köprünün kenarında ona katıldılar, ikisi de Andarran toprağına adım atmadı.

"Fena değil, Wirr," dedi Davian karanlığın sessiz çığlıkları arasında, arkadaşına zoraki, bitkin bir sırtışla. "Hayatımı kurtardın... ne? Üç kere mi?"

"En az beş," diye yanıtladı Wirr hemen, gülümsemesi yarım yamalak olsa da. Yüzü terden sırlıklam olmuş Asha'ya baktı, ilshara'yı bütün tutmak için çabaladığı belliydi.

Caeden onun bakışını gördü ve başını salladı. "Gecikemeyiz. Yaptığı şey..." Başını salladı, hareketinde hayranlık vardı. "Bu kadar uzun süre bu kadar çok şeyi kontrol etmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim. Ama elindeki güçle bile bu seviyede bir odaklanmayı sürdüremez. Kimse yapamaz. Eğer Shammaeloth geçmeden önce o yarığı kapatamazsak, tüm bunlar anlamsız olacak."

Davian ona doğru baktı. "Alaris..."

"Evet." Caeden yere baktı, sesinde yoğun bir duygu vardı. "Artık sadece biz varız."

Davian uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra aniden öne doğru bir adım attı.

Wirr'i sıkıca kucakladı.

"Arkadaşın olmaktan onur duydum," dedi yumuşak bir sesle, uğultulardan zar zor duyuluyordu. "Bundan sonra ne olursa olsun, bu iş için en iyi kişinin sorumlu olduğunu biliyorum. Bundan daha fazlasını isteyemezdim."

Wirr gözlerini kırıpıştırarak gözyaşlarının başlangıcını uzaklaştırdı, boğazında bir yumru oluşmuştu. Davian'a kalmasını, bundan kurtulmanın bir yolu olduğunu söylemek istedi.

"Fates. Seni özleyeceğim," diye fısıldadı şiddetle. "Umarım *asla* unutulmayacağını biliyorsundur." Hafif bir utançla yüzünü silerek geri çekildi.

Davian ona hüzünlü, sıkı bir gülümseme verdi, bakışları Wirr'in yanından geçerek

Asha. Wirr onu göremediğini biliyordu.

"Ona onu sevdiğimi söyle, Wirr," dedi basitçe. "Mutlu olduğundan emin ol."

Hızla arkasını dönüp Deilannis'e baktı. Köprüye doğru bir adım attı.

İzleyen Caeden gözlerini kapattı. "Bekle."

"Ne?" Davian önce ona, sonra da altın ışığa baktı. "Caeden, başka bir şey için vaktimiz yok."

"Alaris haklıydı." Caeden'in sesinde öfke ve hayal kırıklığı vardı. "Eğer bir seçeneğimiz yoksa, o zaman ne anlamı var?"

"İkimiz de seçimlerimizi yaptık."

". Ama hiç yapmadın. Pek sayılmaz."

Cebinden bir şey çıkardı. Küçük bir muska.

"Bunun ne olduğunu zaten açıklamıştın," dedi Davian hemen. "Eğer onu kullanırsam ölürüm."

Caeden uzanıp torcunu çıkardı, sonra Davian'a doğru yürüdü ve o itiraz edemeden torcu boynuna taktı.

"Peki ya şimdi?"

Davian'ın gözleri ani Öz akışına alışmaya çalışırken kocaman olmuştu. Bir süre sonra şaşkınlıkla başını salladı. "Bunun bir önemi yok. İkimiz de ne olacağını biliyoruz. Bunun nasıl biteceğini zaten biliyoruz." Farkına Caeden'e kaşlarını çattı. "Asha istiyorsa onu kullanmalısın Tal. Hayatta kalabilirsin." Torc'u tekrar çıkarmak için uzandı.

Caeden, Davian'ın arkasında göz kırparak yok oldu.

Tılsımı Davian'ın kafatasının tabanına bastırdı ve içine Öz beslemeye başladı.

Davian'ın gözleri irileşti ve nefesi kesilerek dizlerinin üzerine çöktü; ilshara' dışında karanlık tepki veriyor gibiydi, çığlıklarının sesi ve şiddeti artıyor, siyah bulutlar yukarıdaki altın ışığa çarpıyordu. Wirr tereddütlü ve şaşkın bir adım attı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı çığlıkların arasından.

"Onu kurtarmak," diye bağırdı Caeden, yüzü acımasız bir kararlılık maskesine dönüşmüştü.

Wirr kekeleyerek durdu. Davian'ın acı çektiği belliydi, yüz ifadesi buruşmuş, nefesini tutmaya çalışırken ağzı genişlemişti. Üzerinden karanlık duman dalları yükselmeye başladı.

Çığlık attı.

Wirr tekrar öne çıktı, Öz'e dokunurken kalbi çarpıyordu. "Dur O!"

"Bu gerekli!" Caeden Wirr'e baktı, yüzünde yalvaran bir ifade vardı şimdi bakışları kilitlenmişti. Wirr'in müdahale etme isteğini gördü ama

Öz akıtmayı bırakmadı. "Bu onu öldürmeden bir Augur olmasını engelleyecek, Wirr. Bana güvenmek zorundasın!"

Wirr gözlerini kapattı, Davian'ın acı dolu çığlıkları ruhunu kazıyordu. Yavaşça, dikkatlice yumruklarını açmaya zorladı. Başını salladı.

"Var," diye bağırdı Caeden'a.

Caeden tekrar başını kaldırdı ve Wirr onun bakışlarındaki minnettarlığın derinliğini gördü.

Wirr durdu, izlemekten başka bir şey yapamadı, Davian'dan yükselen yağlı duman telleri birbirine dolanarak yavaş yavaş havada ıslak bir şekilde esneyip titreşen parlak siyah bir topa dönüşürken midesi çalkalanıyordu. Karanlığın son parçası da içine doğru sürüklenip emildi. Bir kalp atışı boyunca parıldadı.

Uğultunun üzerinde bile gök gürültüsünü andıran bir çatlama sesi duyuldu ve top patlayıp beyaz bir sis bulutuna dönüşerek atmosferde kaybolurken Davian yere yığıldı.

Caeden Davian'ı yakalayıp yavaşça yere indirirken Wirr aceleyle gitti. Davian hâlâ nefes alıyordu, Wirr'i çok rahatlatmıştı ama yüzü solgun ve gözleri kapalıydı.

Caeden'in eli Davian'ın boynundan çekildi ve ince bir kum tanesini fırçaladı. Tılsım gitmişti, Wirr fark etti. Parçalanmıştı.

"Bitti," diye bağırdı Caeden. Sesi sersemlemiş gibiydi, sanki işe yarayacağına gerçekten inanmamıştı. "Torc'u çıkarmasına izin verme. Ve peşimden gelmesine de izin vermeyin..." Yüzünü buruşturdu, ifadesi kararlılığa dönüştü. "Peşimden gelmesine izin vermeyin," diye kesin bir ifadeyle sözlerini tamamladı.

Wirr'in şaşkın onayını bekledi, sonra altın renkli köprüye doğru döndü.

"Caeden!"

Caeden tereddüt etti, sonra Wirr'e döndü.

Wirr arkadaşına doğru yürüdü ve onu kucakladı.

"El seninle," dedi, tüm içtenliğini ve duygularını kelimelere dökerek.

Caeden gülümsedi ve Wirr onun boğazındaki yumruyu yuttuğunu görebiliyordu. "Ve seninle, Wirr." Tekrar Davian ve Asha'ya baktı. "Onlara göz kulak ol. Bir süredir buralardayım ve onlar gibi insanlar pek sık karşıma çıkmıyor. Asla, gerçekten," diye yumuşakça bitirdi.

Wirr'e son bir kez başıyla selam verdi ve köprüyü geçmeye başladı. Birkaç dakika sonra Davian kıpırdanmaya başladı.

Wirr, kendisine şaşkınlıkla bakan arkadaşının yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Wirr? Ne oldu?" Sesi çığlıkların arasından zar zor duyuluyordu; gözleri aniden açıldı ve dik oturdu, elleri

boynundaki meşale.

"Fates." Etrafına çılginca baktı. "Ben... Ben hissedemiyorum. Kan'ı hissedemiyorum. O gitti."

Torc'u çıkaracakmış gibi yaptı ama Wirr başını sallayarak kollarını hızla tekrar aşağı indirdi. "Seni hayatta tutuyor."

"Ama..." Davian ayağa fırladı ve Deilannis'e doğru döndü. Caeden hâlâ görülebiliyordu, artık neredeyse sislerin içindeydi.

"Caeden!" Davian bağırdı.

Caeden durakladı, etraflarındaki çığlıkların arasından bağırısları şekilde duymuştu. Geriye baktı.

Sırıttı ve onlara neşeli bir veda selamı verdi.

Sonra döndü ve sislerin içine doğru yürüyerek gözden kayboldu.

Davian ve Wirr birkaç saniye boyunca sessiz kaldılar, sersemlemiş bir halde onun kaybolduğu yeri izliyorlardı.

Davian ayağa kalkmaya çalıştı. "Peşinden gitmem gerek," dedi hayal kırıklığı içinde. "Benim kaderim mühürlendi ama o bundan kurtulabilir."

"Artık değil. O tılsım gitti. O seçimini yaptı." Wirr onu sertçe geri itti. "Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum ama senin hayatta olmanın artık yarığı açık tutmayacağından emin görünüyor. Yani burada kalmıyorsan kader beni alır."

Davian debelendi ama sonunda sakinleşti, alnı kırıışmıştı, yüzünde uçuşan duygu karmaşasının en başında şaşkınlık vardı. Etrafına, Asha'ya ve ötesine, ilshara'ya saldıran Banes ordularına baktı.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu belli belirsiz.

Wirr tereddüt etti, sonra oturup arkadaşının yanına yerleşti. "Şimdi bekleyeceğiz," dedi sessizce.

Asha nefes alış verişini sabit tuttu ve ilshara'yı bir bütün haline getirdi.

Her kalp atışı... imkansızdı. Özün, onu almaya zorladığı formdan kurtulma, eter içine kaçma ve dağılma arzusuna karşı bir mücadele. Bariyerin bir kısmının zayıfladığını fark edip ona daha fazla Öz akıtarak, sürekli çürürken bile enerjiyi kaydırarak, Yasakların kendilerini onlara karşı atabildikleri kadar hızlı bir şekilde bölümleri güçlendirerek sürekli bir döngü. Etrafta uluyan karanlık, fiziksel olarak etkisiz ama zihinsel olarak yorucu bir şekilde bariyerini öfkeyle dövüyor, çığlıkları onu bir anlığına dikkatini vermeye cesaretlendiriyordu. Sadece bir anlığına.

Nefesini sabit tuttu ve ilshara'yı bir bütün haline getirdi.

Caeden bunu herhangi bir kılavuz gemi ya da kan olmadan yapma konusunda haklıydı.

yardım etmek için. Anlık görüşünün ötesinde Özü nasıl manipüle edebileceğini biliyordu - çoğu Üstün Yetenekli bunu yapabilirdi - ama bu... bu, eğitimini aldığı herhangi bir şeyle ancak karşılaştırılabilirdi. Yapıyı zihninde sabit tutuyor, küçülmesine veya genişlemesine izin vermiyor, her bölümün formunu korumaya yetecek kadar enerjiye sahip olduğundan emin oluyordu. İhtiyaç duyduğu güç, Tributary'nin şimdiye kadar katlanarak daha fazlaydı; Öz kullanımını ekonomik hale getirecek bir Kap olmadan, bu onun Rezervini tüketiyordu. Çabuk değil - hala zamanı vardı - ama bir sorun olacak kadar.

Şu anda görüş alanında olmalarına rağmen onlara odaklanmayı göze alamıyordu,

Davian ve Wirr'di. Mucizevi bir şekilde hâlâ hayattalar. Ona eşlik ediyorlardı. Ona göz kulak oluyorlardı. Caeden saatler önce Deilannis'te kaybolmuştu. Dakikalar mı? Zaman anlamsız geliyordu.

Ama Davian *hâlâ buradaydı*. Bu kadarını biliyordu, bu kadarının farkındaydı. Bunun ne anlama geldiğini, Davian'ın neden burada olduğunu, neden öylece beklediğini düşünecek kadar odağını kaybedemezdi. Farkına varmanın getirdiği umut kırıntısını göze alamazdı.

Nefesini sabit tuttu ve ilshara'yı bir bütün haline getirdi.

Aniden bir hareket oldu ve Davian ile Wirr'in vücutları gergin bir şekilde ayağa fırladıklarını gördü. İlk başta neyi fark ettiklerini göremedi.

Sonra yer onun altında titredi.

Uçurumun karşısında, Deilannis'in altın rengi sisleri... yer *değiştirdi*.

Şehrin en yüksek binalarından birinin tepesi aniden kaybolup dönen sisin içinde parçalanırken, tepedeki çığlık çığlığa karanlık bir kreşendoya yükseldi. Asha ilshara'nın titrediğini hissetti; hızla yeniden odaklandı ve sürekli nefes aldı.

Daha fazla bina sarsıldı. Kayboldular.

Wirr ve Davian şimdi heyecanla bağıyor, işaret ediyorlardı ama ne dediklerini anlayacak kadar dikkatini onlara veremiyordu. Sisler geri çekiliyor, içeri doğru sürünüyor, karşıdaki köprünün daha büyük bir kısmı yavaş yavaş ortaya çıkıyor gibiydi. Birkaç saniye sonra, bir tür yokluk şokuyla, Asha sonunu görebildiğini fark etti. Deilannis'in sınırını görebiliyordu.

Ve tüm şehir çöküyordu.

Binalar yerle bir oluyor, taşlar çatırıyor, gevşiyor ve yuvarlanırken birbirine çarpıyordu. Adanın tamamı hareket ediyordu; Asha sokakların altındaki dik taş uçurumda önce küçük ama hızla genişleyen çatlakların oluşmaya başladığını görebiliyordu.

Moloz parçaları uçuruma doğru kaymaya başladı ve bir gürültüyle çok aşağıdaki Lantarche'a sıçradı. Sonra daha fazlası.

Sonra Deilannis'in bir bölümü, imkânsız bir şekilde, titremeye ve ağır ağır yana doğru hareket etmeye başladı.

Asha şehrin en az üçte birinin giderek küçülen sislerin arasından çıkmasını, taşın taş a çarparak çıkardığı homurtunun kulakları sağır eden bir kükremeye dönüşmesini, mimarının kendi üzerine çökmesini, yukarıdan gelen çığlıklarla eşleşmesini ve sonra onları aşmasını şaşkınlıkla izledi. Asha'nın Cyrarium olduğunu düşündüğü şey kısa süreliğine açığa çıktığında şiddetli bir altın parıltısı oldu, enerji ışınları yukarı doğru saplandı. Sisler kıvrandı ve büzüldü.

Bir çatlama sesi diğer her şeyi kırdı, kulakları patlattı ve aniden oldu. Bir dalga... bir şey üzerlerine yıkandı, karanlık bir enerji patlaması.

İlshara paramparça oldu. Yok oldu.

Uğultu aniden kesildi, yerini sadece düşen enkazın gürültüsü ve çok aşığılardan gelen su şırıltısı aldı.

Onun dışında her şey karanlıktı. Sessiz.

Asha soluk soluğa kaldı, Öz'ü tekrar kavramaya çalıştı ama zihinsel olarak tükenmişti, konsantrasyonu sonunda bozulmuştu, Öz'e o kadar uzun süre odaklandıktan sonra tamamen kör olmuştu. Korku göğsünü parçaladı ve geride tuttuğu Yasakların üçüne doğru koştuğunu, onları parçalamaya hazır olduğunu hayal ettikçe çırpındı.

Tökezledi ama bir el onu yakaladı. Onu tuttu.

"Ash!" Bu Davian'dı; bir an sonra Asha onun dış hatlarını görebildiğini fark etti, gözleri yavaşça Öz-ışık eksikliğine alışıyordu. "Ash! İyi misin?"

"Yasaklılar," diye homurdandı Asha, Davian'ın kolunu sıkıca kavrayarak paniğe kapılmasını engelledi. Doğrudu ve tekrar Öz'ü ele geçirmeye çalıştı.

"Ash," dedi Davian nazikçe, sesinde rahatlama ve neşe vardı. "Bak. Sadece bak."

Asha onun doğuyu işaret eden kolunun silüetini takip etti. Şafak sökmek üzereydi.

Ve gözleri giderek parlayan ışığa alıştığında cesetleri gördü.

Yerde göz alabildiğine uzanan, ilshara'sının olduğu yerde mükemmel, kesintisiz bir çizgi oluşturan karanlık tepecikler vardı. Cesetler ışıқта parlıyordu ve göğsünde aniden filizlenen şaşkın, inanmaz umutla Asha yaratıkların zırhlarının sadece... yok olmuş gibi görüldüğünü fark etti. Parçalanıp toza dönüşmüşlerdi.

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Yarık kapandı." Davian'sesi sanki söylediklerine inanmıyormuş gibi çıkıyordu. "Caeden Baneler'in Karanlık Diyar'la bağlantıları olmadan hayatta kalamayacaklarını söyledi. Öyle olmalı. Yarık *kapandı*."

Asha yutkundu, aniden otururken elleri titriyordu, rahatlama hâlâ bir şeyleri kaçırdığına dair endişeyle savaşıyordu. Bitmiş mümkün değildi. "O zaman Shammaeloth..."

"Bilmiyorum. Gitti sanırım," dedi Davian, bunu söylerken dalgın dalgın gökyüzünü tarıyordu. Asha onun bakışlarını takip etti ve son yıldızları da hızla kovan berrak, derin maviliğe hayretle baktı.

"Onun öldüğünü düşünmüyor musun?" diye sordu Wirr, ama ses tonundan cevabı zaten bildiği .

Davian sessizce, "Hayır... Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum," dedi ve Asha sessizce başıyla onayladı. O şey *her neyse...* onu gerçekten deneyimlemiş olan hiç kimse onun öldürülebileceğini düşünmezdi. Tamamen değil.

"*Bu* nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Asha, gördüklerine hâlâ inanamıyordu. Dikkatini tekrar Deilannis'e -ya da onun olduğu yere- çevirdi.

Sisler hafif bir bulanıklıktan başka bir şeye dönüşmeden dağılmış ve ortaya... hiçbir şey çıkmamıştı. Tüm Deilannis şehri ve üzerine tünediği devasa ada, aşağıdaki azgın sulara gömülmüş ve görünüşe göre toprağın altına gömülmüştü. Bir zamanlar adanın etrafını saran nehir şimdi yeni ve büyük bir göl oluşturuyordu; çöküşün koyu kahverengi çamuru ve enkazı çoktan akıp gitmişti ama geriye alçakta asılı duran bir toz bulutu kalmıştı. Uzakta, Desriel'in bölgesinin başlangıcını işaret eden uçurumu bile görebiliyordu.

"Dav... eğer yarık kapalıysa, o zaman geri dönemezsin. Değil mi?" Asha yumuşak bir sesle devam etti. Durumun böyle olduğunu biliyordu ama bir şeyi unuttuğundan, Davian'ın hâlâ Caeden'in kılıcının ucunda olabileceğine dair bir yolu gözden kaçırdığından korkuyordu. Bunun kaçınılmaz olması gerekiyordu. *Çoktan gerçekleşmiş* olması gerekiyordu.

"Eğer yarık gerçekten kapandıysa, o zaman kimse geri dönemez," diye onayladı Davian, sesi de bir o kadar şaşkın geliyordu.

"Sanırım öyle," diye gözlemledi Wirr, yeni oluşan göle bakarak. "Gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum." Onlara döndü, yüz hatlarını bölen yavaş bir sırtış vardı.

Asha sırtıtarak karşılık verdi, sonra onu izleyen ve boynundaki çelik meşaleye dokunan Davian'a döndü.

"Ash, ben... ben bunu şimdi çıkaramam. En azından kalıcı olarak değil," dedi utanmış görünerek. "Soracaktım ama-"

Asha homurdanarak kollarını onun boynuna doladı. "Aptal olma," diye mırıldandı kulağına, sonra onu derin ve uzun bir şekilde öptü.

Sonunda yumuşak çimlere yığıldılar, son birkaç saatin gerginliği tamamen yorgunluğa dönüşmüştü. Wirr de onlara katıldı ve omuz omuza oturarak güneşin ilk parlak ışınlarının ufukta belirmesini bitkin bir sessizlik içinde izlediler.

Birden gözleri yaşardı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Davian'ın omzunda ağlıyor, Wirr'in elini o kadar sıkı tutuyordu ki muhtemelen canı yanıyordu ama

duramadığını fark etti. Onun kucaklamasına karşılık verirken vücutlarının titremesinden aynı şeyi hissettiklerini anladı.

Ne bir coşku ne de bir zafer duygusu vardı. Sadece kaybettiklerinin yasını tutuyorlardı ve... rahatlamışlardı. Saf, kutsanmış bir rahatlama, çok çok uzun zamandır hepsiyle birlikte olan bir gerilimin serbest bırakılması.

"Her şey bitti." Davian bu sözleri onun kulağına fısıldadı; bu sözler onun için miydi yoksa Davian için miydi bilmiyordu ama yine de rahatlatıcıydı. "Her şey bitti."

"Bitti," diye tekrarladı, ona sıkıca sarılarak. Yapacak daha çok şey olduğunu biliyordu. Önümüzdeki günlerde, muhtemelen önümüzdeki yıllarda yüzleşecek daha çok şey.

Ama şimdi -şu anda- tek önemseydiği onun yanında olmasıydı.

Güvendedi.

Diğer ikisinin yanına sokuldu, sevinçten, kederden ve o ezici, mutlak rahatlama duygusundan ağlıyordu. Parlak şafak omuzlarına ılık bir şekilde yerleşti, üçünü de temiz ışıyla yıkadı, ışınlar bir zamanlar Deilannis şehrinin olduğu boşluğu yadı.

Bitmişti.

Davian, Asha ve Wirr'in yanında, Lantarche'a bakan uçurumun kenarında oturuyordu ve gördükleri karşısında hâlâ şaşkındı.

Güneş ışığı aşağıda hızla akan suyun üzerinde parılıyordu. Şafağın sökmesiyle birlikte sisler tamamen yok olmuş, Desriel kayalıklarına kadar kesintisiz bir şekilde uzanan pürüzsüz, yeni yapılmış bir göl ortaya çıkmıştı; bir zamanlar manzarayı kapatan yıkılmış şehirden geriye tek bir iz bile kalmamıştı. Desriel'in uzaktaki yeşili sabahın ilk ışıklarında canlı görünüyordu. Her şey sakin ve sessizdi. Huzurluydu.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Dalgınca tekrar kan'ı aradı ve tamamen yokluğunda içgüdüsel bir ürperti bastırdı. Bu kadar uzun zaman sonra, tüm hayatı boyunca ona bağlı olduktan sonra onu hissedememek... 'tedirgin edici' bu hissin hakkını vermiyordu. Öz'ün torcun içinden kendisine aktığını hissedebiliyor, Yedek'inden enerji kullandığında, Asha'dan gelen güç tarafından hızla yeniden doldurulacağını hissedebiliyordu.

Vücudundaki damarların da hâlâ orada olduğundan şüpheleniyordu - ne de olsa torc çalışıyordu - ama artık onları göremiyordu. Kan'ı çekenler hiçbir işe yaramayacaktı ama diğerleri hâlâ işe yarayabilirdi. Zamanı geldiğinde onları deneyecek, varsa hangilerini hâlâ kullanabileceğini görecekti.

Ama şu anda, Asha'nın başı omzuna yaslanmışken ve kolunu ona dolamışken, sabahın ılık, temiz ışıyla yıkanırken, tüm bunlar o kadar...

alakasız.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye mırıldandı, gözlerini önlerindeki muhteşem manzaradan ayırmadan. Başını iki yana salladı, ilk kez kafasını toparlamaya çalışmıyordu. "Biz... biz gerçekten *kaderi mi değiştirdik*?"

"Dürüst olmak gerekirse? Umurumda değil," dedi Asha, gülümseyerek ona bakarken gözleri parlıyordu. "Sen burada olduğun sürece, umurumda değil."

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye ekledi Wirr, hafifçe kayarak onu sırtından alkışladı.

Davian onlara minnettar bir gülümseme verdi, kalbi ne zamandır olmadığı kadar hafıftı... ne kadar zamandır olduğunu bilmiyordu. "Artık bilmenin bir yolu yok sanırım," diye gözlemledi. "Bizim için değil. Kimse için değil." Wirr ona bir kaşını kaldırdı ve o da omuz silkti. "Artık öngörü yok. Ne dair daha fazla bilgi yok." Gerindi. "Bir şeyler değişmiş olabilir ama artık bunu söylemenin bir yolu yok."

Wirr çimlerin üzerine uzandı ve bulutsuz mavi gökyüzüne baktı. "En iyisi bu olabilir."

Davian ve Asha da ona katıldılar ve içtenlikle aynı fikirde olduklarını mırıldandılar. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Asha sessizce.

Bir an için hiçbiri konuşmadı ve sonra ilk yanıt veren Wirr oldu. "Şu anda bana ne kadar önemsiz görünse de mi? Gidip hükümetimizden geriye ne kaldıysa bulmam gerekecek. Korkarım yapılacak çok iş var," dedi isteksizce.

"mi?" diye sordu Davian.

",," diye onayladı Wirr. "Sınırlarımız içinde Nesk'ten bir ordu ve Desriel'den bir ordu var ve belki de Talan Gol'dan bir ordu geliyor. Caeden haklıysa ve Venerate'in öldüğünü ve özel zırhlarının artık işe yaramadığını anladıklarında müzakere etmeye istekli olsalar bile, benim de işin içinde olmam gerekiyor." Kaybettikleri arkadaşlarından bahsederken yüzünde bir hüznün parıltısı belirdi. "Ayrıca. Meclis şu anda siyasi bir karmaşa içinde ve Tol Shen hala avantaj elde etmek için en iyi konumda. Sanırım hepimiz onların ülkenin çıkarlarını gözetmeye ne kadar yatkın olduklarını biliyoruz. Birilerinin onları kontrol altında tutması gerekiyor."

Davian gözlerini göle dikti. "Şahsen, umarım onları ve küçük Tol'larını yerle bir edersen, Wirr," dedi yumuşak bir sesle. "Ama ne yapmaya karar verirsen ver, onlarla başa çıkabilirsin."

Wirr Yemin Taşı'nı okşadı. "Kader evet, yapabilirim."

Davian sırtıttı ve yanındaki Asha'nın kıkırdadığını duydu.

"Sanırım ilk önceliğiniz Neskianlar olacak, değil mi?" diye sordu Asha aniden, sesinde sinsi bir ton vardı.

Wirr ona baktı, dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. "Kesinlikle."

"Güzel." Asha memnun bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Wirr yan dönerek onlara baktı. "Peki ya siz ikiniz? Benimle gelecek misiniz?" Boğazını temizledi. "Durumu fazla abartmak istemem ama muhtemelen şu anda dünyadaki en güçlü iki kişi sizsiniz."

Davian gerindi ve Asha'ya baktı. "O zaman biraz izin isteyebiliriz gibi görünüyor."

Asha ciddiyle, "Kulağa geliyor," diye onayladı. Davian'a bakarak duraksadı. "Biz... bir noktada Lyth ile de bazı şeyleri çözmemiz gerekebilir. Ama bu daha sonra konuşulacak bir konu," diye ekledi Davian'ın sorgulayan bakışlarına kararlılıkla.

Davian başını sallayarak kabul etti ve Asha'nın anın tadını çıkarma kararlılığını paylaştı. Arkadaşına geri döndü. "Adil mi?"

Wirr elini sallayarak güldü. "Son birkaç yıldır yaşadıklarınızı göz önüne alırsak, kendinize biraz zaman ayırmanızda bir sakınca görmüyorum." Onlara alaycı bir bakış attı. "Ama sonra işinizin başına döneceksiniz. Benim için. Bu bir emirdir."

"Sanırım etrafınızda sizi dinleyecek *birine* ihtiyacınız var," dedi Asha dramatik bir iç çekişle.

"Merak etme, Wirr. Her şeyi tek başına yapman için seni terk etmeyeceğiz," diye tembelce onayladı Davian. Gözlerini kapadı ve güneşi içine çekti.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra sanki görünmeyen bir işaretle kaybettikleri insanlar hakkında konuşmaya başladılar. Ölen arkadaşlarını hatırlamaya başladılar. Asha, Erran, Fessi ve Kol'un kendisine ilk başta nasıl davrandıklarını anlatırken gözyaşları içinde güldü. Wirr Taeris'ten, babasından, amcasından ve Karaliene'den bahsetti.

Davian Raeleth ve Niha hakkında, Ishelle hakkında konuştu. Bayan Alita ve Caladel'deki diğerleri. Hepsi yolculukları için çok önemliydi. Hepsi sonsuza dek gitmişti.

Son olarak, sanki sözsüz bir anlaşmaya gibi Caeden hakkında konuştular ve hikâyeler anlatırlarken -özellikle de adamı ne kadar iyi tanıdıklarını göz önüne alırsak, Wirr ve Davian- Davian merak etmekten kendini alamadı. Arkadaşlarının bir şekilde kaderi değiştirip değiştirmediğini merak ediyordu.

Bu düşünceyle oyalandı ve diğerlerinin konuşmasının onu etkilemesine izin verdi. Bu ne anlama geliyordu ki? Caeden kaderleri olup olmadığına bakmaksızın seçimlerinin her zaman kendilerine ait olduğuna inanmıştı. Raeleth de öyle.

Davian da buna inanıyor muydu? İnandığını

Sonunda başını iki yana salladı. Bu cevaplamak istediği bir soruydu ama şimdi zamanı değildi.

Şimdi yas tutma, düşünme ve dinlenme zamanıydı.

Sonunda, güneş yukarı doğru yükselirken sessizliğe büründüler. Aralarında, zamanın geldiğine ve hâlâ yapılması gereken şeyler olduğuna dair sözsüz bir mutabakat geçti.

İlk ayağa kalkan Wirr oldu, gerindi ve uçurumdan uzaklaşmadan önce diğer ikisine hafifçe başını salladı. Davian ayağa kalktı ve Asha'nın ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra uzun bir süre uçurumun kenarında durup ısıltılı göle baktı. Hayranlıkla.

Asha onun kolunu nazikçe tutarak Wirr'e katılması için çekti.

Üçü birlikte Andarra ormanlarına doğru geri yürüdüler.

Sonsöz

Caeden arkadaşlarına son kez uzun uzun baktı ve döndü.

Strode kararlılıkla Deilannis'in dönen sislerine doğru ilerledi.

Beyaz dallar tenini emdi, onu okşadı, pürüzsüz beyaz köprüde ilerlerken sis hiç görmediği kadar yoğun ve hareketliydi. Dışarıdan gelen uğultu burada susturulmuştu ama yine de duyulabiliyordu, yoğun atmosferde ürkütücü bir şekilde ilerleyerek kulaklarına ulaşana kadar karmakarışık ve bir şekilde daha da tedirgin ediciydi.

Köprünün kenarına ulaştı ve merdivenlerden aşağı koşarak indi, orta cadde boyunca İç Şehir'e doğru ilerledi. Adımları otomatik ve kesindi, görüş mesafesi her iki taraftaki binaların cephelerini zar zor görebileceği kadar düşük olsa bile. Bu şehri biliyordu; Jha'vett'i daha iyi anlamak için yıllar boyunca her santimini incelemiş, keşfetmiş ve ezberlemişti. Nereye gittiğini bilmek için önünü görmesine gerek yoktu.

Yürürken nabzının hızla attığını hissetti, hâlâ bunların gerçekten olduğuna tam olarak inanamıyordu. Gassandrid ölmüştü. Alaris ölmüştü. Davian artık bir Augur değildi.

O sonuncusuydu. Ve ölüyordu.

Bunu hissedebiliyordu, her adımda derme çatma Rezervinden sızan Özün onu terk ettiğini hissedebiliyordu. Artık Asha'ya bağlı değildi ve kendine ait bir kaynağı da yoktu, niyetlendiği şeyi yapmak için fazla zamanı yoktu.

İşe yarayacağından değil.

Yürürken Caeden'in yüz ifadesi kararmıştı, yalnızlık ve boşluk sonunda ona düşünme fırsatı vermişti. İçinde birikmekte olan gizli öfke aniden ön plana çıktı.

Davian'ın ölmesi gerekmiyordu -yarık onsuz kapanmalıydı, şimdi- ama kapanmayacaktı. *Kapanamazdı*. Bu işler böyle yürümüyordu ve Caeden bunu biliyordu.

"Bu hiç adil değil." Bu kelimeyi sislere doğru hırladı, çünkü başka nereye hitap edeceğini bilmiyordu. "Ben başıma gelecekleri hak ediyorum ama o hak ." Beyaza dik dik baktı, bakışlarını göklerin olduğunu bildiği yere doğru kaldırdı, hüsrânını ve acısını kelimelere döktü. "Neden kendini göstermiyorsun? Müdahale etmek mi? Eğer gerçekten varsan ve Shammaeloth senin düşmanınsa, o zaman *neden*

Saklanıyor musun?"

Sözleri susturucu sisler tarafından yutuldu ve hızla yok oldu.

El'in umursadığına inanıyor muydu? Sonunda bile emin değildi. Shammaeloth'un kötü olduğundan emindi, yapılacak doğru şeyin bu olduğundan emindi.

-Bu onu endişelendirmiyordu. Ama geri kalanı.

Raeleth ona şüphesiz bir karar olmadığını söylerdi. Tüm bunların, tüm bu acı, ölüm ve deliliğin, dünyanın El'den ayrılmasının bir sonucu olduğunu söylerdi. Bir bakıma, seçimin bir sonucu.

"Hepimizin seçim yaptığını inanmamı mı istiyorsun?" diye mırıldandı acımasızca. "O zaman geri dönmeme izin vereceksin. O binadan çıkıp benimle konuşmasını engellememe izin vereceksin. Benim zamanım yüzlerce kez geçti, ama onun... onun yaşama şansı bile olmadı. Bir şeyleri değiştirmeme izin vermelisin, onu buraya geri göndermelisin ki *yaşayabilsin*."

Hiçbir şey olmadı. Cevap yok, işaret yok. Tam beklediği gibi.

Burada alabileceği hiçbir cevap yoktu.

Caeden başını yorgunca salladı, çenesini dikleştirdi ve hızını Arbiterium'a doğru ilerledi.

Deilannis sokakları her zamanki gibi ölüydü; Davian, Asha ve Wirr'in savaşıyor zorunda kaldıkları karanlık cesetlerin bulunduğu bölgelerde ilerlerken, ayak sesleri bile yaklaşan sisler tarafından yutuluyordu. Cesetlere tedirginlikle baktı -hâlâ kan kullanabiliyordu ama yararlanabileceği Öz kaynakları olmadan herhangi bir Yasaklı'yla savaşmak zorunda kalmak istemiyordu- ama hiçbiri kıpırdamadı.

İç Şehir'e doğru yürürken nefes verdi, sis hâlâ yoğun ama biraz hafiflemişti. Kısa süre sonra kendini Davian'la birlikte eğitim gördükleri sırada yaşadıkları evin önünden geçerken buldu. Bu sadece... bir asır önce miydi? Çok daha uzunmuş gibi geliyordu.

Sisin içine umut dolu bir kan ipliği gönderdi ama ilk kez yanıt alamadı. Orkoth'a ne olmuştu? Her zaman kaybedeceği bir savaş olmasına rağmen, Venerate buraya gelir gelmez büyük olasılıkla Gassandrid'e saldıracaktı. Orkoth'un akli çoktan gitmişti ve Gassandrid muhtemelen onu öldürmeden önce Orkoth'un ne olduğunu bile fark etmemişti.

Belki de şimdi, nihayet, huzura kavuşmuştu.

Arbiterium'un görüş alanına girmesi uzun sürmedi.

Her şeyi kavradığı için kısa bir süre kekeleyerek durdu. Jha'vett'i barındıran binaya hiç sis değmemişti, yapısındaki her taş koyu, titreşen bir kırmızı renkte parlıyordu. Caeden onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Gassandrid tamir iddia etmişti. Belki de gerçekten yapmıştı.

Kendini hazırlayan Caeden yaklaştı, kapıları açtı ve içeri girdi.

Jha'vett'in iç işleyişindeki kaos, bunu beklemesine rağmen ona bir darbe gibi çarptı. Binlerce Öz çizgisi gri duman fırtınasına doğru çekildikçe bulanıklaştı; bu fırtına imkânsız bir şekilde hâlâ içerideydi, kükrüyor, çığlık atıyor ve zincire vurulmuş vahşi bir hayvan gibi dizginlerini dövüyordu.

Tökezleyerek durdu, bakakaldı, o anın gerçeküstü önemi sonunda kafasına dank etti.

Ölmek üzereydi.

Selin içine adım atmak kalan son Özünü de emecek ve onu sonsuza dek öldürecekti. Yine de yarığa ne olacaktı? Davian henüz geri dönmemiş olsa bile kapanacak mıydı?

Omuzlarını dikleştirdi.

Davian'ı kurtarmak için geri dönmek mümkün değildi, bunu biliyordu. Ama yine de denemeyi seçebilirdi.

Jha'vett'in kendisine giden uzun koridora doğru bir adım attı.

Ayaklarının altındaki zemin uyarıcı bir şekilde gümbürdedi, sarsıntı dengesini yeniden sağlayamadan yakındaki duvara sertçe tökezlemesine neden oldu. İlerideki uluyan gri duman kütleleri, bir an öncesine göre daha yüksek sesle, daha öfkeli bir şekilde çığlık atıyor gibiydi.

Caeden kaşlarını çatı. Bir adım daha attı ve gök gürültüsünü andıran bir çatlama sesi yarığın çığlıklarını uğursuzca kesti.

Yukarı baktığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Çatlağın ağır taş çatı boyunca ilerlemeye başladığını gördü, buna duvarlardan aşağıya doğru inen koyu renkli, sivri yarıklar eşlik ediyordu. Daha ileride, ana odanın sütunlarında çatlaklar açıldığını ve küçük taş parçalarının onlardan zemine kaymaya başladığını görebiliyordu.

Jha'vett - Arbiterium, belki Deilannis'in kendisi - çöküyordu. Caeden koştu.

Zemin ayaklarının altında bükülmeye ve kırılmaya başladı ama Caeden bacaklarına biraz Öz itme riskini göze alarak önüne fırlayan büyük, kırık taş parçalarının üzerinden atladı ve sarsıntıya rağmen dengesini korumayı başararak nispeten yumuşak bir iniş yaptı. İleriye doğru koştu, iki kez tavan çökerken parçalarından kaçmak zorunda kaldı, sonra da yoluna düşen bir sütunun üzerinden kayd.

Gri kasırga şimdi dalgalanıyor, bir an çırpınıyor, sonra tamamen hareketsiz kalıyordu. İçteki sütunlar -onu tutan bir şekilde hâlâ sağlamdı ama Caeden onların da yok olmak üzere olduğunu görebiliyordu.

Kalbi küt küt atarak ileri atıldı.

Girdabın içine atladı.

Gri nehrin sürünen dalları hemen zihnini yırttı, düşüncelerine, gerçeklik anlayışına battı ve parçaladı. Bir an için öldüğünden emin oldu. Akıntı onu sürükleyip hırpalarken ve tanımlanamaz bir yerden diğerine savururken çılgınca yuvarlandı; burada bedeni yoktu ama kaotik hareket duygusu onu doldurdu ve diğer her şeyi bastırdı. Panik içinde bağırdı ama hiçbir şey çıkmadı, hiçbir ses, içinde dönen grinin boşluğu. Saniyeler içinde onu parçalara ayırıyordu. Dakikalar. Eons.

Ve sonra her nasılsa -bir şiddet eylemi ile diğeri arasındaki o kısa anda odaklandı.

Kan, karanlık ve soğuk bir dalga gibi içinden fışkırarak her gözeneğini doldurdu.

Çırpınması aniden hafifledi; hâlâ baş döndürücü bir hızla sürükleniyordu ama şimdi hareket daha mantıklıydı, sanki suyun altında çırpındıktan sonra nihayet nehrin yüzeyine çıkmayı başarmıştı. Duyguların çarpışması yönünü bulmasına yetecek kadar azaldı ve bir kısmı durup nerede olduğuna hayret etmek istedi.

Bu Zvaelar'dan kaçmaya benzemiyordu, ki bu bir şeleden aşağı düşmeye benziyordu. Bu, her biri onu farklı bir yöne götürmeye çalışan milyonlarca girdaplı oluşan uçsuz bucaksız bir okyanusta yüzmek gibiydi. Her biri farklı bir olasılıktı. Farklı bir zaman ve mekân.

Yine de burada uzun süre hayatta kalamayacağını biliyordu, bu yüzden Davian'ı hayal etti. Arkadaşını kurtarma arzusuna odaklandı. Darecian teorilerine göre, kişisel öneme sahip şeyler ve olaylar zaman akışında bir tür işaretçi görevi görebilirdi. Doğruya ne kadar yakın olduklarını söylemek mümkün değildi ama yüzük Davian için işe yaramıştı. Bu onun en iyi şansıydı.

Uzakta daha açık bir gri yama.

Caeden'in burada fiziksel bir bedeni yoktu ama kendini ona doğru yönlendirdi, neredeyse içgüdüsel olarak ışığa doğru uzandı.

Bir şeyler *değişti*.

Her şey dönerken dizlerinin üzerine tökezledi; etrafındaki meşaleler, Öz'lerini boşalttığı için göz söndü, görüşü etrafını görebileceği kadar netleşirken birkaç nefes alıp verdi.

Kalbi sıkıştı.

Geceydi ve dar sokak ıssızdı ama etrafındaki koyu renkli taş binaların sivri mimarisi çok belirgin, çok tanıdıktı.

Neden buradaydı? *Ne zaman* buradaydı? Kendini ayağa sürükledi, ne kadar az Özü kaldığını fark ettikçe endişesi midesini kemiriyordu. Tökezleyerek ara sokağın ağzına doğru ilerledi ve kendini

Citadel'in yükselen dış hatları. Şehrin doğu bölgesinde bir yerdeydi -burada bazı insanlar vardı ama bu tarafta da her zaman çok sayıda boş bina olmuştu. Ilshan Gathdel Teth'in nüfusu hiçbir zaman şehrin konaklama yerlerini dolduracak kadar kalabalık olmamıştı.

Bu kötü bir haberd, çünkü buradaki Öz kaynakları etrafta insanların *olduğu* yerlerde bile nadirdi.

Kendini en yakın duvara yasladı, zor nefes alıyordu, sonra bir şeyin onu *çektğini* hissedince irkildi. İçgüdüsel olarak aşağı baktı ama orada hiçbir şey yoktu.

His tekrar geldi, ısrarcı ve güçlüydü, dengesini bozacak kadar gerçetti. Kendini duvara yasladı ve sonra neler olduğunu görmeye çalışarak Kan'ı itti.

Kanı .

Kollarında, bacaklarında, gövdesinde eterik gri dallar geziniyordu. Derisine batıyor, yapıyor ve geriliyordu. Onu nereye çekmeye çalıştıklarını göremiyordu ama görüş alanının hemen ötesindeki gri nehrin açgözlülükle uzandığını hissedebiliyordu.

Direndi. Odaklandı. Yaptığı hiçbir şey - ne kan kullanımı, ne konsantrasyon ne de fiziksel hareket - onları tamamen silkeleyememiş olsa da, gri bulutlar rahatladı.

Zaman çoktan onu geri götürmeye çalışıyordu.

Sonunda yapabileceği her şeyi yaptığını kabul etti, kan'ı serbest bıraktı ve Öz vücudundan düzenli olarak sızarken başı dönmüş bir halde ara sokakta tökezleyerek geri döndü. Buradan nereye? Sol tarafındaki bir ışık titreşimi gözüne çarptı.

-Yakındaki bir evin içinde hâlâ yanan bir lamba, belki de bir yangın. Bir an sonra içeriden gelen bir bebek ağlamasının kısık sesini duydu. Hâlâ uyanık olan bir anne, muhtemelen çocuğunu emziriyordu.

Gidecek başka bir yer yoktu: sadece alevlerden bile olsa daha fazla Öz'e ihtiyacı vardı. El yordamıyla kapının kolunu tuttu, kilidin açık olduğunu görünce şaşırdı ve rahatladı.

Adam tökezleyerek içeri girdiğinde içerideki kadın çoktan ayağa kalkmış, gözleri parlıyordu.

Ağzı açık bir şekilde ona baktı, kendi gözlerine güvenebileceğinden emin değildi.

"Kimsin sen?" diye hırladı Niha, bir eliyle bıçağını sallarken diğer eliyle de çılgık atan bir bebeği tutuyordu. Çocuk ağlarken solgun görünüyordu, zayıf ve hastalıklıydı, Niha'nın kendi yüz hatları ise stres ve yorgunluktan bitkin düşmüştü. Zvaelar'dakinden çok daha zayıf ve güçsüz görünüyordu ama gözleri öyle tanıdık bir ateşle yanıyordu ki, kendine rağmen, duruma rağmen Caeden gülümsemekten kendini alamadı.

"Niha, benim." Caeden öksürdü, şöminenin alevleri sönerken

biraz Esans çekti. "Ben Tal."

Bakma sırası Niha'daydı, tek ses çocuğun ağlama sesiydi.

"Tal?" Zeytin tenli kadın ona aynı şaşkınlıkla baktı. "Ne... *nasıl*? Hiç temas kurmamamız gerektiğini söylemiştin. Nasıl oldu da...?"

Sözlerini yarıda kesti, gözleri aniden kısıldı. "Kanıtla. Birbirimizi son gördüğümüzde..."

Caeden kendini sabitlemek için kapının çerçevesini kavradı. "Sen çok daha çirkindin."

Niha homurdandı ama Caeden bıçağı indirirken dudaklarında küçük, inanmayan bir gülümseme gördü. Silahı çocuğun ulaşabileceği bir yere koymamaya dikkat ederek yanındaki masanın üzerine koydu. "Eğer 'önemli ölçüde' demeseydin sorun çıkabilirdi."

"Seni daha azını göze alamayacak kadar iyi tanıyorum," dedi Caeden yorgun bir sırıtışla.

Niha biraz oyalandıktan sonra yutkundu ve bir koluyla onu sıkıca sararken diğer koluyla da nihayet sakinleşmiş gibi görünen bebeği tutarak ona doğru yürüdü. Alnını kısa bir süreliğine, sevinçle adamın omzuna yasladı.

Caeden neredeyse kucaklaşmanın içine düşüyordu.

"Tal!" Niha homurdandı, bir koluyla onu sandalyeye oturtmaya çalışırken zorlandı, sonra yakınlardan temiz bir pelerin kaptı ve kan lekeli omuzlarına sardı. "Yaralandın mı?"

"Ölüyorum aslında." Caeden gözlerini ovuşturarak onun şaşkın ifadesini savuşturdu. "Diğer Venerate'ler öldü. İster inan ister inanma, Deilannis'teki yarıktan geldim. Eğer buradaysan, bu benim için... neredeyse yirmi yıl önceydi."

Niha hemen elini onun göğsüne bastırdı. "Yani kazandık mı?"

"Sanırım öyle." Caeden içine Esans akmaya başladığında bilinçsizce bir iç çekti, kafası nihayet berraklaştı, titreyen uzuvlarına güç geri geldi. Zaman akışı hâlâ onu ısrarla çekiştiriyordu ama artık kendini daha kolay toparlıyor, çekişine daha sıkı direniyordu.

"Teşekkürler El," diye nefes aldı Niha. Elini çekti, Caeden ona minnettar bir baş selamı verirken belli belirsiz utanmış görünüyordu. "Şu anda ayırabileceğim tek şey bu," diye ekledi.

Caeden şaşkınlıkla ona baktı. Yardımları için minnettardı ve hemen daha fazlasına ihtiyacı yoktu ama bu Niha'nın rezervinin sadece bir kısmı olmalıydı.

"Dar'gaithin ve insan arasındaki geçişle ilgili bir şey sanırım," diye açıkladı Niha hayıflanarak. "Ya da belki zaman akışı yoluyla buraya geri dönüş yolculuğuyla. Ama geçtiğimiz yıl tam gücümün yakınından bile geçmedim." Omuz silkti ve dalgın bir şekilde çocuğun saçlarını okşadı. Küçük çocuk koşmuş gibi görünüyordu

enerjisi tüklenmiş, gözleri kapalı.

Tal'ın düşünceleri sonunda yerine oturdu ve büyülenmiş bir halde çocuğa baktı.

"Niha," dedi usulca, umut etmeye bile cesaret edemeden. "Çıkalı sadece bir yıl olduğunu söylemiştin?"

"Belki biraz daha fazla." Niha gururla gülümseyerek onun bakışlarını takip etti. Caeden yutkundu, sersemlemişti. Bu mümkün olmamalıydı ama yine de...

Güldü, göğsünü rahatlatan bir rahatlama ve neşe aleviyle gülümsedi. Niha içindeki ikinci kaynak yüzünden şekil değiştirememişti; iki şekil değiştiren Damar da çalışmadığı anda bunu tahmin etmişti. O sırada bunu bilmediğinden bile emindi.

Bu yüzden, neden olduğu diğer ölümler kadar utanç verici olsa da, yapmayı düşünebileceği tek şeyi yapmıştı. Ama kızın bunu asla kabul etmeyeceğini, bu seçimi yapmaktansa kalıp öleceğini ve bunu yapmasa bile daha sonra kendisiyle asla yaşayamayacağını biliyordu. Bu yüzden kararını vermiş ve ondan ne aldığını asla anlamaması için dua etmişti.

Ama işte ve Raeleth'le kendisinin küçük oğlu kollarında mışıl mışıl uyurken, onun tepkisine hafif bir şaşkınlıkla gülümsüyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu Caeden şaşkınlıkla, hâlâ gülümseyerek ve kollarını uzatarak.

Niha kabul etti ve çocuğu dikkatlice taşıdı. Çocuk kıpırdandı ama gözleri kapalı kaldı.

Caeden çocuğu inceledi, Niha için mutlu görünmeye çalışıyordu ama içini kaplayan huzursuzluk hissini görmezden gelemiyordu. İlk izlenimleri doğrudu. Çocuğun teni doğal olmayan bir şekilde soluk, neredeyse gri bir renkteydi ve nefes alırken hırıltılı bir şekilde soluyordu, her ciğer sesi bir mücadele gibi geliyordu.

Caeden yutkundu, sonra anlık bir baş dönmesi dalgası üzerine çöktüğünde neredeyse tökezliyordu. Kaşlarını çattı. Özü bu kadar hızlı tükennemeliydi.

Odaklandı ve içinde kalan enerjiyi inceledi. Hâlâ biraz vardı ama Niha'nın az önce ona verdiklerinden sonra pek de yeterli değildi. Talan Gol'de olmak bir şekilde onu daha hızlı mı tüketiyordu?

Kan'ın içinden geçerek olduğunu görmeye çalıştı.

Başlangıçta olağandışı bir şey göremedi ve neredeyse Kan'ı tekrar bırakacaktı, daha önemli şeylere geçmeye hazırdı... ve sonra telleri gördü. Şimdiye kadar gördüğü en küçük, en ince Öz çizgilerinden üçü. Onları aramadığınız sürece görmeniz bile imkansızdı. Ondan kucağındaki çocuğa doğru uzanıyordu.

Ve onları Caeden yaratmamıştı.

Kalbi çarpmaya başlayan Caeden, Kan'ı tutmaya devam etti ve dikkatlice

küçük çocuğu inceledi ve dalgın bir şekilde elinin tamamını işaret parmağının etrafına dolmasına izin verdi. Aradığı şeyi bulması sadece bir saniye sürdü.

Çocuğun kaynağı yoktu.

Caeden'in zihni bomboştu.

Niha onun yüz ifadesini gördü ve endişesi hemen yüz hatlarına yansdı. "Onun bir sorunu mu var?"

"Hayır. Hayır, bu..." Caeden omurgasından aşağı bir ürperti inerken sakinleştirici bir nefes aldı. "Çok sık hastalanır mı?"

Niha tereddüt etti.

"Neredeyse her zaman," dedi, sesinde hafif bir titreme vardı. "Bazen... bazen zor nefes alıyor gibi görünüyor ama onu doğru dürüst bir şifacıya götüremiyorum. Cyrarium'da görevlendiriliyorum ve sonra o..."

Gözleri parlıyordu ve adam yorgunluğu gördü. Hayal kırıklığı. Çocuğu için duyduğu korkuyu.

Çabucak kendini topladı. "Yalnız kalmaktan nefret ediyor, ama onun yanındayken kendimi hep..."

"Daha zayıf," diye bitirdi Caeden, göğsünde ağır bir acıyla.

Demek bu yüzden buraya çekilmişti ve her ne kadar dikkat çekici olsa da, bu sadece Davian'ı kurtaramayacağını doğruluyordu. Önemli olduğunda değil.

Çünkü bu, hiçbir şeyin değiştirilemeyeceğini kanıtlıyordu.

Kalp ağrısı derinlere yerleşirken gözlerini kapattı, yorgunluk konsantrasyonunu, zaman akışına direnme yeteneğini yeniden kemirmeye başlamıştı bile. Niha'nın oğlu onun Özünü tüketiyordu çünkü burada, Ilshan Gathdel Teth'te başka hiçbir şey yoktu. Ve Niha yanında olmadığına acı çekiyordu. Bu savunulamaz bir durumdu.

"Adı ne?" diye sordu Caeden alçak sesle, uyuyan çocuğu annesine uzatarak. Acaba bir şekilde onun kim olduğunu zaten biliyor olabilir miydi?

Niha onu nazıkçe kucakladı ve yüzüne baktı. "I..." Caeden bu kez onun yanaklarından süzülen gözyaşlarını görünce şok oldu. "Karar veremedim. Onun isteyeceğini bildiğim bir şeyi seçmek istiyorum ve..." Çocuğun uyuyan bedenine bakarken yarı hıçkırık, yarı kahkaha attı. "Aylar oldu. Bu çok aptalca."

"Hayır, değil," dedi Caeden sessizce.

Gözlerini kapattı. Bir karara vardı. Ona söylemek zorundaydı.

"Şekil değiştiren Gemi'yi çalıştırmak için sana yaptığım şey," dedi, zamanı olsaydı bile konuyu nasıl daha iyi açacağını bilmiyordu. "Bu ona zarar verdi. Artık bir kaynağı yok." Onun bakışlarını sıkıca tuttu. "O... o benim yaptığım şey yüzünden öldü, Niha. Ama görünüşe göre o bir Augur, sen de Üstün Yeteneklisin ve bazı içgüdülerimiz onun, senin gibi birinden Öz alarak hayatta kalmasını sağlamış.

yerine sen."

Niha bembeyaz kesildi. "Ama sen..." Sözlerini yarıda kesti, ona bakarken gözleri acı ve kırılmış güvenle doluydu. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Caeden başını öne eğdi.

"Özür dilerim. Yoksa gitmezdin." Niha'nın bakışlarındaki ihanete uğramış şoku kabul ederek tekrar başını kaldırdı. "Keşke senden af dilemek için daha fazla zamanım olsaydı ama bilmen gereken başka bir şey var. Bu şekilde hayatta kalmayı başarabilen tanıdığım sadece bir kişi daha var ve oğlunuz... doğru yaşıta."

Niha Caeden'e boş boş baktı, yüzünde sıcak bir öfke ve kafa karışıklığı savaşıyordu, sonra birden gözleri kocaman açıldı.

"*Davian?*" diye nefes aldı, çocuğa inanamayarak baktı, öfkesi bir anda eriyip gitti.

Caeden onun tepkisine gülümsedi. "Sanırım öyle."

Niha'nın kaşları çatıldı ve şaşkınlığın yerini yavaşça panik alırken yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Ondan vazgeçmemi istiyorsun," diye nefes aldı. "Onu Andarra'daki o okula götürmene izin vermemi."

"Onu kurtarmanı istiyorum," dedi Caeden nazikçe. "Burada hayatta kalamaz. Sanırım bunu zaten biliyorsun."

"Ama eninde sonunda onu öldüreceksin." Niha'nın sesi titriyordu. "Zamanda geriye gidiyor ve sen onu öldürüyorsun. *Yine.*"

Caeden gözlerini sıkıca kapattı.

"Evet," diye fısıldadı. Farklı bir şey söylemek istiyordu ama artık yalan söyleyemezdi, ona değil.

Uzun ve soğuk bir sessizlik oldu ve Caeden Niha'nın az önce açıkladığı şeyle mücadele ettiğini neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordu. Zihninin bir köşesini tırmalayan gri akıntıya rağmen ona ihtiyacı olan zamanı verdi. Ona bunu ve çok daha fazlasını borçluydu.

Sonunda Niha tekrar konuştu.

"Onu sana vermek istemiyorum," dedi sesi çatlayarak. "Ama Raeleth buna mecbur olduğumuzu söylerdi. Onun dönüştüğü adamla ve El'in onu seçtiği rolle gurur duymamız gerektiğini söylerdi." Hıçkıra hıçkıra ağladı. "Bana onun büyüyünce cesur, zeki, önemli, iyi, mutlu ve *sevilen* biri olacağını söylerdi. El'in planına olan inancımız, bize bu kadar açık bir şekilde gösterilmiş, *başarısı* anlatılmış ve yine de onu değiştirmeye çalışmışsak anlamsızdı. Yine de reddetmeyi seçtik." Gözyaşları artık özgürce akıyor, yanaklarından ve burnundan aşağı süzülüyordu; hâlâ uyumakta olan çocuğu kucağına yatırdı ve başını eğerek ellerinin içine ağladı.

Caeden titrek bir nefes aldı. Yanına gidip onu teselli etmek istedi ama bunun doğru bir hareket olmadığını biliyordu. "Yirmi yıl içinde İlshara düşecek, Niha.

İlshara düşecek ve yarık kapanacak." Bunun olması için sessizce dua etti. "O zaman güneye gitmelisin. Ashalia Chaedris adında bir kız bul. Onunla tanışmak isteyeceksin ve sanırım o da seninle tanışmak isteyecektir." Niha başını kaldırıp bakınca hafifçe gülümsedi, gözlerinde tanıdık bir ifade vardı. Elbette Davian ondan bahsetmişti. "Çünkü haklısın, o çok seviliyor. Başkaları tarafından. Ve benim tarafımdan," diye usulca bitirdi.

Niha oğlunu kucağına alıp yanağını nazikçe okşarken gözyaşları dökülmeye devam etti.

"Davian," diye fısıldadı, uyuyan çocuğa ağlamaklı bir gülümseme verdi. "Ne kadar zamanım var?"

"Belki bir saat. Bir geçit yapmam gerekiyor ama daha fazla gecikemem." Zaman akışı onu tekrar çekiştirirken Caeden dişlerini sıktı.

Niha sadece başını salladı, gözleri Davian'dan hiç ayrılmıyordu.

Caeden ayağa kalktı. "Burası sizin için önemli yer mi?"

Niha başını salladı. "Burası onunla saklanmak için en iyi yerdi. Etrafta fazla insan yok." Yutkundü, başına geleceklerin gerçekliği yüz hatlarında acıya neden oluyordu. "Ama eğer sadece ben olursam, direnişi bulurum."

"Güzel. Ben geçitten geçer geçmez gitmen gerek," dedi Caeden ona sessizce. "Venerate kapının açıldığını hissedecek ama kimin dair bir ipucu bulamayacaklar. Birkaç dakika içinde burada olacaklar. Eğer gitmediysen, seni bulacaklar. Seni tekrar Cyrarium'a koyarlar."

Niha'nın ifadesi bulanıklaştı ama derin bir nefes aldı ve uyarıyı kabul etti.

Caeden işe koyuldu.

Son zamanlarda o kadar çok Kapı inşa etmişti ki, bu seferki bir saatten kısa bir sürede tamamlandı, Niha ara sıra, başladığında isteksizce ona bir Öz desteği veriyordu. Tüm bu süre boyunca onu görebiliyor, oğluna bakarken, bocalarken ve sonra kendini bir kez çelikleştirirken kararlılığına hayran kalmaktan kendini alamıyordu. Davian -Caeden bu gerçeği kendisine birden fazla kez hatırlatmak zorunda kalmıştı- neyse ki annesinin kollarında huzur içinde uyuyordu. Onun ağlamaklı çığlıkları olmadan odaklanmak yeterince zordu ama Caeden uyanmış olsa bile Niha'ya başka bir yerde beklemesini önermeye cesaret edemezdi. Eğer ikisini gözünün önünden ayırırsa, Niha ne yaparsa onları bir daha göreceğinden emin değildi.

olağanüstü bir güç.

Sonunda, bir şekilde -zaman akışının sürekli çekimine, yorgunluğuna rağmen- işi bitmişti.

En yakındaki duvara yaslandı, Niha'ya bakmadan önce kan mekanizmalarını yorgun bir şekilde gözden geçirdi ve gözlerindeki korkuya karşı özür dilercesine başını salladı. "Vakit geldi."

Niha titrek bir nefes aldı.

"Seninle olan ilişkisini hep biraz kıskanmışımdır," mırıldandı Davian'a bakarak. "Sen hepimize karşı bu kadar mesafeliyken, onun sana ne kadar kolay ulaştığını görmek. Ona ne kadar hayran olduğunu görmek." Titrek bir gülümseme verdi, sonra eğilip Davian'ı alnından nazikçe öptü. "Seninle gurur duyuyorum oğlum," diye fısıldadı.

Bebek kıpırdandı ama uyanmadı. Niha sonunda bakışlarını oğlundan ayırıp Caeden'e baktı, Caeden bir kez başını salladı ve çocuğu yavaşça elinden aldı. İçgüdüsel olarak ona sarıldı ama sonunda isteksizce bıraktı.

Caeden geçidi çalıştırmak için döndü.

"Bekle," dedi Niha aniden, boynundaki kordona takılı bir şeyi aceleyle karıştırırken sesi titriyordu. "Bunu takmak çok - burada dikkat çekerdi - ama..."

Başındaki halkayı çıkardı ve ucundaki gümüş yüzüğü Caeden'in eline yerleştirdi.

"Bunu almasını istiyorum," diye usulca bitirdi. "Ailesinden bir parça."

Caeden dondu kaldı, zihni gördüklerini algılayamıyordu. Diara'nın masasından aldığı yüzüğün - *eski yüzüğün* - hâlâ sağ cebinde güvenli bir şekilde durduğunu hissedebiliyordu.

"Onun için çok şey ifade edecek," diye söz verdi ona, toparlanıp sol cebine koydu. Davian'ı dikkatle kucaklayarak Başlatma son noktasını tetikledi.

Geçit titreyerek canlandı.

Caeden geçide doğru ilerlerken Niha bakışlarını Davian'ın uyuyan formuna sabitleyerek onu izledi.

"Seni seviyorum. Annen baban da seviyor," diye seslendi çocuğa, gözlerinde taze yaşlar vardı, sesi çatlıyordu.

Caeden boğazındaki sert yumruya rağmen durmadı.

Kapıdan içeri adım attı. Döndü.

Niha acı dolu gözlerle izliyor, eliyle ağzını kapatıyor, onu takip etmemek için elinden geleni yapıyor gibi görünüyordu. Bakışları oğlunun üzerinde sabitlenmiş, onu seyre dalmıştı. Oğlu ona hüznü bir gülümseme gönderdi ve o da elini kaldırdı, ancak bunun kendisinden çok Davian'a olduğunu biliyordu.

Yüreği parçalanarak Geçit'in mekanizmalarını kesti. Niha gözden kayboldu.

Caeden titreyerek nefes verdi, devam etmeden önce o anki duygunun geçmesine izin verdi. Kucağındaki bebek -onu Davian olarak düşünmek hâlâ zordu- uyumaya devam ediyordu ama Caeden ondan hâlâ Öz çektiğini anlayabiliyordu. Çok daha uzun sürerse bu bir sorun haline gelecekti.

Neyse ki Davian ihtiyacı olan tüm Özü elde etmek üzereydi.

O hareket ederken aşağıdaki Ilin Illan'ın ışıkları her zamankinden daha parlak görünüyordu

Aysız, derin gökyüzünde yıldızlar hâlâ keskin bir şekilde parıldasa da temkinli bir şekilde balkonun kenarına doğru ilerledi. Gerçeküstü, sonunda yok edeceği huzurlu güzelliğe bakıyordu.

Döndü, pencereden kısa bir süre baktı. Boştu.

Bir başka pişmanlık ve derin keder duygusu göğsünü titretti.

Davian'ı uyandırmamak için dikkatle hareket ederek -aşağıda devriye gezen muhafızları çoktan fark etmişti- spiral merdivenden indi ve birkaç kez muhafızları başka bir yöne göndermek için ışık kontrolü kullanarak, arazide dikkatle gölgeden gölgeye koştu. Sarayı Taeris'in ve yanındaki Yeteneklilerin nerede konakladığını tahmin edebilecek kadar iyi biliyordu.

Doğu kanadını gördüğünde rahat bir nefes aldı ve girişte birkaç muhafızın durduğundan emin oldu. Antlaşma zar zor yürürlükteydi; Üstün Yetenekliler artık tutsak değildi ama şu anda pek de onurlandırılmış konuklar sayılmazlardı.

Caeden kollarında giderek ağırlaşan Davian'ı tutuşunu düzeltilti. Çocuk tepki olarak kıpırdanıp yer değiştirirken kalbi bir an durdu ama sonunda yumuşak bir iç çekişle tekrar yerine oturdu.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Caeden ona, soğuk gece havasına rağmen alnında boncuk boncuk ter biriktiğini hissediyordu. Etrafından bir miktar Öz çekmişti ama yine azalmaya başlamıştı. "Bakalım nasıl olacak."

Kan'ı kavradı ve zamanın dışına çıktı.

Zaman akışı ona cevap olarak çılgılık attı, öfkeyle onu tırmaladı ve neredeyse kan üzerindeki hakimiyetini hemen kaybetmesine neden oldu. Odaklanmak için bir an durdu, sonra muhafızların arasından sıyrıldı ve aceleyle içeri girdi.

Kapının altından süzülen ışığın olduğu tek odayı bulması uzun sürmedi. Caeden kapıyı açtı, kilitli olmadığını görünce rahatladı.

-Ve içeri adım attı.

Kafasındaki kakofoniye rağmen, masada oturan ve başını evrak işlerine eğmiş olan adamı gördüğünde neredeyse kıkırdayacaktı. Taeris aslında... yakışıklıydı. *Gençti.*

Caeden Davian'ı dikkatle yatağa yatırdı ve sonra yarı sendeleyerek masaya gidip bir kâğıt ve kalem aldı. Notu karalarken gözleri dalgalanıyordu.

Bu Davian. Ona göz kulak ol.

Bundan daha fazlasını ama buna ihtiyacı yoktu; zaten biliyordu

Taeris'in Alchesh'in kehanetlerini bildiğini, Davian'ı Caladel'deki okula götüreceğini söyledi. Notu uyuyan çocuğun yanına, sol cebinden çıkardığı gümüş yüzüğü de kâğıdın üstüne koydu. Yüzük er ya da geç İdare'ye gidecekti ama bir gün Davian'ın onu geri alacağını bilmek daha az acı veriyordu.

Bebeğe küçük bir gülümseme verdi. "El seninle," diye mırıldandı.

Çıktı, kapıyı arkasından dikkatle kapattı ve sonunda yorgun bir şekilde zaman balonunun düşmesine izin verdi. Kapının dışında durdu, nefes nefese, sonra odanın içinden Davian'ın nihayet uyandığını gösteren ağlamaklı bir çığlık gelince yüzünü buruşturdu.

"Kaderde ne var?" diye sordu Taeris'in şaşkın sesi.

Caeden kendi kendine küçük bir gülümsemeye izin verdi. Dinlemeye devam , bundan sonra ne olacağını görmek, hatta belki Taeris'le konuşmak istiyordu ama zaman akışının çekiciliği çok fazlaydı. Özü tekrar azalıyordu ve bunun nasıl sona ereceğini biliyordu.

Tökezledi ve duvara doğru yığıldı, başı çarpıyordu. Her şey soldu.

Ne zamandır buradaydı?

Odaklanmaya çalıştı ama sel onu oradan oraya sürükledi; değişen, dönen sıvı duman kütesinde bulmaya çalışırken zihni parçalandı, yeniden şekillendi ve yeniden parçalandı.

Haykırdı, ancak hiçbir kelime oluşmadı; bunun yerine, onları dile getirmeye fırsat bulamadan koparıldılar, boşluk tarafından yutuldular. İçini korku kapladı - göğsünü tırmalayan, onu paniğin eşiğine getiren gerçek bir korku. Bunun henüz bitmesine izin veremezdi. Hâlâ bir şeyleri düzeltmesi, *değiştirmesi* gerekiyordu. Unutmuş olduğu ilkel bir korku, derin ve şiddetli bir şekilde içine yerleşti.

Burada ölebilir. Bu kadar zaman verildikten sonra, yapması gereken şeyleri yapamadan gerçekten *ölebilirdi*. Bu düşünce o kadar saçmaydı ki neredeyse dehşet dolu bir kahkaha atacaktı. Neredeyse.

Ne kadar zamandır bu haldeydi? Kendisinin zaman akışı tarafından hırpalandığını hissediyordu, nehir onu bir yerden bir yere, bir çağdan diğerine ve sonra tekrar geri savuruyor, hiç soluklanmadan, dinlenmeden. Sanki kendisinden böylesine tutkuyla nefret eden, uzun zamandır ona karşı çalışan birinin varlığından rahatsız olmuş gibiydi. Ell'in öldüğü andan beri.

Bir ışık. Anlamlı görünen bir gri yama. Caeden ona doğru güçsüzce çabaladı, odaklanması zayıflıyordu.

Ve sonra parlak ışıkta yatıyordu, sırtında güneşin ısıttığı taş vardı.

İçgüdüsel olarak yana yuvarlandı ve gözlerini korumak için ellerini kaldırdı. İlk maruziyet görüşünü yakmış, etrafını parlak beyaz bir hale getirmişti ama yarığın bedensiz kâbusuyla kıyaslandığında acı harika hissettiriyordu. Karaya vurmuş bir balık gibi soluk soluğa kaldı, kan ile uzanırken bile gözleri kapalı bir şekilde hareketsiz kaldı. Hemen bir Öz kaynağı buldu ve enerjinin bedenine akmasına izin verdi. Hayatını biraz daha uzattı.

Kulaklarındaki uğultu azaldı ve etrafındaki her yerde suyun hafif çınlamasını duydu.

Gözlerini açtı. Kalbi çarpmaya başladı.

Uсталıkla işlenmiş beyaz taştan fıskiyeleler, neşeli ve koordineli patlamalarla pırıl pırıl su fışkırtıyor. Tepeden aşağıya, aşağıdaki hafifçe değışen ormana doğru uzanan mükemmel bakımlı çimleler.

Ve tepenin üstünde, kristalden yapılmış parlayan bir saray.

Kısa ve şaşkın bir an için bir şekilde dok'en'e geri döndüğünü düşündü ama farklılıkları etmek kolaydı. Düz, uzun ve beyaz duvarlar, sarayı ve araziye çevreleyerek halkın dışarı çıkmasını engelliyordu.

-Uzun bir aradan sonra o olmuştu. Taşlardaki küçük sürtünmeler ve izler, çimenlerin üzerindeki başıboş ölü yapraklar, kesinlikle rahat olduğundan hemen daha sıcak olan bir ısı. Bir dok'en'in tam olarak taklit edemeyeceğı küçük kusurlar, hayatı oluşturan ve burayı bir şekilde zihninde inşa ettiğı kopyadan daha da dikkat çekici kılan kusurlar.

Ayağa kalktı, sonra gözüne bir hareket çarpınca hemen bir çeşmenin alçak beyaz duvarının arkasına eğildi. Muhafızlar. Onu henüz görmemişlerdi ama arazide devriye gezen birkaç kişi vardı.

Orada yığılıp kalmış, sersemlemiş bir halde yavaş yavaş anlarken zihni hızla çalışıyor ve kalbi acıyla çarpıyordu. Ell buralarda bir yerde olmalıydı. Ell.

Diğer her şey bir anda önemsiz göründü.

Gözlerini kapattı, kararlılık uzuvlarını yenilenmiş bir enerjiyle doldurdu. Ell'le konuşmak istiyorsa, onunla gerçekten sohbet edebilmesi için, bir zamanlar olduğu gibi görünmesi gerekiyordu.

Bu muhafızların da icabına bakardı. Ne de buraya girmesine izin vardı.

Titreyerek Kan'ı kavradı ve karanlık enerjinin içine akmasına izin verdi. Kas ve kemiklerine yerleşti. Şekil değıştirmek hiçbir zaman bir güç olmamıştı ama çok fazla pratik yapmıştı ve bugün, hemen şimdi, bunu çabucak gerçekleştirecekti. Başarısızlığa yer yoktu, başka bir şey yapmak için zaman yoktu. Daha şimdiden zaman akışının ısrarlı çekişini hissedebiliyordu, uzuvlarını burkuyor, onu tekrar geri sürüklemekle tehdit .

Çekime karşı kendini destekleyerek, kendini hayal etti. Orijinal bedenini.

Acı, keskin ve parlak.

Bittiğinde ağzında, dilini sertçe ısırdığı yerden akan sıcak kan vardı ve geçiş boyunca sessiz kalmaya zorladı kendini. Beyaz taş zemine kıpkırmızı tükürdü ve sonra nefes nefese orada yattı, sonra kendini kaldırıp çeşmenin kenarından dalgali havuza baktı.

Karşısında ona bakan adam, dört bin yıldan fazla bir süredir görmediği biriydi. O kadar uzun zamandır geri dönmeyi reddettiği bir yüz ki, bir yabancının yüzüne benziyordu.

Tal'kamar Deshrel.

Derisindeki ve giysilerindeki en kötü kiri ve kanı çabucak temizledi ve Niha'nın verdiği pelerini üzerine geçirdi. Pek şık değildi ama en azından artık ölüyormuş gibi görünmeyecekti. Yorgunluk üzerine çöktü ve çeşmenin alçak duvarına yaslanıp dinlendi, bunu yaparken daha fazla Öz çekti. Bundan sonra yorulmuştu. Çok yorulmuştu. Sadece gözlerini kapatması gerekiyordu.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama bir beden yanına kaymış, omzunu onunkine yaslamıştı.

"Biz... saklanıyor muyuz?"

Dondu kaldı. Gözlerini açtı ve kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarak döndü. Ell'in masmavi gözleri ona bakarken parıldıyordu.

"Adamların artık seni tutuklamaya çalışmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye eğlenerek devam etti, devriye gezen muhafızlara kız gibi bakarak durakladı. "Revan ne isterse istesin?"

Caeden ağzı açık kaldı, dili kurşun gibiydi. Ell'in uzun siyah saçları sade bir şekilde bağlanmıştı, ona sırtırken tel tel saçları yüzüne dökülüyordu. Gözlerindeki masmavi rengi ortaya çıkaran yazlık bir elbise giymişti, hafif kumaş esintide dalgalanıyordu.

Bir an için mantıksız bir şüphe içini kemirdi, onu nasıl bulduğunu merak etti ama sonra gözlerinin içine baktı. O *gözlere*. ışığa. Ona bakarken zorlukla kontrol altına alınmış neşe, mutluluk ve saf canlılık.

Bu . Nethgalla değil. *O'ydu*.

"Elbette, eskiden olduğu gibi sabah yürüyüşümde seni pusuya yatmış beklerken bulmak çok daha romantik. Bu sırada uyuyakalmış olsan bile." Öne doğru eğildi ve onu hafifçe öptü, sonra ona baktı. "Ve görünüşe göre dilsiz mi oldun?"

Caeden öksürdü ve başını salladı, sonunda sesini bulmuştu. "Ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedi usulca.

Ell hafifçe kızardı, dudaklarını yukarı doğru kıvrıran bir gülümseme belirdi.

"Pekala. Eğer gidiyorsan

Böyle mantıklı şeyler söylersen seni yanımda tutabilirim." Yarı utanç yarı eğlence içinde başını salladı, oturduğu yerde dönerek onu inceledi, okyanus mavisi gözleri onunkilere dikilmişti. "Dün gece Dianlys'e gideceğini sanıyordum, seni haftalarca göremeyeceğimi düşünmüştüm." Adamın kıyafetini fark edince kaşları hafifçe kalktı. "Başka... *anlaşmazlıklar* planlarınızı değiştirdi sanırım?"

Caeden yırtık pırtık ve kanlı gömleğine ve pantolonuna baktı. Gölge ve oturur pozisyonu hasarın bir kısmını gizliyordu ve en kötüsünü ama bir kavgaya karıştığını saklayamazdı. "Onun gibi bir şey."

"Ama sen , değil mi?" Caeden başını sallayınca Ell hafifçe gevşedi ve iç geçirdi. "Sormayacağım. Ama seni kışkırtmalarına izin vermeyi bırakmalısın Tal. Neden benimle olduğunu biliyorum. Ve Mayden ve adamları, sen ne yaparsan yap, söyleyeceklerini söyleyecekler."

Caeden ona bakarken zihni hızla dolanıyor, kelimeleri zar zor duyuyordu. Birkaç yüz mil doğudaki Dianlys'e gidiyor olması gerekiyordu. Bu zamanın Tal'kamar'ı oraya gidiyordu. O zaman bu... düğünlerinden bir buçuk yıl önceydi? Neredeyse iki mi? O ve Ell bu aşamada birbirlerine çok aşıklardı ama yine de evlenme teklif etmeleri için biraz daha zaman geçmesi gerekmişti.

"Biliyorum. Ve sen de bildiğin sürece, tek umursadığım şey bu," dedi sonunda ve Ell'den nefesini kesen bir gülümsemeyle ödüllendirildi. Devam etmek için kendini zorladı. "Gitmime çok az kaldı," diye ekledi, zaman akışının amansız çekiminin sıkılaştığını hissederek, "ama önce seni tekrar görmek istedim. Sadece birkaç dakikalığına."

Sonunda sakinleşmeye, bunun gerçekten olduğunu kabullenmeye başladı. Binlerce kez Ell'i görmek için geri dönmeyi hayal etmişti ama bu hep düğününde gerçekleşmişti. Her zaman o tek olayı engelleme niyetiyle hareket etmişti; Ell'in ana salondan çıkmasını engellemek, çıkmadan önce dışarıdaki rahiple anlaşmak, herkesi eve gitmeye zorlamak için olay çıkarmak ya da... olanları değiştirebileceği yüzlerce başka yol.

Bir an için, her şeye rağmen, bunun hâlâ mümkün olup olmadığını düşündü. Onu şimdi ve burada, sadece birkaç dakika içinde nasıl ikna edebilirdi? Aklından senaryolar geçmeye başladı, her birinin işe yarama ihtimali bir öncekinden daha düşüktü. Ona gelecekte geldiğini ve düğünlerinde onu ölümden kurtarmak için geri döndüğünü söyleyemezdi - denerse tamamen delirmiş gibi görünecekti. Ondan ayrılmayı deneyebilir, onu kurtarmak için ilişkiyi bitirebilirdi ama bu zamanın Tal'inin böyle bir hareketi geri almak için elinden gelen her şeyi yapacağını hemen biliyordu. Belki de bu kadar dramatik olmasına gerek yoktu. Belki de...

Niha ile yaptığı son konuşmadan sonra düşünce treni durakladı.

Sonunda ısrarla kafasının içine doğru ilerliyordu.

İsteksizce içeri aldı, sonunda farkına vardığı şey gerçekten derinlere kalbi sızladı.

Burada ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın... bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Değiştiremezdi. Bu geçmişti, çoktan yaşanmıştı. Buradaki eylemleri çoktan yazılmış bir tarihti.

Bu da karısıyla geçireceği son dakikaları, olacakların bilgisini ona yükleyerek geçirebileceği, hatta belki de bir şekilde olanlara *neden olabileceği* anlamına geliyordu.

Ya da sonunda veda edebilirdi.

"Buralarda oturmak için kesinlikle daha rahat yerler var," diye gözlemledi Ell, onun düşüncelerinden habersiz. "Ve Faris'i görmeye geç kaldım. Benimle yürür müsün?" Ayağa kalkacakmış gibi yaptı.

Caeden bir elini uzatarak onu nazıkçe geri çekti.

"Gerçekten gitmem gerekiyor. Yakında," dedi ciddi bir şekilde. Saraya ulaşmaya çalışırsa yolda bayılmayacağından ya da zaman akışına geri sürüklenmeye karşı koyamayacak kadar zayıf düşmeyeceğinden emin değildi. "Burada... otursak sorun olur mu? Sadece bir dakika daha?"

Ell ona yarı eğlenmiş, yarı endişeli bir bakış attı. Onun yanındaki duvara yaslandı.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu sessizce, gözlerini kısarak ona bakarak. "Yorgun görünüyorsun."

Caeden zayıfça gülümsedi. "Öyleyim." Vücudu da Ell'in tanıdığından birkaç yaş daha yaşlıydı - burada gölgelerin içinde otururken özellikle fark etmesine yetecek kadar değil, ama bir şeylerin farklı olduğunu anlamasına yetecek kadar. "Ben... bir şeyle mücadele ediyorum. Bir tür inanç krizi sanırım. Belki sen yardımcı olabilirsin diye düşündüm."

Ell gözlerini kırptırdı. "Elbette," dedi ve hemen ciddileşti.

Caeden nefes verdi. "Bunun kulağa hastalıklı geleceğini biliyorum ama... ben ölürsem ne yaparsın?"

Ell'in kaşları çatıldı.

"Eğer ölürsen?" diye tekrarladı usulca. "Eğer ölürsen Tal, hayatımın sonuna kadar yas tutarım." Ell bu sözleri basitçe, bu düşünceye karşı dürüst ve sessiz bir üzüntüyle söylemişti.

Caeden yavaşça başını salladı. "Seni kaybetseydim ben aynı şeyi yapardım," diye güvence verdi ona, bu sözler göğsünde derin ve keskin bir acı yaratmıştı. "Ama bunun El'e olan inancın için ne anlama geleceğini düşünüyorsun? Onun Büyük Tasarımında mı? Bu soruyla başa çıkmaya çalışıyordum ve..." Caeden alnını ovuşturdu. "O'nun varlığından şüphe etmiyorum ama planında benim için bu kadar değerli olan bir şeyin benden koparılması olan bir tanrıyı sevmeye, ona tapmaya, hatta onu *kabul* etmeye nasıl devam edebilirim?"

Ell birkaç dakika sessiz kaldı ve düşündü.

"Her ne kadar inancımı sarsmayacağını düşünmek istesem de... Ben de kızgın olurdum. Çok kızardım," diye itiraf etti, sesinde bir acı vardı. "Ama aynı zamanda kederimin ve acımın eninde sonunda O'nun bize birbirimizi verdiğini hatırlayacak kadar azalacağını ." Hafifçe gülümsedi ve eliyle onun yanağını kavrayarak bakışlarını tuttu. "Bunu söylemenin kolay olduğunu biliyorum ama yaşamak çok daha karmaşık olurdu. Bu yüzden her ne kadar şimdi ve burada zihnini rahatlatmak istesem de Tal, ben sadece... kolay cevaplar olduğunu düşünmüyorum. Böyle bir şeyin üstesinden gelmek bir ömür sürebilir."

"Belki daha fazla," diye onayladı Caeden usulca. Ell'in elini tutup sıktı, kalbi göğsünde taş kesilmişti. "Sensiz nasıl bir adam olacağım konusunda endişeleniyorum, Ell. Seni geri getirebileceğini düşünseydim El'in Kendisiyle savaşı, planını bozar dünyayı yakardım."

Ell hafifçe gülümsedi. "Hayır, yapmazsın. Sen bundan daha iyi olmayı arzuluyorsun," dedi ve Ell'in bir tutam saçını şefkatle geriye doğru taradı. "Ayrıca. Bunun benim istediğim bir şey olmadığını bilirsin."

Caeden kaçırıldı, duyguları onu boğuyordu.

"Olmayı arzuladığım adam ol,' diye mırıldandı sonunda. "Bir arkadaşım bir keresinde bana bunu söylemişti."

Ell eğildi ve başını onunkine yasladı. "Çoğu insan için korkunç bir tavsiye, ama senin için?" Onu nazikçe öptü. "O adam ol ve ben de seni sevmekten asla vazgeçmeyeyim."

Caeden tekrar başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. O içtenliğe. Ona bakarkenki o ışık ve mutluluk.

Boğazında bir yumru oluştu.

"O halde elimden gelen her şeyi yapacağım," diye söz verdi.

Ell ona sırtıtarak karşılık verdi ve kendini ayağa kaldırmak için onun omzunu kullanırken başına neşeli bir öpücük kondurdu. "Yapacağını biliyorum." Sevgi ve hafif endişe arasında sıkışmış bir halde ona baktı. "Faris bekliyor ama istersen biraz daha kalabilirim-"

"Git," dedi, göğsündeki ağrıya rağmen güven verici bir gülümsemeyi zorlayarak. "Gitmeden önce seni tekrar görebildiğim için mutluyum."

"Ben de öyle. Dianlys'te güvende kal, döndüğünde daha fazla konuşabiliriz." Onu öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi Caeden, sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü, gülümsemesini ezberlemişti. Kızın uzaklaşmaya başlamasını izledi, onu geri çağırmamak için kendini zor tuttu. Sonunda gitmesine izin vermek için kendini zorluyordu.

"Peki ya Tal?"

Caeden'in kalbi göğsünden çıkacakmış gibi hissediyordu. Omzunun üzerinden ona bakarken güneş ışığı Ell'in saçlarını yakaladı.

"Eğer ölseydin, seni bir gün tekrar göreceğime inanırdım," diye seslendi, Kristal Saray'dan yansıyan sabah güneşinde parlayan saç telleri. "Bundan daha iyi bir dünyada."

Son ve parlak bir gülümsemeyle gitmişti.

Bir süre daha orada oturdu, zaman akışı onu gittikçe daha fazla çekiştiriyordu, duyguları karmakarışıktı, konuşmayı tekrar tekrar tekrarlıyordu. Yanağını sildi, gözyaşlarının yüzünden aşağı süzülüğünü görünce belli belirsiz şaşırdı.

Ell o zaman onun hakkında yanılmıştı ama şimdi haklı olduğunu kanıtlayabilirdi. "Olmayı arzuladığım adam ol,' diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra dondu kaldı. Uzun bir süre düşündü, nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Başını şaşkınca salladı ve yumuşak, inanmaz bir kahkaha attı. Asar da bunu komik bulurdu.

Caeden sonunda ne yapması gerektiğini biliyordu. Bunun nasıl bitmesi gerektiğini biliyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Gözlerini kapattı, güneşin tenine vuran sıcaklığının tadını çıkardı.

Savunmasının düşmesine izin verdi.

Bırak gri akıntı onu son bir kez alsın.

Caeden kendini nehrin kavrayıcı dallarından kurtardı, ayaklarının altındaki taş çöktü ve şimdi etrafında çığınca akan ince Öz iplikçiklerini yakaladı.

Parçalanmış güç hatları kaotik bir ağda altın, kırmızı ve mavi renklerde titreşirken patlamanın son yankıları da soldu; kanla değiştirilmiş Öz'ün baş döndürücü renkleri bükülüp birbiri içinde eriyor, sonra da Jha'vett'in bozuk geri besleme döngüsünde çürürken azalıyordu. Taşın her yerinde sarı benekli kırmızı renk titreşiyor, altındaki zemin uğursuzca gümbürdüyordu.

Farkındalığı keskinleşirken Caeden dişlerini sıktı, yaşam yeniden uzuvlarına akmaya başladı. Zaman akışı onu burada, yarığa bu kadar yakinken şiddetle çekiyordu. Kendini merkezden uzağa sürükledi, her hareketi hem fiziksel hem de zihinsel bir çabaydı, sütunların iç halkasını geçti.

Üzerindeki baskı azaldı ve nefes nefese kalarak sütunlardan birine yığıldı. Başarmıştı. İnanılmaz bir şekilde buradaydı.

Ama fazla zaman yoktu.

Gözlerini kapattı, kalbi göğsünde gümbürdüyordu. Odaklandı. Kan'ı burada, yarıktan sadece birkaç adım ötede kavramak kolaydı ama etrafındaki kaos ve zamanın ısrarlı çekimi yüzünden konsantre olmak yine de zordu.

Uzun birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve Caeden'ın endişesi artmaya başladı. Derin, ölçülü bir nefes aldı. Tekrar denedi.

acı fişkırdı.

Bu, asıl benliğine dönüşmesinden daha zordu. Bedeni itiraz etti, direndi. Her şey şiddetli bir tartışma içinde koptu ve yırtıldı, ama o devam etti, koruyabildiği bilinç kırıntısı sadece zaman akışını geri itmeye odaklandı, onu burada ve şimdi tuttu.

Kolları kalınlaştı ve sıkılaştı, vücudundaki her şey aniden daha önce olduğundan daha zayıf ve sert hale geldi. Zihninin küçük, bağımsız bir parçası, yüzündeki eski yara izinin acı ifadesini büküğünü fark etti.

Ve sonra, başladığı gibi aniden bitti.

Caeden titreyerek orada yattı, daha fazla Öz boşaltmadan önce - odadaki son güç de tükeniyordu - ve sürünerek ayağa kalktı.

Ağrıyan adımlarla koridor boyunca ilerledi ve son bir enerji patlamasıyla Arbiterium'un kapılarını iterek açtı.

Cafcaflı kırmızı ışıktaki bir an gözlerini kırıştırdı ve şaşkınca etrafına bakındı. Bir an sonra kimi aradığını fark etti. Bir adam şaşkınlıkla ona bakıyordu.

Kendisi.

Caeden yavaşça ilerledi, etmemeye çalışsa da her adımda bir çaba harcıyordu. Jha'vett'in Özü artık neredeyse yok olmuştu. Bunun bir önemi yoktu. Şu anda önemli olan tek şey söyleyecek ne kaldığıydı.

"Tal'kamar. Aarkein Devaed," dedi Caeden geçmişteki halinin sersemlemiş görünen versiyonuna ulaştığında sakince.

"Evet."

Caeden uzun bir nefes verdi. Bunu pek çok kez görmüştü. Kelimeleri tekrar tekrar çalmıştı.

Yine de şu anda, tükenmiş duyguların sisi içinde dikkati dağılmışken, bu anı sadece bir bulanıklıktı. Tek bildiği bunu bitirmesi, kendini ikna etmesi gerektiği idi. Kendini sonsuza dek doğru yola sokmalıydı.

"Benim adım Davian. Size bir mesaj iletmek için Jha'vett'i kullanarak buraya geldim." Yutkundu. Davian fırsatını bulsa bunu ona da söylerdi ama Caeden... Caeden bunun gerçek olduğunu *biliyordu*. Bunu şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha derinden hissetmişti.

Belki de sonuçta işe yaramasının nedeni buydu.

"Bu... duyman gereken bir şey," diye yumuşak bir sesle devam etti. "Sadece bir dostun sana söyleyebileceği bir şey."

Tal'kamar ona şüpheyile baktı.

"Jha'vett bozuldu. Gördüğünüz şey onun kırılmasının sonuçları." Başını salladı, az önce etraflarında yarattığı şeyin sonuçlarına rağmen hareketinde sinir bozucu bir kibir vardı. "Ama diyelim ki sana şaka yapıyorum, yabancı. Arkadaşımın getirdiği mesajın ne olması gerekiyor?"

zamanın kendisinde seyahat etmesini mi?"

"Aldatıldığını," dedi Caeden, ses tonunda sakın bir kesinlik vardı. "Ne kadar acı verirse versin, El'in söylediği kişi olmadığını kabul etmen gerekiyor. Bu savaşta yanlış tarafta olduğunu kabul etmelisin... ve her zaman da öyle olduğunu."

"Hepsi bu mu? Teklif edebileceğin en iyi şey bu mu? 'Taraf değiştirmek' mi? Sadece bu kadar mı?" Tal'kamar alaycı bir kahkaha attı. "Korkarım ki hiçbir ödül almadan uzun bir yol kat ettiniz."

Caeden ona, "Hepsi bu kadar değil," diye güvence verdi. "Bunun senin hatan olduğunu da kabul etmelisin. Bu senin hatan ve bunun geri dönüşü yok."

"Daha iyisini yapmalısın-"

"Yalnız sen." Caeden daha fazla konuşmadan onun sözünü kesti, eski halinin tavrına karşı aniden bir öfke kıvılcımı alevlendi. Onun miyop, kasıtlı cehaletine. "Arkadaşlarını ve sevdiklerini öldürdün. Bir medeniyeti yok ettiniz ve hayatta kalan az sayıdaki insanı daha fazla yıkıma yol açacak bir yola soktunuz. Bunların hiçbiri geri alınamaz. Kaybedilen hayatların hiçbiri geri getirilemez."

"Yeter," diye hırladı Tal'kamar, sarsılmış görünüyordu.

"Masumları katlettiniz. Aarkein Devaед ve El isimlerinin arkasına saklandın ama her zaman Tal'kamar'dın, her zaman sendin," dedi Caeden ısrarla. "Gerçekten inandığın şey hakkında kendine yalan söylüyorsun ve bunu her gün tekrar *tekrar* yapıyorsun çünkü alternatifin ne anlama geldiğini kabul etmekten korkuyorsun."

"Yeter." Bu sefer açık bir uyarıydı. Caeden devam etti.

"Karınızın öldüğünü ve geri getirilemeyeceğini kabul etmeniz gerekiyor. Elliavia'nın öldüğünü ve onu bir daha asla göremeyeceğini." Sözler göğsünü yırttı ama duygularını bastırdı, hepsini dışarı atmaya kendini zorladı. "Bunu yapmalısın çünkü bencilliğin şimdiden gökyüzündeki yıldız sayısından daha fazla iyi adamın hayatına mal oldu. Senin *bencilliğin*, Tal'kamar. Körlüğün, kibrin ya da iyi niyetin değil. *Kendinden başka herkesi* hor görmek." Caeden bu sözleri şimdi yüksek sesle, öfkeyle söylüyor, bedeninde kalan Öz solmaya başlarken bile geçmişteki benliğine kendisini dinlemesi için yalvarıyordu. Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Bunu kabul etmesi gerekiyordu.

"Bu değil-"

"Beni dinle, Tal'kamar!" diye hırladı Caeden, kelimelerine tüm aciliyetini, duygularını ve enerjisini katarak. "Sen hatalısın! Sen ve sadece sen! Kendini yaptıklarından koruyorsun, haklı çıkarıyorsun, haklı çıkarıyorsun ve haklı çıkarıyorsun ama derinlerde bir yerde bunun YETERLİ OLMADIĞINI biliyorsun! Size verilen onca şeye rağmen korkak, zayıf ve korkaksınız! Her şey için

Kaybettiniz, öğrenmediniz! Bu kader değil, bu aşk değil ve asla ama asla doğru şeyi yaptığınızı düşündüğünüz için olmadı! Sen bunu biliyorsun! Bunu daha iyi biliyorsun-"

"YETER!" Tal'kamar çılgılık attı ve Caeden son Özünün de akıp gittiğini hissederken karşısındaki adamın artık öfkesine yenik düştüğünü görebiliyordu. Öfkeli bir inkârın kırmızı sisi tarafından kör edilmişti.

Önemli değildi. Eninde sonunda o adamın değişeceğini biliyordu. Licanius kınından çıkmıştı. Tal'kamar onu yukarı kaldırdı.

Caeden gülümsedi.

Teşekkür

Bu üçleme muazzam bir girişimdi ve sona yaklaşırken, tamamlanmasını ve başarısını mümkün kılan insanlara büyük bir minnet borcum olduğunu hissediyorum.

Her şeyden önce, bir kez daha eşim Sonja'ya teşekkür ediyorum. Bu seriyi yazmaya başladığımdan beri hayatımızda çok şey değişti, ancak değişmeyen tek şey onun pratik ve duygusal desteğiydi - önce peşinden gitmek istediğim bir hayal, sonra da zaman zaman her şeyi tüketebilen bir iş. Onun bu üçlemenin başarısına katkısı gerçekten abartılamaz ve ben her gün ona ve katılımına minnettarım.

Sırada, Orbit'teki editörlerim Priyanka ve James var, bu kitabın (ve genel olarak serinin) geliştirilmesine çok yardımcı oldular. Priyanka bu seriye oldukça karmaşık bir hikayenin sonunda atlamak gibi zor bir görev üstlendi, ancak görüşlerinin son derece değerli olduğu kanıtlandı ve önerilerinin kitap için kendi vizyonumla bu kadar iyi örtüşmesinden çok memnun oldum.

Her zaman olduğu gibi, bu sektörün ticari yönünü yönlendirmede son derece değerli olmaya devam eden harika menajerim Paul Lucas'a çok teşekkür ederim. Onun sıkı çalışması ve tavsiyeleri olmasaydı şu anda kariyerimde çok daha düşük bir konumda olacağımdan hiç şüphem yok.

Seri boyunca bana destek olan tüm beta okuyucularıma da teşekkür ederim. Bunlar büyük, karmaşık kitaplar ve ilk versiyonlarını okumak - neyin işe yarayıp neyin yaramadığına karar vermeye çalışmak, tutarsızlıkları tespit etmek ve sürekli olarak zaman yolculuğu kıvrımlarını aptalca hatalardan ayırmak zorunda kalmak - sanırım eğlenceden çok angarya olabiliyor. Bu sürece katkıda bulunmaya istekli olan herkese ne kadar minnettar olduğumu ifade etmek zor.

Son olarak, Licanus Üçlemesi'ni okumak için zaman ayıran herkese çok teşekkür ederim. Böyle büyük bir seriye başlamanın, özellikle de ilk kez bir yazar tarafından başlamanın bir risk olduğunu biliyorum: eğlence zamanınızın büyük bir kısmını temelde bilinmeyen bir miktara adıyorsunuz. Birçoğunuzun bunu yapmış olması -yol boyunca bu kadar coşku ve destek göstermeniz-hayatımı gerçekten, ölçülebilir bir şekilde daha iyi hale getirdi. Sonsuza dek minnettar kalacağım.

Bir Sonraki Harika Okumanızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında ön gösterimler, kitap önerileri ve haberler alın.

[Daha fazlasını öğrenmek için buraya dokununuz.](#)

Yazarın Notu

Aelric ve Dezia

Beta okuma sırasında ortaya çıkan ortak bir soruya cevap vermek gerekirse: evet, hikayelerinin devamı gelecek! Öncelikle bir sonraki projem **olmayacağını** vurgulamalıyım - bir süredir yeni bir dünyada bir şeyler yazmaya devam etmek için heyecanlıyım - ama kesinlikle bir noktada olacak ve muhtemelen çok uzak olmayan bir yolda olacak. Merak edenler için, bunu neden bağımsız bir kitaba dönüştürmeye karar verdiğime dair bazı arka planlar...

Yıllar önce, Aelric ve Dezia'nın hikayesi bu üçlemeye uyacak şekilde planlanmıştı. *Ancak The Light of All That Falls'un* ana hatlarını çizmeye başladığımda, yapmak istediğim şeyin boyutunun ve kapsamının bir şeyleri yeniden düşünmem gerektiği anlamına geldiğini hemen fark ettim.

Bunun ilk ve muhtemelen en pratik nedeni kelime sayısıydı. Benim (muhtemelen muhafazakâr) tahminime göre Aelric/Dezia anlatısı 100 bin-150 bin kelime civarında; referans olarak *Light* ise 280 bin civarında. Bu rakamları birleştirdiğinizde, özellikle baskı için pratik olmayan büyüklükte bir şey elde edersiniz... Bu da, devam edip onu dahil etseydim, üçlemenin neredeyse kesinlikle dört kitaba uzanacağı anlamına geliyor.

Bu da elbette herkesi (muhtemelen) az önce okuduğunuz sonuç için bir iki yıl beklemek zorunda bırakacaktı.

Bunun talihsiz (ve muhtemelen popüler olmayan!) olacağını düşünsem de, daha iyi bir genel okuma deneyimiyle sonuçlanacağını düşünseydim, bunu yapma çağrısını memnuniyetle yapardım... ancak karar için bazı önemli sanatsal nedenler de vardı. Bir hikayenin ortasına yeni bakış açıları eklemek, varsayılan olarak hızı düşürür; bir karakterin iç diyaloguna alışmak için zaman harcanması gerekir ve bir okuyucu olarak, daha tanıdık yüzlerle karşılaştırıldığında, genellikle bir süre için onlara yatırım yapmazsınız. Bunun da ötesinde, bu örnekte ana ortam (Nesk) tamamen farklı bir ülke ve kültür ve bunun hakkını vermek için gereken ekstra dünya inşası neredeyse kesinlikle tempoyu daha da etkileyecekti.

Bence tüm bunlar pek çok okuyucu için hayal kırıklığına neden olabilirdi. Anlatıyı bu şekilde yavaşlatmak -özellikle de genel hikayenin sonuna doğru- öyle olmasa bile dolgu malzemesi gibi *hissettirebilirdi*.

Bunun yanı sıra, nispeten küçük (ama yine de önemli) son husus, Aelric ve Dezia'nın anlatısının bağımsız olarak oldukça iyi çalışacağını düşündüğüm bir anlatı olmasıydı. Nesk'te geçirdikleri zamanın sonuçları açıkça önemli, ancak onların hikayesi ana dört karakter için olduğu kadar büyük olay örgüsüne bağlı değil. Bu yüzden Shainwierlere ayrı bir kitap vermek (ve böylece daha büyük Licanus Üçlemesi anlatısını acımasızca ilerletme ihtiyacından biraz nefes alma alanı sağlamak), eminim, çok daha tam olarak gerçekleşmiş bir hikaye haline gelmesine izin verecektir.

Her neyse, umarım bu, hikayenin bu bölümünü çevreleyen düşünce süreci hakkında biraz fikir verir ve tabii ki sonunda yazıldığında bitmiş ürünle ilgilenirsiniz. Her zaman olduğu gibi, okuduğunuz için teşekkürler!

-James

Karakterler Sözlüğü

Aarkein Devaed (ARE-kine deh-VADE): İki bin yıl önce Kuzey Andarra'yı istila ederek Sınır'ın oluşmasına neden olan güçlü bir Yetenekli. Eski Din tarafından büyük bir kötülük figürü olarak kabul edilir ve Shammaeloth'un kendisiyle güçlü bir şekilde ilişkilendirilir. Ayrıca bakınız *Caeden*.

Aelric Shainwiere (AIL-rick SHAYN-weer): Kralın koğuşı, Dezia'nın kardeşi. Desriel'de düzenlenen Kılıçların Şarkısı'nın en son finalini siyasi nedenlerle kasten kaybeden yetenekli bir kılıç ustası. Hoşnutsuz finansal destekçileriyle uğraşmak için Ilin Illan'ı terk etti.

Aelrith (AIL-rith)/Gözcü: Bir zamanlar Sığınak'ta Gölgele tarafından sıkça görülen sha'tethlerden biri. Şimdi ölmüş.

Alaris (al-ARE-iss)/Alarais (al-are-ACE)/Alarius al-ARE-ee-us): Venerate'lerden biri ve Shining Lands'in eski kralı. Kendisini Tal'kamar'ın arkadaşı olarak görür.

Alchesh Mel'tac (AL-chesh MEL-tack): İlk Augur. Efsaneye göre, geleceği çok fazla gördükten sonra delirmiştir. Sınır'ın yaratılmasından kısa bir süre sonra, nihai çöküşü ve Aarkein Devaed'in dönüşü konusunda uyarıda bulundu. Öngörülerini başlangıçta güvenilir kabul edilse de, Talan Gol'den görünürde bir tehdit gelmeden geçen birkaç yüz yılın ardından, yazıları Eski Din rahipleri tarafından reddedildi ve kanondan çıkarıldı.

Alita (ah-LEET-ah): Caladel'deki okulun baş aşçısı, Davian Tol'da bırakıldığında onu yetiştirme sorumluluğunu büyük ölçüde üstlenen kişi. Şimdi ölmüş.

Ana (AHN-ah): Davian'ın ait olduğu Zvaelar'daki çöp toplama ekibinin bir üyesi.

Andrael (AN-dree-el)/Andral (AN-drahl): Venerate'lerden biri. Yetenekli bir mucit. Diğer Venerate'leri öldürmek amacıyla dövülmüş olan beş Adlandırılmış kılıcın yaratıcısı. Lyth ile yaptığı anlaşma Tal'kamar'ı Licanus'u geri almak için kendi hafızasını silmeye zorladı.

Andras (AN-drass): Andarra'nın kraliyet soyu.

Aniria (ah-NEER-ee-ah): Nethgalla'nın Ilshan'da aldığı kimliklerden biri

Gathdel Teth.

Asar Shenelac (AY-sarr SHEN-eh-lack)/Tae'shadon (TAY-shah-don)/Koruyucu: Saygıdeğerlerden biri. Caeden'in anılarını geri getirmeye yardım etmek için Mor Aruil Kuyuları'nda Caeden ile buluşur. Şimdi ölmüştür.

Asha (ASH-uh)/Ashalia (ash-AH-lee-uh): Ana karakter. Eskiden bir Gölge'ydi, şimdi Sifon'la olan bağlantısı sayesinde son derece güçlü. Davian ve Wirr'in çocukluk arkadaşı, Caladel'deki Üstün Yetenekliler okulunda onlarla birlikte büyümüş. Okula yapılan saldırının ardından Ilseth Tenvar tarafından bir Gölge'ye dönüştürüldü. Elocien Andras tarafından Tol Athian Temsilcisi yapıldı ve aynı zamanda gizlice Augur Erran, Fessi ve Kol için Kâtip rolünü üstlendi. Sınır'ı eski haline getirmek için kendi isteğiyle bir Haraç'a girdi.

Ath (ATH [*matematik* ile kafiye]), The/Nethgalla (neth-GULL-uh): Başkalarının şekline girebilme yeteneğiyle bilinen bir efsane yaratığı. Bir nesil önce Augur'ları deviren isyandan büyük ölçüde sorumludur.

Breshada (bresh-AH-duh): Davian ve Wirr'i Talmiel'deki diğer iki Avcıdan gizemli bir şekilde kurtaran bir Avcı. İsimlendirilmiş kılıçlardan biri olan Fısıltı'yı kullanırdı. Nethgalla tarafından öldürüldü ve kimliği çalındı.

Caeden (CAY-den)/Tal'kamar (TAL-cam-are): Ana karakter. Desriel'de anıları olmadan uyandıktan sonra Caeden, Andrael'in Lyth ile yaptığı pazarlığı yerine getirmek ve Licanus kılıcını elde etmek için onları kasıtlı olarak sildiğini keşfetti. Mor Aruil Kuyularına gidip Asar Shenelac ile buluştuktan sonra, bir zamanlar kendisine Aarkein Devaed dediğini hatırlar.

Calder (KAL-der): Andarran ordusunda bir general.

Ched (CHED): Davian'ın ait olduğu Zvaelar'daki çöpçü ekibinin lideri.

Celise (sell-EESE): Ilin Illan'daki Augur'ların şu anki Kâtibi.

Cyr (SEAR): Venerate'lerden biri. Sessizlik şehrinin yok edilmesinde Aarkein Devaed'e yardım etti.

Dav (DAV [*have* ile kafiye])/Davian (DAY-vee-en [*avian* ile kafiye]): Ana karakter. Caladel'deki Üstün Yetenekliler okulunda bir yetim olarak büyüdü ve burada Asha ve Wirr ile çocukluk arkadaşı oldu. Bir Augur.

Deldri Andras (DELL-dree AN-drass): Wirr'in küçük kız kardeşi, Elocien ve Geladra'nın kızı.

Deonidius (dee-on-ID-ee-us): Sha'teth'lerden biri.

Dezia Shainwiere (DET-zee-uh SHAYN-weer): Kralın koğuşı, kız kardeşi

Aelric. Resmi bir unvanı olmadığı için Wirr ile olan romantik ilişkisi gizli tutulması gereken yetenekli okçu. Kardeşini bulmak için güneye gitti.

Diara (dee-ARE-ah)/Diarys (dee-ARE-iss): Venerate'lerden biri.

Diriana Traleth (deer-ee-AHN-a trah-LETH): İsyandan önceki son Augur neslinin Lyrus Dain'e Augur'ların görüleriyle ilgili bilgi sızdırdı. Şimdi ölmüş.

Dras Lothlar (drass LOTH-lar): Tol Shen'in eski Temsilcisi. Taeris ve Laiman tarafından Körler'in saldırısı sırasında kralın garip hastalığında parmağı olduğundan şüpheleniliyor.

Driscin Throll (DRISS-kin THROLL): Tol Shen'de bir Yaşlı. Ishelle'in akıl hocası. Eskiden sig'nari'nin bir parçasıydı ve en yeni nesil Augur'ları bulmaya ve eğitmeye çalışıyor.

El (ELL): Eski Din'in yardımsever tanrısı.

Ellivia (ell-ee-AH-vee-uh)/Ell (ELL): Tal'kamar'ın öldürülen karısı. Adı bazen Ell olarak kısaltılır ve El ile aynı şekilde telaffuz edilir.

Elocien Andras (el-OH-see-en AN-drass): Eski düğ ve Kuzeyli. Wirr ve Deldri'nin babası, Geladra'nın kocası, Kral Andras'ın kardeşi. Ilin Illan için Körlere karşı yapılan savaş sırasında bir Yankı tarafından öldürüldü.

Erran (EH-rin [kulağa "Erin" gibi geliyor]): Elocien Andras için sarayda gizlice çalışan bir Augur. Daha sonra son iki yıldır Elocien'i kontrol ettiği ortaya çıktı.

Esdin (EZ-din): Dar'gaithin'in kendilerinden yaratıldığı Şaliler.

Ethemiell (eh-THEEM-ee-el): Davian'a Arena'daki dövüşü için Gassandrid tarafından verilen isim. Ilshan Gathdel Teth'de "sahte putların yok edicisi" olarak bilinir.

Fessi (FESS-ee [*messy* ile kafiyeli])/Fessiricia (fess-eh-REE-sha): Erran ve Kol ile birlikte Elocien Andras için sarayda gizlice çalışan bir Augur. Davian ile birlikte yakalanıp Talan Gol'de hapsedildikten sonra paniğe kapılıp kaçtı.

Garadis ru Dagen (GA-ruh-diss ["GA" as in *gash*] rue DAY-gen): Lyth'lerin lideri. Andrael ile bir anlaşma yaptı ve Res Kartha'dan nihai özgürlük sözü karşılığında Lyth'in Licanus kılıcını koruyacağını kabul etti.

Gassandrid (gass-AN-drid)/Gasharrid (gash-AR-id): Venerate'in kurucusu olarak kabul edilir. Tal'kamar'a geleceğin kaçınılmazlığını ilk açıklayan ve ona bunun arkasındaki nedenleri öneren kişi.

Geladra Andras (gell-ADD-ra AN-drass): Wirr ve Deldri'nin annesi. Elocien'in dul eşi. Üstün Yeteneklileri hor gören eski bir Yönetici. Şimdi ölmüş.

Gellen (GELL-en): Ilshan Gathdel Teth'de "Koruyucunun Sesi".

Ilseth Tenvar (ILL-seth TEN-var): Davian'ı Caladel'deki okulu terk etmesi için kandıran ve Asha'yı bir Gölge'ye dönüştüren Üstün Yetenekli. Davian onu okumaya çalışırken kilitli kutusuna zorla girdikten sonra şimdi katatonik.

Isaire (iss-SAIR): Arena'da dövüşmeden önce Davian'ın muhafızı.

Ishelle (ish-ELL [*Michelle* ile kafiyeli]): Kör'ün şehre saldırmamasından önce Davian tarafından Ilin Illan yolunda tanışılan bir Augur. Son iki yıldır Tol Shen Konseyi'nin tam bilgisi dahilinde Yaşlı Driscin Throll'un vesayeti altında.

Isiliar (iss-ILL-ee-are): Venerate'lerden biri. Tal'kamar tarafından bir Kol'da hapsedildikten sonra delirdi. Şimdi ölmüş.

Isstharis (iss-THAR-iss): Zvaelar'dan bir dar'gaithin.

Ithar (EETH-are): Daha önce askeri deneyimi olan bir Yönetici.

Jakarris si'Irthidian (jah-KARR-iss see-er-THID-ee-an)/Scyner (SIGH-ner): İsyan öncesinden bir Augur, şimdi bir Gölge. Yirmi yıl önce isyanın başlangıcında diğer on iki Augur'u öldürdü. Yakın zamanda Sığınak'taki Gölgeler'e Shadraehin olarak poz verdi. Kendisine, Fessi'ye ve Erran'a yardım etmesi için şantaj yapmaya çalıştıktan sonra Kol'u öldürdü. Rohin'i öldürdü ve bir Augur'un kan kullanmasını engelleyen tılsımı çaldı.

Karaliene Andras (KA-rah-leen ["KA" taşımak gibi] AN-drass): Andarra Prensesi. Kral Andras'ın kızı, Wirr ve Deldri'nin kuzeni.

Kevran Andras (KEV-ran AN-drass): Andarra Kralı. Elocien'in kardeşi, Karaliene'nin babası, Wirr ve Deldri'nin amcası.

Kol (COLE [*pole* ile kafiyeli]): Erran ve Fessi ile birlikte Elocien Andras için sarayda gizlice çalışan bir Augur. Scyner tarafından öldürüldü.

Laiman Kardai (LAY-men CAR-dye)/Thell Taranor (thell TAR-ah-nore): Kral Andras'ın baş danışmanı. Sha'teth'in yaratılmasından sorumlu olan eski Üstün Yetenekli. Taeris ve Nihim ile birlikte Jakarris'in hafıza vekiliydi.

Lyrus Dain (LIE-russ DANE): Tol Shen'de bir Yaşlı ve oradaki Konsey'in lideri. Rohin tarafından öldürüldü.

Malshash (MAL-shash): Davian'ın Deilannis'teki eğitimi sırasında Tal'kamar'ın Davian'a verdiği isim.

Maresh (MA-resh): Zvaelar'da ekibi tarafından haraç alınmaya çalışılan mahkum

diğer takımlardan metal topladı.

Marut Jha Talkanor (MAHR-ut JAH TAL-can-or): Desrielit Denge Tanrısı.

Mash'aan (mahsh-AHN): Körler tarafından Ilin Illan'a yapılan ilk saldırının lideri. Şimdi ölmüş.

Meldier (MELL-deer): Venerate'lerden biri. Tal'kamar tarafından bir kolda hapsedildi.

Metaniel (meh-TAN-yel): Davian'ın Arena'daki dövüşü sırasında karşılaştığı kılıç ustası.

Nashrel Eilinar (NASH-rell EYE-lin-are): Tol Athian Konseyi Başkanı.

Nethgalla (neth-GULL-uh): *Ath'a* bakınız.

Niha (NIGH-ah): Yetenekli. Zvaelar'da Tal'kamar'a yardım ediyor.

Nihim Sethi (NIGH-im SETH-eye): Taeris, Davian ve Wirr'e Deilannis'e kadar eşlik eden rahip. Orkoth tarafından öldürüldü.

Olin (OLE-in): Caladel'deki okulun baş ihtiyarı. Şimdi vefat etti.

Ordan (ORE-dan): Tal'kamar'ı Esans kullanması için eğiten Shalis.

Orkoth (ORE-koth): Deilannis'ten gelen ve Nihim'i öldüren yaratık. Davian'a zarar vermemesi emredildi.

Raeleth (RAY-leth): Davian'ın ait olduğu Zvaelar'daki çöpçü ekibinin bir üyesi. Karanlık tarafından enfekte edilmiş.

Rohin (ROE-in): Augur Affi ilan edildikten sonra Tol Shen'e gelen bir Augur, doğuştan gelen yeteneğini kullanarak oradaki herkesi kontrol etti ve daha sonra Tol Shen kasasından bir tılsımla bastırıldı. Şimdi ölmüştür.

Rethgar Tel'An (RETH-gar tell-AN): Thell Taranor'un bir sha'teth'e dönüştürmeye çalıştığı ilk Yetenekli.

Sarrin (SAH-rin): Shalis'in lideri. **Scyner** (SIGH-ner): *Jakarris si'Irthidian'a* bakın.

Sekariel (seh-KAR-ee-el): Sha'teth'lerden biri.

Shadat (SHAD-at): Davian'ın Zvaelar'da kullandığı sahte isim.

Shadraehin (SHAH-druh-eh-heen): Bir zamanlar Sığınak'ta yaşayan ve şu anda kuzeydeki gizli adada bulunan "asi" lideri. Başlangıçta Scyner düşünülmüş, daha sonra Nethgalla olduğu ortaya çıkmıştır.

Shammaeloth (shah-MAY-loth): Eski Din'in kötü niyetli tanrısı.

Shana (SHAH-na): Aslen Sığınak'tan olan bir Gölge.

Shadraehin'in yokluğu artık etkin bir şekilde Kol yakınlarında yaşayan Gölgeleler grubuna liderlik ediyor.

Tae'shadon (TAY-shah-don): Bakınız *Asar Shenelac*.

Taeris Sarr (TAY-riss SARR): Bir Üstün Yetenekli. Yüzü ağır yaralı. Tol Athian Konseyi ile çekişmeli bir ilişkisi olmasına rağmen şu anda Tol Athian Temsilcisi. Deilannis aracılığıyla Desriel'den kaçışları sırasında Caeden, Davian ve Wirr'e eşlik etti. Üç yıl önce Caladel'de Davian çocukken saldırıya uğradığında oradaydı. Uzun yıllardır Sınır'ın bozulmasını araştırıyor.

Tal'kamar Deshrel (TAL-cam-are DESH-rel): *Caeden'e* bakınız.

Talean (TAY-lee-en): Caladel'deki okulun yöneticisi. Şimdi öldü.

Tarav (TAH-rav): İsyandan önce Tol Shen'in lideri. Lyrus Dain tarafından öldürüldü.

Thell Taranor (thell TAR-ah-nore): Bkz: *Laiman Kardai*.

Theshesseth (THESH-ess-eth): Bir dar'gaithin.

Torin Wirrander Andras (TORE-en weer-AN-der AN-drass): *Wirr'e* bakınız.

Tysis (TIE-sis): Venerate'lerden biri. Sessizlik şehrinin yıkımı sırasında Andrael tarafından öldürüldü.

Unguin (UN-gew-in): Ilin Illan'daki sarayda kılıç ustası ve Aelric'in eski akıl hocası.

Vardin Shal (VAR-din SHALL): Augur'ları devirmek için yapılan isyan sırasında Sadık güçlerin lideri.

Vhalire (vah-LEER): Sha'teth'lerden biri. Asha tarafından Knowing kılıcıyla öldürüldü.

Vis (VISS): Andarran ordusunda bir general.

Wereth (WHERE-eth)/Werek (WHERE-ek): Venerate'lerden biri. Sifon'un yaratıcısı. Şimdi ölmüş.

Wirr (WEER [*bira* ile kafiyeli])/Torin Wirrander Andras (TORE-en weer- AN-der AN-drass): Ana karakter. Yetenekli. Northwarden. Andarra Prensi. Deldri'nin kardeşi, Geladra ve Elocien'in oğlu, Karaliene'nin kuzeni, Kevran'ın yeğeni. Babası tarafından gizlice Caladel'deki Üstün Yetenekliler okuluna gönderildi ve burada Davian ve Asha ile tanışıp arkadaş oldu. Soyu ve Öz kullanma yeteneği sayesinde İlkeleri kendi başına değiştirebildi.

Sözlük

Emilim son noktası: Özü emen ortak bir kan makinesi unsuru.

Yönetim: Üstün Yeteneklilerle yapılan Antlaşmanın şartlarını korumaya adanmış bir Andarra örgütü. Northwarden tarafından yönetilen üyeler, ön kollarına kırmızı bir Yönetici İşareti aldıkları Yemin Taşları aracılığıyla İlkelere bağlıdır.

Yönetici: İdare'nin bir üyesi.

Danışman: Deilannis'teki Büyük Kütüphane'de bulunan ve belirli konularla ilgili metinleri bulmak için kullanılan bir Gemi.

al'goriat (al-GORE-ee-at): Aarkein Devaed'in Andarra'yı işgali sırasında liderlik ettiği beş Banes türünden biri.

Alkathronen (al-KATH-ron-en): İnşaatçıların son şehri. Ayrıca İnşaatçıların çeşitli harikalarını portallar aracılığıyla birbirine bağlar.

Aloia Elena (al-OY-ah EL-en-ah): Yılanın Başı olarak da bilinir. Shalilerin Yeniden Doğuş Ocaklarını sakladıkları yer.

Andarra (an-DARR-uh): Davian, Wirr ve Asha'nın yaşadığı ülke. Devaed'in iki bin yıl önceki istilasından önce Menaath Dağları'nın kuzeyindeki tüm kıtayı kapsıyordu. Şimdi kuzeyde Talan Gol ve batıda Desriel ve Narut ile sınırlanmıştır.

Arbiterium (arr-bit-EER-ee-um): Deilannis'te Jha'vett'in barındırıldığı bir yapı.

Meclis: Andarran yasama organı.

Augur (AWE-ger): Zihinleri Okumak ve Kontrol etmek, zamanı manipüle etmek ve kaçınılmaz bir geleceği görmek için kan kullanma yeteneğine sahip bir kişi.

Augur Affı: Körlerin saldırısına cevaben Meclis tarafından kabul edilen ve Sınır'ı mühürleme görevini üstlenmek isteyen tüm Augurlar için ölüm cezasını kaldıran bir af.

Baneler: Andarran efsanesinde, Aarkein Devaed'in istilası sırasında önderlik ettiği, insan ve hayvan karışımı ve öldürülmesi neredeyse imkânsız savaşçılar.

Kılıçlar, beş: *İsimlendirilmiş kılıçlara bakınız.*

Bleeder: Andarran halkı tarafından Üstün Yeteneklilere atıfta bulunmak için kullanılan aşağılayıcı bir terim.

Kör: Sınırın ötesinden gelip Ilin Illan'a saldıran istila gücü.

Gözlerini tamamen kapatan sıra dışı miğferleriyle tanınırlar.

Sınır: Andarra'nın kuzeyinde yer alan ve Talan Gol'ün tamamını içine alan devasa Öz duvarı.

İnşaatçılar: Ilin Illan, Alkathronen ve diğer pek çok harikayı inşa eden gizemli ırk.

Gedik: Zvaelar'ı ikiye bölen devasa uçurum.

Breachlight: Zvaelar'daki Gedik'ten yontulmuş parlayan bir taş parçası.

Caer Lyordas (care lee-OR-das): Caeden'in anavatanından bir kale.

Caladel (CAL-ah-dell): Davian'ın büyüdüğü Andarra'nın güneybatı kıyısındaki kasaba. Eskiden Tol Athian tarafından yönetilen Üstün Yetenekliler okullarından birine ev sahipliği yapıyordu.

Kanal: Mabette sürekli olarak akan Özün devasa silindiri.

Cyrariel (sear-AIR-ee-el): Bakınız *Kanal*.

Cyrarium (sear-AIR-ee-um): Esans için devasa bir depolama kabı.

Cyrrings (SEAR-halkaları): Başka bir kişinin Kontrolünü sağlamak için Cyr tarafından yaratılan kaplar.

dar'gaithin (dar-GAY-thun): Andarra'yı işgali sırasında Aarkein Devaed tarafından yönetilen beş Ban türünden biri.

Dareci (DA-reh-kai): Bu muazzam sermaye . ve Darecian İmparatorluk.

Aarkein Devaed tarafından yok edildi. Şimdi Çürüme Ovaları olarak biliniyor.

Darecian (dah-REE-see-en): Devaed'in saldırısından bin yıl önce Andarra'ya gelen ve çoktan yok olmuş bir ırkı ifade eder. Olağanüstü gelişmiş ve güçlü Üstün Yetenekliler.

Daren Tel (DAH-ren TELL): Tel'Andras aile mülkünün bulunduğu bölge.

Karanlık: Sadece Zvaelar'da bulunan, genellikle dokunulduğunda ölümcül olan sıvı benzeri gizemli bir madde.

Karanlık Diyar/Markaathan (mar-KAH-thahn): Deilannis'teki yarığın ötesinde, kan'ın çekildiği diyar.

Karataş: Ilshan Gathdel Teth'de bulunan kan emici siyah kaya.

Deilannis (dye-LAN-iss): Andarra, Desriel ve Narut sınırında yer alan, uzun süredir terk edilmiş, sislerle kaplı Darecian şehri.

Desriel (DES-ree-el): Andarra'nın batısındaki düşman ülke. Özün ölümlüler için olmadığına inanan bir teokrasi tarafından yönetilir.

Devliss (DEV-liss): Andarra ve Desriel'i birbirinden ayıran nehir.

Yıkım kalkanı: Bir Augur'u diğer Augurların hem fiziksel hem de zihinsel saldırılarından korumak için tasarlanmış karmaşık bir kan kalkanı.

dok'en (dock-EN): Birinin zihninde fiziksel bir alan yanılsaması yaratmak için kullanılan ve daha sonra başkaları tarafından da erişilebilen bir cihaz.

Iladriel'in Kapısı (ih-LAD-ree-uhl): Deilannis'teki kemer geçidi, İç Şehir'in resmi girişi.

Echo: Ölü bir kişinin bedenini ve anılarını kullanan, Karanlık Diyar'dan gelen bir varlık.

eletai (ELL-eh-tie): Aarkein Devaed'in Andarra'yı işgali sırasında liderlik ettiği beş Ban türünden biri.

uç noktalar: Kan makineleri içinde önceden tanımlanmış amaçlara hizmet eden ortak mekanizmalar.

Eryth Mmorg (EHR-ith MAWG): Yenilenme Suları olarak da bilinir. Talan Gol'da yer almaktadır.

escherii (ESH-er-eye): Ev sahibi kendi bilincinde olan ve bedenini isteyerek paylaşan bir sha'teth. Kan'a erişmek için Forge bağlantısını kullanabilir, bu da onları diğer sha'teth'lerden önemli ölçüde daha güçlü kılar.

Öz: Enerji, her şeyin yaşam gücü. Hem Üstün Yetenekliler hem de Augurlar tarafından kullanılır.

Kader: *Licanius*'a bakınız.

Fedris Idri (FED-riss ID-ree): Ilin Illan'a açılan tek geçit. İnşaatçılar tarafından Ilin Tora dağının kalbinden kesilmiştir ve Kalkanlar olarak bilinen üç savunma duvarı vardır.

Bulucu: Esans kullanımını tespit eden bir Kap.

gaa'vesh (gah-VEESH): Üstün Yeteneklileri tanımlamak için kullanılan aşağılayıcı Desrielite kelimesi.

Kapı: Fiziksel olarak uzak iki nokta arasında anında seyahat etmeyi sağlayan kan ve Özden oluşan bir yapı.

Yetenekli: Kendi yaşam güçleri olan Özü kullanma yeteneğine sahip kişiler.

Gil'shar (gill-SHAR): Desriel'de yaşamın tüm yönlerini kontrol eden yönetim organı. Üyelerin ilahi seçimle atandığı kabul edilir.

ısı taşı: Alkathronen'de sıcaklık sağlayan bir tür Kap.

Ilin Illan (ill-INN ill-AHN): Andarra'nın başkenti. Sadece karayolu ile erişilebilir

Naminar Nehri veya Fedris Idri üzerinden geçmesi zor.

Ilshan Gathdel Teth (ILL-shahn GATH-del TETH): Talan Gol'de bir şehir.

Kalan Venerate'in evi.

Ilshan Tereth Kal (ILL-shahn TEAR-eth KAL): Shalis'in şimdi yıkılmış olan kalesi.

ilshara (ill-SHAH-rah): Bir tür kalkan olup, bireyleri bir Cyrarium ile çalışırken Özlerinin boşalmasına karşı korumak için kullanılır. Tasarımlarındaki benzerlikler sayesinde, bu terim artık Venerate ve diğerleri tarafından Sınır'ı ifade etmek için yaygın olarak kullanılmaktadır.

Başlatma uç noktası: Bir cihazın tetiklenmesini sağlayan ortak bir kan makinesi unsuru.

Ishai (ISH-eye): Nesk'in başkenti.

Demir yelken: Darecialılar tarafından kullanılan bir gemi türü.

Jha'vett (jah-VET): Deilannis'in merkezinde bulunan ve şehrin her yerinden Esans çeken cihaz. Darecianlar tarafından zaman yolculuğuna izin vermek için tasarlanmıştır.

kan (KAHN): Augurlar tarafından kullanılan güç. Karanlık Diyar'dan alınmıştır.

Bilmek: Beş İsimlendirilmiş kılıçtan biri. Tal'kamar tarafından Isiliar ile birlikte Kol'da saklandı. Asha tarafından Ilin Illan'ın altındaki yeraltı mezarlarında kullanıldı ve daha sonra saklandı.

Lantarche (lan-TAR-ka): Deilannis'in etrafından akan ve Andarra ile Desriel arasındaki sınırın çoğunu oluşturan büyük nehir.

Licanus (lie-CAN-ee-us): Kader olarak da bilinen beş Adlandırılmış kılıçtan biri. Venerate'lerden birini öldürebilen tek silah.

Kilitli Oda: Üstün Yetenekliler veya Augurlar tarafından bile her türlü dinlemeyi önlemek için özel olarak korunmuş bir oda.

Lyth (LITH [*mit* ile kafiyeli]): Neredeyse tamamen Özden oluşan güçlü varlıklar. Aslen Deilannis'teki Yüksek Darecianlar. Caeden tarafından Res Kartha'dan kurtarıldı, ancak şimdi Sifon'a bağlı.

İşaret: Bir daire içine alınmış bir erkek, kadın ve çocuktan oluşan ve İlkelere bağlı olduğunu gösteren bir sembol. Üstün Yetenekliler için bu sembol, Özü ilk kez kullandıklarında sol ön kollarında siyah renkte belirir. Yöneticiler için, bir Yemin Taşı kullanarak İlkelere bağlandıklarında sağ ön kollarında kırmızı renkte görünür.

Mor Aruil (daha çok ah-RUE-ell): Bir zamanlar Darecianlar tarafından Özü yüzeye çekmek için kanal olarak kullanılan bir yeraltı tünelleri ağı. Bir Geçit dışında erişilemez.

İsimlendirilmiş kılıçlar: Andrael'in bir kılıç bulma çabaları sırasında yarattığı beş kılıç.

Venerate üyelerini öldürmenin bir yolu. Desrielite dininde Beş Kılıç olarak da bilinir. Kılıçlar ayrı ayrı Fısıltı, Hırsız, Bilme, Görüş ve Kader olarak bilinir.

Narut (NAH-rut): Desriel'in kuzeyinde ve Andarra'nın kuzeybatısında küçük bir ülke.

Nesk (NESK [*masa* ile kafiye]): Andarra'nın güneyindeki düşman ülke.

Northwarden: Yönetimin başı. Şu anda Wirr tarafından yürütülen, miras kalan bir pozisyon.

Yemin Taşları: Yeni Yöneticileri İlkelere bağlamak için Yönetim tarafından kullanılan kaplar.

Geçit Kutusu: Davian'ı Caeden'e götüren küçük bronz küp. Lyth tarafından yaratılmıştır ve küpün her bir yüzü için bir tane olmak üzere önceden ayarlanmış altı hedeften herhangi birine bir portal açılmasını sağlar.

Kaymakamlar: Bkz. *sig'nari*.

Prythe (PRITHE [*tithe* ile kafiye]): Andarra'nın güneyinde Tol Shen yakınlarındaki şehir.

Res Kartha (rez CAR-thuh): Lyth'lerin evi. Kan'a olan duyarlılıkları nedeniyle şu anda hayatta kalabildikleri tek yer.

Kâtip: Her bir Augur'un gelecekle ilgili vizyonlarını okumaktan ve ardından birbirini doğrulayan vizyonlar olup olmadığını belirlemekten sorumlu kişi.

sha'teth (shah-TETH): Başlangıçta Tol Athian tarafından Yetenekli suçluları ve öldürmek için kullanılan yaratıklar. Artık Tol'un kontrolü altında değiller. Taeris Sarr'ın yardımıyla Thell Taranor tarafından yaratıldı.

Kelepçe: Bir Yetenekli tarafından takıldığında, onun Öz kullanmasını engelleyen bir Kap.

Gölge: Öz kullanma yeteneği elinden alınmış bir Üstün Yetenekli.

Yüzü gölgeleyen koyu damarlar ile belirtilir.

Shalis (SHALL-iss): Caeden'i Esans kullanması için eğiten yılan ırkı. Şimdi soyları tükendi.

shar'kath (shar-KATH): Andarra'yı işgali sırasında Aarkein Devaед tarafından yönetilen beş Banes türünden biri.

sig'nari (sig-NAR-ee): İsyandan önce doğrudan Augur'ların altında görev yapan Üstün Yeteneklilere verilen isim. Kaymakamlar olarak da bilinir.

Görüş: Beş Adlandırılmış kılıçtan biri.

Talmiel (TAL-me-el): Devliss Nehri'ni geçen köprünün Andarran tarafındaki kasaba. Talmiel'in köprüsü Andarra ve Desriel arasındaki tek resmi iç geçittir.

tek'ryl (TEK-rill): Andarra'yı işgali sırasında Aarkein Devaed tarafından yönetilen beş Ban türünden biri.

Tel'Tarthen Hapishanesi (tel-TARTH-in): Ilshan Gathdel Teth'in birincil hapishanesi.

Telesthaesia (tel-es-THAY-see-ah): Körler tarafından giyilen Öz emici zırh. Telesthaesia miğferleri kullanıcının görüşünü tamamen engeller.

terogesh (TEHR-oh-gesh): Bir Desrielite Arayıcı'nın akıl hocası.

Hırsız: Beş Adlandırılmış kılıçtan biri.

Thrindar (THRIN-dar): Desriel'in başkenti.

Zaman uç noktası: Zamanın manipülasyonu ile ilgilenen kanla çalışan bir cihazın bir ögesi.

Tol Athian (toll ATH-ee-en): Üstün Yeteneklilerin kalan iki büyük karakolundan biri. Ilin Illan'da bulunur.

Tol Shen (toll SHEN [*kalem* ile kafiyeli]): Üstün Yetenekliler'in kalan iki büyük karakolundan biri. Prythe şehrinin yanında yer alır.

İz: Bir kişinin Özünün bir örneği, potansiyel olarak izlenmesine izin verir.

Antlaşma: Kuşatma altındaki Yetenekliler ile isyan arasında on beş yıl önce imzalanan ve savaşın sona ermesine karşın Yeteneklilerin Tenetlere boyun eğmesiyle sonuçlanan anlaşma.

Kol: Saygıdeğerlerden birini tutmak için tasarlanmış bir cihaz. Sürekli ve kesintisiz bir Öz akışı oluşturmak amacıyla, sahibinin vücudunda kalıcı yaralanmalara neden olmak için iğneler kullanır.

Venerate: Başlangıçta Gassandrid tarafından dünyayı kaderden kurtarmak amacıyla bir araya getirilen ölümsüz bir Augur grubu.

Kap: Belirli bir amaç için Özünü depolayan ve/veya kullanan bir cihaz.

Wells: *Mor Aruil*'e bakınız.

Fısıltı: Beş Adlandırılmış kılıçtan biri.

Zrael (zeh-VAY-el): Gassandrid'in soyundan geldiği halkın adı.

Zraelar (zeh-VAY-lar): Bir zamanlar Gassandrid'in evi olan çöl başkenti.

James Islington tarafından

LICANIUS ÜÇLEMESİ

Kaybedilenin Gölgesi Gelecek

Olanın Yankısı Düşen Her

Şeyin Işığı

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

